

உ

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்

மகா சும்பாபிஷேக
சிறப்பு மலர்

12-09-1999

உ
சீவமயம்

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்
மஹா சும்பாயிஷேக
சிறப்பு மலர்

மலராசிரியர்

தமிழ்மணி அகளங்கள்

12 - 09 - 1999

ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಾರಾಂಶ
ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಾರಾಂಶ
ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಾರಾಂಶ

ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಾರಾಂಶ
ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಾರಾಂಶ

1901 - 00 - 51

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்
மகா கும்பாபிஷேக
சிறப்பு மலர்

12 - 09 - 1999

நுழைவாயிலே.....

கலியுக வரதனாம் கந்தப்பெருமான் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி அருள் பாலித்து வரும் வவுனியா கந்தசுவாமி கோயில் பழம் பெருமை மிக்கது.

வவுனியா நகரின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் இக்கோயில் 1890ம் ஆண்டளவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.

1964ம் ஆண்டிலிருந்து எனக்கு இக்கோயிலோடு தொடர்பு ஏற்பட்டது. இக்கோயிலின் வளவுக்குள், கோயில் முற்றத்தினுடாக நித்தமும் பாடசாலைக்குச் செல்லும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டியது.

1970ம் ஆண்டு இறுதிவரை, இக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தசுவாமிப் பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கி, இக்கோயிலின் வடகிழக்கு மூலையில் நிற்கும் வில்வ மரத்தில் இலை பிடுங்கி, கொம்பி, புத்தகங்களில் வைத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்றது. இன்னமும் உள்ளத்தில் பசுமையான நினைவாய்ப் பதிந்துள்ளது.

திருவிழாக்களெல்லாம் மிகமிகச் சிறப்பாக, பிறமாண்டமாக நடைபெற்ற அக்காலத்தில், வவுனியாவிலேயே சிறப்பான கோயிலாக இக்கோயில் திகழ்ந்தது.

1949ல் நடைபெற்ற முதலாவது மகா சும்பாபிஷே கத்தின் பின் 1982ல் புனருத்தாரணம் செய்யப்பெற்று மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றபோது, மண்டலாபிஷேகக் காலத்தில் ஒரு நாள் இங்கு சொற்பொழிவாற்றும் பாக்கியம் கிட்டியது.

அத்தோடு அக்கும்பாபிஷேகத்தையொட்டி வெளியிடப்பட்ட மலரில் எனது கவிதை ஒன்றும் இடம்பெற்றது.

1991ல் முருகப் பெருமானின் திருவருள் என்னை இக்கோயிலோடு பிணைத்தது, தொடர் சொற்பொழிவுகளை ஆற்றும் பாக்கியம் கிட்டிய தோ ஸ்ரீமலம், கந்தசஷ்டி விரத காலத்தில் கந்தபுராண படனம் (பயன்சொல்லுதல்) செய்யும் அரும் பெறும் கிட்டியது. தொடர்ந்தும் இப்பணிகளை முருகப் பெருமான் எனக்குத் தந்து வருகிறார்.

1991ல் நானும் எனது மூத்த சகோதரர் திரு. நா. யோகராசா அவர்களும் இக்கோயிலில் கந்தபுராண படனம் செய்யும் போது, வவுனியா நகரில் வேறெந்தக் கோயிலிலும் புராண படனம் நடைபெறவில்லை.

இவ்வாலயத்தின் பிரதம குரு சிவலி இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் ஐயா அவர்கள் தொடர்ந்து ஆறு (06) ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் சமயச் சொற் பொழிவுகளை ஆற்றிச் சைவசமய உண்மைகளை அடியார்களுக்கு எடுத்து விளக்கியமை குறிப்பிடத்தக்க முக்கியமான தொன்றாகும்.

1949ல் முதன் முதலாக இக்கோயிலின் மகா சும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றபோது சிறப்பு மலர் எதுவும் வெளியிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

1982ல் (07-02-1982) புனராவர்த்தன மகா சும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றபோது சிறந்த மலர் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது.

அம்மலருக்கு நயினை திரு. ஆ. தியாகராசா அவர்கள் மலராசிரியராக இருந்தார். ஆய பிறதமகுரு சிவலி இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் ஐயா அவர்கள் மலர் பொறுப்பாளராக இருந்தார்.

அவர்கள் இருவருக்கும், அம்மலர் வெளியீட்டுக் குழு உறுப்பினர்களுக்கும் என் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

இச்சிறப்பு மலரை ஆக்கும் பொறுப்பு, திருவருளால் எனக்குக் கிட்டியது. முருகப் பெருமானின் அருளாசியோடும், பெரியார்களின் வாழ்த்துக்களோடும், தர்மகர்த்தா சபையினரின் அன்புத் தூண்டுதல்களோடும் இம்மலரை இவ்வகையில் ஆக்க முடிந்தது.

இம்மலருக்கு ஆசிகள், வாழ்த்துக்கள், ஆக்கங்கள் வழங்கிய அருளாளர்கள், பெரியோர்கள், கல்விமான்கள், அனைவருக்கும், வவுனியாக் கந்தகவாமிப் பெருமானின் அருள் கிட்ட வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து என் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

“முருகு” என்றால் வாசனை என்றும் பொருளுண்டு. முருகப் பெருமானின் கோயில்க் சும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலரான இம்மலரும் வாசனை மிக்க மலராகவே வெளிவரவேண்டும் என்று அவனருளாலே அருமுயற்சி செய்தோம். எனக்கு இம்மலரை ஆக்குவதில் பல வகையில் உதவி நல்கிய மலர்க்குழு உறுப்பினர்களுக்கு என்றும் என் நன்றிகள் உரியன.

குறிப்பாக, மலர்க்குழு உறுப்பினர் திரு. செ. சண்முகநாதன் அவர்கள் சரவைகளை ஒப்பு நோக்கி எழுத்துப் பிழைகளைத் தவிர்ப்பதில் பெரும் உதவி புரிந்தார்.

ஆலயத் தர்மகர்த்தா சபையின் செயலாளர் திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் அவர்கள், பொருளாளர் திரு. க. முருகையா அவர்கள், ஆகியோர் பலவகையிலும் ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் வழங்கினர்.

இவைகளோடு முருகப்பெருமானின் திருவருள் முன்னின்று தூண்டியது, வவுனியா சுதன் அச்சகத்தினர் மிகப் பொறுமையாக அழகாக அச்சிட்டுத் தந்தனர்.

இம்மலரில் குறைகள் இருந்தால் அவை என்னையே சாரும். நிறைகள் யாவும் முருகப் பெருமானைச் சாரும்.

நன்றி

அகலாங்கன்
மலராசிரியர்

01. பொருளடக்கம்

பக்கங்கள்

01. நுழைவாயில்....
02. பொருளடக்கம்....
03. தர்மகர்த்தா சபை....
04. தர்மகர்த்தா சபைப்படம்....
05. மலர்க்குழு....
06. மலர்க்குழுப் படம்....
07. தர்மகர்த்தாசபையும், அர்ச்சகர்களும் படம்...

அ
இ
ஊ
எ
ஏ
ஈ
ஒ

02. ஆசிச் செய்திகள்

01. ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள்
02. டாக்டர் நா. சோமஸ்கந்தக் குருக்கள்
03. சீவஸ்ரீ நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள்
04. சுவாமி ஆத்மகனாநந்தா
05. சீவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்
06. சீவஸ்ரீ மகேஸ் பாலச்சந்திரக்குருக்கள்
07. ஸ்ரீஸ்ரீ சோமகந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசார்ய சுவாமிகள்
08. செல்வீ தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII

03. வாழ்த்துச் செய்திகள்

01. திரு. க. கணேஸ்
(அரச அதிபர் வவுனியா)
02. திரு. சி. தில்லைநடராஜா
(பணிப்பாளர், இந்து சமய பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்.)
03. திரு. சி. இரகுநாதபிள்ளை
(மேலதிக அரசாங்க அதிபர் வவுனியா)
04. திருமதி. இமெல்டா சுசுமார்
(பிரதேச செயலாளர் வவுனியா)
05. திரு. இ. விசாகலிங்கம்
(வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் வவு. தெற்கு)
06. திரு. எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்
(கலாசார உதவிப் பணிப்பாளர், திருகோணமலை)
07. திரு. சி. சத்தியசீலன்
(உதவி பிரதேச செயலாளர் வவுனியா)
08. திரு. இரா. சண்முகம்
(தலைவர், அறங்காவலர் சபை, கோயில் குளம், சிவன் கோவில்)
09. சீவஸ்ரீ ஆறுமுகம் நவரத்தினராசா
(செயலாளர், அறங்காவலர் சபை, கோயில் குளம், சிவன் கோவில்)
10. திரு. நா. சேனாதிராசா
(தலைவர், வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கம்)
11. திரு. சி. ஏ. இராமஸ்வாமி
(தலைவர், இந்து மா மன்றம் வவுனியா)

IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX

04. வரலாறு, உரைகள், ஊஞ்சற்பா

01. ஆலய வரலாறும் அதன் வளர்ச்சியும்
02. தலைவர் உரை
03. செயலாளர் உரை
04. பொருளாளர் உரை
05. ஊஞ்சற்பா
06. சுப்பிரமணியர் சமாதானம்
07. சிற்பக் கலையரசு
08. நாதஸ்வர கான கலாகூர்
09. ஓவியக் கலா ஜோதி

XXI
XXIV
XXV
XXVIII
XXIX
XXXIII
XXXVIII
XXXIX
XL

ஆக்கங்கள்

05. கீந்து சமயமும் வழியாடும்

01. இறை வழிபாடு	01
கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்	
02. ஆலயங்களும், ஆராதனைகளும்	06
சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி	
03. இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள்	11
வாகீச கலாநிதி கி. வா. ஜகந்நாதன்	
04. இந்து சமயம் ஓர் அறிமுகம்	14
முல்லைமணி	
05. மேற்கு நாட்டவர் நோக்கில் இந்துமதம்	18
க. சி. குலரத்தினம்	
06. வேதம் காட்டும் இந்துப் பண்பாடு	22
பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்	
07. இந்து சமய மரபில் தலவிருட்ச வழிபாடு	24
ப. கணேசலிங்கம்	
08. இலங்கையில் இந்து சமயம்	30
கி. லக்ஷ்மணஜயர்	
09. இலங்கையில் இந்து சமயக்கல்வி வளர்ச்சியும் அதற்கு உதவிய பெரியார்களும்	37
க. அருணாசலம்	

06. சைவம்

10. சீத்தர்களும் சைவமும்	41
சிவஸ்ரீ ஆ. நவரத்தினராஜா	
11. சைவ சீத்தாந்தமும், சீவாலயங்களும்	48
க. வச்சிரவேல் முதலியார்	
12. சைவசமயமும் செந்தமிழ் மொழியும்	51
வாகீசகலாநிதி க. நாகேஸ்வரன்	
13. ஆறுமுக நாவலரும் சைவப் பணிகளும்	59
திருமதி. கலா. சிங்காரவேலு	
14. நாவலர் பெருமான் காட்டிய சைவ சமய வாழ்வு முறை	62
குமாரசாமி சோமசுந்தரம்	
15. சைவத்திருமுறைகளில் சமுதாய நோக்கு	65
சைவப்புலவர் செ. குணபாலசிங்கம்	

07. பாமாலை

16. வன்னி இறையே	67
கவிஞர் அகலாங்கன்	
17. வவுனைக் கந்தனே நீ	70
வித்துவான் வ. செல்லையா	
18. வவுனியாக் கந்தனே	71
த. சுந்தரம்பிள்ளை	
19. வவுனியா கந்தசாமி கோயில் அருட்பா	73
கவிஞர் கண்ணையா	
20. வன்னியின் காவலன்	75
கயல் வண்ணன்	
21. வவுனியா முருகா வா	76
இராம. நகுலேசன்	
22. செந்தமிழரைக் காத்திருவாய் திருமுருகா	77
இராம. நகுலேசன்	

08. வன்னியும் சைவமும்

23. வன்னியும், வன்னியரும்	78
சி. எஸ். நவரத்தினம்	
24. ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபில் வன்னிப் பிரதேசம்	83
ந. ஞானவேல் B. A.	
25. திருக்கேதீச்சர ஆலயமும் மாந்தைத் துறைமுகமும்	89
சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன்	
26. திருக்கேதீச்சரமும் நாவலர் அவர்களும்	94
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை	

09. முருகன்

27. தமிழ் முருகன் 96
பேராசிரியர். அ. சண்முகதாஸ்
28. முருக தத்துவம் 99
க. நாகேஸ்வரன் M. A.
29. ஆறுமுகமான பொருள் 102
நா. சிதம்பரநாதன்
30. அறுபடை வீடமர்ந்து அருள்புரியும் ஆறுமுகப் பெருமான் 104
கலைமணி பொன். தெய்வேந்திரம்
31. குருவாய், வருவாய், அருள்வாய் குகனே 106
பண்டிதை. யோகா சோமசுந்தரம்
32. இலங்கையில் முருக வழிபாடு 110
க. சொக்கலிங்கம் M. A.
33. முவர் தமிழில் முத்தமிழ் முருகன் 114
ஆ. தியாகராசா
34. இனிமை குலவும் ஒரு புகழ்ப்பா 116
கவிஞர். சோ. பத்மநாதன்
35. வள்ளி தெய்வானை திருமணத் தத்துவம் 120
ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா

10. வொது

36. நேமியனைத்தும் அவள் ஆட்சி 122
மணோன்மணி சண்முகதாஸ் M. A.
37. தாய்மை வழிபாட்டின் தொன்மை 127
கலாநிதி சி. க. சிறும்பலம்
38. உருத்திராக்கம் 136
செ. இரங்கநாதன்
39. படிமங்களின் கண் திறப்பு 137
ஸ்தபதி க. சண்முகவடிவேல்
40. கன்மமும் மறுபிறப்பும் 139
முரு. பழ. இரத்தினம் செட்டியார்
41. விதியை செல்லல் 141
பண்டிதர் இ. நமசிவாயம்
42. பக்திமைப் பாடலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 146
பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார்
43. தேவாரப் பண்ணிசை 151
எம். எம். தண்டபாணிதேசிகர்
44. திருமுறைகளில் இலக்கிய வளம் 156
டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்
45. கதை ஒரு வாழ்வியல் நெறி 163
பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியம்
46. கோயில் விதியில் ஓர் அசையும் நாடக அரங்கு 165
சூரன் போரும் சூக்குமமும்
கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்
47. நாட்டியக் கலை 168
நா. யோகராசா
48. வான் கலந்த வாசகம் 170
திருமதி. சாரதா நம்பி ஆரூரன்
49. நக்கீரர் ஒரு விதண்டா வாதி 172
தமிழ்மணி அகலங்கன்
50. அயல் நாடுகளில் நமது பண்பாட்டு நிலையங்கள் 177
வை. கணபதி ஸ்தபதி
51. மங்கள காரகன் 180
சிவஸ்ரீ. இ. பாலச்சந்திரக்குருக்கள்
52. வேத காலப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் 181
ஸ்ரீபதி சர்மா கிருஷ்ணானந்த சர்மா

உ
சீவமயம்

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்
தர்மகர்த்தா சபை

தர்மகர்த்தாவும் தலைவரும்
திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி

உப தலைவர்
திரு. தா. பொன்னம்பலம்

செயலாளர்
திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் சமா. நீதி

பொருளாளர்
திரு. க. முருகையா

உறுப்பினர்கள்
திரு. க. தி. தர்மராஜா
திரு. கா. ந. சண்முகராசா
திரு. இ. வீரசிங்கம்
திரு. பா. சுந்தரராஜன்
திரு. ஐ. க. திருவிளங்கம்

உ
தர்மகர்த்தா சபை

இருப்பவர்கள் (இடமிருந்து வலம்)

01. திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் J.P. (செயலாளர்)
02. திரு. க. முருகையா (பொருளாளர்)
03. திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி (தலைவரும், தர்மகர்த்தாவும்)
04. திரு. தா. பொன்னம்பலம் (உப தலைவர்)

நிற்பவர்கள் (இடமிருந்து வலம்) உறுப்பினர்கள்

01. திரு. ஐ. க. திருவிளங்கம்
02. திரு. கா. ந. சண்முகராசா
03. திரு. பா. சுந்தரராஜன்
04. திரு. க. தி. தர்மராஜா
05. திரு. இ. வீரசிங்கம்

உ

மலர்க்குழு

மலராசிரியர்

தமிழ்மணி அகலங்கன்

உறுப்பினர்கள்

சிவஸ்ரீ. இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்
(ஆலய பிரதம குரு)

திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி
(தலைவரும், தர்மகர்த்தாவும்)

திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் சமா. நீதி
(செயலாளர், தர்மகர்த்தாசபை)

திரு. க. முருகையா
(பொருளாளர், தர்மகர்த்தாசபை)

திரு. செ. சண்முகநாதன்

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

1890

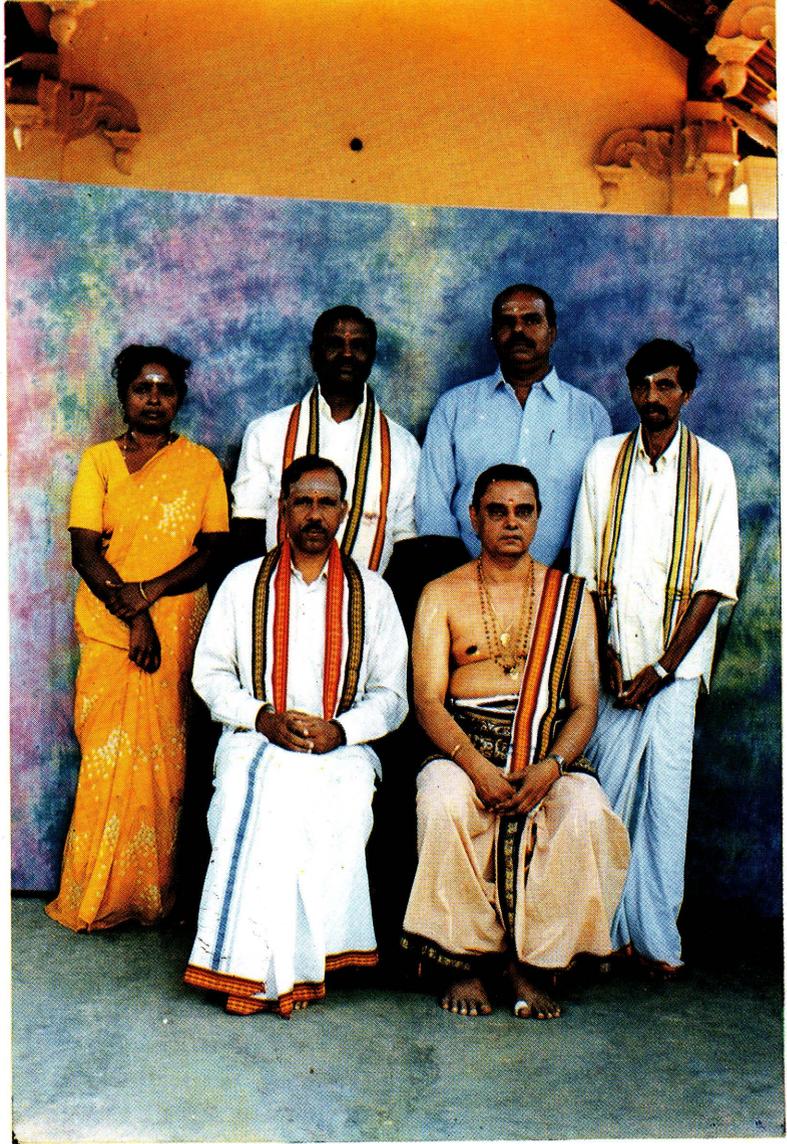
1890

1890

1890

1890

உ
மலர்க்குழு

நிற்போர் (இடமிருந்து வலம்)

01. திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி (தலைவரும், தர்மகர்த்தாவும்)
02. திரு. க. முருகையா (பொருளாளர், தர்மகர்த்தாசபை)
03. திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் சமா. நீதி (செயலாளர், தர்மகர்த்தாசபை)
04. திரு. செ. சண்முகநாதன்

இருப்போர் (இடமிருந்து வலம்)

01. தமிழ்மணி அகலங்கன் (மலராசிரியர்)
02. சீவஸ்ரீ. இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் (ஆலயப் பிரதம குரு)

विद्यया ऽमृतमश्नुते ।
अविद्यया ऽमृतमश्नुते ।
अविद्यया ऽमृतमश्नुते ।
अविद्यया ऽमृतमश्नुते ।

अविद्यया ऽमृतमश्नुते ।

अविद्यया ऽमृतमश्नुते ।
अविद्यया ऽमृतमश्नुते ।

உ
தர்மகர்த்தா சபையும், அர்ச்சகர்களும்,

நிற்போர் (இடமிருந்து வலம்)

01. திரு. க. முருகையா (பொருளாளர்)
02. திரு. க. தி. தர்மராஜா (உறுப்பினர்)
03. திரு. தா. பொன்னம்பலம் (உப தலைவர்)
04. திரு. க. நா. சண்முகராசா (உறுப்பினர்)
05. திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் சமா. நீதி (செயலாளர்)

நடுவில் இருப்போர் (இடமிருந்து வலம்)

01. திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி (தலைவரும், தர்மகர்த்தாவும்)
02. சிவஸ்ரீ. ம. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் (ஆலயக் குரு)
03. சிவஸ்ரீ. இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் (ஆலயப் பிரதம குரு)
04. சிவஸ்ரீ. வை. கேசவசர்மா (உதவி அர்ச்சகர்)

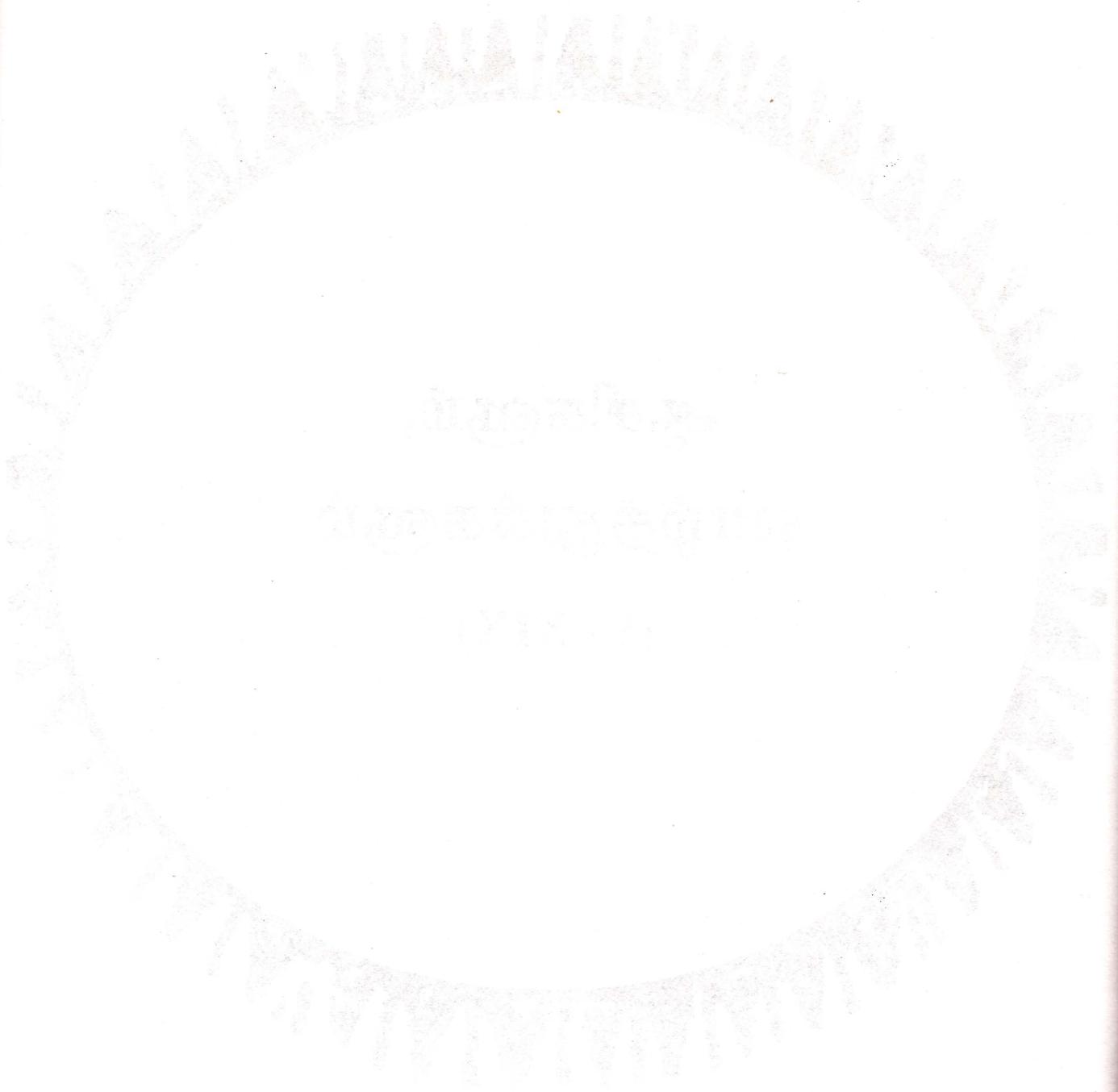
கீழ் இருப்போர் (இடமிருந்து வலம்)

01. திரு. பா. சுந்தரராஜன் (உறுப்பினர்)
02. திரு. ஐ. க. திருவிளங்கம் (உறுப்பினர்)
03. திரு. இ. வீரசிங்கம் (உறுப்பினர்)

**ஆசிகளும்,
வாழ்த்துக்களும்
(I - XIX)**

சென்னை

சென்னை

1918

உ
சிவமயம்

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளிச்வராய நம:
ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்ய பரம்பராகத
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி

ஐகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள் அவர்கள்

ஸ்ரீ மடம் ஸம்ஸ்தானம்

நெ.1, சாலைத்தெரு,

காஞ்சிபுரம் - 631502

ஞானஸ்வரூபியாம் ஸ்ரீ கந்தசுவாமி, ஸ்ரீ பகவத்பாதாள் ஸ்தாபித்தருளிய ஷண்மதங்களுள் கௌமாரத்தின் முழுமுதற் கடவுளாக விளங்கி அருள்பாலிப்பவர். இவர் அருள் பாலிக்கும் ஸ்தலங்கள் ஸ்ரீலங்காவில் பலவுள. அவைகளுள் ஒன்றாகும் வவுனியா.

இங்குள்ள இப்பெருமானது ஆலயத்துக்கு ஜீரணோத்தாரண மகாகும்பாபிஷேகம் வரும் ஆவணி 26ல் (12-9-1999) நடத்தப்பட்டு மலர் வெளியிடவிருக்கும் செய்தியறிந்து மகிழ்கிறோம்.

அன்பர்கள் குறைதீர்த்து ஆற்றுப்படை கொண்ட ஸ்ரீ கந்தசுவாமியின் இன்னருளால் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சிகள் நிர்விக்னமாக நடந்தேறவும், மலர் கௌமாரத்தின் பலவேறு சிறப்பம்சங்களையும் விளக்கி மக்கள் மனதில் ஆன்மீக வாழ்வில் பிடிப்பினை வளர்ப்பதாக விளங்கவும் ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

நாராயணஸ்ம்ருதி

உ
சிவமயம்

கிரியாகலாமணி, சிவாகம வித்வான், அவுஸ்திரேலிய திருமணப்பதிவாளர்,
சைவமஹாசபை தலைமைச் சிவாச்சார்யர்,
சிவபூர். டாக்டர் நா. சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள்
(அவுஸ்திரேலியா, இந்துக்குருமார் கவுன்சில் மேற்கு மாநிலப் பிரதிநிதி)

அவர்கள் வழங்கிய
மஹா கும்பாபிஷேக நல் வாழ்த்தாமடல்

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில் மஹா கும்பாபிஷேகங் காணவுள்ளதையறிந்து உடலும் உள்ளமும் பூரிப்பு அடைகின்றது. திருமுருகன் பரிபூரண ஆனந்தத் திருக்கோலத்தடன் வீற்றிருந்து நல்லருள் பாலிக்கும் திருத்தலங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி ஆலயம் எனில் மிகையாகாது. அன்று முதல் இன்று வரை வந்தாரையும் வழிப்போக்காரையும் வாவென்று வரவேற்று உபசரித்து வழியனுப்புப் பண்பாடு வவுனியா வாழ் தமிழ் மக்களின் தலை சிறந்த பண்பாடு. நீண்ட காலம் ஆங்கு வதியும் அந்தணர் குலதிலகரான முன்னைய பூசகரும் குருவுமான ஸ்ரீ பாலச்சந்திரக் குருக்களின் ஆலோசனைப் பிரகாரம் அறங்காவலர்களும் அடியார்களும் அரும்பாடுபட்டு அல்வம் பசுவும் உழைத்து ஆலயத்தை வளர்க்கக் காரணமாயிருந்ததைப் பலவருடங்களுக்கு முன்னரே பார்த்திருக்கிறேன். அதிலும் பன்மடங்கு ஆர்வத்துடன் இன்றைய அறங்காவலர்களும் தொண்டர்களும் தருமசீலர்களான பக்தப் பெருமக்களும் அயராது உழைத்து ஆலயத்திருப்பணியை நிறைவேற்றியமை பாராட்டப் படவேண்டியதாகும். தற்போது ஆலயப் பூஜைகாரியங்களை ஆகமவிதிமுறையாக ஆற்றிவருபவரும் ஒரு பாலச்சந்திர குருவென்னும் திருநாமம் படைத்த வரென்பதையறிந்தால் அனைவரும் ஆச்சரியமுடன் ஆண்டவனின் அருளுறு நிலையையும் வியந்து வழிபடத்தோன்றும். ஆலயத்தின் சிற்பத்தின் மிகுந்த திருப்பணி வேலைகள் முற்றுச் செய்யும் சிற்பியும், தெய்வசக்தியை தனது மந்திர கிரியா முத்திரைகளினால் வேதாகமவிதிப்பிரகாரம் யாகாதிக் கிரியைகள் மூலம் வானிலிருந்து கும்பத்திற்கு வரவழைத்து கும்பாபிஷேகஞ் செய்து திருவிக்கிரகங்களைத் தெய்வீகத் திருமுர்த்தங்களாக்கும் பிரதிஷ்டா சிவாச்சார்யாரும், திரவிய விபாகத்தில் கூறப்படும் பிரகாரம் திரவியங்களையும் தட்சணாதானங்களையும் தருமநெறியில் நிறைவேற்றும் அறப்பணியாளர் களும், ஒருங்கிணையும் போதுதான் ஒரு ஆலயத்தில் தெய்வசக்தி மிளிரும் என ஆகமபத்திகள் செப்யுகின்றன. முற்கூறிய மூவகைச் சிறப்புக்களும் வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவிலுக்கு அமைந்திருப்பது முருகன் பெருங்கருணையேயாகும். மஹா கும்பாபிஷேகம் சிறப்பாக நிறைவேறி எஞ்சூன்றும் திருக்கோவில் திருவருள் பொலிந்து பக்தர்களுக்குத் திருவருள் சிறக்க வாழ்த்துவோமாக.

சுபம்.

கன்னாகம் நா. சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள்

உ
சிவமயம்

முத்தமிழ்க் குருமணி - கிரியா கிரமஜோதி
சிவமூர். நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள்
(கதிரைமலைச் சிவன் தேவஸ்தானம் - சுன்னாகம்)
அவர்களின்
ஆசிச் செய்தி

“மேன்மை கொள் சைவநீதி
விளங்குக உலகமெல்லாம்”

சைவர்களாகிய நாம் “அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கப் பெறும்” பேறு பெற்றவர்கள். 1982ம் ஆண்டில் இவ்வாலயத்தின் புனருத்தாரண மகாகும்பாபிஷேகம் செய்யும் வாய்ப்பு முருகன் திருவருளால் எனக்குக் கிட்டியது. இப்போது பதினேழு ஆண்டுகளின் பின் மகாகும்பாபிஷேகம் செய்து வைக்கும் புண்ணியப்பேறும் முருகன் திருவருளால் எனக்குக் கிட்டியுள்ளது என்னே முருகப் பெருமானின் கருணை.

வவுனியா நகரின் மத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் கந்தசுவாமிப் பெருமானின் அருள் வெள்ளத்தில் என் நெஞ்சம் திருமுழுக்காட்டப்படுவதை நான் உணர்கிறேன். புறத்தே நிகழும் செயலனைத்தும் அகத்தேயும் நிகழ வேண்டுமல்லவா. அது தானே வழிபாடு.

ஆண்டவனை அன்பு வெள்ளத்தால் அகத்துக்குள்ளே அபிஷேகித்தால், ஆண்டவனின் அருள் வெள்ளம் எம்மை அபிஷேகிக்கும் என்பதை உணர வேண்டும்.

துன்பங்களும், துயரங்களும் நிறைந்த இந்த நேரத்தில் எமது இகலோக வாழ்வை இறை அர்ப்பணமாக்கி வாழ்ந்தால் கலியுகவரதனாம் கந்தப்பெருமான் எம்மை வாழ்விப்பான். ஈற்றில் முத்தியும் நல்குவான்.

எமது இன்ப வாழ்வுக்குத் தடையாக இருக்கும் துன்பப் பெருமலையை யும், துயரப்பொருமலையும், கிரௌஞ்சம் எறிந்த ஞானவேலால் எறிந்து நல்வாழ்வு நல்குவான்.

மகாகும்பாபிஷேகச் சிறப்புமலர் சிறப்புறவும், மக்கள் வாழ்வு மேம்படவும் வவுனியா கந்தசுவாமிப் பெருமானை யாசித்து ஆசிவழங்குகிறேன்.

நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள்

**கொழும்பு இராம கிருஷ்ணமீஷன் தலைமைச் சுவாமிகள்
சுவாமி ஆத்ம கனாநந்தா
அவர்களின்
ஆசிச்செய்தி**

வவுனியா நகரின் மத்தியில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ கந்த சுவாமி கோவில் மகாகும்பாபிஷேகப் பெருவிழா எதிர்வரும் ஆவணி 26ம் நாள் (12-09-1999) அன்று நடைபெற உள்ளதாக அறிந்து, இவ்விழா மிகச் சிறப்புடன் நடந்தேறி, பக்தர்கள் அனைவரும் இறையருள் பெற்றுய்ய, ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பெருமானது திருவடிகளை வணங்கிப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

மகாகும்பாபிஷேகத்தையொட்டி வெளியிடப்படும் சிறப்பு மலருக்கு எங்கள் நல்வாழ்த்துக்கள்.

மகாகும்பாபிஷேகத்தை சிறப்புடன் நடத்த உழைத்து வரும் விழாக் குழுவினருக்கும் எங்கள் நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

சுவாமி ஆத்ம கனாநந்தா

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாம் கோயில் பிரதமகுரு
சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்
அவர்களின் ஆசியுரை

மந்திரம், தந்திரம், மருந்து என்றும், மணி, மந்திர ஓடாதம் என்றும் கேள்விப்பட்டிருப்போம். ஒலியினால் தான் உலகம் உருவானது. ஒலியினால் தான் உலகம் பிரகாசிக்கிறது. இறைவன் கைகளிலுள்ள உடுக்கு படைத்தலைக் குறிக்கிறது. மந்திரத்தை உச்சாடனம் பண்ணும் விதத்திலே தான் உருவேறும். உருவேறினால் திருவேறும். திருவேறினால் தெய்வீகம் பிரகாசக்கும்.

யந்திரத்திலே மந்திர, தந்திரத்தை உபயோகித்து, மருந்தையும் சாத்தி உருநாட்டிலே உருவேற்றுகிறோம். அதிலே இறை சான்றித்தியத்தை ஏற்படுத்துவதே மஹாகும்பாபிஷேகம் என்னும் பெரும் சாந்தி ஆகும். பஞ்ச பூதங்களை உள்ளடக்கி அதன் பிரதிபலிப்பை காண்பிப்பது இறை சக்தி. இதை உரிய முறையிலே உரியவரைக் கொண்டு செய்தால் அது உயிர்ப்பு பெறும். இப்பெரும் சாந்தியை செய்து தான் இந்த ஆலயத்திலே, உருநாட்டிலே உருவேறியிருக்கிறது. இது ஜோதிப் பிளம்பாக இருந்து வவுனியா வாழ் மக்களுக்கு அருள் பாலிக்கிறது. இறைவனைக் குளிர்விப்பதற்காகத்தான் அபிஷேகங்கள் நடைபெறுகின்றன.

எம் பெருமான் கலியுக வரதனாம் கந்தப்பெருமானின் மஹாகும்பாபிஷேகம் என்கின்ற பெருஞ்சாந்தி விக்கினங்கள் எதுவுமின்றி சிறப்பற, இனிதே நிறைவேற எம் பெருமானையே வேண்டி அவன் ஆசிக்காகப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஓம் சாந்தி!

சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்

2
சிவமயம்

சிவஸ்ரீ மகேஸ் பாலச்சந்திரக் குருக்கள் (ஆலயக் குரு)
(வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்)
அவர்களின்
ஆசிச் செய்தி

‘கோபுரதரிசனம் கோடி புண்ணியம்’ என்ற சொல்லிற்கமைய கிராஜகோபுர அமைப்புடன் அமைந்துள்ள வவுனியா மாநகர திவ்ய கேஜத்திரத்தில் வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கும் முருகனின் அருளால், ஆலயப் பணிகள் அழகுறவமைந்து கின்று பூரண நிறைவும் புதுப் பொலிவும் பெற்றதாகத் திகழ்கிறது. இதற்குப் பெருமளவு காரணமாக இயங்கும் ஆலய தர்மகர்த்தாக்களின் இறை பணிப்பங்கினை, இறைபக்தியினை, சமய சமூகத் தொண்டினைப் பாராட்டுதல் தரும். இவர்கள் அனைத்து வவுனியா இந்து மக்களும் பயன்பட இறைபணி செய்து வருகின்றனர்.

மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் கடவுளை அறிந்து கடவுளை வழிபட்டுக் கடவுளை அடைதலேயாகும். என்று ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் அருளியுள்ளார். கடவுளை அறியவும், வழிபடவும் ஆலயங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. மக்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீ முருகப் பெருமானின் மஹாகும்பாபிஷேகப் பெரும் சாந்தி விழாவில் கலந்து கொண்டு எல்லோரும் எல்லா வளங்களும், செல்வங்களும் பெற்று வாழவேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல முருகப் பெருமானை வேண்டி வணங்குகிறேன்.

லோகா சமஸ்தா சுகினோபவந்து

சிவஸ்ரீ மகேஸ் பாலச்சந்திரக் குருக்கள்
ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்
(ஆலயக் குரு)
வவுனியா.

நல்லை திருஞான சம்பந்தர் ஆதீன முதல்வர்
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசார்ய சுவாமிகளின்
அருளாசிச் செய்தி

முருகன் அடியார்களே!

வவுனியாவில் எழுந்தருளியிருந்து அருள் புரியும் ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பெருமானுக்கு மஹா சும்பாபிஷேகம் நடைபெறுவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். ஆலய வழிபாட்டை மையமாகக் கொண்டது மனித வாழ்க்கை. அரிது அரிது மானிடராகப் பிறப்பது. பிறந்த பிறவியை தெய்வீக வாழ்க்கையோடு இணைத்து வாழ்வதே தர்மமாகும். இத்தர்ம உணர்வை உருவாக்குவது ஆலய வழிபாடும் கிரியைகளும். இவ்வாலயத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நடைபெறுவது மஹாசும்பாபிஷேகம் ஆகும். இக்கும்பாபிஷேகம் மூலம் ஆலயமும், ஆலயத்தைச் சார்ந்த அடியார்களும், ஊரும், புனிதம் அடைகின்றன. வவுனியா நகரில் வேதசிவாகம முறைப்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆலயம் கந்தசாமி கோவில். இக்கோவிலில் அறப்பணிகளும், தர்மப்பணிகளும், மக்களுக்கு வேண்டிய தெய்வீக உணர்வை உண்டு பண்ணும் வகையில் ஆலய வழிபாடுகளும் நடந்து வருவது சிறப்பிற்குரியது. கலியுகத்திற்குத் தெய்வமாக இருக்கும் கந்தப்பெருமானின் வழிபாடு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் புண்ணியத்தைத் தரக்கூடியது. முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ வைக்கும் முருகப் பெருமான் தமிழ் மக்களின் தனித்துவமான வழிபாட்டுக்குரியவர். தமிழே வடிவானவர் முருகன். உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும் கரங்களாகவும் மெய் எழுத்துக்கள் பதினெட்டும் கண்களாகவும் ஆயுத எழுத்தை வேலாகவும் தாங்கி நிற்பவர் முருகன். முருகன் என்ற சொல் அழகு, சிறப்பு, லக்ஷ்மி கடாட்சம் அனைத்து அம்சங்களையும் கொண்டது. முருகனை வணங்குகின்றவர் சகல சம்பத்துக்களையும் பெறுவர். முருகனுக்கு நடைபெறும் சும்பாபிஷேகத்தைத் தரிசிக்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும் புண்ணியப் பேற்றைப் பெற்றாய்வான். இக்கும்பாபிஷேகத்தை நிதர்சனமாக்கும் பொருட்டு இவ் ஆலயத்தினால் வெளிவரும் மலர் சிந்தனை செயற்பாடுகளைத் தாங்கிய கட்டுரைகளைக் கொண்டதாக வெளி வருவது வரவேற்கத்தக்கது. இம்மலர் சிறப்பாக மலர வாழ்த்துகின்றோம். இக்கும்பாபிஷேகத்தை நடத்தும் சிவாச்சாரியார்களுக்கும், ஆலய பரிபாலன சபையினருக்கும், வவுனியா வாழ் மக்களுக்கும் இறைவனது அருள் கிடைக்க பிரார்த்திக்கின்றோம்.

‘என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு’

இரண்டாவது குருமஹா சந்திதானம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசார்ய சுவாமிகள்

உ
சீவமயம்

யா/தெல்லிப்பறை ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானத் தலைவர்
கலாநிதி செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி (சமா.நதி) அவர்களின்
ஆசியுரை

வவுனியா நகரை அணிசெய்யும் ஆலயங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது ஸ்ரீ கந்தசுவாமிப் பெருமானது ஆலயமாகும். குடமுழுக்குப் பெருவிழாவை இவ்வாலயத்துக்கு நடாத்துவதற்கு திருவருள் பாலித்தமை மகிழ்ச்சியான செய்தியாகும். தற்போதைய சூழ்நிலையில் நகரங்கள் தோறும், கிராமங்கள் தோறும், எழுந்தருளி உள்ள அருள் மூர்த்தங்களுக்கு மிகச் சிறப்பாக குடமுழுக்கு விழாவை எடுத்து ஆனந்தமடைகிறார்கள் அவ்வப்பகுதி மக்கள். இந்த ஒழுங்கின் பேரில் 12-09-99 ஞாயிற்றுக்கிழமை வவுனியா நகரின் மத்தியில் அருள் பாலிக்கும் ஸ்ரீ கந்தசுவாமிப் பெருமானுக்கு குடமுழுக்கு விழா நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

'முருகா எனலுதும் தவத்தினர் மூதுலகில்
அருகாத செல்வமடைவார் வியாதி அடைந்து நையார்
ஒருகாலும் துன்பமுறார் பரகதியுற்றிடுவார்
பொருகாலன் நாடுபுகார் சமராபதிப் புண்ணியனே'

என்று பாடிப் பரவுகின்றார்கள் முருக பக்தர்கள். மக்களின் துன்பதுயரங்கள் நீங்கவும், அமைதி நிலவவும், உள்ளத்தில் தெளிவு ஏற்படவும் ஆலயங்களே வழிகாட்டுகின்றன என்பது முற்றிலும் உண்மை.

எனவே வவுனியா நகர்வாழ் மக்கள் மனஅமைதி கொள்ளவும் அங்கு சாந்தி சமாதானம் நிலவவும் கந்தப்பெருமானின் திருவருள் துணைபுரிய வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து அமைகின்றேன்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

**வவுனியா அரசாங்க அதிபரும் மாவட்டச் செயலாளருமாகிய
திரு. க. கணேஷ் அவர்களின்
வாழ்த்துரை**

வவுனியா நகரின் மத்தியில் கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் முருகப் பெருமானின் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சியை ஒட்டி வெளிவரும் இம்மலருக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதற்குத் திருவருள் கூடியிருப்பதையிட்டு பேருவகை அடைகிறேன்.

இன்னல்கள் நிறைந்த இக்கால கட்டத்தில், எம் பெருமானைத் தஞ்சமடையும் பக்தர்களின் தொகையும் பெருகி வருகின்றது. தஞ்சமென வந்தோர்க்கு அஞ்சேல் என அபயமளிக்கும் முருகப் பெருமானின் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்த முருகனடியார்கள், குறிப்பாக அறங்காவலர்கள், வர்த்தகப்பிரமுகர்கள், சிவாச்சாரியார்கள், சிற்பாசாரியார்கள், உட்பட அனைவருக்கும் எனது மகிழ்ச்சியையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தலவிருட்சமான வில்வ மரத்துடன் கூடி அமைந்திருக்கும் இத்திருத்தலம் கந்தசஷ்டி விரதம், திருக்கார்த்திகை விரதம், முதலான விரதங்களைத் தொடர்ந்து சிறப்பாக அநுஷ்டிப்பதற்கு ஏற்ற முறையில் அழகுற சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் கூடியதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சியை ஒட்டி அழகான பெறுமதி மிக்க மலர் ஒன்றும் வெளியிடப்பட இருக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சியை மலர் மூலம் ஆவணப்படுத்த விளைந்தமை பெரு மகிழ்ச்சிக்குரியது. பெறுமதி மிக்க கட்டுரைகளுடன் வெளிவரும் இம்மலர் சிறப்புற அமைய முருகப் பெருமானின் திருவருளை வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

க. கணேஷ்

இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளர்

திரு. சி. தில்லைநடராஜர்

அவர்களின்

வாழ்த்துரை

திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் அருளும் முருகன்

வவுனியாவில் பழம்பெரும் திருத்தலங்களில் ஒன்றான வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவிலில் மகா கும்பாபிஷேகத்தையொட்டி வெளிவரும் மலருக்கு வாழ்த்துச்செய்தி அனுப்புவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தமிழ் மக்களின் கடவுள் என புகழப்படும் முருகன் வவுனியாவில் சகல மக்களுக்கும் அருள்புரியும் அற்புதத்தை கண்ணாரக் கண்டவன். எத்தனை எத்தனையோ இடர்களின் மத்தியில் நகரின் மத்தியிலுள்ள கந்தசுவாமியார் நம்பிக்கையோடு வழிபடுபவர்களுக்கு நல்லருள் புரிகின்றார் என்பதை நன்குணர்ந்தவன். அந்த வகையில் புதுப்பொலிவு பெற்று கும்பாபிஷேகம் காணும் கந்தனருள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொலிய வேண்டுமென இறைவனை வணங்கி கும்பாபிஷேகத் திருவிழாவும், அதனையொட்டி வெளியிடப்படும் மலரும் எல்லோருக்கும் திருப்தியையும், மகிழ்ச்சியையும் தரவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சி. தில்லைநடராஜர்

**வவுனியா மாவட்ட மேலதிக அரசாங்க அதிபர்
திரு. சி. இரகுநாதபிள்ளை அவர்களின்
வாழ்த்துரை**

இறைவன் ஆன்மாக்களுக்காக எழுந்தருளியிருந்து அருள்பாலிக்கும் இடங்கள் பல. அவற்றுள் பிரதானமான ஸ்தானம் ஆலயம் ஆகும். “மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரன் எனத் தொழுமே” என்று நமக்கு வழிகாட்டுகின்றது சிவஞான போதம். முப்போதும் முடிசாய்த்துத் தொழுகின்ற பெருமானை, எப்போதும் இனியானை நாம் வணங்கி உய்திபெற தவறாது தினமும் ஆலய தரிசனம் செய்தல் வேண்டும்.

ஆற்றிவுடையவர் மக்கள், ஐயறிவுடையன மாக்கள். நாம் மக்கள் - மனிதர்கள். மாக்கள் என்பன மிருகங்கள். அறிவால் - சிறப்பாகப் பகுத்தறியும் அறிவுடையமையால் நம்மில் வேறுபட்டவை. அதனால் நம்மில் விலகியவை என்பதனாலேயே அவை விலங்குகள் எனப்பட்டன போலும், அவற்றிடத்திலும் சில பண்புகள் உண்டு. அவை மனிதனிடமில்லாதமை வருந்தத்தக்கது. “காகம் உணவு கலந்துண்ணக் காண்கின்றோம்”, “மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான்”, என்று அறிகிறோம். “புலி பசித்தாலும் புல்லைப் புசியாது” என்பதும் தெரிந்து கொண்டோம். மனிதனோ இவற்றிடமிருந்து பாடம் படித்துத் திருந்த வேண்டியவனாகின்றான்.

மக்களாகிய நாம் திருந்தக் கூடியவர்கள். முன்னேறக் கூடியவர். ஆயின் மாக்களாகிய விலங்குகளுக்கு முன்னேறும் வாய்ப்பில்லை. இது ஒன்றே பரிணாம வளர்ச்சியில் மூத்த இனமாக நம்மை இனங்காட்டி நிற்கின்றது. இவ்வாய்ப்பு நமக்கு இறையன்பு ஒன்றினால் வாய்க்கப்பெற்றது. அதனால் உய்ந்தோம். இதற்கு வழி செய்து உதவுவது ஆலயமாகும். ஆலயம் இல்லா ஊர் திருவில் ஊர் என்றும் அது அடவிகாடே என்றும் அங்கு குடியிருக்கவே கூடாது என்றும் திருமுறைகள் கூறுகின்றன.

நமது வழிபாட்டுக்காக ஆலயம் அமைத்துத் தந்தவர்கள் புண்ணியசீலர்கள். அதனைப் புதுப்பித்துக் குடமுழுக்குச் செய்வித்து வழிபட வைத்தவர்கள் தருமசீலர்கள். இவ்வழியில் நாமும் அவர்களோடு இணைந்து நின்று அவர் பணியைப் போற்றி உதவி வரல் வேண்டும். ஆலயப் பணிகள் அனைத்தும் திருப்பணிகளே. அதில் பங்குபற்றுவது பெரும் பேறாகும். வவுனியாவின் மத்தியில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி அருள் பாலித்து வரும் கலியுக வரதனாம் அருள் மிகு வவுனைக் கந்தப் பெருமானின் குடமுழுக்குப் பெருஞ்சாந்திப் பெருவிழா மங்களகரமாக இனிதே நிறைவேற வேண்டி வாழ்த்துரை வழங்குகின்றேன்.

இல.01, பூங்கா வீதி,
வவுனியா.

சி. இரகுநாதபிள்ளை

**வவுனியா பிரதேச செயலாளரும்,
வவுனியா நகரசபையின் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட உத்தியோகத்தருமாகிய
திருமதி. இமெல்டா சுகுமார்
அவர்களின் வாழ்த்துச் செய்தி**

அளவிடற்கரிய இன்னல்களுக்கும், இழப்புக்களுக்கும் முகம் கொடுத்து தமது வாழ்விற்கு விடிவினைத்தேடி வன்னி மண்ணினை நாடி வரும் மக்களுக்கும், வாழ்விலே வசந்தம் வீச வாழுகின்றோம் என்ற நம்பிக்கையிலே இன்னல்களைத் தாண்டி நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து வரும் வன்னி மக்களுக்கும் இன்று வன்னியின் இதயமாய் விளங்கும் வவுனியா நகரின் கோவில்கள் சிகரமாய் விளங்குகின்றன. இவற்றிலே சிறப்பானதும், முக்கியத்தவம் கொண்டதுமாகப் பத்தர்களின் பரவசத்திற்குப் பாத்திரமாக விளங்கி வருவது ஸ்ரீ சுந்தரமயி கோவில் எனில் மிகையாகாது.

அருள்மிகு முருகப் பெருமானை நேரிலே வழிபடுவது போன்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தும் இக்கோவிலின் கிரமமான பூஜை வழிபாடுகளும், சமயஅனுஷ்டானங்கள், கிரிகைகள், வீழாக்கள் போன்றனவும் பத்தர்களை மெய்சிவீரக்க வைக்கின்றன. வவுனியா நகரை நாடி மக்கள் தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வரும் போதெல்லாம் இக்கோவில் அமைந்தள்ள இட அமைவும், சிறப்பும், வழிபாட்டு அம்சங்களும் 'முருகப்பெருமானே' என எவரும் ஒரு தரம் நா மலர வைக்கின்றது.

எம் மக்களின் அசையாத பத்தியையும், தெய்வ வழிபாட்டையும் மட்டுமன்றி, கலை கலாசார பண்பாடுகளின் வளர்ச்சிக்கான நிலைக்களனாகவும் விளங்கி, இந்து மத அறநெறியை இனைய தலை முறையினருக்குப் புகட்டி அறவழியில் எம்மினம் வாழ அல்லவும் பகலும் இக்கோவிலுடாகப் பணியாற்றி வரும் எமது மதிப்பிற்குரிய பிரதம குருக்கள் சிவஸ்ரீ பாலச்சந்திர குருக்கள் ஐயா அவர்களுக்கும், அவர்களுடன் சேவை புரியும் ஏனைய குருக்கள் ஐயா அவர்களுக்கும், ஆலய தர்மகர்த்தா சபையினருக்கும் முருகப்பெருமான் அருள் பாலிக்க வேண்டி வழ்த்துவதுடன், மகா சும்பாபிஷேகம் சிறப்புற நடைபெறவும், சிறப்பு மலர் வெளியீடு சிறப்பாக அமையவும் முருகப்பெருமான் பாதம் பணிந்து எனது வாழ்த்துச் செய்தியை அனுப்பி வைப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இவ்வழிவிலும், சிறப்பு மலர் வெளியீட்டிலும் எனது சொந்த அலுவல் காரணமாக எனது கணவர் வாழ்கின்ற கனடா நாட்டில் விடுமுறையில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருப்பதால் சமூகமளிக்க முடியவில்லை என்பதால் சுவலை அடைகின்றேன். இருப்பினும் இவ் அந்நிய தேசத்தில் இருந்து என் தாய் நாட்டின் மண்ணில் தலை சாய்ந்து, என் வாழ்விலும் தொழிலிலும் எனக்கு வெற்றியை அளித்து வரும் இந்தப் புனிதமான வன்னி மண்ணில் சிரம் தாழ்த்தி அருள் மிகு முருகப்பெருமான் எம் மக்கள் யாவருக்கும் அருள் பாலிக்க வேண்டி இவ் அந்நிய மண்ணில் இருந்து இப்படியான வாழ்த்துச் செய்தியை அனுப்பி வைக்க உதவி புரிந்த மலர் ஆசிரியர் தமிழ்மணி அகனாங்கள் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்த்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திருமதி. இமெல்டா சுகுமார்

**வவுனியா தெற்கு வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர்
தீரு. இ. விசாகலிங்கம் அவர்களின்
வாழ்த்துரை**

“மேன்மை கொள் சைவ நீதி
விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

திருமுலரால் சிவபூமி என அழைக்கப்பட்ட இலங்கைத் திரு நாட்டின் இதயத் தானமாக அமைந்துள்ளதும் நீர்வளமும், நிலவளமும், பொலிந்து சைவமும் தமிழும் சிறந்து விளங்குவதுமான வன்னி வள நாட்டின் தலை நகராம் வவுனியா நகரின் மத்தியில் மிக்க சிறப்போடு கோயில் கொண்டருளி, திருவருள் பாலித்துவரும் ‘**ஐக் கந்தகவாமிப்**’ பெருமானுக்கு 1999/09/12 அன்றுள்ள சுபமுகூர்த்த வேளையில் மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள் பாலித்துள்ள இவ்வேளையில் இத்திருக் குடமுழுக்கு வைபவத்தையொட்டி வெளியிடப்படும் இம்மலரிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

“கோயில் இல்லாவுரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கிற்கிணங்க, நாலா பக்கமும் நிறைந்து நெருங்கியுள்ள அடியார்கள் மத்தியில் இவ்வாலயமானது புதுப் பொலிவோடு கட்டப்பட்டு ஆன்மீக நாட்டத்தின் அடித்தளமாக விளங்குகின்றது, இவ்வாலயத்து நிகழும் கும்பாபிஷேக நிகழ்வு மக்கள் அனைவரதும் இறை நம்பிக்கைக்கு மெருகூட்டுவதோடு, இறை ஆசிகளையும் அடியார்க்கு நல்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இத்திருக்குட முழுக்கு நிகழ்வினைச் சிறப்பிக்கும் சிவாச்சாரியப் பெருமக்களின் சேவையைப் பாராட்டுவதுடன், பரிபாலன சபையினரையும் கோயிற் திருத்தத்தின் பொருட்டுத் திருக்காணிக்கை நல்கியுள்ள வள்ளல்கள் அனைவரையும் வாழ்த்துவதில் பெருமைப்படுகின்றேன். இந்நாட்டில் சமாதானமும் சாந்தியும் உருவாகுவதற்கு இப்பெருவிழா வழி சமைப்பதாக. விழா சிறப்புற்றோங்க இறைவன் திருவாசிகள் கிட்டுவதாக.

இ. விசாகலிங்கம்

உ
சிவமயம்

வடக்குக் கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் உதவிய் பணிப்பாளர்
திரு. எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம் அவர்களின்
வாழ்த்துச் செய்தி

வவுனியா மாநிலத்தின் கண்ணே அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கும் சிறப்புமிக்க திருத்தலங்களுள் ஒன்றான ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோயில் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறவுள்ள செய்தியானது பக்தர்களின் உள்ளத்தில் பெரு மகிழ்வீனைத் தருவதொன்றாகும். ஆலயபரிபாலன சபையினர் கும்பாபிஷேகத்துடன் தொடர்புறச் சிறப்பு மலரொன்றையும் வெளியீட வேண்டுமெனும் பெருவீருப்பில் "மலர்" வெளியீட்டுக் குழுவொன்றினையும் அமைத்து, அதன் ஆசிரியராக தமிழ்மணி அகலங்கன் (நா. தர்மராஜா) அவர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துள்ளமை சாலப் பொருத்தமானதேயாகும்.

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோயிற் பிரதேசத்தினையும் அதனைச் சூழவுள்ள பகுதிகளையும் அண்டி வாழ்கின்ற மக்கள் சீருடனும், சிறப்புடனும் தம் வாழ்க்கையினை அமைத்துக் கொள்வதற்கு அருள் பாலித்துக் கொண்டிருப்பவர் எம்பெருமானாராகும். கந்தப்பெருமானின் கும்பாபிஷேகப் பெருவீழாவன்று வெளிவரவுள்ள சிறப்பு மலர் நல்ல பல ஆக்கங்களைத் தாங்கி, சிறந்தவொரு ஆவணமாக அமையும் என்பதனைத் திட்டவாட்டமாகக் கூறலாம். ஏனெனில் ஆசிரியர் அகலங்கன் அவர்கள் எந்தவொரு செயலையும் திட்டமிட்டுச் சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலுள்ளவர். அந்த வகையில் ஆலய மகா கும்பாபிஷேகமும் அதனோடு தொடர்பாக இடம்பெறும் மலர் வெளியீடும் சிறப்புற நிகழ வேண்டுமென வாழ்த்துக் கூறுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடை கின்றேன்.

எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்

வவுனியா உதவிப் பரதேச செயலாளர்
திரு. சி. சத்தியசீலன் அவர்களின்
வாழ்த்துரை

வவுனியா நகரின் மையத்திலே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கும் கந்தன் ஆலயம் புனரமைக்கப்பட்டு மகா கும்பாபிஷேகப் பெரு விழா நடைபெறுவதனையிட்டு சைவ மக்கள் அனைவரும், பேருவகையடைகின்றனர். கலியுக வேந்தனாக, காக்கும் தெய்வமாக, கருணைக் கடலாக, வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன வழங்கும் வள்ளலாக விளங்கும் முருகப் பெருமான். இன்னல்களிற்கும், துன்பங்களிற்கும், உள்ளாகி இருக்கும் அனைத்து மக்களிற்கும் ஆறுதலையும், அமைதியினையும், வழங்க வேண்டுமென பிரார்த்திக்கின்றேன்.

எமது நாட்டு மக்களிடையே பகைமையுணர்வு அகன்று அமைதியான இயல்பு வாழ்வு ஏற்படவும், சாந்தியும், சமாதானமும், சுபீட்சமும், ஏற்படவும் அருள் பாலிக்க, எல்லாம் வல்ல முருகப் பெருமானை நாம் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இச்சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டி நிற்கின்றோம்.

இவ் ஆலயத்தினை சிறந்த முறையில் புனரமைப்புச் செய்து புத்தெழில் மிக்கதாக உருவாக்க அயராது உழைத்த ஆலய தர்மகர்த்தா சபை உறுப்பினர்கட்கும், நிதி உதவிகளை வழங்கிய பெருமக்கட்கும், சிற்பாச்சாரியார்கட்கும், கும்பாபிஷேக சிறப்பு மலர்க் குழுவினர்கட்கும் கந்தனின் அருள் வேண்டி வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சி. சத்தியசீலன்

உ
சிவமயம்

வவுனியா கோயில்குளம் அருள்மிகு அகிலாண்டேஸ்வரி சமேத
அகிலாண்டேஸ்வரர் திருக்கோயில்
அறங்காவலர் சபைத் தலைவர்
'சிவமணி' இரா. சண்முகம் J.P அவர்களின்
வாழ்த்துரை

திருவருள் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்

“என்னையும் அடியானாக்கி இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிருதடந் தோள் வள்ளல் பாத பங்கயங்கள் போற்றி”

வவுனியா அருள்மிகு ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில் புனருத்தாரணம் செய்யப்பெற்று
மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெறுவது அழிவில்லாத புண்ணியப் பேறாகும். மக்கள்
மனதில் ஆன்மீகச் சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் வளர்க்க நமது
முன்னோர்கள் ஆலயங்களை அமைத்து நித்திய நைமித்திய பூசை வழிபாடுகளை
ஏற்பாடு செய்தார்கள். இதனால் மக்கள் மனதில் தாய்மையும், பக்தியும் பெருகியது.

கந்தனின் மகா கும்பாபிஷேக விழா சிறப்பாக நடைபெற்று நாட்டில் அமைதியும்
சமாதானமும் நிலவ இறைவன் அருள் புரிவாராக. திருக்குடமுழுக்கினையும்,
மண்டலாபிஷேக சிறப்பினையும் தன்னுளடக்கி வெளிவரும் மலரானது அறிவுக்கும்,
உணர்வுக்கும், ஆய்வுக்கும், உன்னதமாக மலர்ந்து சைவமணம் பரப்ப வேண்டும்
என்று மனதார வாழ்த்தியமைகின்றேன்.

இரா. சண்முகம்

உ
சிவமயம்

வவுனியா கோயிற்குளம் அருள்மிகு
அகிலாண்டேஸ்வரி சமேத அகிலாண்டேஸ்வரர் திருக்கோவில்
அறங்காவலர் சபைச் செயலாளர்
சிவஸ்ரீ ஆறுமுகம் நவரத்தினராசா
அவர்கள் வழங்கிய
வாழ்த்தரை

நமது சைவசமயம் மிகுந்த தொன்மையான தொன்றாகும். சைவம் சிவசம்பந்தமானது. சிவன் அநாதியானவர். எளிமையான குடும்ப வாழ்வுக்கும் உன்னதமான யோக வாழ்வுக்கும் ஏற்ற இடந்தந்து நிற்பது சிவவழிபாடாகும்.

சிவன் மைந்தருள் விநாயகர், முருகன், வீரபத்திரர், வைரவர், நால்வரும் தனிமுதற் தெய்வங்கள். வவுனியாவிலே ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவிலின் மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெறுவதும், சிறப்பிதழ் வெளியிடுவதும் தமிழ்த் தெய்வமான முருகப்பெருமானின் பரங்கருணையின் வெளிப்பாடேயாகும். இப்பணிகளிலே முன்வந்து ஈடுபாடு கொண்டு இவற்றைச் செவ்வனே நிறைவேற்றி வைத்த மெய்யடியார்களுக்கு, எல்லாம் வல்ல ஆகிலாண்டேஸ்வரி சமேத அகிலாண்டேஸ்வரப் பெருமானின் பரிபூரணமான திருவருள் கிடைக்க வேண்டுமென்று தொழுதிறைஞ்சி, வாழ்த்தினையும் நல்லாசிகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி வீளங்குக உலகமெல்லாம்”

ஆறுமுகம் நவரத்தினராசா

உ
சீவமயம்

வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கத் தலைவர்
திரு. நா. சேனாதிராசா (சமா. நீதி) அவர்களின்
வாழ்த்துச் செய்தி

வன்னி நாட்டின் தலை நகராக விளங்கும் வவுனியா நகரத்தின், கேந்திர வர்த்தக நிலையங்களுக்கு அண்மையில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ கந்தசுவாமிப் பெருமானின் ஆலய மகா கும்பாபிஷேகப் பெருவிழா நடைபெறும் இவ்வேளையில், கும்பாபிஷேக சிறப்பு மலர் ஒன்றினை வெளியிடுவது என எடுத்த முயற்சி பாராட்டுக்குரியது. இம் மலருக்கு நான் வாழ்த்துச் செய்தி வழங்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் மிகவும் பாக்கியமானதே.

வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கத்திற்கும் இவ் ஆலயத்திற்கும் இடையே சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகள் வரை நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வருகின்றது. முதன் முறையாக கவியோகி சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் இந்தியாவில் இருந்து கொழும்பு வந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் வழியில் அனூராதபுரத்தில் வைத்து வரவேற்கப்பட்டு, அருளுரைகள் வழங்கிய பின்பு வவுனியாவிற்கு விஜயம் செய்து இங்கே சுவாமி அவர்களுக்கு கோலாகல வரவேற்பு வழங்கப்பட்டது. 18/11/1952 செவ்வாய்க்கிழமை காலை வவுனியா நகரவீதி வழியாக நடைபெற்ற ஊர்வலத்தில் பங்குபற்றி, அடுத்த நாள் 19/11/1952 புதன்கிழமை காலை 07.30 மணிக்கு வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோயிலில் நடைபெற்ற கூட்டுப் பிரார்த்தனையை அடுத்தது, இந்து இளைஞர் சங்கம் சுவாமி அவர்களின் ஆசியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வால் இவ்வாலயத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காரணத்தினால் இச்சங்கம் வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கம் எனப் பெயர் சூட்டப் பெற்றது. இன்று இச்சங்கம் ஒரு பெருவிருட்சமாகத் திகழ்ந்து பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு நிழல் கொடுத்து சமய சமூகப் பணிகளை நிறைவேற்றி வருகிறது.

எமது பிரதேசத்தில் 1990ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட கலவரங்களை அடுத்து இரண்டு ஆண்டுகள் வரை சங்கம் செயல்பட முடியாமலும், சங்க வளவிற்குள் நாம் பிரவேசிக்க முடியாமலும் இருந்தது. இவ்வேளையில் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை வழிபடுவதற்காக இவ்வாலயத்திற்கு நான் சென்ற போது இவ்வாலயத்தின் பிரதம குரு சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்கள் என்னை அழைத்து "இச்சங்கத்தினைப் புனரமைப்புச் செய்து நீங்கள் பொறுப்பேற்று நடாத்த வேண்டும் எனவும், முருகப் பெருமான் உங்களுக்குத் துணை நிற்பார்" எனவும் கேட்டுக் கொண்டார். நீண்ட காலம் இச்சங்கத்துடன் தொடர்புடையவனாக இருந்த நான் இச்சங்கத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்று அவரின் ஆசியுடனும், முருகப் பெருமானின் துணையுடனும் இச்சங்கத்தின் தலைவராக ஆறு ஆண்டுகளாக என்னாலான சமய, சமூகப் பணிகளை ஆற்றி வருகின்றேன்.

இவைகளை நான் கூறுவதற்குக் காரணம், இச்சங்கத்திற்கும், இவ் ஆலயத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை ஞாபகம் ஊட்டுவதற்காகும்.

ஈற்றில் மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெறும் இந்த ஆலயத்தை இந்து சமய விதிமுறைகளுக்கு அமையவும், அழகாகவும் புனருத்தாரணம் செய்த இவ்வாலயத்தின் தர்மகர்த்தா சபையினருக்கு எல்லா அருளும் கிடைக்க வேண்டும் என முருகப் பெருமானை வேண்டுகல் செய்கிறேன். இங்கே எழுந்தருளி இருக்கும் முருகப் பெருமான் தன்னை வழிபட வரும் பக்தர்களுக்கு அருள் பாலித்து இந்தப் பிரதேசத்து மக்கள் அமைதியாகவும், நிம்மதியாகவும் வாழத் துணை புரிய வேண்டும் என இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

நன்றி
வணக்கம்

அன்புள்ள
நா. சேனாதிராசா

வவுனியா இந்து மாமன்றத் தலைவர்
திரு. சி. ஏ. இராமஸ்வாமி அவர்களின்
இனிய வாழ்த்து

வன்னியின் இதயமாக விளங்கும் வவுனியா நகரின் மத்தியில் அமைந்துள்ள எம் பெருமான் முருகனுக்கு இன்று குடகுழுக்கு. இதனையிட்டு மகிழ்ச்சியடையாத முருகனடியார்களே இல்லையெனலாம். வவுனியாவில் இடம் பெற்ற எத்தனையோ இடர்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் எம்பெருமானுக்கு தவறாது பூசை நடந்து வந்ததனை எண்ணிப் பார்த்தால் மெய் சிலிர்க்கும். 1990, வவுனியா மக்கள் நடமாட்டம் அற்ற காலத்திலும் முருகன் திருஅருளையே துணையென்று நம்பியிருந்த ஆலயக்குருக்கள் ஆலயத்திலே தங்கியிருந்து பல துன்பங்களுக்கு மத்தியில் எம் பெருமானுக்கு நாள் தவறாது பூசை இயற்றி வந்தார். என்பது சிலர் அறிந்த பலர் அறியாத உண்மை. இவை முருகன் அருள் இன்றி நடக்கக் கூடியதா, அல்லவே. நீண்ட நாட்களாகவே எம் பெருமான் ஆலயத்தின் நிர்வாகத்தில் இணைந்து தொண்டு புரிந்து வரும் தற்போதைய செயலாளர், பொருளாளர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் அயராத உழைப்பினாலும் அவர்கள் தம் சேவையாலும், இதற்கு உறுதுணை புரிவது போல ஆலய பிரதம குரு இ. பாலச்சந்திர குருக்களின் ஆசீர்வாதத்தினாலும், கனிந்த மனம் கொண்ட முருகன் அடியார்களாலும் புகழ்பொலிவு பெற்றுச் சிறந்த ஒரு கோபுரத்துடன் எம் பெருமான் ஆலயம் விளங்குகின்றது.

கடந்த பத்து வருடங்களாக அல்லற்பட்டு வவுனியா நகர் வந்து செல்லும் அடியார்களின் மனத்துயர்களை மாற்றும் ஓர் ஆலயமாக முருகன் ஆலயம் விளங்கிற்று. வேண்டுவார் வேண்டுவது எயும் கருணை மூர்த்தியாக விளங்கும் எம் பெருமான் முருகனை பாடிப்பரவி தொழுது நாளும் அவன் கருணையே வேண்டும், மிகச் சிறந்த முருகன் அடியாரான அருணகிரியின் கருத்தில் நாம் சிறிது சிந்திப்போம்.

இறைவன் மேல் கொண்ட பக்தியாலேயே எல்லாவற்றையும் பெறலாம். என்பதால் இறைவன் புகழ் பாடிட எவ்வாறெல்லாம் இகபரசேனபாக்கியங்கள் பெறலாம் என்று பார்ப்போம். என்றும் உன்னை நான் ஓயாது புகழ்ந்து பாடிட நலம் பெற அரிய தமிழ் தான் அளித்த மயில் வீரா.

ஆடும் பரிவேல் அணிசேவலென பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய் - கடகபுய மீதுரத்னமணியணி பொன்மாவை செச்சை கமழும் மணம் ஆர் கடப்பம் அணிவோனே. இத்தகைய சிறப்புடைய நீ அதே போன்று இந்த தருணத்தில் சகல சேனபாக்கியங்களும் தந்து போகத்துடன் யோகமும் புணர்ப்பாய் என்றும் இகலோக சௌக்யத்தையும் சிவஞான முத்தி பரகதியும் தந்து பரலோக கதியையும் தந்து அருள்வாய் என்கிறார்.

மூலிபுசித்து அசட்டுயோகி ஆகாமல் உன் புகழ் பாடும் தொண்டனாம் அடியவனாக ஆக்கிவை என்றும் மருவும் அடியார்கள் மனதில் விளையாடும் மரகத மயூரம் பெருமானே என்று கூறுகிறார்.

யோகமார்க்கத்தையும் விட பக்திமார்க்கமே சிறந்தது என்று அருணகிரி கூறியபடி எம் பெருமான் மேல் பக்தி செலுத்தி அவனது திருப்புகழ் பாடிட வற்றாத செல்வமும், வாழ்வும் பெற்று உய்ய மேலும் மேலும் புகழ்ந்து அவன் தாழ் பணிவோம். சும்பாபிஷேகத்திற்கு உழைத்த அந்தனை அன்பர்களும், சகல செல்வயோகமிக்க பெரு வாழ்வு வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

சி. ஏ. இராமஸ்வாமி

THE
LAW OF
THE

The law of the land is the law of the people. It is the law that governs the conduct of the citizen, and the citizen is bound to obey it. The law is the rule of conduct that is binding on all who are subject to it. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government. It is the law that is made by the people, and it is the law that is enforced by the courts. The law is the law of the land, and it is the law that is the basis of our government.

ஆலய பழைய முகப்புத் தோற்றம்

ஆலய புதிய முகப்புத் தோற்றம்

பாலஸ்தாயனம் நடைபெற்று விநாயகரை
எடுத்துவரும் காட்சி

பாலஸ்தாயனம் நடைபெற்று ழீலவரை
எடுத்துவரும் காட்சி

விநாயகர் வழியாடு, கணபதி ஹோமம்

நவக்கிரக ஹோமம்

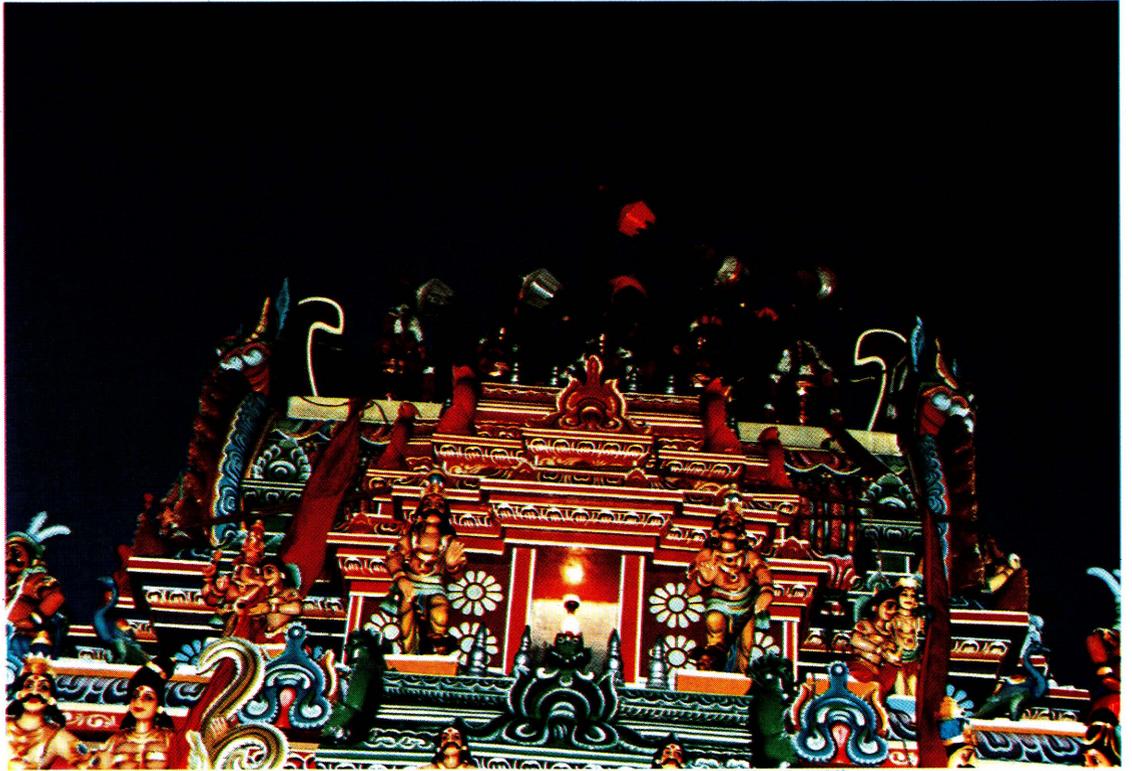
கலசங்கள் வைப்பதற்கான ஆரம்ப நிகழ்வு

முலஸ்தான தூயிக்கு கலஸ்தாயனம் (கலசம் வைத்தல்)

பிரதான சும்பங்கள் வீதி உலாவும் காட்சி

இராஜகோபுர சும்பாபிஷேகக் காட்சி

வரலாறு, உரைகள்,

ஊஞ்சற்பா

(XXI - XL)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

(1871-1872)

020 SEP 08 1900

ஆலய வரலாறும், அசுன் வளர்ச்சியும்

இலங்கைத் திருநகரின் இதயஸ்தானமாகவும், வடக்கின் தலை வாசலாகவும் விளங்குவது வவுனியா நகர் ஆகும்.

கைலைவன்னியன், பண்டாரவன்னியன், முதலான தன்மான உணர்வு மிக்க வன்னி மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு, **அடங்காப்பற்று** எனும் சிறப்புப் பெயர் கொண்ட வன்னியில் இன்று வவுனியாவே பெருஞ்சிறப்புப் பெற்ற நகரமாய் விளங்குகின்றது.

இந்நகரில் தற்பொழுது பல ஆலயங்கள் சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகளோடு கட்டிமுடிக்கப்பட்டு கும்பாபி ஷேகங்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இருப்பினும் வவுனியா நகரின் மிகப்பழையதும் மிகவும் பெருமை வாய்ந்ததுமாகவும் விளங்குவது **வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவிலே**.

திரு. தா. கோவிந்தபிள்ளை அவர்களின் கூற்றுப்படி **1890**ல் இவ்வாலயம் அமைக்கப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது.

திரு. தா. கோவிந்தபிள்ளை அவர்களின் தாய் மாமன் **ஐயம்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை** என்னும் சந்நியாசியார் தமது இருபதாவது வயதில் யாழ்ப்பாணத்துத் தம்பளையில் இருந்து வவுனியாவிற்கு வந்து தங்கியிருந்தார்.

இவர் கதிர்காமம் சென்றபோது இவரது கனவில் தோன்றிய முருகப்பெருமான், '**நீ திருச்செந்தூருக்குப் போ அங்குள்ள குருக்கள் உன்னிடம் ஒரு வேல் தருவார். அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து பூசை செய்**' என்று கூறியருளினாராம்.

அதன்படி இவர், இந்தியாவிலுள்ள திருச் செந்தூருக்குச் சென்று முருகப்பெருமானை வழிபடும் போது அக்கோயிற் குருக்கள் தமக்கும் முருகப் பெருமான் கனவில் எழுந்தருளி வேல் ஒன்றைக் கொடுக்கும் படி கூறியருளியதாகச் சொல்லி ஓர் வேலை இவரிடம் கொடுத்தார்.

அவ்வேலைப் பெற்றுக் கொண்ட ஐயம்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் அதனைக் கொண்டு வந்து காடாகக்கிடந்த வவுனியா நகரின் மத்தியில் ஓர் கொண்டல் மரத்தடியில் வைத்து வணங்கினார்.

கொண்டல் மரத்தோடு சேர்ந்த காட்டுப்பகுதியைத் துப்பரவு செய்து, காட்டுத்தடி கம்பினால் ஒரு கொட்டில் போட்டு, மண்சுவர் அமைத்து ஆலயம் கட்டி ஓர் சைவ ஐயரை வைத்துப் பூசைகளைச் செய்வித்தார்.

சில காலங்களின் பின் **நாகமுத்து** என்பவரால் செங்கற்களால் மூலஸ்தானம் மட்டும் அமைக்கப்பட்டதாக தெரிய வருகின்றது.

பின்பு மருமகனாராகிய திரு.தா. கோவிந்தபிள்ளை அவர்களிடம் 1919ம் ஆண்டு தொடக்கம் பரிபாலனத்திற்காக இவ்வாலயம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

1927ம் ஆண்டு தொடக்கம் கோவில்பராமரிப்பு **திரு. வ. சின்னப்பி** என்பவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதாகவும், அவர் 06 ஆண்டுகளுக்கு மேல் சிறந்த வகையில் பராமரித்து மூலஸ்தானத்தைக் கருங்கல்லினால் கட்டு வித்தார் என்றும் பின்பு இந்தியாவைச் சேர்ந்த **கிரட்ணாசலம்** என்பவர் அடியார்களிடமிருந்து திருப்பணி நிதி சேகரித்து மகாமண்டபம், நிருத்தமண்டபம், தம்பமண்டபம் முதலியவற்றைக் கட்டுவித்து 1949ல் மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றதாகவும் அறியப்படுகின்றது.

அதன்பின் **கூன்னாலையைச் சேர்ந்த பிராமணக் குருக்களாகிய சீவசாமிக் குருக்கள்** இதன் நித்திய, நைமித்திய கருமங்களைக் கவனித்து வந்தார். கும்பாபிஷேகத்தின் பின் ஆலயக்கிரியைகள், விழாக்கள், விரதங்கள் யாவும் பெருச்சிறப்புறத் தொடங்கின.

1952ம் ஆண்டு தொடக்கம் **அராலையைச் சேர்ந்த கனகசபாபதிக்குருக்கள்** அர்ச்சகராகக் கடமையாற்றி யுள்ளார். அப்போது கோவில் வாசலில் ஓர் **அரகம்**, **வேம்பும்** ஆலயத்தல விருட்சங்களாக நாட்டப்பட்டன. கனகசபாபதிக்குருக்கள், தற்போது குடியிருப்புப் பிள்ளையார் கோயிலின் பிரதம குருவாக விளங்கும் **சிவஸ்ரீ க. கந்தசாமிக் குருக்கள்** அவர்களின் தந்தையார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1962ம் ஆண்டு மார்கழி மாதத்தில் **பலாலையைச் சேர்ந்த சிவஸ்ரீ இ. வைத்தியநாதக் குருக்கள்** அவர்களை அப்போது ஆலயச் செயலாளராக இருந்த **திரு. க. நடராஜா** அவர்கள் அழைப்பித்து பூசைகளை நடாத்த வழிவகுத்தார்.

1964ம் ஆண்டு சிவஸ்ரீ இ. வைத்தியநாதக் குருக்கள் அவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்றுச் சென்ற பின் அவரின் தம்பியாராகிய **சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்** அவர்கள் பொறுப்பேற்றார். இற்றைவரை 35 ஆண்டுகளாக சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்கள் இவ்வாலயக் கிரியைகளைச் சிறப்பறச் செய்து வருகின்றார்.

இக்காலத்தில் ஆலயத்தின் வளர்ச்சி மிகச் சிறப்பாக இருக்கின்றது. கந்தஷஷ்டி விரதம், கார்த்திகைத்

திருவிழா, முதலானவையும் கந்தசஷ்டியின் மறுநாளாகிய திருக்கல்யாணத் திருநாளும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது. வவுனியாவிலேயே கந்தசஷ்டி விரதத்தை இக்கோயிலில் தான் ஏராளமான அடியார்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு. மு. கதீரமலை அவர்களைத்தனாதி காரியாகவும், திரு. ச. ஸ்ரீகிருஷ்ணராஜா அவர்களைக் காரியதரிசியாகவும் கொண்ட தர்மகர்த்தா சபை ஒன்று 1978ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் உருவாக்கப்பட்டது.

அக்காலத்தில் ஆலயக்கட்டிடநிதி அடியார்களிடம் சேகரிக்கப்பட்டு, ராஜகோபுர அடித்தள மண்டபங்களும் கட்டப்பட்டன. பின் நிதிப்பற்றாக குறையால் வேலைகள் ஸ்தம்பித்தன.

அப்போது D. R. O. ஆக இருந்த **திரு. அ. க. நாகராசா** அவர்கள் திருப்பணிக்குழு ஒன்றை அமைத்து திருப்பணிகளை ஆரம்பித்தார். தலைவராக **திரு. தா. கோவிந்தபிள்ளை** அவர்களும், காரியதரிசியாக **திரு. க. முருகையா** அவர்களும் இப்போதைய தர்மகர்த்தா சபைப் பொருளாளர் தனாதிகாரியாக **திரு. மு. கதீரமலை** அவர்களும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இன்றைய செயலாளர் திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் அவர்களும், இன்றைய குழு உறுப்பினர் **திரு. தா. பொன்னம்பலம்** அவர்களும் அக்கால தர்மகர்த்தா சபையில் இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலத்தில் மூலஸ்தானம், ஆறுமுகசுவாமி, பிள்ளையார், கோபுரங்களையும் அமைத்தனர். புதிதாக வள்ளி தெய்வயானையோடு ஆறுமுகசுவாமியும் வார்த் தெடுக்கப்பட்டது.

புளியங்குளத்தில் இருந்து மாபெரும் ஊர்வல மாக இவ்விக்கிரகங்கள் கொண்டு வரப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடர்ந்து கும்பாபிஷேகம் செய்வதற்கு, **அமர் பொ. கமலநாதன் (A.C.L.G)** அவர்களைக் கொண்டு குழு நிதி சேகரித்தது.

07-02-1982 அன்று **கன்னாகம் சீவஸூர் நா. சோமாஸ்கந்தக் குருக்களின் ஆசியோடு** அவரது தம்பியாராகிய **சீவஸூர் நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள்**, மற்றும் குருமார்களும் சேர்ந்து மிகச் சிறப்பாகக் கும்பாபிஷேகக் கிரியைகளை நிறைவேற்றி முடித்தனர்.

கும்பாபிஷேகத்தைத் தொடர்ந்து மூன்று காலப் பூஜைகள் முறைப்படி நடாத்தப்பட்டன. 1985ல் இருந்து பத்து நாட்கள் அலங்காரத்திருவிழா நடைபெற்று வந்தது.

1990ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 15ம் திகதி வவுனியா வில் ஏற்பட்ட யுத்தம் காரணமாக வவுனியா மக்கள் இடம் பெயர் நேர்ந்தது. வவுனியா கந்தசுவாமி கோவில்

பகுதியில் இருந்த அத்தனை பேரும் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அன்விடத்தை விட்டுச் சென்ற போதும் இவ்வாலயத்தின் பிரதமகுரு சீவஸூர் இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்கள் கந்தசுவாமிப் பெருமான் மேல் இருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையின் காரணத்தால் இவ்வாலயத்திலேயே இருந்தார்.

3 மாதங்கள் வரை இப்பகுதியில் சன நடமாட்டமே இல்லாதிருந்த போதும் அவர் அஞ்சாது இவ்வாலயத்தில் இருந்து முருகப்பெருமானுக்குரிய பூசைகளைக் காலம் தவறாது செய்து முடித்தது என்றும் எவராலும் நினைத்துப் பாராட்டத்தக்கதும் பெருமைப்படத்தக்கதுமாகும்.

இவ்வாலயத்தின் தர்மகர்த்தாவாக இருந்த திரு. தா. கோவிந்தபிள்ளை அவர்கள் இறைபதம் எய்தியதை அடுத்து அவர் மகன் **திரு. கோ. பாலசுப்பிரமணியம்** அவர்கள் சிலகாலம் தர்மகர்த்தாவாக இருந்தார்.

அவரின் மறைவை அடுத்து ஆண் வாரிசு இல்லாத காரணத்தால் அவரின் சகோதரி **திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி அவர்கள் பரம்பரை தர்மகர்த்தாவாகவும்**, தர்மகர்த்தா சபைத்தலைவராகவும் பதவி வகித்து வருகின்றார்.

1992ல் இருந்து ஒவ்வொரு மாதமும் கார்த்திகைத் திருவிழா சிறப்புற நடைபெற்று வருகின்றது. இவ்வாலயத்தின் பிரதமகுரு இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்கள் வெள்ளிக் கிழமை தோறும் சமய உண்மைகளையும், சமயப் பெருமைகளையும் நெடுங் காலம் உரையாற்றி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

திருக்கார்த்திகைத் திருவிழா, கந்தசஷ்டி விரதம், திருக்கல்யாண மங்கலபூசை, சூரன்போர், திருவிழாக்கள் என இவ்வாலய நிகழ்வுகள் யாவரையும் கவரும் வண்ணம் சிறப்புற நடைபெற்று வருகின்றன.

22-11-1996ல் இவ்வாலயம் வாலஸ் தாபனம் செய்யப்பட்டு, திருப்பணி வேலைகள் திறம்பட நடைபெறத் தொடங்கியது. குறிப்பாக ராஜகோபுரம், மூலஸ்தானம், மற்றும் பரிவாரங்கள் அழகிய சிற்பக் கலையோடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. புதிதாக இலட்சுமி, சண்டேஸ்வரர் ஆகியோருக்கான விக் கிரகங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளன.

தற்போதைய தர்மகர்த்தா சபையினால் பரிவார முர்த்திகளாகிய விநாயகர் ஆலயம், சந்தான கோபாலர், மகாலட்சுமி, முத்துக்குமாரசுவாமி, சண்டேஸ்வரர், ராஜகோபுரம், வெளிமண்டபம், மணிமண்டபம், மகாமண்டபம், ஆறுமுகசுவாமி வாசல் தெற்கு வெளி மண்டபம், ஆலயக்குருமார் தங்கியிருக்க புதியதொரு வாசஸ்தலமும், மூலஸ்தானம், ஆறுமுகசுவாமி, சண்டேஸ்வரர் ஆலயம், வசந்தமண்டபம், வைரவர் ஆலயம், முன்பிருந்த மணிக்கோபுரம், மடப்பள்ளி, ஆலயக் காரியாலயம், களஞ்சியம் என்பன புனரூபீகரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தர்மகர்த்தா சபையின் செயலாளராக இருந்து அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபட்டு இவ்வாலயப் பணியில் தன்னை முழுதாக அர்ப்பணித்துள்ளார். இவர் 1927ல் இக்கோயிலை நடாத்திய **திரு. வ. சின்னப்ப** அவர்களின் வழித் தோன்றலும் முன்னாள் செயலாளர் **திரு. க. நடராஜா அவர்களின் பூதல்வருமாவார்.**

திரு. க. முருகையா அவர்கள் தர்மகர்த்தா சபையின் பொருளாளராக இருந்து அயராது தொண்டு செய்து வருகின்றார். இவர் முன்னாள் பொருளாளர் திரு. மு. கதிர்மலை அவர்களின் பெறாமகனுமாவார்.

1985ம் ஆண்டுமுதல் நாட்டின் அமைதியின்மை காரணமாக தர்மகர்த்தா சபை செயற்பட முடியாதிருந்த போது, தர்மகர்த்தாவாகிய திரு. தாமு கோவிந்தபிள்ளை அவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. க. ஐயம்பிள்ளை அவர்களின் தலைமையில் 30 - 05 - 1988ம் ஆண்டு பொதுக்கூட்டம் கூட்டப்பட்டு புதிய தர்மகர்த்தா சபை தெரிவு செய்யப்பட்டது. இப்பெரு முயற்சியில் **திரு. வை. செ. தேவராசா இறைபண்சீ செம்மல்** அவர்களின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. 1988 முதல், 1995 வரை **திரு. வை. செ. தேவராசா** அவர்கள் செயலாளராக இருந்து ஆலய வளர்ச்சிக்கு அரும்பணியாற்றினார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பாலஸ்தாபனத்தை அடுத்து **சிவஸ்ரீ ம. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்** அவர்கள் ஆலயக் குருக்களாகவும், **சிவஸ்ரீ வை. கேசவசர்மா** அவர்கள் அர்ச்சகராகவும் பணியாற்றி வருகின்றனர். பாலஸ்தாபனம் முடிந்து மூன்று வருடங்களின் பின் 14-07-1999 அன்று யந்திர பூஜை ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. 12-09-1999 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை அத்த நட்சத்திரத்திலே எம்பெருமானின் ஆலய மகாகும்பாபிஷேகம் இனிதே நிறைவேறியது. **1982ல் இவ்வாலயத்தின் புனராவர்த்தன மகாகும்பாபிஷேகத்தை நிகழ்த்தி வைத்த சிவஸ்ரீ நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்களே இக்கும்பாபிஷேகத்தையும் நடாத்தி வைத்தார்.**

எல்லாம் வல்ல முருகப் பெருமானின் திருப்பணி வேலைகள் செவ்வனே நடைபெற்று கொடித்தம்பம், ராஜகோபுர வேலைகள், நிறைவேறியுள்ளன. இனி முருகப் பெருமான் தேரிலே ஆரோகணித்து வீதி வலம் வந்து அருள் பாலிக்கும் நன்னாள் விரைவில் வரவேண்டும் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்போம்.

(ஆ - ர்)

நன்றி

ஆலயப்பிரதமகுரு

சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்

ஆலய தர்மகர்த்தா
திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி அவர்களின்
சிறப்புச் செய்தி

உற்றுழி உதவி செய்வோர் உலப்புறாதெவையும் ஈவோர்
அற்றமில் தவத்தாற்றுறோர் அமர்புரி வீராவோர்
மற்றொரு பொருளும் வெஃகார் வருத்தமுமோரார் ஆவி
இற்றிட வரினும் எண்ணார் இனிதென மகிழ்வரன்றே
(கந்தபுராணம்)

வளமிகு பதியென நல்லோர் பேற்றும் வவுனியா நகரின் மத்தியில் வாழைவோங்கி அருள் பாலித்திருக்கின்ற ஸ்ரீ கந்தசாமி கோவில் நவகுண்டப்பட்டி புனராவந்தனப் பிரதிஷ்டா மகா சும்பாபிஷேக விஞ்ஞாபனத்தையொட்டி வெளியிடப்படுகின்ற இச்சிறப்பு மலருக்கு சிறப்புச் செய்தி வழங்க முருகப் பெருமானின் திருவுளம் கிடைத்ததையிட்டு உள்ளம் பூர்க்கின்றேன்.

தொன்று தொட்டு இப்பதி வாழ் மக்களின் துயர் போக்கி அருட்கருணை வழங்கி உய்விக்கும் கந்தப் பெருமானின் அடித்தொண்டனாகவும், தர்மகர்த்தாவாகவும் பணிபுரிந்த என் தந்தையாரின் வழிநின்ற அப்பணியைத் தொடரக் கிடைத்த பேற்றை எண்ணி அகமகிழ்கின்றேன்.

கருணையே வடிவான கலியுக வரதானான அறுமுகனின் அருளை நாடி காலங்காலமாக அருட் தொண்டாற்றிய அடியார்களையும் இக்கோவிலின் கட்டிட நிதிக்காக வாரிவழங்கிய வள்ளல்களையும், வர்த்தகப் பிரமுகர்களையும், கட்டிட நிர்மாணப்பணியையும் கோவிற் கருமங்களையும் நெறிப்படுத்துகின்ற தர்மகர்த்தா சபையினரையும், காலந் தவறாத கருமமே கண்ணாக நின்று கோவிற் கீரியைகளையும், பூசையினையும், முறைப்படி நடத்துகின்ற ஆலயக்குரு மற்றும் உதவியாளர்களையும், மனதார பாராட்டுகின்றேன்.

ஆலய புனரமைப்பு, இராசகோபுர சிற்ப வேலைகள், கலச அமைப்பு, வர்ண வேலைகள், மின் அமைப்பு போன்ற பல்வேறு பணிகளையும் பேற்றி நிற்கின்றேன்.

சும்பாபிஷேகப் பணியினை குறைவின்றி நடத்திய குருமார்கள், அருளாசிகள் வழங்கிய பெரியோர்கள், மற்றும் பல்வேறு தேவைகளையொட்டி அயராது உழைத்த தொண்டர்கள், ஆன்ம ஈடேற்றத்தின் பொருட்டு பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்ட அடியார்கள் அனைவரையும் வணங்கி மகிழ்கின்றேன்.

எம் பெருமானின் மகாகும்பாபிஷேகத்தையொட்டி வெளியிடப்படும் இம்மலரினை விரிய வைத்த மலர்க்குழுவிற்கும், கருத்துரைகள் வழங்கிய பெரியோர்களுக்கும், அழகுற அச்சிட உதவிய சுதன் அச்சகத்தாருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியினைக் கூறிக் கொள்கின்றேன்.

இன்றைய கால கட்டத்தில் இந்நாட்டில் அல்லல் படுகின்ற மக்களின் துயர் போக்கி நாட்டில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தி அனைத்த மக்களும் சகல செளபாக்கியங்களுடன் வாழ்ந்து ஆன்ம ஈடேற்றம் பெற அருள் பாலிக்க வேண்டுகென 'ஒரு கால் நினைக்கின் இரு காலம் தோன்றும்' வள்ளல் பெருமானின் திருவடி தொழுது வணங்கி என் உரையை நிறைவு செய்கின்றேன்.

வாழ்க மக்கள் - வளர்க சைவநெறி
நன்றி

திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி

செயலாளர் உரை

திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் சமா. நீதி அவர்கள்
(செயலாளர், தர்மகர்த்தா சபை, வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்)

‘வினைத்திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம்
மற்றைய எல்லாம் பிற’

என்பது செந்நாப்போதரின் செம்மொழி. இம்மொழிக்கேற்ப, வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவிலின் தர்மகர்த்தா சபை உறுப்பினராக இருந்து 1982ம் ஆண்டு நடைபெற்ற மகா கும்பாபிஷேகத்தில் தொண்டாற்றும் சந்தர்ப்பமும், 1999ம் ஆண்டு செம்மெம்பர் மாதம் 12ந் திகதி நடந்தேறிய மகா கும்பாபிஷேகத்தில் செயலாளராகப் பதவி வகித்துச் சிறப்பாக நடாத்தும் பெரும் பேறும் பெற்றேன். இக்கால கட்டத்தில் இவ்வாலயத்தின் புனர்நிர்மாண வேலைகள் முதற்கொண்டு மகாகும்பாபிஷேகம் வரை

செய்வானை நாடி வினைநாடிக் காலத்தோடு

எய்த உணர்ந்து செயல்

என்னும் குறள்க் கருத்துக்கொப்ப இறைபணியில் அடியேனும் பங்குகொள்ள வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திய அருள்மிகு வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமிப் பெருமானைப் பணிந்து, எண்ணியவர் மனஉறுதியுடையவராக இருந்தால், அவர் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே அடைவார் என்பதற் கிணங்க எமது தர்மகர்த்தா சபையிலுள்ள உறுப்பினர்கள் யாவரும் மன உறுதியோடு செயற்பட்டு, நிதிப்பற்றாக்குறை ஏற்பட்டபோது எமது பணத்தை முற்பணமாக முன்னின்று வழங்கி, ஆலயப் புனருத்தாரண வேலைகளையும், மகாகும்பாபிஷேகத்தையும் இனிதே நிறைவேற்றியுள்ளோம். தர்மகர்த்தா சபை உறுப்பினர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்து, முருகப் பெருமானின் அருளாசி அவர்களுக்குக் கிட்டப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

மகா கும்பாபிஷேகம் சிறப்புற அருளாசி வழங்கிய சிவஸ்ரீ நா. சோமஸ்கந்தக்குருக்கள், ஆலய பிரதமகுரு சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக்குருக்கள், ஆலயக்குரு சிவஸ்ரீ ம. பாலச்சந்திரக்குருக்கள் உதவி அர்ச்சகர் பிரம்மஸ்ரீ வை. கேசவ சர்மா, பிரம்மஸ்ரீ. ஆ. இராமநாதசர்மா ஆகியோருக்கும், மகா கும்பாபிஷேகத்தைச் சிறப்பிக்க ஒத்துழைத்த ஏனைய குருமார்களுக்கும், சிவாச்சாரியப் பெருமக்களுக்கும்.

மகா கும்பாபிஷேக ஆரம்பக்கிரியைகள் முதல் மகா கும்பாபிஷேகம் வரை எவ்வித குறையுமில்லாமல் வேதாகம கிரியைகளைத் திறம்படச் செய்து கும்பாபிஷேகத்தை இனிதே நிறைவேற்றிய கும்பாபிஷேகப் பிரதமகுரு சிவஸ்ரீ நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள் (கதிரைமலைச் சிவன் கோவில் - சுன்னாகம்) அவர்களுக்கும், அவரோடு இணைந்து செயலாற்றிய மற்றும் சிவாச்சாரியார்களுக்கும் என் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

இக்கும்பாபிஷேகத்தின் பிரதம குருவாக இருந்து கும்பாபிஷேகத்தைச் சிறப்புற நிறைவேற்றிய முத்தமிழ்க் குருமணி சிவஸ்ரீ. நா. சர்வேஸ்வரக்குருக்கள் அவர்களே 1982ல் நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகத்தையும் முன்னின்று சிறப்புற நடாத்தித் தந்தவர் என்பதை நினைக்கும் போது முருகப் பெருமானின் திருவருளை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இவ்வாலயத்தைச் சகல இலட்சணங்களுடனும் சாந்நித்தியமடையச் செய்த சிற்பக் கலைஞர்கள், ஆசாரியார்கள், ஓவிய வல்லுநர்கள் ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள்.

குறிப்பாக சிற்பக் கலைஞர், சிற்பக் கலையரசு மா. காண்டபன், ஓவியர் திலகம் விஸ்வம் நடராஜா, மரவேலைகளைச் செய்து தந்த திரு. செல்லத்துரை தர்மகுலசிங்கம் ஆசாரியார் குருமார் வதிவிடம் உட்பட சகல கட்டுமானங்களையும் நிறைவேற்றித்தந்த திரு. எஸ். செல்வநாயகம். மின் அமைப்புக்களைச் செய்து தந்த திரு. கோபாலபிள்ளை. சகல இரும்பு

வேலைகளையும் செய்து தந்த திரு. சிமியோன், திரு. சி. நாகராசா. கோபுரக்கலசங்கள் திருவாசிகள் செய்து தந்த திரு. சண்முகநாதன். கருங்கல்லு வேலைகள் செய்த திரு. தவராஜா, திரு. சிவலிங்கம். கொடித்தம்பம் அமைப்பு யந்திரத்தகடு கீறித்தந்தவருமான அருட்கலை வாரிதிஸ்தபதி எஸ். சண்முகவடிவேல், ஒலி அமைப்புச் செய்து தந்த என். எஸ். ரட்ணம் சகோதரர்கள் உரிமையாளர் திரு. என். செல்வரட்ணம். சமித்து வகைகள் பெற்றுத்தந்த புதுக்குளம் திரு. மணியண்ணன், திரு. சிவானந்தமூர்த்தி. புகைப்படம் வீடியோ பொறுப்பேற்றுப் பிடித்துத்தந்த பொன் வீடியோ ஸ்தாபனத்தார். வாகனப் புனரமைப்புச் செய்து தந்த திரு. ஸ்ரீதரன் ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள்.

வவுனியா அரசு அதிபர் திரு. க. கணேஸ், மேலதிக அரசு அதிபர் திரு. சி. இரகுநாதபிள்ளை, பிரதேச செயலாளர் திருமதி. இமெல்டா சுசுமார், வவுனியா நகரகிராம சேவை அலுவலர் திரு. கே. அற்புதராஜா, நகரசபைச் செயலாளர் திரு. V. S. S. செல்வராசா, மற்றும் உத்தியோகத்தர்கள், மேலதிக மின் இணைப்புச் செய்து தந்த இலங்கை மின்சார சபையின் மின் பொறியியலாளர் அத்தியட்சகர் மற்றும் உத்தியோகத்தர்கள், போலீஸ் அதிகாரிகள், உத்தியோகத்தர்கள். கும்பாபிஷேக விழாக்காலங்களில் திருமுறைகளை ஒதிச் சிறப்பித்த கோவில்க்குளம் சிவன் கோவில் அறங்காவலர் திரு. ஆ. நவரத்தினராசா அவர்கள், நன்கொடைகள் வழங்கியோர், தாமாகவே முன்வந்து திருப்பணிகளைச் செய்து தந்த அடியார்கள். கும்பாபிஷேகம் சிறப்பற நிறைவேற சகலவகையிலும் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய தொண்டர்கள், நண்பர்கள், பாடசாலை அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவ மாணவிகள், சாரணர்கள். யந்திரபூசை, மண்டலாபிஷேகம், அன்னதானம் என்பவை திறம்பட நிகழ உதவிய உபயகாரர்கள் ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள்.

இவ்வாலயத்தின் பிரதமகுரு சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக்குருக்கள் அவர்களும் நானும் 1964ல் சமகாலத்தில் இக்கோவில் பணியில் ஈடுபடத் தொடங்கினோம்.

1964ல் எனது தந்தையார் அமரர் க. நடராசா அவர்கள் இவரது சகோதரர் சிவஸ்ரீ இ. வைத்தியநாதக் குருக்கள் அவர்களைப் பலாலியிலிருந்து அழைத்து வந்தார். அவர் சில காலம் பூசைகளை ஆற்றியபோது அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைத்ததால் அவரின் பின் அவரது தம்பியாரான சிவஸ்ரீ இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்களை எனது தந்தையார் இக்கோவிலின் பிரதம குருக்களாக அமர்த்திக் கொண்டார்.

அன்று முதல் காலந்தவறாது தொடர்ச்சியாக நித்திய பூசைகளை ஆற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இவருக்கு ஆச்சாரிய அபிஷேகமும் செய்து வைக்கப்பட்டது.

90ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட இடம் பெயர்வின்போது வவுனியா நகரத்தில் ஆள் ஆரவாரமே அற்ற காலத்தில் முருகப் பெருமானையே முழுதாக நம்பி ஆலயத்திலேயே தங்கியிருந்து நாள்தவறாமல் விளக்கேற்றிப்பூசை செய்த பணியினை யாரும் எளிதில் மறந்துவிட முடியாது.

1982ல் நடைபெற்ற மகாகும்பாபிஷேகத்தின் போதும், 1999ல் நடைபெற்ற மகாகும்பாபிஷேகத்தின் போதும் இவரது பணி அளவிடற்கரியது. 1964இலிருந்து இவ்வாலயத்தின் வளர்ச்சியில் தன்னை முழுதாக ஈடுபடுத்திய இவருக்கு நன்றி நவிலச் சொற்கள் போதா.

மேற்படி ஆலய சிற்ப வேலைகளைத் திறம்பட செய்து தந்த திரு. மார்க்கண்டு காண்டீபன் அவர்களுக்கு சிற்பக்கலையரசு என்னும் பட்டமும், ஆலய வர்ண வேலைகளை மிகத்திறம்பட செய்துத்தந்த திரு. விஸ்வம் நடராசா அவர்களுக்கு ஓவியக்கலாஜோதி என்னும் பட்டமும் நாதஸ்வர வித்துவான் ஈழநல்லூர் சிவசாமி அவர்களுக்கு நாதஸ்வர கான கலாகூர் பட்டமும் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டதென்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

ஆறுமுகசுவாமி தெற்குவாசல், வீதியின் பார்வை இல்லாதிருந்தபோது எமது சபையின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, தற்போதைய ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் குடியமர்ந்திருந்த திருமதி. பா. சாரதா குடும்பத்தினர் ஆலய வளர்ச்சி கருதி அவ்விடத்தை வீதிப்பார்வைக்காக முன்பிருந்த வாசல் பாதையைப் பெற்று, இவ்விடத்தைத் தந்தனர். இவர்களுக்கு சபையின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

நீண்ட காலமாக ஆலய கோபுரவாசலுக்கு முன்னால் அமைந்துள்ள கட்டிடம் சிவசக்தி ஸ்தாபனத்தாருக்கு குத்தகைக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. தற்போதைய ஆலய வளர்ச்சி கருதி சபையினர் திரு. கா. ந. சண்முகராசா அவர்களிடம் குறித்த இடத்தை ஆலயத் தேவைக்காக

விட்டுத்தரும்படி கோரிய போது எதுவித மறுப்பும் தெரிவிக்காது, ஒரு சதமேனும் அதன் பெறுமதியில் எம்மிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளாது ஆலய நிர்வாகத்திடம் கையளித்தார் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, திரு. கா. ந. சண்முகராசா அவர்களுக்கும் (உரிமையாளர் : சிவசக்தி) அவரது குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் சபையின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆலயவீதியில் கிழக்குப்பக்க எல்லைப்பக்கமாக கிட்டத்தட்ட 100அடி x 25அடி கொண்ட நிலத்தை தவறான முறையில் முன்னைய தர்மகர்த்தா அமரர் திரு. தா. கோவிந்தபிள்ளை அவர்களினால், அமரர் திரு. பெருமாள் முத்துச்சாமி அவர்களுக்கு அறுதியாக எழுதப்பட்டதை பலகாலமாக பல பிரயத்தனங்கள் செய்யப்பட்டும், அதை மீண்டும் ஆலய தேவைக்கு பெறுமுடியாதிருந்த நிலை இருந்த போது, நாம் நீதிமன்றம் வரை சென்று உரிய ஆதனத்தை ஆலயத்தின் தேவைக்குப் பெற்றுக் கொண்டோம். இந்த விடயத்தில் எமது சட்டத்தரணி திரு. மு. சிற்றம்பலம் அவர்கள் எதுவித கொடுப்பனவுகளையும் பெறாது இவ்வழக்கைப் பேசி எமக்கு பூரண ஒத்துழைப்பு வழங்கியமைக்கு சபையின் சார்பில் அவருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவ்வாதனத்தை சபை மீண்டும் பெறுவதற்கு முன்னாள் நகரபிதா திரு. ஜி. ரி. லிங்கநாதன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அமரர் திரு. எஸ். சண்முகநாதன், திரு. வை. பாலச்சந்திரன் ஆகியோரின் பங்களிப்பும் அளப்பரியது என்பதையும் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

1982ல் நடந்த கும்பாபிஷேகத்தின் பிற்பாடு தர்மகர்த்தா சபை செயலிழந்திருந்த போது மீண்டும் அதற்கு புத்துயிர் கொடுத்த பெருமை இறைபணிச் செம்மல் வை. செ. தேவராஜா (முன்னாள் தர்மகர்த்தா சபை செயலாளர்) அவர்களையே சாரும் என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இவ்வாலயத்தின் திருப்பணி வேலைகளைச் செய்வதற்குச் சகல நிலையிலும் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய தர்மகர்த்தா திருமதி. ஸ்ரீ. செல்வராணி அவர்களுக்கும், என்னுடன் அல்லும் பகலும் அயராது தோளோடு தோள் நின்று இத்திருப்பணிகளையும் கும்பாபிஷேகம், மண்டலாபிஷேகம் என்பவற்றையும் திறம்பட நடாத்த ஒத்துழைத்த எனது பெரு மதிப்புக்குரிய கௌரவ பொருளாளர் திரு. க. முருகையா அவர்களுக்கும்

இருபத்தினாலு மணி நேரமும் தன்னையே அர்ப்பணித்து ஆலய உதவியாளராகத் தொண்டு புரியும் திரு. முத்துத்தம்பி (சின்னராசா) அண்ணா அவர்களுக்கும், மண்டலாபிஷேகத்தின் போது இருபத்தொரு தினங்களும் மிகத்திறம்பட அன்னதானம் வழங்குவதற்குப் பொறுப்பாக இருந்து செயலாற்றிய தர்மகர்த்தா சபை உறுப்பினர் திரு. கா. ந. சண்முகராசா (சிவசக்தி உரிமையாளர்), அவருடன் அவருக்கு உறுதுணையாக நின்று தொண்டாற்றிய திரு. தம்பிராஜா பிரபாகரன் (ஞானம்ஸ்கபே), ஆகியோருக்கும் ஏனைய தொண்டர்களுக்கும் முருகப்பெருமானின் திருவருள் பரிபூரணமாகக் கிட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து நன்றி நவில்கின்றேன்.

கடந்த முப்பத்தைந்து வருடகாலமாக இவ்வாலயத்து நிகழ்ச்சிகளில் மங்கல வாத்தியம் இசைத்துவரும் ஈழநல்லூர் எஸ். சிவசாமி அவர்களுக்கும் அவர் குழுவினருக்கும்,

இவ்வாலய மகா கும்பாபிஷேகத்தை படம் பிடித்து ஒளிபரப்பிய இலங்கை ரூபவாஹினிக் கூட்டுத்தாபனத்தாருக்கும், குறிப்பாக தயாரிப்பாளர் திரு. இரா. இரவீந்திரன் அவர்களுக்கும்,

மகா கும்பாபிஷேக மலர் சிறப்புற அமைய மலராசியராகப் பொறுப்பேற்றுப்பணி புரிந்த எம் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய தமிழ்மணி அகளங்கன் (நா. தர்மராஜா) அவர்களுக்கும், மலருக்கு ஆசிச் செய்திகள், வாழ்த்துச் செய்திகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் வழங்கிய பெரியோர்களுக்கும், அழகாக இம்மலரை அச்சிட்டுத்தந்த வவுனியா சுதன் அச்சகத்தாருக்கும், நன்றி கூறத் தவறியவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

‘ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே’ முருகன் ஆட்டுகிறான். நாம் ஆடுகிறோம். எல்லாவற்றுக்கும் க்ரு அவனே. நாம் வெறும் கருவியே. ‘அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி’ இத்தெய்வத்திருப்பணி செய்யக்கிடைத்த வாய்ப்பை நினைந்து மகிழ்கின்றேன்.

எல்லோரும் முருகப் பெருமானின் நல்லருள் பெற்று நல்வாழ்வு வாழப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

என்பன்

க. ந. பாலச்சந்திரன்

பொருளாளர் உரை

திரு. க. முருகையா அவர்கள்

(பொருளாளர், தர்மகர்த்தா சபை, வவுனியா ஸ்ரீ கந்தகவாமி கோவில்)

“இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்”

என்பது மாதானுபங்கி அவர்களின் மறைமொழி. அவர்தம் குறட்பாவுக்கேற்ப அருள்மிகு ஸ்ரீகந்தசுவாமி ஆலயத்தில் அடியேன் 1982இல் செயலாளராகவும், 1999ல் பொருளாளராகவும், தர்மகர்த்தா சபையினால் நியமிக்கப்பட்டமையை எனக்குக் கிடைத்த இறைபணிக்ரூரிய பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேன்.

துணைநலம் ஆக்கம் தருஉம் வினைநலம்
வேண்டிய எல்லாம் தரும்

என்பதற்கிணங்க எமது தர்மகர்த்தா சபையிலுள்ள சகல அங்கத்தவர்களும் துணைநின்று ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்ததோடு சொல்லுவது யார்க்கும் எளிது சொல்லிய வண்ணம் செயல் அரியது' எனும் வாசகத்தின் படி அரிய செயற்றிறன் மிக்கவர்களாக, நிதிப்பற்றாக்குறை ஏற்படும் பட்சத்தில் தமது சொந்தப்பணத்தைச் செலவு செய்து இவ்வாலயத்தினுடைய கும்பாபிஷேக கைங்கரியத்தையும், ஆலய புனர்நிர்மாண வேலைகளையும் பூர்த்தி செய்தமை பாராட்டுதற்குரியது.

கும்பாபிஷேக கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றிய ஆலய பிரதம குரு சிவஸ்ரீ. நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களுக்கும் மற்றும் அவருடன் துணைநின்ற சிவாச்சாரியர்கட்கும் முதலாவதாக நன்றி கூறக்கூடமைப்பட்டுள்ளேன். ஆலயத்தை சகல லட்சணங்களுடனும் சாந்தித்திய மடையும்படியாக புதுக்கியமைத்துத்தந்த சிற்பக்கலைஞர்கள், ஆசாரியர், ஓவியவல்லுனர் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறக்கூடமைப்பட்டுள்ளேன்.

30 நாட்கள் கும்பாபிஷேக தினங்களில் குடிநீர் விநியோகம், மின்னொளி, வீடியோ படப்பிடிப்பு ஆகியவற்றை சிறந்த முறையில் ஒழுங்கு செய்து தந்த நகரசபை, இலங்கை மின்சார சபை, இலங்கை ரூபவாஹினிக் கூட்டுத்தாபனம் ஆகியவற்றிற்கும், பாதுகாப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தந்த பாதுகாப்புப் படையினருக்கும், பிரத்தியேகமாக நன்றி. தெரிவிக்கின்றேன். செயற்றிறம் மிக்கவரான செயலாளர் திரு. க. ந. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தன்னை முழுதாக ஆலயக் கருமங்களில் அர்ப்பணித்து அரும்பணியாற்றி மகா கும்பாபிஷேகம், மண்டலாபிஷேகம், திருப்பணி வேலைகள் யாவும் சிறப்புற நிறைவேற பெரிதும் காரணமாக இருந்தார். அவருக்கு என் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

ஆலயப் புனருத்தாரண வேலைக்குப் பணஉதவி நல்கிய அடியார்கள், ஆதரவாளர்கள், அபிமானிகள், ஆகியோருக்கும் நன்றி தெரிவித்து அமைகின்றேன்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

“செய்வினை செய்வான் செயல்முறை அவ்வினை
உள்ளறிவான் உள்ளம் கொளல்”

இப்படிக்கு

க. முருகையா

பொருளாளர், தர்மகர்த்தா சபை

உ
சிவமயம்

**வவுனியாவில் கோவில் கொண்டருளிய
ஸ்ரீ கந்தசுவாமி பேரில்
திருவஞ்சல்**

திருச்சிற்றம்பலம்
காப்பு

சிற்பரனாய் அசுரர்கிளை சேரவாட்டித்
தேவிதெய்வ யானைதனைத் திகழ்ச்சேர்த்தி
அற்புதமாய் வரமளிக்கக் கந்தசுவாமி
அமர்ந்தாடும் ஊஞ்சலிசை அன்பாய்ப்பாட
நற்பதங்க ளொடுசுதையும் நமக்குநல்கி
நவையகற்றி நிறைவுறுத்தி நாழுமன்பர்
பற்றகலா விகடதட கும்பகம்பப்
பதவானை முகாவானைப் பணிதல் செய்வாம்.

திருவஞ்சல்

தும்பளை ஐயம்பிள்ளை வேலுப் பிள்ளை
துகளறுநற் கதியடைவான் துணிந்து தேவர்
நம்புதிருச் செந்தூரில் நவைகள் தீரும்
நாட்டுவாய் எனவளித்த வேலை வாங்கி
உம்பர்களும் பணிந்து ஏத்த வவுனியாவில்
உறுமிடமும் வேறிடமும் உரிமை யாக்கித்
தென்புடனே பூசை செய்த கந்தசுவாமி
சிற்பரதெய்வ வானையுடன் ஆடரஞ்சல் 01

கருவாகும் மறை நான்கும் காலதாக
காணரிய பரம் பொருளே விட்டமாக
மருவாருஞ் சாஸ்த்திரங்கள் கயிறதாக
மதித்த பிரணவம் அமரும் பலகையாக
உருவாகும் புராணங்கள் உடன்று போற்ற
உற்றிடும் ஆகமங்கள்பெரு நிருத்தம் செய்ய
திருமேவும் வவுனியாக் கந்தசுவாமி
சிற்பரதெய்வ வானையுடன் ஆடரஞ்சல் 02

நேசமொடு தும்புரு நாரதர்கள் வீணை
நின்றிசைக்க வித்தியா தரர்கள் வீணை
பேசரிய கந்தருவர் சித்தர் ஆட
பெருமையுடன் கருடர் சாரணர்நின் றேத்த
ஆசையுடன் கின்னரர் கிம்புருடர் தாளம்
அழகுறு தண்ணுமை போட அருளாய்வந்து
தேச வவுனியா மேவுங் கந்தசுவாமி
சிற்பரதெய்வ வானையுடன் ஆடரஞ்சல் 03

சந்திரனும் சூரியனும் குடைகள் தாங்க
சலபதியும் உலவையும் சாமரை யிரட்ட
இந்திரனும் வானவரும் கொடிக ளேந்த
இணையறுநற் தவத்தோர்வாழ்த் தொலியிசைப்ப
அந்தகன்வா ளெடுத்துலக அழகை நோக்க
அக்கினி கண்ணாடிகொள அயனார் புட்பஞ்
சிந்த வவுனியா மேவுங் கந்தசுவாமி
சிற்பரதெய்வ வானையுடன் ஆடரஞ்சல் 04

நாமகள் பல்லாண் டிசைப்ப நதிநின்றாட்ட
 நளிமலர் சொரியமண நாறு சந்தம்
 பூமகள் தாங்கிட அமரர் தேவிமார்கள்
 பொற்படிகங் காளாஞ்சி பொலிவோ டேந்த
 சாமளையுங் காளியும் வாஸ்தனைச் சுழற்றிச்
 சந்நிதியைக் காவல்செய்ச் சகத்தின் மேலாந்
 தேன்மலியும் வவுனியாக் கந்தசுவாமி
 சிற்பரதெய் வாணையுடன் ஆடரஞ்சல் 05

மன்னுயிருக் கருள்குரக்கும் மகுட மாட
 மதிமுகங்க ளாறுங் குண்டலமும் ஆட
 துன்னுகர மீராறும் தொடர்ந்தே யாட
 துணைவியொடு வேல்மயிலுந் துலங்கி யாட
 கின்னரர் கந்தருவர் வானோராட
 கிம்புருடர் அரமகளிர் கிளர்ந்தே யாட
 தென் வவுனியா வாழுங் கந்தசுவாமி
 சிற்பரதெய் வாணையுடன் ஆடரஞ்சல் 06

அரன் நுதலில் உதித்தவரே ஆடரஞ்சல்
 ஆறுமுக வேலவரே ஆடரஞ்சல்
 சுரம் புகந்த சோதியினிது ஆடரஞ்சல்
 சூரனூரம் பிளந்தவரே ஆடரஞ்சல்
 வரம்பலவு மளித்தவரே ஆடரஞ்சல்
 வானவரை மீட்டவரே ஆடரஞ்சல்
 திரம்பரவு வவுனியாக் கந்தசுவாமி
 சிற்பரதெய் வாணையுடன் ஆடரஞ்சல் 07

எச்சரிக்கை

ஆதிசிவன் நுதலில் வரும் அமலா எச்சரிக்கை
 ஆறுமுக மானதிரு அழகா எச்சரிக்கை
 சோதிவடி வேல்தரித்த சுடரே எச்சரிக்கை
 சுரர்கள் துயர் அகலவந்த குகனே எச்சரிக்கை

கங்கை தனிலே தவழ்ந்த கழலா எச்சரிக்கை
 கார்த்திகை மாதர் பாலுண்ட கந்தா எச்சரிக்கை
 மங்கை உமையாள் மகிழ்ந்த மழலாய் எச்சரிக்கை
 மாதவ முனிக்கருள்செய் மணியே எச்சரிக்கை

மாய கிரவுஞ்சமதை மாய்த்தாய் எச்சரிக்கை
 மாவலிகொள் தாரகனை மடித்தாய் எச்சரிக்கை
 கயமுகனை யழித்த சிறுவா எச்சரிக்கை
 சிந்துநிகர் தானவரைச் சிதைத்தாய் எச்சரிக்கை

அருத்திபெறு சூர்முதல் பேரழித்தாய் எச்சரிக்கை
 ஆனமயில் கோழியையன் றாண்டாய் எச்சரிக்கை
 திருப்பரங் குன்றில் அமர்ந்த திருவே எச்சரிக்கை
 தெய்வ யானையை மணந்த தேவே எச்சரிக்கை

வினையறுக்கும் வேல்தரித்த வேலே எச்சரிக்கை
 வேண்டுவர மேயளிப்பாய் விபுலா எச்சரிக்கை
 எனைவிழித்து உன் அடி தரிப்பாய் இறைவா எச்சரிக்கை
 ஈசனுமை யாட்கரிய இளையோய் எச்சரிக்கை

பராக்கு

தேவர்குறை தீர்க்கவரு செல்வா பராக்கு
சிற்பர முணர்ந்த சிவகுமரா பராக்கு
நாவலர் புகழ்ந்தநவ மணியே பராக்கு
நம்புமடி யார்க்கருள் நயந்தாய் பராக்கு

வேதன்முடி மிதித்தாய் பராக்கு
வீட்டுளு தற்குரிய விமலா பராக்கு
சோதிவடி வேல்கொள்கரத் தூயா பராக்கு
சூரனை யடக்குமொரு துணைவா பராக்கு

பச்சைமயில் மீதில்வரு பரனே பராக்கு
பாவைதெய்வ யானைமகிழ் பதியே பராக்கு
எச்சகமும் ஆட்சிபுரி இறைவா பராக்கு
எங்கள் குறை நீக்கமனம் இசைவாய் பராக்கு

ஆதிசுமரேச எமை யாள்வாய் பராக்கு
அம்பிகை சுதாதுய ரறுப்பாய் பராக்கு
வேதனரன் மால்தொழில் விதிப்பாய் பராக்கு
வீடுதர நீட்டுள் விரிப்பாய் பராக்கு

ஆவணி கேள்வன் மருகனானாய் பராக்கு
ஆகண்ட லர்க்குஇத மழித்தாய் பராக்கு
வவுனியா வாழ்கந்த வரதா பராக்கு
வந்துதொழு வோர்க்குஉண வளித்தாய் பராக்கு

வாழி

அருள்மறைசேர் அந்தணரும் அரசும் வாழி
ஆவினமும் பாவினமும் அறமும் வாழி
கருமறைசேண் முகில்கள்மழை பொழிந்து வாழி
கன்னியர்கள் கற்பு என்றும் கவின வாழி
திருநிறையும் ஐங்கரன்நற் தேவர் வாழி
தெய்வானை வள்ளிமயில் சேவல் வாழி
உருநிறையும் வவுனியா பதியில் தாவி
உறைகந்த சுவாமி அருள் வாழி வாழி

மங்களம்

மங்களம் மங்களம் மங்களம் - சுபசெய
மங்களம் மங்களம் மங்களம்

கங்கை தரும் பாலகற்கும்
கானவள்ளி லோலவற்கும் (மங்)
செங்கைவடி வேலவற்கும்
தெய்வயானை மணாளருக்கும் (மங்)
சேவற் கொடியருக்கும் சூர சம்காரருக்கம்
தேவர் சேனாபதிக்கும் (மங்)
ஆவலுடனே நிதம் செந்திநகர் நேயருக்கும்
இந்தப்பதி வாசருக்கும் (மங்)
வந்தவர்க் கருள்பவற்கும்
சிந்தைமகிழ் வாகவென்றும் (மங்)

ஆறுமுக மானவற்கும்
கூறுமயில் வாகனற்கும் (மங்)
மாறில்லா வவுனியாவில்
பேறுதரு வேலவர்க்கும் (மங்)

மங்களம் மங்களம் மங்களம் - சுபசெய
மங்களம் மங்களம் மங்களம்

திருச்சிற்றும்பலம்

பல்லவி

சேவற்கொடியோன் பதத்தை சிந்தை செய்வோமே
சிந்தை செய்வோமே மனம் உயர்ந்திட நாமே - சேவற்...

அனுபல்லவி

ஆவலுறுவோர்கள் மனமாறு படவேஇம்
ஆறுமுகவின் அருளுக்காசை கொள்வோமே - ஆசை
கொள்வோமே மனமாசை வெல்வோமே - சேவற்...
செந்தில் நகர்தனில் இருந்துகந்தன் எமை ஆளவென்று
வந்திட வவுனியா செய்வளர் தவம்தானே - வளர்தவம்
தானே நமக்குள் சுகமே தானே.

சரணம்

தும்பளை வாழ் ஐயம்பிள்ளை தன் புதல்வனாய் உதித்த
நம்பு வேலுப்பிள்ளையார் முன் நாட்ட நின்றவா - முன்
நாட்ட நின்றவா வினையாட்ட விங்குவா.

தொகையறா

ஊதைமுன் சிறு பொறியாகவே
உலகெலாம் ஒன்றுபடவே விரிந்து
ஊக்கமுறுமடியவர் மனக்காந்த சக்தியருள்
உயர் புவின் மணமாமென வாதுபல நீக்கி நின்றே
பிராரத்துவவினை வலையையும் எரித்து அகற்றி
வளர் முத்தி வீட்டினை அளித்து அருளி வவுனியாவாழ்
கந்தனே - வரதனே
வந்து தொழும் அடியவர்கள் பந்த வினை நீக்கிடவே
உந்தனது பதமளித்தாய் - ஓம் சரவணபவ உந்தனது பதம்
ஓம் சரவணபவ ஓம் குருபர - சேவற் கொடியோன்

தும்பளை வாசியாகிய திரு. தா. இராமப்பிள்ளை அவர்கள்
தாம் பாடிய வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி திருவஞ்சல் பாஷடன்
இப்பாடலையும் பாடியதாகவும் இதனை தனது மனப்பாடமாக
வைத்திருந்த வவுனியா முருகனடிமை திரு. க. சீ. வேலுப்பிள்ளை
அவர்கள் எம்மிடம் ஒப்புவித்தார்கள். (ஆர்)

சுப்ரமணியர் சமாதானமெனும் வள்ளி தெய்வயானை ஏசல்

வீநாயகர் துதி வெண்பா
சீரோங்கும் தென்னாட்டிற் செழிக்கும் மயூரமலைப்
பேரோங்கும் ஆறுமுகப் பெம்மான்றன் - நேரோங்கு
குஞ்சரிக்கும் கானக் குறத்தியர்க்கு மேசல்சொலத்
தஞ்சல் விக்கினேசா அருள்தா.

(திருவுற்றிலகு கங்கை என்ற காவடிச்சிந்து வர்ணமெட்டு)

தெய்வயானை சொல்லுதல்
ஆரடிச்சிறுக்கி யெந்தன்
நாயகன் பின்னால் வந்தவள்
அப்புறத்தி லேவிலகி நில்லடி - வெகு
மெய்ப்புடன்வந் தேறவந்தாய் சொல்லடி
ஆறுமாமுக வேலவனென்றவர்
பாருவந்தனை கூடினாலதில்
ஆகுவாயோ நீயுயர்ந்த ஜாதியே - வீட்டில்
ஓகோநுழை யாதேகுறப் பேதையே.

வள்ளி பதில்
ஜாதியை யிகழ்ந் தேயிங்கு
பேதையே நீபேசுவது
தானுனக்கு நல்லதல்ல பாரடி - இனி
யானுன்னை மதிப்பதெங்கே கூறடி
சண்முகத்தோடு வந்தயென்னை
உண்மை சொல்லி புணர்ந்தகந்தனை
தள்ளிவிடு யானழைத்து போகிறேன் - என்றான்
செல்வத்தந்தை தாயார்விடு சேர்கிறேன்.

தெய்வயானை சொல்லுதல்
நானழைத்துப் போவேனென்று
தானுரைத்த சின்னஜாதி
நங்கையேயுன் நாணயத்தைப் பேணடி - திருச்
செங்கைவேல னுக்குப்பெண்டு நானடி
நாழிகையோடு வேளைலக்கினம்
ராசியுந்திதி நாள்நகஷத்திரம்
நன்முகூர்த்தம் பார்த்துபொரி சிந்தினேன் - அன்று
நானல்லோ கிழக்குமுகம் குந்தினேன்

வள்ளி பதில்
கொட்டுமுழக் கோடுதாலி
கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கும்
பட்டமஸ்திரீ கெட்டகேடு பாரடி - தந்தை
கட்டிக் கொடுத்தான்வலியத் தேரடி
கொச்சைஎன்பதும் லச்சையென்பதும்
சீச்சீகொஞ்சமும் வைச்சிலாதவோர்
கொம்பனையே வார்த்தையென்ன ராங்கி நீ - இங்கு
கூறவந்தாய் மெத்தமெத்த லோங்கி நீ

தெய்வயானை சொல்லுதல்
வார்த்தையென்ன ராங்கியென்று
பார்த்துமிக பேசாதடி
வைத்திடுவேன் கன்மமதில் முந்தியே - உந்தன்
மானம்வெட்கம் ரெண்டும்விட்டு வந்தியே
வாக்கியமுங்கன யோக்கியமுமுந்தன்
பாக்கியமுங்குடி சிலாக்கியமுமிந்த
வையகத்தோர் கண்டுசிரிப்பாரடி - குறத்தி
தையலே பலரும் நகைப்பாரடி.

வள்ளி பதில்
கண்டுசிரிப்பா ரெனவே
யொண்டொடியே சொல்லவந்தாய்
விண்டலத்தில் வாழும்தந்தை கேளடி - ஐயோ
பண்டுசூர பத்மனாலலந் தானடி
கனகபொற்கிரி யதனைவிட்டுமே
தமனியக்கரி குழையிலுற்றுமே
கண்ணீர்விட்டழு ததுண்டோ மெள்ளவா - நீங்கள்
தண்ணிக்கன் றலைந்தநானைச் சொல்லவா.

தெய்வயானை சொல்லுதல்
தண்ணிக்கன்றலைந் தோமென்று
சொன்னக்குற பேதையேகேள்
தஞ்சமென்று வாசலில் நின்றஞ்சியே - பழங்
கஞ்சிகூழ்வா ராச்சியென்று கெஞ்சியே
சாப்பிடுங்கறி போட்டிடுமிலை
தோற்படுஞ்சுரை கூட்டில்ரொப்பியே
தானேதிங்கும் அற்பஜாதி யல்லடி - காட்டுப்
பூனைதிங்கும் சேதிபொய்யோ சொல்லடி.

வள்ளி பதில்
சூரனோட சிங்கனும்
தாருகனுன் றந்தை தன்னைத்
தோகையே விரட்டி விடவில்லையா - வுந்தன்
சொந்ததேவர் மீன்சுமந்து வல்லையா
தொட்டதுஞ்சிறை பட்டதும் அடி
பட்டதும்வுதை பட்டதும்வாயாற்
சொல்வதற்கு வெட்கமாகத் தோணுதே யெந்த
னுள்ளமு முரைக்கமிக நானுதே.

தெய்வயானை சொல்லுதல்
வெட்கமாகத் தோணுதென்று
பக்குவமாய்ச் சொல்லவந்தாய்
வேறேகதி யுங்களுக்கே ஏதடி - எங்கள்
தேர்திருவி ழாவில்வந்து பாரடி
மெத்தவுஞ்சன முற்றகும்பலில்
வைத்திருக்குமோர் கத்தரிக்கோலில்
மேலுமே மணியறுப்பீர் பாரடி - அந்த
போலீசார் பிடித்துதைப்பார் தேரடி.

வள்ளி பதில்
 போலீசார் பிடித்துதைக்குஞ்
 ஜாதியென்று கழற்சிபேசும்
 வேலையற்ற சக்களத்தி போடிபோ - பெருஞ்
 சாலமுற்ற பீட்புலைச்சி வாடிவா
 புன்சடைப்ப மஞ்சதற்குற
 வஞ்சியென்று மிஞ்சறாயடி
 குஞ்சர மளித்த பெண் நீ யல்லவா - நானும்
 பஞ்சரக் கிளியென்பது மெள்ளவா

தெய்வயானை சொல்லுதல்
 பஞ்சரக்கிளி யென்பதாம்
 மிஞ்சி மிஞ்சி பேசாதடி
 பட்டியேவுன் மானவெட்கம் போமடி - நீங்கள்
 கட்டுவது கூடைமுற மாமடி
 பாளைசட்டியை கூடைமீதினி
 லேயெடுத்துமேல் ஊருமாய்த்திரி
 பானல்யிரு பைங்குறத்தி நீயடி - யொரு
 மான்வயிற்றி லேயுதித்த சேயடி

வள்ளி பதில்
 பைங்குறத்தி என்றுயென்னை
 லொங்கலொங்க பேசாதடி
 அங்குவந்தே உன்புருசன் றாழ்ந்தனர் - எந்தன்
 பங்கயப்பா தத்தைவேண்டி வீழ்ந்தனர்
 அழகுதன்னிலே எனக்குதுடியோ
 உலகிலுனக்குநான் சளைச்சகுடியோ
 அண்டையில் வந்துவந்து வோடுறாய் - என்
 கொண்டையிர் மீதுகையைப் போடுறாய்.

தெய்வயானை சொல்லுதல்
 கொண்டையிலே மீதுகையை
 கொண்டுவந்து போட்டேனிதே
 கூப்பிடடி நின்சலிகைக் காரனை - யந்த
 கோழியங் கொடிதரித்த வீரனை
 கொண்டவள்மனைக் கின்று நீவரக்
 கொண்டதெரிய நன்று நன்றடி
 கூத்தியாளுக் கவ்வளவு செல்லுமா - வெகு
 நேத்திநேத்தி யுந்தன்ஞாயம் வெல்லுமா.

வள்ளி பதில்
 கூத்தியற்கு அவ்வளவா
 வார்த்தையென்று எந்தனிட
 கொண்டையிற்கை போடும்படி யாச்சுதா - மலை
 குன்றில்வாழ் குறவர்கும்பு போச்சுதா
 குகனேயோசண் முகனே யுமையவள்
 மகனே சரவண பவனேயிந்தக்
 கோலமெனைச் செய்யவெண்ணங் கொண்டீரே - அந்த
 நீலமயி லேறிவந்து நின்றீரே.

தெய்வயானை சொல்லுதல்
 நீலமயிலே றும்வடி
 வேலனையழைக் கிறாயுன்
 நெஞ்சி லுப்பை வைத்துசூடு வேனடி யார்க்கு
 மஞ்சிடாப் பெரியசாமி நானடி
 நில்லுயெதிர்வாச் சொல்லுமெனைப்பேசச்
 சொல்லுநின்மொழி செல்லுஞ்செல்லும்
 ஞாயமென்ன சாக்கியென்ன வைக்குறாய் - எந்த
 நாச்சியாள் விட்டினில்வந்து நிக்குறாய்

சுப்ரமணியர் தெய்வயானைக்கு
 சமாதானம் கூறுதல்
 தேவராஜன் பெற்றெடுத்த
 கோவையிதழ்ப்பைங் கொடியே
 சித்தத்திற் றயவுவைத்துக் கேளடி - எந்தன்
 புத்திகெட்ட ணைந்திட்டாலும் பாரடி
 சேலைதப்பவும் வேலைசெய்யவும்
 மாலைகட்டவும் ஆளொருத்தியை
 சேர்த்துவந்தா ரென்றுயெண்ணிக் கொள்ளடி - எனை
 பார்த்தவர் சிரிப்பாரென்று தள்ளடி.

தெய்வயானை சொல்லுதல்
 பார்த்தவர் சிரிப்பாரென்று
 வார்த்தைசொல்ல வந்தீரின்று
 பானைசட்டி யைதொடவும் யோக்யமா மிக்க
 நாணயமாய் பேசவந்தீர் சிலாக்கியமா
 ஓய்பரனேபன்னிரு கரனேகுக்குட
 தரனேசரவண பவனே இவள்
 பட்டினத்தி லெச்சில்நக்கும் ஜாதியே - நாமும்
 தொட்டுக்கொள்ள வென்னவுண்டு நீதியே.

சுப்ரமணியர் பதில்
 தொட்டுக்கொள்ள நீதியில்லா
 விட்டாலும் நானென்ன செய்வேன்
 பட்டுக்கொண்டேன் எங்கேயினி போருவேன் - அவளை
 விட்டுவிட்டா லிப்பொழுதே சாகுவேன்
 சொல்லுமென்னிட வார்த்தைநம்பிடு
 தோகையெயொரு கோடிகும்பிடு
 துன்பத்திலே யென்னைவிட்டி டாதடி - குறக்
 கும்புவந்தா லேசிலேபோ காதடி.

சுப்ரமணியர் வள்ளிக்கு
 சமாதானம் கூறுதல்
 செந்தினைப் புனத்துவேடர்
 சுந்தரத்துடன் வளர்த்த
 தேன்மொழியே கேளாயொரு வாக்கியம் - எல்லாந்
 தானேயவள் கொண்டுவந்த பாக்கியம்
 தேவராஜனென் மாமனாரிதை
 யேதெரிந்திடில் கோபமாகு வார்
 செப்புகின்றேன் என்னாலொன்றுமாகாது - அவள்
 சேவடிக்கு கும்பிடுவீண் போகாது

வள்ளி பதில்
 இப்படிக்கு வொத்தவுந்தன்
 தப்பிலித் தனத்தைக்கண்டால்
 யானுமுந்தன் பின்னேவர மாட்டேனே - இவளால்
 மானம்போகும் வார்த்தை எல்லாங் கேட்டேனே
 என்னசெய்குவேன் அண்ணமார்கள்
 சொன்னசொல்லினை யுண்மைகொண்டிட
 ஏதேனுந்தான் மந்திரித்து போட்டிரோ - வந்தால்
 காதறுத்து கூத்து பார்க்க மாட்டாரோ.

சுப்ரமணியர் சொல்லுதல்
 காதறுத்து கூத்துபார்க்கும்
 ஜாதியில் வந்து பிறந்த
 கண்மணியே கோபம் வைத்தி டாதடி - யான்
 என்னசெய்வே னிந்தவேளை யோதடி
 உன் காலிலாகிலும் நான் விழுகிறேன்
 பாரு அவள் பணக்காரன் மகளடி
 காரியத்தை நீமுடித்துக் கொள்ளடி - வீட்டில்
 ஏறிக்கொண் டவளைவெளித் தள்ளடி.

பொது
 கந்தநாதன் இந்த விதம்
 வந்துசொல்ல தேவசேனை
 காலிலேவி முந்தாள்குல வள்ளியும் - கண்டு
 மேலும்மேலும் வாழ்த்தினாளாம் மெல்லியும்
 கார்த்திகேயனும் நேர்த்தியாயிதை
 பார்த்துசந்தோச வார்த்தைபேசியே
 கைகொட்டி சிரித்துநின்றார் கேழுமே - இந்த
 கவிபறைரா மசுவாமிசொற் போலுமே.

வள்ளி நெய்வயானை ஏசல் முற்றிற்று

யாவர்க்கு மாமிறை வற்கொரு பச்சிலை
 யாவர்க்கு மாம்பக விற்கொரு வாயுறை
 யாவர்க்கு மாமுண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
 யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னூரை தானே

(கிருமந்திரம்)

சீற்பக் கலையரசு சுவைக்கவாழ்

அராவியூர் தெற்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும், மட்டக்களப்பை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவரும், திரு. சுப்பிரமணியம் மகேஸ்வரன் அவர்களதும், திரு. முருகேசு மார்க்கண்டு (தந்தை) அவர்களதும் குலச் சீடனுமாகிய திரு. மார்க்கண்டு காண்டபன் அவர்களுக்கு வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவிற் சிற்பாசார வேலைகளின் நிறைவினை முன்னிட்டு "சீற்பக் கலையரசு" என்னும் பட்டமளித்து பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்ட போது வழங்கிய வாழ்த்துப்பா.

சீரோங்கு மாவிலங்கை வடபால் மண்ணில்
செந்தமிழ்யாழ் செழிப்பராலி சீருந்தெற்கில்
பேரோங்கு சிற்பரத் தினமரபில்
புகழ்பூத்த முருகேசு மார்க்கண்டரின்
நேர்மகனாய் நிலம்தோன்றி நவில்முத்தமாரி
நல்வேலன் கந்தனையே நாளுந்துதிக்கு
ஆர்வமுறு காண்டப னாகவுபதின்முன்றில்
அணிசிற்ப ஆர்த்திசீத்திர பாநவாழி!

ஆயிரத்தித் தொழாயிரத்தெண் பத்திமுன்றில்
ஆள்மட்டக் கிளப்பநந்தை யாயமர்ந்த
ஆயிரத்தித் தொழாயிரத்தொண் ணாற்றிநாலில்
அமர்கப்பித் தாவத்தை யநாதிசுடிலன்
கோயிலுறை சிற்பங்கோ புரமாயுயரக்
காண்டபன் புகழ்நான்கு திசையும்பரவ
தோயுகொக்கட் டிச்சோலை தான்தோன்றிசன்
தாயபுகழ்ச் சீத்திரிக! தழைத்தேவாழி!

சித்ரகர்ண ஸ்தம்பசேர் முதலாயைந்தம்
சீந்தையிலே வடிவுக்குசீர் மாமநம்பி
முத்துசுப்ர மணியம்மகேஸ் வரனாம்தந்தை
முருகேசு மார்க்கண்டு மாணாக்கனாய்
மெத்துவிக்ர லக்ஷணங்கள் நிறையக்கற்று
மேன்மையுறு குருவாசிக் குலச்சீடனாய்
பத்திரி மாணபல் லறிவும்பெற்று
பகர்காண்ட பச்சித்ரபல் லாண்டுவாழி!

வவுனிஸ்ரீ கந்தசுவாமிக் கலையின்சிற்ப
வேண்டுதிருக் கோவிலதன் விதிமுறையில
கவுமாரக் குமரனவன் கலையேயின்ன
கவண்வீசும் வள்ளிதெய் வாணையோடு
சுவுந்தரிய சிற்பநிறை கோவிலாக்கிச்
சீர்பணிகள் செய்புகாண் டபவாழி!
இவளியமயில் யாளிசங்கம் இறையுருவம்
இலங்கமலே சியாவடைந்த இன்னோய்வாழி!

தம்பலகா மப்பதியிற் தழைத்தேயகிலத்
தேவாரத் திருப்பதிகம் திகழ்ந்தெய்வ
நம்புகோணை சரப்பதியின் நிறைபணிக்காய்
நாதனுடை நல்லருளும் நயம்பாலிக்க
அம்புலியி லாயிரத்தித் தொழாயிரத்தோடு
ஆண்டெண்பத் திரண்டினிலே அழகுச்சிற்ப
செம்பொருள் செதுக்குபணி செம்மைசேர்த்த
சீத்திரராம் காண்டப செழித்துவாழி!

அற்புதஞ்சேர் மரபுவழி யுதித்தசீலன்
ஆண்டவனி னிலக்குகலை செழிக்கக்காட்டி
சிற்சக்தி சிற்கொருபர் சிற்குகத்தைச்
செவ்வடியார் செழுங்கமல வுளத்திற்சேர்க்கும்
தற்பணஞ்சேர் மார்க்கண்டு காண்டபநம்
தகைமைசிவ ஞானகலை தழைத்திலங்க
சொற் 'சீற்பக் கலையரசு' சாகரமாய்
சுடர்வரிசை மணையரசு சுவைக்கவாழி!

ஆக்கம்

வட்டுர் தென்யொதிகைக் கவிஞர், கலையணி
கதிர் - சரவணபவன்
தோணிக்கல், வவுனியா.

கிங்ஷனம்
வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்,
தர்மகர்த்தாசபை.

இவ்வாசயத்தில் தொடர்ச்சியாக 35 வருடகாலம் நாதஸ்வரமழை பொழிந்த ஈழநல்லூர் திரு. எஸ். சிவசாமி அவர்களுக்கு புசாராவர்த்தன சும்பாவிடேகை மண்டல யூர்த்தி விழாவன்று 'நாதஸ்வர கான கலாகுரி' என்னும் பட்டமளித்து பொன்னாடை பொர்த்திக் கிளரவிக்கப்பட்டபோது வழங்கிய வாழ்த்துப்பா.

நாதஸ்வர கான கலாகுரி சாகரத்தில் ஈழநல் லூரா வாழ்

ஈழமண் டலத்தி விலங்குபுகழ் வடபாலில்
இயம்புதென்னந் தோப்புமலி தென்மராட் சிப்பதியில்
ஆழஇசைத் தமிழ்பயின்றோ ரணியெனக் கலாவுமெழில்
அம்புவிசா வகச்சேரி யரங்கிணிற் புகழ்பூத்த
வேழமெனு செல்லையா வித்தகர் பொற்குடும்ப
வாரிக சிவசாமி வையகத் தவதரித்து
ஏழிசை மடந்தையின் இன்கலைக் கிலக்காகி
இசைக்குழ விசையெடுத்தாய் ஈழநல் லூராவாழி!

ஆயிரத்திக் தொழாயிரத்தி நாற்பத்தி யொன்றிலே
ஆம்ப இசைப்பினை ஆர்கலா சிவைத்து
ஆயிரத்திக் தொழாயிரத்தி நாற்பத்தி யாறிலே
ஆந்த மணமியற்றி அருநல்லூ ரந்தையென
ஆயிரத்திக் தொழாயிரத்தி ஐம்பத்தி யொன்றிலே
அகிலஇந் தியதேச ஆர்த்தியணி இசைப்படி
நாயினிய தெளிராகத் தெண்ணொன்ப இசைகூட்டி
தலைஇய சிவசாமி ஈழநல் லூராவாழி!

வித்தியா ரம்பபாநு விளங்குபுகழ் நித்தியாவின்
வேணுகோ பாலென்னும் வேதவிசை விரிமுதலோன்
சித்திகரு செல்லையா சண்முக சுந்தரம்
சேர்அப்பு விங்கமெனு சோதரர் மைத்துனன்
முத்தியிசை கொள்ளலென முழவிசை நுணுக்கம்பெற
மாதுவைக் கருவியுடை மலர்க்குரு வாயேற்று
எத்திசையு மிலங்கைமுத வித்தியா மலேசியா
எழிற்சிங்கப் பூரிசைத்த ஈழநல் லூராவாழி!

பண்டார வன்னியன் பாராண்ட பெருநிலப்
பரப்பினில் வள்ளியுடன் பாவைதெய் வாணைகூடி
தொண்டார் பணிந்தேத்த தூயவேற் சேவற்கொடி
தேடிய வினையறுக்கும் ஸ்ரீகந்த சுவாமியவன்
கொண்டாடு மரும்புகழைக் கண்டா ரிசைப்பொறியிற்
காலமே றைந்தாண்டு கலாப விசையளித்த
விண்டார் கலைஞான வித்தக சிவசாமி
வேல னருளாலே ஈழநல் லூராவாழி!

வேத விசையோதும் வேய்க்குழ விசையினால்
வாரிமழை பொழிந்த வண்ணருகு சாதனையால்
மேதகு வவுனிப்பதி மேழி செழிக்கலுற
மேளம் நாதஸ்வரம் மேலும் வளர்வடைய
ஓதநைந் துருகி ஓசை யுலகொலிக்க
ஓங்கிநும் குடும்ப ஒளியுடனே வாழி!
நாதஸ்வர கான கலாகுரி சாகரத்தில்
நனையு சிவசாமி ஈழநல் லூராவாழி!

ஆக்கம்

வட்டுர் தென்வொதிகைக் கவிஞர் .கலையணி
கதிர் - சரவணபவன்
தோணிக்கல், வவுனியா.

இங்கனம்

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்,
தர்மகர்த்தாசபை.

யாழ்ப்பாணம் கல்வியங்காட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும், இந்தியாவின் பிரசித்தி பெற்ற ஓவியக் கலைஞர்களான திரு. K. சோமசுந்தரம், சந்தனு ஆகியோரின் சீடனுமாகிய விக்ரமிங்கம் நடராசா அவர்கள் வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி ஆலய கும்பாபிஷேக புனருத்தாரண ஓவியப் பணியை நிறைவேற்றியதை முன்னிட்டு 'ஓவியக் கலாஜோதி' என்னும் பட்டமளித்து பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டபோது வழங்கிய வாழ்த்துப்பா.

ஓவியக் கலாஜோதி நடராசா வாழ்

மின்னார் கிரீயும் மணலாறும்
மிகுமா வடிவ மணியிலங்கை
பொன்யாழ் கல்வியங் காடூரின்
பொறைநா வீசுவ லிங்கமிவர்
அன்பார் மகனா யகிலத்தில்
அசையா ஓவியத் துறையினிலே
இன்பாய் இளஞ்சிறு வயதினிலே
இருந்தாய் நடரா சவாழி!

தூக்கிய திருவடி துணையென்ன
துயநற் சீவன்குல தெய்வமதாய்
நாக்கின்ற கலையிற் சரஸ்வதியை
நாளும் துதித்தே யருள்பெற்று
பாக்கியம் வவுனி வடிவேலன்
பகர்சீரீ கந்த சுவாமியவன்
ஆக்கரு மோவியப் பணிசெய்தாய்
ஆதவ நடரா சவாழி!

கட்கத் தம்பம் கலைஞானம்
கலாவீப் புவியிற் களிகூர்ந்து
இட்ட போகம் இனிதுய்க்க
இந்திய தேச இடம்நாடி
மட்டில் சோம சுந்தரத்தை
மதன சந்தனு மலரோனைத்
தொட்டுக் குரவ ரெனத்தொழுது
தழைத்தாய் நடரா சவாழி!

வண்ண மேழு நிறத்தாலே
வகைவகை யருவ வடிவாக்கி
எண்ணார் சிற்சொரு சிற்சக்தி
எழில்சுக மடிய ருளத்தேகி
கண்ணார் கலையின் கவின் சுட்டிக்
கண்ணோன் கடவுட் காட்சீவரை
தண்ணார் பணிகள் தழைத்தோங்கி
திருவளர் நடரா சவாழி!

கலாவம் கணம்புல்லர் நாயனுடன்
கரபீ கடாசு கடாரிபின்னும்
குலாவும் மயிலும் கலுவடமும்
கதிர்ப்பா ரீயுடன் கனவடிவம்
கலாதர னென்ன ஒளிவீசக்
கலையாய்க் கோயி லோவியத்தை
இலாநிக ரகில இலங்கையிலே
இறைத்தாய் நடரா சவாழி!

கலையின் ஆளும் திறத்தாலே
கண்ட காட்சிக் களிப்பெய்தி
அலைவாய் மக்க ளானந்த
அரிய பேற்றி னருளாலே
நிலையாய் நீள்சீவ ஞானகலை
நெடிய பணிகள் தொடரவே
தலையென 'ஓவியக் கலாஜோதி'
தரம்பெறு நடரா சவாழி!

ஆக்கம்

வட்டுர் தென்வாழிகைக் கவிஞர். கலையணி
கதிர - சரவணபவன்
தோணிக்கல், வவுனியா.

கிங்ஙனம்

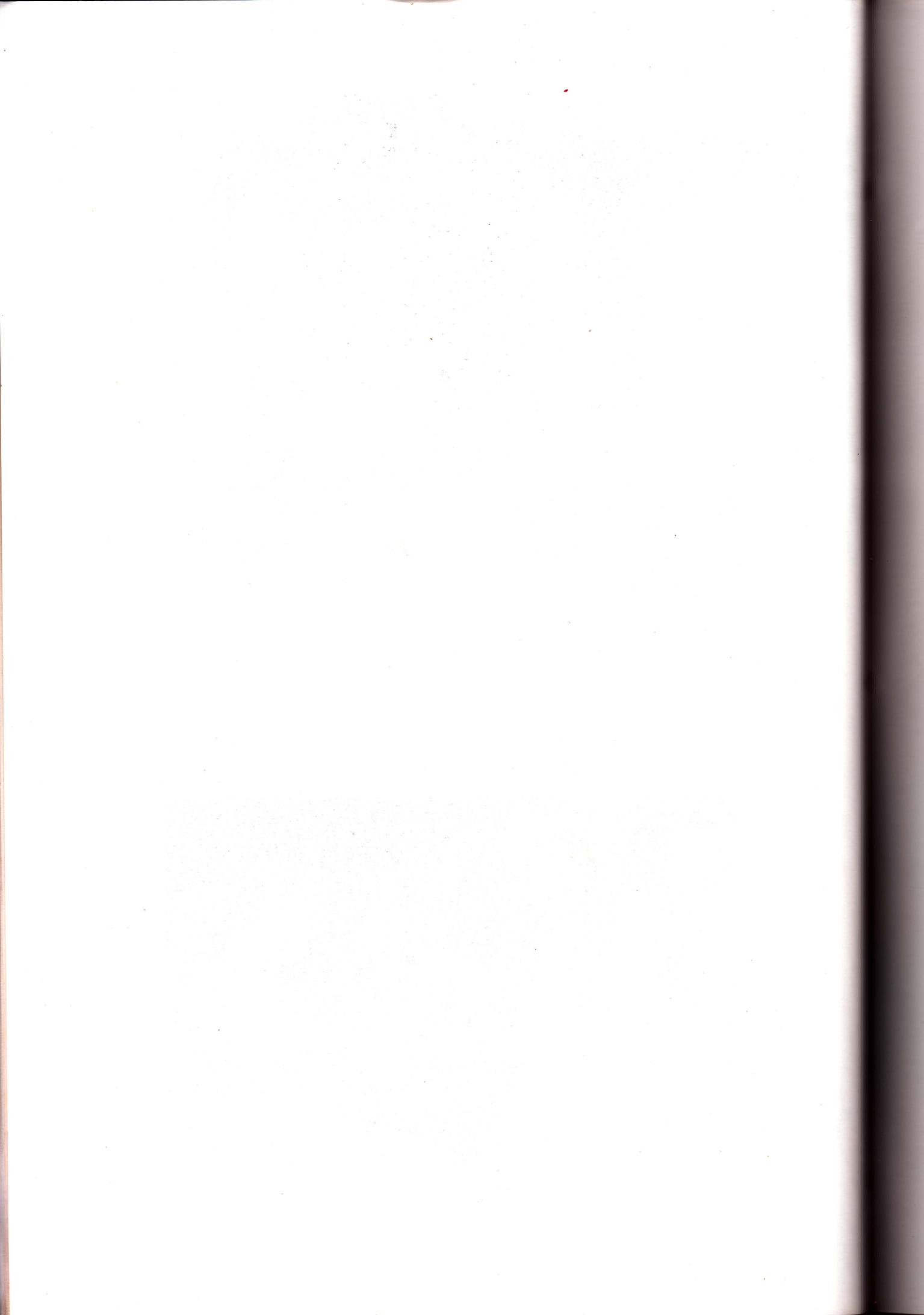
வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்,
தர்மகர்த்தாசபை.

முதிதாக செய்யப்பட்ட எழுந்தருளி விநாயகர்,
மஹாலட்சுமி, சண்டேஸ்வரர்
எழுந்தருளி வேலுடன் ஆலய பொருளாளர்.

ஆலயத்தில் முதலாவது அர்ச்சனைச்சிட்டையை,
ஆலய செயலாளர் விற்பனை செய்யும் காட்சி.

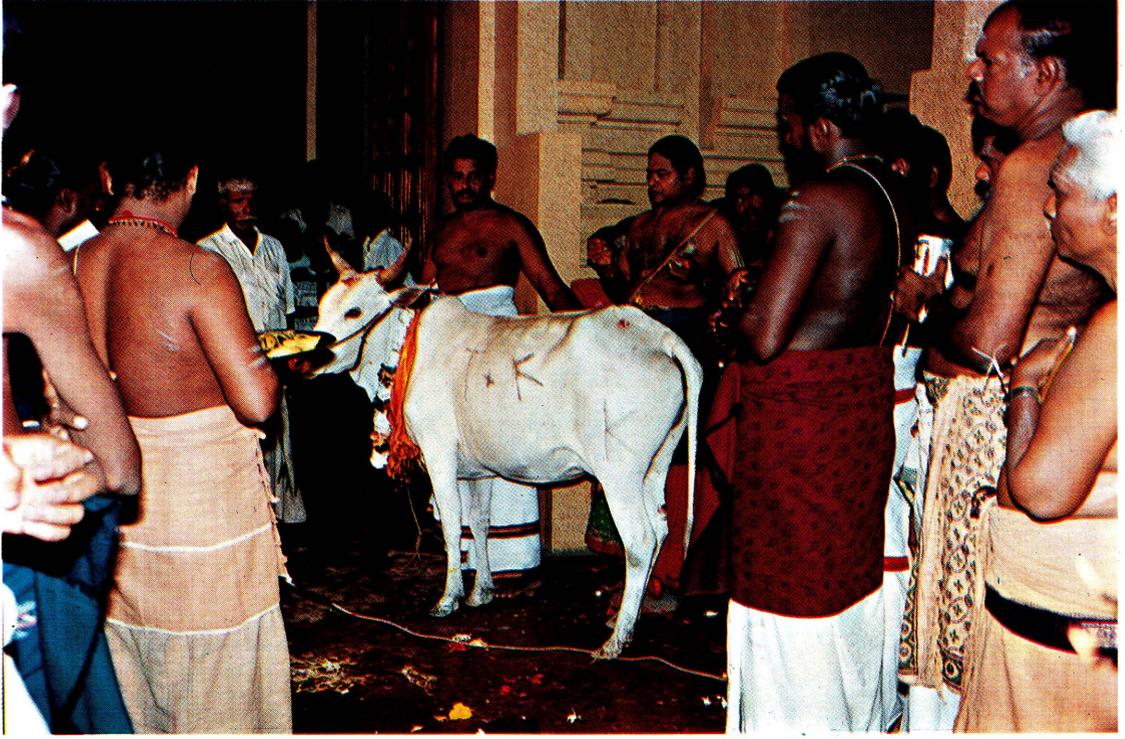

சூரிய பூஜை (அக்கினி எடுத்தல்)

தீப பூஜை

கோ பூஜை

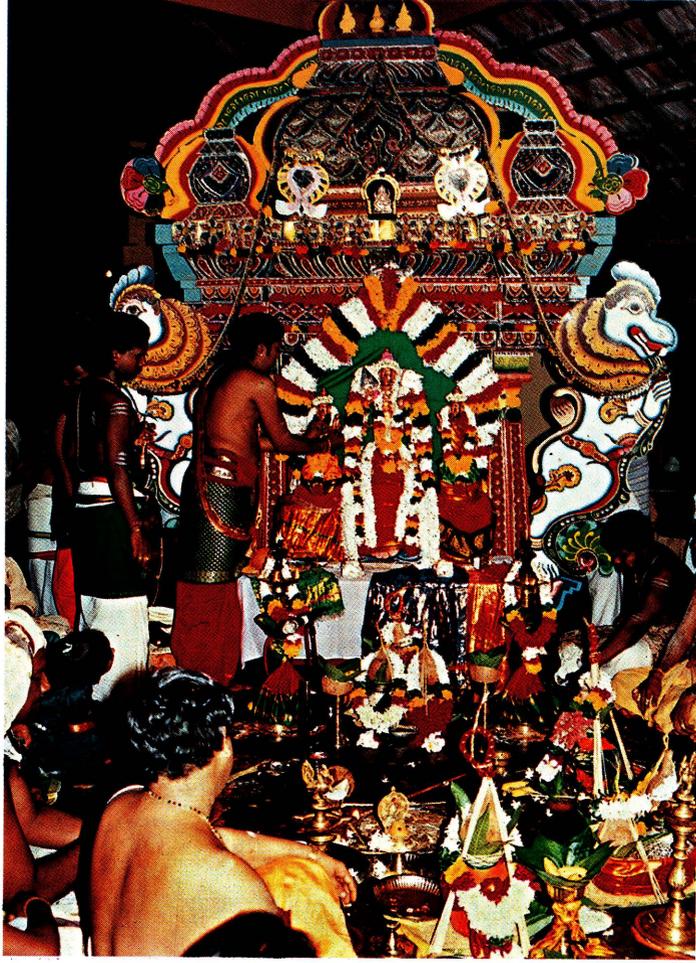
யாகசாலைத் தோற்றம்

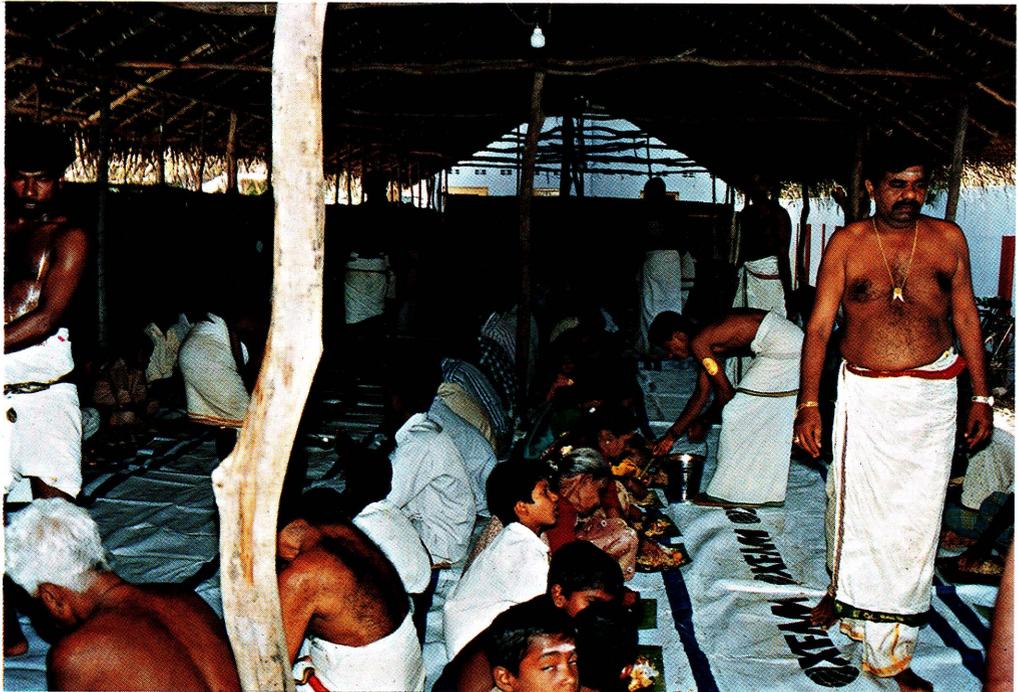
முதிதாக அமைக்கப்பட்ட கொடித்தம்பம்

முல்வர் பிரதிட்சை

திருக்கல்யாணம்

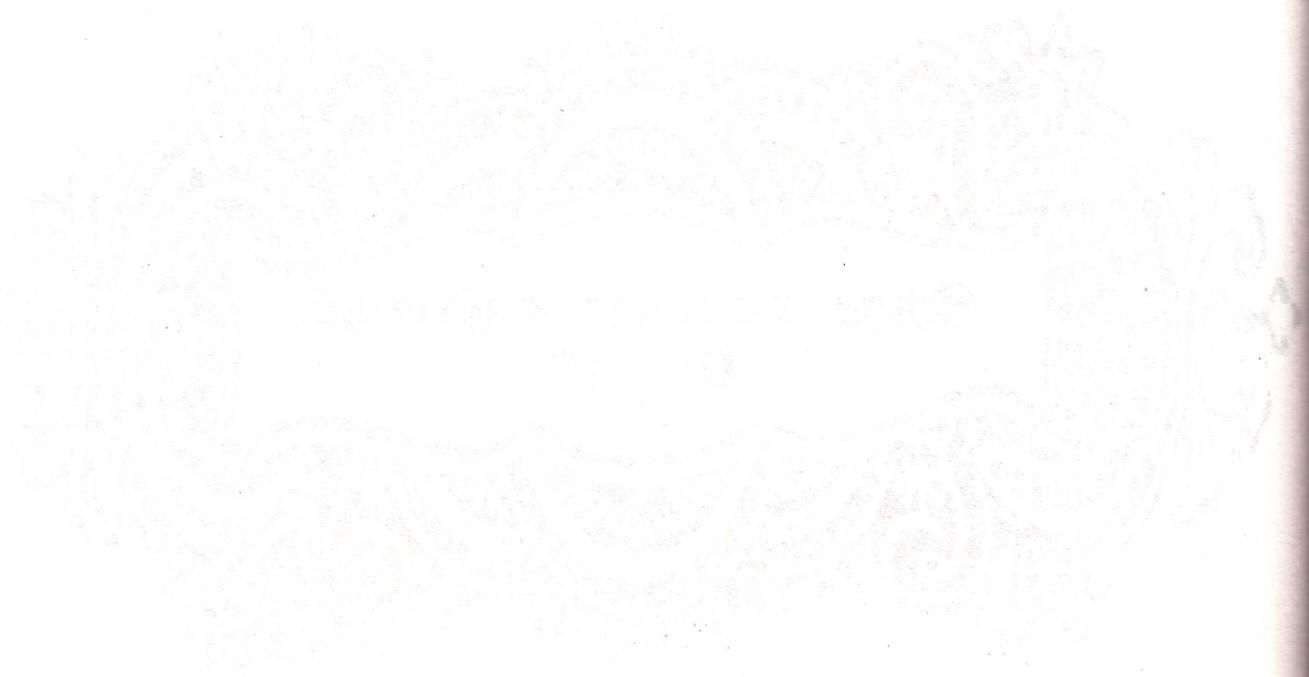
ஆலய அன்னதான மடம்

இந்து சமயமும் வழிபாடும்

01- 40

PERMISSION TO REPRODUCE THIS COPY IS GRANTED BY THE NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS ADMINISTRATION

இறை வழிபாடு

‘அருள்மொழி அரசு’ திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்.

எங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன். இறை என்ற சொல் “இறு” என்ற பகுதி அடியாகப் பிறந்தது. சரம், அசரம் என்ற எல்லாப்பொருள்களிலும் தங்கியிருப்பவன் இறைவன்.

‘பார்க்கும்படி எங்கும் ஒரு நக்கமற நறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே’

‘அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தி யாகி அருளொடு நறைந்தது’

உடம்பிலே உயிரும், உயிரிலே இறையும் தங்கியிருக்கின்றன. உதை பந்து - பந்துக்குள் “பிளாடர்” அதற்குள் காற்று என்பது போல, எல்லாப்பொருட்களையும், எல்லா உயிரகளையும் இயக்குகின்றதனால், பரம்பொருள் இயவுள் எனப்பேர் பெற்றது. “பெரும் பெயர் இயவுள்” என்பார் நக்கீரர். எல்லாவற்றையும் கடவுவதனால், கடவுள் எனப்பேர் பெற்றது.

ஒரு மருத்துவ மனையில் மருத்துவர் தங்கியிருப்பதன் நோக்கம், அம்மருத்துவ மனையில் உள்ள பிணியாளர்களின் பிணிகளைப் போக்குவதேயாகும். அதே போல், இறைவன் எல்லா உயிரகளிலும் தங்கி அவ்வுயிரகளின் பிறவிப்பிணியைப் போக்குகின்றான்.

உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலாய் உயிர்தொறும் ஒளித்து நின்ற கள்வன்

**அண்டமும் அளவில்லாத உயிரகளும்
ஆகமாகக் கொண்டவன்**

என்பது பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவாக்கு

இன்னணம் இறைவன் எங்கு இருப்பினும் ஞானிகள் திருவுள்ளத்திலும் திருக்கோயில்களிலும் சிறப்பாக விளங்கித் தோன்றுகின்றான். ஏனைய இடங்களில் இறைவன் மறைந்திருக்கின்றான்.

“ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே”
-மாணிக்கவாசகர்-

பாலில் நெய் மறைந்திருப்பதுபோல், பிற இடங்களில் இறைவன் நிறைந்து மறைந்திருக்கின்றான். கடைந்த தயிரில் வெண்ணைய் திரண்டு உருண்டு வெளிப்பட்டிருப்பது போல், ஞானிகள் உள்ளத்திலும், திருக்கோயிலிலும் இறைவன் விளங்கிக் காட்சியளிக்கின்றான்.

மற்ற இடங்களில் இறைவனை நாம் நினைந்து தியானிப்பதனாலும் துதிப்பதனாலும் வழிபடுவதனாலும்

வினைகள் வெதும்புகின்றன. கோயிலில் இறைவனை வழிபட்டால் வினைகள் வெந்து எரிந்து கரிந்து நராகி விடுகின்றன.

கொடிய வெயிலில் ஒரு துணியை வைத்தால், அத்துணி, வெதும்புமேயன்றி வெந்து சாம்பலாகாது. சூரியகாந்தக் கண்ணாடியை வெயிலில் வைத்து அதன் கீழ் வரும் மற்றொரு வெயிலில் துணியை வைத்தவுடனே அத்துணி சாம்பலாகி விடுகின்றது. நேர் வெயிலுக்கு இல்லாத ஆற்றல், சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கிழே வருகின்ற வெயிலுக்கு உண்டு.

பரந்து விரிந்து இருக்கின்ற கதிரவனுடைய வெப்பத்தை ஒன்று படுத்தித்தன் கீழ் சூரியக் கண்ணாடி பாம்ப்சுகின்றது. பிற இடங்களில் இறைவனை வழிபடுவது, வெயிலில் வேட்டியை வைப்பது போலாகும். திருக்கோயிலில் இறைவனை வழிபடுவது, சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கீழ் வைப்பது போலாகும். அதனால், திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாததாகும்.

**மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடும்
ஆயந் தானும் அரன்னைத் தொழுமே**
என்பது சிவஞான போதம்

திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், நால்வர், ஆழ்வார்கள் ஆகிய ஆன்றோர்களாலும் நிறுவப்பெற்ற காரணத்தால் அவை மேன்மை பெற்று, வழிபடுவோருடைய வல்வினைகளையகற்றி, வேண்டிய வரங்களை வழங்கி அருள்புரிகின்றன.

பசுவின் உடல் முழுவதும் பால் பரவியிருப்பினும் மடியின் மூலமாக அதனைப் பெறுவதுபோல், எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனுடைய திருவருளைத் திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் மூலமாக நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரு புறவை இரு சிறகுகளைக் கொண்டு பறப்பது போல், இறை வழிபாட்டிற்குப் பூவும் நீரும் வேண்டப்படுகின்றன.

**புண்ணியம் செவ்வர்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணல் அகுகண்டு அருள் புரியா நீற்கும்**

என்பது திருமந்திரம். எங்கும் நிறைந்த இறைவனை, எங்கும் எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய பூவினாலும், நீரினாலும் நாம் வழிபடவேண்டும். வழிபாட்டிற்கு அன்பும், ஆசாரமும் இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

**அன்புடன் ஆசார பூசை செய்து
உய்ந்தி விணாள் படாது அருள்பூரவாயே**

என்று அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்.

திருக்கயிலாய மலையில் பார்வதி பரமேச்சுவரர் மீது விளையாட்டாக வில்வக்கிளையை உதிர்த்த குரங்கு அபுத்தி பூர்வமாகச்செய்த அச்சிவபுண்ணியத்தால் பூவுலகிற பிறந்து, முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் மூவுலகும் ஆண்டது.

**வில்வக் கிளையுதிர்த்த வெய்ய முசுக்கலையைச்
செல்வத் துரைமகனாய்ச் செய்தனையே**
திருவருட்பா-

இறைவழிபாடு செய்து மார்க்கண்டேயர் மறலியை வென்ற வரலாறு உலகம் அறிந்த ஒன்று.

ஆத்ம சோதியினால் அருட்சோதி சூழச் சிவசோதி விளங்குகின்றது.

**ஆத்மசோதி - வட்டமாகியகல்
அருட்சோதி - அதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஆவுடையார்.
சிவசோதி - மேல் நோக்கிய இலிங்கம்**

இதுதான் சிவலிங்கத்தின் உண்மை
"ஜோதியுள் ஜோதியுள் ஜோதி"

என்பார் இராமலிங்க அடிகளார்.

கோயில் ஐந்து பிரகாரங்களோடு கூடியது. இந்த உடம்பே இறைவன் இருக்கின்ற திருக்கோயில். இந்த உடம்பு அன்னமய கோசம், பிராணமயகோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்ற பஞ்ச கோசங்களையுடையது.

உடம்பில் 32கட்டுக்களோடு கூடிய முதுகந்தண்டே திருக்கோயில் கொடிமரமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. கொடிமரத்தில் கொடி ஏறியவுடன் இறைவன் வெளியே வந்து காட்சியளிக்கின்றான். அதுபோல் முதுகெலும்பாகிய விணா தண்டத்தில் வளைந்து செல்கின்ற சுழுமுனை என்ற வெள்ளை நரம்பின் வழியாகப் பிராணவாயு ஆறாதாரங்களையுங் கடந்து பிரமரந்திரத்தைத் தாண்டி சுகஸ்ரார வெளியிலே சென்றவுடன் சிவசோதி காணப்படும்.

திருக்கோயிலில் விளங்கும் பத்திர இலிங்கமாகிய பலிபீடம் பாசத்தையும், நந்திதேவர் பசுவையும், சிவலிங்கம் பதியையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நமது சரீரத்தில் உள்ள மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்ற ஆறு ஆதாரங்களையும் கோயிலில் உள்ள யாகமண்டபம், அலங்காரமண்டபம், கல்யாண மண்டபம், நிருத்தமண்டபம், மகாமண்டபம், அர்த்த மண்டபம், என்ற மண்டபங்கள்

தெரிவிக்கின்றன. எனவே திருக்கோயிலில் சென்று இறைவனை வழிபட்டு அங்கே கண்ட பரம் பொருளை நம் உடம்புக்குள்ளேயும் கண்டு மனோலயம் பெற வேண்டும்.

**உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சீவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணி விளக்கே**
-திருமந்திரம்-

கட்டையில் கனல் மறைந்திருக்கின்றது. "விறகிற நீயினன்" என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். கட்டையைக் கடைந்தவுடன், அதில் மறைந்த கனல் வெளிப்பட்டுக் கட்டை கனலாகக் காட்சியளிப்பது போல், உயிரில் ஒளிந்திருக்கின்ற இறைவனை ஞானத்தால் கடைவோ மாயின், சிவம் வெளிப்பட்டு சீவனைச் சிவமாக்கிக் கொள்கிறது.

எண்ணில் காலமாக எண்ணில்லாத உடம்புடுத்து வருகின்ற நாம், இறைவனை மெய்யன்புடன் உள்ளம் குழைந்து உருகி மலரிட்டு அருச்சனை செய்து வழிபட்டால் பிறவி நோய் தீரும்.

**கன்றெடுத்து விளவெறந்து
காலெடுத்து மழைக்குடைந்த கால்காக்கக்
குன்றெடுத்து மால்வீடையின்
கொடியெடுத்து வடிவெடுத்துக் கூறொணாத
மன்றெடுத்த சேவடியின் மலரெடுத்துச்
சாத்தியன்பின் வழிபட் டோர்கள்
இன்றெடுத்த வுடம்பிறவீ யினியடா
வண்ணமெண்ணம் எய்து வாரே**
-சிவரகசியம்-

தெய்வம் ஒன்று

திருக்கோயில்களில் சிவலிங்கம், தட்சணாமூர்த்தி, நடராஜர், சந்திரசேகரர், அம்பிகை, விநாயகர், முருகன், திருமால் என்ற பல மூர்த்தி இருப்பினும், அவைகள் அனைத்தும் ஒரே மூர்த்திதான்.

நெருப்பு - சிவபெருமான்
நெருப்பில் உள்ள சூடு - அம்பிகை
நெருப்பில் உள்ள செம்மை - விநாயகர்
நெருப்பில் உள்ள ஒளி - முருகன்

மலர் - சிவபெருமான்
மலரின் வடிவம் - அம்பிகை
மலரின் நிறம் - கணபதி
மலரின் மணம் - மயிலவன்

நூல் - சிவபெருமான்
நூலின் அகலம் - பார்வதி
நூலின் நீளம் - கணேசர்
நூலின் கனம் - குமாரக் கடவுள்

கடரோ சிவபெருமான் சூடுபரா சக்தி
 திடமார் கணநாதன் செம்மை - படரொளி
 கந்தவே ளாகும் கருகூங்கால் சற்றேனும்
 வந்ததோ பேத வழக்கு

சிவபெருமானுடைய சக்திகள் நான்கு.
 அருட்சக்தி, போர்ச்சக்தி, கோபச்சக்தி, புருஷசக்தி.

அருட்சக்தி - பார்வதி
 போர்ச்சக்தி - காளி
 கோபச்சக்தி - துர்க்கை
 புருஷசக்தி - விஷ்ணு

அரியலால் தேவியில்லை
 ஐயன் ஐயாற னார்க்கே

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

முக்கண்ணன் - முக்கண்ணி
 சங்கரன் - சங்கரி
 திரிபுரசுந்தரன் - திரிபுரசுந்தரி

என்பது போல், அரன் - அரி என வந்தது.
 ஆகவே, திருமாலின் வழிபாடும் அம்பிகையின்
 வழிபாடும் ஒன்றெனக் காண்க.

யாதொரு தெய்வங் கொண்டார் அத்தெய்வமாகியாங்கே
 மாதொரு பாகனார்தாம் வருகுவர்

-சிவஞானசித்தியார்-

ஆரொருவர் உள்சுவார் உள்ளத்துள்ளே
 அவ்வருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்

-அப்பர்-

திருக்கோயில்களில் காட்சியளிக்கின்ற துவார
 பாலகர்களில் ஒருவர் ஆள்காட்டி விரலைக் காட்டி நிற்பது,
 உள்ளே வழிபடச் செல்வோருக்குக் கடவுள் ஒன்றே
 என்பதை அறிவுறுத்துகிறது. மற்றொரு துவார பாலகர்
 ஒரு கையை விரித்துக் காட்டுவது, கடவுள் ஒன்றைத்
 தவிர வேறொன்றில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது.
 இதையே "ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் பிரம்ம" என்று வேதம்
 கூறுகின்றது. கடவுள் ஒன்றே தான் இரண்டாவது இல்லை
 என்பது இதன் பொருள்.

எனவே, தெய்வ வழிபாடு செய்வோர் தெய்வ
 பேதம், மூர்த்திபேதம், குறித்து மாறுபட்டு மலையாது.
 நிலையான அன்புடன் ஒரு பொருளைத் தியானித்து
 வழிபடவேண்டும்.

ஒரு காகிதத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பது
 போல், தெய்வத்திற்கும் இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு.
 ஒன்று தட்பம் : மற்றொன்று வெப்பம் : வெப்பமும்
 தட்பமும் சமமாக இருந்தால் தான், மலர் மலராகக்
 காட்சியளிக் கும். வெப்பம் மிகுந்தால் மலர் வாடும். தட்பம்
 மிகுந்தால் மலர் அழுகும்.

இந்த உடம்பும் சீதோஷ்ணத்தால் தான்
 வாழ்கின்றது. ஒரு சமயம் உடம்பில் சூடு குறையுமானால்
 சுற்றத்தார் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். மருத்துவர் வந்து
 பார்த்து "Too Late" என்று கூறி, அவர் விருமியதெல்லாம்
 கொடுங்கள், என்று சொல்வார். ஆகவே, உலகிற்கு
 வெப்பமும் தட்பமும் மிக மிக இன்றியமையாதவை.
 வெப்பத்தின் நுண்மை சிவம் தட்பத்தின் நுண்மை
 திருமால். வெப்பத்தின் நிறம் சிவப்பு. தட்பத்தின் நிறம்
 பச்சை, எனவே, சிவமூர்த்தி பவளம் போல் மேனியன்,
 திருமால் பச்சை மா மலைபோல் மேனியன், சிவம்
 அனல் ஏந்தி விளையாடுகின்றது. திருமால் ஆழியிடைத்
 துயிலுகின்றார். சிவாலயத்தில் வெந்த நீரையும், விஷ்ணு
 கோயிலில் தீர்த்தப் பிரசாதத்தையும் வழங்குகின்றார்கள்.

பாதி சிவம், பாதி விஷ்ணு. இந்தத் தத்து வத்தைச்
 சிவ மூர்த்தங்கள் இருபத்து ஐந்தனுள், கேசவார்த்த
 மூர்த்தம் என்பது தெளிவிக்கின்றது. சங்கர நாராயணர்
 கோவிலும் இதற்குச் சான்று.

தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒன்மழுவும் சக்கரமும்
 சூழரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமாம் - வீழும்
 திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்
 கிரண்டுருவும் ஒன்றாய் கிசைந்து

என்று ஆழ்வார் கூறுகின்றார்.

சிதம்பரம், திருநெல்வேலி, காஞ்சிபுரம், திருக்
 குற்றாலம், திருவருணை முதலிய திருத்தலங்களில்
 உள்ள சிவாலயங்களில் திருமாலும் காட்சிதருகின்றார்.

நம்மிடைப் பலருக்கும் இறைவனை ஏன் வணங்க
 வேண்டும்? வணங்காவிடில் என்ன? மனித வாழ்வில்
 இறையுணர்ச்சி இல்லாமல் வாழ முடியாதா? நாம்
 வணங்காவிடில் கடவுளுக்கு என்ன நடடம்? என்ற
 வினாக்கள் உள்ளுணர்வில் எழுவது இயல்பு. இவை
 களுக்கு விடை காண முயல்வது முறை.

விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன: உலாவுகின்றன:
 வம்சத்தை வளர்க்கின்றன. மனிதர்களாகிய நாமும்
 உண்ணுகிறோம். உறங்குகின்றோம். மக்களைப்
 பெறுகின்றோம். இவை விலங்குகட்கும் மனிதர்கட்கும்
 ஒன்றாகவே அமைந்திருக்கின்றன. விலங்குகளினின்றும்
 மனிதன் உயர்ந்து காட்சியளிப்பது தெய்வ உணர்ச்சி
 ஒன்றாலேயே தான்.

ஒரு கானகத்தில் விலங்கு மாநில மாநாடு கூடிற்று.
 அதில் தலைமை தாங்கிய சிங்கம் "விலங்குத்
 தோழர்களே! உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆடை அவசியமா?
 மனிதர்கள் ஆடைக்கு, அவசியமின்றி அதிக செல
 வழிப்பது அறிவின்மையாகும். அது வருந்தத்தக்கது:
 கண்டிக்கத்தக்கது" என்று கூறிற்று. இது போல் மனித
 வாழ்க்கைக்குக் கடவுள் வணக்கம் தேவையா? நாங்கள்
 கடவுளை வணங்காமல் வாழவில்லையா? என்று சிலர்
 வினாவுவார்கள். மானம் உள்ளவன் ஆடை உட்பான்.
 மனம் உள்ளவன் இறைவனை வணங்குவான்.

மனிதன் செய்கின்ற பாவங்களுக்கெல்லாம் கழுவாய் உண்டு. நன்றி கொன்ற பாவத்துக்கு மட்டும் கழுவாய் இல்லை.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்: உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு

-திருக்குறள்-

'ஆன்முலை அறுத்த அறனிலோர்க்கும் மாணியை மகளீர் கருச்சிதைத்தோர்க்கும் குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள நலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன் செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென அறம் பாடிற்றே'

(புறநானூறு 34)

எனவே கழுவாய் இல்லாத பாவம் நன்றி கோறல் ஆகும். இதற்கு நேர் மறுதலையாகச், சிறந்த புண்ணியம் நன்றி மறவாமையாகும். இந்த உடம்பையும் உறுப்புக் களையும் உள்ளுறை கருவி கரணங்களையும் தந்தவன் இறைவன். கண்ணைக் கொடுத்த இறைவன் கண் தூசுபட்டு மங்காமல் இருக்கும் பொருட்டுக் கண்ணிற்குக் கதவு போல் இமையும் கொடுத்தான். அந்த இமையின் நுனியில் உரோமங்களையும் அமைத்தான். உணவு உண்கின்ற வாயில் உணவைத் துகள்படுத்தப் (Flour Mill) பற்களையும் கொடுத்தான். வாய்க்குள் நுழைகின்ற பொருள்கள் நல்லனவா? அல்லனவா? என்று சோதித்து உள்ளே அனுப்ப வாய்க்கு நேராக இரண்டு காவற்காரர் களைப்போல், இருநாசிகளை அமைத்தான். உண்ணுகின்ற உணவைப் பல் மெல்லவும், நாவில் நீர் ஊறவும் அமைத்தான். நம்முடைய உடம்பில் எல்லா அவயவங்களிலும் நரம்புகள் உள்ளன. நாவில் மட்டும் நரம்புகள் இல்லை ஏனோ?

நரம்புள்ள பகுதிகள் சுளுக்கிக் கொள்ளும். நாவில் நரம்பு வைத்திருந்தால் ஒரு நாளுக்கு நாறு முறையாவது சுளுக்கிக் கொள்ளும். விளக்கெண்ணெய் தடவி உருவ வேண்டிவரும். இறைவன் கருணையினால் இடையறாது பேசுகின்ற நாவை நரம்பின்றிப் படைத்துக் கொடுத்தான். அவன் கொடுத்த நாவினால் அவன் நாமங்கள் சொல்லுதல் நன்றி பாராட்டுதலாகும். அவன் கொடுத்த தலையினால் அப்பரம பிதாவை வணங்குதல் நன்றிக் கடனாகும். வடமொழியில் காலையும் மாலையும் கடவுளை வணங்குவதைச் சந்தியா வந்தனம் என்பார்கள். சம் - செவ்வையாக, தியா - தியானித்து, வந்தனம் - வணங்குவது, சந்தியா வந்தனமாகும். இந்தச் சொல்லைப் பார்க்கினும் ஒரு கோடி மடங்கு பொருளாழம் உள்ளதாகக் கடவுளை வணங்குவதற்குக் காலைக் கடன், மாலைக்கடன் என்று தமிழில் ஆன்றோர் கூறினர். கொடுத்த கடனைத் திருப்பிக் கொடாதது எத்துணைப் பெரிய பாபமாகுமோ, அத்துணைப் பெரிய பாபமாகும் - இறைவனை வணங்காதிருத்தல். "என்கடன்பணி செய்து கிடப்பதே" என அப்பர் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

கருணையே வடிவமாகிய இறைவன். உயிர்களின் மீதுள்ள இரக்கத்தினால் இந்த உடம்பை வழங்கினான் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். அவன் தந்த உடம்பினால் அவனை வழிபடுவது கடமையாகும். இன்றேல் கடமையை மறந்த மடமையாகும். காவிரியில் ஒருவன் நீராடுவது காவிரிக்கு நன்மைவிளையும் பொருட்டன்று. தன் உடம்பிலுள்ள வெப்பம் தணியும் பொருட்டுக் காவிரியில் நீராடுகின்றான். அதுபோல் அருட்கடலாயிருக்கின்ற ஆண்டவனை வழிபட்டால் நம்முடைய பிறவி வெப்பம் தணிகின்றது.

ஆர்த்த பிறவித்துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும் தீர்த்தன் நற்றில்லைச் சீற்றம்பலத்தே தியாடும் கூத்தன்

என்று மாணிக் கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவையில் அருளிச் செய்கின்றார்.

வாழ்த்த வாயும் நனைக்க மடநெஞ்சும் தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச் சூழ்த்த மாமலர் சூவித் சூதியாதே வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங் காலமே.

என அப்பர் பெருமான் இறைவன் நமக்குத் தலை முதலிய கருவிகளைத் தந்தான் என்று தெரிவித்து விட்டு, அக்கருவிகளை நோக்கி இறை வழிபாடு செய்யுங்கள் என்றும் அருளிச் செய்கின்றார்.

தலையேநீ வணங்காய்! தலைமாலை தலைக்கனிந்து தலையாலேபல் தேரும் தலைவனைத் தலையேநீ வணங்காய்!

உடம்பின் பயன் இறைவனை வணங்குவதாகும். அறிவின் பயன் இறைவனை அறிவதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதாகும்.

கற்றதனாலாய பயன் என்கொல்? வாலறவன் நற்றாள் தொழார் எனின்

-திருவள்ளுவர்-

இறைவனுடைய திருவடிகளில் அன்பில்லாதவர் கல்வியின் பெருக்காலும் புலத்தின் முறுக்காலும் நன்மையடையமாட்டார்

சென்றது காலம் சிதைந்த(து) இளமைநலம் நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி - மன்றில் நடக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணா மாந்தர் படிக்கின்ற நூல்எல்லாம் பாழ்

-அதிவீரராம பாண்டியர்-

கற்றதனாற் றொல்வினைக் கட்டறுமோ நல்லகலம் பெற்றதனாற் போமோ பிறவிநோய் - உற்றகடல் நஞ்சுகந்துகொள்ளருணை நாதனடித் தாமரையை நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி.

-அருணகிரியந்தாதி-

ஆதலால், மனிதப் பிறப்புக்கு இறை வழிபாடு இன்றியமையாதது என வுணர்க! ஒரு மாவட்டத்திற்கும் மற்றொரு மாவட்டத்திற்கும் அரசாங்கத்தார் ஓர் எல்லைக்கல் அமைத்திருப்பது போல், விலங்குகட்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் இட்ட எல்லைக்கல் இறைவழிபாடாகும்.

இறைவழிபாடு இல்லாத மனிதன் விலங்கெனவும், இறைவழிபாடு செய்கின்ற விலங்கு தேவன் எனவும் உணர்க.

எறும்புகடை யானைதலை ஈசனைப் பூசீத்துப் பெறுங்கதிகண் டுந்தேறார் பேய்கள் - அறிந்த உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத் தலகையாய் வைக்கப் படும்.

-முதுமொழிவேல் வைப்பு-

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் எறும்பு வழிபட்ட திருவெறும்பூரும், யானை வழிபட்ட திருவானைக்காவும் காட்சி தருகின்றன. எறும்பு முதல் யானை ஈறாக எல்லாவுயிர்களும் இறைவனை வழிபடவேண்டும் என்பது போதருகின்றது.

கோயிலில் வழிபடுவோர் நீராடி, தூயஆடை அணிந்து, சமயச் சின்னங்கள் தரித்து அன்புடனும், ஆசாரமுடனும் கோயிலுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

கொடிமரத்திற்கு வெளியே விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும். உள் பிரகாரங்களில் விழுந்து வணங்குதல் குற்றம்.

விநாயகரை ஒரு முறையும், சிவமூர்த்தியை மூன்று முறையும், அம்பிகையை நான்கு முறையும் வலம் வருதல் வேண்டும்.

கோயிலில் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். கோயிலில் வழிபடுவோர் வீண் வார்த்தைகள் பேசுவதும், எச்சில் துப்புதலும், பிற தீமைகள் செய்தலுங் கூடா. அர்ச்சகர் தரும் வீழ்ந்தி, பிரசாதங்களை பயபக்தியுடன் இரு கரங்களாலும் ஏந்திப் பெறுதல் வேண்டும். பெற்ற பிரசாதத்தைக் கீழே சிந்துதலும், ஒரு புறத்தில் எறிவதும் பெரும் பாவமாகும். சண்டேசுவரர் மீது நூல் இடுவதும், சிவலிங்கத்திற்கும் நந்திதேவருக்கும் இடையே போவதும் மிக்க குற்றமாகும்.

கோயிலில் பிரசாதங்களை உண்டு. கோயில் தூண்களில் துடைப்பது அனுசிதமாகும். கோயிலில் படுத்துறங்குவோர் மறு பிறப்பில் மலைப்பாம்பாகப் பிறப்பார்கள். வழிபாடு முடிந்தபின் கொடிமரத்தின் அருகிலிருந்து வடதிசை நோக்கியமர்ந்து மூலமந்திரம் ஜெபிக்கவேண்டும். நன்கு இனிமையாக தோத்திரப்

பாடல்களை அதிகம் சப்தம் போடாமல் இனிய குரலில் ஓதி துதிக்க வேண்டும். கோயில் விளக்குகளில் எண்ணெய் இடுதல் வேண்டும்.

**விளக்கீட்டார் பேறுசொல்லல்
மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்**

-அப்பர்-

கோயிலில் அணைகின்ற விளக்கை அபுத்தி பூர்வமாகத் தூண்டிய எலி, பலிச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்து புகழ் பெற்றது.

**நீளுகின்ற நெய்யருந்த நேரெலியை முவுலகும்
ஆளுகின்ற மன்னவனாய் ஆக்கினையே**

-திருவருட்பா-

இனி, நாள்தோறும் குடும்பத்தில் உள்ளோர் அனைவரும் ஒன்று கூடிக் காலை அல்லது மாலையில் வழிபடவேண்டும். வீட்டுத் தலைவன் ஒரு பாடலைச் சொல்ல, ஏனையோர் அதனை வழிமொழிந்து சொல்லி இறைவனைக் காதலுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். இதனால் குடும்பத்தில் ஒற்றுமை உண்டாவதுடன் அந்த வீட்டில் தெய்வ கடாட்சமும் திருமகள் விலாசமும் உண்டாகும்.

ஒரு தனி இழையை எளிதில் அறுத்து விடலாம். பல இழைகள் ஒன்று பட்டுத்திரிந்த கயிறு (வடம்), தேரை இழுத்துவிடும். அதுபோல, பல அன்பர்கள் வாரத்திற்கொரு நாள் கோயிலில் ஒன்று பட்டுக் கூட்டு வழிபாடு செய்தால் திருவருளை ஈர்த்து விடலாம். முஸ்லீம் அன்பர்கள் தினம் ஒன்றுக்கு ஐந்துவேளை தவறாமல் தொழுவதும், கிறிஸ்தவ அன்பர்கள் ஞாயிறு தோறும் ஆண் பெண் அடங்கலும் தங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்று நியதியாகத் தொழுவதும் போல், இந்துக்களாகிய நாமும் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் நியதியாக வழிபடுவது மிக மிக அவசியமாகும். அண்ணல் காந்தியடிகள் இறுதியாக பிரார்த்தனைக்கூட்டம் நாள் தோறும் நடத்தி முடிவில் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திலேயே ஆத்மசாந்தியடைந்தார். ஆதலால் அன்பர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கடவுளை வழிபட்டு இகபரநலன்களை எளிதில் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்ற தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இவைகளை அன்பர்கள் அவசியம் மனப்பாடம் செய்து கொண்டு ஆலய வழிபாடு செய்து பிறவிப் பிணியையொழித்துப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுவார்களாக.

**(நன்றி : அகில உலக இந்து மாநாடு
சிறப்பு மலர் 1982)**

ஆலயங்களும் ஆராதனைகளும்

கலாநிதி சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி சமா. நீதி
தலைவர். ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம். தெல்லிப்பழை.

நரர் பயில் தேசந்தன்னில் நான்மறை பயிலா
நாட்டிற் பிறக்காது, மாதவஞ் செய்த இப்புண்ணிய பூமியில்
பிறக்கும் பேறு பெற்றவர்கள் நாங்கள். பார்க்குமிடமெல்லாந்
திருக்கோயில்: கேட்குமிடமெல்லாம் ஆலய மணியோசை:
கூடிப் பழகுவது தொண்டரினம்: பேசிப்பழகுவது
திருவார்த்தை: இந்த நிலையில் எமக்கு மன நலமும்
இன நலமும் நல்லபடி வாய்க்கப்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய
வாய்ப்பை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இடங்களே ஆலயங்
களாகும். இவற்றைச் சேர்ந்து வாயினால் வாழ்த்தி
நெஞ்சினால் நினைத்துச் சென்னியைத் தாழ்த்தி நின்று
எமக்கு இந்தப் பிறவியைத் தந்த இறைவனை வழிபடு
வதே மாண்புடைச் செயலாகும். உள்ளத்தின் வளர்ச்சிக்
கும் உயிரின் மலர்ச்சிக்கும் வழிபாடு முக்கியமாகும்.

ஆலயத் தொழுவது சாலவும் நன்று

இறைவன் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்
தவன். எனினும் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரிவான்
வேண்டித் திருமேனிகளை இடமாகக் கொண்டு
திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளிக் காட்சி தருகிறான்.
இந்த உண்மையைச் சைவமக்கள் நம்பிக்கையோடு
ஏற்றுக் கொள்வர். ஏனைய இடங்களில் இறைவனை
அறிந்து போற்றுவதிலும் பார்க்கத் திருக்கோயில்களில்
அவனை உணர்ந்து போற்றுதல் எளிதாகிறது. இறைவனை
எங்கும் காணலாம் என்று கூறுவது முற்றிலும் உண்மை.
ஆனால் அப்படிக்காண்பதற்கு உயர்ந்த பக்குவம்
வேண்டும். காணுகின்ற பொருள்கள் அனைத்திலுங்
கடவுளைக் காண்பவராக இருப்பவர்களே இத்தகைய
பக்குவம் உடையவர்கள். ஆனால் எல்லோராலும் இதைச்
சாதித்துவிட முடியாது. குறிகளும் அடையாளமும்
அமைகின்ற பொழுது தான் கோயில் வழிபாட்டிற் பக்தி
உண்டாகின்றது. பக்தி நெறிக்கு வாயில்களாக
அமைந்தவை திருக்கோயில்களே. நமது சுட்டுணர்வினால்
அறியமுடியாத இறைவன் திருக்கோயில் வழியாக
உயிர்களுக்குத் திருவருளை வழங்குகின்றான். பசுவின்
உடம்பெங்கும் பால் நிறைந்து காணப்படுவது போல்
உலகம் எங்கும் நிறைந்திருப்பது இறைசக்தி. பாலைப்
பெறுமிடம் பசுவின் மடியாக இருப்பது போல் இறைவன்
அருளைப் பெறுமிடம் திருக்கோயில்களாக அமைகின்றன.
வானுலகத்தில் உள்ளவரும் இம்மண்ணுலகத்தில் வந்து
திருக்கோயில் வழிபாட்டினைச் செய்து அளவற்ற
பேறுகளை எய்துகின்றனர் என்பது எமது நம்பிக்கை.

விண்ணுலகில் இறைவனை அபிஷேகித்து
ஆராதனை செய்யுங் கிரியைகள் இல்லை. எனவே
திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் பூவுலகத்துக்கு
எழுந்தருளித் தரிசித்துச் செல்வதோடு இவ்வுலக
மக்களையும் வாழ்த்தி ஆசிகூறிச் செல்வதாகப் புராணங்
களுந் திருமுறைகளுந் தெரிவிக்கின்றன.

‘கைப்போது மலர்கூவிக் காதலித்து வானோர்கள்
முப்போதும் முடிசாய்த்துத் தொழநின்ற முதல்வனை
அப்போது மலர்கூவி ஐம்புலனும் அகத்தடக்கி
எப்போதும் கினியானை என்மனத்தே வைத்தேனே.’

என்று பாடுகிறார் அப்பர் சுவாமிகள். தமிழ்
வேந்தர்களுந் திருக்கோயில்களை முதன்மையாகக்
கருதினார்கள். தமது அரண்மனைகளைவிடக்
கோயில்களை அழியாக் கலைச்செல்வங்களாகக் கட்டி
முடித்தனர். வானளாவங் கோபுரங்களிலும் ஸ்தூபி
களிலுங் கற்றுண்களிலுங் சிறந்த சிற்ப வேலைப்பாடு
களை இடம்பெறச் செய்தனர். இன்றும் எம்மவர்
மத்தியிலே இவ்வுணர்வு குன்றி விடவில்லை.

கோயில் தோன்றிய வரலாறு

பண்டைக்கால மக்கள் முதலில் இயற்கைப்
பொருள்களை வணங்கி வந்தார்கள். சூரியன், சந்திரன்,
பஞ்சபூதம், மழை, நதி என்பவற்றைப் போற்றினார்கள்.
இவற்றின் மூலம் அருவ நிலையில் இறைவனை
வணங்கினர். பின்பு அவற்றிற்குரிய உருவங்களைக் கண்டு
அதன் மூலம் வணக்கம் செலுத்தினர். காலகதியில்
தமக்கு நிலையான வீடு தேவைப்பட்டது போல் தாம்
வழிபடும் இறைவனை வெப்பிலிலிருந்தும், மழையிலிருந்
தும் காப்பதற்கு மரநிழல் அமைத்து மேடையுங் கட்டினர்.
பந்தலமைத்து மண்ணாலேயுங் கோயில் கட்டி வழி
பட்டனர். இதன் பின் செங்கல்லால் அமைத்து வழிபட்டனர்.
ஆரம்பத்திலே திருவுருவமாக உருண்டைக் கற்களை
எடுத்தனர். இதிலிருந்தே லிங்கம் தோன்றியிருக்கலாம்.
தமிழ் நாட்டிற் சில கோயில்களில் உருண்டைக் கற்களே
மூலஸ்தானத்தில் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு தான் பல்ல
வராட்சியில் இன்றைய அமைப்பிலே கோயில்கள்
எழுப்பப்பட்டன. பல்லவ மன்னர்கள் கலையபிமானிகளாக
விளங்கினார்கள். நிரந்தரமாக நிலைபெறக் கூடிய கோயில்
கள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பி
னார்கள். மலைப்பாறைகளைக் குடைந்தும், பாறைகளில்
உருவங்களைச் செதுக்கியும் கோயில்கள் உருவாக
உதவினர். மகேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னன்
இப்பணியில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றான். பல்லவ
மன்னர்களுக்குப் பின் ஆட்சி புரிந்த சோழப் பெருமன்னர்
காலத்தேதான் கோயில் கட்டுந் திருப்பணி மிகவும்
பிரபலமடைந்தது. கருங்கல்லினாலும், செங்கல்லினாலுங்
கோயில்களை அமைத்ததோடு விமானம், சுற்றுமண்டபம்,
கோபுரம், சுற்றுமதில் யாவும் மிக விரைவான நிலையில்
அமைக்கப்பட்டன. கருங்கல், செம்பு, என்பவற்றில் திருவுரு
வங்கள் சமைக்கப்பட்டன. முன்பு மாண்ட உருவங்களை

வணக்கத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சோழமன்னர் காலத்திலே தான் நாயன்மார்களுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் திருவுருவங்கள் சமைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டது. இந்தக் காலத்திலேயே கோயில் கட்டுங்கலை ஈழநாட்டுக்குத் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் பரவியது. விஜயநகர மன்னர்களும் நாயக்க மன்னர்களும் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் மேலும் சிற்பச் சிற்ப்புகளுடன் ஆலயத் திருப்பணிகள் விரிவடைந்தன. தெப்பக்குளம், அலங்கார மண்டபம், நந்தவனம், ஆயிரங்கால் மண்டபம் ஆகியவை இக்காலத்திலே திருக்கோயிலோடு இணைந்து விளங்கின. அத்துடன் கலை வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டு மேன்மைக்கும் சமூக நலனுக்கும் திருக்கோயில்களே மையமாக நின்று நற்பணிகள் ஆற்றத் தலைப்பட்டதுங் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

ஆலய அமைப்பு

இறைவனுடைய இருவகைப்பட்ட நிலைகள் சொருபம், தடத்தம் எனப்படும். சொருபம் என்பது எமது மனம் வாக்குக் காயங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலை யாகும். தடத்தம் என்பது மனம் வாக்குக் காயங்களுக்கு உட்பட்டவனாக இறைவன் நின்று அருள் புரியும் நிலை. இவ்வகையில் மூவகைத் திருமேனிகளைக் கொள்ளுகிறான் பெருமான். அவை அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்பன.

‘உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலும் உருவிறந்த அருமேனி யதுவாங் கண்டோம் அருவுரு வானபோது திருமேனி யுயம் பெற்றோம் செய்ய முன்றும் நந்தம் கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவதானே’

மூவகைத் திருமேனிகளையும் இறைவன் கொண்டது, எமது கருமேனியைக் கழிக்க வேண்டுமென்ற கருணையினாலேயே. எமது பிறவியையே கருமேனி என்று குறிப்பிடுகிறார் அருணாநதிசிவம். உருவத் திருமேனி யுடன் விளங்குகின்ற ஆலய அமைப்பு உடம்பின் அமைப்பைப் போன்றதாகவே அமைந்துள்ளது. தூலம், சூக்குமம், காரணம் என்பவற்றை விளக்க மூன்று வீதிகளும், பதி, பசு, பாசம் என்பவற்றை விளக்க கொடிமரம், நந்தி, பலிபீடம் என்பனவும், தூலலிங்கமாகக் கோபுரமும், உள்ளமாகக் கர்ப்பக்கிருகமும், ஆறு ஆதாரங்களாகக் கொடிமரந் தொடக்கம் மூலஸ்தானம் வரை அமைந்த பகுதிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் உண்டு என்பார்கள். பிண்டம் என்பது எம்முடல், அண்டம் உலகமாகும். பார்க்குமிடமெங்கணும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரிய ஆலயம் உலகமே. எனவே மூன்று கோயில்களைக் காணலாம். உலகமாகிய கோயில், கற்கோயில், மனக்கோயில் என்பவை அவையாகும்.

கற்கோயில் அமைப்பைக் கூர்ந்து கவனிப்போமானால் அதிற் பல உறுப்புக்களைக் காணலாம். மூலவிக்கிரகம் எழுந்தருளியிருக்கும் பகுதி விமானம்

எனப்படும். இதன் மேற்கூரை ஸ்தூபி எனப்படும். ஸ்தூபியின் கீழுள்ள கருவறை கர்ப்பக்கிருகம் எனப்படும். அதனை அடுத்திருக்கும் மண்டபங்கள் அர்த்தமண்டபம் என்றும் மகாமண்டபம் என்றும் இரு வகைப்படும். இதை விடச் சபாமண்டபம், வசந்தமண்டபம், வெளிமண்டபம் என்பனவும் அமைக்கப்படும். சுற்றுப் பிரகாரத் தெய்வங்களின் அமைப்புக் கொடிமரம், பலிபீடம், நந்திகளின் அமைப்பும் ஆலயங்களில் மிக முக்கியமானவை. இதை விடத் தூலலிங்கம் எனப்படுங் கோபுரமே கோயில் வாயிலாக அமைகிறது. கோயில்களின் பெயர்கள் விமானங்களின் அமைப்பைக் கொண்டு ஏற்பட்டன என்று கூறப்படுகிறது. கோயிற் பெயர்களைத் தேவாரத்தில் அப்பர் சுவாமிகள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

‘பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும் பெருங்கோயில் எழுபத்தினோ டெட்டும் மற்றும் கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழற் கோயில் கருப்பறியற் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில் இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட் டேத்தும் இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக் கோயில் திருக்கோயில் சீவனுறையும் கோயில் சூழ்ந்து தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவனைகள் தீரு மன்றே.’

ஆலயங்களின் உட்பொருள்

தூல உலகில் வாழும் மனிதனைச் சூக்கும் உலகில் அருட்சக்திகளோடு இணைக்கும் நிலையங்களே ஆலயங்களாகும். ஆலயங்களிற் காட்சி தரும் விக்கிரகங்கள் தான் இறைவன் என்று நினைக்கக் கூடாது. அவற்றினூடே விளங்கும் மெய்ப்பொருள்தான் இறைவன் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மரத்தினால் ஒரு அழகிய யானை உருவாக்கப்பட்டது. அந்த யானை மரத்தை அன்றி வேறேர் இடத்திலிருந்து வந்து புகுந்த தல்ல. மரம் தான் யானையாகக் காணப்படுகிறது. யானையின் அங்கங்களின் அமைப்பை நோக்கினால் மரம் பாவனை அற்றுவிடுகின்றது. என்ன மரத்தால் இது செய்யப்பட்டது என்று சீநாக்கும் போது யானையின் பாவனை மறைந்து போகின்றது. அது போல எல்லாம் இறைமயமாய் விளங்கும்போது உலகத் தோற்றம் உண்டாவதில்லை. ஆனால் பிரபஞ்சந் தோன்றும்போது இறைவன் வடிவு விளங்குவதில்லை. இக்கருத்துக்களை விளக்குவதே உருவ வழிபாடாகும். எமது பெற்றோர்கள் மற்றும் பெரியோர்களின் திருவுருவப் படங்களை வைத்து நாம் போற்றும்போது அவற்றை வெறுஞ்சித்திரமாக நினைப்பதில்லை. அவற்றிற்கு மாலைசூட்டி வழிபட்டு அழுது தொழுது நிற்கிறோம். அதேபோல, திருக்கோயிற் கருவறைகளில் வெறுங்கல்தான் காட்சி தருகிறது என நினைக்காமல் அதனுள் மறைந்து மிளிரும் இறைவனது உண்மை நிலையைக் காணச்சிரத்தையெனவேண்டும்.

‘மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை மரத்தில் மறைத்தது மாமத யானை பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் புகம் பரத்தில் மறைத்தது பார்முதல் புகம்’

என்ற திருமந்திரப் பாடல் இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்பு ஆலயங்களின் உட்பொருளை விளக்க எழுந்ததாகும். அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்த திருவருள் ஊற்றுத் திருக்கோயிலில் அமைந்த திருவருவங்களின் வழியாலே ஆன்மாக்களுக்குக் கிடைக்கிறது என்பதைச் சிறந்த உவமைகளின் மூலஞ் சிவஞானசித்தியார் காட்டுகிறது.

‘திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும் திருமேனி தன்னை சிவனினவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவன் ஆங்கே உருக்கோல மந்திரத்தால் எனநனையு மவர்க்கும் உளன்எங்கும் கிலன்இங்கும் உளன்என் பர்க்கும் விருப்பாய வடிவாகி இந்தனத்தின் எர்போல் மந்திரத்தால் வந்துதத்து மிகுசரபிக் கொங்கும் உருக்காண ஒண்ணாத பால்முலைப்பால் விம்ம ஒழுதுவது போல்விவளீபட்டருளுவன் அன்பர்க்கே.’

சிவாலயங்கள் யாவும் வேத சிவாகமங்களில் விதித்த முறைப்படி அமைந்தவை. இவற்றின் தத்துவங்களை உணர்ந்து பேணிக்காப்பதால் நாடு நன்மைபெறும். ஒரு அரசனது அரண்மனைக்குச் சென்று ஏதாவது விண்ணப்பிக்க வேண்டுமானால் அங்கு செல்ல வேண்டிய முறையை நன்கு அறிந்து செல்லுதல் இன்றியமையாதது போல் சர்வலோக நாயகனாகிய இறைவனது திருவோலக் கத்தையுந் தரிசிக்க விரும்புவோர் அதற்குரிய முறையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

‘மன்னனருள் எவ்வண்ணம் மானிடர்பால் மாணவக அன்ன வகையே அரனருளும்.’

என்பது திருக்களிற்றுப்படியார். ஆனால் இறைவனையும் மனிதரோடு சேர்த்து எண்ணிவிடக் கூடாது. என்றாலும் நீதி தவறாத அரசனை ஆண்டவனோடு சேர்த்துப் பேசுகிறார் திருக்குறள் ஆசிரியர். அறநெறியைத் தவறாது செலுத்தி வந்த மன்னர்களைத் தெய்வமாகவே நினைந்து போற்றலாம். திருக்கோயில்களில் இறைவன் இருக்கிறான் என்ற உணர்ச்சி உண்மையாக ஒருவர் உள்ளத்தில் தோன்றுமானால் அவர் பயபக்தியோடு தான் தரிசனத்திற்குச் செல்வார். அதனால் அவர்பெறும் அனுபவத்தை ஏனையோர்க்கு எடுத்துப் போதிப்பதில் தனிப்பெரும் ஆனந்தத்தை அடைவர். இந்த நிலையையே நாயன்மார்கள் வாயிலாக நாம் காணுகிறோம்.

நித்திய நைமித்திகம்

கோயில் கட்டுவதோடு நின்றுவிடாது அக்கோயிலில் திருவருள் நிலைபெறுவதற்கு ஆற்ற வேண்டிய நித்திய நைமித்திக வழிபாடுகளைப்பற்றியும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். நித்திய வழிபாடு, அபிஷேகம், அலங்காரம், நைவேத்தியம், கந்தம், தீபம், ஆகிய அங்கங்களோடு முட்டின்று நடைபெற்றால் எமது அன்றாட வாழ்க்கை செவ்வனே நடைபெறும். இதேபோன்று நைமித்திக விழாக்கள் ஆலயங்களின் அருட்பொலிவை அதிகரிக்கச் செய்வதற்காக எடுக்கப்படுகின்றன. இவற்றை உற்சவம்

என்று சிறப்பாக அழைப்பர். உற்சவம் என்பது கஷ்டத்தை இல்லாமற் செய்வதும் சுகத்தைக் கொடுப்பதும் என்ற கருத்தில் எழுந்ததாகும். இவை சிறந்த அபிஷேகம், விசேஷ பூசை, பதினாறு உபசாரம், தோத்திரம், திருமுறை, ஆசீர்வாதம், திருவுலா என்பவற்றைப் பிரதான அங்கமாகக் கொண்டு நிகழ்வனவாகும். இவற்றை நிகழ்த்துவிட போரும் நிகழ்த்துவோருந் தரிசிப்போரும் பலவகைச் சிறப்புப் பேறுகளைப் பெற்று உய்வடைவர். அத்துடன் இதில் ஈடுபடும் ஒவ்வொருவருக்கும் நிம்மதியும் சந்தோஷமும் ஏற்படுகிறது. விசேட பூசைகள் நடக்கும் போது ஆலய தரிசனஞ் செய்வதால் தீராத நோய்கள் தீர்த்து வைக்கப்படுகின்றன என்பது முற்றிலும் உண்மை. கோயில் கட்டி இறைவனைப் பிரதிஷ்டை செய்து கும்பாபிஷேகம் நடத்தும் போது கோவிலுக்குத் தகுந்தாற்போல் உற்சவங்களும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இதனாலே தூய்மையும் கலை வளர்ச்சியும் ஏற்படுகின்றன. இதனால் நாட்டுக்குச் சகல பேறுகளும் கிடைக்கின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. இயந்திரம் இல்லாத வாகனம் ஓடாது. அதுபோலவே இயந்திரம் இல்லாத உருவங்கள் அருட்பொலிவைக் கொடுக்கமாட்டா. இயந்திரங்களுக்கு எண்ணெய், நிலக்கரி முதலியன உணவாவது போல ஆலய இயந்திரங்களுக்கு அபிஷேகம், மந்திரம், பாவனை என்பன சக்தியைக் கொடுக்கின்றன. கோயில்களில் நடைபெறும் நித்திய பூசைகளினால் ஞானநெறியும், நைமித்திக விழாக்களினால் கர்மநெறியும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

மகாகும்பாபிஷேகம்

நைமித்திக விழாக்களில் முதன்மையாக எண்ணப்படுவது மகாகும்பாபிஷேக விழாவாகும். இதை நடாத்துவதினால் நாட்டிற்கும் மக்களுக்குந் திருக்கோயிலுக்கும் பெருஞ்சாந்தி ஏற்படுகிறது. இந்த நம்பிக்கையோடு பன்னெடுங்காலமாகக் கோயில்கள் செப்பனிடப்பட்டுக் காலத்திற்குக் காலம் மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்று வந்துள்ளது. திருக்கோயிலின் அருட்பிரவாகங் குறைவுபடாது அதிகரிக்க வேண்டுமானால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அட்டபந்தனம் புதுப்பித்துக் குடமுழுக்கு விழாச் செய்தல் உத்தமமாகும். ஆலயங்களில் அடிக்கடி பால், இளநீர், முதலியவற்றால் அபிஷேகம் செய்யப்படும் போது சிறிது சிறிதாக அட்டபந்தனங் கெட்டுவிடுகிறது. இதனால் பீடத்துக்கும் விக்கிரகத்திற்கும் இடையே துவாரம் ஏற்பட்டு விக்கிரகத்திற்கு அசைவு ஏற்படுதலுமுண்டு. இவ்வழிபாடுகளினால் ஊருக்கும் பூசை செய்யவர்களுக்கும் பல இன்னல்கள் தோன்றக்கூடும். இவற்றை நீக்கிக் கொள்வதற்காக அட்டபந்தனத்தைப் புதுப்பித்துக் குடமுழுக்கு விழாவை எடுக்கிறார்கள். இவ்வாறு புனர்நிர்மாணம் செய்து கும்பாபிஷேகம் நடாத்துவது சிறந்த சிவபுண்ணியச் செயலாகும். முதலில் மூலமூர்த்தியைக் கருவறையிலிருந்து பெயர்த்தெடுத்துப் பாலாலயத்தில் எழுந்தருள் பண்ணி, சிலகாலம் பூசையை நடாத்தி வருவதுடன் இவ்விடைக் காலத்தில் கருவறை, ஸ்தூபி யாவும் புதுப்பிக்கப்பட்டுத் திருப்பணிகள் முற்றுவிக்கப்பட வேண்டும்.

மீண்டும் மூலமுர்த்தியைக் கருவறையில் எழுந்தருள்பட பண்ணி அட்டபந்தனம் சாத்தி உரிய முறைப்படி கும்பாபி ஷேகம் நடத்த வேண்டும். ஆண்டுதோறும் கும்பாபி ஷேகம் நடைபெற்ற தினத்தில் மணவாளக்கோலத் திருவிழாவை நடாத்தி அருட் பிரவாகத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். மகா கும்பாபி ஷேகத்தை நடாத்தி வைக்குஞ் சிவாச்சாரியாருந் தெய்வத்தோடு ஒப்பச் சிறந்த இடத்தை வகிக்கிறார். ஆசாரிய இலட்சணம் அனைத்தும் அமையக் கூடியதாக குடுமி, உருத்திராட்சம், பூணூல், உத்தரியம், வீபூதிப்பை, ஆகியவற்றோடு சிவாச்சாரியார் விளங்க வேண்டும். முப்பத்திரண்டு உருத்திராட்சமுள்ள மாலையை கழுத்தில் அணிய வேண்டும். நூற்றெட்டு மணிகள் சேர்க்கப்பட்ட உருத்திராட்ச மாலையை ஜெபத்துக்காக வைத்திருக்க வேண்டும். சுத்த வெண்மையானதும் முறைப்படி சமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டதுமான முப்புரிநூலை அணிந்து கொள்ள வேண்டும். பத்துமுழ நீளமான வேட்டியைப் பஞ்சகச்சமாகக் கட்டி அரையில் மேலாடை கட்டித் தோளில் உத்தரியத்துடன் சிரசு மூடித் துணியும் அணிந்து கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் வேதவிற்பன்னராயுஞ் சிவாகம சிரோமணியாகவும் அழகும் பொலிவும் வாங்கக் பெற்றவராயும், அடக்கமும் ஆசாரமும் நிரம்பப் பெற்றவராயும் காயத்திரி ஜெபந்தினமும் ஜெபிப்பவராயும் அமையவேண்டும்.

மகோற்சவம்

வருடந்தோறும் குறிப்பிட்ட தினங்களில் அமாவாசை, பூரணை என்பவற்றை முன்பின்னாக வைத்து அமைவன மகோற்சவம் ஆகும். ஆறு மாதத்துக்கு ஒரு தடவையும் இவ்வற்சவம் நடைபெறுவதுண்டு. மகோற்சவ காலத்தில் உற்சவமுர்த்தி காலை, மாலை, தவறாமல் வீதிவழியாக உலா வந்து அடியார்கள் இருக்கும் இடத்தில் காட்சி கொடுக்கின்றது. இதனால் ஊருக்குச் சுபீட்சம் ஏற்படுகின்றது. நித்திய பூசையினால் ஆலயத்தில் ஆக்கப்படும் அருளானது நைமித்திக விழாக்களினால் ஊரின் நாலுறமும் பரப்பப்படுகின்றது. இக்காலங்களில் தேவர்களின் ஆசீர்வாதமும் பூலோகத்திற்கு நிரம்பக் கிடைக்கின்றது. மேலிருந்து தொடர்ந்து குழாய் மூலம் கீழறங்கி வருவதுபோல் தேவசக்திகள் திருக்கோயில் களை நோக்கி மகோற்சவ காலங்களில் இறங்கி வருகின்றன. கதவு திறக்காத வீட்டிற் சூரியஒளி புகுந்து கொள்ளாதது போல, மனக்கதவு திறக்கப்படாமல் ஆற்றப்படுங் கிரியைகளினால் தேவசக்தி இறங்கி வந்து எந்தப்பயனையும் கொடுக்காது. மகோற்சவத்தின் ஆரம்பம் கொடியேற்றமாகும். சிவாலயங்களில் முன்னே காணப்படு வது இடம். இது தருமத்தின் சின்னமாகும். ஊழிக் காலத்தில் அழிவுக்கு அஞ்சிய அறக்கடவுள் வெள்ளை எருது உருவங்கொண்டு சிவபெருமானைச் சரணடைய அதனை அவர் ஊர்தியாகவும் கொடியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டார். அந்த அறக்கொடியைப் பெருவிழாவின் தொடக்கத்தில் தேவர்கள், முனிவர்கள், முதலாய பலரும் அறிய உயர்த்திக் கட்டுவதே கொடியேற்றமாகும். பஞ்ச கிருத்தியங்களில் கொடியேற்றம், படைத்தலைவனைக் குறிக்கும். இரண்டாம் திருவிழா, தூலம், குக்கும் ஆகிய

இருவகை யாக்கையையும் நீக்கிக் கொள்ளும் பயனைக் குறிக்கும். வாகன உற்சவங்கள் எல்லா உயிர் களையும் காப்பாற்றுகின்ற காத்தல் தொழிலைக் குறிக்கும். முன்றாம் நாள் திருவிழா, மூவினை, முக்குணம், முக்குற்றம், மும்மலங்களை ஒழித்தற் பொருட்டாகும். ஐந்தாம் நாள், ஐம்புலச் சிற்றின்பங்களை நீக்குதற் பொருட்டாம். ஆறாம் நாள், காமாதி ஆழிநையும் ஒழித்தற் பொருட்டாம். ஏழாம் நாள், எழுவகைப் பிறப்பைத் தவிர்த்தற் பொருட்டாம், எட்டாம் நாள், கடவுட் குணங்கள் எட்டிணை விளக்குதற் பொருட்டாம். ஒன்பதாம் நாள், ஒன்பது திருமேனியில் இறைவன் எழுந்தருளுகிறார் என்பதைக் காட்டும். தேர்த்திருவிழாவானது தேவர்கள் பொருட்டு இறைவன் தேரேறித் திரிபுரதகனஞ் செய்தலைக் குறிக்கும். இதுவே சங்காரத் தொழிலை உணர்த்தும் உற்சவமாகும். தீர்த்தத் திருவிழா சிவானந்தமாகிய பேரின்பக் கடலில் ஆன்மா திளைப்பதைக் குறிக்கும். திருக்கல்யாண விழா இறைவனின் போக வடிவைக் குறிக்கும். ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் திருவருளாலேயே உலக இன்பமுங் கிடைக்கிறது என்பதைக் காட்ட மணவாளக் கோலத்துடன் காட்சியளிக்கும் விழா இதுவாகும். அவனிடத்துப் பெண்ணுருவாகக் காட்சி கொடுப்பது திருவருளேயன்றி வேறில்லை. மக்கள் நலனுக்குத் திருமணமுறை எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதைக் காட்ட, தானே திருமணக் கோலங்காட்டி விளங்குகிறான் பெருமான்.

சைவமக்களின் கவனத்திற்கு.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் ஆலயங்களின் இன்றியமையாமையும் ஆராதனைகளின் அவசியத்தையும் பற்றி அறிந்தோம். மேலும் இவ்விடயத்தில் எம்மால் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய கடமைகளையும் நாம் மறக்கக் கூடாது. தூய உடம்புடன் வாழ்பவனுக்குத் தூய உள்ளம் இயல்பாக அமைவதுபோல் திருக்கோயில்களைப் புனிதமாகப் பேணினாற்றான் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் முர்த்தி தெய்வத்தன்மையை நாட்டுக்கு நல்கும். கோயில் மாத்திரம் அல்ல அர்ச்சகர், பணியாட்கள், அறங்காவலர்கள், அனைவரும் தூயவாழ்வு வாழ்பவராக விளங்கவேண்டும். கருத்து, மனம், செய்கை, இவை மூன்றும் ஒன்றுபட்டுச் செய்யுங் காரியங்கள் தான் நன்மையைத் தரும். இதற்காகவே மந்திரங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றைப் பொருளறிந்து ஜெபித்துப் பயபக்தியோடு கிரியைகளை ஆற்றக்கூடிய அந்தணர்களாலேயே கோயில் முர்த்தி கரம் மேலும் அதிகரிக்கும் என்றால் அது முற்றிலும் பொருத்தமானது. சமயம் என்பது பக்தி உணர்வை மட்டும் வளர்ப்பதோடு நின்று விடாது மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும் பங்கேற்க வேண்டும். அத்துடன் இதனை அனுட்டிப்போர் திருவருளை முன் வைத்து வாழ்ப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். எமது உடம்பை வெறுஞ் சோற்றுத் துருத்தியாக மாத்திரம் ஆக்கிவிடாது திருவுடம்பாக மாற்றவேண்டும். காண்பனவும், பேசுவனவும், செயற்படுவனவும், தூய்மையுடையனவாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சமுதாயத்தில் ஊழல் தோன்றாது காப்பது தான் சமயம். சமய நெறி இல்லாவிட்டால் சமுதாயம் கட்டுப்பாட்டை இழந்துவிடும். எனவே ஊருக்கு உபதேசஞ் செய்யும் பொது நீதிமன்றங்களாகத் திருக்கோயில்கள் விளங்க வேண்டும். கோயிற் பரிபாலனஞ் செய்யும் அறங்காவலர்கள் அனைவரும் வாள் நுனியில் நின்று கடமையாற்றுவது போன்று நிதானம் வாய்ந்தவர்களாகவும் தினமும் அக்கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடும் நியமமுடையவர்களாகவும் அந்தணர்களையும் ஊழியர்களையும் பெருமனத்தோடு பேணுபவர்களாகவும் விளங்க வேண்டும். எதனையும் பிடிவாதமாக வற்புறுத்தாமல் மனித சபாவத்துக்கும் அறிவுக்கும் மதிப்பளிக்கும் பண்பாடு பேணப்பட வேண்டும். அவரவர் பக்குவத்துக்கேற்றபடி ஆலயங்களுக்குச் சென்று வழிபட அனைவருக்கும் சர்வ

சுதந்திரமுண்டு. சமுதாயத்தில் அன்பில்லா தவர்கள் எவரும் சமயநெறி நிற்பவர் என்று சொல்வதற்குத் தகுதியற்றவராவர். அன்பின் இணைப்பால் சமுதாயத்தை இணைத்துச் செயற்படும் புனித தலங்களே ஆலயங்களாகும். இந்த உண்மைகள் யாவும் சைவ மக்களாகிய எமது உள்ளத்தில் பதியப்பட்டு நடைமுறையில் பயன்தரும் பணிகளாக மலரச் செய்வதற்கு நமது திருக்கோயில்களையும் சிவநெறியையும் பேணி நிற்பதோடு அதன் மூலம் சமூக நலன்களையும் பேணி வாழ்வோமாக.

நன்றி :

சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - 1985

உ
விநாயகர் துதி

திருப்புகழ்

கைத்தல நிறைகனி யப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுக
கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ
கற்பக மெனவினை
மத்தமு மதியமும் வைத்திடு மரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு
முத்தமி முடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய
முப்பர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை
அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள்

ஸடிபேணிக்

கடிதேகும்

மதயானை

பணிவேனே

முதல்வோனே

அதிதீரா

யிபமாகி

பெருமாளே.

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள்

வாகீசகலாநிதி, கி. வா. ஜகந்நாதன்

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள் பல. யோகம் என்னும் முறையைச் சொல்லும் சிறப்பு இந்து மதத்திற்கே உண்டு. இராஜயோகம், ஹடயோகம், என்று வழங்கும் யோக முறைகள் இந்த நாட்டிற்கே உரியன. இதை அயல் நாட்டாரும் கற்றுப் பயின்று வருகின்றார்கள்.

மற்றொரு சிறப்பியல்பு ஜீவன் முக்தி என்பது. ஆன்மா உடம்புடன் இருக்கும்போது ஜீவன் என்ற பெயருடையதாக இருக்கின்றது. உடம்பில் ஆன்மா இருக்கும் போதே பேரின்ப அனுபவத்தைப் பெறுவது ஜீவன் முக்தி. எல்லாச் சமயங்களும் இறுதியாகக் கடவுளை அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவதைக் கூறுகின்றன. இறந்த பிறகு அடையும் நிலை அது. இந்து மதமோ, இந்த உடம்பில் இருக்கும் போதே ஆன்மா அந்த இன்பத்தை அடையும் நெறியைச் சொல்கிறது.

“இத்தேகமொடு காண்பனோ” என்ற தாயுமானவர் வாக்கில் இந்த உண்மையைக் காண்கிறோம்.

'நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய்
நல்கிற திரியம் எல்லாம்நீத்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும்பெரும்பாழ்
உவப்பில் அதனை உணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்பத் துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசைஅற்றால்
அன்றே அப்போ தேவிடு
அதுவே வீடு வீடாமே'

என்று நம்மாழ்வாரும் இந்நிலையைக் கூறுகிறார். பற்றுக்களெல்லாம் அற்றபோது இந்த அனுபவம் கிடைக்கும். “அற்றுது பற்றெனில் உற்றது வீடு” என்பதும் இதையே குறிக்கும்.

இவ்வாறு இந்த உடம்புடன் வாழும் போதே, பழுத்த புளியம்பழத்தைப் போலப் பற்றெல்லாம் நீங்கி நிற்கும் போது பேரின்பத்தை நுகரலாம் என்பதை இந்து மதம் சொல்வது அதன் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று.

இனி, மற்றொன்றைப் பார்க்கலாம் : கடவுளை வணங்கி வழிபடுபவர்கள் பல முர்த்திகளை வழிபடுகிறார்கள். இந்த உபாசனை முறையை வகைப்படுத்தி ஆறு என்று அமைத்தார். சங்கராச்சாரியார். அவை காண்பத்தியம், கௌமாரம், செளரம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், சைவம், என்பன. கடவுளுக்கு வடிவங்கள் பல ஆனாலும் அவர் ஒருவரே என்பதை இந்து மதம் வற்புறுத்துகிறது. “ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி” என்பதும், “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்னும் திருமுலர் திருமந்திரமும் இதையே காட்டுகின்றன.

கடவுள் நாமமும் உருவமும் அற்றவர். இந்து மதம் அல்லாத வேறு பல சமயங்கள் கடவுள் உருவம் இல்லாதவர் என்று சொல்லி, அவருக்கு வடிவம் அமைத்து வழிபடுவதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்து மதமும் இயல்பாகக் கடவுளுக்குப் பெயரோ வடிவமோ இல்லையென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆனால் பக்தர்களுக்குத் தியானம் செய்யும் பொருட்டுப் பெயரையும் வடிவத்தையும் எடுத்துக் கொள்வான் என்று இந்து சமயம் சொல்கின்றது.

மனம் ஏதேனும் உருவம் இருந்தால் தான் அதைப் பற்றிக் கொள்ளும். பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றாகிய நெருப்பைத் தனியே நாம் பார்க்க முடியாது. ஏதேனும் கட்டையையோ திரியையோ பற்றிக்கொண்டால்தான் அதைப் பார்க்க முடியும். ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றாகிய தீயையே பற்றுக்கோடு இல்லாமல் பார்க்க முடியாது என்றால், யாவும் கடந்த பெருஞ் சோதியாகிய இறைவனை எப்படிக் காணமுடியும்? அவனை அறிந்து போற்றாவிட்டால் பேரின்பம் பெற முடியாது. அவனோ பொறிபுலன்களுக்கு எட்டாமல் அப்பால் நிற்கின்றவன். அப்படியானால் இறைவனுடன் எவ்வாறு நாம் தொடர்பு கொள்ள முடியும்? இறைவனே கருணையினால் வடிவம் எடுத்துக் கொள்கிறான். மக்களின் மனத்திலே புகுவதற்காகவே அதை எடுத்துக்கொள்கிறான். அப்படியானால் அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வரலாமே! பல வடிவங்களை மேற்கொள்வதனால் குழப்பம் அல்லவா உண்டாகும்? இவ்வாறு சில கேள்விகள் எழலாம்.

மனிதன் தான் நுகரும் பொருள்களை வெவ்வேறு வகையில் நுகர்கிறான். அவனுடைய உணவில் பல வகைகள் இருக்கின்றன. அவனுடைய உடைகளிலும் பல வகைகள் உண்டு. அவன் வாழும் வீடுகளும் பல வகைகளாக உள்ளன. ஒரேமாதிரி உணவு, ஒரேமாதிரி உடை, ஒரேமாதிரி வீடு என்று இருந்தால் மனிதனுக்கு இனிமை உண்டாவது இல்லை. பல்வகையாக இருப்பதே வாழ்வில் சுவை உண்டாக்குகிறது. அதனால் பலவகை வடிவங்களை வழிபடுவதனால் மேலும் மேலும் பக்தி பெருகுமேயன்றிக் குறைவதில்லை.

ஆண்டவன் தன் வடிவத்தைக்காட்டுவது அன்பர்கள் அதைப் பற்றிக்கொண்டு தியானம் செய்து உய்யவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். மக்கள் பலவகை மனோபாவங்களை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். “லோகோ பின்னருசி” என்றபடி ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வடிவத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகிறது.

ஞானியர் இறைவனைத் தியானம் செய்து அவன் கடருருவைத் தம்முள்ளே தரிசிக்கிறார்கள்.

அந்த உருவத்தைப் பிறரும் காணவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அதை உள்ளே காணுவதற்குரிய பக்குவம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லை. ஆதலால் தாம் கண்ட உருவங்களுக்கு வடிவமைத்துத் தந்து நம்மை வழிபடும்படி செய்கிறார்கள். தம் உள்ளத்தில் கண்ட வடிவத்தை வெளிப்படையாக நாம் தரிசிக்கும்படி விக் கிரகங்களாக வடித்துத் தருகிறார்கள். அவ்வாறு செய்வதற்கு ஆகமங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. அகத்தே கண்டதை ஒருவாறு புறத்தே அமைத்து அவர்கள் காட்டுகிறார்கள். நாம் புறத்தே கண்ட அந்த வடிவத்தை அகத்திலும் தியானித்துப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். அப்போது புறத்தே கண்ட அந்த உருவம் தேச பெற்றுத்தோன்றும், நடனமிடும், நம்மோடு பேசும். இந்த உள்ளுணர்வாகிய ஆனந்தத்தைப் பெற்றவர்கள் பலர்.

“என்னுள்ளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன்” என்று அப்பர் பாடுகின்றார்.

‘போக்கும்வரவும் இரவும்பகலும் புறமும் உள்ளும் வாக்கும் மனமும் வடிவும் இல்லாதொன்று வந்துவந்து தாக்கும் : மனேலயம் தானே தரும் : என்னைத் தன்வசத்தே ஆக்கும் : அறுமுக வாசொல் லொணாதிந்த ஆனந்தமே’

என்ற அருணகிரியார் திருவாக்கில் இந்த அனுபவத்தைப் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறு உள்முகத்தே வைத்துத் தியானிக்கவே கடவுள் பல உருவங்களை எடுக்கிறார். ஒவ்வொருவர் மனமும் ஒவ்வொரு வகையில் இருப்பதால் இறைவன் பலபல வடிவங்களை எடுக்கிறான். ஏதேனும் ஒன்றில் மனிதன் மனம் ஈடுபடவேண்டுமென்பதே அவன் திருவுள்ளம்.

தேங்காய், பழம், கற்பூரம், சாம்பிராணி முதலிய பண்டங்களைக் கோவிலுக்கு அருகில் விற்கின்றார்கள். நவதானியக்கடையில் பலவகைத் தானியங்களையும் பெறலாம். ஜவுளிக்கடையில் பல வகையான ஆடைகளைப் பெறலாம். இப்படியே வெவ்வேறு வகையான பண்டங்களை விற்கும் பல்வேறு கடைகள் உள்ளன. எல்லாப் பண்டங்களையும் ஒரே கடையில் பெறுவதானால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! அப்படியும் சில கடைகள் உண்டு. அவற்றை உயர்ந்த கடை (Super Market) என்று சொல்கிறார்கள். பலவகைப் பண்டங்களையும் தரும் கடை உயர்ந்த கடையாகுமானால், பலவகை மனோபாவங்களையுடையவர்களுக்கும் ஏற்ற வகையில் பல வகையான வடிவங்கள் இறைவனுக்குரியவை என்று சொல்லும் இந்து மதம் மிகச்சிறந்த மதம் (Super Religion) என்று சொல்லலாம் அல்லவா?

கிராமத்தில் உள்ள ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் வெவ்வேறு ஊர்களில் வெவ்வேறு கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். விடுமுறையில் யாவரும் ஊருக்கு வருகிறார்கள். தாம் உண்ணும் உணவு விடுதிகளில் தம் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற வகையில் சிற்றுண்டி

களைப் பெறமுடியாமல் ஏங்கிய அவர்கள் ஊருக்கு வந்தவுடன் ஆளுக்கு ஒரு சிற்றுண்டி வேண்டுமென்று அன்னையிடம் சொல்கின்றார்கள். அன்னை செல்வமுடைய வளாதலாலும், தன் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்து தரும் அன்பு உடையவளா தலாலும், அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து தருவதோடு, அவற்றிற்கு மேலும் சில சுவையான சிற்றுண்டி களைச் செய்து தருகிறாள். இது அவளுடைய வளவாழ் வையும் தன் மக்களிடம் உள்ள அன்பையும் காட்டுகிறது. ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்து, இதைத்தான் யாவரும் உண்ணவேண்டும் என்று சொல்லமாட்டாள். வறுமையுடைய வர்களே அப்படிச் சொல்வார்கள்.

அவ்வாறு வளம் பெற்ற இந்து மதம் வெவ்வேறு வகையான மூர்த்திகளைக் காட்டி, எப்படியாவது மக்கள் உட்யவேண்டும் என்று எண்ணும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. இதைச் சிறப்பான மதம். எல்லாவகையான மன இயல்புடையவர்களுக்கும் ஏற்ப வழிகாட்டும் மதம் என்றால் பிழை உண்டா?

இவ்வாறுள்ள மூர்த்தி பேதங்களை வழிபடலாம் என்று சுருதி சொல்கிறது. மேலே சொன்ன காரணங்கள் யுத்திக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் என்று மூன்றைச் சொல்வதுண்டு. சுருதியாலும், யுக்தியாலும், பல வடிவங்களை வழிபடுவது நடைமுறைக்கு ஏற்றது என்பதை உணர்ந்தோம். அனுபவத்தில் அது சாத்தியமானதா என்று பார்க்கவேண்டும்.

இந்த மூர்த்திகளை வழிபட்டுப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றவர்கள் இந்த நாட்டில் உண்டு. சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றவர்கள் நாயன்மார்கள். திருமாலை வழிபட்டு உய்திபெற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள். அம்பிகையை உபாசனை செய்து நலம் பெற்றவர்கள் இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர் அபிராமிபட்டர் முதலியோர். முருகப் பெருமானை வழிபட்டு இன்பம் பெற்றவர்கள். அருணகிரிநாதர், பாம்பன் சுவாமிகள் முதலியோர். இவ்வாறே ஒவ்வொரு மூர்த்தியையும் வழிபட்டவர்கள் பலர். ஆகவே பல உருவ வழிபாடு அனுபவத்துக்கும் துணை செய்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒருவனே பல வடிவங்களையும் வழிபடலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். எந்த வடிவத்தில் தன் மனம் ஈடுபடுகின் றதோ அதைப் பற்றிக்கொண்டு தியானம் செய்யவேண்டும். இதனால் மற்றவடிவங்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்பதன்று. கற்புடைய மங்கை ஒருத்தி புறத்தே அண்ணன், தம்பி, தந்தை பிற உறவினர் ஆகியவர்களோடு பேசிச் சிரித்துப் பழகினாலும், இன்பத்தை விழையும் போது தனிமையில் தன் கணவனோடு இணைகிறாள். அவ்வாறே எல்லா மூர்த்திகளையும் வணங்கினாலும் தனக்கு விருப்பமான மூர்த்தியை உண்முகத்தே தியானித்து வரவேண்டும். வீதியிலுள்ள வீடுகளெல்லாம் நன்றாக இருந்தாலும், தன் உறவினர் வாழும் வீடுகளுக்கு ஒருவன் அவ்வப்போது சென்று வந்தாலும், அவன் தன் வீட்டுக்கு வந்தே உண்ணுகிறான், உறங்குகிறான்.

அவ்வாறே எல்லா மூர்த்திகளையும் வேறுபாடின்றித் தரிசித்தாலும், தன்னுடைய உபாசனா மூர்த்தியை உள்ளத்தே வைத்துத் தியானம் செய்வதே அனுபவத்தைப் பெறுவதற்குரிய வழி.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காட்டும் இந்தச் சிறப்பியல்பு இந்து மதத்துக்கு உரியது.

பல கிளைகளும் வளரும் தன்மை உடைய ஆலமரத்தைப் பெரிதாகக் கருதுகிறோம். அது "ஆட்பெரும் படையொடு மன்னர்க்கு இருக்க" நிழல் தருகிறது.

அத்தகையதே இந்து மதம். அதிகாரமோ, விளம்பரமோ இல்லாமல் இந்தமதத்தின் பெருமையை

உணர்ந்து அமெரிக்கர்களும் வேறு நாட்டவர்களும் இதை விரும்புகிறார்கள். உண்மையான மதிப்பு இருப்பதால் அதைப் பலரும் விரும்புவது இயற்கை

இதுவரைக்கும் கூறியவற்றால் இந்து மதம் ஜீவன் முக்தியை அடைய வழிகாட்டுவது என்பதும், எப்படியேனும் மனிதன் தன் மன இயல்புக்கு ஏற்ற வடிவத்தைத் தியானித்து உய்யவேண்டுமென்று கருதிப் பல மூர்த்தி வழிபாட்டை வகுத்திருக்கிறது என்பதும் புலனாகும்.

நன்றி

அகில உலக இந்துமாநாடு சிறப்பு மலர் 1982

உ

தீருச்சிற்பம் பலம்

ஒருபொழுது மிருசரண நேசத் தேவைத் துணரேனே

உனதுபழ நிமலையெனு மூரைச் சேவித் தறியேனே

பெருபுவியீ லுயர்வரிய வாழ்வைத் தீரக் குறியேனே

பிறவியற நினைகுவனெ னாசைப் பாடைத் தவிரேனோ

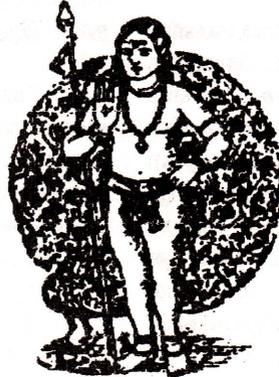
துரீதமிடு நிருதர்புர குறைக் காரப் பெருமாளே

தொழுதுவழி படுமடியர் காவற்காரப் பெருமாளே

வீருதுகவி வீதரணவி நோதக் காரப் பெருமாளே

விறன்மறவர் சிறுமிதிரு வேளைக் காரப் பெருமாளே.

(தீருப்புக்ம்)

இந்து சமயம் ஓர் அறிமுகம்

தமிழ்மணி, கலாபூஷணம் முல்லைமணி

உலகிலுள்ள பிரதான சமயங்களில் இந்து சமயம் மாத்திரம் எந்தவொரு ஞானியாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதல்ல. இந்து என்னும் பெயர் அந்நியரால் சூட்டப்பட்டது. பண்டைக்காலத்தில் பாரசீகர்கள், கிரேக்கர்கள், முதலிய பிறநாட்டவர் பாரத நாட்டில் சிந்து நதியைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியை இந்து என வழங்கி வந்தனர். காலப் போக்கில் இப்பெயர் பாரத தேசம் முழுவதற்கும் ஆய பெயராகவும் அம்மக்களின் சமயத்துக்கான பெயராகவும் வழங்குவதாயிற்று. இந்து சமயம் என்னும் பெயருடைய சமயம் ஒன்று இல்லை. கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்கள் இந்தியாவில் பரவுவதற்கு முன்பு இந்தியாவில் நிலவிய சமயங்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொல்லாகவே இது திகழ்ந்தது. இச்சொல் அண்மைக் காலத்திலேயே பெரு வழக்குப் பெற்ற தெனினும் இதனால் குறிக்கப்படும் சமயங்கள் தொன்மை வாய்ந்தன. இந்து என்னும் சொல் வேதங்கள், ஆகமங்கள், உபநிடதங்கள் முதலிய புனித நூல்கள் எவற்றிலும் இடம் பெறவில்லை. வைதீகதர்மம், சனாதன தர்மம் என்னும் பெயர்களையே புனித நூல்கள் குறிக்கின்றன. வேதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட சமயம் என்பது வைதிக தர்மம் என்பதன் பொருளாகும். என்றும் நிலையான சமயம் என்பது சனாதன தர்மம் என்பதன் கருத்தாகும்.

இந்து சமயத்தின் பிரமாண நூல்களாக வேதங்கள் திகழ்கின்றன. பின் வந்த சமய இலக்கியங்கள் இந்து தத்துவத்தின் விஸ்தரிப்பாக விளங்கின.

இன்று சைவம், வைணவம், சாக்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் முதலிய அனைத்துப் பிரிவுகளையும் குறிக்கும் சொல்லாகவும், சமணம், பௌத்தம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம், ஆகிய தத்துவப் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாகவும் இந்து சமயம் என்னும் சொல் விளங்குகின்றது.

சைவசமயிகளாகிய நாம் சில சந்தர்ப்பங்களில் எம்மை இந்து சமயிகள் எனக் கூறுகின்றோம். பிறமதத்தவருக்கு அல்லது பிறதேசத்தவர்களுக்கு எம்மை அறிமுகம் செய்யும் போது இதனைப் பயன் படுத்துகின்றோம். சிவனை வழிபடும் சமயம் - சிவனை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்ட சமயம் என்னும் கருத்துடையது சைவசமயம். எனினும் நாம் சிவனை மட்டும் வழிபடுவதுடன் நின்று விடுவதில்லை. விநாயகரையும், முருகனையும், சக்தியையும், மட்டுமின்றி பல்வேறு கிராமியத்தெய்வங்களையும் வழிபடுகின்றோம். பத்தினித்தெய்வம், சப்தகன்னியர், நாகதம்பிரான், முனியப்பர், மாடசாமி, முதலிய சிறுதெய்வ வழிபாடும் எம்மத்தியில் உண்டு. இந்து சமயம் இச்சிறு தெய்வ வழிபாட்டினையும் உள்ளடக்கியதாகவும் அமைகின்றது.

இந்து சமயம் என்னும் பெயரால் வெவ்வேறு தத்துவங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருப்பது வியக்கத்தக்கது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கென ஒரு குலதெய்வத்தை வணங்குகின்றான். வெவ்வேறு பெயருடைய கடவுளரில் நம்பிக்கை வைத்தாலும் கடவுள் ஒருவர் தான் என்ற சிந்தனை இருக்கு வேதத்தில் காணப்படுகின்றது. “உண்மை ஒன்று தான்: ஞானிகள் வெவ்வேறு நாமங்களால் அதை அழைக்கின்றனர்” என இருக்கு வேதம் கூறுகின்றது. மனிதமனம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது, முடிவுள்ளது. அதனால் முற்றுண்மையாகிய கடவுளை அது விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. “மனித மனங்கள் எத்தனையோ அத்தனை மதங்கள் உண்டு” என மகா ஞானிகள் கூறுவர்.

“நான் கருதும் இந்து சமயம் ஒரு மதப்பிரிவில்லை, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம், புத்தசமயம், சொரோஸ்றியானிசிம் என்னும் சமயங்களிலுள்ள சிறந்த தத்துவங்களை உள்ளடக்கியது. உண்மைதான் எனது மதம் அதை அடைவதற்கு அஹிம்சையே சிறந்த மார்க்கம். இந்து சமயத்தின் வரைவிலக்கணத்தைக் கூறுமாறு என்னைக் கேட்டால் அஹிம்சை மூலம் உண்மையைத் தேடுவதே எனக் கூறுவேன்” என மகாத்மா காந்தி கூறுகின்றார்.

சேர் மோனியர் வில்லியம்ஸ் என்னும் அறிஞர் இந்து சமயம் பற்றிக் கூறும் கருத்துக்கள் பின்வருமாறு.

“எல்லாச் சமயங்களிலுமுள்ள உன்னதமான கொள்கைகள் அனைத்தையும் இந்து சமயம் ஏற்றுக் கொள்கிறது, எந்தச் சமயத்தையும் பூர்க்கணிக்காமல் அவற்றின் நல்ல கருத்துக்களைத் தழுவிக்கொள்கிறது. அனைத்துலகிலுமுள்ள மனித குலத்துக்குரிய சமயமாக அது திகழ்கிறது. எந்த மதத்தின் வளர்ச்சியினையும் எதிர்க்கும் இயல்பு அதனிடம் காணப்படவில்லை. ஏனைய சமயங்களையும் தனது விரிந்த பெரு நோக்கினால் தன்பால் இணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளும் மாண்புடையதாக இந்து சமயம் திகழ்கிறது.”

“கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக உலகின் பல்வேறு சமயங்களை ஆராய்ந்த பின் இந்து சமயம் என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்ற சிறந்த சமயம் போன்று நிறைவுடையதும் அறிவு பூர்வமானதுமான சிறந்த சமயம் வேறில்லை என நான் உணர்கின்றேன்” என அன்னி பெசன்ட் அம்மையார் மனந்திறந்து கூறுகின்றார்.

இந்து சமயம் உலகளாவிய இயல்புடையது. இந்து சமயமும் அதன் பல்வகைப் பண்புகளும் உலகின் பல பகுதிகளிலும் பரவியுள்ளன. ஜாவா, சுமாதிரா, ஜப்பான், சீனா, இலங்கை, கம்போடியா,

இந்தோனேசியா, பர்மா, மத்திய ஆசியா, கொரியா முதலாம் நாடுகளில் இந்து மதத்தின் பண்பாடுகளும் அதன் சாயல்களும் பரந்து காணப்படுகின்றன.

இது ஒரு தனிச் சமயமாக மட்டுமின்றி பல்வேறு சமய தத்துவங்களின் சமஷ்டியாக இருப்பதால் இவற்றிடையே பொதுமை இல்லை எனக் கூறிவிட முடியாது. நம்பிக்கையிலும் சாதனையிலும் இந்து சமயத்தின் பல்வேறு தத்துவங்களில் ஒருமைப்பாட்டுண்டு.

ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் இந்து சமயத்தில் இருவகைக் கோட்பாடுகள் இனங்காணப்படுகின்றன. ஆஸ்திகம் (Theism), புரணத்துவம் (Absolutism), என்பன அவை. எல்லா ஆஸ்திகப்பிரிவுகளும் உலகைப் படைக்கும் கடவுள் உளர் எனக் கூறும். புரணத்துவம் பரமாத்மா ஒன்றே உள்ள பொருள். உலகம் ஆன்மா அனைத்தும் பரமாத்மாவின் தோற்றப்பாடுகளே என்று கூறும். ஆன்மாக்கள் பல என்னும் கோட்பாட்டை இப் பிரிவினர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இவ்விருவகைக் கோட்பாடுகளே பிற்காலத்தில் வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்னும் பிரிவுகளாயின.

வேதாந்தம்

இருவகைக் கோட்பாடுகளுக்கும் பிரமாணமாய் அமைவது வேதம். வேதாந்தம் என்பது வேதத்தின் முடிந்த முடிவு எனப் பொருள்படும். வேதவரிசையிலே காலத்தால் முற்பட்டவை. இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம், ஆகிய வேதங்களே. காலத்தால் பிற்பட்டது வேதாந்தம். உபநிடதங்களே வேதவரிசையில் காலத்தால் பிற்பட்டவை. எனவே உபநிடதங்களையே வேதாந்தம் என அழைப்பதுண்டு. இங்ஙனம் கொள்ளாது வேதத்தின் உட்பொருளே வேதாந்தம் எனக் கொள்வதும் உண்டு. வேதம் என்ற சொல்லாலேயே வேதம், பிரமாணம், உபநிடதம் என்னும் மூன்றையும் குறிப்பிடும் ஒரு மரபும் உண்டு. எனவே இவை அனைத்தினதும் உட்பொருளைக் கூறுவது வேதாந்தம் எனக் கொள்ளலாம். மிகப் பரந்த பொருளில் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளும் எல்லாச் சமய பிரிவுகளையும் வேதாந்தம் என அழைக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில் அப்படி அழைப்பதில்லை. வேதாந்திகள் ஒரேயொரு மூலப் பொருளாயுள்ள பிரம்மமே பல சீவன் களாகின்றது என்பர். பிரம்மமே உலகமாகவும் சீவன் களாகவும் தோற்றமளிக்கின்றது என்பது வேதாந்திகளில் ஒரு சாராரின் கொள்கை. இதனை “கயிற்றரவு” என்னும் உதாரணமூலம் விளக்குவர். சில சமயங்களில் கயிறு பாம்பாகத் தோற்றமளிக்கின்றது. கூர்ந்து நோக்கும் போது கயிறு என்னும் உண்மை புலனாகின்றது. இது போலவே, பிரம்மமே உலகமாக, உயிர்களாகத் தோற்றமளிக்கின்றன என்பர். நீர் நிறைந்த ஆயிரம் குடங்களில் ஆயிரம் சூரியன்கள் தோற்றமளிக்கும். அவை ஒரு சூரியனின் தோற்றமேயாகும். ஆன்மாக்கள் பலவாகத் தோற்றமளிக்கின்றன வேயன்றிப் பல ஆன்மாக்கள் இல்லை. சங்கர வேதாந்தம் இங்ஙனம் கூறுகின்றது.

இதனை ஏகான்மவாதம், அத்துவைதம், என்னும் தொடர்களாலும் அழைப்பர். சங்கரருக்குப் பின்வந்த இராமானுசர், மத்துவர் ஆகியோர் இக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இவர்களது கொள்கைகளே சித்தாந்தம் என்னும் மதப்பிரிவு தோன்ற வழிவகுத்தன எனலாம்.

சித்தாந்தம்

சைவ சித்தாந்தம் பெரும்பாலும் தமிழ்பேசும் மக்கள் மத்தியிலேயே வழங்கி வருகின்றது. “வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்” என்பது உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலில் இடம் பெறும் ஒரு தொடர். இதன்படி சித்தாந்தம் வேதத்திலிருந்து வேறுபட்டதோ மாறுபட்டதோ அல்ல. எனினும் நடைமுறையில் இவ்விருண்டு தத்துவங்களுக்குமிடையே பாரிய வேறுபாடுகள் உண்டு. சைவசித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசம், என்றும் முப்பொருள் உண்மை பேசுகின்றது. இதன் பிரமாண நூல்கள் வேதங்களும் ஆகமங்களும். சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் வேதத்தைவிட ஆகமத்திலேயே தெளிவாக இருக்கின்றன. சித்தாந்திகள் வேதங்களைப் பொதுவாகப் பிரமாணமாகவும் ஆகமங்களைச் சிறப்பிப் பிரமாணங்களாகவும் கொள்வது மரபு.

சைவசித்தாந்தம் பேசும் தத்துவங்களில் கடவுள் கொள்கையே முக்கியமானது. கடவுள் என்னும் சொல்லுக்கு மூன்று விதமான பொருள்கள் உண்டு. கடவுதல் என்றால் இயக்குதல், கடவுள் என்பதற்கு உலகை இயக்குபவர் என்பது கருத்து. கடவுள் என்பதற்கு உள்ளத்தைக் கடந்தவர் என்பொருள் கூறுவது முண்டு. மூன்றாவதாக கடவுள் உலகைக் கடந்தவர். அதே சமயம் உலகுள்ளும் உள்ளவர் எனப் பொருள் கொள்வதுண்டு.

சைவசித்தாந்தம் கடவுள் உண்டு என்பதை நிரூபிக்கின்றது. கடவுளின் இயல்புகளையும் குணங்களையும் விரித்துரைக்கின்றது. கடவுள் உண்டு என்பதைக் காரணங் காட்டி நிறுவுவது சுபக்கம். கடவுள் இல்லை என்று வாதிப்போரது வாதங்களை மறுப்பது பரபக்கம்.

“இறைவனே மேலான பொருள். அவனுக்கு அருவமும் இல்லை, உருவமும் இல்லை, குணங்குறிகள் எதுவுமில்லை, அவன் அழுக்கற்றவன் (நிரமலன்), அவன் ஏகன், அவன் அழிவில்லாதவன், உயிர்களின் அறிவுக்கு அறிவானவன், சலனம் அற்றவன், எல்லை அற்றவன், ஆனந்தமே உருவானவன், மாறுபட்டவர்களுக்கு அரியவன், வழிபடுபவர்களுக்கு எளியவன், சிறியவற்றுள் சிறியவன், பெரியவற்றுள் பெரியவன், அறிவுடையோர் அவனைச் சிவன் என்பர். என உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலில் கூறுகின்றார்.

இறைவனைப் போலவே ஆன்மாவும் உள்ள பொருள். ஆன்மாக்கள் அநாதியானவை என்பது சித்தாந்திகளின் கொள்கையாகும். ஆன்மாக்கள் உண்டு.

ஆன்மாக்களின் இயல்புகள் அவற்றின் இலட்சியம், அதனை அடையும் வழி என்பவற்றைச் சித்தாந்த நூல்கள் விளக்குகின்றன. ஆன்மா காட்சிப் பொருளாக இல்லாத தால் ஆன்மா என ஒன்று இல்லை எனக் கூறும் மதங்களும் உண்டு. உலகாயதம் என்னும் மதத்தினர் "பாக்கு, வெற்றிலை, சுண்ணாம்பு, மூன்றும் சேரும்போது சிவப்பு நிறம் உண்டாவது போலப் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையினால் நமது உடல் உற்பத்தி யாகும் போது அதன் விளைவாக ஒரு சக்தி உண்டா கின்றது. உடல் அழியும் போது அச்சக்தியும் அழிந்து விடுகின்றது" என்கின்றனர். பௌத்த சமயத்தவர்கள் அனைவரும் ஆத்மா என நிலையான பொருள் ஒன்று கிடையாது என்பர். இதனால் பௌத்த சமயத்தை "அநாத்மவாதம்" எனவும் அழைப்பதுண்டு.

ஆன்மாக்களின் முக்கியமான இயல்புகள் இரண்டு. அவற்றுள் ஒன்று ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ண மானது. சாதாரண நிலையில் அது ஆணவத்தைச் சார்ந்து நிற்கும். தளைகள் நீங்கிய முத்தி நிலையில் இறைவனைச் சார்ந்து நிற்கும். அது எதனைச் சார்ந்து நிற்கிறதோ அதன் தன்மையைப் பெற்று நிற்கிறது. ஆணவத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் போது அறியாமையுள் அமிழ்கின்றது. இறைவனைச் சார்ந்து நிற்கும் போது இறைவனின் இயல்பினைப் பெற்று நிற்கும். ஆன்மா சிவமயமாக ஆகலாமேயன்றி சிவமாக முடியாது என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பதி, பசு, பாசம், என்பதை இறைவன், ஆன்மா, உலகு எனவும் குறிப்பிடும் வழக்கம் உண்டு. பாசம் என்பதை உலகு எனக்கூட்டுதல் பொருந்தாது. ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பவை ஆன்மாவைப் பற்றி நிற்கும் பாசங்களாகும்.

சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் வடமொழியிலுள்ள ஆகமங்களிலே காணப்படுகின்றன. தோத்திரங்களான திருமுறை நூல்களிலும் ஆங்காங்கு இக்கருத்துக்கள் உள்வெனிலும் பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே சைவசித்தாந்த தத்துவங்கள் முதன் முதலாக முறையாக தமிழில் வகுத்து எழுதப்பட்டன. பதினான்கு மெய்கண்டசாத்திர நூல்கள் சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை விளக்குகின்றன. தமிழ் நாட்டில் மட்டும் வழங்கும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் ஆதியிலேயே தமிழில் இல்லாது வடமொழியில் இருந்ததற்கான காரணம் பற்றி அறிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றனர். ஆதியில் வேதங்களும் ஆகமங் களும் தமிழிலும் வடமொழியிலும் இருந்தன. காலப் போக்கில் தமிழ் வேதாசிரமங்கள் அழிந்து விட்டன என்பது ஒரு கருத்து. வேதாசிரமங்கள் முதலில் தமிழில் எழுதப்பட்டுப் பின்னர் வடமொழியில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டன என்பது இன்னொரு கருத்தாகும். வேதாசிரமங் களை முதலில் தமிழே இந்தியாவின் பொது மொழியாகத் திகழ்ந்த வடமொழியில் எழுதினர் என்பது வேறொரு கருத்தாகும்.

இந்து சமயத்தின் முருக வழிபாடு

முருக வழிபாடு பற்றிய செய்திகள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதெனக் கொள்ளப்படும் சங்க நூல்களில் இடம் பெறுகின்றன. "முருகன் அன்ன சீற்றத்து" என அகநானூறும் "முருகென மொழியும் வேலன்" என ஐங்குறு நூற்றிலும் "பிணிமுகவூர்தி ஒண்செய்யோனும்" எனப் புறநானூற்றிலும் முருகக் கடவுள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. ஐவகை நிலங்களில் ஒன்றாகிய குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாக முருகனையே தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. "சேயோன் மேய மைவரை உலகம்" என்பது தொல்காப்பியம். ஆரியர் இந்தியாவுக்குள் புகுவதற்கு முன்பே தமிழ் மக்களின் தனிப் பெருந்தெய்வமாக முருகன் திகழ்ந்திருந்தான். திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன் வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவையின் புதல்வனாகக் கொள்ளப்படுகின்றான்.

வீரம், வெற்றி, சீற்றம் என்பவற்றோடு இளமை, அழகு, மணமுடைமை, தெய்வத்தன்மை, அருளும் இயல்பு என்பவற்றின் உறைவிடமாகக் கொண்டு முருகனைப் பழந்தமிழர் போற்றி வந்தனர்.

குறிஞ்சி நில மக்களாகிய வேடர்களிடமிருந்து பெற்ற மனைவியே வள்ளி. முருகனுக்கும் வேடுவர் களுக்கும் எப்பொழுதும் தொடர்புண்டு. இன்றும் வேடர் பரம்பரையில் வந்த கப்புறான்களே கதிர்காமக் கடவுளின் பூசகராக விளங்குகின்றனர். மட்டக்களப்பு பகுதியில் வாழும் வேடவெள்ளாளர் என்னும் சாதி யினரிடம் காணப்படும் தெய்வ வணக்க முறைகளில் குமாரதெய்வம் பிரதான இடத்தை வகிக்கிறது. குமார தெய்வத்திற்கான சடங்கினை வேடர் மரபில் வந்தோரே ஆற்றுகின்றனர். வேடரின் குலதெய்வம் குமார தெய்வமே யாகும். முருகனையே இவர்கள் குமாரர் என அழைப்பர். இவர்கள் தமிழ் மொழி பேசிய போதும் வேடபாஷையிலே வணக்க முறைப் பாடல்களையும், வசனங்களையும் கூறுகின்றனர். மட்டக்களப்பின் வடபாக கடற்கரை யோரமாக உள்ள தளவாய் கிராமத்திலுள்ள குமார கோயிலே இவர்களின் பிரதான கோயிலாகும். கோயில் என எதுவித கட்டிடமும் இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட மரத்தடியே கோயிலுக்கான இடமாகும். ஆண்டுக்கொரு முறை அவ்விடத்தில் பந்தல் தோரணமிட்டு சடங்கு நடைபெறுகிறது. சடங்கு ஏழு நாட்கள் தொடர்ச்சியாக நடைபெறும். இங்கு பூசகரே தெய்வமேறி ஆடுவர். இரண்டு மூன்று பூசகர்களில் ஒருவர் மீது தெய்வம் வந்தால் மற்றவர் பூசகராக மாறுவர். மந்திரங்கள் இல்லை. வேடபாஷையிலேயே பாட்டுக்கள் பாடப்படு கின்றன. பாட்டுடன் கொட்டு என்னும் பறையும் அடிக்கப் படுகின்றது. இச்சடங்கு பழந்தமிழர் வழிபாட்டு முறையை அடியொற்றியதாக இருக்கலாம்.

ஆரியரின் வைதீக சமயமும், தமிழரின் சிந்து வெளியில் நிலவிய சமயமும் இணைந்து தோற்றம் பெற்றதே இன்றைய இந்து சமயமாகும். ஆரியரின்

ஸ்கந்தன் தமிழரின் முருகனுடன் இணைக்கப்பட்டு இன்று வணங்கப்படுகின்றான். கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் கந்த புராணம் முருகப் பெருமானின் வரலாற்றையும் அருள் திறத்தையும் கூறுகின்றது. இலங்கையில் சைவ மக்களிடையே கந்தபுராணம் பிரசித்தி பெற்று விளங்குகின்றது.

“கந்தபுராணம் சைவ சிந்தாந்த சாத்திர உண்மைகளை உருவக வாயிலாக எடுத்தியம்பும் அதிமதூர திவ்விய நூல் என்பதால் அதனைக் கற்று அது காட்டும் நெறிமுறையை அணுவும் பிசகாது ஒழுகும். சான்றோர்கள் பலரை யாழ்ப்பாணம் உடைத்ததாதலின் இங்கு நிலவுவது கந்தபுராண கலாசாரமே” எனப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

இலங்கையில் வாழும் இந்துக்களில் பெரும்பாலானோர் முருகப் பெருமானையே தம் வழிபடு தெய்வமாகக் கருதுகின்றனர். இலங்கையில் பல பிரசித்தி பெற்ற முருகன் ஆலயங்கள் இருப்பதனையும் அங்கு பல்லாயிரக் கணக்கான அடியார்கள் மகோற்சவ காலத்தில் குழுமுவதையும் காணலாம். முருகன் கலியுக வரதன். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈபவன் என்பதால் லௌகீகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி

செய்பவன் என்கின்ற நம்பிக்கை ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். பழம் தமிழர் வணக்க முறையில் இடம் பெற்ற குறிஞ்சித் தெய்வத்தின் மீதுள்ள ஆழமான பக்தியின் தொடர்ச்சியாகவும் இருக்கலாம். காரணம் எதுவாக இருப்பினும் இந்து சமயத்தில் சிறப்பாக சைவத்தில் முருக வழிபாடு சிறப்பிடம் பெறுவதை மறுக்க முடியாது. சிவன்வேறு முருகன் வேறல்ல. சிவபெருமானின் அம்சமாகவே முருகன் திகழ்கிறான். சிவபெருமானின் இலட்சணங்கள் அனைத்தும் முருகப் பெருமானில் இருப்பதாகவே கந்தபுராணம் விளக்குகின்றது.

ஆதாரம்

01. க. லக்ஷ்மணன்-இந்திய தத்துவ ஞானம் - 1960
02. Dr. T.M.P.Mahadevan - What is Hinduism அகில உலக இந்து மகாநாட்டு மலர் - 1982
03. க. சொக்கலிங்கம் - இலங்கையில் முருக வழிபாடு. மு.கு
04. ந.ரா.முருகவேள் - இந்து சமயத்தின் உலகளாவிய கியல்பு மு.கு
05. சி.மொனகூரு - மட்டக்களப்பு மரபு வழி நாடகங்கள் - 1998

ஆடும் பரிவேல் அணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியானைசகோ தரனே

(கந்தரனுபூதி)

உருவா யருவா யுளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒனியாய்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே

(கந்தரனுபூதி)

மேற்கு நாட்டவர் நோக்கில் இந்து மதம்

க. சி. குலரத்தினம்

சுவாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்காவில் இந்து மதம் பற்றிப் பேசுவதன் முன்னரே, அமெரிக்கர் இந்து சமயத்தையும், இந்தியாவையும், இலங்கையையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். பழைய பாதிரிமார் தங்கள் ஆண்டறிக்கைகளில் இந்து சமயத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் இங்குள்ள சமயப் பிரசாரங்களைப் பற்றியும் இவர்தம் பெரு முயற்சிகளைப் பற்றியும் காலத்துக்குக் காலம் எழுதியுள்ளார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையைப் பொறுத்த அளவில் இங்கே வித்துவான்கள், புலவர்கள், பண்டிதர்கள் விவேக முறுக்கேறி மகா வித்துவான்கள் என்றும், தருக்க கோடரிகள் என்றும், இலக்கணக் கொட்டர்கள் என்றும், மாயாவாத தும்சகோளரிகள் என்றும் ஈழத்திரு நாட்டிலேயன்றித் தமிழ்த் திருநாட்டிலேயும் புகழ்பெற்று விளங்கினார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் வரலாறு முறையாக எழுதப் பெறுமாயின், யாழ்ப்பாணத்தவரின் பாரிய முயற்சிகள் பெருமளவில் இடம்பெறத் தக்கனவாகச் சிறப்பிடம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆட்சேபமும் இல்லை.

19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளிலேயே அலைகடலில் மிதந்து வந்த அமுதம் எனத்தக்க ஆங்கில மொழியை, இலங்கையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் இங்கே பரப்பினார்கள். ஆங்கிலத்தைப் பரப்பிய போக்கில் அவர்கள் தங்கள் சமயத்தையும் பரப்புவதற்கு வசதியாகக் குருமாரையும் இங்கே வரவழைத்தார்கள். எங்கள் நாட்டுக்கு வருகைதந்த குருமார்களுள் அமெரிக்க நாட்டவர் காலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பையடுத்த கோட்டையிலும் கல்விச் சங்கங்களை நிறுவினார்கள். யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தவர்கள் வட்டுக்கோட்டையைத் தங்களுக்கு வசதியான இடமாகக் கொண்டனர். அமெரிக்க மிசனரிமார் வட்டுக்கோட்டைக்கு வருகை தந்தமையை ஒரு வரப்பிரசாதமாகவும் கருத இடமுண்டு.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலேய புரட்சியில் இரண்டா வது பெரிய நகரம் எனப்புகழ் பெற்ற கல்கத்தாவில் ஆங்கிலம் வளர்க்கப் போனவர்களை அந்நகரத்தார் உபசரிக்காமை காரணமாக, அவர்கள் மோறிஸ்ரஸ் தீவில் சில காலம் தங்கிவிட்டுப் பம்பாய் நகரை நோக்கிப் பிரயாணமான போது, கடலைகள் அவர்களை இலங்கை யில் காலித் துறைமுகத்தில் கரை சேர்த்தன. காலியில் ஓதுங்கிய கல்விமான்கள் கொழும்பில் சிலநாட்கள் தங்கிய போது யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமையைக் கேட்டறிந்து இங்கு வட்டுக்கோட்டையை அலங்கரிப்பராயினர்.

வட்டுக்கோட்டையில் வந்தேறிய கல்வி மான்களுள் வாரன், நிச்சாட்ஸ், பூர், மெயிக், முதலானோர் குறிப்பிடத் தக்க பெரியவர்களாவர். இவர்கள் முதலில் தெல்லிப்பழை, மல்லாகம், முதலிய இடங்களில் பாடசாலைகள் அமைத்துக் கல்விப் பணிபுரிந்த பின், 1823ஆம் ஆண்டள வில் வட்டுக்கோட்டையில் செமினரி என்னும் சர்வ சாத்திரக் கலாசாலையை ஆரம்பித்தார்கள். அதன் பின்னரே 1827 ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு நகரையடுத்த கோட்டை என்னும் பழைய இராசதானியிலும் செமினரி ஒன்றை நிறுவினார்கள் என்பர்.

இப்பால் வட்டுக்கோட்டைக் கல்விக்கழகம் நாளொரு வண்ணம் வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் இங்கு பயின்றவர்கள் பன்முக ஞானம்பெறக் கூடியதாகப் பாடத்திட்டமும் அமைக்கப் பெறலாயிற்று. ஏட்டிலிருந்த வடமொழி நூல்களையும் மாணாக்கர் கற்றுத் தேருமளவில் பேராசிரியர்கள் கண்ணும் கருத்துமாகக் கற்பித்தார்கள். வழி காட்டினார்கள். அமெரிக்க நாட்டுச் செல்வப் பிரபுக்களின் பெயரால் எம்மவர் பலருக்குக் கிடைத்த புலமைப் பரிசில் கள் காரணமாக இவர்களுக்கு அவர்களின் பெயர்களும் வழங்கப்பெற்றன. இவர்கள் பெற்ற பெயர் களுள் வைமன், பிரவுன், கரோல், வில்லியம், போர்ட், ஏபிரகாம், குக், வின்ஸ்லோ, முதலானவை இன்றும் பாரம்பரியமாக வழக்கில் நிலவுகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வளரத் தொடங்கிய விஞ்ஞானத் துறையில் நம்மவரும் ஈடுபாடு கொள்ளும் வகையில் பாடங்களைக் கற்பித்த பேராசிரியர்கள் தாமும் தம் ஓய்வு நேரங்களில் எம் நாட்டவரின் இலக்கிய இலக்கண சமய நூல்களையும் வடமொழி தென்மொழி யாகிய இரு மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்து விற்பத்தி மான்களாயினர்.

வடமொழி தென்மொழிகளில் கிடைத்த அறிவு நூல்களையும் ஞான நூல்களையும் எழுத்து எண்ணிப் படித்த அமெரிக்கர் சிலர் சைவசித்தாந்தத் துறையில் பெரிதும் ஈடுபடுவாராயினர். இன்னும் இராமாயணம், பாரதம் ஆகிய இரு இதிகாசங்களிலும், கந்தபுராணம் முதலாய புராணங்களிலும் தத்துவக் கட்டளை, திருக்குறள் முதலாய நூல்களிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவாராயினர். தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் குறிக்கோளுக்கமையப் பண்பட்ட பேராசிரியர்கள் தங்கள் மாணாக்கர்களையும் பெரும் பண்டிதர்களாக உருவாக்கினார்கள்.

இவ்வாறு சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தவர் விவேக முறுக்கேறிய செம்மையை இலங்கைத் தேசாதிபதி, பிரதம நீதியரசர், பிரதம பிசப் பாண்டவர் முதலானோர் மெச்சியதோடு அன்று இலங்கை அரசியல் முறைகளில் திருத்தம் செய்யவந்த கோல்புறாக் குழுவினரும் பெருமளவில் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

வட்டுக்கோட்டையில் சகலாகம் சாத்திரங்கள் வளர்ச்சியுற்று வந்த காலத்தில் 1835ஆம் ஆண்டில் வணக்கத்திற்குரிய ஏச்.ஆர்.ஹொஸிந்ரன் என்பார் வட்டுக்கோட்டைச் சாத்திர சாலையின் அதிபராயினார். கலாநிதி ஹொஸிந்ரன் கணிதம், வானநூல், சைவ சித்தாந்தம், முதலிய துறைகளில் வெகுவாக ஈடுபட்டு இந்து சமய முறைப்படி வான சாத்திரத்தைத் துறைபோகப் பயின்று அது சம்பந்தமாகப் பெரு நூலொன்றை எழுதினார். அந்நூல் அக்காலத்தில் கல்கத்தா சர்வகலாசாலையில் எம்.ஏ. என்னும் முதுமாணிப் பட்டப்படிப்புக்குப் பாடநூலாய் விதிக்கப் பெற்றிருந்தது.

கலாநிதி ஹொஸிந்ரனின் பெருமையை அக்காலத்தில் தேசாதிபதியின் பிரதம காரியதரிசியாயிருந்த எம்ெர்சன் தென்னென்ற என்னும் பிரபு வெகுவாகப் பாராட்டி அறிக்கை எழுதியுள்ளார். கீழ்க்கண்ட கலைத் துறைகளிலும் ஞானத்துறையிலும் மேலும் ஈடுபட்டிருந்த கலாநிதி அவர்கள் மெய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஞான போதம் என்னும் சிந்தாந்த நூலையும், உமாபதி சிவசாரியார் அருளிய சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலையும், கட்டளை நூல்களுள் தத்துவங்களைப் பற்றி விரிவாக விளம்பும் தத்துவக் கட்டளை என்னும் நூலையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெரியார்கள் உதவிபுடன் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பாராயினார்.

இம்முன்று நூல்களையும் அவர் மொழி பெயர்த்த தோடு அவற்றை ஆங்கிலம் வல்லார் முட்டின்று முறையாக அறிந்து கொள்ளும் வகையில் முன்னுரையும் குறிப்புரையும் ஒரே தொகுதியாக 1854 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்து சமய மெய்யுணர்வுக் கோட்பாட்டில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்னும் பொருளமைந்த தலைப்பில் அவர் தயாரித்த தொகுதிகள் அமெரிக்காவின் கிழக்குத்தேச நாகரிகத்திற்குரிய சங்கத்துச் சஞ்சிகை மலர்களில் சிறப்பிடம் பெற்றன. அன்றி அவை ஒரு தொகுதியாக நிபுலாவன் என்னும் பெயரிடப் பெற்று, ஹாம்லன் என்பவரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலின் முன்னுரையில் கலாநிதி ஹொஸிந்ரன் "இது உலகத்துக்கே உரியது என்று கூறுவதில் பெருமைப்படுகிறேன். இதனைப் பெரிய உபகரிப்பு என்றே உவகையுறுகிறேன். இதில் வருகின்ற பரிபாஷைகள் இந்து சமய தத்துவங்களுக்கே உரியனவாகும். இவற்றுக்கு எளிதில் ஐரோப்பிய மொழிகளில் பதங்களைக் காண முடியாது. இவை குருமுகமாக அறிய வேண்டிய நுட்பங்களாகும் என்பேன். சாதாரணமாகப் பொது மக்களால் தீண்டற்கரியனவாய்ப் புனிதமாகப் பேணப்பெற்று வந்த தெய்வீகம் பழுத்த நூல்கள் இவை. இவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னறிவாக இந்துசமய அடிப்படைத் தத்துவங்களை ஒருவர் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நூல்களை உணர்தல் ஆலய வழிபாடு செய்வதையொக்கும். இவற்றை நானறியக் கிடைத்தமை எனக்குக் கிடைத்த கடவுட் கொடை எனவே நான்

கருதுகிறேன். இவற்றை விளக்கிக் கொள்வதற்கு மனப் பூட்டைத் திறப்பதற்குத் திறவுகோலாய் அமைந்துள்ளது பஞ்சாட்சர மந்திரம் என வழங்கும் திருவைந்தெழுத்தே யாம். இவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பதில் எனக்கு உறுதுணையாயிருந்தவர்கள் வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரசாலையில் உருவான யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்களாவர். இவர்களோடு நீண்டகாலமாகவே நான் கொண்டிருந்த தொடர்பு காரணமாகவே இத்தகைய ஞானநூல்களை நானறியும் தகமை எனக்குக் கிடைத்தது என்பேன்" என்று அவர் ஆராமையோடு எழுதியுள்ளார்.

இனி தத்துவம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்குகையில் கலாநிதி ஹொஸிந்ரன் அது உண்மைப் பொருள்களின் உண்மை இயல்பு என்பர். தத்துவக் கட்டளையை அவர் நானூற்றுப்பதினாறு புலஸ்காப்தாள்களில் மொழி பெயர்த்ததாகக் கூறுவர். இது இந்து மதத்தின் சைவ சமயத் திறத்தைக் கூறும் என்பர். இதனோடு அடைவுடைய தத்துவப் பிரகாசத்தின் சிறப்பையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவர். இவை உலக உற்பத்தியோடு மனித இயல்புகளையும் முறையாக விளக்குவன என்பர். இவற்றுக்கெல்லாம் விளக்கங்கள் அகலவுரைகள் தமிழ்மொழியிலே தான் உள்ளன என்று தமிழைப் போற்றுவர்.

தத்துவக் கட்டளையின் தனிப்பெருமையைக் கூறும்போது, தத்துவங்களைச் சாங்கோபாங்கமாகப் படிக்கிரமத்தில் கூறும் நூல்களில் விரிவாக அத்தனை தத்துவங்களையும் விளக்கும் தகுதி வாய்ந்த ஒரேயொரு நூல் இதுதான் என்று பெருமைப்படுவர். இதன் பெருமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழுகின்ற சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்திகளான செந்தமிழ்ப் பெரியார்கள் தாம் என்பர்.

தத்துவங்கள் எல்லாமாகத் தொண்ணூற்றாறு என்பதையும், அவை முதலிலமைந்த முப்பத்தாறும் அடுத்துவந்த அறுபதும் என்றும் விளக்கிய கலாநிதி முதல் தத்துவம் முன்றாயிருந்து விருத்தியடைந்த விதத்தையும் விரித்து விளக்கியுள்ளார். இன்னும் தத்துவத்தைக் குறிப்பதற்கு நேரொப்பான ஆங்கிலப் பதங்கள் பலவற்றைக் கூறியவர். அவையாவும் தமிழன் கண்ட தத்துவத்தின் உண்மையியல்பை உணர்த்தமாட்டா என்பர். கலாநிதி ஹொஸிந்ரன் சிவஞானபோதம் என்னும் சிவம் பழுத்த சாத்திர நூல் முகஞ் செய்தபோது, இதிலுள்ள அளவையின் அமைவையும் அருமையையும் அதிகமாகப் பாராட்டுவர். ஞானம் கைவரப் பெற்ற பழுத்த அருளாளரின் அறிவை வெகுவாக வியந்துபோற்றுவர். இந்து மதத்தவரின் பரந்துபட்ட பன்முகஞானத்தைப் புகழ்ந்து நயப்பர். உண்மையை உணர்த்துவதற்கு ஞானிகள் அளவை ஞானத்தை அமைவாகக் கையாண்ட சிறப்பினைப் புகழ்வர். அளவை நூலறிவில்லாமல் சிவஞானபோதச் செழுமப்பொருளை உணரமுடியாது என்று விளக்கி அதனை ஆங்கிலம் வல்லார்க்குப் பெரிய தொரு முன்னுரையில் விரித்தெழுதுவர். பதி, பசு, பாசம், என்னும் முப்பொருளுண்மையை விளக்குவதற்கு அளவை உபயோகமாயமைந்த முறையையும், அளவை என்பது செந்தமிழ்ப்பதம் என்பதையும் அது நீதியை அறிவதற்கு அனுகூலமாயுள்ளதையும் விளக்குவர்.

அளவைப் பிரமாணங்களை ஆறாகவும். பத்தாகவும், பத்துக்கு மேற்பட்டவைகளாகவும். மூன்றாகவும் கூறுவார்களும் உள்ளென்பதை விளக்கியவர். மெய்கண்டார் காட்டிய வழியிற் பத்துப் பிரமாணங்களை விளக்குவர்.

காட்சி என்பது காண்டல் எனப்படும். Perception in a large sense அனுமானம் என்பது கருதல் எனப்படும். Inference உரை என்பது ஆகமம். Revealing including different classes of professedly divine books.

அபாவம் -Negation Denial of a thing based on the known absence of some quality or on the non-existence of some other thing.
பொருள் -Impleation
ஒழிவு -Exception
ஐதீகம் -Tradition
ஒப்பு -Similitude
உண்மை -Truth or Essential property
இயல்பு -Naturalness

இனி காட்சி நால்வகைப்படும் என்றும் அவை இந்திரியக் காட்சி perception by organs of sense that is sensation,

மானதக் காட்சி -perception,
வேதனைக் காட்சி -experimental perception what one learns from experience,
யோகக் காட்சி -transcendental perception of vision had by religious meditation.

இன்னும் சாதாரணமான இலகுவான காட்சி எனப்படும். மூவகைக் காட்சிகளை விளக்கும் போது.

ஐயக்காட்சி -doubtful perception,
திரிபுக் காட்சி -mistaken perception,
சவிகற்பக் காட்சி -analytical perception.

சைவசித்தாந்திகளின் யோகக்காட்சியை விளக்கும் போது அது ஐயத்தின் நீங்கியதாய் மறுவற்றதாயிருக்கும் என்பர். அன்றி அது முன் சொன்ன சாதாரண காட்சிகளில் தங்கியிராது பூரணமானதாயிருக்கும் என்பர். இத்தகைய காட்சி வல்லார் சித்தர்கள் என்றும், சித்தி எண்வகையின் தென்பதையும் விளக்குவர்.

சித்தி -Miraculous gifts obtained by several ascetic observances
அணிமா -The power of rendering one's bulk to the size of an atom
மகிமா -The power to increase one's bulk illimitably
இலகுமா -The power to make oneself so light as not to feel the influence of gravity.
கரிமா -The power to make oneself so heavy as not to be effected by any attracting forces

பிராத்தி -The power to obtain whatever one desires.
பிராகாமியம் -The power fo penetrating every where without regard to natural obstacles.
ஈசத்துவம் -The power act as God or to constrain every thing in obedience to one's will
வசித்துவம் -The power to assume any form, and the proper functions of that form

இவை முதிர்ந்த யோகியின் ஆற்றல்கள் என்றும் இவை ஈசனோடு இணைவதற்கு உபயோகமானவை என்றும் விளக்குவர்.

இதன்பின் தன்பொருட்டனுமானம், பிற்பொருட்டனுமானம், என்பனவற்றை inference for one's self, or inductive inference என்றும், inference for the sake of others or declarative inference என்றும் விளக்குவர். பின்னர் மூவகைப்பட்சம், மூவகை ஏது என்பவற்றையும் முறையாக விளக்குவர்.

பட்சம் -The simple statement of a fact or truth. It is a proposition.

சபட்சம் -A specific statement of a known fact or truth

விபட்சம் -A negative proposition, the reverse of sapaksham

ஏது என்றால் என்ன என்பதை விளக்கும் போது அது reasons என்பர்.

அதுதானும் மூவகை முறைமையில் இயல்பேது, காரியஏது, அனுபலத்திஏது, என்றும் இவற்றை விளக்கும்போது natural reason, an effect showing a cause, arguing from the want of any cause, to the non existence of any effect என்பர்.

மேலும் அன்னுவயம் என்பது direct or positive statement of the argument with the conclusion என்பர்.

திருட்டாந்தம் -Proof by example
உபநயம் -Application of the reason to the simple proposition.

நிகமனம் -The conclusion or proposition proved

ஏது அனுமானம் -Reasoning from a natural cause
பொது -Reasoning from the common

அனுமானம் -or customary connection of things.

சாதனம் -Logical premise

சாத்தியம் -Logical conclusion

எச்ச அனுமானம் -Reasoning from any phenomenon to its natural antecedent, or cause.

காரியம் -The common logical team for effect or result

முதல் அனுமானம் -Reasoning from a cause to its common effect, or from an antecedent to its usual consequent
 காரணம் -Cause
 பூர்வக்காட்சி -Inference of some previous sensation or perception
 அனுமானம் -Inference involving reflection
 கருதல் அனுமானம் -Inference from revealed doctrines
 ஆகம அனுமானம் -Inference from revealed doctrines

இறைவன் இயம்பியவை என்னும் அருள் வாக்கியங்களை Renelations என்பர்.

தந்திரக்கலை -Is the course of Instruction embraced in thanthiram which is to be perused with desire. Thanthiram. are portion of Akamam. They treat of the mystic philospny of the devine operation especially as concluded, as they always are, through the agency of satthi the Female Energy of Deity.

தந்திரம் என்பது சரியை, கிரியை, என்பனவற்றைக் கூறுவது என்று விளக்குவர்.

மந்திரக்கலை -Is a course of knowledge obtained by means of manthiram - mystic for mulas. by the proper utterance or manthiram, manam and rest of the Intellectual Organic Faculties are subdued. Manthirama are a sort of organized divinities or divine emanations. which are capable of communicating the highest knowledge and power to those who have attained to a correct understanding and proper use of them. Hence they illuminate the soul - give it a sort of trancendental understanding. They therefore, become an important means of establishing the assumed doctrines.

Manthirakalai is confined chiefly to the third stage in divine life of men called Yogam - Meditation.

உபதேசகலை -This is a course of sacred learning which reveals the true nature of the eternal god. Upathesakalai or divine instruction belongs exclusively to gnanam the last and highest stage in human progress. This cause of instruction includes all those works that treat of Gnanam or divine wisdom. such as Siva GnanaPotham and others, one of the Agama doctrines.

None but the highest gurus can teach in this department.

இனி நியாயித்தல், நிர்ணயித்தல், சம்பந்தமாக மெய்கண்டார் செய்தருளிய சிந்தனாவழியில் பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமேயம், என்பனவற்றைக் கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் விளக்குவர்.

பிரமாதா -The one who understands or thinks, the agent in reasoning. This is the soul. less or more enlightened, according to its progress in divine knowledge.

பிரமாணம் -The principle or method by which the soul reasons.

பிரமேயம் -The object sought or that which is known by course of reasoning that which is contained in any logical conclusion.

பிரமேயத்தில் தன்னியல்புப் பிரமேயம், பொது வியல்புப் பிரமேயம் என இரண்டு வகையினையும் முறையாக விளக்குவர். சீவன் முத்தனைப் பற்றிக் கூறும்போது. 'The soul still in the body, and yet prepared for final emancipation, at death, is attributed to any one, the term at once distinguishes that soul as freed from the influence of malam, and as distinct from all ather souls.'

சிந்தாந்தத்தில் வருகின்ற போலிகளை விளக்கும் போது அவை நான்கையும் General Classes of fallacies in Inference.

பகட்ப் போலி, ஏதுப்போலி, உவமைப்போலி, தோல்வித்தானம், என்பவற்றுக்குப் பொருத்தமான விளக்கம் கொடுப்பர்.

இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதத்தை ஏற்ற முறையில் மொழி பெயர்த்து விளக்கிய கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் சிவப்பிரகாசம் என்னும் சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கும் முன்னுரையும், விளக்கமும், மொழி பெயர்ப்பும், உதவித் தமிழர் கண்ட தெய்வநெறிக் கோட்பாட்டை உலகமறியச் செய்தமை செயற்கரிய சீரிய செய்கையாகும்.

நன்றி : அகில உலக இந்து மாநாடு
 சிறப்பு மலர் - 1982

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
 அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழுப்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையு மிலோமேலோர் எம்பாவாய்!

(திருவாசகம்.)

வேதங் காட்டும் இந்துப் பண்பாடு

பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்,
தலைவர். இந்துநாகரிகத்துறை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

இந்தியாவிற்குப் பெருமளவில் அநுட்டிக்கப்பட்டுவரும் மதத்தை இந்து மதமென வெளிநாட்டவர் கூறுவர். பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு உள் அமைப்பில் வேறுபாடுகளை யுடைய கொண்டமைவதாக இம்மதம் தோற்றமளிக்கின்றது. தம்முட் பெருமளவில் வேறுபடும் இயல்புகள் பொருந்திய இடத்தும் எந்த உட்பிரிவும் இந்து மதமாகவே குறிக்கப்படும் மரபு தோன்றி வளரலாயிற்று. சைவர் களாயினும் வைணவர்களாயினுஞ் சாக்தர்களாயினும் இந்துக்களெனவே சுட்டப்படுகின்றனர். இவ்வாறு உட்பிரிவுகளாகக் கருதப்படும் மதங்களுள் முக்கியமானவை ஆறு எனலாம். இவை காண்பத்யம், கௌமாரம், செளரம், வைணவம், சாக்தம், சைவம் எனப்படுவன. இம்மதங்களைத் தழுவிச் சமயக் கருத்துக்களுந் தத்துவக் கருத்துக்களும் வளரலாயின. இவ்வாறு உட்பிரிவுகளைத் தனிச்சிறப்புண்டு. இன்று அநுட்டிக்கப்பட்டுவரும் நிலையில் இம்மதம் ஏனைய ஐந்தினையும் தனது உள்ளுறுப்புக்களாக ஏற்றுத் தன்னுள் அடக்கிப் பரந்து விரிந்த பெருமதமாக அமைந்து விளங்குவது இதன் பெருமை. மேனாட்டவர்கள் சூட்டிய இந்துமதம் என்ற பெயருக்குத் தனி உரிமை வாய்ந்ததாகச் சைவம் பல வகைகளில் விளங்குகின்றது. எனவே இந்து என்றால் சைவம். சைவம் என்றால் இந்து என்று உணரும் நிலை பிறந்துள்ளது.

இவ்வாறு தனித்தனி வெவ்வேறு மதங்களாகக் குறிப்பிடப்படும் உள்ளுறுப்புக்களாகிய பலவற்றையும் ஒன்றிணைத்து ஒரு மதமாகப் பேசவைப்பதற்கு வேதமே காரணமாக விளங்குகின்றது. உள்ளே ஊடுருவி நிற்கும் நூல் மறைந்து நின்று பல முத்துக்களைச் சிதற விடாது பிணைத்து ஒரு முத்துமாலை என்ற பெயரை வருவிப்பதுபோன்று வேதம் பல மதவகைகளை ஊடுருவிப் பிணைத்து நின்று எல்லா மதங்களையும் ஒன்றிணைத்து இந்து மதம் என்று பெயர் சூட்டிப்பேசவைக்கின்றது. எனவே எல்லாத் தெய்வங்களையும் தன் வழிபாட்டு முறைக்குட் பரிவாரங்களாக உள் அடக்கிய மதாநுஷ்டானச் சிறப்புப்பெற்ற சைவம் வேதபாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் இயங்குங் காரணம்பற்றி வைதிக சைவம் எனப்படும். இச்சைவம் வேதநெறி நிற்பதாகத் திருமுறைகள் சுட்டுகின்றன.

வேதங்களிற் பல தெய்வங்கள் உயரிய நிலையில் விதந்து கூறப்படினும் இவ்வாறு பலவாகக் கூறப்பட்டவை ஒன்றின் பலவகைத் தோற்றமே என வேதவாக்கியமே கூறுவதைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு வேதங் கூறுவது சிவனையே என அறிஞர் விளக்கங் கூறுவர். வெளிப்பாது உருக்கரந்து உறையும் இயல்பினர் தேவர்கள் என்பது சுருதிவாக்யம். சிவபிரான் வேதங்களுக்கும் எட்டாதவன் என்பது அருளாளர் அநுபவ வாக்கு.

வேதங்களுக்கு மறை என்ற சிறப்புப்பெயர் வழங்குகின்றது. இது மறையாக இருந்து அறிவை மறைமுகமாகவே உணர்த்தும். எனவே ஆழமாக உற்று நோக்கும் ஞானியர்க்கு மட்டுமே வேதங்கள் உணர்த்தும் உண்மைப் பொருள் விளக்கம் பெறும். இஞ்ஞானியர்கள் காலத்துக்குக் காலந்தோன்றித் தமக்கு வெளிப்பட்ட விளக்கங்களை மறைவழி நின்று தோத்திரங்களாகவும் சாத்திரங்களாகவும் திருமுறைகளாகவும் அருள்வாக்குகளாகவும் வழங்கி வந்துள்ளார்கள். மறைகளை வழங்கிய இறைவனே ஆகமங்களை விளக்கவடிவில் தெளிவாக உணர்த்தப் படுவோர் உணரும் வகையில் அருளியிருப்பதாகப் பாரம்பரியம் கூறும். வேதங்கள் மறைந்து நிற்பன. ஆகமங்கள் அண்ணித்து நிற்பன. ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க என்பது அருள் மொழி.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், என்னும் நான்கு வழிகளை உணர்த்தும் முதல் நூலாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு லட்சியங்களை அடைவிக்கும் வழிகாட்டியாக, விளங்கும் வேதங்கள், மக்கள் செவ்விதாக இம்மையிற் பண்பட்டு வாழவும், மறுமையில் இதைவிடச் சிறந்ததொன்றுமில்லை எனச் சுட்டப்படும் உயர் கதியாகிய மோட்சப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறவும் வழிகாட்டியுள்ளன. எனவே வேதநெறி நின்று ஒழுகும் இந்து மக்கள் பெரும் பண்பட்ட வாழ்க்கைச் சிறப்பு வாய்ந்தவர்களே. இவ்வாறு சிறப்புற வாழ்ந்த ஆன்மோர்கள் தம் நுண்ணறிவால் வேதப் பொருளை உணர்ந்து வாழ்ந்ததோடு நின்று விடாது அவ்வாறு வாழும் முறையை ஏனையோர்க்கு உணர்த்தும் முகமாக அறநூல்களாகவும், பொருள் நூல்களாகவும், இன்ப நூல்களாகவும், வீடுணர்த்தும் ஞான நூல்களாகவும் உருவாக்கியுள்ளார்கள். இந்துக்களுக்கு வழங்கப்பெற்ற இப்பேறு தனிச்சிறப்பினது. ஏனெனின் இவ்வாறு வகுத்துரைக்கப்பெற்ற பேற்றினை இந்துக்களொழிந்த வேறெவரும் இவ்வளவிற்குப் பெற்றிலர். இதுவே வேதங் காட்டும் இந்துப் பண்பாட்டின் பெரும் சிறப்பு.

ஒவ்வொரு சமயத்திலும் முக்கியமாகக் கருதப்படுவது அதன்வழி நின்று அநுட்டிக்கும் முறையேயாகும். இவ்வநுட்டானத்தின் இன்றியமையாத அமிசம் கிரியை. இந்துக்களின் கிரியைகள் பற்றி முதன்முதல் வழங்கப்பட்ட நூல் வேதங்களின் பகுதிகளாயமையும் பிராமணங்களாகும். இவற்றை உற்று நோக்கி ஆராய்ந்தால் இவையே பாரதத்தில் தோன்றி இன்றுவரை விளங்கிவரும் கலைகள் யாவற்றிற்கும் மறைமுகமான மூலங்களாக, வித்துக்களாக அமைத்திருப்பதைக் காணலாம். கணிதம், வான விஞ்ஞானம், இலக்கியம், இலக்கணம், யாப்பு, மொழியியல் முதலியன முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்

தக்கவை. மேலும், கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, இசைக் கலை முதலிய கலைகளின் பிறப்பிடமாகவும் இவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வேதப் பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர் அக்காலமக்கள் வாழ்க்கை பற்றி விமரிசித்து வருணித்துள்ளார்கள். இவர்கள் தரும் வரலாற்றை அவதானிக்கும் பொழுது வேதங்கள் காட்டும் பண்பாட்டுச் சிறப்பு மேலும் ஓங்கி நிற்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

பொது நூலாக விளங்கும், வேதங்கள் சிறப்பு நூல்களான ஆகமங்களால் விளக்கம் பெறுகின்றன. ஆகமங்களுள் சமயம், தத்துவம் ஆகியவற்றை வளம் பெற வைத்துப் பண்பாட்டைச் சிறப்பிக்கின்றன. ஆகமங்கள் வழங்கிய அறிவின் வெளித்தோற்றமாக இருப்பனவே பாரத நாட்டில், விசேடமாகத் தென்னாட்டில் வானளாவி விளங்கும் கோபுரங்களையும் விமானங்களையும் ஏனைய கலைவெளிப்பாடுகளையும் கொண்ட மைந்த திருக்கோயில்கள், இக்கோயில்கள் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, நாட்டியக்

கலையான நுண்கலைகளையும் ஏனைய கலைகளையும் பேணி வளர்த்துவந்துள்ளன. ஆகம மரபு காட்டுங் கிரியை களே இக்கலை வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது மட்டுமல்லாமல் தாமும் சிறந்த கலையம்சம் மிகுந்து விளங்குகின்றன. இந்துக்களின் ஆலயங்கள் வளர்க்காத கலைகளே இல்லை எனலாம்.

தொகுத்துக் கூறுமிடத்து, சமயம், தத்துவம், கலைகள், வாழ்க்கைச் சிறப்பு, சமுதாய வளர்ச்சி ஆகியன இந்துக்களிடே வளர்ந்த அளவிற்கு வேறு எங்கனும் வளரவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. இந்த வளர்ச்சிக்கு வித்தாக, முதல் தோற்றுவாயாக, மறைமுகமாக நின்று வழிவகுத்த மறை எனப் போற்றப்படும் வேதம் கம்பீரமாக ஓங்கி நிமிர்ந்து நிற்கும் இந்தப் பண்பாடென்னும் உயரிய கட்டடத்தினது வெளியே தெரியாது மண்ணின் கீழே மறைந்து அமைந்து உறுதியாகத் தாங்கி நிற்கும் அத்திவாரம் எனலாம்.

நன்றி சீவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - 1985

உ

திருப்புகழ்

நிலையாப் பொருளை உடலாக் கருதி	
நெடுநாட் பொழுது	மவமேபோய்
நிறைபோய்ச் செவீடு குருடாய்ப் பிணிகள்	
நிறைவாய்ப் பொறிகள்	தடுமாறி
மலநீர்ச் சயன மிசையால் பெருகி	
மடிவேற் குரிய	நெறியாக
மறைபோற் றரிய ஒளியாய்ப் பரவு	
மலர்தாட் கமல	மருள்வாயே
கொலைகாட் டவுணர் கெடமாச் சலதி	
குளமாய்ச் சுவற	முதுகுதம்
குறிபோய்ப் பிளவு படமேற் கதுவு	
கொதிவேற் படையை	வீடுவோனே
அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர	
அழியாப் புந்த	வடிவாகும்
அரனார்க் கதிக பொருள்காட் டதிப	
அடியார்க் கெளிய	பெருமாளே.

இந்து சமய மரபில் தலவிருட்ச வழிபாடு

(மரவழிபாடு)

ப. கணேசலிங்கம் B.A. (HONS) M. PHIL (JAF)

விரிவுரையாளர். இந்து நாகரிகத்துறை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

உலக நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும் தெய்வீக நிலைப்படுத்தி வழிபட்டு வந்ததை அறியமுடிகின்றது. மக்கள் இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும் தெய்வீக நிலைப்படுத்தி வழிபட்டு வந்தமைக்கும், தற்பொழுதும் கூட வழிபட்டு வருவதற்கும் பிரதான காரணங்களாக தேவையும் பயமும் அமைகின்றன. தென்கிழக்காசிய, தென்னாசிய, மேற்குலகம் ஆகிய நாடுகளில் முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த, தற்பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் இந்து சமயக் கடவுளர்களான சிவன், சக்தி, விஷ்ணு, முருகன், விநாயகர், பிரமன், சூரியன் ஆகியோர்களுக்கும் மற்றும் தேவ - அரசர்கள், அகத்தியர், காரைக்காலம்மையார், இறந்தோர்கள் (மூதாதையர்கள்), மரம் (விருட்சம்), பாம்பு, பசு (இடபம்), உயிரினங்கள், இயற்கைக்கூறுகள் ஆகியனவற்றுக்கும் கலைத்துவம் வாய்ந்த திருக்கோயில் களை நிறுவி வழிபாடாற்றியதையும், இன்று வரை வழிபாடாற்றி வருவதையும் அங்கு கிடைத்த சான்றுகளிலிருந்தும், வழிபாட்டு நடைமுறைகளிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

பண்டைக் காலத்தில் இந்துக் கோயில்களைச் சார்ந்து வாழ்ந்த மக்கள் தமது கல்வியையும் கலைகளையும் மருத்துவத்தையும் கோயில்களைச் சுற்றியே வளர்த்து வந்ததை அறிய முடிகின்றது. ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமும் கூடக் கோயிலை அணித்தே அமர்ந்து நீதி வழங்கின. மக்கள் வாழ்வில் கோயில்கள் நடுநாயகமாக அமைந்து, சமயநெறியையும், அற உணர்வையும் வளர்த்ததோடு மக்கள் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தேவையான அனைத்துக்குமே நடுநிலையமாக இயங்கி வந்தது. இந்துக் கோயில்கள் சமய வழிபாட்டில் மட்டுமல்லாது, சமூக நிறுவனங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

இறைவனை உருவமாகவும் அருவமாகவும் வழிபடத் தொடங்கிய காலத்தில் அவ்வழிபாடு ஊர்ப்பொதுவில் ஊர்மக்கள் கூடுவதற்கு இடமாயமைந்த நிழல்தரும் அழகுமிக்க மரத்தடியிலேயே வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. இந்நடைமுறையை இன்றும் சிற்றுார்களில் காணலாம். அவ்வாறான மரங்களிலேயே இறைவன் தங்குவதாக நம்பி அம்மரங்கள் பட்டுப்போன பின்னர் எஞ்சிய அடிமரத்தை வணங்கி வந்தனர். மதுரை சுந்தரேசுவரர் கோயிலில் பழைய கடம்பமரம் வெள்ளித் தகட்டால் அணி செய்யப்பெற்று வழிபடப்படுவதை இன்று காணலாம். மரத்தையும் மரத்தடியில் வைக்கப்பட்ட இறை உருவத்தையும் வழிபட்ட பின்னர் மரத்தடியிலேயே கோயில்கள் கட்டப்பெற்றன. பல திருக்கோயில்களும் ஊர்களும் தலமரங்களின் பெயராலேயே அமைந்துள்ளன.

கடம்பந்துறை, ஆலங்காடு, நெல்லிக்கா முதலிய இடங்கள் தலமரத்தின் பெயராலேயே அமைந்தவையாகும்.

தலவிருட்சம் என்பது இறைவன் கோயில் கொண்டு முந்தருளியுள்ள தலங்களில் அமைந்து விளங்கும் மரத்தினை சுட்டுவதாகும். இந்துப் பண்பாட்டு மரபிலே திருக்கோயில்கள் தோறும் தொன்றுதொட்டு வழிபடப் பெற்றுவரும் தலவிருட்சங்கள் மருத்துவத்திற்கும் பயன்படுத்தி நாம் பல்வேறு நலன்களைப் பெறக்கூடியதாகவுள்ளன. பாடல் பெற்ற தலங்களில் உள்ள மரங்களில் ஒன்றிரண்டு நீங்கலாக எல்லாமே ஏதேனும் ஒரு வகையில் மருந்தாகப் பயன்படக்கூடியவையாகவுள்ளன. இறைவன் கோயில் கொண்டிருந்தருளியுள்ள இடங்கள் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய விசேடங்களைக் கொண்டமைந்து மிகச் சிறப்பினைத் தருவதாகும். மரத்தையும் மரத்தடியில் வைக்கப்பட்ட இறை உருவத்தையும் வழிபட்ட பின்னர் மரத்தடியிலேயே கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இறைவன் மரத்தின் கீழ் வதிவதாகத் திருமுறைகளிலும் திவ்விய பிரபந்தங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சைவ, வைணவத் தெய்வங்கள் கோயில் கொண்டிருந்தருளி அருள் ஆட்சி செய்யும் தலங்களை யும், அங்குறையும் தெய்வங்களைப் பற்றியும் நாயன்மர்கள், ஆழ்வார்கள் ஆகியோர் பாடியருளிய தெய்வீகப் பாடல்கள் முறையே திருமுறைகள், திவ்விய பிரபந்தங்கள் எனச் சுட்டப்படுகின்றன. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் அமைந்து விளங்கும் திருக்கோயில்களிலே பல்வேறு தலவிருட்சங்கள் அமைந்து விளங்குவதைக் காணலாம்.

மரத்தினைப் புனிதமாக மக்கள் போற்றி வழிபட்ட தற்கான காரணங்களை பல அறிஞர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இவ்வறிஞர்களுள் க.ப. அறவாணன், பேராசிரியர் மோனியர் வில்லியம், FERGUSSAN ஆகியோர்களது கருத்துக்கள் முக்கியமானவை ஆகும். மனித மனத்தில் மரம் பற்றிய நன்றியும், மதிப்பும் தோன்றியமைக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. இதனையே மர வழிபாடு பற்றிக் கூற வந்த க. ப. அறவாணன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். "மரவழிபாடும் நன்றி உணர்வு அல்லது அச்ச உணர்வு அடிப்படையிலேயே முதற்கண் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். வழிபடப் பெறும் பெரும்பாலான மரங்கள் பழம் நல்குவனவாகவும் உடல் நோய் போக்கும் மருந்து மரங்களாகவும் பரந்த அளவில் கிளைபரப்பி நிழல் தருவனவாகவும் இருந்தன. இருக்கின்றன. எனவே நன்மை நல்கும் மரங்கள் மீது அன்பும் நன்றியுணர்ச்சியும் மேலிட வழிபாடு உருவாயிற்று. சில மரங்கள் நச்சுப்பழங்களை நல்கின. நச்சுக்காற்றை உதிர்த்தன. அவற்றைக் கண்டஞ்சிய பண்டைய மாந்த

ரினம் மேலும் தமக்கு அவற்றால் துன்பம் வரலாகாது என்று வணங்கி, அஞ்சி ஒதுங்கியது. எனவே சில இடங்களில் நச்சுமர வழிபாடும் தோன்றியுள்ளது. மேலும் மரங்களை வழிபடும் வழக்கம் பற்றிப் பேராசிரியர் மோனியர் வில்லியம் கூறும்போது "மரங்கள், புதிரகள், செடிகள், ஆகியவற்றினுள்ளே தெய்வீக ஆற்றல் திரட்டின் மிக மேற்பட்ட இயற்கைத் தன்மைகள் இருப்பதாகக் கருதப்படுவதை முன்னிட்டு அவற்றை வழிபடுதல் எங்குமே பரவலாயிற்று எனக் கூறுகின்றார்.

அறிஞர் FERGUSSAN என்பவர் "கடவுளின் அதி உயர்ந்த கொடை மரங்களே என்று மனிதன் நினைத்தான். எனவே இக்கொடையை ஈய்ந்த கடவுளின் ஆவி இம்மரங்களின் கொம்பரிடையே வாழ்கின்றது. இலையசைவு ஒலிகளில் பல அற்புதங்களை உணர்த்துகின்றான்." என்கின்றார். இவர் இக்கருத்தின் மூலம் மரவழிபாடு ஊடாகவே கடவுள் வழிபாடு தோன்றியது என்பதனை எடுத்துக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு நன்மைகளைப் பெற்ற மனிதன் அதனைப் போற்றத் தொடங்கினான். இதன் அடிப்படையிலேயே மரவழிபாடு ஆதி மாந்தரால் இயற்றப்பட்டு வந்தது. இதனைப் பின்பற்றியே உலகெங்கும் ஒவ்வொரு சந்ததியினரால் மரவழிபாடு பேணப்பட்டு இன்றுவரை நிலைபெற்று வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் மரவழிபாட்டின் தோற்றத்திற்கு, புனித மரங்களில் இறந்துவிட்ட முன்னோர் தம் ஆவி உறைவதாக ஏற்பட்ட நம்பிக்கையும் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

மரவழிபாட்டின் தோற்றத்தை நோக்கும் போது நன்மைகள் தருவதால் மரங்களின் மீது பக்தி ஏற்பட்டு வழிபாடு உருவாயிற்று என்பதும், தீமைகள் நல்கும் என்ற பயத்தாலும் மரவழிபாடு அறிமுகமாயிற்று என்பதும் தெளிவாகின்றது. அன்பு, அச்சம், ஆகிய இரு காரணங்களும் ஆதிமாந்தரின் அடிப்படை உணர்வு என்பதால், மரவழிபாடே வழிபாட்டில் மிகமுந்தியது எனலாம். ஆதி மனிதனுக்கு அவனது பார்வையில் நோக்கும் போது அவனுக்கு மிக அண்மையில் நின்று நன்மையும், தீமையும் நல்கிய மரங்கள் முதலில் அவனுக்கு வழிபடுபொருளாயின எனலாம்.

இந்துக் கோயில்களின் தலவிருட்சங்களாக வில்வம், வன்னி, புன்னை, சரம்(கொன்றை), பலா, மா, அரசு, ஆல், பனை, செண்பகம், வாழை, பாதிரி, பவள மல்லிகை, புரசு, மகிழ், இலந்தை, கோங்கு (முள்ளிலவு), முல்லை, மூங்கில், அலரி, இலுப்பை, கடம்பு, காட்டாத்தி, குருந்து, நெல்லி, பன்னீர்மரம், மாதவி, அத்தி, எருக்கு, சந்தனம், தாழை, துளசி, தென்னை, நாவல், புளி, மந்தாரை, மருதம், மாவிலங்கம், வேம்பு, அசோகு, அகில், ஊமத்தை, எலுமிச்சை, கடுக்காய், கருங்காலி, கல்லத்தி, காரை, கிளுவை, கொட்டைச்செடி (ஆமணக்கு), கோரை, சதுரக்கள்ளி, தருப்பைப்புல், தில்லை, தேற்றா, நந்தியாவட்டம், நாரத்தை, நொச்சி, பராய், பாலை, பிரம்பு, புன்கு, சிறுபூனை, வஞ்சி, வாகை, வால்மிளகு, விளா, விழல், விழுதி, வெள்வேல் ஆகிய தாவர வர்க்கங்கள் விளங்குகின்றன. மரத்தின் கீழே மரத்திலோ இறைவன்

உறைவதாகக் குறிப்பிடாமல், தலமரங்களின் பெயர்கள் தேவாரங்களில் பல பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மேலும் இத்தலவிருட்சங்கள் வழிபாட்டுக்குரியனவாக மட்டும் விளங்காது பல்வேறு மருத்துவ பயன்பாடுள்ளதாகவும் விளங்குவதைப் பற்றி, திரு. ச. திருஞானம் அவர்கள் திருக்கோயில் மரங்களின் மருத்துவப் பயன்கள் (1998) என்ற நூலில் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கதாகும்.

விருட்ச வழிபாடு (மரவழிபாடு) ஆதியானது; அநாயியானது. இந்தியாவில் சிந்துவெளி நாகரிக காலத்தில் அரசமரம் வணங்கப்பட்டதற்கான சான்றுகள் இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே காணப்படுகின்றன. மரங்கள் இருநிலையில் வழிபடப்பட்டிருக்கலாம். ஒன்று தெய்வத் தன்மையுள்ள மரங்கள். இவற்றுக்குத் தீமை செய்தல், ஊறு விளைவித்தல் மனிதனுக்கு ஆபத்தை உண்டு பண்ணும் என்ற உணர்வு இருந்தது. ஆல், அரசு, கொன்றை, போன்றவை இதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். அடுத்த நிலை இம்மரங்களைத் தெய்வமுறை கோயிலாக மனதிற் கொண்டு வழிபடல் என்பனவாகும். இந்தியாவில் தமிழகத்தில் கூட, ஆதியில் இயற்கை வழிபாடு, உயிரற்ற பொருட்களுக்கு உயிர்த்தன்மை கொடுத்து வழிபடல், குலமரபுச் சின்னங்களை வழிபடல் ஆகியன முக்கியம் பெற்றன. சில குறிப்பிட்ட மரங்கள் மிருகங்கள் தெய்வீகத் தன்மை பெற்றுக் காணப்பட்டன. கோயில்கள் கூட ஆரம்பத்தில் மரங்களின் கீழேதான் காணப்பட்டன. தலவிருட்சங்களை மையமாக வைத்துக் காணப்படும் பல பழைய தலங்கள் இவற்றுக்குச் சான்று பகருகின்றன.

இந்தியாவிலுள்ள தலங்களில் ஒவ்வொரு தலத்துக்கும் ஒவ்வொரு தலவிருட்சம் புனித மரமாகப் போற்றப்படுகின்றது. இதுவே அத்தலத்திற்கு தலப் பெருமையாக அமைந்துள்ளது. அவற்றுள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டாக இங்கு குறிப்பிடலாம். திருவையாறு, திருஎழும்பியூர், திருஇராமேஸ்வரம் முதலிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட திருக்கோயில்களில் வில்வம் தலமரமாக அமைந்துள்ளது. தலமரமாக இல்லாத கோயில்களிலும் வளர்க்கப்படுவதில் இருந்தே இதன் முக்கியத்துவத்தினை உணரமுடிகின்றது. சிவபிரானுக்குப் பூசனை மூலிகையான இது ஒரு கற்பக மூலிகையாகும். வில்வம் இன்ன பிணிக்கு மட்டுமே மருந்தென்று அமையாது எல்லாப் பிணிகளையும் நீக்கி வாழ்நாளை நீடிக்கும் தன்மையுடையதாக விளங்குகின்றது. வில்வத்தினை கூவிளம், கூவிளை என்ற பெயர்களாலும் அழைப்பர். திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி சுவாமிகள், "நீரோடு கூவிளமும் நிலாமதியும் வெள்ளெருக்கும் நிறைந்த கொன்றைத்" என்ற தேவாரப் பாடலில் வில்வம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருமுதுகுன்றம் (விருத்தாசலம்) திருவான்மியூர், மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி, திருப்பூந்துருத்தி முதலிய பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட திருக்கோயில்களில் தலமரமாக வன்னி விளங்குகிறது. வில்வத்திற்கு அடுத்த படியாக, மிகுதியான கோயில்களில் தலமரமாக வன்னி

மரம் அமைந்து விளங்குகின்றது. வன்னி மரம் இந்துக்களது வழிபாட்டுக்கு மட்டுமல்லாது, மருத்துவப் பயன்பாடுகளான காய்ச்சல் போக்குதல், சளியகற்றுதல், நாடி நடையும், உடல் வெப்பத்தையும் மிகுத்தல் ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. "வம்பார் கொன்றை வன்னி மலர் தூவி" என வன்னி பற்றி திருஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரப் பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருத்துறைப்பூர், திருப்பத்தனை நல்லூர், திரு அச்சிறுபாக்கம், திருக்கோவலூர் முதலிய பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட திருக்கோயில்களில் தலமரமாகக் கொன்றை விளங்குகின்றது. வன்னிக்கு அடுத்தபடியாக அதிகமான கோயில்களில் தலமரமாக இது அமைந்துள்ளது. இம்மரத்தின் மரக்கட்டை நோய் நீக்கி, உடல் தேற்றும், காய்ச்சல் தணிக்கும், மலமிளக்கும், வாந்தியுண்டாக்கும், உடல்தாதுக் களை அழுகாமல் தடுக்கும், பூ, வயிற்று வாய்ப்பு அகற்றும் நுண் புழுக்களைக் கொல்லும் ஆகிய மருத்துவப் பயன்பாடுகளை தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது.

திருப்புவாயில், திருப்புகலூர், திருமயிலாப்பூர், திருவெண்ணைய் நல்லூர், திருவேட்டக்குடி முதலிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருஇடவெந்தை, திருக்கோவலூர், திருப்பாடகம், திருப்பலிப்பூர், திருப்பள்ளம், பூதக்குடி, முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் புன்னை தலமரமாக விளங்குகின்றது. இம்மரம் தாது அழுகல் போக்கியாகவும், உடல் இசிவு நீக்கியாகவும் நாடி நடையை உயர்த்தி உடல்வெப்பு தரும் மருந்தாகவும் பயன்படுகின்றது. அத்துடன் தோல் நோய்க்குச் சிறந்த மருந்தாகவும் பயன்பட்டு வருகின்றது. திருக்குற்றாலம், திருநாவலூர், திருவாய்மூர் முதலிய பத்துக்கும் மேற்பட்ட சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருக்கோட்டிப்பூர், திருக்கடித்தானம் முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாக விளங்கு வது பலமரமாகும்.

'மந்த மார்வாழில் மாங்கனி மாந்திட மந்திகள் மாணிக்கம் உந்தி நீர்வரு காவிரி வடகரை மாந்துறை யுறைவானை'

என திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் தமது தேவாரப் பதிகத்தில் மாமரத்தினை தலவிருட்சமாகக் கொண்டமைந்த திருக்கோயிலினைச் சுட்டுகின்றார்.

திருமாந்துறை, திருமயிலாடுதுறை, திருநாகைக் காரோணம், திருக்கச்சிஏகம்பம், திருஉசாத்தானம், திருஅவிநாசி முதலிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும், திருநீர்கம், திருச்சீரீவரமங்கை முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாக விளங்குவது மாமரமாகும். மாவின் தளிர், இலை, பருப்பு, பட்டை, பிசின் ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவையாக விளங்குவதை சித்த வைத்தியர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

திருவாவடுதுறை, திருநல்லம், திருப்பரிதிநியமம், ஆகிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருக்கச்சி, திருப்பட்டுழி, திருப்பல்லாணி முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாக அரசு விளங்குகின்றது. இதனை திருமரம்

என அழைப்பர். ஊர், ஏரி, குளக்கரைகளில் வேம்புடன் இணைத்து வளர்க்கப்படுவதுமுண்டு. இவ்வின மரங்களை வலம் வருவதால் மகப்பேறு வாய்க்கும் என்று பரவலாக நம்பப்படுகின்றது. மற்றும் இதன் கொழுந்து வெப்பு அகற்றவும், தாகந்தணிக்கவும், வேர்,பட்டை ஆகியவை வீக்கம் குறைக்கவும் மருந்தாகப் பயன்படுகின்றன.

திருஅன்பிலாலந்துறை, திருப்பழுவூர், திருவாலம் பொழில், திருவாலங்காடு, முதலிய சிவத்திருத் தலங்களிலும் திருமெய்யம், திருவில்லிப்புத்தூர் முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாக ஆலமரம் விளங்குகின்றது. திருப்பனந்தாள், திருப்பனங்காடு, திருப்பனைப்பூர், திருமழபாடி முதலிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருக்குறுங்குடி முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் பனை மரமே தலமரமாக விளங்கி வருகின்றது. திருத்தென் குடித்திட்டை, திருஇன்னம்பர், திருச்சிவபரம், திருநாகேசுவரம், திருப்பெண்ணாகடம் முதலிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருச்சேறை, திருநந்திபுரவிண்ணகரம் ஆகிய திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாக செண்பகமரம் விளங்குகின்றது. இது மலருக்காக வீடுகளிலும் கோயில் நந்தவனங்களிலும் வளர்க்கப்படுவதுமுண்டு. இதன் இலை, பூ, வேர், பட்டை ஆகியவை மருத்துவப்பயனுடையவையாகும்.

திருப்பழனம், திருத்தேவூர், திருமருகல், திருத்தரு மபரம், திருக்குடவாயில், திருப்பைஞ்சேரி, திருக்கஞ்சனூர், திருக்கழுக்குன்றம் ஆகிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும், திருக்கரம்பனூர், திருக்கடலூர், திருவெள்ளியில்சூடி ஆகிய திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாக வாழை விளங்குகின்றது. திருப்பைஞ்சேரியில் லீலி எனும் ஒருவகைக் கல்வாழையும் திருமருகலில் மலைவாழை இனத்தைச் சேர்ந்த வாழையும் தலமரங்களாக உள்ளன. திருப்பாதிரிப்புலிப்பூர், திருவலிதாயம், திருஅவினாசி, திருவாரூர் ஆகிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருஆதனூர், திருநாகை முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் பாதிரி தலமரமாக விளங்குகின்றது. இவற்றுள் பாதிரிப்புலிப்பூரில் வெண்பாதிரியும் திருவாரூரில் செம்பாதிரியும் தலமரமாகும்.

பவளமல்லிகையினைத் தலமரமாகக் கொண்டு திருக்காழி, திருக்களர், திருக்கோட்டாறு, திருநறைப்பூர், முதலிய சிவத்திருக்கோயில்களும் திருக்கடிகை, திருவைகுந்தம் போன்ற திருமால் கோயில்களும் விளங்குகின்றன. திருத்தலைச்சங்காடு, திருக்கஞ்சனூர் ஆகிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருப்பார்த்தன்பள்ளி, திருப்பேர்நகர், திருவெள்ளக்குளம் முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் புரசமரம் தல மரமாக விளங்குகின்றது. இது பலாசம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருவெற்றிப்பூர், திருவெண்ணாமலை, திருஇராமனதீச்சரம், திருநீரூர் முதலிய சிவத்திருக்கோயில்களிலும் திருக்கண்ணங்குடி, திருக்கண்ணமங்கை முதலிய திருமால் கோயில்களிலும் மகிழமரம் தலமரமாயுள்ளது. மகிழ்ப்பூ திருவெண்ணாமலை, திருக்கண்ணமங்கை ஆகிய தலங்களில் இறைவழி பாட்டுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. திருக்கீழ்வேசூர், திருநணா திருஓமம்புலிப்பூர் முதலிய திருக்கோயில்களில் தலமரமாக இலந்தை விளங்குகிறது.

திருநன்னிலத்துப் பெருங்கோயில், திருமங்கலக்குடி, திருக்கோடி, திருக்கைச்சிணம், ஆகிய திருக்கோயில்களில் கோங்கு தலமரமாகும். தற்சமயம் எந்தத் தலத்திலும் வளர்ப்பதாகத் தெரியவில்லை. திருக்கருகாவூர், திருக்கா விரிப்பூம்பட்டினம், திருக்கருப்பறியலூர், வடதிருமுல்லை வாயில் ஆகிய திருக்கோயில்களில் முல்லைக்கொடியும் திரு உசாத்தானம், திருஇலம்பையங்கோட்டூர் ஆகிய திருக்கோயில்களில் மல்லிகையும் திருக்கடவூரில் பிஞ்சிலம் என்ற பெருமல்லிகையும் தலமரங்களாகும். திருப்பாசூர், திருநெல்வேலி, திருவெண்ணையி நல்லூர், திருவேட்களம் ஆகிய திருக்கோயில்களின் தலமரமாக முங்கில் விளங்கு கின்றது. திருநெடுங்களம், திருக்கரவீரம், திருக்கள்ளில் ஆகிய திருக்கோயில்களில் தலமரம் அலரியாகும். கரவீரம், என்பது அலரியின் மற்றொரு பெயராகும். திரு இரும்பை மாகாளம், திருப்பழமணிப் படிக்கரை, திருக் கொடியாச் செங்குன்றூர் (திருச்செங்கோடு), திருவனந்தபுரம் ஆகிய திருக்கோயில்களில் இலுப்பை தலமரமாக உள்ளது.

திருக்கடம்பந்துறை (குழித்தலை கடம்பர் கோயில்), திருக்கடம்பூர், திருஆலவாய் (கடம்பவனம் - மதுரை) ஆகிய திருக்கோயில்கள் கடம்பமரத்தைத் தலமரமாகக் கொண்டவை. இத்திருக்கோயில்கள் சார்ந்த ஊரும் மரத்தின் பெயரால் அமைந்துள்ளன. திருஆப்பாடி, திருச் சிற்றேரம், திருச்செங்காட்டங்குடி, ஆகிய திருக்கோயில் களின் தலமரம் காட்டாத்தியாகும். திருப்பெருந்துறை எனும் ஆலையார் கோவிலின் தலமரம் குருந்தமரமாகும். திருநெல்லிக்கா, திருநெல்வாயில், திருப்பழையாறை, வடதளி முதலிய திருக்கோயில்களின் தலமரமாக நெல்லிமரம் விளங்குகின்றது. திருச்சேற்றுத்துறை, கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி ஆகிய திருக்கோயில்களில் தலமரம் பன்னிராகும். திருமுருகன் பூண்டி, திருத்தெளிச்சேரி, வடதிரு முல்லைவாயில் ஆகிய திருக்கோயில்களில் தலமரம் மாதவி. இது குருகு, குருக்கத்தி, கத்திகை என்றும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது.

திருவொற்றியூர், திருகாண்டமுள்ளூர் ஆகிய திருக்கோயில்களில் இரண்டாவது தலமரமாக அத்தி விளங்குகின்றது. திருஎருக்கத்தம்பலியூர், திருக்காண்டமுள்ளூர் ஆகிய திருக்கோயில்களில் தலமரமாக விளங்கு வது வெள்ளெருக்கு, எருக்கத்தம்பலியூரில் விழாக்காலங் களில் வெள்ளெருக்கம் பூவால் பூசிக்கப்படுகிறது. திருக் காண்டமுள்ளூரில் வெள்ளெருக்குடன் அத்தியும் தல மரமாக உள்ளது. திருவாஞ்சியம், விருவமுந்தூர் ஆகிய தலங்களில் சந்தனம் திருக்கோயில் மரமாயுள்ளது. திருச் சாயக்காடு, பல்லவனம், சங்கவனேசுவரம் ஆகிய திருக் கோயில்களிலும் அன்பில் திருமால் கோயில்களிலும் தலமரமாகத் தாழை விளங்குகின்றது. இது கைதை, கேதை, கண்டல் என்றும் குறிப்பிடப்பெறும். திருவாரூருக்கு அருகில் உள்ள திருவிறகுடி வீரட்டம் எனும் திருக் கோயிலின் தலமரம் துளசியாகும். இது திருமாலுக்குப் பூசணை மூலிகையாதலால் எல்லா வைணவத் தலங்களிலும் கொண்டாடப்படுவதாகும். சோழநாட்டுத்திரு விண்ண கர் என்ற திருமால் கோயிலில் துளசியே தலமரமாகும். துவளம், திருத்துழாய், என்ற பெயர்களாலும் இது

குறிப்பிடப்பெறுகிறது. திருத்தெங்கூர், வடகுரங்காடுதுறை முதலிய திருக்கோயில்களின் தல மரமாகத் தென்னை விளங்குகின்றது.

திருவாணைக்கா, திருநாவலூர் ஆகிய திருக் கோயில்களின் தலமரமாக விளங்குவது நாவலாகும். பழங்காலத்தில் மக்கள் மரத்தின் அடியிலேயே தெய்வங்களை வைத்து வணங்கினர் எனும் கருத்துக்கு அரண் செய்வதாகத் திருவாணைக்காவில் கருவறைக்கு அருகில் மிகவும் பழமையான வெண்ணாவல்லமரம் அமைந் திருப்பதை இன்றும் காணலாம். இதையே, "வெண்ணா வல் அமர்ந்துறை வேதியனை" என்றும் வெண்ணாவல் விரும்பும்" என்றும், வெண்ணாவலின் மேவிய எம் அழகா" என்றும் திருஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருக்கோய் மலை எனும் சிவத்திருக்கோயிலிலும் திருக்குருசூர் எனும் திருமால் கோயிலிலும் புளியே தலமரமாகும். திருக்கானப்பேர் எனும் காளையார் கோயிலிலும், திருத்திலதைப்பதியிலும் மந்தாரை தலமரமாகும். திருவிடை மருதூர், திருஇடையாறு ஆகிய திருக் கோயில்களில் தலமரமாக விளங்குவது மருத மரமாகும். திருச்சேறை பெனும் உடையார் கோவில், திருநாட்டியத் தான்குடி ஆகிய திருக்கோயில்களில் தலமரம் மாவிலங் கமாகும். திருக்குடந்தைக் காரோணம், புள்ளிருக்குவேளூர் எனும் வைத்தீசுவரன் கோயில், திரு வாட்போக்கி எனும் ஐயர் மலை ஆகிய திருக்கோயில்களில் வேம்பு தலமரமா யுள்ளது.

திருமாலிருஞ் சோலைபெனும் திருமால்கோயிலின் தலமரம் அசோகாகும். திருக்காறாயில் என்னும் திருக் கோயிலின் தலமரம் அகிலாகும். திருமணஞ்சேரி எனும் திருக்கோயிலின் தலமரம் ஊமத்தை, திருமாகறல் திருக் கோயிலின் தலமரம் எலுமிச்சையாகும். திருக்குறுக்கை வீரட்டம் என்னும் திருக்கோயிலின் தலமரம் கடுக்காய் மரமாகும். திரு அம்பர் மாகாளம் எனும் திருக்கோயிலின் தலமரம் கருங்காலி. மதுரையை அடுத்த திருப்பரங் குன்றம் எனும் திருக்கோயிலின் தலமரம் கல்லத்தி. இது காட்டாத்தி என்றும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது. இது கல்லால் இனத்தைச் சார்ந்த மரவகை. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் திருப்பரங்குன்றப் பதிகத்துள் "கல்லால் நீழற்கீழ் ஒருநாட் கண்டதும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தெண்டை நாட்டில் காஞ்சிநகருக்கருகில் உள்ள திருக்கச்சி நெறிக்காரைக்காடு என்னும் திருக்கோயிலின் தலமரம் காரை ஆகும். திருக்கடை முடியெனும் திருக் கோயிலின் தலமரம் கிருவையாகும். கும்பகோணத்திற்கு மேற்கில் அமைந்துள்ள திருக்கொட்டையூர் என்ற தலத்தில் திருக்கோயில் மரமாக விளங்குவது ஆமணக்கு (கொட்டைச்செடி) ஆகும். திருச்சாயக்காடு என்னும் தலத் தில் திருக்கோயில் மரமாவது கோரையாகும். இது ஒரு புல்வகையெனினும் தலமரமாகவே குறிப்பிடப் பெறுகிறது. திருப்புனவாயில் எனும் திருக்கோயிலின் தலமரங்கள் நான்குள்ளுள் சதுரக்களரியும் ஒன்றாகும். திருத்தில்லையின் தலமரம் தில்லையாகும். தில்லை நிறைந்ததாலேயே தில்லைவனம் என்ற பெயர் பெற்று தில்லையானது. திருவாரூருக்கு அருகில் அமைந்துள்ள திருக்குவளை பெனும் திருக்கோளிலியின் தலமரம் தேற்றா ஆகும்.

திருவெண்ணியூர் திருக்கோயிலின் தலமரம் நந்தியா வட்டம். பூசனைக்குரிய மலர்களாதலால் எல்லா திருக்கோயில் நந்தவனங்களிலும் வீட்டுத் தோட்டங்களிலும் வளர்க்கப்படுகின்றன. ஒகைப்பேரையூர் என வழங்கப்பெறும் திருப்பேரையில் என்ற திருக்கோயிலின் தலமரம் நாரத்தை, திருநறையூர் என்ற திருமால் கோயிலின் தலமரமாக நொச்சி விளங்குகின்றது. திருப்பராய்த்துறைத் திருக்கோயிலின் தலமரம் பராய். இது பிராய். பிறாமரம், குட்டிப்பலா என்றும் குறிப்பிடப்பெறுகிறது. பாபநாசம் அருகில் உள்ள திருப்பாலைத்துறை என்னும் திருக்கோயில் தலமரம் பாலை. தலப்பெயர் மரப்பெயரால் அமைந்ததாகும். இது வெப்பாலை, நிலப்பாலை என்ற பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்பட்டது. திருக்கோடிக்கா எனும் திருக்கோயிலின் தலமரம் பிரம்பு. திருப்புன்கூர் என்னும் திருக்கோயிலில் புங்கமரமே தலமரமாகும். இத்தலம் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலுக்கு அருகே உள்ளது. நீடாமங்கலம் அருகில் திருநெல்முனையெனும் ஆலங்குடித் திருக்கோயிலின் தலமரம் சிறுபூளையாகும். திருக்கருவூரணிலை எனும் கருநீர் திருக்கோயிலில் மரம் வஞ்சி ஆகும். இது சீந்தில்கொடி, ஆகாசவல்லி, அமிர் தவல்லி, சோமவல்லி, சாகாழலி என்ற பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது. திருவாழ்க்கொளிப் புத்தூர் எனும் தலத்தின் மரம் வாகை. திருஊறல் (தக்கோலம்) எனும் தொண்டை நாட்டுத் திருக்கோயிலின் தலமரம் வால்மிளகாகும். திருக்காறாயில் என்னும் திருக்கோயிலின் தலமரங்களில் விளாமரமும் ஒன்றாகும். மயிலாடுதுறைக்கு அருகில் அமைந்துள்ள திருவிளநகர் எனும் திருக்கோயிலின் தலமரம் விழல். திருவீழிமிழலை எனும் திருக்கோயிலின் தலமரம் விழுதி. வீழி என்பதும் விழுதியைக் குறிப்பதாகும். தலத்தின் பெயர் தலமரத்தால் பெற்றதாகும். பூவிருந்தவல்லிக்கு அருகில் திருவேற்காடு எனும் தொண்டை நாட்டுத் தலத்தில் திருக்கோயில் மரம் வெள்வேல். தலத்தின் பெயர் வேல்காடு என மரத்தின் பெயராலேயே அமைந்துள்ளது.

பண்டைய ஈழத்திலே நிலவிய வழிபாட்டு மரபுகளை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் "யக்ஷ" நாக வழிபாடுகள் என வகைப்படுத்தி உள்ளனர். "யக்ஷ" என்ற சொல் "பூசிக்கத்தக்கவர்", "வழிபாட்டுக்குரியவர்" என்ற பொருளைத் தருகின்றது. இவர்கள் அன்று தேவர்கள் போன்ற நிலையில் வழிபடப்பட்டவர்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்களுள் ஒருவரான பரணவித் தானா என்பவர். பாளி நூல்களையும் வட இந்தியச் சமயநிலையையும் மையமாக வைத்து பௌத்தம் இங்கு கால்கொண்டபோது யக்ஷ, நாக வழிபாட்டு முறைகள், மரம் (விருட்சம்), மலை வழிபாடுதல் போன்ற இயற்கை வழிபாடுகள், லிங்க வழிபாடு மற்றும், ஜைன பிராமணமதக் கருத்துக்கள் நிலவின எனக்கூறிச்சென்றார். மரவணக்கமும் யக்ஷ வழிபாட்டில் ஒரு முக்கிய இடம் பெற்றதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

'ஈழத்து கீந்து சமய வரலாறு' (1996) என்ற நூலில் பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்கள் பௌத்தம் இலங்கைக்கு வரமுன்னர் மரவழிபாடு காணப்பட்டதாகவும்

பௌத்த, இந்து சமயத்தவர்களிடையேயும் இவ்வழிபாட்டு மரபு நிலவியதாகவும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. இயற்கைச் சக்திகளை தெய்வம் உறையும் இடங்களாகக் கருதி வழிபட்ட யக்ஷ வழிபாட்டு மரபோடு இணைந்ததொன்றுதான் மரவழிபாடாகும். இவ்வழிபாட்டில் மரங்கள் உயிருள்ளவை (ஆத்மா), ஆதலால் அவற்றுக்கு ஊறு செய்யக்கூடாது என்ற நம்பிக்கை காணப்பட்டது. மரங்கள், தாவரங்களோடு பண்டைய மனிதன் கொண்டிருந்த தொடர்பும் நெருங்கிய ஈடுபாடுமே இத்தகைய வழிபாட்டின் தோற்றுவாயாக அமைந்திருக்க வேண்டும். மரம், செடி, கொடிகள், ஆகியவற்றின் தன்மையினை அவதானித்த மனிதன் இவை உற்பத்தியாகிப் பூத்துக் கணிகொடுத்து, சந்ததியைப் பெருக்கி, மடிந்ததை அறிந்து கொண்டான். இதனாற்போலும் சிருஷ்டி, வளம், சந்ததிவிருத்தி ஆகியனவற்றின் அம்சங்களைக் கொண்டதாக இவற்றைக் கருதியிருந்திருக்கின்றான். மரங்களைத் தெய்வம் உறையும் இடங்களாகக் கண்ட மனிதன் தெய்வநிலையில் அவற்றைப் பேணவும் முற்பட்டான். மகாவம்சத்தில் நேரடியாக வழிபாட்டிற்குரிய மரங்களாகப் பணையும் ஆலும் குறிக்கப்பட்டாலும் கூட்பல இடங்களில் வணக்கம் பற்றி வரும் தகவல்களை உற்று நோக்கும் போது பௌத்தம் வருமுன்னர் இவ்வணங்களும் வழிபாட்டிற்குரிய புனித இடங்களாக விளங்கியிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தூண்டுகின்றது எனப் பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் கூறியுள்ளார். இலங்கையில் கிராமிய மட்டத்தில் மர வணக்கம் ஒரு செல்வாக்குள்ள வழிபாடாக இன்றும் காணப்படுகின்றது.

இந்தியாவைப் போன்று இலங்கையிலுள்ள ஆலயங்களில் ஒவ்வொரு பிரசித்தி பெற்ற தலத்திற்கும் ஒவ்வொரு புனித மரங்கள் தலவிருட்சங்களாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக திருக்கேதீஸ்வரத்தில் வன்னிமரமும், திருக்கோணேஸ்வரத்தில் கல்லால மரமும், கதிர்காமத்தில் வேப்பமரமும், முன்னேஸ்வரத்தில் அரச மரமும், செல்வச்சந்தியில் பூவரசும், மாவிட்டபுரத்தில் மாமரமும், வல்லிபுர ஆழ்வாரில் கல்லாலமரமும், வற்றாப்பளைக் கண்ணகி அம்மனில் வேம்பும், நயினை நாக பூஷணி அம்மன் கோயிலில் வேம்பும், காரைநகர் சிவன் கோயிலில் வன்னி, அரசு, இலுப்பை ஆகிய மூன்று விருட்சங்களும், வண்ணார்பண்ணை ஸ்ரீ வெங்கடேஸ் வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலில் பலாமரமும், மானிப்பாய் மருதடியில் மருதமரமும், சுன்னாகம் கதிர் மலைச் சிவன்கோயிலில் வில்வமரமும், மட்டக்களப்பு - மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயிலில் குருந்தமரமும் தலவிருட்சங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றை நோக்கும் போது பண்டைய வழிபாட்டின் வளர்ச்சி நிலையையும், ஆலயங்களின் வரலாறுகளையும் அறிய முடிவதோடு ஒவ்வொரு கோயில்களிலும் தலவிருட்சங்கள் போற்றப் படுவதையும் உணரமுடிகின்றது.

மரத்தின் பெயரினை அடியாய் பிறந்த இடங்கள் அல்லது ஊர்கள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஏராளமாக காணப்படுகின்றன. அவை மக்களின் நம்பிக்கையைப்போட்டி எழுந்தவையாகும். அதாவது அவ்வூரிலுள்ள

அல்லது குறிப்பிட்ட அந்த இடத்தில் நிற்கும் மரத்தின் பெயராலே அவ்வூர் அழைக்கப்பட்டது. வழிபாட்டு நடைமுறையில் வணங்கப்பட்ட மரத்தின் பெயராலும் ஊர் அழைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விடத்தில் ஆலயம் எழுச்சி பெற்றதும் அம்மரத்தின் பெயரால் அவ்வாலயம் அழைக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் அமைந்துள்ள ஆலயங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, திரு வாலங்காடு, திருப்பனந்தாள், திருப்பாதிரிப்புலியூர், மாங்காடு, திருமுல்லைவாயில் போன்றனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இதேபோல இலங்கையிலும் மரத்தின் பெயரின் அடியாகப் பிறந்த ஆலயங்கள் பல உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, மானிப்பாய்-மருதடி விநாயகர், மாதகல்-அரசடி சித்தி விநாயகர், ஊர்காவற்றுறை-புளியங்கூடல் மகாமாரி அம்மன் கோயில், மிருசுவில்-நெல்லிக்கிணற்றுடி கந்தசாமி கோயில், அல்லாரை அறுகம்புலம் மகாகணபதிப் பிள்ளையார் கோயில் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்துப்பண்பாட்டு மரபிலே விருட்ச (மரம்) வணக்கம் பண்டைக் காலந் தொடக்கம் வணங்கப் பெற்று, இன்று

திருக்கோயில் வழிபாட்டுடன் இணைந்த ஒன்றாக விளங்கி வருகின்றமை கண்கூடு. இவ்வணக்கத்தினை மக்கள் மேற்கொண்டதற்கு பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவ்வணக்கம் இந்தியா இலங்கை போன்ற நாடுகளில் மட்டுமல்லாது உலக நாட்டில் வாழ்ந்த மக்களாலும் நன்கு போற்றப்பட்ட ஒரு வணக்க முறையாகும். திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபிலே மரம் பல்வேறு நிலைகளில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றது. இந்துப் பண்பாட்டில் மரவழிபாடு செல்வாக்குப்பெற்று விளங்குகின்றது. அவையாவன - தலத்திற்குச் சிறப்பான மரங்கள், கோயிற் கிரியை மரபில் மரங்கள், கோயில் கலை மரபில் மரங்கள், கோயிலின் அமைப்பில் மரம் பெறும் முக்கியத்துவம் என்பன. திருக்கோயில் தலவிருட்சங்கள் வழிபாட்டுக்குரியனவாக மட்டுமல்லாது மக்களது வாழ்வியலில் பல்வேறு மருத்துவப் பயன்பாடுள்ளதாக விளங்கியமையால் மக்கள் இம்மரங்களைப் போற்றி வணங்கியிருக்கலாம். மேலும் மரவழிபாடு தொடர்பாக மக்களிடையே பல்வேறு நம்பிக்கைகள் நிலவுகின்றன.

உ

முடிபுக்கு

திருப்புகழ்

முடிபுக்கு

முத்துத் தெறிக்கவள ரிக்குச்சி லைக்கைமதன்

முத்துக்கைமதன் தெறிக்கவள ரிக்குச்சி

முட்டத் தொடுத்த

முத்துக்கை

மலராலே

முத்தத்தி ருச்சலதி முற்றத்து தித்தியென

முத்துக்கை

நிலவாலே

முற்பட் டெறிக்கு

முத்துக்கை

நிலவாலே

எத்தத்தை யர்க்குமித மிக்குப்பெ ருக்கமணி

முத்துக்கை

தளராதே

இப்பொற் கொடிச்சி

முத்துக்கை

தளராதே

எத்திக்கு முற்றபுகழ் வெற்றித் திருத்தணியில்

முத்துக்கை

வரவேணும்

இற்றைத்தி னத்தில்

முத்துக்கை

வரவேணும்

மெத்தச்சி னத்துவட திக்குக் குலச்சிகர

முத்துக்கை

கதிர்வேலா

வெற்பைத் தொலைத்த

முத்துக்கை

கதிர்வேலா

மெச்சிக் குறத்திதன மிச்சித் தணைத்துருகி

முத்துக்கை

மணிமார்பா

மிக்குப் பணைத்த

முத்துக்கை

மணிமார்பா

மத்தப்ர மத்தரணி மத்தச் சடைப்பரமர்

முத்துக்கை

கழலோனே

சித்தத்தில் வைத்த

முத்துக்கை

கழலோனே

வட்டத்தி ரைக்கடலில் மட்டித்தெ திர்த்தவரை

முத்துக்கை

பெருமாளே.

வெட்டித் துணித்த

முத்துக்கை

பெருமாளே.

இலங்கையில் இந்து சமயம்

முன்னாள் வித்தியாதிபதி கி. லக்ஷ்மணஜயர்

கல்வித்துறையின் தனிச்சிறப்பு

இலங்கையில் இந்து சமயம் மிகநீண்ட வரலாற்றை யுடையது. உலகில் இந்து மதம் நிலவும் வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத தனியம்சங்கள் இங்கு காணப்படுகின்றன.

திருநீற்றின் மகிமையைக் கூற வந்த திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் இலங்கை வேந்தனாகக் கருதப்பட்ட "இராவணன் மேலது நீறு" எனப்படாடியதன் மூலம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட இதிகாச காலத்திலேயே இலங்கையிலே நிலவிய சிவவழிபாட்டு மகிமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

வரலாறு, அகழ்வாராய்ச்சி, ஆலயங்கள், விழாக்கள், இலக்கியம், கல்வி இன்னும் என்ன என்ன துறைகளை எடுத்து ஆராய்ந்தாலும், மிகப் பழைய காலத்திலேயே சிங்கள மக்களே விஷ்ணுவை இலங்கையின் காத்தற் கடவுளாகக் கொண்டு விஷ்ணுவைக் குத்தென்னிலங்கையின் கோடியாகிய தேவந்துறையிலே அற்புதமான ஆலயத்தை அமைத்தது தொட்டு, கல்வித்துறையிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்துப் பண்பாட்டுக்கென அமைக்கப்பட்ட பீடமவரை இலங்கையிலே இந்துசமயம் உலகில் வேறெங்கும் காணாத பல தனியம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது என்பது புலனாகும்.

நாற்றுக்கு மேற்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களைக் கொண்ட இந்திய நாட்டிலே கூட ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலாவது இந்துப் பண்பாடு என்ற பெயரில் பீடமெதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காசிப் பல்கலைக்கழகத்திலே மட்டும் இதுவரை இருந்த சைவசித்தாந்த பீடத்தைக் கூட தத்துவத்துறையின் ஓர் அங்கமாக மாற்றிவிட்டார்கள்.

இந்து சமயம் என்னும் தலைப்பில் இக்கட்டுரையைத் தொடங்கும்போது சென்னையில் நடைபெற்ற இந்துமத மாநாட்டிலே வரவேற்புரை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் டி.எம்.பி. மகாதேவன் வெளியிட்ட கருத்தொன்றினை இங்கு குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமாகும். "ஏனைய நாடுகளில் வாழும் எங்கள் சகோதரர்கள் எங்கள் பழம் பாரம்பரியத்திலே வைத்திருக்கும்ளவு நம்பிக்கையை இந்திய நாட்டிலே வாழும் நாம் வைத்திருக்கின்றோமா என்பதையிட்டு ஐயப்பட வேண்டியிருக்கிறது." இதுவே பேராசிரியர் வெளியிட்ட கருத்து. இவ்வாறு பேராசிரியர் கூறியதன் மூலம் இந்து மதத்தின் தாயகமாகக் கருதப்படும் இந்தியாவிலும் பார்க்க ஏனைய நாடுகளிலே இந்து மதத்தின் பிடிப்பு மிகவும் இறுக்கமாகவுள்ளது என்ற ஒரு தொணியை வெளியிட்டு ஏனைய நாடுகளைப் பாராட்டி வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை வரவேற்றார். பேராசிரியர் வெளியிட்ட கருத்து இலங்கையர்களாகிய எமக்கும் மகிழ்ச்சி தருவது மட்டுமின்றிப் பெருமையும் தருகிறது.

கல்வித்துறையில் இலங்கைக்கேயுரிய தனிச்சிறப்பையும் குறிப்பிடலாம். உலகம் முழுவதிலும் இலங்கையில் மட்டுமே சமய பாடம் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் இந்து மாணவர் அனைவரும் இந்து சமயத்தைக் கட்டாயமாகக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. சமயத்துக்குப் பெயர் பெற்ற இந்திய தேசத்தில் கூட அது மதச்சார்பற்ற நாடு என்ற காரணத்தால் இத்தகைய வாய்ப்புக் கிடையாது.

இலங்கைக்குச் சிவபூமி என்ற பெயர்

ஈஸ்வரங்கள் என்ற பெயரில் கிறிஸ்துவர்க்கு முற்பட்ட காலம் தொட்டே நிலவி வந்தவை என்ற பெருமைக்குரிய சிவஸ்தலங்களாக ஐந்தைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இராமேஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ்வரம், முன்னேஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம், என்பனவே அந்த ஐந்து சிவஸ்தலங்களாகும். இராமேஸ்வரம் தவிரந்த ஏனைய நான்கும் இலங்கையில் இடம் பெற்றுள்ள சிறப்பென்றே இலங்கையில் இந்து சமயத்தின் பழமைக்கும் பெருமைக்கும் போதிய எடுத்துக்காட்டாகும். இவற்றுள் முன்னேஸ்வரமே ஏனைய எல்லாவற்றையும் விட மிகப்பழையது என்பது அதனுடைய பெயரிலிருந்தே புலப்படுகின்றது என்பது அறிஞர் சிலருடைய கருத்து.

இந்த நான்கு புராதன சிவஸ்தலங்களுள் நகுலேஸ்வரம் வட இலங்கையிலும், திருக்கேதீஸ்வரமும், முன்னேஸ்வரமும் மேற்கிலங்கையிலும், கோணேஸ்வரம் கிழக்கிலங்கையிலும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவை தவிர, வட மத்தியில் தான்தோன்றீஸ்வரமும், தென்கோடியில் தேவந்துறையில் சந்திரசேகரம் என்ற பெயரில் ஒரு சிவஸ்தலமும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தேவந்துறையிலே சந்திரசேகரம் என்ற சிவாலயத்தைக் கட்டுவித்தவன் விஜயன் எனவும் போர்த்துகேயரால் அவ்வாலயம் அழிக்கப்பட்டதெனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இவ்வாறு மிகப் பழங்காலத்திலேயே எல்லாத்திசைகளிலும் முக்கியமான சிவஸ்தலங்கள் இருந்த காரணத்தாற் போலும் திருமந்திரத்தை இயற்றிய திருமூலர் தமது திருமந்திரத்திலே நமது இலங்கையைச் "சிவபூமி" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாடு முழுவதும் இந்துசமயம்

இதுவரை உதாரணத்துக்காக இரண்டொரு தனிச்சிறப்புக்களைக் குறிப்பிட்டோம். இனி, மேலே நாம்

குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு துறையையொட்டியும் சிற்சில கருத்துகளைத் தெரிவிப்போம்.

வரலாற்றையொட்டி இலங்கையில் இந்துசமய வரலாற்றை இதிகாச காலம், ஆதிக்குடிகள் காலம், விஜயன் முதல் தேவநம்பியதீசன் வரையுள்ள சிங்கள இந்து அரசர்கள் காலம், பௌத்தம் வந்ததன் பின் ஏற்பட்ட சிங்கள பௌத்த அரசர்கள் காலம். சோழ பாண்டிய அரசர்கள் காலம், யாழ்ப்பாண அரசர்கள் காலம், போர்த்துக் கேயர் ஒல்லாந்தர் காலம், பிரித்தானியர் காலம், தற்காலம் எனப் பலவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும் மக்கள் இந்த நாட்டில் வாழத் தொடங்கிய காலந்தொட்டுப் பௌத்தம் இந்த நாட்டுக்கு வந்த நாளவரை இந்த நாடு முழுவதும் வழங்கி வந்தது இந்து மதமே எனக் கொள்வது தவறாகாது.

இந்நாட்டு ஆதிக்குடிகளாகக் கருதப்படும் வேடர்கள் கூட மலைத் தெய்வத்தையும், கடல் தெய்வத்தையும், வழிபட்டு வந்தனர் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். முருகனும், திருமாலும் இங்கு குறிப்பிடப்படும் மலைத்தெய்வமும், கடற்றெய்வமும் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. பௌத்தம் இலங்கைக்கு வரும்வரை இலங்கையை ஆண்ட அரசர்கள் இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றியவர்களே என்பது தெளிவு. அவர்களுட்பலர் பெரும் சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுவித்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பௌத்தம் இலங்கைக்கு வந்த பின் பௌத்த மதத்தைத் தழுவிய சிங்கள அரசர்களுள் மகாசேனன் தவிர ஏனையோர் யாவரும் இந்துமதத்துக்கும் பலவித ஆதரவு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டுவித்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். இவர்களுள் 2ஆம் விக்கிரமபாகு, 2ஆம் கஜபாகு, 1ஆம் பராக்கிரம பாகு, 1ஆம் ராஜசிங்கன், புவனேகபாகு போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1ஆம் பராக்கிரமபாகு 13 இந்து ஆலயங்களைக் கட்டுவித்தான் எனவும், பழுதடைந்த 79 ஆலயங்களைத் திருத்திப் புதுப்பித்தான் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. 1ஆம் ராஜசிங்கனே கதிரகாம முருகன் ஆலயத்தைக் கட்டு வித்தான் எனவும், அவன் தன் ஆட்சிக்காலத்திலே 48 பத்தினிக் கோயில்களை அதாவது கண்ணகி அம்மன் கோவில்களைக் கட்டுவித்தான் எனவும் கூறப்படுகின்றது. 1450இலே நல்லூரிலே முருகனுக்கு ஒரு கோயில் கட்டுவித்தவன் புவனேகபாகு.

இவையாவும் இந்துமதத்தின் சிறப்புக்கும் அக் காலச்சிங்கள பௌத்த அரசர்களின் பரந்த மனப்பாங்குக்கும் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இவை பாராட்டுக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உரியவை. சிங்கள அரசர் பலர் தமிழக இளவரசியரை மணஞ் செய்து கொண்டமை, பிராமணர் பலர் சிங்கள அரசர்களுக்கு ஆசிரியர்களாகவும், ஆலோசகர் களாகவும் அமர்த்தப்பட்டமை.

சமஸ்கிருதக் கல்விக்கு இடமளிக்கப்பட்டமை போன்ற பல காரணங்களே அக்கால அரசர்கள் இந்துசமயத்திலே ஈடுபடவும், அதனைப் பேணிப் பாதுகாக்க முன்வரவும், இந்து கலாசாரங்களையே தாமும் பெரும்பாலும் அனுபவிக்கவும் செய்தவை எனலாம்.

சிங்கள அரசர்கள் இந்து மதத்துக்கு ஆதரவு நல்கியது போலவே, தமிழரசர்கள் ஆட்சி செய்த காலங்களில் பௌத்த மதத்துக்கு நீதி வழங்கி வேண்டிய ஆதரவுகளையும் நல்கியுள்ளார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இழைத்த இன்னல்கள்

இவ்வாறு சிங்கள அரசர்கள் ஆண்ட காலமாயினும் சரி, தமிழரசர்கள் ஆண்ட காலமாயினும் சரி, பல நூற்றாண்டுகளாக இலங்கையிலே சிறப்பற்று விளங்கி வந்த இந்துசமயத்துக்கு, என்று போர்த்துக்கேயர் இந்த நாட்டிலே கால்வைத்தனரோ அன்று தொடங்கியது அதன் துன்பகாலம்.

போர்த்துக்கேயரும் அவருக்குப் பின் வந்த ஒல்லாந்தரும் இந்து மதத்தை இந்நாட்டில் இருந்து அழித்தொழிப்பதிலே காட்டிய வேகத்தையும் அதன் பொருட்டு அவர்கள் இழைத்த கொடுமைகளையும் நோக்கும்போது இந்துசமயம் இந்நாட்டிலே மீண்டும் ஒரு போதுமே தலையெடுக்க முடியாமல் முற்றாக அழிந்து போயிருக்குமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

அவ்வாறு அழிந்தொழியாது தப்பிப்பிழைத்தமைக்கு இரு வித காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று இந்து மதத்தின் மகிமையும் உள்ளார்ந்து அமைந்துள்ள அதன் ஜீவ சக்தியும், மற்றது அதனை அனுபவித்து வந்தவர்களுக்கு அதன் பாலிருந்த தீவிரமான பற்றுமும் நம்பிக்கையும் என அனைத்துலக இந்துமத மாநாட்டிலே பேராசிரியர் மகாதேவன் குறிப்பிட்டவை எனக் கொள்ளலாம்.

அகழ்வாராய்ச்சிகள்

இலங்கையில் இந்துமத வரலாற்றைப் பற்றிய கருத்துக்களை இம்மட்டில் நிறுத்திக்கொண்டு, இந்துமத அகழ்வாராய்ச்சிகள் பற்றி இரண்டொரு குறிப்புகள் தெரிவிப்போம்.

காலத்துக்குக் காலம் இலங்கையிலே பற்பல இடங்களிலே இந்துமத சின்னங்களும் விக்கிரகங்களும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுள் சில மிகப் பழங்காலத்தவை. பல போர்த்துக்கேயர் இந்துக் கோயில் களை அழித்தபோது மண்ணுள்ளே புதைந்தவையும் புதைக்கப்பட்டவையுமாகும். திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ் வரம், பொலநறுவை ஆகிய இடங்களிலே கண்டெடுக்கப்பட்டவை குறிப்பிடத்தக்கவை. 1908ஆம் ஆண்டு பொல நறுவையிலே கண்டெடுத்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி, சிவகாமி, நடராஜர், ஆகியன மிக அற்புதமானவை.

இவ்வகழ்வாராய்ச்சிகள் பற்றியும் கண்டெடுக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களின் அமைப்புக்கள், அவற்றின் காலம், அவற்றை அமைத்தோர் பற்றியும் அறிஞர் பலர் கட்டுரைகள் பல எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர்.

ஆலயங்கள்

இனி இலங்கையிலுள்ள இந்து ஆலயங்களையும், விழாக்களையும் எடுத்துக்கொள்வோம்.

வடகோடியில் உள்ள மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் தொடக்கம் தென்கோடியிலுள்ள கதிர்காமம் வரையும், வடமேற்கில் திருக்கேதீஸ்வரம் முதல் தென்கிழக்கே கோணேஸ்வரம் திருக்கோவில் ஈறாக இலங்கை எங்கணும் பெரியதும் சிறியதுமாக எத்தனையோ கோவில்கள் உள்ளன. இவை சிவன்கோவில், அம்மன்கோவில், பிள்ளையார்கோவில், முருகன்கோவில், பெருமாள் கோவில், எனப்பட வகையின. இவற்றுள் எத்தெய்வத்துக்குரிய கோவில்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக் கூடியவை என்பதைக் கணக்கிட்டுச் சொல்வது சிரமமான காரியம்.

இக்கோவில்கள் தமிழகத்திலுள்ளவை போலப் பிரமாண்டமான கோபுரங்களையோ, விமானங்களையோ கொண்டிராதபோதும், இவற்றுள் பல நல்ல வேலைப்பாடுகளும், அழகிய தோற்றமும் உடையன. பல கோவில்களிலுள்ள மூலமூர்த்தி, நந்தி, முதலியன நல்லகளையும், கலைநட்பமும், பொருந்தியனவாயுள்ளன. இவற்றுள் பல இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் சென்ற நூற்றாண்டு இருதியிலும் தமிழகத்திலுள்ள தேவகோட்டை போன்ற இடங்களிலுள்ள சிற்பிகளால் செய்யப்பட்டு இங்குக் கொண்டு வரப்பட்டவை.

விழாக்கள்

கோவிலிலே விழாத் தொடங்கிவிட்டால் ஊர் முழுவதிலுமே பரபரப்பு ஏற்பட்டுவிடும். ஊர் முழுவதுமே புனிதமாகி விடும். விழாக்காலம் முடியும்வரை மக்கள் விரதம் அனுபவிப்பதும், மாமிச உணவை முற்றாகத் தவிர்த்து, சைவபோசனத்தைக் கைக்கொள்வதும் வழக்கமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கோவில்களில் வருட விழாக்கள் சித்திரை மாதத்திலே தொடங்கி ஆவணி மாதத்தோடு முடிந்துவிடும். இம்மாதங்களைத் தெரிந்ததற்குரிய காரணங்கள் ஆராயத்தக்கன. பெரும்பாலான கோவில்களில் 10நாள் விழாவே நடைபெறும். சுதுமலை அம்மன் கோவில் போன்ற கோவில்களில் 18நாள் திருவிழாவும், மாவிட்டபுரம், நல்லூர் ஆகிய முருகன் கோவில்களில் 25நாள் விழாவும் நடைபெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. கடைசி நாள் தீர்த்தத் திருவிழாவும் அதற்கு முதல் நாள் தேர்த்திருவிழாவும் நடைபெறுவதுயாவரும் அறிந்தது.

பெரும்பாலான கோவில்களில் ஒரு தேரும், சுதுமலை அம்மன் கோவில் போன்ற கோவில்களில் மூன்று தேர்களும், மாவிட்டபுரத்தில் ஐந்து தேர்களும்,

தேர்த்திருவிழாவில் வீதிவலம் வருகின்றன. இந்த வித்தியா சங்கள் ஆரம்பத்திலே எப்படித் தொடங்கின என்பன தெரியவில்லை. அவ்வக்காலத்தில் அவ்வவ்வார்களிலிருந்து வசதிகள் தான் காரணமோ அல்லது வேறு காரணங்களும் உண்டோ என்பது தெரியவில்லை. சில கோவில்களில் தீர்த்தம் பெளர்ணமி தினத்திலும், சில கோவில்களில் தீர்த்தம் அமாவாசை தினத்திலும் நடைபெறுவதைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

கொடித்தம்பம் உள்ள கோவில்களிலே கொடியேற்றித் தினமும் கொடித்தம்பத்துக்கும் முறையாகப் பூசைகள் நடைபெறும். கொடித்தம்பம் இல்லாத கோவில்களில் “அலங்காரத் திருவிழா” என்ற பெயரில் கொடியேற்றாமலே 10 நாட்கள் விழாக்கள் நடைபெறும். இவ்விழாக்களின் உட்கிடைகளையும் தத்துவக் கருத்துக்களையும் சைவசித்தாந்த அடிப்படைகளோடு இணைத்துக் காலஞ்சென்ற அச்சுவேலி குமாரசாமிக்குருக்கள் தாம் எழுதிய மகோத்ஸவ விளக்கம் என்னும் நூலிலே விளக்கியுள்ளார்.

ஆலயங்களில் நுண்கலைகள்

கோவில்களே பலவித கலைநுட்ப வளர்ச்சிக்கும் வழிகோலுவனவாக அமைந்துள்ளன என மேலே குறிப்பிட்டோம். எழுந்தருளி விக்கிரகங்கள் வீதி வலம் வரும் முன் அவற்றுக்குச் செய்யப்படும் அலங்காரத்தைச் “சாத்தூட்டி” எனக்குறிப்பிடுவது வழக்கம். இந்த அலங்காரமும் ஒரு கவின் கலையேயாகும்.

அலங்காரத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவில் தண்டிகைத் திருவிழாவிலே தண்டிகையிலே சுப்பிரமணிய சுவாமி வீதி வலம் வரும் அழகையும் தேர்த்திருவிழாவிலே தேரில் ஏற வரும் போதும் தேரைவிட்டு இறங்கி வரும்போதும் ஆறுமுக சுவாமியின் அழகையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். அவற்றைக் கண்டவர் எவரையும் அவை கவராமல்விடா. நம்நாட்டிலே “சாத்தூட்டி” கட்டுவதிலே பிரபல்யம் அடைந்த பலர் இருந்திருக்கிறார்கள்.

கோவில் விழாக்களிலே மேளவாத்தியம் முக்கிய இடம் பெறுவதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. இதன் விளைவாக நம் நாட்டிலே தவில் வாசிப்பதிலும், நாதஸ் வரம் வாசிப்பதிலும், அதிவிற்பன்னரான ஒரு பரம்பரையே இணுவில், அளவெட்டி போன்ற கிராமங்களில் ஏற்பட்டு வருவதையும் அவ்விற்பன்னருட் சிலர் உலகப் புகழ்பெற்று நம் நாட்டுக்கே பெருமை தேடித் தருவதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும்.

விசேட விழாக்கள்

வருடாந்த விழாக்களை விட, சிற்சில கோவில்களில் மட்டுமே சிறப்பாக இடம்பெறும் சில விழாக்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். நல்லூர்ச் சிவன்கோவிலில் யமசங்காரம், வண்ணைப் பெருமாள் கோவிலில் உறியடி

உற்சவம், ராவணசங்காரம், முன்னேஸ்வரத்தில் நவராத்திரி விழா ஆகியன நினைவுக்கு வருகின்றன. காலஞ் சென்ற சோமாஸ்கந்த குருக்கள் என்பவர் முன்னேஸ்வரத்திலே நவராத்திரி நாள்களிலே அம்மனுக்குப் பூசை செய்வது பார்ப்பதற்கு ஒரு தனி அழகாக இருக்குமென்ப பலர் சொல்வதுண்டு.

அர்ச்சகர்கள்

இந்த இடத்திலே சைவாலயங்களிலே பணிபுரியும் அர்ச்சகர்களைப் பற்றியும் இரண்டொரு கருத்துக்கள் தெரிவிப்பது பொருத்தமானதாகும். அர்ச்சகர்களின் சிறப்பைப் பொறுத்ததே இந்து சமயத்தின் மதிப்பும் வளர்ச்சியும் என்று கொண்டாற்கூட மிகையாகாது. அறிவு, ஆசாரம், பக்தி, ஆகியன நிரம்பிய அர்ச்சகர்கள் பலர் நம் நாட்டிலே இருந்திருக்கின்றனர். இப்போதும் இருக்கின்றனர். இவர்களுடைய சமய அறிவையும் கிரியைகளில் இவர்களுக்குள்ள திறமையையும் விருத்தி செய்வதன் பொருட்டுக் காலத்துக்குக் காலம் பெரியோர் பலர் பல நன்முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் காலஞ்சென்ற சதாசிவஜயரும், வித்துவான் கணேசஜயரும் சுன்னாகத்தில் நடத்திய பிராசீனா பாடசாலையும், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்திவரும் குருகுலமும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இக்குருகுலம் முன்பு திருக்கேதீஸ்வரத்தில் நடத்தப் பட்டு இப்போது யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளது. நம் நாட்டிலே இந்துமத வளர்ச்சிக்கு இக்குருகுல விருத்தி எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதைப் பலர் இன்று போதியளவு உணராமலிருக்கக் கூடும். ஆயினும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்து கலாசார அமைச்சு இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து செயற்படத் தொடங்கி யிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

சீல தனி அம்சங்கள்

நம்நாட்டு ஏனைய முருகன் கோவில்களிலே காணாத ஓர் அம்சத்தைத் தெற்கே கதிரகாமத்திலும், வடக்கே செல்லச் சந்நிதியிலும், கிழக்கே மண்பூர் கந்தசுவாமி கோயிலிலும் காண்கின்றோம். இம்முன்று இடங்களிலும் பூசை செய்யும் பூசாரிகள் மந்திரம் சொல்லாது தங்கள் வாய்களைத் துணியாற் கட்டிக் கொண்டு பூசை செய்கின்றனர். இதன் தொடக்கம் ஆராய்ச்சிக்கு உரியது.

அம்மன் கோயில்களுள் நம் நாட்டிலே பல இடங்களில் கண்ணகி அம்மன் கோவில்கள் மிகுதியாக உள்ளன. கண்ணகி தோன்றிய தமிழ் நாட்டை விட நம் நாட்டிலேயே கண்ணகிக்கு அதிகமான கோவில்கள் இருக்கின்றன என்று கூடச் சொல்லலாம். சில கண்ணகி அம்மன் கோவில்களிலே நடைபெற்று வருகின்ற மாற்றம் ஒன்றையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ஆகம விதிப்படி கண்ணகியை உதல்வ முர்த்தியாகக் கொள்ள இட

மில்லை. என்ற காரணத்தால் சில கண்ணகி அம்மன் கோவில்களிலே கண்ணகி அம்மனையும் வைத்துக் கொண்டு ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனையே மூலமுர்த்தி யாகப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கின்றார்கள். இக்கோயில் களின் பெயர் தொடர்ந்து கண்ணகி அம்மன் கோவி லென்றே இருந்த போதும் மூலமுர்த்தி ராஜராஜேஸ்வரி யேயாகும்.

விஷ்ணு ஆலயங்கள்

நம் நாட்டு விஷ்ணு கோவில்களைப் பற்றியும் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இந்தியாவிலே வைஷ்ணவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெருந்தொகையினராக இருக்கின்றனர். அவர்கள் தொகைக்கேற்ப அங்கு விஷ்ணு ஆலயங்களும் பெருந்தொகையாக இருக்கின்றன. ஆனால் இலங்கை இந்துக்களுள்ளே வைஷ்ணவரே இவர் என்று கூடச் சொல்லுமளவுக்கு மிகச் சிலரே உளர். இருந்தும் விஷ்ணு ஆலயங்கள் பல இருக்கின்றன. இதிலே விசித்திரம் என்னவெனில் இவ்விஷ்ணு ஆலயங்களிலே பூசை செய்யும் அர்ச்சகர்களும் சைவர்கள். அங்கு சென்று வழிபடுவோரும் சைவர்கள். இலங்கையிலே இந்து சமயத்தில் அன்றாட வாழ்விலும் சமய நிலையிலும் சைவத்துக்கும், வைஷ்ணவத்துக்கும் அதிகவேற்றுமை பாராட்டப்படுவதில்லை என்பதையே இந்நிலைமை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தலைநகர் ஆலயங்கள்

இலங்கையின் தலைநகரம் கொழும்பு. இங்கு பல்வேறு இன மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். பௌத்தர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க இனத்தவர்கள்.

கொழும்பில் இந்துக் கோயில்கள் கணிசமான அளவு உள்ளன. இந்து சமய விழாக்களும் பெருமளவு நடைபெற்று வருகின்றன.

குறிப்பாக ஆடிமாதத்தில் வேல்விழா என்று ஒரு பெரிய விழா நடைபெறுகின்றது. இந்த விழா வினைநகரத் தார் எனப்படும் தென்னிந்திய வணிகப்பெருமக்கள் நடத்தி வருகின்றார்கள். அவர்களுடைய நிருவாகத்தில் முன்று, நான்கு பெரிய கோயில்கள் கொழும்பில் இருக்கின்றன.

வேல்விழாக் காலத்தில் தங்கரதம், வெள்ளிரதம் என்ற இரு பெரிய அலங்காரரதங்கள் சுமார் ஏழு மைல் தூரம் சென்று வருகின்றன. இந்த விழாவிலே இந்துக்கள் மட்டுமன்றி ஏனைய மதத்தவர்களும், இனத்த வர்களும் வெகு உற்சாகத்தோடு கலந்து கொள்கின்றார்கள்.

கொழும்பிலே சேர் பொன் இராமநாதன் என்ற ஒரு பெருமகனாரால் நிருமாணிக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டமான சிறந்த கோயில் ஒன்று உண்டு. கருங்கற் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கோயில் ஸ்ரீ பொன்னம்பல வாணேசர் கோயில் என வழங்குகின்றது. இங்கே திரு

விழாக்களும், தேர்த்திருவிழாக்களும் இடம்பெற்று வருகின்றன. மார்கழி மாதத்தில் இந்த ஆலயத்திலிருந்து ஒலிபரப்பப்படும் திருவெம்பாவைப் பாடல்கள் அந்நிய நாடுகளிலுமுள்ள இந்துப் பெருமக்களும் கேட்கும் வண்ணம் அதிகாலையில் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படுவது உண்டு. கொழும்பிலே மேற்குறிப்பிட்ட ஆலயத்தைவிட விநாயகர் ஆலயங்களும், அம்மன் ஆலயங்களும் பல உள்.

கதிர்காமம்

இலங்கையிலே தலை சிறந்த தலங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது கதிர்காமத் திருத்தலம் ஆகும். கதிர்காமத்தில் இருக்கின்ற முருகன் ஆலயத்திற்கு அருகில் மாணிக்கப் பிள்ளையார் ஆலயமும் இருக்கின்றது. இந்த ஆலயத்தை அரவணைப்பது போல மாணிக்க கங்கை இங்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், என்ற மூன்று பெருமைகளையுடைய இந்தத் தலத்தில் இந்துக்கள், பௌத்தர்கள், முஸ்லீம்கள், ஆகிய மூன்று இனமக்களும் ஒன்று சேர்ந்து வணங்குவது ஒரு சமய ஐக்கிய அறிகுறியாக விளங்குகின்றது.

பௌத்த இந்து இணைப்பு

இந்து ஆலயங்களைப் பற்றி ஆராயும் இச்சந்தர்ப்பத்திலே இந்து சமயத்துக்கும் பௌத்தத்துக்குமுள்ள ஓர் இணைப்பையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இந்துக் கோவில் எதிலும் பௌத்த சிலை எதையும் வைக்கும் வழக்கம் கிடையாது. ஆயினும் பௌத்தக் கோவில்கள் பலவற்றிலே விநாயகர், முருகன், விஷ்ணு, கண்ணகி, ஆகிய தெய்வங்களை வைத்து வழிபடுகின்றனர். அதைப் போலவே பௌத்த கோவில்களுக்கு வழிபடுவதற்காக இந்துக்கள் எவரும் செல்லும் வழக்கம் இல்லை. ஆயினும் பௌத்தர்கள் பலர் இந்துக் கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபடும் வழக்கம் உண்டு. முக்கியமாகக் கதிர்காமம், முன்னேஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய கோவில்களுக்குப் பெருந்தொகையான பௌத்தர்கள் சென்று வழிபடுகின்றனர். இவை தவிர கண்டியில் நடைபெறும் பெரகராவில் கதிர்காமத் தெய்வமும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இவையாவும் நம்நாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் இந்து மதத்துக்கும் பௌத்தத்துக்குமுள்ள நெருங்கிய இணைப்புக்கும், இந்து கலாசாரமும் வழிபாட்டு முறைகளும் பௌத்தத்தில் எவ்வளவு தூரம் செறிந்துள்ளன என்பதற்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

புராணப்படிப்பு

கோவில்களோடு ஒட்டிய அம்சங்களிலே இலங்கைக்கே தனிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடிய இன்னொரு அம்சம் புராணப்படிப்பு. இங்கு நடைபெற்று வரும் இப் புராணப்படிப்பு இந்திய மக்களாலும் பாராட்டப் பெற்றது. முக்கியமாகக் கந்தபுராணமே படித்துப் பயன் சொல்லப்படுவது. இதன் மூலம் சமய அறிவு மட்டுமின்றி எழுத வாசிக்கத் தெரியாத கிராம மக்கள் ஓரளவு இலக்கண,

இலக்கிய அறிவைக்கூடப் பெற்று வந்திருக்கின்றனர். இதனை இப்போது ஆங்கிலத்தில் (Adult Education) எனக் குறிப்பிடப்படும் முதியோர் கல்வியின் ஓர் அம்சம் என்று கூடக் கருதலாம்.

மார்கழி மாதத்திலே வரும் திருவெம்பாவை நாள் களிலே சில கோவில்களிலே திருவாதவூடிகள் புராணம் படித்துப் பயன் சொல்லுவதுண்டு. பிட்டுக்கு மண்சுமந்த சருக்கம் படித்துப் பயன் சொல்லப்படும் நாளன்று சர்க்கரைப் பிட்டையே சுவாமிக்கு நைவேத்தியமாக வைத்துப் பின்னர் புராணப் படிப்பைக் கேட்க வந்தவர்களுக்கு வழங்குவது வழக்கம். இவ்வாறு சிந்தனைக்கும் நாவுக்கும் ஒருங்கு விருந்தளித்து வந்த அரிய மரபுகள் படிப்படியாக அருகி வருகின்றன.

இதுவரை கோவில்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க விவரங்கள், சிறப்பான அம்சங்கள் ஆகியன குறிப்பிடப்பட்டன.

நூல்கள்

இந்துசமய வாழ்விலே கோவில்கள் முக்கிய இடம் வகிக்கும் காரணத்தால் கோவில்கள் பற்றிய விவரங்கள் பலவற்றை இதுவரை குறிப்பிட்டோம். இவற்றுள் பெரும்பாலானவை நம் நாட்டுக்கேயுரிய தனியம்சங்களாகும். இனி, இந்துசமய இலக்கியப் பணியிலே நம் நாட்டவர் ஆற்றிய பணிகளுட் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவோம். இவற்றை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று இந்து தத்துவம் (Hindu Philosophy). மற்றது இந்து சமயம் (Hindu Religion). இவற்றை மேலும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். தமிழில் இயற்றப்பட்டவை ஒரு பிரிவு. ஆங்கிலத்தில் இயற்றப்பட்டவை மற்றப் பிரிவு. எல்லாப் பிரிவுகளிலும் நம் நாட்டவர் காலத்துக்குக் காலம் இயற்றிய நூல்கள் தொகையால் ஒருவேளை குறைவாயிருப்பினும் வகையாலும் தரத்தாலும் உயர்ந்தவை எனக் கருதலாம். எல்லாவற்றையும் இங்கு குறிப்பிடுவது இயலாது. சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு குறிப்பிடுவோம்.

தத்துவ நூல்கள்

தத்துவத் துறையிலே முதலிலே மனத்துக்கு வருவது நீலகண்டபாஷ்யத்துக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவனிலே பிறந்து காசியிலே வாழ்ந்த காசிவாசி செந்தி நாதையர் செய்த மொழி பெயர்ப்பேயாகும். பிரம்மசூத்திரம் எனப்படும் நூலிலே இந்தியத்தத்துவ ஞானத்துக்கு முக்கியமான ஒரு மூலநூல். அதற்குப் பலர் சமஸ்கிருதத்திலே பெரிய விளக்கங்கள் எழுதியுள்ளனர். அந்த விளக்கங்களே பாஷ்யங்கள் எனப்படும். பாஷ்யங்களை எழுதினோர் வேதாந்தச் சார்பாகவே எழுதியுள்ளனர். நீலகண்டர் என்பவர் மட்டுமே சைவ சித்தாந்தச் சார்பாக விளக்கம் எழுதி யுள்ளார். அவருடைய பாஷ்யத்தைத் தமிழாக்கி அதன் மூலம் சைவ சித்தாந்தத்துக்கு வலுவூட்டிய பெருமைக் குரியவர் செந்திநாதையர்.

இவர் இம்மொழியெயர்ப்பின் முகப்பிலே எழுதிய இரண்டு உபக்கிரமணிகைகளைப் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை தாம் எழுதிய கந்தபுராண கலாசாரம் என்னும் நூலிலே குறிப்பிட்டு “ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி கோடி பொன் பெறும்” எனக் கூறுகின்றார். சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் முக்கியமான சித்தியார் சுபக்கத்துக்கும் சிவப்பிரகாசத்துக்கும் திருவிளங்கம் எழுதிய உரைகள் ஆகியன தமிழில் நம் நாட்டவர் கள் செய்த தத்துவப் பணிகளுக்குச் சில உதாரணங்கள்.

ஆங்கிலத்தில் எத்தனையோ நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். சேர். பி. இராமநாதனின் மாமனார் முத்துக்கு மாரசாமி 1857 இல் வெளியிட்ட 'Synopsis of Saiva Siddhanta' தொடக்கம் அண்மையிலே காலஞ்சென்ற கே. ராமச்சந்திரா இயற்றிய 'Hinduism in a nutshell' வரை அவை வளரும்.

கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி இயற்றிய பல நூல்கள், முக்கியமாக 'Dance of Shiva' சேர். பி. அருணாசலம் அவர்கள் இயற்றிய 'Studies and Translations Philosophical and Religions' கலைப்புலவர் நவரத்தினமவர்கள் இயற்றிய 'Studies in Hinduism' சிவபாதசந்திரமவர்கள் இயற்றிய 'Saiva School of Hinduism' போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

இத்தொடர்பிலே சிவபாதசந்திரமவர்கள் ஆற்றிய பணியொன்றையும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். சென்னையிலேயிருந்து வயலற் பரஞ்சோதி என்பவர் சைவ சித்தாந்தம் என ஆங்கிலத்தில் தம் ஆராய்ச்சியாக வெளியிட்ட நூலில் சிற்சில இடங்களிலே வேதாந்தத்தோடு ஒப்பிட்டுச் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளைச் சாடியிருப்பதைக் கண்டபோது சிவபாதசந்திரமவர்கள் வயலற் பரஞ்சோதியின் கருத்துக்களின் பொருந்தாமையைக் காட்டி அவற்றுக்கு மறுப்பெழுதியமையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

சமயநூல்கள்

சமய நூல்களைப் பொறுத்த மட்டில் இலங்கை அறிஞர் இயற்றியவற்றைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். தலபுராணங்கள், உரைகள், வசனநூல்கள், கட்டுரைகள், கிரியா விளக்கங்கள், மறுப்புக்கள், கண்டனங்கள், என இந்நாட்டு அறிஞர் காலத்துக்குக் காலம் இயற்றிய நூல்கள் எண்ணிலடங்கா. இலங்கையிலுள்ள பல ஆலயங்கள் பெயரில் இயற்றப்பட்ட உலா, ஊஞ்சல், பிள்ளைத்தமிழ், தலபுராணங்கள் அனைத்தையும் கணக்கெடுக்கின் அவை பெருந்தெகையினவாகும்.

தலபுராணத்துக்கு உதாரணமாகக் காலஞ்சென்ற இளமுருகனார் இயற்றிய ஈழத்துச் சிதம்பர தலபுராணத்தைக் குறிப்பிடலாம். உரைகளுக்கு உதாரணமாகப் பருத்தித்துறை சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் கந்தபுராணத்துக்கு எழுதிய உரை, பண்டிதர் அருளம்பலவனார் செய்த திருவாசக ஆராய்ச்சியுரை, பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை

யின் தட்சகாண்ட உரை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

புராண வசன நூல்களுக்கு நாவலர் பெருமானுடைய பெரியபுராண வசனம், கந்தபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், ஆகியவை சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும். கட்டுரை நூல்களுக்குப் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையவர்களின் “சமயக்கட்டுரைகள்” மட்டக் களப்பு அருணாசல தேசிகரவர்களின் “சைவ சமய சிந்தாமணி” போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

சைவாலயங்களிலே நடைபெறும் கிரியா விளக்கங்களுக்கு அச்சவேலி குமாரசாமிக் குருக்கள் இயற்றிய மகோற்சவ விளக்கமும், கலாநிதி கைலாசநாதக் குருக்கள் இயற்றிய “சைவத் திருக்கோவிற கிரியை நெறியும் பயனுள்ள ஆக்கங்களாகும்.

மறுப்புக்கள் கண்டனங்களின் விளைவாக எழுந்தவற்றுக்கு எத்தனையோ உதாரணங்களைக் கூறலாம். சென்ற நூற்றாண்டிறுதியிலும் இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்தும் தமிழகத்தில் இந்து சமயம் பற்றிக் காலத்துக்குக்காலம் எழுப்பப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரச்சனையிலும் ஈழநாட்டினுர்களும் ஈடுபட்டு, ஒட்டியும் வெட்டியும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர். இதனால் சமயக் கருத்துக்கள் தெளிவு பெற்று மட்டுமன்றிச் சமய இலக்கியங்களும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன.

உதாரணத்துக்கு இரண்டைக் கூறுவோம். வடமொழி வேதங்கள் வேறு, தமிழ்மறைகள் எனப்படுவன வேறு. இரண்டுக்கும் தொடர்பு கிடையாது என்ற கருத்தைத் தமிழ் நாட்டிலே சிலர் எழுப்பியபோது, அவை இரண்டுமே கூறுவன ஒன்றே என்று நிலைநாட்டி வேதங்களிலிருந்தும் தேவாரங்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டிச் செந்திநாதையர் எழுதிய நூலே “தேவாரம் வேதசாரம்” என்ற நூலாகும். “சிவஞான போதம்” முதல் நூலா அல்லது வடமொழியிலுள்ள தன் தமிழாக்கமா என எழுந்த பிரச்சனையிலே அச்சவேலி குமாரசாமிக் குருக்கள் போன்றோரும் ஈடுபட்டுத் தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்துசமய வளர்ச்சிக்கு நம் நாட்டவர் ஆற்றிய பணியை விளக்கும் பொருட்டுச் சில பெயர்களையும் நூல்களையும் மட்டுமே இங்கு குறிப்பிட்டோம். இங்கு குறிப்பிடப்படாத முக்கியமான பெயர்களும் நூல்களும் இன்னும் எத்தனையோ உள. இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆராயும் போது இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சமயத்துக்குக் கொடுத்து வரும் ஆதரவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்திலே தோன்றி, கதாப்பிரசங்கத்துறையிலே முன்னோடியாகத் திகழ்ந்து ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திலும் புகழ்பெற்ற திருவாலங்காடு சங்கர சுப்பையர் நினைவுகூரத்தக்கவர். மாணிக்கத் தியாகராச பண்டிதரும் இத்துறையிலே குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு வராவர்.

ஆதீனம்

சங்கரசுப்பையரைப் போலவே கதாப்பிரசங்கம், புராணப் பிரசங்கம் ஆகிய துறைகளிலே திறமை பெற்று, ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் மட்டுமின்றி, மலாயாவிலும் புகழீட்டிவந்து சென்றாண்டு பரிபூரணநிலையெய்திய நல்லை ஆதீனத் தலைவர் இந்துசமய விருத்தியின் பொருட்டு ஆற்றிவரும் அரும்பணிகள் யாவும் பாராட்டுக் குரியன.

இராமகிருஷ்ண மிஷன்

நம் நாட்டிலே இந்துமத வளர்ச்சிக்கு அரும்பணி ஆற்றிவரும் நிறுவனங்களுள் இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குச் சிறப்பான தனியிடமொன்றுண்டு. சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களின் முயற்சியினால் வடக்கில் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் உட்பட எத்தனையோ இந்துக்கல்லூரி களைத் தொடங்கி நடத்திய பெருமை இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குரியது. கிழக்கிலங்கையில் ஆரம்பித்த இந்துக்கல்லூரிகள். இங்கு மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்ற அநாதை இல்லம். தென்னிலங்கையில் கதிர்காமத்தில் மடம். கொழும்பிலிருந்து பற்பல பணிகள் என இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆற்றிவரும் அரும் பணிகள் யாவும் பாராட்டத்தக்கன.

இலங்கை வானொலி

ஈழத்துப்பாரம்பரியத்தில் இந்துமதம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இலங்கை வானொலியும் கட்டாயம் இடம் பெற்றேயாக வேண்டும். சைவ நற்சிந்தனையோடு தொடங்கி எத்தனையோ சமய நிகழ்ச்சிகள் பல ஆலயங்களில் நடைபெறும் எத்தனையோ விசேஷங்களின் நேர்முக வர்ணனைகளையாவும் வானொலியில் இடம் பெறுகின்றன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை இலங்கை வானொலியில் கேட்ட இந்திய அன்பர் பலர் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்ததாகக் குறிப்பிட்டனர். சைவ நற்சிந்தனை என மதத்தையும் சேர்த்துக் கூறுவதே குறிப்பிடத்தக்க செயல். மதசார்பற்றதெனக் கருதப்படும் தமிழகத்திலே இவ்வாறு பெயரிடுதல் இயலாது.

இன்றைய நிலை

கடைசியாக இன்றைய நிலை பற்றிச் சில வார்த்தைகள். இந்து சமயம் "ஆன்மா நிலையானது; இறைவன் ஒருவனுளன், கர்மபலன்: மறுபிறப்பு என்பன

நிச்சயம்" என்ற அடிப்படைக் கொள்கைகளையுடையது. இவற்றுக்கு அனுசரணையாகவும் இவற்றுக்கு வடிவம் கொடுக்கும் முகமாகவும் அமைந்தவையே விழாக்கள், வழிபாடுகள், சமயச்சடங்குகள் ஆகிய அனைத்தும் இன்றைய நிலையில் பலவித போக்குகளைக் காண்கிறோம். ஒரு சிலருக்குச் சமய வாழ்வில் சிறிதாவது ஈடுபடுவதற்கு வேண்டிய பொறுமையுமில்லை. விருப்பமுமில்லை, அக்கறையுமில்லை. இன்னும் சிலர் சமய சம்பந்தமான எதுவும் தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தவர்கள். இவருள் சிலர் வெளிப்படையாகவே தம் முடிவைத் தெரிவிப்பவர்கள். வேறு சிலர் உபசாரத்துக் காக வெளிப்படையாக எதையும் பேசாத போதும் மௌனமாகத்தம் முடிவைச் செயல்களிலே சாதிப்பவர்கள். வேறு சிலர் சாரத்தைத் தவறவிட்டுச்சக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டவர்கள் போலச் சமயத்தின் உள் நோக்கங்களை உணராது புற வேடங்களிலும் வெற்றாரவாரங்களிலும் மட்டுமே ஈடுபடுகின்றனர்.

அண்மைக் காலத்தில் ஓர் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. சமய மன்றங்கள் தொடக்கப்பட்டுள்ளன. இளைஞர் மத்தியில், குறிப்பாக உயர் வகுப்பு மாணவர்கள் மத்தியில் ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பிரதான வளாகம் பேராதனை என்ற இடத்திலே அமைந்திருக்கின்றது. அங்கு கல்வி பயிலச் சென்ற பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தங்கள் சொந்த முயற்சியால் பக்கத்தில் இருந்த குன்றின் மீது குமரனுக்கு அழகிய ஆலயம் அமைத்துள்ளார்கள்.

இவ்வாறு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்ற இந்த வேளையிலே எந்த நாட்டிலும் இல்லாத, இந்து சமயத் திற்கான ஒரு தனி அமைச்சு ஈழ நாட்டில் ஏற்படுத்தப் பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். நேபாளத்தைத் தவிர உலகில் இந்துசமயம் அரசாங்கத்தால் ஆதரிக்கப் படும் நாடு இலங்கை மட்டுமே எனலாம். இலங்கை பௌத்தர்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட நாடு. இந்த நாட்டிலே இந்து சமயத்திற்கு மதிப்பளித்து அதன் கௌ ஓர் அமைச்சை உண்டாக்கி, அதன் மூலம் சமயசமரத்தைக் காண்பதற்கு வழி செய்யப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்றி :

அகில உலக இந்து மாநாடு சிறப்பு மலர் - 1982

இலங்கையில் இந்து சமயக் கல்வி வளர்ச்சியும் அதற்கு உதவிய பெரியார்களும் தூயனங்களும்

திரு. க. அருணாசலம் (முன்னாள் அதிபர். சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரி)

இலங்கையில் இந்து சமயக்கல்வி வரலாறு மிகப் பழமை வாய்ந்த ஒன்றாகும். இலங்கையில் வந்து முதல் குடியேறிய ஆரியர் இந்துக்களானதால் அதன் கால எல்லை ஆரியர் வருகை தொடக்கம் இன்று வரையும் நீண்டுள்ளது. காலத்துக்குக் காலம் நடைபெற்ற தமிழ் நாட்டுப் படையெடுப்புக்களுடன் வந்து குடியேறிய வர்களும் தனிப்பட்ட முறையில் வந்த தமிழ் மக்களும் கல்வியில் கவனம் செலுத்தியதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் இங்கு கொண்டு வந்த கட்டிடக்கலை, ஓவியம் போன்ற கலைகள் சமய அடிப்படையிலேயே இருந்தன.

தமிழர் வடக்கே தனி இராச்சியம் அமைத்து, கல்விக்கு உகந்த இடம் அளித்தனர். செகராசசிங்கன், பரராசசிங்கன் போன்ற அரசர் காலத்தில் எழுந்த பலதரப்பட்ட நூல்கள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. தமிழர் ஆட்சி மறைவுற்று அந்நியரான போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர், ஆகியோரது ஆட்சி நிலவிய காலத்தில் இந்து சமயக்கல்வி அரசியல் ஆதரவற்ற நிலையை அடைந்தது. போர்த்துகேயர் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைபெறச் செய்யும் நோக்குடன் தமது சமயத்தையும் மக்கள் மீது திணிக்க முற்பட்டனர். இந்த நோக்கத்துடன் இலங்கையின் கரையேர்ப் பகுதிகளிலிருந்து இந்துக் கோயில்கள் அனைத்தையும் தரைமட்டமாக்கினர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அவர்கள் விதித்த சட்டங்கள் இந்து சமயத்தவர்களைத் துன்புறுத்துவதாயிருந்தன. இதனால் இந்து சமயக்கல்வி வளர்ச்சியில் இக்காலத்தை இருள் சூழ்ந்த காலம் எனலாம்.

ஆங்கிலேயர் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து ஆட்சியைப் பெற்றதும் இலங்கை மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுத் தமது ஆட்சியை நிலை பெறச் செய்யும் எண்ணத்துடன் பொளத்த, இந்து, கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களது பொது வழிபாடுகளுக்கு எதிராக ஒல்லாந்தர் விதித்த சட்டங்களை நீக்கினர்.

போர்த்துகேயர் ஒல்லாந்தர் இந்து சமய விரோத நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு இருந்தாலும், இந்து மக்கள் தங்கள் சமய அனுட்டானங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் கைவிடவில்லை. அக்காலத்து கிறிஸ்தவ பாதிரிமாருது ஆவணங்களை நோக்கின் சைவ உற்சவ முறைகளில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பது புலனாகிறது.

திருமதி. வின்சிலோ 1835 இல் பதிப்பித்த அறிக்கை ஒன்றில் நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் தேர்த்திருவிழா நிகழ்ச்சி வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னுமொரு அறிக்கையில் சைவர்களது விரதநாட்கள்

பிரதான சமய நாட்கள் பற்றிய விபரங்கள் உண்டு. ஆனால் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் முன்னேற்றம் காணப்படவில்லை.

இக்கால இந்துக்களின் கல்வி முறையை நோக்கின் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் மூலம் ஆரம்பக்கல்வியும், குருசீட முறையில் உயர்கல்வியும் மாணவர்களுக்குப் புகட்டப்பட்டன. இப்படியான குருசீட முறையில் புகட்டிய தனிப்பட்ட கல்விமான்களுக்கே இந்து சமயக்கல்வி முற்றாக வீழ்ச்சியடையாமல் காப்பாற்றிய பெருமை சேருகிறது.

கல்வி வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வேறு ஒரு மாற்றமும் காணப்பட்டது. ஆங்கிலேயரின் வருகையுடன் ஐரோப்பாவிலிருந்தும் புரட்டஸ்தாந்து மதகுருமார் பெருமளவில் வந்தனர். இவர்கள் இலங்கை மக்களுக்குக் கல்வி அறிவு ஊட்டுவதில் பெரும் அக்கறை காட்டினார்கள். இதற்காக கல்வி நிலையங்களையும் அமைத்தனர். இவர்களுடைய உண்மை நோக்கம் மாணவர்கள் மூலம் மக்களை மதம் மாற்றுவதே.

அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த மிஷனரிமார்களே கல்வி வளர்ச்சியில் கூடிய ஆர்வம் காட்டினர். இவர்கள் வட்டுக்கோட்டையில் 1823இல் ஸ்தாபித்த செமினரி உயர் கல்விக்கழகமாக விளங்கிற்று. போதனையைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் நடத்திச் சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், தத்துவம், அளவையியல், கணிதம், வானசாஸ்திரம், விஞ்ஞானம், முதலிய பாடங்களைக் கற்பித்தனர்.

வெஸ்லியன் மிசன் திருச்சபை 1814இல் இங்கு வந்து யாழ் நகர், பருத்தித்துறை, மட்டக்களப்பு, ஆகிய இடங்களில் ஆங்கிலக்கல்வி போதிக்கும் பாடசாலை களைத் தாபித்தது. 1816இல் வந்த சேர்ச்சிசன் வேறு இடங்களில் கல்வி நிலையங்களை அமைத்தது. தமிழ் மக்கள் கல்வி பெறும் நோக்கத்துடன் இத்தாபனங்களில் சேர்ந்தார்கள். ஆனால் அங்கு அவர்களைக் காத்திருந்தது மதமாற்றம்.

1833க்குப் பின்னர் ஆங்கிலக்கல்வி பெற, கிறிஸ்தவ கல்வி நிலையங்களை அணுகியவர்களின் தொகை பெருகிற்று. அந்த வருடம் வந்த கோல்புறுக் குழுவினர் அரசாங்க பரிபாலன முறையில் மாற்றத்தைச் சிபாரிசு செய்து, கீழ்மட்ட அரசு பதவிகளை இலங்கை மக்களுக்கு வழங்கினர். இவற்றைப்பெற ஆங்கில அறிவு அவசிய மாயிற்று. ஆங்கிலம் படிப்பதற்கு மிசனரிமார்களின் கல்வித் தாபனங்களை நாடவேண்டி இருந்தது. அப்படியானவர்கள்

எல்லாம் மதமாற்றம் அடையவேண்டி இருந்தது.

ஆறுமுகநாவலர்

இந்த மதமாற்றத்திற்கு எதிராக, நாவலர் கிளர்ந் தெழுந்தார். சைவமக்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர்.

மிஷனரிமார்களின் மதப் பரப்பல் வேகத்தை பெருமளவு தணித்து தமிழர் மத்தியில் சைவப்பாரம் பரியத்தை நிலைநாட்டினார். ஆறுமுகநாவலர் வெஸ்லியன் பாடசாலையில் கல்வி கற்று அங்கு சிலகாலம் ஆசிரியராக பணியாற்றியவர். ஆகவே, நாவலர் கிறிஸ்தவ சமயம் பரப்ப மிசனரிமார் உபயோகித்த முறைகளை நன்கு அறிந்தவர். அதே முறைகளை, கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுதலைத் தடுத்து சைவமக்கள் தங்கள் பண்பாட்டின் சிறப்பை உணர வைப்பதற்கு பின்பற்றினார். கிறிஸ்தவப் போன்று சைவமதத்தின் பெருமையை வலியுறுத்துவதற்கு பிரசங்க முறையை அறிமுகம் செய்தார். சமயப் பிரசங்கங்களை வண்ணை வைத்தீஸ்வரர் கோயிலில் ஆரம்பித்து மற்றைய இடங்களிலும் செய்தார். வசன நடையை மேற்கொண்டு சமய நூல்களை எழுதித் தங்கள் சமயத்து உண்மை நூற் கருத்துக்களை சைவமக்கள் எளிதில் விளங்கச் செய்தார்.

அவர் செய்த பெரிய தொண்டு, கல்விக் கொள்கை வகுத்து மாணவர்க்காகிய பால பாடங்கள் போன்ற நூல்களை இயற்றி ஒரு மாதிரிப் பாடசாலையையும் ஆரம்பித்தார். அவர் 1852ஆம் ஆண்டில் தாபித்த வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அக்காலத்தில் ஒரு மாதிரிப் பாடசாலையாக அமைந்தது. அது இன்றும் இயங்குகிறது.

இலக்கண நூல்களையும், இலக்கிய நூல்களையும் தனிய கற்பித்து வந்த காலத்தில் சமய நூல்களை இன்றியமையாதனவாக்கிப் பண்பாட்டுப் பேணலுக்கு நாவலர் வழியமைத்தார். நாவலர் கல்வியில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்தினார் என்றால் மிகையாகாது.

ஆங்கிலக்கல்வி கற்பதற்குச் சைவச் சூழலில் பாடசாலைகளை அமைக்க வேண்டிய அவசியத்தை அக்காலத்துப் பெரியார்க்கு உணர்த்துவதற்காகத்தானே ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி கற்பிக்கும் ஒரு பாடசாலையை வண்ணார் பண்ணையில் நிறுவினார்.

சைவபரிபாலன சபை

நாவலர் தாபித்த ஆங்கிலப் பாடசாலை சில வருடங்களின் பின் மூடவேண்டியதாயிற்று. நாவலரின் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினால் உந்தப்பட்ட சில பெரியார்கள் 1888ல் வண்ணார் பண்ணையில் சைவபரிபால சபையை அமைத்தனர். இச்சபையில் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று ஆங்கிலக்கல்வியை ஒன்று அமைப்பதாகும். இக்கல்வியை அமைப்பதில் பல இன்னல்களை அவர்கள் எதிர்நோக்க

வேண்டி இருந்ததெனினும் அவர்கள் முயற்சி தோல்வி அடையவில்லை. அச்சபையை அமைத்தவர்களில் ஒருவரான அப்புக்காத்து சி. நாகலிங்கம் ஏற்கனவே ஒரு பாடசாலையை நடத்தி வந்தார். இந்தப் பாடசாலையை வண்ணார் பண்ணைக்கு மாற்றி அதன் மாணவர்களை முதல் மாணவராகக் கொண்டு 1890ம் ஆண்டு இந்து உயர்தரப்பாடசாலையை நிறுவினார். சைவபரிபாலன சபையினர் இப்பாடசாலையை நிறுவுவதில் கூட்டாக இயங்கினாலும், அவர்களுள் முன்னின்று உழைத்தவர் நாகலிங்கம் அவர்களே. அவரே கல்லூரியின் முதன் முகாமையாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.

அவருக்குப் பக்கபலமாக இருந்தவர் பசுபதிச் செட்டியார். கல்லூரி ஆரம்பித்து ஒரு வருடகாலத்தில் நெவினஸ் செல்லத்துரை அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் கிறிஸ்தவராக இருந்தாலும் சைவப்பண்பாட்டுக்கு மாறானவர் அல்லர். அக்காலத்துச் சிறந்த கல்விமான் களில் ஒருவர். வடமாகாணத்தின் கல்வி உயரிய நிலை அடைய உதவிய வடமாகாண ஆசிரிய சங்கத்தின் முதல் தலைவராக நீண்ட காலமாகப் பணியாற்றியவர். ஆகவே அக்காலத்துக் கல்வியின் நுணுக்கங்களை எல்லாம் அறிந்திருந்தார். முகாமையாளர் நாகலிங்கமும் அதிபர் நெவினஸ் செல்லத்துரையும் இணைந்து செயலாற்றி இக்கல்லூரிக்குப் பலமான அத்திவாரமிட்டனர். இதன் காரணமாகவே இன்று பெளத்தருக்கு ஆனந்தாக் கல்லூரி முதன்மை பெற்று விளங்குவது போல் இந்துக்களுக்கு யாழ் இந்துக் கல்லூரி முன்னணியில் உள்ளது.

தனிநபர் நிறுவிய இந்துப் பாடசாலைகள்

யாழ் இந்து உயர்தரப் பாடசாலையை நிறுவிய சைவ பரிபாலன சபையினர், வடமாகாணத்தில் மற்றைய இடங்களிலும் சைவச் சூழலில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவத்தங்களது பத்திரிகை இந்து சாதனம் மூலம் ஆங்காங்கு உள்ள பெரியோர்க்கு ஊக்கம் அளித்தனர். இதற்காக ஒரு இயக்கமே ஆரம்பித்தார்கள் எனலாம். இதனாலேயே அந்தக் காலப்பகுதியில் யாழ்குடா நாட்டில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் பல தனி நபர்களால் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. சுழிபுரத்தில் 1876ல் கனகரத்தின முதலியார் ஆரம்பித்த பாடசாலை சில வருடங்களில் ஆங்கிலப் பாடசாலையாக மாறிற்று. 1892ல் வெளிவந்த இந்து சாதனத்தின் ஒரு இதழ் சுழிபுரத்தில் கனகரத்தின முதலியார் நடாத்தும் ஆங்கிலப் பாடசாலை அரசு உதவிக்கு அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது என்று அறிவித்தது. அரசு அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற முதல் இந்துப் பாடசாலை இதுவே. இதுதான் இன்றைய விக்ரோறியாக் கல்லூரி. இன்னும் பல்வேறு பகுதிகளில் விளங்கும் பெரியார்கள் கூட்டாக இயங்கிப் பாடசாலை களை அமைத்தனர். 1894ம் ஆண்டு விஜயதசமி தினத்தன்று கந்தரோடையில் கந்தையா உபாத்தியாயர் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியையும், அளவெட்டியில் அருணாசலம் என்னும் பெரியார் அருணோதயக் கல்லூரியையும், வட்டுக்கோட்டையில் அம்பலவாண நாவலர் வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரியையும், ஒரே

நாளில் ஆரம்பித்தது. இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு, மகாஜனாக்கல்லூரி 1910ல் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையால் தெல்லிப்பளையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதே போல் மற்றைய இடங்களில் புலோலியில், கரவெட்டியில், சாவகச்சேரியில், மானிப்பாயில், உரும்பிராயில், காரைநகரில், இன்னும் வேறு இடங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் இன்று சிறந்த கல்லூரிகளாக விளங்குகின்றன.

இராமநாதன்

இந்துக்கல்வி சிறப்புறத் தொண்டாற்றியவர்களில் சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் முக்கிய இடம் பெறுகின்றார். சட்டசபையில் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளில் இந்து மாணவர்களுக்கு கிறிஸ்தவம் கட்டாயமாகக் கற்பிப்பதற்கு எதிராக குரல் கொடுத்தவர் அவரே.

1890களில் எழுந்த பௌத்தகல்வி மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்து கொழுமியில் பௌத்த, இந்து பாடசாலை அமைப்பதற்கும் முற்பட்டனர். அந்த முயற்சி கைகூடவில்லை.

தன்னுடைய செலவிலேயே இரண்டு பெரிய கல்விக் கழகங்களை ஆரம்பித்தார். அவற்றில் ஒன்றுதான் இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்ட பரமேஸ்வராக் கல்லூரி. மற்றையது சைவப் பெண்கள் கல்விக்கென மருதனாமடத்தில் கட்டப்பட்ட இராமநாதன் கல்லூரியாகும்.

சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம்

1890-1920 ஆண்டுகளில் ஆரம்பித்த இந்துக்கல்வி நிலையங்கள் மக்கள் தொகை பெருகிவரும் யாழ்ப்பாணக் குபா நாட்டிற்குப் போதியனவாக இல்லை. பெரிய இந்துக் கல்லூரிகளிலுள்ள விடுதிகளுக்கு கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்ப அவர்களிடத்தில் பணவசதியும் இருக்கவில்லை. ஆகவே கிராமங்கள் தோறும் ஆங்கிலப் பாடசாலை அமைக்கவேண்டியிருந்தது. சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர். வைத்தியலிங்கம் துரைசாமி முதலிய தலைவர்கள் இதனையிட்டுச் சிந்தனை செய்து செயலாற்றி 1923ம் ஆண்டில் சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். இச்சங்கத்திலே வடகீழ் மாகாணங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் சைவப் பெரியோர்கள் இடம் பெற்றனர். இவர்கள் முயற்சியால் வடமாகாணத்தில் பல பாகங்களிலும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. இந்தப் பாடசாலை நிறுவியதில் கூடிய பங்களிப்பைச் செய்தவர், சங்கத்தின் நீண்டகால செயலாளரும், சட்டசபை அங்கத்தவராய் இருந்தவருமான இந்து போட் இராசரத்தினம் அவர்களே. அந்நேரம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு அவர்களே. அந்நேரம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு மட்டுமே அரசாங்க உதவி கிடைத்து வந்தது. எனவே காலத்துக்குக் காலம் சைவப்பெருங்குடி மக்களின் நன் கொடைகள், ஆசிரியர்களது காணிக்கைகள் போன்றவற்றின் துணையுடன் நிலம் வாங்கி பாடசாலைக் கட்டிடங்கள் ஏற்படுத்தி, ஆசிரியர் நியமனங்கள் செய்து, புதிய

பாடசாலைகளை மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் ஆரம்பித்தனர். இவரின் சேவையின் பயனாக அரசினர் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் பொழுது சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் 182 பாடசாலைகளைக் கையளித்தது. இச்சங்கம் ஒரு ஆசிரியகலாசாலையையும் நிறுவித்தங்கள் பாடசாலைகளில் சேவைசெய்வதற்கு ஆசிரியர்க்குப் பயிற்சி கொடுத்தனர்.

இராமகிருஷ்ண சங்கம்

இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் சேவையின் பெரும்

பலனைப் பெற்றது கிழக்கு மாகாணமே.

அங்கு பல பாடசாலைகள் இயங்கி வந்தாலும் 20ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பம் வரையில் அவைகள் எல்லாம் கிறிஸ்தவர்களாலே நடாத்தப்பட்டன. இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பண்டிதர் பூபாலிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிபிள்ளை போன்ற கல்விமாண்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுத்து இந்து சமய உயர் கல்விக்கு ஊக்கம் அளித்தனர்.

இந்த நூற்றாண்டு ஆரம்பம் தொடக்கம் சில தனிநபர்களும் சில இந்துப்பாடசாலைகளை நிறுவினர். இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க சேவை செய்தவர் முதலியார் கா. வ. மார்க்கண்டனாகும். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் கலைப்பீடாதிபதி பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் முதலியார் மார்க்கண்டன் நிறுவிய பாடசாலைகளுள் காரைதீவு, மண்டூர், ஆரைப்பற்று, ஆணைப்பந்தி, பாடசாலைகளும் அடங்கும் என்பர். கல்லடி உட்போடையில் கல்விக்காக ஒரு கட்டிடமும் அவர் அமைத்தார்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் சுவாமி விபுலானந்தர் இராமகிருஷ்ண சங்கம் மூலம் தமது கல்விச் சேவையை ஆரம்பித்ததும் மார்க்கண்டன் தனது பாடசாலைகளை அவரிடம் உவந்து அளித்ததுடன், அவருக்கு வேண்டிய வேறு உதவிகளும் செய்தார்.

சுவாமி விபுலானந்தர் நூலாசிரியராகவும், உரை ஆசிரியராகவும், அண்ணாமலை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் பேராசிரியராகவுமிருந்து செய்த கல்விப் பணிகள் அனைத்தும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நன்கு அறியும். கிழக்கு மாகாணத்தில் இவர் புகழ்சாற்றி நிற்பன இவர் அமைத்த திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியும் மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயமுமே.

கொழும்பில் இந்து சமயக்கல்லூரி

கொழும்பிலே இந்து சமயச் சூழலில் மாணவர் களுக்குக் கல்வி புகட்ட வேண்டுமென்று முதல் உணர்ந்தவர்கள் கொழும்பு விவேகானந்தா சபையினர். வடகொழும்பில் 1926ம் ஆண்டு விவேகானந்தா வித்தியாலயம் இவர்களால் நிறுவப்பட்டது.

1930ஆம் ஆண்டு கொழும்பு சைவமங்கையர் கழகம் கொழும்பிலுள்ள சைவப்பெண்கள் தங்கள் சமயச் சூழலில் கல்விபெற மகளிர் கல்லூரியைத் தாபித்தது.

மற்றையவர் 1950ஆம் ஆண்டு மட்டும் அப்பொழுது கொழும்பில் காணப்பட்ட பொதுப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றனர். 1943ல் கன்னங்கரா அறிக்கையைத் தொடர்ந்து கல்வியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தமிழர்களைச் சிந்திக்கச் செய்தன. முக்கியமாக தேசிய மொழிகள் மூலம் கல்வி கற்றல். தேசிய பாடசாலைகளின் தமிழ்ப் பிரிவுக்குத் தமிழ் மாணவரை ஒதுக்கின. இப்பிரிவுகளுக்கு தமிழ் மாணவர்கள் அனுமதிபெறுதல் இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை. இந்த நிலையை அறிந்த சைவப் பெரியார் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து கொழும்பு இந்து வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தை அமைத்தனர்.

இந்தச் சங்கத்தின் தலைவர் அக்கால நீதியரசராய் சேவையாற்றிய திரு. சி. நாகலிங்கம் அவர்கள். மற்றைய உத்தியோகத்தர் சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன். முதவை உறுப்பினர் பெரிசுந்தரம், திரு. எஸ். மகாதேவன், மு. சச்சிதானந்தன் ஆவர்.

இவர்களும் இச்சங்கத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர் களும் கொழும்பில் செல்வாக்கு உடையவர்களாக இருந்ததாலும், தன்னலமற்ற சேவையாளராக இருந்த தாலும், வேண்டிய நிலம், பணம், ஆகியவற்றைப் பெற்று இரத்தமலானையில் ஒன்றும், பம்பலப்பிட்டியில் பிரதம பாடசாலையையும் நிறுவினர். இரு பாடசாலைகளும் விரைவில் வளர்ச்சியடைந்து கொழும்பிலுள்ள மற்றைய பெரிய பாடசாலைகளின் தரத்துக்கு உயர்ந்தன.

இரத்தமலானையில் அமைந்த கல்லூரி 1958, 1983 நிகழ்வுகளினால் பாதிக்கப்பட்டதினால் இதன் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. ஆனால் பம்பலப்பிட்டியில் பிள்ளையார் பாடசாலை என்ற பெயரில் நிறுவிய கல்விக்கழகம் இன்று இந்துக்கல்லூரி கொழும்பு என்ற பெயரில் தேசியக் கல்லூரியாக வளர்ச்சி பெற்று தலைநகரில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது.

1960ஆம் ஆண்டு உதவி பெறும் பாடசாலைகளை அரசு ஏற்கும் பொழுது இதனையும் கையேற்றது. இந்து மக்கள் தங்கள் சமயச் சூழலில் கல்வி கற்றுத் தங்கள் பண்பாட்டைப் பேணக்கூடிய வகையில் இந்துப் பாடசாலைகள் அமைத்துச் சேவை செய்த பெரியோர் களுக்கும், தாபனங்களுக்கும், இந்துமக்கள் என்றென்றும் கடப்பாடுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

உதவிய நூல்கள்

இலங்கையில் சைவக் கல்வியின் எழுச்சி வ. ஆறுமுகம், திரு. க. அருமைநாயகத்தின் கட்டுரைகள், இந்து சாதனம், கொழும்பு இந்துக்கல்லூரிச் சஞ்சிகைகள்.

நன்றி

இந்து மாமன்ற மலர்

(செயலாளர் வடகிழ் பிராந்திய பாடசாலைகளின் பழையமாணவர் சங்கச் சம்மேளனம்)

பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாதுவிடேன் வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மான்திரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே.

(கந்தரலங்காரம்)

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர் வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை, விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துனைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே

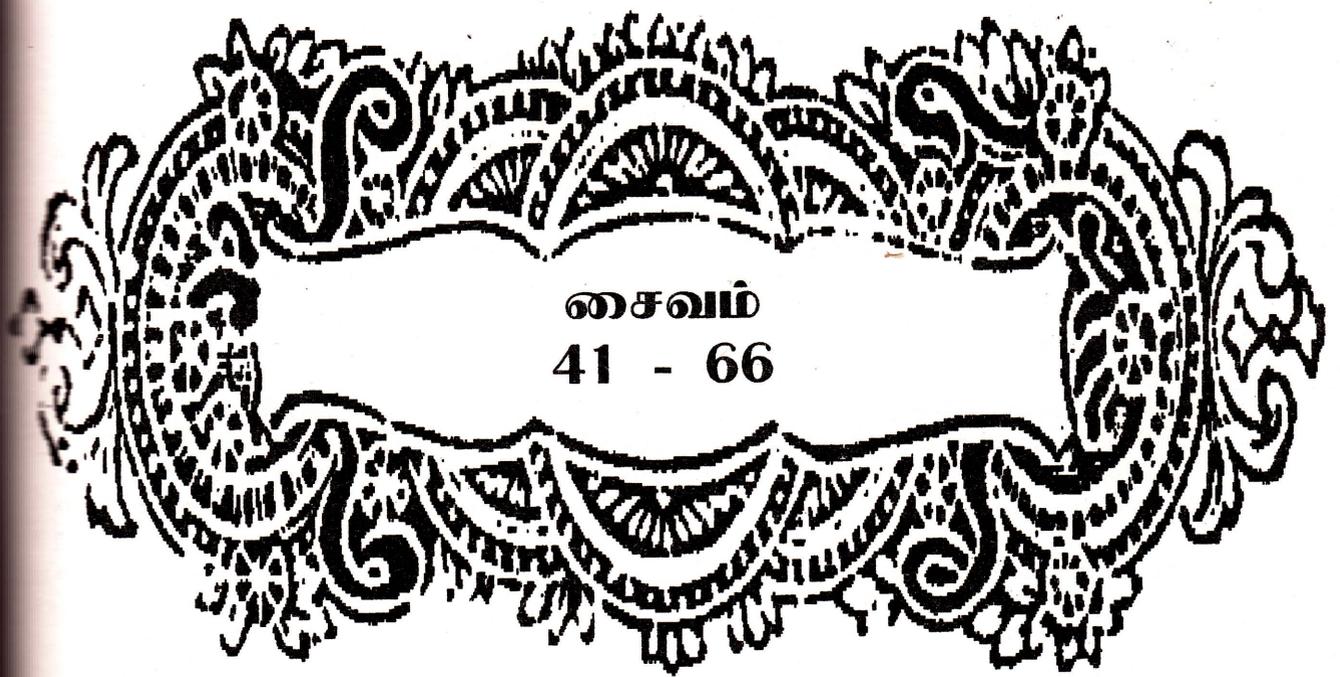
(கந்தரலங்காரம்)

3
சி
ர்
ம்
ல்
ல்

ள
து
ள்
ப்
ர்
ம்

சி
ரை
ரிச்

ன

சைவம்
41 - 66

Vertical text on the right edge of the page, likely from the adjacent page or a binding element. The text is partially obscured and difficult to read, but appears to be a list or index of items, possibly in Chinese characters.

சித்தர்களும் சைவமும்

‘சிவஸி’ ஆறுமுகம் நவரத்தினராசா

செயலாளர், அறங்காவலர் சபை, ஸ்ரீ அகிலாண்டேஸ்வரர் திருக்கோவில், கோவிற்குளம், வவுனியா

‘கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்
கரடி வெம்புலிவாயையும் கட்டலாம்
ஒரு சிங்கம் முதுகின்மேற்கொள்ளலாம்
கட்சிவீ எடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலில் கிரதம் வைத்து ஐந்து உலோகத்தையும்
வேதித்துவற்றுண்ணலாம்
வேறு ஒருவர் காணாமல் உகத்து உலாவலாம்
விண்ணவரை ஏவல் கொளலாம்
சந்ததமும் கிளமையோடுருக்கலாம் மற்றொரு
சரீரத்திலும் புகுதலாம்
சலமேல் நடக்கலாம் கனன்மேலிருக்கலாம்
தன்னீகரில் சித்தி பெறலாம்’

(தாயுமான சுவாமிகள்)

இப்பாடல் யோகசித்தி கைவந்தவர்களின் அட்டமா சித்திகளைப் பற்றித் தெளிவானதொரு விளக்கத்தைத் தந்துநிற்கிறது.

“திருமூலர் தொடங்கி குதம்பைச் சித்தர் கோரக்கர் வரை தமிழ்நாட்டிற் சித்தர் பதினெண்மர் இருந்தனரென்ப பொதுப்படக் கூறுவர். இவருக்குப் பிற்காலத்திலும் இவர்கள் வழியைப் பின்பற்றிய சித்தர்கள் பலர் தமிழகத்திலே தோன்றியிருக்கின்றனர். அத்தகைய சித்தர்களில் நால்வர் ஈழத்திற்கு வந்து சித்துகள் நடத்தி ஈழத்தின் வடக்கே யாழ்ப்பாணத்தில் நீராவியடியிலும் மேற்கொழும்பு முகத்துவாரத்திலும் கிழக்கே காரைதீவிலும் மோனநிலை எய்தினர். அவர்களே முறையே கடையிற்சுவாமிகள், நவநாதசித்தர், பெரிய ஆனைக்குட்டி சுவாமிகள், சித்தானைக்குட்டி சுவாமிகள் ஆவார்”⁰¹

காலத்தால் முற்பட்ட சமயமாய் விளங்கும் சைவத்தில் தொன்றுதொட்டேயோக நெறி கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. “சித்” என்பது அறிவுது. சித்தை உடையவர்கள் சித்தர்கள். எனவே அறிவுபடைத்தவர்கள் சித்தர்கள். அவர்கள் அறிஞர்கள், மேதைகள், நுண்ணறிவு படைத்தவர்கள், மெய்ஞ்ஞானிகள்.

சித்தர்கள் சாதாரண மக்களாற் செய்ய முடியாத பல அரிய செயல்களைச் செய்தவர்கள். அவற்றை, அற்புதங்களை பொதுமக்கள் போற்றுவர். நாம் எவற்றை யெல்லாம் அற்புதக் காரியங்களெனக் கொள்கிறோமோ, அவற்றைச் செய்யுமாற்றல் சித்தர்களுக்குண்டு. இதனாலேயே சித்தர்கள் இயற்கைக்கு மாறான பல அற்புதங்களைச் செய்தனரெனக்கதைகள் வழங்குகின்றன.

சித்தர்கள் இறவா நிலையை உடையவர்கள். அழியாத உடலைப் பெற்றவர்கள். உடம்பை அழியவிடாது பாதுகாக்கும் ஆற்றலுடையவர்கள். தம்முடைய உடம்பை

வைத்துவிட்டு மற்றொரு உடம்பிலே புகுந்து நடமாடும் வழி அறிந்தவர்கள். அவர்களுக்கு ஆகாய வழியாகச் செல்லும் சக்தி உண்டு. மூன்று காலம் பற்றியும் ஞானம் உண்டு. தமிழ் இலக்கியத்திலும் சைவச் சமுதாயத்திலும் “சித்தர்கள்” தனியிடத்தைப் பெற்ற வர்களாவர். ஆதிமுனிவர் என்பதால் அகத்தியரும் உலகப்பொதுமறையாம் திருக்குறளைத் தந்ததினால் திருவள்ளுவரும் பலராலும் அறியப்பட்டவர்கள்.⁰²

திருமூலர் அருளிய திருமந்திரத்தில் “நடுவு நிலலாது சரிந்து இவ்வுலகைச்” சரிசெய்ய ஈசன் அகத்தியரை அனுப்பிய செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அகத்தியர் வாழ்ந்ததற்குச் சிலப்பதிகாரம் சான்று நிற்கின்றது.

“மாமுனி பொதியின் மலைவலம்கொண்டு குமரியம் பெருந்துறையாடி மீள்வேன்”⁰³ என வரும். பதினெண் சித்தர்களுள் அகத்தியர் சிறந்து விளங்கிய தாகவும் தாம் அவரைத் தரிசித்ததாகவும் போகரிஷி கூறுகின்றார்.

‘தமர்ந்திட்ட அகத்தியனார் மலையைக் கண்டேன்
தாக்கான மலையோரம் சென்றபோது
கமர்ந்திட்ட சித்தர்முனி கோடானுகோடி
கண்டிட்டார் எந்தனையும் யார் நீ என்றார்
நனைத்துமே காலாங்கி சீடன் என்றேன்
நேரான போகரிஷி என்பேர் என்ன’

‘சத்தமுடன் எல்லவரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து
சதாசிவனே கடரொளியே தயாளவானே
பத்தியுடன் காலாங்கி சீடனென்று
பாரனிலே பேர்படைத்த சீத்து ஒன்று
முத்திபெற தங்களையும் காணவென்று
முறைமையுடன் குளிகெகொண்டு வந்திட்டாரே’⁰⁴

அகத்தியர் தொகுத்த தேவாரத் திரட்டு என்ற நூலும் உலவுகின்றது.

“வேதகாலம் தொடங்கித் தேவார காலம் வரையில் பல்வேறு கால கட்டங்களில் ஊடாடிவருகின்ற அகத்தியர் என்ற பெயருடைய முனிவர் ஒரே மனிதராக இருக்க முடியாது என்றும், அப்பெயரில் ஏழு அல்லது எட்டு முனிவர்கள் பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்றும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.”⁰⁵

‘மதியாடங்கி வளர்கின்ற சூட்சந்தன்னை
வணக்கமுடன் தானிருந்து வணங்கினாக்கால்

பத்தலத்தில் எட்டிரண்டும் ஒன்றாய்க் கூடி
பத்தான தசவாய்வு அகாரபீடம்
வீதிஎழுத்தை யார் அறிந்து கூடப்போறார்?
விமலனே புலத்தியனே அந்தம் பாரு
கதிமுகத்தில் காயசீத்தக்கு அடுத்தவாறு
கண்டு கண்டு கொண்டவனே சீத்தனாமே' 06

மெய்ஞ்ஞான குருவிடம் உபதேசம் பெற்று, தவம்
செய்து, ஊனுடம்புக்குள்ளே உறுபொருள் காண்பவர்கள்
சித்தர்கள் என்ற கருத்தை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

இனி, சித்தர்களின் எண்ணிக்கை பற்றிநோக்கலாம்.

'பாரப்பா கிரேதாயுகம் சீத்தரப்பா
பலமான பெருக்கினுடை கணக்கைக்கேளு
நேரப்பா கோடியடா இரண்டு இலட்சம்
நிலையான திரேதாயுகம் இலட்சம் கோடி
கூரப்பா சுவாபரத்தில் கோடிகேளு
கூக்கானது ஐம்பதென்ற ஆயிரந்தான்
காரப்பா கலியுகத்தில் கோடிகேளு
கணக்கு இருபத்தையாயிரந்தான் பாரே
(தேவையர் சீவபூஜாவீதி10)

கிரேதாயுகத்தில் இரண்டு இலட்சம், திரேதாயு
கத்தில் ஒரு இலட்சம், துவாபர யுகத்தில் ஐம்பதாயிரம்,
கலியுகத்தில் இருபத்தையாயிரம், ஆகமொத்தம் 375000
சித்தர்கள் தோன்றினர் என்று தேரையர் கூறுகின்றார்.

அமுதகலைஞானம் (221) என்னும் நூல் நான்கு
யுகங்களிலுமாகத் தோன்றிய மூன்றே முக்கால் இலட்சம்
சித்தர்களுள் பதினெட்டுப்பேர் தலை சிறந்து விளங்கினர்.

'பாரப்பா நவசீத்தர் பதினெட்டாக்கி
பாருலகில் பதினெட்டு சீத்தரானார்' என்பது பாடல்.

"பழம்பாடற்றிரட்டு" என்னும் நூல் பதினெண்
சித்தர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும்.

'நந்தி அகத்தியர் மூலர் புண்ணாக்கீசர்
நற்றவத்கூய் புலத்தியர் பூனைக்கண்ணர்
கந்தடைக்காடர், போகர், புலக்கையீசர்
கருவூரார் கொங்கணர் காலாங்கீ
சீந்தி அழகண்ணர் அகப்பேயர் பாம்பாட்டி
தேரையர் குதம்பையர், சட்டைநாதர்
செந்தமிழ்சேர் பதினெண்மர் பாதம்
சீந்தையுன்னிச் சிரத்தனியாய்ச் சேர்த்து வாழ்வாம்'

சித்தர்கள் தோன்றுவதற்கு உச்சவரம்புமுதுமில்லை.
எவ்வாறெனின், அண்மைக்காலத்தில் தோன்றிய வடலூர்
இராமலிங்க வள்ளலாரும், மகாகவி சுப்பிரமணிய
பாரதியாரும் தம்மைச் சித்தர்கள் என்றே அறிவித்துள்ளனர்.

'முத்தியைப் பெற்றேன்: அம்முத்தியினால் ஞான
சீத்தியை உற்றேன் என்றுந்தீபற:
சீத்தனாமானேன் என்றுந்தீபற'

திருவருட்பா, திருவந்தியார் 10

'எனக்குமுன்னே சீத்தர் பலர் இருந்தாரப்பா
யானும் வந்தேன் ஒரு சீத்தன் கிந்த நாட்டில்'
பாரதி அறுபத்தாறு 01

சித்தர் பாடல்களின் எண்ணிக்கை பற்றி இனி
நோக்கலாம். போகர் ஏழாயிரம் (7:945) சித்தர் பாடல்
களின் எண்ணிக்கையைப் பின்வருமாறு கூறும்.

'நவீன்றாரே சீத்தர்முனி கோடா கோடி
நாற்பத்து எட்டு லட்சம் சீரந்தம் தன்னை
குவீந்ததொரு சாத்திரங்கள் மலைபோலச்
குணமுடனே பாடி வைத்தார்'
போகர் ஏழாயிரம் 7: 945

'வீண்டதொரு நூலெல்லாம் வடமொழியேயாகும்
விரான சாத்திரங்கள் மலைபோல் கண்டேன்'
போகர் ஏழாயிரம் 5: 958

சித்தர்கள் சுமார் 48இலட்சம் பாடல்களை வட
மொழியாகிய கிரந்தத்தில் பாடி வைத்தார்கள். அவர்
கள் எப்பொருள் பற்றிப் பாடினார்கள்? போகர் பின்வரு
மாறுரைக்கிறார்.

'சென்றிடவே வைத்தியமும் வாதமார்க்கம்
செயலான யோகம் முதல் ஞானமார்க்கம்
வென்றிடவே மாந்திரீகம் மாணவேதம்
வேண்டியதோர் கருமானம் மிக உண்டாமே' 06

அகத்திய முனிவர் ஏழுலட்சம் பாடல்கள் பாடி
யதாகவும், தாம் கீழ்க்கண்டவாறு 2613 நூல்களைக்
கண்டதாகவும் போகர் கூறுகிறார். அகத்தியரே
பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

'ஆச்சப்பா புலத்தியனே நன்றாய்க் கேளு
ஆறு லட்சம் கிரந்தமதை அருளிச் செய்தேன்'

வாதவித்தைபற்றி ஒரு இலட்சம் பாடல்கள்,
சரக்கு வைப்பு, செந்தூரங்கள், பற்பவகை, மெழுகு,
செயநீர் முதலான வைத்திய வகைகள் பற்றி இரண்டு
இலட்சம் பாடல்கள், மந்திரங்கள், சக்கரங்கள், இந்திர
மகேந்திர ஜாலம், அங்சன வசியம், கரு உற்பத்தி,
பில்லி, குனியம், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்,
ஆகிய பொருள்கள் பற்றி மூன்று இலட்சம் பாடல்கள்
ஆகமொத்தம் ஆறு இலட்சம் பாடல்களை கிரந்தத்தில்
இயற்றியதாக அகத்தியர் கூறக் கேட்கிறோம்.

ஆதியில் வடமொழியாகிய கிரந்தத்தில் தாம்
பாடிய பாடல்களைப் பிற்காலத்தில் தமிழாக்கம்
செய்ததாக அகத்தியர், நந்தீசர், சுப்பிரமணியர்,
முதலான மாமுனிவர்கள் கூறுகின்றனர்.

'சொல்லக்கேள் செளமிய சாகரத்தை மைந்தா
சுகமான வடமொழியைத் தமிழால் செய்தேன்'
அகத்தியர் வாத செளமியம் 14

01
னி
ல்

‘அள்ளடா கிந்நாலை அறிந்துபாட

அப்பனே வடமொழியைத் தமிழுண்டாக்கி

சுப்பிரமணியர் ஞானம் 298

வடமொழியாகிய கிரந்தத்தில் மறைப்பாகத் தாம் பாடிய நூல்களை எல்லாம் அழகு குன்றியதாயினும் வழக்குத் தமிழிலேயே (முருகு அவிழ் தமிழில்) பாடுமாறு இறைவன் ஆணையிட்டதாகவும் அவ்வாறே தாம் பாடியதாகவும் அகத்தியர் கூறியுள்ளார்.

‘வரமதால் வகாரயோக

மறைப்புநால் பாட்டை எல்லாம்

முருகவீழ் தமிழால் செய்ய

முருகன் ஐங்கர்தான் காப்பே’

அகத்தியர் பரிபாஷைத்திரட்டு 01

‘நடுவு நல்லாது இவ்வுலகம் சரிந்து

கெடுகின்றது எம்பெருமான் என்ன ஈசன்

நடுவுள அங்கி அகத்திய நபோய்’

முருகிய வையத்து முன்னிரு என்றானே’

திருமந்திரம் 337

‘அங்கி உதயம் வளர்க்கும் அகத்தியன்

அங்கி உதயஞ்செய் மேல்பால் அவனொரு

மங்கி உதயஞ்செய் வடபால் தவமுனி

எங்கும் வளங்கொள் இலங்கொளி தானே

திருமந்திரம் 338

வடமொழியாகிய கிரந்தத்தில் மட்டும் சித்தர்கள் தம் நூல்களை இயற்றியதால் அம்மொழியை அறிந்த வடநாட்டு மக்கள் பெருமளவில் ஞானமார்க்கத்தில் ஈடுபட்டு முத்திநிலை எய்தினர். ஆனால் தமிழ் நாட்டு மக்களில் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய ஒரு சிலர் மட்டுமே கிரந்த மொழியைக் கற்று ஞானமார்க்கத்தில் ஈடுபடும் வாய்ப்புப் பெற்றனர். இவ்வாறு வடநாட்டு மக்கள் உயர்ந்தும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் தாழ்ந்தும் போனதால், “உலகம் நடுவு நல்லாது சரிந்து” என்ற உண்மையை ஞானியர் சிலர் இறைவனிடம் முறையிட்டனர். அதைக் கேட்ட இறைவன் ஞான ஜோதியாகிய அகத்திய முனிவரை அழைத்து “சரிந்துவிட்ட” தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்று முன்னிற்குமாறும், அங்கு மேல்பால் பழனி மலையில் உறையும் மெய்ஞ்ஞானப் பிழம்பாகிய முருக வேளின் துணை கொண்டு எங்கும் ஞானச்சுடர் பரப்புகிற ஆணையிட்டான்.

பிறிதொரு கதையும் நிலவுகிறது. “கயிலை யங்கிரியில் சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிக்கும் திருமணம் நடைபெற்றதாகவும் அப்போது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெட்டாயிரம் ரிஷிகள், கின்னரர், கிம்புருடர், பூதகணங்கள், ஆகியோர் அங்கு குழுமினரென்றும் அதனால் பாரம் தாங்காது பூமி சரிந்து வடதிசை தாழ்ந்து விட்டதென்றும், அதைக் கண்ட சிவபெருமான் அகத்தியரை அழைத்து, நீ தென்திசைக்குப்

போய் நின்றால் உலகம் நிமிர்ந்து சரியாகிவிடும் என்று மொழிந்ததாகவும் கதையளந்தனர். பஞ்ச பூதங்களால் படைக்கப் பெற்ற மனிதர்களுக்கு எடை இருப்பதைப் போன்று, ஒளியால் படைக்கப்பட்ட தேவர்களுக்கும் தீயின் சுவாலையால் படைக்கப்பெற்ற பூதங்கள் - பூதகணங் களுக்கும் எடை கிடையாது. எனவே எடையற்ற (கனமற்ற) தேவர்கள் முதலானோர் எத்தனை கோடிபேர் கயிலையில் கூடியதாகக் கருதினாலும் உலகம் சரிவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. இதிலிருந்து இக்கதை கற்பனையானதென்றும் திருமந்திரப் பாடல்களும் அகத்தியரின் பாடலுமே உண்மை நிகழ்ச்சியை உணர்த்துகின்றன என்றும் அறியலாம்”¹⁰

வழக்குத் தமிழிலே அமைந்துள்ள சித்தர் பாடல்கள் கொச்சைத் தமிழில் இலக்கண இலக்கிய நயமின்றி இருப்பதால், புலவர் புறக்கணிக்கலாம். ஆனால் யோகம் - ஞானம் பற்றிய உண்மைகளை அறிந்து பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்த விரும்புவோர் சித்தர்பாடல்

‘கெதியறியாப் பாவிகட்கு கிந்நால் கிட்டாது

கருபையுள்ள ஞானிகட்கு எய்கும் எய்கும்’

அகத்தியர் பரிபாஷைத்திரட்டு 17

இறையருள் பெற்ற ஞானிகளை மட்டுமே தமது நூல்கள் சென்றடையும் என்று அகத்தியர் கூறுகிறார். சித்தர், முனிவர்களின் நூல்கள் இறையருளால் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.¹¹

ஞானத்தவத்தால் முழுமையடைந்தால், பிறப்பும், இறப்பும் அற்றுப்போகுமென்றும், வாசி நிலைத்து உடல் வலுத்து பல யுகங்கள் தம்மைப்போல் வாழலாம் என்றும் அகத்தியர் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

‘கிருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணில்கோடி’

திருமந்திரம் 08

‘ஒப்பில் எழுகோடி யுகம் கிருந்தேனே’

திருமந்திரம் 24

‘எண்ணும் கிரண்டும் ஒன்றாய் முடித்தாம் பின்

எழுகோடி யுகம் வரை கிருப்பாயே - கிது சரியாமே’

திருவள்ளுவர் நவரத்தின் சிந்தாமணி 94

திருமுலரும், திருவள்ளுவம், அகத்தியருடைய கூற்றை வழிமொழியக் காண்கிறோம்.

சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம், இஸ்லாம் ஆகிய அனைத்து மதத்தவர்களும் சித்தர்களாகியுள்ளனர்.

தமிழ், கன்னடம், மராட்டி, நேப்பாளி, சிங்களம், உருது ஆகிய பல்மொழி பேசுவோரும் சித்தர்களாகியுள்ளனர்.

குறவர், குறும்பர், செம்படவர், ஜோகி என்ற பன்றி மேய்ப்போர், இடையர், வேடர், பள்ளர், முதலான

வகுப்பைச் சேர்ந்தோரும் சித்தர்களாகச் சிறந்து விளங்கி யுள்ளனர்.

ஆண்களோடு பெண்களும் சித்தர்களாய் விளங்கி யுள்ளனர்.

அகத்தியர் வேளாளர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும், அவருக்கு 48 சீடர்கள் இருந்தனர் என்றும் அறியமுடிகிறது.

கயிலையை அடைந்து கற்பம் கொண்டு முத்தி நிலை எய்தியதாலும் எக்கியத்தில் கும்பத்தில் பாய்ந்ததாலும் அகத்தியருக்குக் கும்பமுனி என்ற பெயர் வந்தது. மேரூபுசை செய்தமையால் பொதிகைமுனி என்ற பெயர் வந்தது. மேரூ பூசை என்றால் பஞ்ச லோகங் களால் வடித்தெடுத்த சொருபத்திற்கு அபிஷேக ஆராதனை செய்வது என்று கருத்து மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன ஆறு ஆதாரங்கள்.

‘ஆறாவது அறிவுள்ள மாந்தர் ஞானிகள் மட்டுமேயாவர்’¹²
 ‘முயற்சிசெய்யும் கர்மயோகிகள் தங்கள் சரீரத்திலுள்ள ஆன்மாவைக் காண்பார்கள்’¹³
 ‘தன்னையறிந்தீரும் தத்துவஞானிகள் பின்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பார்கள் பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவார்கள் சென்னியில் வைத்த சீவன் அருளாலே’¹⁴

தன்னைத்தான் கண்ட தத்துவஞானிகள் முன்னை வினையை முற்றும் போக்குவர். பிறவியை ஒழிப்பர். மரணமிலாப்பெருவாழ்வு வாழ்வர் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார்.

‘தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை தன்னையறியாமல் தானே கெடுக்கின்றான் தன்னையறியும் அறிவை அறிந்த பின் தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தானிருந்தானே’¹⁵

‘உடம்பினை முன்னம் கிழக்கென்றிருந்தேன் உடம்பினுக்குள்ளே உறுப்பொருள் கண்டேன் உடம்புள்ளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று உடம்பினை யானிருந்து ஒம்புகின்றேனே’¹⁶

‘உள்ளும் புறம்புமாய் உடலுக்குள் நீ இருந்தது உள்ளளவும் நான் அறியாதே இருந்தேனே புரணமே’¹⁷

‘த்பமென்னும் சீர்சொருபச் செய்ய பொருளை சேர்ந்து உறவு கொண்டோம் என்று ஓடு பாய்பே’¹⁸

‘உனில் உயிரில் உணர்வின்ல நின்ற ஒன்றை உணர்ந்தேனே’¹⁹

மனித உடம்புக்குள்ளே ஒளிர்கின்ற சீவனின் சொருபத்தைப் பார்க்க முடியும். ஞானிகள் பார்த்திருக்கிறார்

கள் என்ற உண்மையை மேற்கண்ட ஆதாரங்களிலிருந்து அறிகிறோம்.

சட்டை முனிவரும், கமலமுனிவரும் சமாதிகளைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து தமக்கு தரிசனம் தந்து உபதேசம் செய்ததாகப் போகர் கூறுகின்றார். மண்ணுக்குள் சமாதியில் அடங்கிய ஞானிகள் வணங்கி அழைக்கும் போது சமாதியை விட்டு வெளிவந்துதோன்றி ஞானோபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.²⁰

பிராணாயாமம், மரணத்தை வெல்வதற்கான மார்க்கம் என்று திருமந்திரம் கூறும்.

‘ஏற்றியறக்கீ கிருகாலும் பூரிக்கும் காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறிவாரில்லை காற்றைப்பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக் கூற்றை உதைக்கும் குறியதுவாமே’²¹

குருவின் உபதேசம் பெற்றுப் பிராணாயாமம் செய்வோர்க்கு, காரணசரீரமும், சூக்குமசரீரமும், பிறந்தது முதல் இருந்து வந்த நிலையிலிருந்து மாற்றமடைந்து, பரிசுத்தமடைகின்றன. அதன் மூலம் தூலசரீரத்திற்கு மனமும் செம்மைப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு “பார்ப்பான்” என்ற பெயர் பெற்று, முப்புரிநூலணிந்து, பரிசுத்தப் பிறவியாக மாற்றிக் கொண்டவனை “மாற்றிப்பிறந்தவன்” என்று சித்தர்கள் கூறுவார்கள்.

‘உஹ்ரைச் சடலமடி உப்பிருந்த பாண்டமடி மாற்றிப்பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுதில்லை மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுமென்றால் உஹ்ரைச் சடலம்விட்டே என் கண்ணம்மா உன்பாதம் சேரேனோ!’²²

அகத்தியர் வேளாளர் குலத்தில் உதித்த வராயினும் “பார்ப்பான்” என்ற தகுதியைப் பெற்றதால் பூனூல் அணிந்திருந்தார்.

அகத்திய மாமுனிவர் ஆதியில் வேதியராகிய வசிப்ட முனிவரிடமும், பின்னர் பதஞ்சலி முனிவரிடமும், தீஷை பெற்று, இறுதியாக முருகவேளிடமும் ஈசனிடமும் ஞானோபதேசம் பெற்றதாக அகத்தியர் கூறியுள்ளார்.

அகத்திய முனிவரிடம் ஓராயிரம் சீடர்களுக்கு மேற்பட்டோர் உபதேசம் பெற்றனர். அவர்களுள் நாற்பத் தெட்டு சீடர்கள் சிறந்து விளங்கினர். நாற்பத்தெண்மருள் புலத்தியர், காசிபர், மார்க்கண்டேயர், அட்டாங்க ரிஷி, கௌதமர், கலைக்கோட்டு மகரிஷி சதானந்த ரிஷி ஆகிய எழுவரும் தவத்தால் உயர்ந்து “நந்தி” என்ற கைலாய வர்க்க நிலையை எய்தினர் என்று குறிப்பிட்டு கின்றார் ஆய்வாளர் பா. கமலக்கண்ணன்.

அகத்திய மாமுனிவர் அருளிச் செய்த நூல்களுள் பெரும்பாலும் புலஸ்தியரை விளித்தே பாடப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆகவே அகத்தியரின் தலை மாணாக்கர் புலஸ்தியரே என்றும் அறியமுடிகிறது.

சைவசமயத்தோடு தொடர்புடைய தத்துவ சாத்திர நூல் திருமந்திரம். திருமூல தேவ நாயனாராலருளிச் செய்யப்பட்ட இந்நூல் சிவன் பற்றிப் பேசுவது. சைவ சித்தாந்தத்துக்கான மிகத் தெளிவான விளக்கத்தினையும் அளிக்கிறது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், தமிழ்ப்பேராசிரியர் கலாகீர்த்தி சி. தில்லைநாதன், "திருமூலர் கண்ட சிவம்" என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

"தமிழ் நூற்பரப்பினை நோக்கும் போது "நம்பிரான் திருமூலர்" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், "முத்தமிழின் படி மன்னுவேதத்தின் சொற்படியே பரவிட்டு என்உச்சி அடிமன்ன வைத்த பிரான் மூலன் ஆகின்ற அங்கணனே" என்று நம்பியாண்டார் நம்பியும்", நந்தி அருள் பெற்ற நான்மறை யோகிகள்" என்றும், "சைவநெறிமெய்யுணர்ந்தோர்" என்று, சேக்கிழாரும் "சக்கரவர்த்தி தவராசயோகி எனும் மிக்க திருமூலர் அருள் மேவுநாள் எந்நாளோ" என்று தாயுமானவரும் பாடியிருப்பதை அவதானிக்கலாம். திருமூலரது வாக்குகளை அகச்சான்றாகக் கொண்டு அறியப்படும் சில செய்திகளும் உண்டு. "மன்றுதொழு பதஞ்சலி வியாக்கிரமர் என்றவர் என்னோடு எண்மருமாமே" என்ற அடியிலிருந்து தலைமைச் சித்தர் எனப் போற்றப்படும் சிவபிரானிடம் உபதேசம் பெற்றவர்களெனக் கருதப்படும் எண்மருள் (சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர், சிவயோகமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிரமர், திருமூலர்) ஒருவராக அவர் கொள்ளப்படுகிறார். தமது ஞானாசிரியர் நந்தியெம் பெருமான் என்றும், சிதம்பரத்தை வழிபட்டதாகவும், திருவாவடுதுறையினை அடைந்ததாகவும் திருமூலர் கூறுகின்றார். ஆங்கமர்ந்து நிட்டை கூடி உலகம் உய்ய 3000 மந்திரங்களைத் திருமூலர் அருளினரென்று திருத்தொண்டர் புராணம் கூறும்."²³

"என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே" என்பது திருமூலர் கூற்று. இறைவன் தன்னை நன்றாகப் படைத்தது ஆகமங்களைத் தமிழ் மொழியில் அறிவிப்பதற்காகவே என்பது அவரது நிலைப்பாடு. "வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல்" என்பதிலிருந்து அவரது நிலைப்பாடு பார்வையில் வேதமும் ஆகமமும் பேதமற்றவை என்பதும் புலனாகும்.

**'திருமந்திரமே சிவகதிக்கு வீத்தாம்
திருமந்திரமே சிவமாம் - அருமந்த
புந்திக்குளே நனைந்து போற்றும் அடியார் தமக்குச்
சந்திக்கும் தம்பரமே தான்'**

என்பது தனிப்பாடல்

திருமந்திரம் "ஆகமங்களின் உட்பொருளையும், சிவன் சக்தி வழிபாட்டின் தத்துவத்தையும் யோகத்தின் உண்மையான தன்மையையும், மாண்பையும், ஆத்ம ஞானத்தின் ஒளியையும் பற்றித் திட்டமான தமிழ்ப் பாடல்களடங்கிய ஞானக் களஞ்சியம்" என்று ஏ.வி.சுப்பிரமணிய ஐயரும், "திருமுறைகளில் திருமந்திரம் புறநடையானது. அது தோத்திரமுமாய், சாத்திரமுமாய்

அன்றி. சில பகுதி சித்த பரிபாஷையோடு கூடியதுமாம். திருமந்திரத்தையும் வேதாகம வரிசையில் வைத்துக் கொள்ளல் சாலும்" என்று இலக்கிய கலாநிதி, பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை கூறியுள்ளவை எண்ணிப் பார்க்கத் தக்கவையாகும்.

"திருமூலர் உலக நோக்கும் குறிக்கோளும் தெளிவானவை. ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்றுரைத்த திருமூலர். மனுக்குலத்தை ஒக்க நோக்கியதோடு உயிருள்ளவற்றிலும் இல்லாவற்றிலும் இறைவனைத் தரிசித்தார். "யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்ற கூற்று அவரது உலகளாவி விரிந்த குறிக்கோளைப் புலப்படுத்துவதாகும். மனித குலத்துக்குப் புத்துயிர் ஊட்ட விழைந்த திருமூலர் உலக ஆசாபா சங்களில் அலைக்கழிந்தவர்களிடையே ஆன்மிக ஒளியினைப் பாய்ச்சினார். உறுதியான பக்தியினால் ஒவ்வொருவரும் இறைவனின் பாதாரவிந்தங்களை அடையமுடியுமென்று எடுத்துக்காட்டினார். உடல் சார்பான வாழ்க்கையிலிருந்து ஆன்மீக வாழ்க்கையின் உச்ச நிலையினை எய்துவதற்குச் செய்யவேண்டிய முயற்சிகளை விண்டுரைத்தார்"²⁴

**'ஆசை அறியின்கள் ஆசை அறியின்கள்
சுசனோடாயினும் ஆசை அறியின்கள்
ஆசைப்படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசைவிடவிட ஆனந்தமாமே'**

என்று ஆசையை விடுமாறு போதிக்கின்றார்.

சமயத்தை வாதப்பொருளாக்காமல் அதனை வாழ்க்கை நலன்நோக்கி அனுட்டிக்கப்பட வேண்டியதாகக் கொண்டு திருமூலர் சமூகத்தின் சாதாரண மனிதர்களையும் அவர்களது தேவைகளையும் மறந்துவிடவில்லை.

**'படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று சயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங்கு ஆகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று சயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு அது ஆமே'**

என்றது மனித நேயத்தின் விளைவான குரலாகும். இறைவனுக்குத் தருபவை மக்களைச் சேரமாட்டா என்பதும் மக்களுக்குத் தருபவை இறைவனைச் சேரும் என்பதும் திருமூலர் கொள்கை.

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்ந்து உயர் பேற்றினை எட்ட வழிகாட்டிய திருமூலர் இறைவனை அன்பின் வடிவாகக் கண்டார். தூய அன்பினால் இறைவனை அடையலாம் என்றார்.

**'அன்பும் சிவமும் கிரண்டு என்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிவிலார்
அன்பே சிவமானது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே'**

என்பதன் மூலம் அன்பே சிவம் என்பதை உணர்ந்த சில ஞானியர் கடவுள் தன்மை பெற்றவர் என்கிறார். அன்பு வடிவான உண்மைப்பொருளை அறியும் ஆர்வத்தினால் உந்தப்பட்டு ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் உறுதியோடு முயற்சி மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பது திருமூலர் கருத்தென்று தெரிகிறது. பறக்கருவிகளைப் பெருக்கி ஆதிக்கம் செலுத்த முனைபவர்கள் தம் உள்ளாற்றலை வளர்க்க முடியாதவர்களாய் உள்ளனர். திருமூலர் காட்டிய வழியில் உடம்பினை ஓம்பி உயிரினை வளர்த்தல் எளிதன்று. சிவத்தையோ, சக்தியத்தையோ அடையவேண்டுமாயின், அதனிடத்து உண்மையான இடையறாத அன்பு வேண்டும். கோயில்கள், கிரியைகள், வேதங்கள், வேதசாஸ்த்திரங்கள், சமயத்தத்துவங்கள், நோன்புகள், விரதங்கள், முதலானவை அன்பு மார்க்கத்தை அடைவதற்கான வழிமுறைகளே ஆகும். அன்போடு உருகி மனங்குழைவதனால்ன்றி எலும்பை விரகாக்கித் தசைகளை வறுத்தாலும் இறைவனை அடையமுடியாதென்று மனித மேம்பாட்டில் ஆர்வமுள்ள திருமூலர் அறதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

‘என்பே விறகாய் கிறைச்சி அறுத்திட்டுப் பொன்போல் கனலில் பொரிய வறுப்பினும் அன்போடு உருகி அகம்குழைவார்க்கன்றி என்போல்மணியினை எய்தவொண்ணாதே’

திருமூலர் கூற்றுப்படி அன்பே சிவம். அதனை அடைவதற்கான வழியும் அன்பே தான். சிவம் என்றால் உயர்வு என்றும் பொருள்படும். மனிதவாழ்வு ஆற்றலும், ஆனந்தமும், அமைதியும் உடைத்தாவதை உயர் வென்றும் நன்மையென்றும் கொள்ளவியலும். அத்தகைய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைகளாகத் திருமூலர் கருதியது அன்புடைமை, அறம் வழுவாமை, ஆர்வ முடைமை ஆகியவற்றையேயாம்.

மலங்களை நீக்கிச் சுத்த நிலையில் வந்துவிட்ட ஆன்மாக்களுக்கே பதி ஞானம் கைவரும். மன அழுக்குகள் நீக்கப்பெற்ற தூயநிலையில், சிவத்தையறியும் வாய்ப்பு அவற்றிற்கு ஏற்படுகின்றது. சித்தர்கள் இத்தகைய பரிசுத்த நிலையை எய்தியவர்கள். பதிஞானம் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள், தூய ஆன்மாக்கள்.

சிவம் என்னும் செம்பொருள் சித்து ஆகவும் சத்து ஆகவும் உள்ளது. சித்து என்பது அறிவுள்ள பொருள். சித்து ஆகிய சிவத்தை தாம் எய்திய பதிஞானம் மூலம் அறிந்தவர்கள் சித்தர்கள். எனவே சித்தர்கள் தனிப்பெருமையுடையவர்கள். தனித்தன்மை வாய்ந்தவர்கள், மிகவும் உயர்நிலையில் உள்ளவர்கள்.

“புலன்கள் அடங்கி விடுவதால், மனம் அடங்கிவிடுகிறது. சித்தத்தில் தெளிவு ஏற்படுகிறது. மனம் ஆட்சி செய்யும் நிலை நீங்கிவிடுகிறது. மனத்தை ஆள்பவர்கள் செயற்கரிய செயல்களை ஆற்றக்கூடிய சக்தி பெற்றவர்கள். இத்தகைய சித்த சக்தி பெற்றவர்கள் சித்தர்கள். அவர்களின் எண்ணங்கள், பேச்சு, ஏச்சு,

முச்சு, செயல்கள் யாவற்றிலும் சித்தி சக்தி வெளிப்படும். எமக்கு அவை ஆச்சரியத்தைத் தருவதால் அவற்றை சித்துக்கள், அற்புதங்கள் என்கிறோம். அதனாலேயே சித்தர் என்னும் சொல், சித்துக்கள் புரிபவர் என்னும் பொருளிலும் வழங்கக் காண்கிறோம். பொதுவாக மக்கள் சித்தர்களை இந்த வகையிலே அறிந்து அவர்களைப் பயபக்தியோடு அணுகிப் போற்றிப்பயன் பெற விழைந்துள்ளனர். சித்தர்கள் மீதுள்ள பயமும், பக்தியும் பயபக்தியாக வளர்ந்தது. எவ்வாறாயினும் சித்தர்களைச் சரிவர மக்களால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்றே கூறவேண்டும்”²⁵

சித்துக்கள் செய்யும் ஆற்றல் தலைப்பட்டிருந்தும், சித்துக்களைச் செய்து மக்களை மயக்காதவர்களே சித்தர்களென்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய சித்தர்களைத் தரிசித்தாலும், பணிந்து வணங்குவதாலும், உபதேசம் கேட்டு ஒழுக்குதலாலும் நம்மில் ஆன்மிக வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது என்பதும் உண்மை.

சித்தர்கள் பற்றிய விமர்சனமொன்றிலே கல்வி ஆலோசனை நிபுணர் திரு. குமாரசாமி சோமசுந்தரம் எம். ஏ பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார், பாம்பாட்டிச் சித்தர், சட்டைமுனி, குதம்பைச் சித்தர், தாயுமானவர் முதலியோரின் பாடல்கள் சித்தர்பாடல்கள் எனத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்துப் பொதுவான சிந்தனைப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டவை என்று கொள்ளத்தக்க புரட்சிக் கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சித்தர்கள் சுயசிந்தனையாளர்கள். எவ்விதக் கட்டுப்பாடுகள் அமைப்புகள் என்பவற்றுள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாதவர்கள். சித்தம் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற உண்மையை, சித்தினை மட்டுமே வெளிப்படுத்திய வர்கள் சித்தர்கள். அதனால் உலகியலுக்கு எதிரானவர்களோ, ஆன்மீகத்துக்கு முரண் ஆணவர்களோ, நாத்திகரோ அல்லர். ஆன்மீகம், கடவுள் வழிபாடு, பக்திநெறி என்று சொல்லிக்கொண்டு அவற்றின் பெயரால் நடைபெற்ற அடாத செயல்களைத் தான் விமர்சித்தார்கள். ஆத்திகத்தை அழிப்பதல்ல நோக்கம். வளர்ப்பதே அவர்களின் நோக்கமாகும்.”²⁶

சித்த வைத்தியம் சித்தர்களது தனித்துவமான துறையாகும். உள்ளத்தை உயிரை ஓம்புவதற்கு முதற்படியாக உடல் ஓம்பப்படவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தவர்கள். “உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே” என்கிறார் திருமூலர்.

“சமயத்துக்கு மிகச்சிறந்த தொண்டு செய்த ஞானிகளாகிய சித்தர்கள் மனித உடலின் நலனுக்காக மிக உன்னதமான மருத்துவ முறையையும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அகத்தியர், திருமூலர், சட்டநாதர், இடைக்காடர், மச்சமுனி, புலிப்பாணி, கொங்கணர், போன்ற

சித்தர்கள் இவ்வாறு வகுத்துக்கொடுத்துள்ள மருத்துவ சாஸ்திரம் மிக அருமையானது.” 27

நோக்கும் பொழுது சைவத்தின் நம்பிக்கையும் நடைமுறைகளும் சித்தர்களது வழியிலேயே சென்றிருக்கின்றதென்றால் மிகையாகாது.

முடிவாக சித்தர்களும் சைவமும் என்று

அடிக்குறிப்புகள்

01. நவநாதம் நாவலப்பிட்டி குயின்ஸ்பரி ஸ்ரீ நவநாதச்சித்தர் சிவாலயம், ஸ்ரீ தேவசேனாபதி முருகன் ஆலய கும்பாபி ஷேக சிறப்பு மலர். கொழும்பு. 05-01-1998. பக் 26.	13. மேலது, பக்.33
02. கமலக்கண்ணன் பா: சித்தர் நூல்களில் அகத்தியர், திருவள்ளூர் வரலாறு, சென்னை. பக் 4	14. திருமந்திரம் செய் 2611
03. சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக்காதை வரி 68-69	15. மேலது, செய். 2355
04. போகர் ஏழாயிரம் 2 : 746, 747, 748	16. மேலது, செய். 725
05. கமலக்கண்ணன் பா. மு.கு.நா. பக் : 2	17. பட்டினத்தார் பாடல் செய்.47
06. மேலது, பக்.3	18. பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் செய்.76
07. மேலது, பக்.3	19. நம்மாம்பார், செய். 47
08. மேலது, பக்.5	20. கமலக்கண்ணன், பா. மு. கு. நா பக்.52
09. மேலது, பக்.7	21. திருமந்திரம் செய். 571
10. மேலது, பக்.11	22. அழகண்ணீர் சித்தர் பாடல் 8
11. மேலது, பக்.13	23. நவநாதம் பா. மு. கு. நா பக்.29
12. மேலது, பக்.31	24. மேலது, பக்.31
	25. மேலது, பக்.37
	26. மேலது, பக்.39
	27. மேலது, பக்.61

துசா மணியந் துகிலும் புனைவான்
 நேசா முருகா நினைதன் பருளால்
 ஆசா நிகளந் துகளா யினைபின்
 பேசா அனுபு தியிறந் ததுவே

(கந்தரனுபுதி)

சைவ சித்தாந்தமும் சீவாலயங்களும்

க. வச்சிரவேல் முதலியார் பி. ஏ., எல். டி
திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான், காஞ்சிபுரம்.

உலகத்தில் உயர்ந்த பிறப்பு எடுத்த மக்களுக்கு விருப்பமும் துன்பக் கலப்பில்லாத, நீடும் இன்பமும் பயப்பது நல்லொழுக்கம் ஒன்றே ஆகும். ஆதலினால் மக்கள் தம் மன அமைதிக்கும் இன ஒருமைக்கும் (Individual contentment and social harmony) வழிவகுக்கும் சமயம் எல்லாம் நல்லொழுக்கத்தையே அடிநிலையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. தாம் அடிப்படையாகக் கொள்ளும் ஒழுக்க நெறியை உணர்த்தினவன், தம் சமயத்தை நிறுவிய மெய்யுணர்ந்த ஆசிரியனே எனக் கொள்ளும் சமயங்களும் பல. அதனை, மெய்யுணர்வல்ல ஆசிரியர்க்கு முதற்கண் உணர்த்தினவன், உலக முதற் பொருளாக என்றும் உள்ள இறைவனே எனக் கொள்ளும் சமயங்களுள் சில. இவ்விருவகையுள், பின்னைய வகையைச் சேர்ந்ததே சைவ சித்தாந்தம் என்பது. இஃது உலகு, உயிர், இறைவன் என்னும் முப்பொருள் உண்மையாகிய அறிவடிப்படையோடு கூடிய ஒழுக்க நெறி.

முதல்வகையைச் சேர்ந்த சமயங்களின் தலைவர்கள் உலக முதல்வனைப் பற்றி விவரித்துக் கூறாமையின், அவை கூறும் சாதனங்கள் தனி மகனுக்குப் பிற மக்களோடு உள்ள தொடர்பு பற்றிய விதியும் விலக்கு மாகவே அமையும். உலக முதல்வனைப் பற்றியோ, ஒழுக்கத்தைக் கடைப் பிடிக்கும் உயிரைப் பற்றியோ அவை திட்டமாக ஒன்றும் கூறுவதில்லை.

இனி, இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்த சமயங்களை விளக்கிய தலைவர்கள் உலக முதல்வனைத் தாம் கண்டவாறும், அவன் பொருள் சேர் புகழும், உயிரின் பிறப்பிறப்புக்களும், உயிர் தனக்குப் பகையாக உள்ள பாசப்பற்றுத்து முதற்பொருளைக் கூடுமாறும் விவரித்துக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. இங்ஙனம், உண்மையில் எம்மருங்கும் பற்றிய பெற்றிகளைப் பின்முன் மலைவிறித் தெளிவிக்கும் திருநெறி சைவ சித்தாந்தமே என்பது தலையாய அறிவினார் துணிவு.

**‘தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்,
முவர் தமிழும் முனிமொழியுங் - கோவை
திருவா சகமுந் திருமுலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.’**

என்னும் ஔவையார் உறுதிமொழியைக் கடைப் பிடிக்க வல்லார்க்கு மேற் கூறியவற்றின் உண்மை தெளிவாகும்.

உலகத்தைப் படைத்து நடத்தும் முதல்வன் ஒருவன் உளன்; அவன் தன் அருட்குணங்கள் பற்றிப்

பல பெயர்களாலும் குறித்தற்கு உரியவன்; ஆயினும் அவனைச் சிவன் எனக்குறித்து உணர்தல் சிறப்புடையது என்பது இந்நெறியின் முதன்மையான கொள்கை. இதனால் இது சைவம் எனப்படுகின்றது. இதன் அறிவியல் அடிப்படை (The rational of the religion) சித்தாந்தம் எனப்படும்.

சிவன் என்னும் சொல் மங்கல குணத்தினன் (பிறப்பில்லாதவன்) தூய தன்மையன், முற்றுணர்வினன், பேரின்பத்துக்குக் காரணம் என்னும் பொருள்களை ஒருங்கே குறிப்பது. தன்னை மெய்யுணர்வால் தலைப் பட்டோர்க்குப் பிறப்பற்றுக்களை நீக்கித் தன்வண்ணமாக்கித் தூய பேரின்பத்தில் அழுத்துபவன் என்னும் கருத்தைத் தோற்றுவிப்பதாக இருத்தலின், சிவன் என்னும் பெயர் இந்நெறிக்கண் முதன்மையான மறைமொழியாக வைத்து உணர்த்தப்படுகின்றது.

**நமச்சம்பவேச மயோபவேச
நமச்சங்கராயச மயல்கராயச
நமச்சீவாயச சீவதராயச**

(உலகவின்ப காரணருக்கு வணக்கம்; துறக்க இன்ப காரணருக்கு வணக்கம்; - இம்மை இன்பத்தை அளிப்போர்க்கு வணக்கம்; மறுமை இன்பத்தை அளிப்பவருக்கு வணக்கம்; - இறவாத இன்ப வடிவினர்க்கு வணக்கம்; தன்னை அணைந்தானே இறவாத இன்ப வடிவமாக்கும் அதிமங்கள வடிவினர்க்கு வணக்கம்) என்ற பகுதி வேதத்தின் இதயபாகமாக உள்ள யசுர் வேத ருத்ர சூத்ரத்தின் உயிர்ப்பகுதி.

இந்நெறி இறைவனது உண்மையினை அடிப்படையாக வைத்து ஒழுக்க நெறியை உணர்த்தும்; உயிரின் இயல்பை அடிப்படையாக வைத்துத் தத்துவக் கொள்கையை உணர்த்தும். ‘எவ்வுயிரும் நீங்காது உறையும் இறை சிவனென்று எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாய் இரு’ என்பது இந்நெறிக்கண். ஒழுக்க நெறி பற்றிய அடிப்படை முதல்விதி. ‘தம்மை உணர்ந்து தமையுடையதன் உணர்வார் எம்மை உடைமை எமை இகழார் - தம்மை உணரார் உணரார்’ என்பது சிவ ஞானபோத நூற்பாயிர அவையடக்கு.

இந்நெறிக்கண் கூறப்படும் ஒழுக்கம் இருவகைப் படும். ஒன்று பொது ஒழுக்கம்; “அன்பு, அருள், ஆசாரம், உபசாரம், உறவு, சீலம்-வழுக்கிலாத் தவம் தானங்கள், வந்தித்தல், வணங்கல், வாய்மை, அழுக்கிலாத் துறவு, அடக்கம், அறிவொடு அர்ச்சித்தல் ஆதி-இழுக்கிலா அறங்களானால் இரங்குவான் பணி அறங்கள்” என்றபடி, இறைவன் கட்டளைகளுக்குக்

கீழ் படிந்து நடத்தல் (obedience to god). மற்றையது சிறப்பொழுக்கம்; இறைவனது அருளாற்றலை ஒரு நெறிய மனம் வைத்து உணர்ந்து தலைப்பட்டு, அவன் அருட்குணங்களில் தோய்ந்து, முடிவில் அவன் வண்ணமாய் ஒன்றுதற்கு முயலுதல் (To be in touch with the infinite or the Inner presenee (To be in touch with the infinite) இச்சிறப்பொழுக்கமே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், என நான்காக வைத்து உணர்த்தப்படுவது.

**‘கிருள்சேர் கிருவினையுள் சேரா கிறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு. (05)
கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தானை வணங்காத் தலை. (09)
சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுக்கின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்’ (359)**

என்னும் குறட்பாக்கள் இச்சிறப்பொழுக்கத்தைக் குறிப்பனவாதல் ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்க.

இத்தகைய திருநெறியின் உருவக விளக்கமாக, ஆய்வுப் பயிற்சிக் கூடமாக, சிவனைத் தெளியக்கண்டு உறவுகொள்ளும் அருள் நிலைத்தானமாக அமைந்ததே சிவாலயம்.

**‘குறிக ளும்அடை யாளமுங் கோயிலும்
நெறிக ளும்அவர் நின்றதோர் நேர்மையும்
அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஒதினும்
பொறியீ லீர்மனம் என்கொல் புகாததே’**

என்பது பார்பரவும் திருநாவுக்கரசர் திருமொழி.

இதில் குறிகள் என்றது சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளை, அடையாளம் என்றது அத்திருமேனிகளில் உள்ள முக்கண், சடைமுடி, கறைக்கண்டம், ஊர்தி, கொடி, பிறைமதி, மூவிலைவேல் முதலியவும், திருக் கூத்துப்போன்ற முதல்வன் செயல்களும் ஆகியன. நெறிகள் சரியை முதலியவையும் அவற்றின் கூறுபாடுகளும்; நேர்மை கருதுவோர் கருதும் உருவாய் நின்று, அவர் செய்யும் வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டு எளிதின் அருள்புரிதல். ஊன்கணார்க்குப் படிமமாகவும், அந்தணர்க்கு வேள்வித்தீயினும், கிரியா யோக நெறியினர்க்குப் பஞ்சமந்திரம் சாத்திய மந்திரங்களினும், ஞானத்தால் தொழுவார்க்கு எவ்விடத்தும் எதிர்ப்பட்டு அருளுவன் முதல்வன் என்பது முன்னோர் துணிவு. இவை அனைத்தும் பற்பல வேதங்களின் உள்ளுறையாக அமைந்திருப்பினும், திருக்கோயிலுட் செல்லாமல் தடுப்பதும், சென்றும் முதல்வனை நினையாது வேறு பலவற்றை நினைப்பதும் தீவினைப் பயன் என்பது அப்பர் அடிகள் திருவுள்ளக்கிடை.

கண்டபெருமந்திரம் எனப்படும் மூவர் தமிழ் உணர்த்தும் சாதனங்கள் எட்டு. அவை குருவருள், திருநீறு, திருவெழுத்தைந்து, திருக்கோயில், முதல்வன் திருவுரு, திருவடி, அர்ச்சனை, தொண்டு என்பன. இவற்றுள்

திருக்கோயிலும், திருவுருவும் நடுவண் அமையும் முதன்மையுடையவாதல் காண்க.

தமிழ்மறை முடிவாகிய பெரியபுராணம், திருக்கோயில், முதல்வன் உறையும் அருள் நிலைத்தானம் என்பதைச் சுவைபட முதற்சருக்கத்திலே உணர்த்துகிறது.

நம்பியாரூரர் உலகில் முறையில், மணம் வந்த புத்தாரில், மன்னவர் திருவும் வைதிகத் திருவும் பொங்க, திருமணஞ் செய்துகொள்ள முற்படுகின்றார். அவரைத் தடுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டிவந்த முதல்வன்விருத்த வேதியராய் திருவெண்ணெய் நல்லூர் அந்தணர் பேரவையில் பழஆவணங் காட்டித்தம் பக்கத்தைமெய்ப்பிக்கின்றார்.

**‘அருமறை நாவல் ஆதி
சைவன் ஆருள் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப்
பித்தனுக்கு யானும் என்பால்
வருமுறை மரபு னோரும்
வழித்தொண்டு செய்தற்கு ஓலை
கிருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன்
கிதற்கீவை என் எழுத்து’**

என்பது ஆவணத்தில் உள்ள வாசகம்

எழுதிக்கொடுத்தவர் கையெழுத்து, மேல் எழுத்து இட்டவர்கள் (சாக்ஷிகள்) எழுத்து, இவை அங்கு தேடிக்கொண்டு வரப்பெற்ற பிறஓலைகளில் உள்ள கையெழுத்துக்களோடு ஒப்பு நோக்கி - இவை ஒக்கும்; சரியானவையே என்று அவையினர் துணிந்தனர்.

‘நான்மறை முனிவ னார்க்கு, நம்பியாரூரர் தோற்றீ’

எனத் தீர்ப்புக் கொடுத்தாகிவிட்டது. நம்பியாரூரர் விரும்பாத முடிவு ஆயினும் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படுகிறார். ஆவணம் முனிவர் கைக்குத் திருப்பப்பட்டது.

தீர்ப்பை நிறைவேற்றும் கட்டம். முதன்மையான தடை வருகின்றது. ஆவணம் அங்கு வந்துள்ள விருத்த வேதியர்க்குத்தான் எழுதிக் கொடுபட்டதா என்பதில் ஐயம் ஏற்படுகிறது.

“அவர்தாமா வெண்ணெய் நல்லூர்ப்பித்தன்?”

**‘அருமுனி நீமுன் காட்டும்
ஆவண மதனில் எங்கள்
பெருமைசேர் பதயே யாகப்
பேசியது உமக்கீவ் வுரீல்
வருமுறை மனையும் நீடு
வாழ்க்கையும் காட்டுக.’**

என்று அவையினர் விதிக்கின்றனர்.

ஆவணத்திற் குறிக்கப்பெற்ற பித்தன் தாமே என

வேதியர் மெய்ப்பிக்கவேண்டும். (has to establish his identity) ஆவணம் எழுதப்பட்ட நாளிலிருந்து அன்றுவரை தாம் வாழ்ந்து வந்த, தமக்கே சொந்தமான வீட்டைக் காட்டினால் தான், நம்பிஆரூரைத் தடுத்து அடிமை கொள்ள முடியும்.

இப்படிச் சட்ட நணுக்கத்திற்கு இடங்கொடுக்கும் சுவையான சூழ்நிலையை உண்டு பண்ணி எல்லா மக்களையும் திரட்டிய பெருமுனிவர் (விச்வாதிகோ ருத்ரோ மகர்ஷி : என்பது வேதமொழி) மேல் என்ன செய்கிறார்?

“என்னை ஒருவரும் அறியீர் ஆயின், போதும்” என்றுரைத்து, “திருவருட்டுறையே” புக்கார்.

சிவபிரானது நீடுவாழ்க்கைக்கு உரிய மனையாவது திருக்கோயில் அன்றோ! அங்கு நியதியாகச் சென்று இறைவனை வழிபடுவது இன்றியமையாதது என்பது இறைவன் ஆணை.

நம் உடம்பில் உள்ள அறிவுப்பொறிகள் தாமே (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பவை) வெளியிலிருந்து வரும் ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்பவற்றைப் புத்தி, ஆங்காரம் என்னும் அகக்கருவிகள் மூலம் (இப்பொறிகளை) அறியும்படி செய்ததாற்றான் அறியும். அதுபோல, உயிர்களும், உயிர்க்குயிராய் உள்ள சிவனால் அறிவிக்கப் பெற்றபோது தான் அறியும். காணப்படும் பேருலகமே இறைவனுக்கு உடம்பு. இறைவனை இக்காரணம் பற்றி விசுவரூபி என்கின்றன வேதங்கள். உலகில் உள்ள சரஅசரங்களாகிய உடம்புகளெல்லாம் உறுப்புக்கள். அவற்றில் உள்ள உயிர்களே ஞானேந்திரியங்கள் எனப்படும் அறிவுப் பொறிகள். இறைவனே உயிர். அவனுடைய ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி, இச்சாசக்திகளே அந்தக் கரணங்கள். இப்படி இருந்து உயிர்களுக்கு உணர்வை விளக்கி வருதலினால் அவன் உணர்வின் தனி. வாழ்முதல் எனக் குறிக்கப்பெறுகின்றான்.

‘உலகமே உருவமாக யோனிகள் உறுப்ப தாக இலகுபேர் இச்சா ஞானக் கிரியை உட்கரணமாக அலகலா உயிர்ப்புலன்கட் கறிவினை ஆக்கி ஐந்து நலமிகு தொழில்க ளோடும் நாடகம் நடப்பன் நாதன்.’

என்பது சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தம்.

இந்த ஆழ்ந்த உண்மையை உணர்த்தவே பஞ்சபூதலிங்கத் தலங்கள் உள்ளன. மண், புனல், அனல், வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதங்களும் ஞாயிறு, மதி, உயிர், என்னும் மூன்றும் ஆகிய எட்டுஞ் சிவனுக்கு வடிவமே. இதனாற் சிவனுக்கு அட்டமூர்த்தி என்னும் பெயர் வழங்குகின்றது. திருப்பெருந்துறையில் சிவன் ஆன்மரூபமாக உள்.

“சத்தாகிய ஒருவனையே இந்திரன், வருணன், மித்திரன், அழகிய மேலான கருடன் எனப் பலவகையாக

அந்தணர் கூறுகின்றனர்.” என்பது இருக்கு (மண்டலம் 1:164:46) வேதமந்திரம்.

இப்பொருளையே சுவேதாசுவதரம் முன்றாம் அத்தியாயம் இரண்டாம் மந்திரம்.

“ஒருவனே உருத்திரன், இரண்டாமவனாக நிற்பான் அல்லன்: மக்களே! எவன் தன் ஆளுஞ் சக்திகளால் இவ்வுலகங்களைத் தன்வயப் படக்கொண்டு ஆளுகின்றானோ அவன் உள்ளே மறைந்து உள். எல்லா உலகங்களையும் படைத்துக் காத்து முடியவேண்டிய காலத்தில் தன்கண் ஒடுக்கிக் கொள்கிறான்.” என விவரிக்கின்றது.

சிவாலயங்களில் வாயிற் காவலராகக் கருவறையின் முன்னே இரு பக்கங்களிலும் நிற்போர் ஒரு கையில் சுட்டு விரலை மட்டும் நிமிர்த்திப் பிறவிரல்களை மடக்கிக் காட்டுவது “ஏகோஹிஞ்சுத்ரோ” - ஒருவனே உருத்திரன் என்பதைக் குறிக்கின்றது. மற்றொரு கை “இரண்டாம் வனாக இல்லை” “உள்ளே” என்னும் பொருள்பட நீட்டி விரல்களை உட்பக்கம் மடக்கிக் காட்டுவது “நத்வீதியாயதஸ்து” (உலகந்தன் வியாபகத்தில் அடங்கித் தன் வழியின்லலது சுதந்தரமின்றி நிற்பலின்) தானே எல்லாம் ஆதல் பற்றி இரண்டாமவனாக நிற்பான் அல்லன் எனவும் “பிரத்யங்ஜநாஸ்திஷ்டதி” மக்களே! உள்ளே உள்ள எனவும் வந்த உபநிடத அபிநயமாக உள்ளது. இப்படி வேதமொழிகள் உருவகப்படுத்தி அமைக்கப்பெற்றிருத்தல் உணர்ந்து பயனும் இன்பமும் பெறுதற்கு உரியது.

இறைவன் ஒருவனே என்பதை “ஏகனாக அமைந்து நிற்கும் நாதரூப லிங்கம்” உணர்த்துகின்றது. அவன் ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும் இல்லான் ஆயினும், கருதுவார் கருத்தின்படி, கணைசனாக, தென்முகக் கடவுளாக, சோதிப்பிழம்பாக, திருமாலாக, பிரமனாக, தூர்க்கையாக இங்ஙனம் நானாவித உருவாய் நமை ஆள்வான் என்பதைத் கருவறையின் வெளிச்சுற்றில் உள்ள கோட்டங்களிலும் விமானத்திலும் அமைக்கப் பெறும் திருவுருவங்கள் குறிக்கும்.

இங்ஙனமே சிவாலயங்கள் அம்பலக்கூத்தர் விநாயகர், தென்முகக் கடவுள் முதலிய குறிகளாலும் அடையாளங்களாலும் சைவ சித்தாந்தத்துட் கூறப்படும் பேருண்மைகளை உணர்த்துவனவாகவும் அருள் வடிவங்களாகவும் அமைந்துள்ளமை ஆய்ந்து உணர்த்தக்க்கது.

நன்றி

திருவானைக்காவல் அருள்மிகு ஜம்புகேஸ்வரர் ஆலய மகா கும்பாபிஷேக மலர் - 1970

சைவசமயமும், செந்தமிழ் மொழியும்

வாகீசகலாநிதி, கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் எம். ஏ
முதுநிலை விரிவுரையாளர். மொழித்துறை. சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம். பெலிகுல்லோயா

செந்தமிழ் மொழியின் தொன்மை சொல்லிற்றது நின்ற தொன்மையாய், அறிவிகந்து சென்ற தொன்மையாய், இறையுக்கந்து நின்ற தொன்மையாய் உள்ளது. உலகம் தோன்றிய காலத்துத் தோன்றிய மொழி என்பதை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடும்.

'கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றிய மூத்தமொழி' எனுகுறிப்பால் அறியமுடிகிறது. முன்தோன்றிய மூத்தகுடி தமிழ்ப் பெருங்குடியென்பது ஆய்வறிஞரின் கருத்தாம். உலகத் தாய்மொழி தமிழே என்று அறிஞர் நிறுவுவர்: பாவாணர் பாடுவர்.

**'தொன்று நிகழ்ந்ததனைத்தும் உணர்ந்தீடு
குழுகலை வாணர்களும் - சிவன்
என்று பிறந்தவள் என்றுணராத
கியல்பினளாம் எங்கள் தாய்'**

என்று பாடுகிறார் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார். தமிழ் மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பை எடுத்துக்கூறும் பழம்பாடலொன்று பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

**'கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த கிப்பசந்தமிழேனை
மண்ணிடைச் சிலகிலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப் படக்கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ'**
என்பது அப்பாடல்

சங்கம் வைத்துத் தமிழ்மொழியை வளர்த்த பெருமை தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்பானது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிய தொல்காப்பியம் என்ப, என்மனார் புலவர் என 230க்கு மேற்பட்ட இடங்களில் வழங்குவதால் அவர்க்கு முன்னரே பல இலக்கணங்கள் இருந்தன. என்பதும், அவ்விடங்களில் கருக்கு முன்னரே பல இலக்கியங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகின்றது. "தமிழர் நாகரிகம் 20,000 ஆண்டு வளர்ச்சியுடையது. அதுவே உலகிடைப் பரவியது. ஜப்பான் மொழி தமிழின் பல கூறுகளை உடையது" என்பர். முனைவர் பு. ஆபிரிக்க மொழியின் தமிழ்த்தொடர்பை வியந்து முனைவர் பத்மா சுப்பிரமணியம் அண்மையில் எடுத்துக்காட்டுக்கள் கூறினார். ஜப்பானிய மொழிப் பண்பாட்டு ஆய்வுக்குழுத் தலைவர் ஜசோகை தமிழிலிருந்து ஜப்பான் மொழி பிறந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் கூறினார். தமிழோடு வடமொழி கலப்புற்றதினால் மயிலாடுதுறை மாயூரமாயிற்று; பழமலை விருத்தாசலமாயிற்று. வடமொழிப் பெயர் களிலிருந்துதான் தமிழ்ப்பெயர்கள் வந்தன என்கின்றனர். தஞ்சைப்பெருவுடையார் கோவில் என்பதைப் பிருகதீஸ்வரர் ஆலயம் என்கின்றனர். தமிழிலுள்ள பக்தியிலக்கியங்கள்,

கலைப்பொக்கிஷங்கள், தத்துவ சாத்திரங்கள், அறிவிலக்கியங்கள், புராணேதிகாசங்கள், கல்வெட்டுக்கள், சாசனங்கள், பொறிப்புக்கள், அனைத்தும் தமிழர் களினதும், தமிழ்ப்பண்பாட்டினதும் மகோன்னதமாண் பிணைப் பறைசாற்றிக் கொண்டேயிருக்கும்.

ஒண்தீந்தமிழ், உயர்தனிச் செம்மொழி என்னும் பெற்றியது. தங்கள் தமிழ்காக்கச்சங்கம் கண்டவர் தொல்தமிழர். முத்தமிழ்ச் சங்கம் கொண்டு முழங்கு தமிழில் வித்தகர், கவிஞர் விளைத்த சத்தான கவிநூல் யாவும் சங்கஇலக்கியங்கள் என இலக்கிய வரலாற்றின் பொன்னேடுகள் புகழ்பாடும்.

இறையனார்களவியல் உரை அல்லது களவியல் எனும் நூல் "சங்கம்" பற்றிய செய்திகளைத் தருகிறது. இந்நூலினை இயற்றியவர் நக்கீரர் என்பர். இந்நக்கீரே திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் ஆற்றுப்படை நூலினையும் பாடினாரென்பது தமிழிலக்கிய வரலாறு. தமிழிலுள்ள இலக்கியங்கள், இதிகாச புராணங்களென்பன பெரும்பாலும் தெய்வத்தினைச் சுட்டியும் சைவக்கலாசாரத்தினைப் பேணியும் அமைந்துள்ளன. சங்கத்திலே தமிழாய்ந்த புலவர் பெரு மக்கள் பலர் தெய்வப் புலமை மிக்கவர்களாயும் விளங்கினர். இனி இலக்கியச் சான்றுகளைக் காண்போம்.

**'பழுதில் கொள்கை வழியார் அவைக்கண்
அறிவு வீற்றிருந்த செறிவுடை மனத்து
வாந்தோய் நல்லிசைச் சான்றோர் குழிக்
அருந்தமிழ் முன்றும் தெரிந்த காலை'**⁰¹

என்று வருகின்றது. சான்றோர் வரிசையில் சங்கப் புலவர்கள் செம்மை நலனும் மாண்புமுடையோராக விளங்கினர் என்பது தெளிவு.

'தமிழ்கெழு கூடல்'⁰² என்றும்,
**'செதுமொழி சீத்த செவி செறுவாக
முதுமொழி நீராப் புலன்நா உழுவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைகூழ் புனலார்'**⁰³

எனவும் வருவன காண்க. சிவபெருமான் என்ற பெயரில் சங்கப்புலவன் இருந்ததாகவும் அப்பர் சுவாமிகளது தேவாரம் சான்று தரும்.

**'நன்பாட்டுப்புலவனாய்ச் சங்கமேறி
நற்கனகக்கீழ் தரும்க்கருளினோன் காண்'**⁰⁴
என்பது திருத்தாண்டகம்.

சங்கம் பற்றிய புராணச் சான்றுகள்

பாண்டிய அரசனொருவன் கடைச்சங்கத்து உறுப்பினராக விளங்கிய நாற்பத்தொன்மரின் உருவங்களைச் சிலைகளாகக் கோயில் அமைத்தானென்றும், பொய்யாமொழி என்னும் புலவர் பா நலத்தில் மயங்கிச்சிலைகள் தலையசைத்து மகிழ்ந்தன. என்றும், இருபழம் பாடல்கள் கூறும். சங்கம் நிறுவி புலவர்கள் நூல் யாத்ததைப் பெரிய புராணமும் குறிப்பிடும். கம்பர் சங்க முத்திரை பெற்றே இராமாயணத்தை அரங்கேற்றினார் எனக் கதை வழங்குகிறது. “திருவாய்மொழி சங்கப் பலகை ஏறியது” எனக் குருபரம்பரைச் செய்திகள் கூறும். திருவிளையாடற் புராணம் சங்கத்தோற்றம் பற்றி விரிவாக “சங்கப் பலகை தந்த படலம்” எனப்பாடும்.

தெய்வங்களை நிலத்தோடு சார்த்தி, உருவம் பற்றிப் பாராட்டாது, வேறுபாட்டுறு தொல்காப்பியர் பேசுவார் ஆயின் உருவ வழிபாடும், சமய வேறுபாடும் ஏற்பட்டதைக் கடைச்சங்க கவிதைகள் கழுவும். “கூடலினாய்ந்த ஒண்தீந்தமிழ்”⁶⁵ என்கிறார் மாணிக்க வாசகசுவாமிகள்.

அறிவிற சிறந்த பலர் ஒன்றுகூடி ஆராய்ந்த மொழி தமிழ்மொழி. அதனால் இனிமையுடைய மொழி தமிழ்மொழி. இனிமை செய்யப்பட்டு வந்துள்ள மொழி தமிழ்மொழி. தமிழ்மொழி மட்டுமே “சங்கத் தமிழ்” என்று பெயர் பெறும். “சங்க ஆங்கிலம்”, “சங்க சீனம்” என்று யாரும் சொல்லுவதில்லை. சங்கத்தமிழ் தீஞ்சுவையானது என்பதாலேயே ஓளவையாகும்.

**‘பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புவை
நாலுங் கலந்துனக்கு நான்தருவேன் - கோலஞ்செய்
தூங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நயெனக்குச்
சங்கத் தமிழ்முன்றுந் தா’**

என்று பிள்ளையாரை வேண்டித்துதித்துப்பாடியுள்ளார்.

இனிச் சங்கத் தமிழ் நூலான திருமுருகாற்றுப்படை பற்றி நோக்கலாம். பத்துப்பாட்டுக்குக் கடவுள் வாழ்த்து போல் அமைந்துள்ளது திருமுருகாற்றுப்படை. 317 அடிகளைக் கொண்ட இந்நூல் கொடும் பூதத்திடம் அகப்பட்ட 999 பேரையும் தம்மையும் காக்க நக்கீரர் பாடியருளினார் என்றும் கருதப்படுகின்றது. இத்தொடர்பில் திருவிளையாடற்புராணம், திருப்பரங்குன்றப் புராணம், என்பன சில தகவல்களைத் தருகின்றன. திருமுருகாற்றுப்படையிலே முருகன் சூரனைக் கொன்றது, மதுரையின் பெருமை, முனிவர் ஒழுக்கம், அந்தணர் வழிபடும் முறை, ஆறுபடை வீடுகளின் வருணனைகள், அருவி அழகு, சூரமகளிர் முதலிய செய்திகள் இந்நூலிலே கூறப்படுகின்றன. தமிழ்மக்களது நித்திய பாராயண நூலாகவும் திருமுருகாற்றுப்படையெனும் இந்நூல் மிளிர்கின்றது. இனி அகத்தியர் யார் என்னும் ஆராய்ச்சியும் தமிழ், சைவ ஆராய்ச்சியுடன் பிணைந்தேயுள்ளது.

அன்பு (அகம், புறம்), அறம், பக்தி, நீதி, வாழ்வுநெறி, நம்பிக்கை, விதி, ஊழ், கன்மம், தொண்டு, புகழ், என்னும் அனைத்து விஷயங்களிலும் சைவமும், தமிழும், மிகவுயரிய கொள்கை கோட்பாடுகளைக் கொண்டுள்ள தென்பதனை இன்றைய உலகம் தெளிவாக அறிய வேண்டியுள்ளது. தமிழ் இலக்கியத்தினுக்குச் சைவமும், வைணவமும் இன்னும் பிற சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். தமிழரது அறிவுக் கோட்பாடானது மிகவும் விசாலமானது. கடவுட் சிந்தனையும் மிகவுன்னதமானது. தமிழரது கருத்துக்கள் வடமொழிச் சொற்களினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. கற்றவரிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த வடமொழிச் சொற்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். “வடக்கிலிருந்து வந்த தத்துவங்கள் பலவும் தமிழர்களின் சமயம், சமூகவாழ்வு, மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகிய எல்லாவற்றிலும் தலையிட்டன”⁶⁶ மனிதன் அறியான நிரம்பியவன் என்றும், அவனால் மெய்மையை அறிய முடியுமென்பது அறிய செயல் என்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. “மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி, எனும் ஐந்து புலன்களால் நுகரப்படும் காட்சியும், மனத்திற்குக் கிடும் நேர்முகக் காட்சியும், முற்றுணர்ந்த ஞானியர் கூற்றும், சிந்தனையின் ஆராய்ச்சியும், தவத்தால் விளையும் உள்ளொளியும் மனிதனுக்கு அறிவைத்தரும் மூலங்கள் என்று வேதங்கள் கருதின”⁶⁷ வேதாந்தமென்பதும் உபநிடதங்கள் அறிவை இரு வகைப்படுத்துகின்றன. உயர்ந்த அறிவு, தாழ்ந்த அறிவு எனப்படும். புலன்களின் அனுபவ எல்லைக்கு உட்படும் அறிவியல்களும், கலைகளும் தாழ்ந்த அறிவு. இவ்வகை அறிவு காலத்தால் மாறக்கூடியது. பொருள்களின் புறத்தோற்றம், பெயர், அமைப்பு, போன்ற கூறுகளைப் பற்றிய இவ்வறிவு நிலைத்த அறிவல்ல. என்றும் மாறாத உண்மையை அறியும் அறிவே உயர்ந்த அறிவு. புலன்களின் எல்லையைக் கடந்து ஆன்மா பெறுகின்ற இவ்வறிவை உயர்நிலை அறிவு என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன.⁶⁸ பதஞ்சலி முனிவிரயற்றிய “யோக சூத்திரம்” யோகத்தத்துவத்தின் முதல்நூல். சாங்கிய தத்துவத்தில் “கடவுள்” இடம் பெறவில்லை. ஆனால் யோகத்தத்துவம் கடவுள் நம்பிக்கையை அடிப்படையாக உடையது. “கடவுளை முதன்மையாகவும், முழுமுதற் பொருளாகவும், மனிதன் அடைய வேண்டிய குறிக்கோளாகவும் கருதியே யோகநெறிகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.”⁶⁹ நெறிப்பட்டுச் சிந்திப்போரையும், நெறிப்பட்ட அறிவுடையோரையும், தமிழ், சைவப் பண்பாட்டிலே பரக்கக் காணலாம். தெரிதல், தேர்தல், ஆய்தல், என்னும் நெறிப்பட்ட ஆராய்ச்சியும், சிந்தனையும் சைவத்தமிழ் இலக்கியத்தின் வழிக் கண்டுகொள்ள முடியும். “சிந்தனை செய்யும் உறுப்பாக இருப்பது மனம்.”⁷⁰ மனச்செம்மை சிந்தனை விரிவையேற்படுத்தும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவையில் “சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை” என்றே அருளியுள்ளார். அப்பர் பெருமான் “மனத்தகத்தான்” என்றே திருத்தாண்டகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். அலைக்கழிக்கும் மனத்தினை “மனமெனுந்தோணி பற்றி” என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் “தோணி” க்கு உவமிக்கின்றார். தமிழ்த்

திருமுறைகள் அனைத்தும் அனுபவ வெண்குட்டிலே பிறந்தவை. இதனாலே தான் உணர்வனுபவமிக்கவை தெய்வத் திருமுறைகள் என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. தன்னனுபவத்தினை இறையின்ப உணர்வு நலனைச் சிறப்பாகவெளிப்படுத்துவதற்குத் தெய்வத் தமிழ்மொழி பெரிதும் உறுதுணை புரிந்துள்ளமையை நாம் அருளாளர்களது அனுபவங்களின் மூலம் கண்டு கொள்ளலாம். சைவத் தமிழுணர்வை வளர்த்தெடுக்க உறுதுணை புரிவனவாக ஆலயங்கள், இலக்கியங்கள், விழாக்கள், விரதங்கள், கதாப்பிரசங்கங்கள், இன்னைசச் சொற் பொழிவுகள், கலைகள், தியானம், சத்சங்கம், குருவிங்க சங்கமம், யாத்திரை, விருந்துபசாரம், என்பன இன்றும் விளங்குகின்றன. "சமய அனுபவம் என்பது அனைவர்க்கும் பொதுவென்றாலும் அதன் ஆழமும், அகலமும், ஏற்புடைமையும், அவரவர் சிந்தனைத் திறனுக்கேற்பச் சிறந்தும் தாழ்ந்தும் காணப்படும்." ¹¹ "அனுபவமில்லையேல் அறிவில்லை" ¹² என்னும் கோட்பாடும் சைவத் தமிழுணர்வோடு பொருத்தி ஆராயத்தக்கது. உள்ளுணர்வு என்பதைப்பற்றித் தமிழ் இலக்கியங்களும், தத்துவசாத்திரங்களும், தோத்திரத் திருமுறைகளும் விரிவாகவே விளக்குகின்றன. "உள்ளுணர்வு" பற்றியும் அதனால் விளையும் அறிவு பற்றியும் முடிவானதொரு கருத்தில்லை. ¹³ மதவாதிகள் அனைவரும் தங்கள் தலைவர்களால் உள்ளுணர்வால் கடவுளைக் கண்டதாகவும், கடவுளோடு ஐக்கியமானதாகவும் கூறுகின்றனர். உள்ளுணர்வைச் சிலர் ஆழமனத்தோடும் தொடர்புபடுத்துகின்றனர். ஆழ்மனத்தில் ஒடுக்கிப் புதைந்து கிடக்கும் உணர்வுகளும், அறிவுத் துளிகளும், வாய்ப்புக்கிடும் போது நம்மையறியாமலே நம் மனத்தின் மேற்பரப்புக்கு வருகின்றன. அவற்றையே "உள்ளுணர்வு" என்கின்றோம். ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் பெறும் அனுபவம் அத்துறையில் "உள்ளுணர்வை" ஏற்படுத்தும். "நீண்ட காலமாக அறிவியல் பிரச்சனைகளை ஆய்ந்து கொண்டிருப்பவருக்கு அறிவியல் உணர்வும், எழுத்துலகில் முழக்கிடப்பவர்க்குக் கவிதையுணர்வும், இசையில் ஆழ்ந்தவருக்கு இசையுணர்வும் உள்ளுணர்வுகளாக ஏற்படும். ¹⁴ இவ்வெடுகோள் சமயிகளுக்கு மிகமிகப் பொருந்தும். அறிவின் மூலகங்கள் என்பதும் மேற்கோள், அனுபவம், சிந்தனை, உள்ளுணர்வு, ஆகிய நான்கினுள் மேற்கோள் என்பது கல்வியும், கேள்வியும், ஆகையால் அது அனுபவத்தின் அடங்கும். உள்ளுணர்வு என்பது அறிவியல் வரையறைக்கு அப்பாற்பட்டது. எனவே அனுபவம், சிந்தனை ஆகிய இரு மூலகங்களே அறிவியல் பூர்வமான ஆய்வுக்கு உட்படுகின்றன. 18ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த பார்க்லி (1685 - 1753) என்ற ஆங்கிலேயத் தத்துவ அறிஞர் அனுபவ உணர்வு நலனைப்பற்றிப் பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

"அனுபவத்தால் நம் மனதுக்கு வரும் பொருள்கள் தாம் இருப்பனவாகக் கருதப்படும். மன உணர்வைத் தொடர்பு பொருள்கள் இருப்பனவாகக் கருதப்படா" ¹⁵

மேலும்

"உணர்வற்ற பொருள்களால் உணர்வை ஏற்படுத்த முடியாது. எனவே கடவுள் காரணகர்த்தாவாக இருந்து உணர்வுகளை மனதில் ஏற்படுத்துகிறார்" ¹⁶ என்கிறார்

அறிவின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளில் தமிழ் அறிஞர்கள் மிகுந்த தெளிவுடன் இருந்துள்ளனரென்பது புலனாகின்றது. ஆழ்ந்த அனுபவத்தால் கருப்பொருளைத் திரட்டிச் சிந்தனையால் அதனை ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும் என்பதே தமிழர் கண்ட அறிவுக்கோட்பாடு.

"மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு" ¹⁷ இனி காரைக் காலம்மையார் சிவனை "அறவா" என்று அழைக்கின்றார். அறத்திற்கு அடிப்படையாக இருப்பது பிறரையும் தன்னைப்போல் கருதும் பண்பு. பிறருடைய துன்பங்களைத் தன் துன்பமாகக் கருதுபவன் அத்துன்பங்களைக் களைய முற்படுவான். பிறர்க்குத் துன்பத்தைத்தர தானும் அஞ்சுவான். இவ்வுணர்வு கொண்ட மக்கள் வாழும் சமுதாயம் அறத்தாறு செல்லும் அமைதி மிக்க சமுதாயமாகும். இவ்வுணர்வை எழுப்பவும், வளர்க்கவும் அறிவு துணை செய்ய வேண்டும். "பிற உயிர்களின் துன்பத்தைக்களைய முற்படாத அறிவால் ஆகக்கூடிய பயனொன்றுமில்லை." ¹⁸ என்கிறார் வள்ளுவர். தீமை களைத் தேடியோடும் மனிதனின் வாழ்வைத் திசை திருப்பி நன்மையின் பால் செலுத்தித் தெய்வீக வாழ்க்கைக்கு வழி செய்வது அறிவால் ஏற்படும் அறப்பயன். ¹⁹

தமிழ் சைவத் தத்துவங்கள் கீழைத்தேசத் தத்துவங்கள் என்பதும். பொருளைப் பெருக்குவதும் இன்பத்தைக் கூட்டுவதும் அறிவின் முடிந்த பயன் என்று மேலை நாட்டுச் சிந்தனையாளர் பலரும் கருதுகின்றார்கள். கீழை நாட்டுத் தத்துவ அறிஞர்கள் குறிப்பாக இந்திய நாட்டுத்தத்துவ வாதிகள் ஆனம் விடுதலையே அறிவின் இறுதிப்பயன் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ²⁰

பிறப்பு - இறப்பு எனும் முனைகளைக் கொண்ட நச்சு வளையத்தில் ஆன்மா சிக்கிச் சுழல்கிறது. இப்பிறவிச் சுழலை விட்டு வெளிப்பேறி மீண்டும் பிறவாமல் இருப்பதற்கான வழியில் மனிதனை நடத்திச் செல்வதே அறிவின் தத்துவப் பயன். அறியாமை காரணமாகவே ஆன்மா பிறவிச் சுழலில் சிக்கி உழல்கிறது. சைவ சித்தாந்தம் இது குறித்து விளக்கி விபரிக்கின்றது. "அறியாமை அகன்று விட்டால் அறிவுச் சுடரான ஆன்மா அறிவு மயமான இறைவனை அடைவதற்கு தடையேது மில்லை. கல்வி கேள்விகளால் அறியாமை அகலும். மெய்ப்பு இல்லாதவற்றை மெய்ப்பென மயங்கிச் சுழன்ற ஆன்மா விடுதலை பெற்று இறைவன் திருவடி தேடும். ²¹ பிறப்பறுத் தலை இந்திய நாட்டுத் தத்துவ அமைப்புக்கள் "வீடுபெறு" என்று சிறப்பிக்கின்றது. அறியாமையின் விளைவாக ஏற்படும் பற்றுக்கள் "வீடுபெற்றிற்குத்" தடையாக இருக்கின்றது. "நான்" என்னும் செருக்கும் "எனது" என்ற பிணைப்பும் பிறவிச் சுழலிலிருந்து ஆன்மாவிடுபட முடியாதபடி தடுக்கின்றன. ²² தமிழர்தம் தத்துவமும், சைவக்கோட்பாடுகளும் நிலையாமையை உணர்த்தி மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தி நெறிப்படுத்துவதன்மையும்

காணமுடியும். அந்த வகையில் நிலையாமைக் கோட்பாட்டினைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பரக்க எடுத்துரைக்கின்றன. “நிலையாமையை உணர்த்திச் செருக்கை அழிப்பதும் பற்றுக்களை அறுப்பதும் தத்துவ அறிவின் செயல்கள்”²³ “அறிவு” நாளும் விரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பெருந்தொகுதி. இறைவன் “பேற்றிவாளன்”, “சோதிப் பிழம்பு” அறிவு தரும் உலகியல் பயன்களெல்லாம் மனித சமுதாயத்தின் அமைதியான இனிய வாழ்வுக்குத் துணைசெய்வனவாக இருக்க வேண்டும். உலகியற் பயன்களை ஆன்ம விடுதலைக்கான படிக்களாக்கிப் பிறவித்துன்பத்தைப் போக்குவதே மனித வாழ்வின் இறுதிக் குறிக்கோள். ஆன்ம விடுதலையே அறிவின் முடிந்த பயன்.²⁴

“ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியற் குணர்த்திய மாதொருபாகன்”
(யழம்பாட்டு)
“தழற்பொலி விழிக்கடவு டந்த தமிழ்” (கம்பரமாயணம்)
“இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்”
(காஞ்சிப்பாணம்)
“விடையுதைத்தவன் பாணினிக்கிலக்கணம் மோளான்
வடமொழிக்கிரைத் தாடங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன் மடமகன்”
(காஞ்சிப்பாணம்)

என்பவற்றாலும் வேறுள்ள ஆதாரங்களாலும் தமிழ் மொழிக்குப் பரமாசாரியர் பரமசிவனென்று தெரிகிறது. அதற்கேற்பத் தமிழ்நெடுங்கணக்கின் முதலில் பஞ்சாட் சரமே பண்டைக்காலத்தில் சுவடிகளிலெழுதிக் கற்பிக்கப் பட்டு வந்தது.

பரமசிவனுடைய கூறாகிய முருகக் கடவுளை அகத்திய முனிவருக்குச் செந்தமிழிவறுத்திய ஆசிரியராகவும் சில பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

‘சீவனை நிகர்பொதியவரை முனிவனக மகிழ்வீரு
செவி குளிர் வினிபதமிழ் பகர்வோனே’ (திருப்புகழ்)
‘குறுமுனிக்குந் தமிழரைக்குங் குமர’ (திருப்புகழ்)
‘அகத்தியனார்க்குத் தமிழை யறிவுறத்த செந்தமிழ்ப்
பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள்’
(தொல். பாயிரவிரகத்தி. சீவஞானமுனிவருரை.)
என்பன காண்க.

தமிழ்ப்பாடல்களின் சுவை தெய்வங்களாலும் விரும்பப்பட்டதென்றும் பெரியோர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

“தமழநீர்புவன முழுதொருங்கீன்றா டடாதகாதேவியென்றொருபேர்
தாங்கிவந்ததவந் தனிமுதலொருநீ செவந்தர மாறனானதுவும்
குமரவேள் வழியுக்கிரைணைப்பேர் கொண்டதந் தண்டமிழ்ப்பெருமை
கூட்டுணவெழுந்த வேட்கையா லெனைக்கொரிதமிழ்ப்
பெருமையாறிவர்”²⁵

மேலும்

“பாதஞ்சிவக்கப் பசுந்தமிழ் வேண்டிப் பரவைதன்
பாற்றாதன்று சென்ற தென்னாருர்த்தியாகர்” என்றும்,

“பைந்தமிழ்பின் சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டலே” எனவும் குமரகுருபர சுவாமிகள் சிவபெருமானைக் குறித்துப் பாடியுள்ளார்.²⁶

‘ஓங்கலடைவந் துயர்ந்தோர் தொழுவீளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருள்கடியு - மாங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதீரொன் றேனையது
தன்னேர் லாத தமிழ்’ (தண்டி.மேற்.) என்பது தமிழின் பெருமை கூறும் பிறிதொரு பாடல்.

‘பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வையை யேட்டிலே தவழ்ந்தபேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நன்னவிலே நடந்தோரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றான்’
(வில்லிபாரதம்.சி.பா.) தமிழைக் குழந்தையாக உருவகப்படுத்தி அதன் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது இச்செய்யுள்.

‘மணிக்காலறிஞர் பெருங்குடித் தோன்றி
கிறையோன் பொருட்குப் பரணர்முதல் கேட்பப்
பெருந்தமிழ் வீர்த்த வருந்தமிழ்ப் புலவனும்
பாயாரறிய நியே யாதலின்’ (கல்லாடம், முருகன் துதி)
என்றும்,

திருத்தகு மதுரை தன்னிற் சீவன்பொருணியுக்குமாற்றால் உருத்திரசன்மணாகி யும்மெழும் நமலன்’ (கந்தபுராணம்) எனவும் வரும் கருத்துக்கள் பெரிதும் மனங்கொள்ளத்தக்கன. “குன்றமெறிந்த குமரவேள்” எனப்படும் முருகக் கடவுளது கீர்த்தி சங்கவரலாற்றோடும், திருமுருகாற்றுப் படை வரலாற்றோடும், வீரசோழிய வரலாற்றோடும், கந்தபுராண வரலாற்றோடும், ஓளவையாரின் வரலாற்றோடும், ஆறுபடை வீட்டின் வரலாற்றோடும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றது. “ஆதியிற் றமிழ்நூல் அகத்தி யர்க்குணர்த்திய மாதொரு பாகன்” என்றது அகத்தியத் திற் கு முற்பட்டே ஒரு தமிழ் நூல் இருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது.²⁷

இசை, வாய்ப்பாட்டு, வாத்தியங்கள், கிருதிகள், கீர்த்தனைகள், கூத்துக்கள், என்பனவும் சைவத் தமிழ் வழக்கு நிலையினும், வழிபாட்டு மரபிலும், அதியுன்ன தமான இடத்தினைப் பெற்றுள்ளன. நாடகம் ஆலோடு சேர்ந்தது. தில்லையிலே பொன்னம்பலத்தில் கனக சபையில் ஆடல்வல்லானாக அனவரத தாண்டவம் ஆடுகின்ற நடராசரது கூத்துப் பற்றிய ஆய்வினைக் கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசாமி அவர்கள் நிகழ்த்தியுள்ளார்கள்.

குருந்தமரத்தினடியிலே (திருப்பெருந்துறையில்) குருமுர்த்தியாக எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்து உப தேசித்து அடியார் கூட்டங்களோடும் மறைந்தருளிய சிவ பெருமானைக் காணப்பெறாத திருவாதவூரர், “நகவே தகுமெம்பிரானென்னை நீசெய்த நாடகமே” என்றும், “நாடகத்தா லுன்னடியார் போனடித்து” என்றும், வருந்திப் பாடியவற்றில் அக்காட்சியை நாடகமெனக் கூறியிருப்பதும் அறிதற்பாலது. நாடகத்திற்குப் பரமாசாரியர் சிவபெருமா னென்று பழைய நூல்களால் தெரியவருகின்றது.²⁸

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகக்கடவுள்: முல்லைக்குத் திருமால்: மருதத்திற்கு இந்திரன்: நெய்தலுக்கு வருணன்: பாலைக்குக் காளி, சூரியன், அக்கினி. தொல் காப்பியர் “மாயோன்மேய காடுறையுலகமும், சேயோன்மேய மைவரை உலகமும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதிலுள்ள “மேய” என்பதற்கு “விரும்பிய”, “தங்கிய” என்பன பொருள். “மாயோன்மேய காடுறை உலகமும்” என்றதால் முல்லைத்திணையில் திருமாலுக்குப் பிரீதி உண்டென்றும் அதனால் அங்கே அவர் விரும்பித்தங்கியுள்ளார் என்றும் அறிய வேண்டும். ²⁹

மாயோன் என்ற சொல்லுக்கு ஆச்சரியசக்தி உடையார் என்று இக்காலத்தார் பொருள் சொல்வர். பரிமேலழகர் இப்பாடலில் அதற்கு, “கரிய நிறமுடையவர்” என்று பொருள் செய்திருக்கிறார். “மா” வெண்பதற்குப் பொருள் கூறுங்கால், “செல்வம்: கருநிறம், கமலை” என்று நிகண்டில் செல்வத்திற்கும் கமலைக்குமிடையில் திருமாலுக்குரிய கருநிறம் சொல்லப்பட்டிருப்பது அமுகுடையது.

முல்லைநிலத்தில் மழை பெய்யாதிருந்தாலும் வியாதிகளால் துன்பம் உண்டானாலும் திருமாலைக் குறித்து மகளிர் குரவைக் கூத்தாடுவர். எழுவர் அல்லது எண்மர் அல்லது ஒன்பதின்மர் கைகோர்த்துக் கொண்டு ஆடுவது வழக்கம். கண்ணன், பலராமன், நப்பின்னை, என்பவர்கள் “குரவைக் கூத்தாடியதாக மணிமேகலை முதலியவற்றால் தெரிகிறது. குரவைக் கூத்தாடினால் மழை பெய்யும்: ஓளவுதிகள் வளரும்: பசு கறக்கும்: நோய்கள் நீங்கும். “ஆய்ச்சியர் குரவை” என்னும் பகுதியில் இடைப்பெண்கள் குரவைக் கூத்தாடியதாக இளங்கோ வடிகள் சொல்லுகின்றார். ³⁰

‘பெரியவனை மாயவனைப் பேருலகமெல்லாம்
வீரகமல உந்தியுடை வீண்ணவனைக் கண்ணும்
திருவடியுங் கையுந் திருவாயுந் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே’
என்றும்

‘மடந்தாயு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந்தானை நாற்றுவர்வால் நாற்றிசையும் போற்றத்
தொடர்ந்தாரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை யேத்தாத நாவென்ன நாவே
நாராயணாவென்னா நாவென்ன நாவே’ என்று பாடியும்
கண்ணனை ஏத்தினர். ³¹

“வேங்கடம் போனால் இம்மைமறுமைப் பயன்
களைத் திருமால் அளிப்பாரென்ற கருத்துள்ள ஒரு
வெண்பா ஸூத்திரம் வெண்பாமாலையில் உள்ளது. ³²
அகநானூற்றிலும், புறநானூற்றிலும், பதிற்றுப்பத்திலும்
திருமால் கூறப்பட்டிருக்கிறார். அவரை “ஆலமர் கடவுள்”
என்பர். ஆல் அமர் கடவுள் என்பது பரமசிவனை உணர்த்
துவதாகவும் உரையாசிரியர்கள் கூறுவார்கள். ஆலிலை
யின் மேல் சயனம் செய்யும் கடவுள் என்று கொண்டு
திருமாலிற்கும், ஆலின் கீழிருந்து உபதேசித்த கடவுள்
என்று கொண்டு பரமசிவனுக்கும் கொள்ளவேண்டு

மென்பது அவர்கள் கருத்து.

“முல்லை நிலத்தார்கள் கலியாண காலத்தில்
பெண் எருமையின் கொம்பை நட்டு வழிபடுவது வழக்க
மென்று கலிதொகையால் தெரிகிறது.” ³³

பரமசிவன்

ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, புற
நானூறு ஆகிய நூல்களில் முதலில் பரமசிவனுடைய
துதிகள் காணப்படுகின்றன. அதிகமான் என்னும் வள்ளல்
தனக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்ததைப் பாராட்டி ஓளவையார்
சொன்ன பாடலில்

“நில மணிமிடற் றொருவன் போல
மன்னுக பெரும் நீயே” ³⁴ என்று சொல்லியிருக்கி
றார். மலைபடுகடாத்தில் காரியுண்டிக் கடவுள் என்னும்
சிவபெருமான் கோவில் நவிரமென்னும் மலையிலிருந்
ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புறப்பொருள் வெண்
பாமாலையில் பாகூர் என்ற சிவவேத்திரம் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது. பரமசிவன் கோவிலை முதலிலே
வைத்துப் பேசுகிறது மணிமேகலை.

“நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீறா” என்பது
மணிமேகலை வரிகள். பரமசிவன் முதுமுதல்வன். ஆலமர்
கடவுள். இறைவனென்றும் கூறப்படுவர். இவர்
திரிபுரத்தையும் காலனையும் வென்றமை, கொடுகொட்டி,
பாண்டரங்கம், காபாலமென்னும் இவருடைய ஆட்கள்,
பிறையையும் கங்கையையும் அணிந்த சடை, திருநீறு,
நீர்க்கரகம், மழுப்படை, சூலப்படை, நீலகண்டம்,
உமையொருபாகம், நெற்றிக்கண், புலித்தோல்,
கொன்றைமாலை, ஏற்றுார்தி, ஏற்றுக்கொடி, திருக்கோயில்,
அதனை அரசர் முதலியோர் வணக்கத்துடன் வலம்
வருதல், பூசை, விழா முதலிய இவர்க்குரியனவெல்லாம்
சங்கச் செய்யுட்களில் ஆங்காங்கே கூறப்பெற்றுள்ளன.

‘கண்ணவனை யல்லது காணா செவியவனை
தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா - அண்ணல்
கழலடி யல்லது கைதொழா வ.தால்
அழலங்கைக் கொண்டாண்மாத் டன்பு’

இச்செய்யுள், சேரமான்பெருமானாயனார் அருளிச்
செய்த ஆதியுலாவில் எடுத்தோதிப் பாராட்டப்பட்ட
பெருமையும் தொன்மையும் வாய்ந்தது.

உமை, திருமகள், கலைமகள், என்பவர்களைப்
பற்றிய செய்திகள் சங்க நூல்களில் சில இடத்துக்
காணப்படுகின்றன. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ள
“சிந்தா தேவிக் கோயில்” என்பது கலைமகள் கோயிலே.
திருமகளியல்பு, புறநானூற்றில் “விட்டோரை விடா
அடிருவே, விடாதோரின் விடப்பட்டோரே” என்று கூறப்
பெற்றுள்ளது. பற்றுவிட்டோரைத் திருமகள் நீங்களே:
பற்றுவிடாதவரை அவள் பிரிந்திடுவாள் என்பது இதன்
பொருள்.

இந்திய நாகரிகத்தின் அடிப்படை தமிழர் நாகரிகமும் அவர் மொழியும் சமயமும் ஆகும்.

ஆணும் பெண்ணுமாகக் கடவுளை வழிபடும் வழக்கம் ஆதியில் தமிழர்க்கே உரியது. ³⁵ அம்மையின் ஆண்வடிவமே திருமால் என்று சிவாகமங்கள் கூறும். மாயோள் வழிபாடே மாயோன் வழிபாடாயிற்று என்பதும் குழலூதும் கண்ணன் தமிழ்த் தெய்வமே என்பதும் தமிழ் நூலாராய்ச்சியின் முடிவாகும்.

முருகனும் பிள்ளையாரும் தமிழர் தெய்வங்களே என்பது தெளிவு. யானை இல்லாத இடத்திற் பிள்ளையார் வணக்கம் ஏற்பட்டிராது. முருகன் குறிஞ்சி நிலக்கடவுள். ஞாயிற்றின் வழிபாடு தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட்டிருப்பதால்தான் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னையே அது தமிழர்க்குள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். "ஆதலால், தமிழர் சமயமானது தொல்காப்பியத்துக்கு முன் தொட்டே ஆறு சமயங்களும் அவற்றின் மேலான செந்நெறியும் கலந்த ஒரு பெருநெறியாய்த் திகழ்ந்து வந்திருக்கிறது என்பது போதரும்" ³⁶

கோயில் வழிபாடு என்பது தமிழர்க்கு ஆதியில் உரியது என்பதை நாம் மனதில் வைக்க வேண்டும். ஆரியருக்கு ஆதியில் நெருப்பு வழிபாடே உரியதாயிருந்தது. "தமிழ் நாட்டிலுள்ள பொதுவான சைவ, வைணவக் கோயில்களெல்லாம் தமிழர்க்குரியனவே" ³⁷

தெய்வ வடிவங்களுக்கு மலர்தூவிப் போற்றுவதும், நறும்புகையும் விளக்கொளியும் காட்டுவதும் போதுமானது. ³⁸ பிறப்பைப் பற்றிய உயர்வு தாழ்வு தமிழ் வழிபாட்டிற்கு இல்லை என்பதைக் காசியில் யாவரும் வருண வேறுபடின்றிச் சிவபெருமானைப் பூசிக்கும் வழக்கத்தில் வைத்து அறிந்து கொள்க. ³⁹ கோயில் புகதலில் தகுதி கண்டவிடத்துப் பிறப்புக் கட்டுப்பாடு ஒதுக்கப்பட்டது.

நமது சமயத்திலிருந்து புறச்சமயம் புகுந்தவரை மீட்டும் தமிழர் சமயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாதல் பொருத்த முள்ளதேயாகும். சமண சமயம் புகுந்த திருநாவுக்கரசர் மீண்டு சைவ சமயத்திற்கு வந்த காலை அவர் தமக்கை யாராகிய திலகவதியார் அவருக்குத் திருநீறு அளித்து அவரைத் தடையின்றித் திருவதிகைக் கோயிலுள் அழைத்துச் சென்றமை பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

"தமிழர் சமயமாகிய செந்நெறி அல்லது திருநெறி உலகுக்கெல்லாம் இடம் கொடுப்பது. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்பது தமிழரது விரிந்த கொள்கையைக் காட்டும். "ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டும்" என்றார் திருஞானப்பந்தர். நம்மாழ்வார் மண்ணவரெல்லாம் ஒக்கத் தொழுகிறாராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே", "கலியுக மொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்" என்றார் தாயுமானார். சைவசமயமே என்ற திருப்பாட்டில் "சேரவாரும் செகத்தீரே" என்பது காண்க. ஸ்ரீராமானுஜர்

எக்குலத்தவரையும் வைணவ அந்தணராக்கின சிறப்பு யாவரும் அறிந்ததே. இவற்றால் தமிழர் நெறி உலகிலுள்ள யாவரும் அறிந்து சேர்தற்குரிய பெருந்தன்மையுடையது என்பது தெளிவாகும்." ⁴⁰

தமிழர் சமயத்தில் மெய்க் கொள்கையின் அறிவே வற்புறுத்தப்படுவதன்றி வழிபாட்டுமுறை அவரவர் கருத்திற்கேற்பவும் வசதிக்கேற்பவும் வகுத்துக் கொள்ள இடமுண்டு. "அப்பனை ஆராவமுதினை வள்ளலை எப்பரிசாயினும் ஏத்துமின், அப்பரிசு ஈசன் அருள் பெறலாமே" என்றார் திருமுலர். அறுபத்துமூன்று நாயன் மார்களுள் பலர் வெவ்வேறு வழிபாட்டு முறைகளைக் கைக்கொண்டமை தெளிவு. சாக்கிய நாயனார் கல்லை மலராகத் தூவி நற்கதியடைந்தனர். கண்ணப்பர் தானறிந்த முறையில் ஊனை நிவேதித்தும் பேரன்பினால் பெறலரும் பேறுபெற்றனர். உள்ளத்திலேயே இறைவனுக்குக் கோயில் கட்டிப் பூசலாரும் வாயிலாரும் வழிபட்டனர். ஆனாயர் குழலில் ஐந்தெழுத்தை ஒதி வீடு பெற்றனர். ஆண்டாள் பூமாலையைச் சூடிக்கொடுத்தாள். திருமங்கை மன்னர் மறவாழ்க்கையிலேயே திருமாலுக்கு அன்பு செலுத்தினர். ஒழுங்கான ஒரு முறையைக் கைக் கொள்ளாதல் சமுதாய ஒற்றுமைக்கு ஏதுவாமாயினும் பல முறைகளுக்கும் இடங்கொடுத்த தமிழர் சமயத்தின் பெருந்தன்மை பாராட்டற்பாலது. ⁴¹

சமயத்தின் நோக்கம் பேரின்ப விடடைதல். அதற்கு இன்றியமையாத நல்வழி அதன் கொள்கையைத் தழுவி நடத்தல். கொள்கையை அறிவதற்குக் கருவியாயிருப்பது சமய நூல். சமய நூலினைத் தெளிவாகவும் திட்டமாகவும் கற்றுக் கொள்ளுதற்குக் கருவி நூலாகிய இலக்கணமும் பிற இலக்கியங்களும் கற்றல் வேண்டும். தமிழர் சமய நூல் தமிழிலே தான் செவ்வையாக அமைந்திருத்தலின், தமிழ்மொழி பேணுதல் இன்றியமையாததாகும். மொழியைப் பேணுதற்கு மொழிப்பற்று அவசியம் வேண்டப்படும். ஆதலால் தமிழ்மொழிப் பற்றும் தமிழரது செந்நெறிக் கொள்கையும் உடையார் எக் குலத்தாராயினும், எம்மதத்தாராயினும் தமிழர் சமயத்தைச் சேருவதற்குத் தகுதி உடையவரே. ஆதலின் தமிழர் நெறி-சைவநெறி-உலகிற்கே பொதுநெறியாகும் வாய்ப்புள்ளது. குலப்பிறப்பு, நூல்நம்பிக்கை, வணக்க முறைக் கட்டாயம் முதலிய கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத ஒரு பெருந்தனி நெறி தமிழர் சமயமாதலின், அது ஒரு காலத்தில் உலகெல்லாம் தழுவும் ஒப்புயர்வற்ற மாண்புடையதாய் விளங்கும்.

"உலகில் உள்ள எல்லாச் சமயங்களிலும் தமிழர் நெறியானது விரிந்த நோக்கமும் அமைப்பும் உடையது. பிறப்புத்தடை, நூற்கட்டுப்பாடு, மணத்தடை, சடங்குமுறைக் கட்டுப்பாடு என்பனவற்றுள் ஒன்றும் அதற்கு இல்லை. மொழிப்பற்றும் கொள்கையுமே இன்றியமையாதன." ⁴²

செந்தமிழுஞ் சைவமும் இணைந்துமிளரும் தமிழ் நூல்களெனக் கொள்ளத்தக்கன திருமுருகாற்றுப்படை, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம், திருமுறைகள், திவ்யப்பிரபந்தங்கள்,

பதினெண்புராணங்கள், மகாபாரதம், பிரபந்தங்கள், திருப்புகழ், அபிராமி அந்தாதி, கந்தஷ்டி கவசம், என்பன வாகும். இவையொவ்வொன்றும் தமிழர் சமயமான சைவத்தினை வளர்த்தெடுக்கப் பேருதவி புரிவனவாகும்.

தமிழ் மக்களுடைய “கதி” னெய்த் திகழ்வன. கம்பராமாயணமும், திருக்குறளுமாகும். பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

‘தெள்ளு தமிழ்நடை

சின்னஞ்சிறிய இரண்டடிகள்

அள்ளுதொறுஞ் சுவை

உள்ளுத் தொறும் உணர்வாகும் வண்ணம்

கொள்ளும் அறம் பொருள்

கின்பமனைத்தும் கொடுத்த திரு

வள்ளுவனைப் பெற்றதாற் பெற்றதே புகழ் வையகம்’

என்று புகழ்கின்றார்.

சைவத்தமிழ் மக்களின் அன்றாட நாள் நடைமுறை வாழ்க்கை நிலைமைகள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பன இலக்கியச் சான்றுகளால் உறுதிப்படும். வைகறையில் துயிலெழுதல், சூரியன் உதிப்பதற்குச் சில நாழிகை களுக்கு முன்பாகவே பெரும்பான்மை மக்களும் துயில் நீத்து எழுந்தனர். தூக்கத்தினின்றும் விழிப்பூட்டுவதற்குச் சேவலின் கூவலும், பிற பறவைகளின் ஓலியும், துணை செய்தன. விடியற் காலத்தில் கீழ்த்திசையில் தோன்றும் விடிவெள்ளியும், ஓலியும், துணைசெய்தன. விடியற் காலத்தில் கீழ்த்திசையில் தோன்றும் இயற்கை, கருவியாக இருந்து உதவியது.

“ஒன்பொறிச் சேவல் எழுப்ப ஏற்றெழுந்து”⁴³ என்றும், வெள்ளி தோன்ற, புள்ளுக் குரலியம்ப, புலரிவிடியல்” எனவும் வரும் விடிவெள்ளியின் தோற்றமும், சேவலின் குரலும், பிற பறவைகளின் அரவமும் விடியலில் எழ மக்களுக்குத் துணை புரிந்தமையை விளக்குகிறது.

அதிகாலையில் அந்தணர் ஓதும் ஓலியும், யாழோர், முதலியோர் இசையொலியும், கோநகரங்களில் மன்னருடைய அரண்மனையில் ஓலிக்கும் காலை முரசும், அங்கே அரசனைத் துயிலெழுப்புவோராகிய சூதர், மாகதர், வேதாளிகளின் பாடல்களும் மக்களைத் தூக்கத்தினின்று எழுப்பின. (ஐங் 448, மதுரைக் 654 - 686 பரி.திரட்டு.8)

‘வெள்ளியும் கிருவிகம்பு ஏர்தரும்: புள்ளும் உயர்ச்சனைக் குடம்பைக் குரல் தோன்றினவே பொய்கையம் போது கண்விளித்தன.....
.....செய்தார் மார்ப் எழுமதி சூயில்’⁴⁴

இவ்வகையாகவே பின்னாளில் தெய்வங்களுக்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியதைப் பக்திப் பாடல்களில் காண்கிறோம்.

சைவத்தமிழரது அன்றாட மிகமுக்கியமான நடை முறைகளிலொன்று நீராடுதல். துயிலெழுந்ததும் குளிர்ந்த நீரில் நீராடுதலும் பெருவழக்கமாயிருந்தது. சூனை, ஆறு, குளம் முதலியவற்றில் நீராடினர். (தொல்பொருள், 4.50

: அக.358.7, : குறு. 113) மகளிர் “தைநீராடல்” பழக்கம் அதிகாலையில் நீராடுதலினின்று பிறந்து பின் நோன்பாக மலர்ந்தது. “புதுப்புனலாடல்”, “தீது நீங்கக் கடலாடல்” (பட.97-100) முதலியன மாந்தர் கூட்டங்கூட்டமாகச் சென்று நீராடிய சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளாகும்.

மகளிர் கூந்தலை உலர்த்தல் குறிஞ்சிப்பாட்டிற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பெண்கள் குளித்தவுடன் பலகாலும் எண்ணெய் தடவிப் போற்றிய கூந்தலுக்கு மயிர்ச்சாந்து பூசி, அந்த ஈரம் புலரும்படியாக விரலால் அம்மயிரைக் கோதிப்பிணிப்பை விடுத்து, அகிற்புகையும் ஊட்டுவர் என்பது.

‘எண்ணெய் நீவிய சுர்வளர் நறுங்காழ்த் தண்ணறும் தகரம் கமழ மண்ணி ஈரம் புலர விரல் உளர்பு அவிழா காழ் அகில் அம்புகை கொள்கி’⁴⁵ என்னும் பாடலாற் புலனாகும்.

“உண்பது நாழி : உருர்பவை இரண்டே”⁴⁶ என்பதனால் ஆடவர்கள் பொதுவாக இரண்டு உடைகள் அணிந்து வந்தனர் என்பது புலப்படும். இவற்றுள் ஒன்றை அரையில் கட்டி, மேலாடையைத் தோளில் முன்னும் பின்னும் நாலுமாறு தொங்கவிட்டுக்கொள்வர்.⁴⁷ மேலும் மேலாடையைக் குடுமியைச் சுற்றித் தலைக் கட்டாகக் கட்டிக் கொள்வதும் உண்டு.⁴⁸

பெண்கள் நீண்ட ஒற்றையாடையை நிலத்தைத் தொடும்படி தழைய உடுத்தினர் என்பது.

‘சாந்து உளர்கூழைமுடியா, நிலம் தாழ்ந்த பூங்கரை நிலம் தழீகி, தளர்பு ஒல்கி’⁴⁹
‘பாங்கு அருங்கானத்து ஒளித்ததன்’⁴⁹
பைவீர் அல்குல் கொய்தழை தைகி’⁵⁰ என்கிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டு

நெடுநல்வாடை (145-151) பெண்கள் முலையை மறைத்துக் கச்சுக் கட்டுதல் மரபு என்கிறது.

மகளிர் தம் முலைமீதும், தோள்மீதும், வண்ணக் குளம்பினால் முறையே தொய்யிலும் கரும்பும் எழுதிக் கொள்வதுண்டு.⁵¹ இக்காலத்தைப் போல் சட்டை அணியும் பழக்கம் தமிழரிடே இல்லை.⁵² போர்வையையும் அக் காலத்தில் பயன்படுத்தினர்.⁵³ ஆடையை வெழுத்துத்தாய் மையாக அணிந்து கொண்டனர். “மென்நூற் கலிங்கம் நறுமீபுகை மடுப்ப”⁵⁴ மகளிர் பகற்காலத்தில் தாம் அணிந்த பட்டாடையை நீக்கி, இரவில் வெண்மையான மென்மையான உடைகளை அணிந்தனர்.⁵⁵ மக்கள் காலில் செருப் பணிவது வழக்கம். தொடுதோல் என்று செருப்பை வழங்குவர்.⁵⁶ ஆடவரும் பெண்டிரும் தமது தலை முடியினைப் பல்வேறு வகையாகப்பேணி வந்தனர். எண்ணெய் தடவிப் போற்றுவதும் குளிர்ச்சிக்காக மயிர்ச் சாந்து அணிதலும் வழக்கமாய் இருந்தது.⁵⁷ வாசனையோடு கூடிய எண்ணெய் தேய்ப்பது உண்டு.⁵⁸

பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை ஐந்து வகையாக அழகு செய்து கொள்ளுவதினால் அவர்கள் கூந்தலுக்குப் பொதுப் பெயராக ஐம்பால் என்னும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.⁵⁹ அவை கொண்டை, குழல், பனிச்சை, முடி, சுருள் என்பனவாம். மலர் அணிவதில் ஆடவரும் பெண்டிரும் பெருவிருப்புடையராயிருந்தனர்.⁶⁰ மாலை களையும் அணிந்தனர்⁶¹, சந்தனம் கஸ்தூரி அணிந்தனர்.⁶² திலகமிட்டனர். இயற்கையழகையும், செயற்கையழகையும் நோக்குதற்குக் கண்ணாடியைப் பயன்படுத்தினர்.⁶³ உணவு உண்பதற்கு ஏற்ற கலங்களும் வழக்கத்திலிருந்தன. பனை ஓலையினாலாகிய உண் கலமும் உபயோகிக்கப்பட்டது. பனை அரும்புகளிலிருந்தும் ஒருவகைக் கள் தயார் செய்யப்பட்டது. தேனையும் பக்குவப்படுத்திக் கள்ளாகப்பயன் படுத்தினர்⁶⁴ இனிப்பு வகைகள், தாம்பூலம் தரித்தல், கேளிக்கைகள், கோழிப் போர், விலங்குப்போர், மலை வழிபாடு, படுக்கை வகை என்பனவும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் கொண்டிருந்த முதன்மையை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கடவுள் வழிபாடு, நாள்கோள் பார்த்தல், புள் நிமித்தல், நன்நிமித்தம் பார்த்தல், பல்லி சொற் பலன், கனவுப் பலன், மறைத்து உணவுண்ணல், தீட்டுடை மகளீர், வீரர்களை மகளீர் விரும்புதல், கற்பொழுக்க நெறி, மனைவி சிறப்பால் கணவன் மேன்மையுறல், உறவு முறைப் பெயர், கடல் கடந்து மகளிரைக் கொண்டு செல்லாமை என்பன தமிழர் தம் வாழ்க்கை நடைமுறைகளாகும். கலைவாழ்வு, காதல்வாழ்வு, சமயவாழ்வு, குடிப்பிறப்பு, நட்பு, புலனடக்கம், ஊழ், துறவு, உலக மெங்கும் ஒரு குலம் (யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்) எனக்காணும் விரிந்து பரந்து உயர்ந்த மனவளம் தமிழர் களது தனிப்பெருமையென்பதனை அறிந்து கொள்வது முடிபாகும்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”⁶⁵

- முற்றும் -

அடிக்குறிப்புகள்

01. அகம் (உரைப்பாயிரம்)
02. புறநானூறு, செய்.58
03. கலித்தொகை, மருதக்கலி, செய்.68
04. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம், 678.31
05. திருக்கோவையார், செய்.2
06. பேராசிரியர், க.நாராயணன், தமிழர் அறிவுக் கோட்பாடு, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை. இரண்டாம் பதிப்பு, 1987. முன்னுரை, பக்.22
07. மேலது, பக்.25
08. மேலது, பக்.25
09. மேலது, பக்.35
10. மேலது, பக்.51
11. மேலது, பக்.63
12. மேலது, பக்.81
13. மேலது, பக்.89
14. மேலது, பக்.90
15. மேலது, பக்.93
16. மேலது, பக்.93
17. திருக்குறள், செய்.423
18. மேலது, செய்.315
19. பேராசிரியர், க.நாராயணன், மு.கு.நா, பக்.111
20. மேலது, பக்.112
21. மேலது, பக்.112
22. மேலது, பக்.113
23. மேலது, பக்.114
24. மேலது, பக்.114
25. டாக்டர். உ.வே.சாமிநாதையர், சங்கத்தமிழும், பிற்காலத் தமிழும், சென்னை, 1949, பக்.6
26. மேலது, பக்.6
27. மேலது, பக்.30
28. மேலது, பக்.64
29. மேலது, பக்.72
30. மேலது, பக்.73
31. மேலது, பக்.74
32. மேலது, பக்.75
33. மேலது, பக்.75
34. புறநானூறு, செய்.91
35. பேராசிரியர் கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, தமிழர் சமயம், வாணியம்பாடி, சென்னை 1940, பக்.7
36. மேலது, பக்.12
37. மேலது, பக்.13
38. மேலது, பக்.21
39. மேலது, பக்.112
40. மேலது, பக்.139
41. மேலது, பக்.141
42. மேலது, பக்.147
43. புறநானூறு, 38.1
44. மேலது, 397, 1-11
45. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 107-120
46. புறநானூறு, 189, 1-5
47. மலைபடு கடாம், 561-562
48. அகநானூறு, 195,12-14
49. கலித்தொகை, 115,13-15
50. குறிஞ்சிப்பாட்டு, 102
51. குறுந்தொகை, 276, 2-4
52. சண்முகப்பிள்ளை, மு.சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை 1997, பக்.132
53. மேலது, பக்.134
54. மதுரைக்காஞ்சி, 554
55. பட்டினப்பால், 107
56. பெரும் 159, மதுரை 64, பட்டி 265
57. புறம் 279.9, குறி 108, பதிற் 89.16
58. பரிபாடல், 12-19
59. கலி 32:1:22:12-13, மதுரை 552, 229:1
60. புறநானூறு, 242
61. பரி 18.80-82, 20.20-21, 20-27-32, பட்டினப்பாலை 109-110.
62. பரிபாடல் 21:23-24, அகம் 71:13, கலி 25:2
63. புறநானூறு 177.16
64. மேலது 15:2, பதிற் 12:18
65. பெரிய புராணம்.

ஆறுமுக நாவலரும் சைவப் பணிகளும்

திருமதி. கலா சிவகுமாரவேலு

உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர். வலயக் கல்விப் பணிமனை. மன்னார்

'வீறு பெற்ற இந்து சீர்திருத்தக்காரர்'

-சேர் பொன். கிராமநாதன்-

'மறை திகழ் பிரணவ மன்ன

முறை திகழ் ஆறுமுக நாவலன்'

-ஸ்ரீலக்ஷ் சங்கர பண்டிதர்-

அந்நியரான ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தால் சைவம் என்னும் ஒளிர் வானில் இருள் மேகங்கள் சூழ்ந்து, சைவத்தின் மகிமை குன்றத் தொடங்கிய கால கட்டத்தில் முக்கண்ணன் அனுப்பிய நல்லமுதே ஆறுமுகம். ஈராறு தோளும் ஓராறு முகமும் கொண்டு அன்று ஆறுமுகக் கடவுள் சூரனை சங்கரித்து தேவர்களுக்கு வாழ்வளித்துக் காத்தது போன்று சைவத்தையும் தமிழையும் காக்க நல்லை நகரில் வந்தவதரித்த நல் முததே ஆறுமுக நாவலர்.

'நாயனார் நாற்குரவர் நாவலர் தென் ஞாலமிசை
மேயினார் ஈசனருண்மேல்'

என்று பாடுகின்றார் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை. நாயன்மார் சமயகுரவர் போலவே ஈசன் திருவருளினால் நமக்குக் கிடைத்தவர் நாவலர் பெருமான் என்பது இதன் பொருளாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே செல்வாக்குள்ள சைவ வேளாளர் குடும்பத்தில் கந்தப்பிள்ளை சிவகாமியம்மை ஆகிய இருவருக்கும் மகனாக அவதரித்தார் ஆறுமுகநாவலர். ஆன்மாக்களின் அறியாமை நோயைத் தீர்க்கும் முகமாகவே நமக்கு உபகரிக்க வந்தவர். பிறந்தவர். அவர் உபகாரம் மனக் கவலையை மாற்றும் மருந்து.

நாவலர் பெருமான் தமிழ் மக்களுக்கும், சைவ மக்களுக்கும் வழங்கிய அறிவுரைகளோ அளப்பெரியன. சைவ சமயத்தின் பெருமையைக் கூறும்போது எச்சமயத்தையும் நிந்திக்காத ஒரு சமயம் இருந்தால் அது சைவசமயமேயாம். எல்லாச் சமயத்திலும் இருப்பது நீதி தான் என்று சொல்லும் சமயம் சைவசமயம். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சமயத்தை அறிந்து அச்சமய நெறி வழி ஒழுகுவதே முறையென்று சொல்லும் சமயம் சைவசமயம். ஒருவனை அவன் தன் சமய நெறியில் ஒழுகவிடாது தடுப்பதை சைவ சமயம் ஒப்புக் கொள்வ தில்லை. என மேன்மை கொள் சைவ நீதியின் பெருமையை உணர்ச் செய்தார்.

இவ்விசித்திர உலகை ஒரு சக்தி நடத்துகின்றது. அந்தச் சக்தி அருட்சக்தி. அது தடையிலா ஞானமாகும். அந்த ஞான மயமான சக்தியை நாம் அணுத்துணை யாயினும் எட்டக் கூடியதாய் அந்தச் சக்திக்கு ஒரு

வடிவம் இருக்குமேயானால் அந்த வடிவம் மாசில்லா நீதியேயாம். நீதி என்ற தமிழ் வார்த்தையில் அடங்காத தருமம் இல்லை. சத்தியம், அகிம்சை, இரக்கம், பொறை, முதலிய தருமங்கள் எல்லாம் இதில் அடங்கும். அந்நீதியின் கையில் தான் உலகம் என்ற ஏகாதிபத்தி யத்தின் கயிறு இருக்கின்றது. அந்நீதியை மறந்து, அதன் கருத்தறியாமல் ஒரு கருமம் நாம் செய்வோமானால் அதற்கு வீண் செயல் என்று பெயர், என்ற மாபெரும் தத்துவத்தை சைவ உலகிற்கு வழங்கியவர் நாவலர் பெருமான்.

இந்நீதி நெறியிலேயே தம் வாழ்க்கைப் பாதையை வகுத்துக் கொண்டவர் நாவலர். மகாத்மாகாந்தி சத்தியத் தையும் அகிம்சையையும் கடைப்பிடித்தது போல நாவலர் சைவ நீதியைக்கடைப்பிடித்தவர். அவரது நீதியை பரசமயி கள் கூடப் பாராட்டினர். உண்மையில் நாவலரை எதிர்த்தவர் கள் சைவசமயிகளே. நீதியை எங்கே கண்டாலும் அதனைப் பாராட்ட நாவலர் தவறியதில்லை. "ஒரு சமயம்" என்று சிவஞான சித்தியாராலும், "செப்பரிய" என்று தாயுமானவராலும் பாராட்டப்படும், சைவசமய நீதி நெறியில் தம்மை அர்ப்பணித்த நாவலரின் நீதியைக் கண்டு பார்சிவல் பாதிரியாரே அடிபணிந்தார். பைபிளை நல்ல தமிழில் பெயர்த்துக் கொடுக்க நாவலர் தயங்கவில்லை. ஆனால் நீதியை விலக்கிச் செய்யும் மத மாற்றத்திற்கு நாவலர் பெரு நெருப்பு.

எமது சமயம் வைதீக சமயம். வைதீகம் வேத நெறி. சைவம் சிவநெறி அதாவது அருள் நெறி. வேத நெறியின் வழி வருவது சைவநெறி. "வேதநெறி தழைத் தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க" என்று போற்றிப்பாடப் படுவது இதனாலாகும். எனவே வேதநெறி நின்று வாழும் சத்திநிபாதர்கள் எச்சாதியாலும் பாதிக்கப் படாதவர்கள். ஒரு சூத்திரன் சத்திநிபாதன் ஆனால் அவனிடம் பிராமணன் பாடங் கேட்கலாம் என்பது நாவலரின் கூற்றாகும்.

நமக்குப் பிறவியிலே சாதிப் புத்தி இருக்கின்றது. சிலரை நம்மில் குறைந்தவர்கள் என்று இகழுகின்றோம். சிலரை நம்மில் உயர்ந்தவர்கள் என்று எரிச்சல் படுகின்றோம். இந்தப் புத்தி போக வேண்டும். என்பதை வைதீக சமயங்கள் எடுத்துக்காட்டி, சாதியாற் சமயவீக்கும் இடர்களைப் போக்கி விடும். அவை நீங்கின் வைதீகன் சைவன் ஆகின்றான். அவனுக்குச் சாதியில்லை. அவன் இனிச்சமயச் சாதிமான். சரியைச்சாதி, கிரியைச்சாதி, யோகச்சாதி, ஞானச்சாதி, எனச் சமயச் சாதி மாத்திரமே வகுக்கப்படும். எனவே சிவனை வழிபடுகின்றவர்களும் விபுதி தரிப்பவர்களும் ஒழுக்கம் உள்ளவர்களான பஞ்சமர்க்கள். ஒழுக்கக்கெட்ட பிராமணர்களிலும் பஞ்சமயத் தவர்களிலும் மேலானவர்கள் என்பது நாவலர் பெருமான் கருத்தாகும்.

சாதியாகிய வியாதி நிற்கிய சமயமே நாவலர் சமயம். எந்த உயிர்க்கும் உயிர் நிலைக்கும் வழி செய்யும் சமயமே நாவலர் கண்ட சமயம். இதனையே சகல சைவ சமயிகளும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதே நாவலர் பெருமானின் பெரு விருப்பமாகும்.

சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய தமிழையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேரவாவினால், தம் உடல், பொருள், ஆவி, அனைத்தையும் அர்ப்பணித்ததுடன் “நிலையில்லா என் சரீரம் உள்ளபோதே என் கருத்து நிறைவேறுமோ, நிறைவேறாதோ என்ற கவலை என்னை இரவும் பகலும் வருத்து கின்றது. எனது குறிக்கோளை நான் எடுத்த தேகம் விழுமுன் நிறைவேற்றி அருளும்” எனத் திருவருளை உளமார வேண்டி நின்றவர் நாவலர் பெருமான்.

நாவலரின் சமயப்பணிகளுள் முதன்மை பெறுவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆகும். அத்திட்டப்படி ஐந்து வருடம் பயிற்சி பெற்று, வருடம் தோறும் இருபது பேர் சமயப்பிர சாரகர்களாயும், கற்று வல்ல உபாத்தியாயர் களாயும் வெளியேறுவர். அவர்கள் மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் வழி காட்டிகளாய் அமைவர். இத் திட்டத்தினைத் தமது இருபத்திரண்டாம் வயதில் ஆரம்பித்து, மூன்று வருடத்தில் சைவப் பிரசாரகர் களையும் கற்று வல்ல உபாத்தியாயர் களையும் உற்பத்தி செய்து 1848 இல் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தார். இத்திட்டத்தின் வழி வந்த மாணவப் பரம்பரை எமது நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பெருஞ்சேவை ஆற்றி இருக்கின்றது. பிற்காலத்தில் தோன்றிய சைவத் தாபனங்கள் அனைத்திற்கும் வழி காட்டியவர் நாவலர் பெருமான் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

பதின்மூன்றாம் வயதில் சிவபெருமானை நோக்கிச் சைவசமயம் குன்றுதலைப்பற்றி ஒரு வெண்பா பாடிய துடன். பார்சிவல் என்னும் கிறிஸ்தவப் பாதிரியாருக்குப் பண்டிதராக இருக்கும் போதே கருவி நூல்களையும் சமய நூல்களையும் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்தால் அவர்களால் உலகிற்குப் பயன் பெரிதும் சித்திக்கும், சைவம் மறுமலர்ச்சி பெறும் என்றெண்ணி விசுவாச வரும் தை மாதம் (1846) தொடக்கம் இராத்திரியிலும் காலையிலும் வேதனம் பெறாது, இவ்வசமாகக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுது நாவலர் பெருமானுக்கு வயது இருபத்து மூன்றாகும். அத்துடன் இளைஞர், முதியவர், ஆண்கள், பெண்கள், யாவருக்கும் பயன்படும் வண்ணம் பிலவங்க வருடம் (1847) மார்ச்சு மாதம் தொடக்கம் சுக்கிர வாரந்தோறும் இராத்திரி காலங்களில் வண்ணார் பண்ணைச் சிவன் கோயில் வசந்த மண்டபத்தில் சைவப் பிரசங்குச் செய்து வந்தார். அவரது சைவப் பிரசங்கம் பற்றி உவெஸ்லியன் மிஷன் 1855 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட “றிப்போட்” என்ற புத்தகத்தில் 20ம் பக்கத்திலும், பாதிரிமார் எழுதிய புத்தகத்தில் பலவாறும் பாராட்டியுள்ளனர். 1848 ஆம் ஆண்டு கீலக வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் வண்ணார்பண்ணையில் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை யைத் தாபித்தார். இவ்வாண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் தம் வாழ் நாள் முழுவதையும் சைவ சமய

விருத்தி தமிழ் விருத்திக்கே அர்ப்பணிக்கும் நோக்குடன் தமது பண்டிதர் உத்தியோகத்தையே பரித்தியாகம் செய்துவிட்டார். 1849 ஆம் ஆண்டு சௌமிய வருடம் தமது இருபத்தேழாம் வயதில் தமிழ் நாடு முழுவதும் திக்கு விஜயம் செய்து. தமிழறிவிலும், சைவசித்தாந்த அறிவிலும் ஒழுக்கங்களிலும் சிறந்து விளங்கித் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் நெடுங்காலமாக உறை விடமாயிருந்த திருக்கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடு துறையாதினத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்த உபசந்நிதானங்களாலும் வித்துவான்களாலும் முன் வரும் பெறாத உபசாரங்களையும் “நாவலர்” என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றார். நாவலர் ஆன நாள் தொடக்கம் தமிழகம், தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் நாவலருக்கே முதன்மை அளித்து வந்தது. மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை “கற்றுணர் புலவர் உட்களிக்கும் முற்றுணர் ஆறுமுக நாவலன்” என நாவலரைப் போற்றினார். 1864 இல் நாவலர் சிதம்பர தில்லையம்பல நடராசரைத் தரிசித்து அங்கும் ஒரு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை தாபித்தார். தில்லை வாழ் அந்தணரின் சிறுவர்களும் பிறரும் அங்கே கல்வி பயின்றனர்.

சைவ சமய மறுமலர்ச்சிக்காகவும் தமிழ் மொழி விருத்திக்காகவும் அவர் செய்த கைங்கரியங்களும் நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. 1ம், 2ம், 4ம், பால பாடங்கள், திருவிளையாடற் புராண வசனம், பெரிய புராண வசனம், இலக்கண வினா விடை, இலக்கணச் சுருக்கம், நன்னூற் காண்டிகை, நன்னூல் விருத்தி, இலக்கணக் கொத்து, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, தொல்காப்பியப் பாயிர முதற் சூத்திர விருத்தி, பிரயோக விவேகம், சேனா வரையம், தருக்க சங்கிரகம், 1ம், 2ம் சைவ வினா விடை, நித்திய கருமவிதி, சிவாலய தரிசன விதி, புட்பவிதி, சிதம்பர மான்மியம், சைவசமய நெறியுரை, கோயிற் புராண உரை, திருமுருகாற்றுப்படை உரை, ஆகியன எழுதினார். சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, பதினோரந் திருமுறை, திருவாசகம், அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு ஆகிய நூல்களை அச்சிற்பதித்து நூல் வடிவம் கொடுத்தார்.

பாரதம் சேது புராணம், திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, திருக்கோவையார் உரை ஆகிய பதிப்புக்கள் நூல் வடிவம் பெற்று வெளிவர அருஞ்சேவை ஆற்றினார். சைவதூஷண பரிகாரம், சுப்பிரபோதம், மித்தியாவாத நிரசனம், முதலிய கண்டன நூல்கள் எழுதினார். மேலும் சமூக அரசியல் பிரச்சனைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு காலந்தோறும் வெளியிட்ட கட்டுரைகள், கண்டனங்கள், சில நாவலர் பிரபந்தம் என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

19ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் சைவம் தழைக்க வந்தவதரித்த வள்ளலார் ஆறுமுக நாவலர் இதயத்தில் திருக்கேதீச்சர எண்ணமும் கருக்கொண்டது. “யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை” என்ற துண்டுப் புத்தகத்தின் இறுதிப் பந்தியில் வைச மக்களை நோக்கி “சைவ சமயிகளே தேவாரம் பெற்ற சிவத்தலங்கள் இரண்டு இவ்விலங்கையில் உள்ளன. அவைகளுள் ஒன்றாகிய

திருகோணமலைக்கு சம்பந்த நாயனார் திருப்பதிக மொன்றிருக்கின்றது. மற்றொன்றாகிய திருக்கேதீச்சரத்துக்கு திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிக மொன்றுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றும் இருக்கின்றன. அப்பாடல் பெற்ற தலம் இன்று அழிந்து காடாகக் கிடக்கின்றதே! புதிது புதிதாக இவ்விலங்கையில் எத்தனையோ கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றனவே. நீங்கள் இந்த மகா ஸ்தலத்தைச் சிறிதும் நினையாது இருப்பது என்னவோ! இவ் விலங்கையில் உள்ள விபூதி தாரிகள் எல்லாரும் சிறிது உபகரிக்கினும் எத்துணைப் பெருந்தொகைப் பொருள் சேர்ந்து விடும். இதை நீங்கள் எல்லோரும் சிந்தித்து இத்திருப்பணியை நிறைவேற்று வீரகளாயின் அருட்கடலாகிய சிவபெருமான் உங்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வார் எனக் கூறிச் சைவர்களை ஊக்கப் படுத்தினார்.

“மன்னாருக்குச் சமீபத்திலுள்ள மாதோட்டத்திலே திருக்கேதீஸ்வரம் என்னும் தேன் பொந்து ஒன்று உளது. அங்கு மருந்து ஒன்று மறைந் திருக்கிறது. அதைச் சென்றடையுங்கள்” என்று எங்கள் நாவலர் பெருமான் அன்று சைவ உலகிற்கு விடுத்த விஞ்ஞாபனத்தினால் சைவ உலகு விளித்துக் கொண்டது. அதன் பயனாக

வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட தொன்மைச் சிறப்புமிக்க எங்கள் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது.

“சைவசமயத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வாரில்லையே! இதற்கு யாது செய்யலாம்? சைவ சமய விருத்தியின் அதீத பேராசையை அதனை முடித்தற்குச் சிறிதும் சக்தியில்லாத எனக்குத் தந்தருளிய சிவபெருமான் சித்தியுடைய மற்றையோருக்குக் கொடுத்தாரில்லையே! என்று இரவும் பகலும் பெரும் கவலை கொண்டார் நாவலர். அன்று அவர் கொண்ட சோகம் இன்றும் தொடராத் இருக்க நாம் சைவத்தை ஆருயிர் போன்ற அவ் அமுதத்தை கண்போல் காத்து அந்நெறியில் வாழ்வோம்.

கந்தவேள் செய்தவம் போற்காணுந் தவமுவன்
மைந்தனாம் நாவலன் போல் மைந்தர்களும் - செந்தமிழ்
வல்லவர் களன்னவன் போல் வந்திடுவ தும்முலகில்
இல்லை இல்லை இல்லை இனி.

(நூற்றி: மன்னார் சீத்தி வீநாயகர் இந்துக் கல்லூரி
சிறப்பு மலர் - 1999)

மொய்தா ரண்குழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதா ரையுமங்கு வாழவைப்போன் வெய்ய வாரணம்போற்
கைதான் இருப துடையான் தலைபத்துங் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே

(கந்தரலங்காரம்)

கோடாத வேதனுக்கு யான்செய்த குற்றமென் குன்றெறிந்த
தாடாள னேதென் தணிகைக் குமரநின் தண்டையந்தாள்
சூடாத சென்னியும் நாடாத கண்ணுந் தொழாதகையும்
பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே

(கந்தரலங்காரம்)

நாவலர் பெருமான் காட்டிய சைவ சமய வாழ்வு முறை

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்
ஆலோசகர் தேசிய கல்வி நிறுவனம்

சமயம் என்பது ஒரு பாதை - ஒரு போதை - ஒரு போர்வை. அவரவர் பார்வையைப் பொறுத்துச் சமயத்திற்கு அவ்வாறு வியாக்கியானம் தரப்படுகின்றது. சமயத்தின் வரலாற்றைக் கூர்ந்து கவனிப்பின் இம் மூன்று விதங்களிலும் சமயம் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளமை தெரிய வரும். சமயத்தைப் போதைக்குரிய தொன்றாக்கி, மாந்தி, மதவெறி பிடித்து மயங்கியவர்கள் சிலர், சமயத்தைப் போர்வையாக்கி அதனுள் மறைந்து நின்று கொண்டு சமுதாயத்திற்கு அல்லவை புரிந்தோர் பலர், சமயம் ஒரு பாதை, ஒரு வாழ்க்கை நெறி, வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ் அதுவழி காட்டுகின்றது. என்ற உணர்வில்லாமல் சமயத்தை சம்பிரதாயமாக்கி வாழ்ந்தோர் மிகப்பலர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த சைவத் தமிழ் மக்களைப் பெரும்பாலும் மேற்கூறிய ஏதாவது ஒரு வகையில் அடக்கிவிடலாம். நாவலர் தோன்றி வாழ்ந்து பணியாற்றிய காலமாகிய பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அத்தகைய சமயப் பின்னணியையும் சூழலையும் கொண்டிருந்தது.

நமது சைவசமயம், சைவ ஆசாரம், பண்பாடு, கலாசாரம், சைவமரபுக் கல்வி முதலியன அக்கால கட்டத்தில் நைந்து நலிந்து நலமிழந்திருந்தமைக்கு அந்நிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களின் ஆதிக்கம், அவர்களின் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்த பிற சமயக் குழுவினரின் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றைப் பொதுவாகக் காரணங்களாகக் கூறுவர். அவை புறக்காரணிகள் மட்டுமே. அகக் காரணிகள் இன்றிப் புறக்காரணிகளால் மாத்திரம் பாரிய தீங்குகளை விளைவிக்க முடியாது. சைவத் தமிழ் மக்கள் சைவத்தை ஒரு போர்வையாக்கிக் கொண்டமை: சைவம் வேறு, வாழ்வு வேறு, என்ற ஒரு நிலைப்பாட்டினைப் பெற்றிருந்தமை. சமயம் ஒரு சம்பிரதாயம் என்று கருதியமை, சமயத்தைப் போதையாக் கியமை ஆகிய காரணிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சைவசமயம் பழுதுபட்டுத் தாழ்நிலை அடைந்தமைக்குப் பெரிதும் பங்களிப்புச் செய்தன. நாவலர் இந்நிலைமையை நன்கு உணர்ந்து தெளிந்திருந்தார். பிழை எங்கே என்பதைக் கண்டறிந்து பரிகாரம் தேடும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

நாவலர் உத்தம சைவ சமயி. தம் வாழ்க்கையை மாசுபடியாமல், குற்றம் தீண்டாமல், கண்ணுங் கருத்து மாயிருந்து, காலந்தோறும் பாதகாத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் உத்தம சமயிகள். ஏனையோரும் தத்தம் வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தி, நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்குச் சமயநெறி காட்டி வழிப்படுத்துபவர்கள்

அவர்கள். சைவநெறி நீதியை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. "மேன்மை கொள் சைவநீதி" என்று போற்றப்படுகின்றது. நாவலர் சைவ நீதியை உபாசித்தவர். சாதனை செய்தவர். நீதிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்தவர். நாவலர் பெருமான் காட்டும் சைவ சமய வாழ்வு முறை. நீதியின் பாற்பட்டது ஆகும்.

சமயம், மனிதர்கள், கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுவதற்கு வழிகாட்டுகின்றது.

'இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது.
நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும்
பொருட்டேயாம்'

இது நாவலர் வாக்கியம்

மனிதப் பிறவியெடுத்ததன் பயனை எய்துதற்குச் சமயம் நெறிப்படுத்துகின்றது. சமய வாழ்வின் ஓர் இன்றியமையாத அம்சம் இதுவாகும். அது மட்டும் தான் சமயத்தின் பணி. அன்று: சமயம் மனிதர்களைச் சிறந்த மனிதர்களாக்கி படிப்படியாகத் தெய்விக நிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. சமய ஒழுக்கங்களை, விழுமியங்களை, பண்புகளை, மனிதர்கள் அறிந்து அவற்றை, வாழ்விற கடைப்பிடித்தல் சமய வாழ்வின் மற்றொரு பிரதான அம்சமாகும். அதுவே சமயத்தின் உயிர் நாடியுமாகும்.

சைவசமய வாழ்வு முறையினைத் தந்த நாவலர். அத்தகைய ஒரு வாழ்வில். ஆன்மீகமும் உலகியலும் இணைய வேண்டியதன் அவசியத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். ஆன்மீகம் கலக்காத உலகியல் பயன்றது மட்டுமன்று. ஆபத்தானதும் கூட என்னும் நிலைப்பாடு அவருடையது.

சைவ சமயத்தைப் போர்வையாகக் கொண்டு அதனுள் மறைந்திருந்து கொண்டு சமுதாயத் தீங்குகளை விளைவித்தவர்களுக்கெதிராகவே நாவலரின் கண்டனக் கணைகள் தொடுக்கப்பட்டன. பிரபுக்கள், கோயில் எசமானர்கள், மற்றும் சமூகத்தின் பெரும் புள்ளிகள் பலரும் அவர்களுள் அடங்குவர். அவ் வேடதாரிகளின் போலி வாழ்க்கையிலேயே சைவம் பிறசமயத்தவரின் ஏளனத்திற்கு இலக்காயிற்று என்பர்.

சமயமானது மனிதனின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று நாவலர் கொண்டார். வாழ்க்கைத் தரம் என்றதும் பொருளாதார அடிப்படையில்

சிந்திப்பது இயல்பு. உண்மையான வாழ்க்கைத் தரம் பண்புசார் ரீதியாக வளர்ச்சி பெறவேண்டும். ஒழுக்கம், அறிவு, ஆன்மீகம், பண்பாடு, விழுமியம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய அகவளர்ச்சி ஏற்படும் போது தான் மனித வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வு பெறுகின்றது. சமய வாழ்வு முறை ஒன்றினை அனுசரித்து வாழும்போதே இத்தகைய வாழ்க்கைத் தர உயர்வினை அடைய முடிகின்றது. இந்த வாழ்க்கையில் நாவலர் பெருமான் காட்டிய சமய வாழ்வு முறை, வாழ்க்கையின் தரத்தை உயர்த்துவதாக அமைகின்றது.

சைவசமய வாழ்வு முறையில் முதலில் கடவுளில் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும் என்பது நாவலரின் உறுதியான நிலைப்பாடாகும். "இந்தச் சரீரம் உள்ள பொழுதே இதனது நிலமையை அறிந்து பெருங்கருணைக் கடலாகிய கடவுளை வழிபட்டு உய்ய வேண்டும்" என்கிறார் நாவலர்.

கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதம், ஆகமம், என்னும் முதலானவற்றில் விதிக்கப்பட்டவைகளெல்லாம் புண்ணியங்கள். விலக்கப்பட்டவையெல்லாம் பாவங்கள். புண்ணியங்கள் நன்மை பயப்பன. பாவங்கள் தீமை விளைவிப்பன. சமய வாழ்வு முறையில், புண்ணியங்கள் செய்வதற்கு மட்டுமே இடம் உண்டு. பாவங்கள் விலக்கப்பட வேண்டியன.

"கடவுளால் விரும்பப்படுபவைகளாவன : இரக்கம், வாய்மை, பொறை, அடக்கம், கொடை, தாய், தந்தை, முதலிய பெரியோரை வழிபடுதல் முதலிய நன்மைகளாம். கடவுளால் வெறுக்கப்படுபவைகளாவன : கொலை, புலாலாண்ணல், களவு, கள்ளாண்ணல், வியபிசாரம், பொய், செய்ந்நன்றி மறத்தல், முதலிய தீமைகளாம்." நாவலர் பெருமான் நான்காம் பாலபாடத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கடவுள் நம்பிக்கை கொண்ட நாம் கடவுளுக்கு எவை விருப்பமோ அவற்றை நம் வாழ்வில் மேற்கொள்ள வேண்டும். கடவுள் வெறுப்பவற்றை நாம் தள்ளி வைக்க வேண்டும். அப்போது தான் நம் வாழ்வு சமய வாழ்வாக அமையும் என்பது நாவலர் கருத்து.

சமய வாழ்வு முறையில் கடவுள் வழிபாடு முதன்மை பெறுகின்றது, என்று கூறும் நாவலர் பெருமான் அது எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"கடவுளுக்குச் செய்யும் வழிபாடுகளாவன : அவரை மனதாலே தியானித்தலும், வாக்கினாலே துதித்தலும், கைகளினாலே பூசித்தலும், கால்களினாலே வலம் வருதலும், தலையினாலே வணங்குதலும், செவிகளினாலே அவருடைய புகழைக் கேட்டலும், கண் களினாலே அவருடைய திருமேனியைத் தரிசித்தலுமாம்." இத்தகைய வழிபாட்டு முறை, மனிதர்கள் ஒவ்வொரு வராலும் கடைப்பிடிக்கக் கூடியதே. பணமோ, பொருளோ,

இல்லையே அதனால் வழிபாடு செய்ய முடியவில்லையே என்று எவரும் அங்கலாய்க்கத் தேவையில்லை.

நாவலர் காட்டிய சைவசமய வாழ்வுமுறை, எல்லோர்க்கும் உரியது. எல்லோராலும் மேற்கொள்ளப்படக் கூடியது. என்பதிலேயே அதன் சிறப்பும் பெருமையும் உள்ளது. செய்ய இயலாதவற்றைச் சொல்லுவதால் பயன் ஏதும் ஏற்படாது என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

இவற்றைச் செய்யுங்கள் இவற்றைச் செய்யாதீர்கள், என்று மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் பாணியில் நாவலர் தாம் எழுதிய நூல்களில் ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார். செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்வதால் நற்பயன்களையும், செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்வதால் தமக்கும் பிறர்க்கும் ஏற்படும் தீமைகளையும் தெளிவாகத் தந்துள்ளார். மக்கள் அவற்றை இனங்கண்டு செய்வது வாய்ப்பாக உள்ளது.

கடவுளை நிந்தித்தல், கடவுளை வழிபடுமுறை மையைப் போதிக்கும் குருவை நிந்தித்தல், கடவுளின் மெய்யடியாரை நிந்தித்தல், வேதாகமங்களை நிந்தித்தல், இந்நிந்தனைகளைக் கேட்டல், தேவாலயத் திற்கும் மடாலயத்திற்கும் உரிய திரவிடங்களை அபகரித்தல், தேவாலயம், திருநந்தவனம், திருக்குளம், முதலிய வற்றிற்கு அழிவு செய்தல் என்பன ஈசுரத்துரோகம் என்று நாவலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை விலக்கப்பட வேண்டியவை.

சைவநெறி ஆனது அன்புநெறி, அருள்நெறி, நீதிநெறி, ஒழுக்கநெறி, பண்பாட்டுநெறி, அறிவுநெறி, அறநெறி, என்று நாவலர் கொள்வர்.

கடவுளில் உண்மை அன்பு கொண்டவர்கள், பக்தி உடையவர்கள். கடவுளின் படைப்புக்களான அனைத்துச் சீவராசிகளிலும் அன்பு, ஆர்வம், கரிசனை பூண்டு ஒழுக்குதல் வேண்டும். எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு செய்தலோ இடையூறாக இருத்தலோ சமய வாழ்வு ஆகாது. சமய வாழ்வு ஆனது கடவுள் வழிபாட்டினை வற்புறுத்துவதோடு அன்பும் அறனும் கொண்ட நல்லொழுக்கம் நிறைந்த சமூக வாழ்வையும் வலியுறுத்துகின்றது. சமய வாழ்வு வேறு, சமூக வாழ்வு வேறு என்று சொல்லல் ஆகாது. சமய வாழ்வையும் சமூக வாழ்வையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும் பண்பினை நாவலர் கொண்டிருந்தார்.

மனிதரின் சமூக வாழ்வினை அல்லப்படுத்தும் கொலை, புலாலாண்ணல், களவு, கள்ளாண்ணல், வியபிசாரம், பொய், சூது, அழுக்காறு, கோபம், செய்ந்நன்றி மறத்தல், முதலியன முற்றாக இடம் பெறாத வாழ்வினையே சமய வாழ்வு என நாவலர் பெருமான் கோட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

"கொலையில்லாத ஞானமே ஞானம்: கொலையில்லாத தவமே தவம்: கொலையில்லாத தருமமே

தருமம்: கொலையில்லாத செல்வமே செல்வம்." என்பது நாவலர் வாக்கு.

'பிறவுயிரைக் கொல்லுதல் போலத் தன்னுயிரைக் கொல்லுதல் பெருங் கொடும் பாவம்' என்பதும் அவருடைய கருத்து

புலாலுண்ணல் சைவத்திற்கு விரோதமானது. புலாலைப் புசித்துக் கொண்டும் கொலைபுரிந்து கொண்டும் பிறரை இம்சித்தும் வாழும் வாழ்வு சமய வாழ்வு ஆகாது. இத்தகையோர் தாம் உயிர்களிடத்து அன்புடையோம். அருளுடையோம். கரிசனையுடையோம். என்பதும் ஏன் சைவசமயிகள் என்று கூறுவதும் கூட நடிப்பாக அமையுமே தவிர உண்மையாகாது.

"கள்ளு, அபின், கஞ்சா, முதலியவை அறிவை மயக்கும். அவைகள் உண்பவர் அறிவையும், நல்லொழுக்கத்தையும் இழந்து தீயொழுக்கத்தையே அடைவர்."

"களவாவது பிறருடைமையாய் இருக்கும் பொருளை அவரிடமிருந்து வஞ்சித்துக் கொள்ளுதல்"

"வியபிசாரமாவது காமமயக்கத்தினாலே தன் மனையாளல்லாத மற்றைய பெண்களை விரும்புதல்"

"பொய்யாவது உள்ளதை இல்லதாகவும், இல்லதை உள்ளதாகவும் சொல்லல்"

மேற் கூறியவை நாவலர் பெருமானின் கருத்துக்கள் அவை மானுடம் தழுவினவை.

பெரியோரைப் பேணல் : தான தருமங்கள் செய்தல், நலிந்தோரை ஒம்புதல், வித்தியாதானம் செய்தல், தாய் தந்தை சுற்றத்தினரைப் பாதுகாத்தல், முதலிய சமூக விழுமியங்கள், சமய வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. இதனால் சமூகத்தின் உறுதி, ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, என்பன பேணப்படுகின்றன. அமைதி, சாந்தி, நிம்மதி, என்பன சமூகங்களில் நிலவ அவை துணையாகின்றன. தற்காலத்தில் சாந்தி, சமாதானம், அமைதி, என்பவற்றின் சீர்குலைவுக்கு சமூக விழுமியங்கள் வாழ்வில் பேணப்படாமையே முக்கிய காரணமாகின்றது.

சமயம் ஒரு பாதை என்ற வகையில் நாவலர் பெருமான் காட்டிய சைவ சமய வாழ்வு முறை, நடைமுறைக் கேற்றதாகவும் பயனுள்ளதாகவும், அமைந்துள்ளது. மனிதர்கள் வாழ்வில் சகல நலன்களையும் அடைய வேண்டும் என்னும் விழுமிய குறிக்கோள் எய்தப்படுவதற்கு நாவலர் பெருமான் காட்டிய சைவ சமய வாழ்வு முறை பெரிதும் உதவும் என்பது உறுதி.

நன்றி : சிந்து மாமன்றம்.

தண்டா யுதமும் திரிகுல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் அவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடாஅந்த காவந்து பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே

(கந்தரலங்காரம்)

சைவத் திருமுறைகளில் சமுதாய சீர்திருத்தம்

சைவப்புலவர் செ. குணபாலசிங்கம் B. A.

திருமுறைகள் சைவ சமயிகளுக்கு வரப் பிரசாதம். ஆன்மா உய்விற்கு என அடியவர்களால் ஆக்கப் பெற்றவை. சங்கமருவிய காலத்தின் பிற்பகுதியில் காரைக் காலம்மையாரால் ஆரம்பிக்கப்பெற்ற பக்தி இலக்கியங்கள் பல்லவர் காலத்தில் பரிணமித்து சோழர் காலத்தில் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவதைக் காண்கிறோம். இப்பக்தி இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றமைக்கும் அவை போற்றப் பெற்றமைக்கும் மிக வலுவான காரணமாக சமுதாயம் அமைந்திருக்கிறது. சமுதாயத்தின் தேவையை மக்களின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய நெறியினை வழங்க வேண்டிய தேவையை இத்திருமுறைகள் பூர்த்தி செய்துள்ளன. சைவத்திருமுறைகள் உலகில் சராசரி மனிதர் மத்தியில் வாழ்ந்த பெரியோர்களாலேயே ஆக்கப் பெற்றன. சமுதாயத்தில் சமயரீதியான மாற்றத்தையும், எழுச்சியையும், உருவாக்கத் தோற்றிய ஞானசம்பந்தர், அப்பர் சுவாமிகள் போன்றோர். அச்சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் அன்றாட வாழ்வுச் செயற்பாடுகளினூடாகவே அவர்கள் மத்தியில் எழுச்சியினைத் தோற்றுவித்தார்கள்.

சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்களின் தாக்கத்தால், மக்கள் அவற்றைப் போற்றுகின்ற கால கட்டத்திலே மக்கள் மத்தியில் சைவத்தின் பெருமையை உண்மைத் தன்மையை உணர்த்த வேண்டிய தேவை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் மக்களுக்கு அவர்களின் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய அன்றாடத் தேவைகளுள் ஒன்றுதான் சமயமும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்கள். சமய வாழ்வு வாழ்வதற்கும் கோவில்களில் வழிபாடுகளை நிகழ்த்துவதற்கும் மக்களைத் தூண்டினார்கள். மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவிற்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்ட போது அவர்களுக்கு உணவு அளிப்பதற்கான செயல்களில் திருவீழிமிழலையில் அப்பரும், சம்பந்தரும் ஈடுபட்டு மக்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கினார்கள். இதற்கான பொருளை இறைவனிடமே பெற்றார்கள். இச்செயல் சமுதாய நோக்கிலே செயற்பட்டமைக்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

மனிதர்களைப் பார்த்து மனிதர்கள் இங்கே வம்மொன்று சொல்லுகேன் என சமுதாயத்தைப் பார்த்து விழித்து அவர்கள் நெறியலா நெறிப்படாதிருக்க "புனிதன் பொற்கழல் ஈசனெனுங் கனி" என இறைவனை அருங்கனி யாக்கி அக்கனியை 'பெற வாருங்கள்' என அழைப்பது தான் பெற்ற இன்பத்தை எல்லோரும் பெறுவதற்குச் செய்த பெரும் பண்புச் செயலாகும். சமுதாய நோக்கில் சிந்தித்த இப்பெருமக்களின் செயற்பாட்டிற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞான சம்பந்தரின் செயற்பாடுகள் பக்திமார்க்கத்தின் பெருமையையும், ஐந்தெழுத்தின் சிறப்பையும் இவர்கள் வலியுறுத்திக் கொண்டு சென்றார். இவரது அற்புதங்களினால் ஈர்க்கப் பெற்ற மக்கள் மனம் திருந்தி இவரது கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டார். நாவுக்கரசரைப் பார்த்து பல்லவ மன்னனாகிய மகேந்திரனும் ஞானசம்பந்தரைப் பார்த்து நின்றசீர் நெடுமாறன் எனும் பாண்டியனும் திருந்தினார்கள். அதன் பயனாக இவர்களின் கீழ் வாழ்ந்த சிற்றரசர்கள் மக்கள் அனைவரும் தாமே திருந்தினார்கள். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சமயத்தை வெறும் அநுட்டானமாகவே கொண்டிருந்தார்களே தவிர பெரும் முயற்சிகள் மூலம் அல்லது உறைப்பான செயல்கள் மூலம் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக வாழவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இதனாலே சமணர், பௌத்தர் இங்கே வந்து பிரச்சாரம் செய்தபோது மக்கள் மிகவும் எளிதாக மாறினார்கள். பின்பு திருஞானசம்பந்தர் போன்றவர்கள் வந்தபோது அதே எளிமையுடன் சைவர்களாக மாறினார்கள். இவ்வாறான தன்மையால் தான் தமிழகத்தில் மதச்சண்டைகள் நடக்கவில்லை. மக்கள் மத்தியில் சமயத்தின் மீது மிகவும் வலிமை மிக்க பிடிப்பு இருக்கவில்லை. தமிழ் மக்களின் அமைதியான போக்கினை இங்கே காணலாம். இவ்வாறான ஒரு சமுதாயத்தில் சமயரீதியில் வலுவினை உருவாக்குவதற்கு சமய குரவர்கள் முயன்றார்கள். இது சமுதாயத்தில் ஒரு கொள்கைப் பிடிப்பினை ஏற்படுத்துதற்காக எடுத்த பெரு முயற்சியாகும்.

பெரிய புராணத்திலே பல்வேறு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த பல்வேறு சமூகத்தைச் சார்ந்த அடியவர்களின் சரிதம் பேசப்படுகிறது. இவர்களது வாழ்க்கை முறைகளை அவர்களது நிலையிலேயே குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். தனிமனிதனின் வாழ்க்கையில் சுற்றத்தாருக்கும், பெரும் பங்கிருந்தமையையும் மக்கள் நீதிக்கு முதன்மை கொடுத்து வாழ்ந்தமையையும் சாதிவேறு பாடுகள் மிகவும் நெருக்கமாக இருந்த காலத்தில் சாதி வேறுபாடுகள் தகர்க்கப்பட்டமையையும் பார்க்க முடிகிறது.

சுந்தரரின் பரவையார் திருமணத்தையும், சிவநேசச் செட்டியார் தன் மகளைச் சம்பந்தப்பிள்ளையாருக்குத் திருமணம் செய்ய முயன்றமையையும் கூறலாம்.

திருமணங்கள் சீதனம் வழங்கப் பெற்றமையை காரைக்காலம்மையார் புராணம் நமக்குக் காட்டுகிறது.

சமுதாயத்தில் பெண்கள் முற்போக்கான சிந்தனை படைத்தவர்களாகவும், அறிவாற்றல் மிக்கவர்களாகவும், துணிவுள்ளவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். இவர்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகத் திலகவதியார், காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார், சந்தனங்கையார் போன்றவர்களைப் பார்க்கின்றோம்.

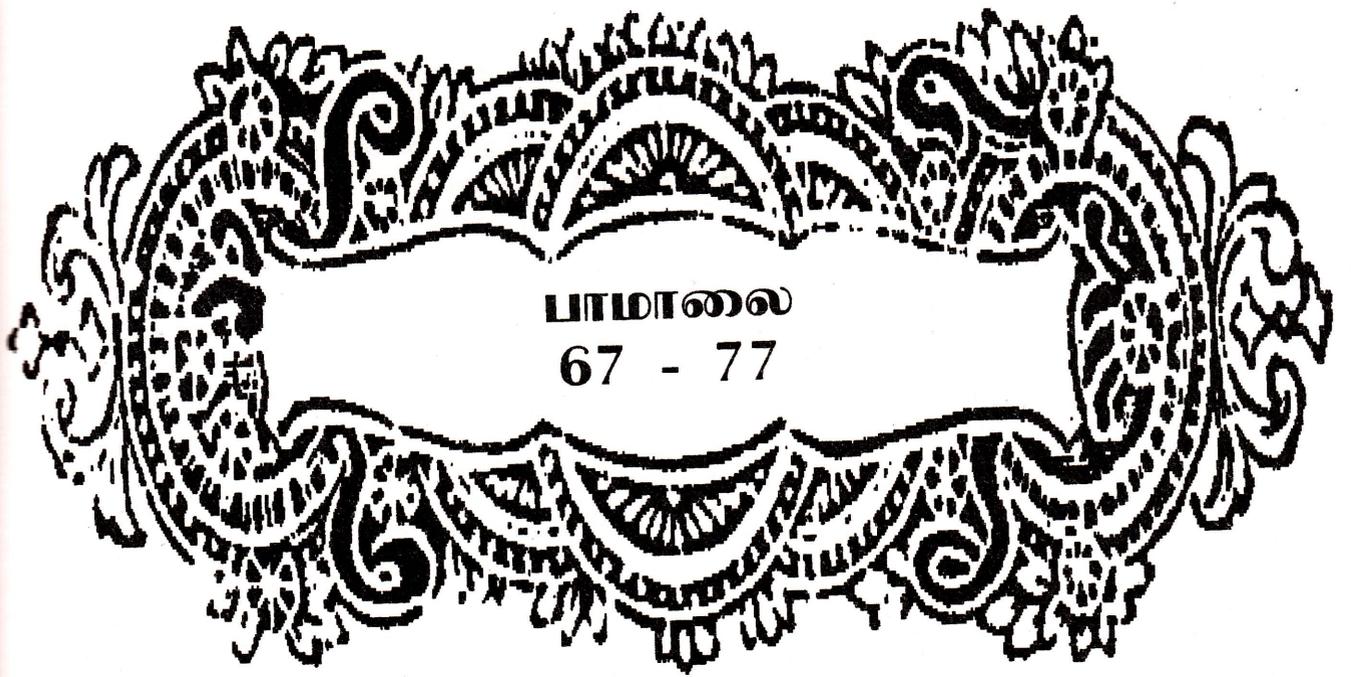
அன்பு நெறியினை வலியுறுத்தி, மக்கள் பணியை மகேசன் பணியாகக் கூறுகின்ற திருமந்திரம் மாபெரும் சமுதாய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனை நூலாகும். அன்பும் சிவமும் ஒன்றென்று கூறுவதும் படமாடக் கோயில் பரமர்க்கு ஆகவேண்டுமானால் நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் சிந்திக்க வேண்டியன.

சைவத்திருமுறைகள் யாவும் சமுதாயத்தினை, அதன் மேலான வளர்ச்சியினை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழாதற்கான நெறிமுறைகளைத்தருவதில் அநுபவ ரீதியான தெளிவினைத் தருவனவாகவே உள்ளன. வாழ்க்கையின் நிலை எத்தன்மைத் தாயினும் எத்தொழிலினை மேற்கொள்வதாயினும், ஓர் அரிய குறிக்கோளினை உறுதியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தால் உய்வு பெறலாம் எனவும், உலக வாழ்க்கையில் சீலமான வாழ்வு வாழ்வதே சமய வாழ்வு எனவும் மிகவும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. எனவே சைவத்திருமுறைகள் வாழ்விற்கு வழிகாட்டிகள், சமுதாயச் சிறப்புக்கு உறுதியான தூண்கள் எனும் கருத்தை திருமுறைகளுடே காணலாம்.

உ

திருப்புகழ்

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்குள்	
செகுத்தவர் உயிர்க்குள்	சினமாகச்
சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்குள்	
திருப்புகழ் நெருப்பென்	றறிவோம்யாம்
நினைத்தது மளிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்	
நிசிக்கரு வறுக்கும்	பிறவாமல்
நெருப்பையு மெரிக்கும் பொருப்பையு மிடிக்கும்	
நிறைப்புக முரைக்குள்	செயல்தாராய்
தனத்தன தனத்தந் திமித்திமி திமித்திந்	
தகுத்தகு தகுத்தந்	தனபேரி
தடுட்டுடு டுட்டுண் டெனத்தாடி முழக்குந்	
தளத்துடன் நடக்குங்	கொடுகூர்
சினத்தையு முடற்சங் கரித்தம லைமுற்றுஞ்	
சிரித்தெரி கொளுத்துங்	கதிர்வேலா
தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் சுகித்தென்	
திருத்தணி யிருக்கும்	பெருமாளே.

புதுமை
67 - 77

வள்ளி இறையே

கவிஞர் அகலங்கன்

பண்ணொழுகு பாடலைப் பாடியறி யேன்மனப்
பக்குவஞ் சிறிதுமில்லேன்
பாவியர் வாழ்கின்ற பாரினில் நானுமொரு
பாவியென வாடுகின்றேன்
மண்ணையே பொன்னையே பெண்ணையே எண்ணுமொரு
மனிதனென ஆக்கிவைத்தாய்
மாறாத சோகத்தின் ஆறாத துயரத்தில்
மனநொந்து பாடுகின்றேன்
விண்ணையே காத்திடும் வெற்றிவே லாயுதா
வீரனே சூரர்தம்மை
வீழ்த்தியே வெற்றியை நாட்டியே தேவகுலம்
விளங்கவே வைத்தவேலா
கண்ணையே மயக்கிடும் கழனிசூழ் பதிதனில்
கானமயில் நடனமாட
கருவண்டு பண்பாடும் நிலைகண்டு களிகூரும்
கந்தனே வன்னியிறையே

(01)

சொத்துச் சுகங்களுஞ் சொந்தபந் தங்களுஞ்
சொர்க்கத்தைத் தருவதில்லைச்
சொகுசான வாழ்க்கையின் பவிசான நிலைகளுஞ்
சுகந்தரும் வழிகளில்லை
மெத்தைக் களிப்பிலும் மேதைச் சிறப்பிலும்
மேன்மைகள் முடிவதில்லை
மெல்லியல் குழந்தைகள் தருஞ்சுகம் பின்னரும்
மேலுலகந் தொடர்வதில்லை
தொத்திடும் வியாதியெனத் தொடர்ந்திடும் ஆசைகளும்
தோல்வியே வேறுஇல்லை
தொந்தியுஞ் சரிந்துகால் தளர்ந்துகை ஊன்றியே
துடித்திடும் முதுமைதனிலே
குத்திடுஞ் சூலமொடு காலனவன் வருமுன்னே
கும்பிட்டு உனையழைப்பேன்
குளங்களும் வயல்களும் குளிர்காவும் சூழ்வன்னிக்
குகனேஎன் வன்னியிறையே.

(02)

இளமையின் மிடுக்கிலே இறைவனை மறுத்திடும்
 இனத்திலே நானுமொருவன்
 இன்னாத செய்துதினம் இன்னலில் வாடியே
 இறையுணர் வெய்திவிட்டேன்
 பழமையின் முறையிலே பக்தியொடு பூசனைகள்
 பண்ணியது என்றுமில்லைப்
 பாவியென் மனப்போக்கில் பரமசிவ என்றுநிதம்
 பாடியே பணிவதுண்டு
 வழமைகள் மாறினும் வற்றாத பக்தியென்
 வாழ்விலே என்றுமுண்டு
 வறுமையில் வாடுமெனை வாவென் றழைத்துநல்
 வாழ்வதனை ஈந்துவிட்டால்
 அளவினில் பெரியதொரு அருங்கோயில் கட்டியுனை
 அன்போடு பூசைசெய்வேன்
 அன்பர்கட் கருள்செய்ய அழகான வன்னியில்
 அமர்ந்தஎன் வன்னியிறையே.

(03)

கொலைபா தகஞ்செயுங் கொடுவாளைப் போல்விழிக்
 கோணத்தைக் கண்டுசொக்கிக்
 குங்குமக் கொங்கையின் கொடுமையை அறியாது
 குக்கலைப் போல்தொடர்ந்து
 இலையோ இடையென்றும் இதழோ அமுதென்றும்
 இழுப்புண்டு பின்திரிந்து
 இதமான மொழிபேசி இன்பமே விலைபேசி
 இகலோக மாயைதனிலே
 வலையிலே சிக்குண்ட மானென்றை நிலைதன்னில்
 வாழ்வதோ சாவோஎன்று
 வகைதனை அறியாது வயதுபோய் நரைசேர
 வாழ்வினை இழந்தவேளை
 நிலையாக உனையெண்ணும் நீசரின் நிலையிலெனை
 நினையாது இந்தவேளை
 நின்னடிகள் தனையெந்தன் சென்னிமிசை என்றுமே
 நிலைக்கவை கந்தவேளே

(04)

தொலைகின்ற பணந்தேடித் தொலையாத செல்வத்தைத்
 தொலைக்கின்ற மனிதமனமே!
 தொண்டுசெய் திறையடி தொழுதிடு பாவங்கள்
 தொலையுமே உன்னைவிட்டு
 கலைகின்ற கற்பனையைக் காலடியிற் போட்டுநீ
 கந்தனை எண்ணுமனமே
 கவலையும் நோய்நொடியுங் கணப்போதி லகன்றுவிடுங்
 கதியென்று வேறுஇலையே
 அலைகின்ற சிந்தையை அடக்கியே வாழ்வினில்
 அமைதியை ஏற்றிவைப்பான்
 அழுகின்ற உள்ளத்தின் அவலத்தைப் போக்கியே
 அன்பினில் இன்பந் தருவான்
 கொலையென்ற பயமின்றிக் குலமாதர் போலமான்
 குயில்பாட நடனமாடுங்
 கோலமயில் ஓடுதினங் கூடிநடம் ஆடும்வனம்
 குகனேஎன் வன்னியிறையே

(05)

பொய்தனைச் சொல்லியே மெய்தனை வளர்க்கின்ற
 புரட்டுக்கள் நிறைந்தகாலம்
 பொறாமையுஞ் சூதுகளும் பொல்லாப்புப் பேச்சுக்களும்
 பொதுவாகி விட்டகாலம்
 கைதனை நீட்டியே லஞ்சத்தை வாங்கியே
 காரியஞ் செய்யுங்காலம்
 கனமுலை விலைபேசிக் காளையரை வலைவீசும்
 கடைகெட்ட காலம்ஜயா!
 தையெனத் தாளமிடத் தண்டைகள் ஓலமிடத்
 தளிர்நடை யிட்டு மெல்லத்
 தையலார் இருபுறமும் மையலாய்ச் சேர்ந்துவரத்
 தரணியின் குறைதீர்க்கவே
 மெய்யென உன்னையே நம்பிடும் அடியார்கள்
 மேலுலகு பெறும் வண்ணமே
 மெள்ளவே வரவேணும் வள்ளலே குகனேஎன்
 மேன்மைமிகு வன்னியிறையே

(06)

நாளுக்கு நாளிந்த நாட்டிலே கொடுமைகள்
 நடப்பதைக் காணவிலையோ?
 நலிந்தவர் மெலிந்தவர் நல்லவர் கெட்டவர்
 நாமுந்தன் பக்தரிலையோ?
 வேளுக்குத் திறந்தஉன் விழியிமை மீண்டுமிவ்
 வேளையிற் திறந்திடாதோ?
 வீணரை அழித்திட வாயிதழ் திறந்தொரு
 வீரப்புன் னகைவராதோ?
 வேலுக்கு இவ்வேலை விட்டதால் யோகத்தில்
 வீற்றிருந்த தாறும்நிலையோ?
 வீரனே! சிவன்மைந்தன் வேலனே! வீணரை
 வேல் கொண்டு வீட்டியருளே
 சேலுக்கு இணையான் கண்ணோடு கலையினம்
 செழித்துவிளை யாடுஞ்சோலை
 சிரித்துமலர் சிந்திமகிழ் சிறந்தவள வன்னியுறை
 சேவற்கொடி உயர்த்தகோவே.

(07)

ஈசுரத்துரோகம்

கடவுளை நிந்தித்தலும், கடவுளை வழிபடும் முறைமையைப்
 போதிக்கும் குருவை நிந்தித்தலும், கடவுளுடைய மெய்யடியாரை
 நிந்தித்தலும், கடவுள் அருளிச் செய்த வேதாசிராமங்களை
 நிந்தித்தலும், இந்நிந்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தலும்,
 தேவாலயத்துக்கும் மடாலயத்துக்கும் உரிய திரவியங்களை
 அபகரித்தலும், தேவாலயம் திருமடம், திருக்குளம், திருநந்தவனம்,
 முதலியவைகளுக்கு அழிவு செய்தலும், ஈசுரத்துரோகங்களாகிய
 அதிபாதகங்களாம்.

நாவலர் பெருமான்

வவுனைக் கந்தனே நீ குடமுழுக்கு ஆடியருளே

ஞானக்கவிமணி. சைவப்புலவர்மணி. வித்துவான் வ. செல்லையா

கிராகம் - ஹம்சத்வனி

நாளம் - சூதி

மல்லவி

வவுனைக் கந்தனே நீ குடமுழுக்கு ஆடியருளே
அவுணர் பகைதீர்த்துச் சுரர்கள் சிறைமீட்ட

வவுனைக் கந்தனே...

அநுமல்லவி

பட்டணத்து மத்தியிலே பாங்காக வீற்றிருந்தே
சிட்டர்களைக் காத்தே பெருஞ்சாந்தி பெற்றனையே

வவுனைக் கந்தனே...

சரணம்

காலை மணிகேட்டுப் பக்தரெல்லாம் கூடிவந்து
மாலை அணிவித்து மனம்மகிழ்ந்து பூசைகாண்பார்
சாலையில் நின்றோரும் சாலவே வந்திடுவார்
மாலைப் பொழுதினிலும் மறவாது தாம்வருவார்

வவுனைக் கந்தனே...

கிராகம் - காண்டா

நாளம் - சூதி

மல்லவி

ஆற்றுப்படையுடையாய் எமையுடையாய் ஆறுமுகா
தேற்றுவார் இன்றித் தவிக்கின்றோம் காத்திடுவாய்

ஆற்றுப்படையுடையாய்...

அநுமல்லவி

அகதி நிலையிலும் அணைந்தும்மை வேண்டிநின்றோம்
சகச நிலையிலுமே தவறாது தரிசிப்போம்

ஆற்றுப்படையுடையாய்...

சரணம்

குறையகற்றிக் காக்கும் குமரனே நிற்பெருமை
முறையாகச் சொல்லத்தான் யாராலும் முடியுமோதான்
சிறையிருந்த தேவர்களை மீட்ட செவ்வேளே
கறையகற்றிக் காத்திடுவாய் எமையின்று பெருமானே

ஆற்றுப்படையுடையாய்...

கிராகம் - ஹம்சாநந்தி

நாளம் - சூதி

மல்லவி

கந்தா குகனே நிற்பாதம் சரணமையா
எந்தாய் அருள்வாய் ஏந்தலேநீ இக்கணமே

கந்தாகுகனே...

அநுமல்லவி

சிந்தா குலம்தீர்த்தே சீறைமீட்டாய் தேவர்களைப்
பந்தாடும் நம்மவரைப் பார்த்தேயருள் நீயிப்பொழுதே

கந்தாகுகனே...

சரணம்

வந்தாய் சேர்ந்தாய் வவுனை நகர்தனிலே
எந்தாய் கந்தாவுனை ஏத்துகின்றோம் எப்பொழுதும்
நொந்தார் உளமின்னும் நோகவிடாமல் கடம்பாநீ
சிந்தாகுலம் தீர்த்துச் சற்குருவே அருள்புரிவாய்

கந்தாகுகனே...

வவுனியாக் கந்தனே

புராணபடனப் புகழ்தகை. த. சுந்தரம்பிள்ளை (கள்ளிக்குளம்)

செந்தழல் மேனிச் சிவனருள் செங்கதிர் வேலவர்
கண்தழல் நெற்றி ஆறும் கனகமணிக் கிரீடமும்
பண்தமி னோதும் பவளச் செவ்வாயும்
தண்தாராரம் தாங்கிய தடம்புய மீராறும்

ஆறிரு காதில் அணிகுண் டலமும்
நீறணி நெற்றியும் நீண்ட கண் மூவாறும்
பேறணிப் பிரணவமும் பின்னலஞ் சடையும்
தாறணிந் திலங்கும் தடக்கை வீரவேலும்

வன்னி வளம்பெருக வவுனியாக் கோட்டம்
முன்னிய கருணை முகம்ஓராறும் முளுதருளும்
மன்னிய மயில் வாகனமும் மறையொலி
பன்னிய பாதச் சிலம் பொலிக்கவும்

கனை கடலேளும் கனன் றெளுந்தென்ன
வனைகழல் வன்மை வல்லசுரக்கடலை
மனையொடு வாழ்க்கை மட்டறவாட்டி
வினையொடு வீட்ட விண்ணவர் வேண்ட

குறட்படை சூழக் குமரவேள் கோடி
மறட்படை மாய்க்க மன்னிய வேலுடன்
அறப்படை வீரர் ஆயிரம் இரண்டும்
சிறப்புடைத் தேரில்ச் சிற்பர னேறியே

ஏனேன் பவனன் எண்டிசை யீண்டி
நீளேள் நிலனும் நெக்கு விட்டலற
ஆழேள் கடலும் நீரறவற்றி அறுதுகளாக
மாவேள் தேருடன் மங்குல்வெய்யோன் மறுகியோட

சுப்பிர மணியோ சூர்கிளை சோர
முப்பர மெரித்த முதல்வன் தானென்ன
எப்பரத்து அசுரரும் ஏங்கி மலங்கிட
இப்பரச் சூரை இகல்போரில் கொன்றிட

சுடர்ப் பெருஞ் சோதிச் சுந்தர வேலவன்
அடர்ப் பெரு வேலினால் ஆகம் கூறாகிட
குடர்ப் பெரு சூருடல் கூறு இரண்டாகி
இடர்ப் பெரு இன்னல் இல்லா தொடுங்க

கூற்று மொடுங்கக் குமரவேள் விட்டவேல்
நீற்றுக் கோடி நிர்மலன் நெற்றி நெருப்பென்
மாற்று மொரு நொடியில் மாற்றானை இரு
பேற்றுருவாகப் பிளவுசெய் தட்டதே

சேவலு மயிலுமாய்ச் சேர்ந்த சூரை
ஏவலாய் யென்பணி ஏற்றுச் செய்கென
மாவன்மை பெற்று மரகதமயில் வாகனச்
சேவன்மை பெற்ற சேவல்க் கொடியானதே

சேவல்க் கொடிச் சேவ்வேள்க் குமரவேள்
பாவல்ல பண்தமிழ் வவுனியா பழம்பதியதனில்
கோவல்ல கோபுரக் கோவிலில்க் கொற்றவனாய்
ஏவரும் போற்ற ஏந்தினை இருவரோ டெனூந்தருளி

அங்கமும் வேதமும் அந்தண ரோதிச்
செங்கமலப் போதின் திருவடி போற்றி
மங்கலஞ் செறிந்த மயில் வாகனனார்
எங்குஞ் சோதி வவுனியாக் கந்தனே கனாரே

வானவரும் வந்தேத்தும் வவுனியாக் கந்தனைத்
தேனமரும் கடம்பனைத் தேவர்காவலனை
கானவரும் கருதும் காத்தி கேயனை
கோனவனாய் ஆளும் குமர குருபரனே

வாடி வருந்தினார்க்கு வளம்நல்கும் வவுனியா
பாடி ஆரணம் பயிற்றும் பண்தமிழ்க்கந்தன்
கோடி நலம்செய்யும் குமர வேள்க்குகன்
நாடி வருவார்க்கு நலங்கோடி சண்முகனே

வவுனியா சுந்தரமாமுனிசர் கோயில் அருட்பா

பல்துறைக் கலைஞர். கவியெழில்.
கவிஞர் கண்ணையா.

காப்புக் கவி

மஞ்சனைய கோலமுடி கொண்டதொரு மங்கை
வள்ளியவள் பாதமலர் வந்துதுதி பாடத்
தஞ்சமென வந்தடியார் தாள்பணிந்து ஆடித்
தந்திமீதோ திமிதமென தாளமது போடக்
கொஞ்சிவிளை யாடுமயில் மீதுவிளை யாடுங்
குமரேசா குகனேநீ எழுந்தருளி முருகா!
வஞ்சமற எங்கள்பதி வந்தருள் செய்முருகா
வாழ்கவுன் புகழ்மாலை வந்தனமே முருகா!

வேறு

அறுமுகம் விளித்து நோக்க
அர்ச்சனை ஐயர் செய்ய
நறுமணங் கமழ்ந்து ஈர்க்க
நாடியே மனசு நிற்க
பெறுமதி மிக்க கோயில்
பேரருட் கலைகள் சிந்த
குறைபொறுத் தருளுங் கந்தன்
குடிமனை வவுனி யாவே!

01

தேன்வழிந் தோடும் மலர்கள்
திவ்விய வாசம் வீசும்
கான்நிறைந் தோடுந் தீர்த்தம்
கதிர்மணி காற்றி லாடும்
வான்வழி வந்து தேவர்
வணங்கியே செல்லுங் கோயில்
தான்பிணி நீக்குங் கந்தன்
தரிப்பிடம் வவுனி யாவே!

02

ஏழிசை ராகப் பண்ணில்
இகபரம் வாழ்வு கூட
தாழிசை யாலே பக்தர்
தாழ்ந்தடி பணியுங் காலை
ஊழது நீங்கும் தீய
ஊறுகள் அண்டா தெங்கும்
வாமென வாழ்த்துங் கந்தன்
வாழ்விடம் வவுனி யாவே!

03

மந்திகள் குந்தி பாயும்
 மரஞ்செறி கிளைகள் மீது
 தந்திகள் நாதம் மீட்கும்
 தவில் மிருதங்கம் கேட்கும்
 பந்திகள் தோறும் அன்னப்
 படையலை உண்டு மாந்தர்
 வந்தனை செய்வர் கந்தன்
 வாழ்பதி வவுனி யாவே! 04

போர்முகங் கொடுத்து மக்கள்
 புன்னகை இன்றி நாளும்
 பார்முகம் வாழும் போது
 பழுதுகள் நேரா வண்ணம்
 ஏர்முகம் வணிகப் பணிகள்
 இன்கலை ஞானம் பெருக
 சீர்முகம் பூக்குங் கந்தன்
 திருத்தலம் வவுனி யாவே! 05

தென்றலும் குளிர்ந்து வீச
 தெருவினைச் சுத்தம் செய்வர்
 மன்றலில் மங்கை நல்லார்
 மயிலென ஆடிப் பணிவர்
 அன்றலர் பூவே போலும்
 ஆடவர் களிப்பில் மிதப்பர்
 நின்றயர் தீர்க்குங் கந்தா
 நின்கோயில் வவுனி யாவே! 06

ஐங்கரன் அருகி ருக்க
 அரு(ம்)மறை தினந் துதிக்க
 சங்கரன் சக்தி வாணி
 சார்ந்துமே வாழ்த்து ரைக்க
 தங்கரத் தால்விஷ்ணு லக்ஷ்மி
 சாத்தியே மலர்கள் தூவ
 உங்கரத் தருள்வாய் கந்தா
 உன்னாலயம் வவுனி யாவே! 07

வள்ளி தெய்வானை நாதா
 வானவர்க் கரசே போற்றி
 அள்ளி நன்மலர்கள் தூவி
 அர்ச்சித்து வணங்கு கின்றேன்
 கொள்ளிக் கண்ணூறு பீடை
 குறையெலாந் தீர வேண்டும்
 வெள்ளி வான்கதிர் நீகந்தா
 மெய்யரண் வவுனி யாவே! 08

வன்னியின் காவலன்

கயல்வண்ணன், வவுனியா.

வந்தாரை வாழ வைக்கும்
வன்னி நகர் பதியினிலே
கந்தாநீ கனி வுடனே
காவலனாய் அருள் புரிவாய்!

முத்தார முறுவல் முகம்
மும்மலத்தை வேறுக்க
இத்தரையில் குடி கொண்டாய்
இளநிலவாய் ஒளிதரவே!

பூவிதழே உன் பாதம்
பூசிப்போம் நாம் நிதமும்
தேவியிருவருடன் இத்
தேசத்தை நீ காப்பாய்!

மயில் மீது நீயமர்ந்தே
மக்கள் குறை களையவென்று
வயல் சூழ்ந்த எம் வன்னியிலே
வரதா! நின் பாதம் சரணடைந்தோம்!!!

வவுனியா முருகா வா

திரு. இராம. நகுலேசன்

வயலும் வளமும் தமிழும் குலவும்
வவுனி யாவுறை முருகனே
மயிலும் குயிலும் மகிழும் நிலமிது
அமைதி நிலவ அருள்கவே (வயலும்)

நிலவுலாவும் நீள்சடைக் கடவுள்
நிமலன் குழந்தை வருகவே
உலகெலாம் அலைந்து உள்ளம் களைத்த
தமிழினம் அமைதி பெறுகவே (வயலும்)

ஆரா ரென்று பாரா தன்பர்
உள்ளக் கோயிலில் எழுகவே
நீரால் நிறைந்த விழியெலாம் - நினது
கருணை விழியால் தெளிகவே (வயலும்)

மயில் வாகனனே வள்ளி மணாளா
சேவற் கொடியுடன் வருகவே - நம்மை
வெயில்போல் வாட்டும் பகைத் தீயெல்லாம்
வேற்கை அதனால் பணிகவே (வயலும்)

அலையாய் அலையும் நிலைதான் தலையில்
சுமையாய் இனியும் வருவதோ - தமிழ்க்
கலையாய் தமிழின் சுவையாய் விளங்கும்
கடம்பா நீவந் தருள்கவே (வயலும்)

வவுனியா முருகா வா
மலைவாழ் குருவே வா
விலையில் அருளே வா
விடியும் பொழுதே வா (வயலும்)

செந்தமிழரைக் காத்தீடுவாய் திருக்குமரா

திரு. இராம. நகுலேசன்

ஆவினங்கள் பால் சொரியும்
அயல்எல்லாம் நெல் விளையும்
எண்ணமெலாம் வாழுகின்றாய் முருகா
எம்வவுனியா நகர் அமர்ந்த முருகா

வண்ண வண்ணப் பூ மலரும்
வண்டினங்கள் பாடி வரும்
தேன்மணக்கும் வன்னிநகர் முருகா
செந்தமிழைக் காத்தீடுவாய் குமரா

அள்ளி அள்ளிக் குடித்தாலும்
தெவிட்டாத தமிழ்ப் பாட்டில்
உள்ளூடனாய் வந்து விட்டாய் முருகா
தெள்ளுதமிழ் பாடவைத்தாய் குமரா

மெல்லமெல்லத் தென்றல் வரும்
விஞ்சு புகழ் தேடிவரும்
பஞ்சமற்ற தேசமுறை முருகா - நீ
அஞ்சலென்று வந்துநில்லு குமரா

செந்தமிழர் தேச மெலாம்
செங்கடலாய் ஆவது ஏன்
கந்தன்எனும் கந்தரவேல் முருகா
இத்தருணம் உனக்கபயம் குமரா

சின்னவண்ணப் பூக்கள் எல்லாம்
செந்நீரில் குளிப்பது ஏன்
உன்னுடைய அருளினையோ முருகா - நீ
எங்குசென்று ஒளிந்து கொண்டாய் குமரா

முன்னம் ஒரு வேளையிலே
விண்ணவரின் படைத் தலைவா
கண்ணெதிரில் வந்துநில்லு முருகா - எம்
இன்னல்லாம் போக்கிவிடு குமரா

வன்னிநகர் வயல்வெளிகள் வாடிக் கிடப்பதுஏன்
என்கண்கள் எரிகிறதே முருகா
உன் கண்ணை எங்குவைத்தாய் முருகா
இக்கணம்நீ இங்குநில்லு குமரா

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF AMERICA

FROM THE FIRST DISCOVERY OF THE CONTINENT
TO THE PRESENT TIME

BY
JOHN B. HARRIS

NEW YORK
GARDNER, BARNES & CO. PUBLISHERS
1854

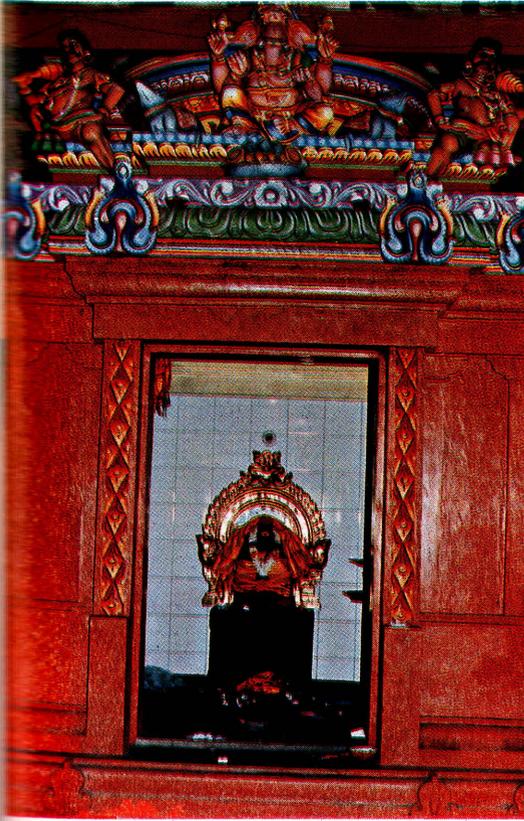
THE HISTORY OF THE UNITED STATES
OF AMERICA

FROM THE FIRST DISCOVERY OF THE CONTINENT
TO THE PRESENT TIME

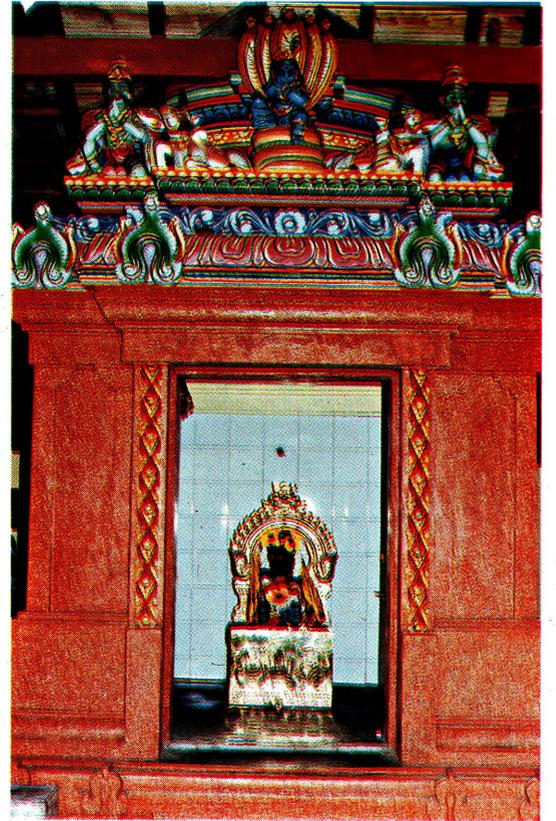
BY
JOHN B. HARRIS

NEW YORK
GARDNER, BARNES & CO. PUBLISHERS
1854

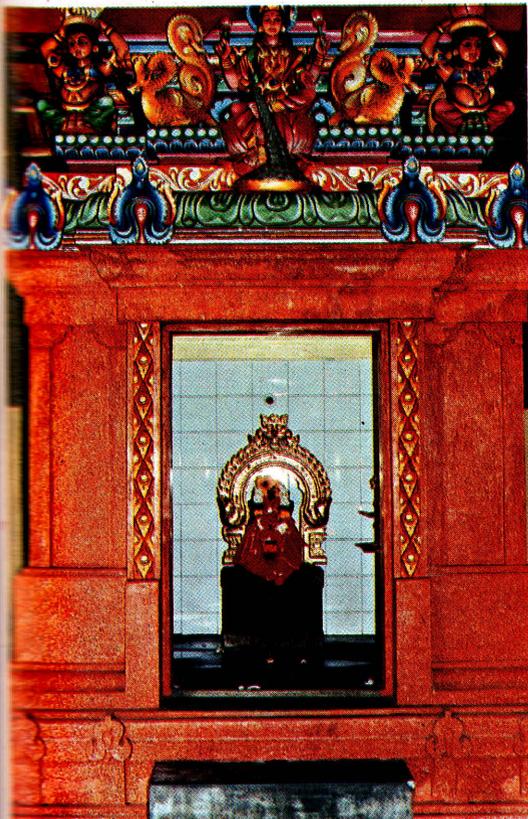
THE HISTORY OF THE UNITED STATES
OF AMERICA

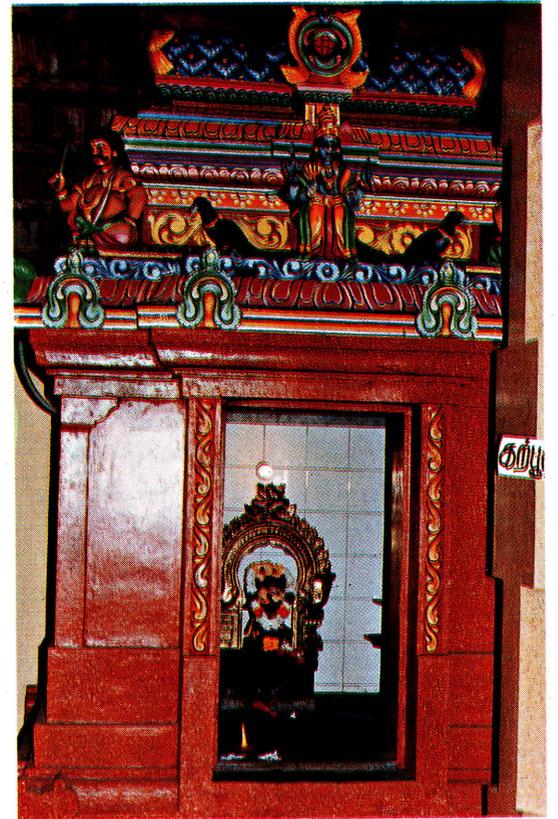
பரிவார முர்த்தி
விநாயகர்

பரிவார முர்த்தி
சந்தான கோபாலர்

பரிவார முர்த்தி
மஹாலட்சுமி

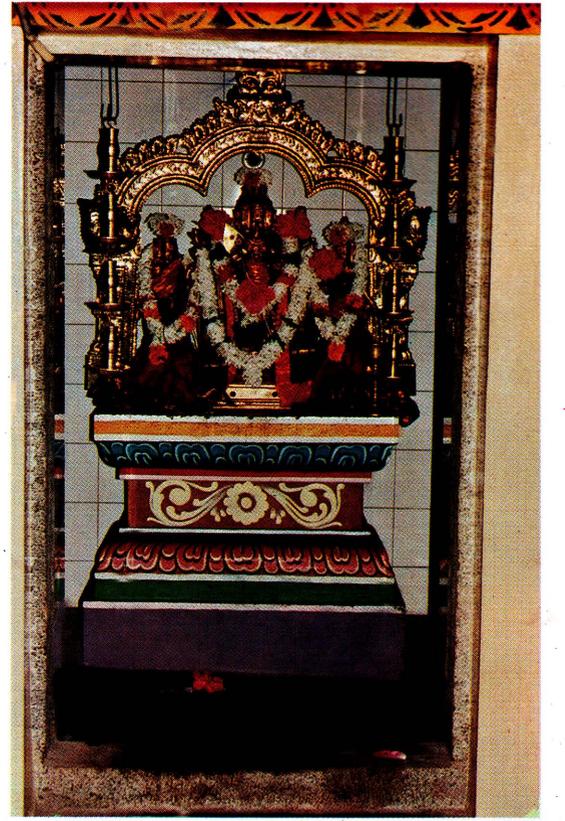

பரிவார முர்த்தி
சனீஸ்வரன்

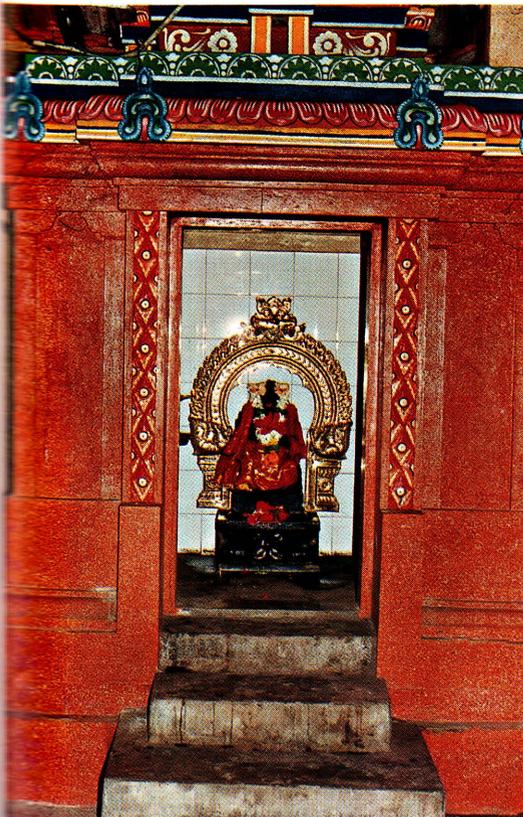

முலஸ்தானம்
முலவர்

வள்ளிதெய்வானை சகிதம்
ஷண்முகப் பெருமான்

பரிவார முர்த்தி
வயிரவர்

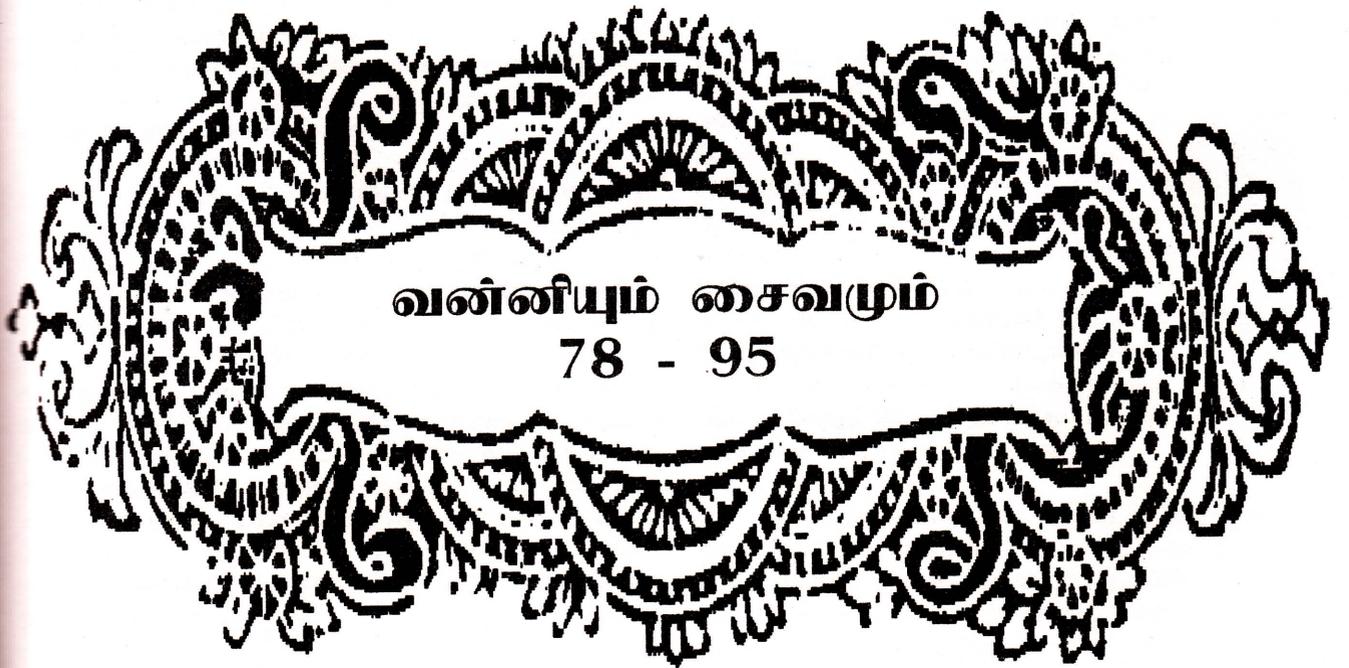
பரிவார முர்த்தி
தெட்சனா முர்த்தி

பரிவார முர்த்தி,
மயூரம், பலிபீடம்

வசந்த மண்டபம்
எழுந்தருளிய விநாயகர், வள்ளிதெய்வானை சகிதம்
கம்பிரமணியப் பெருமான்

வன்னியும் சைவமும்
78 - 95

வன்னியும் வன்னியரும்

சி. எஸ். நவரத்தினம்

நிலநூல் (Geography)

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திற்கும் நுவரகலாவிய (அனுராதபுர) மாவட்டத்திற்கும் இடையே அமைந்த இலங்கையின் வடபகுதிக்கு "வன்னி" என்ற பெயர் அளிக்கப்பட்டது. வன்னி என்ற பெயரைப் பெறுவதன் முன்னர் அப்பகுதி "அடங்காப்பற்று" என்ற பெயரால் அழைக்கப் பெற்றது என்று தெரிய வருகிறது. இவ்வன்னி நாடு கிழக்கே திருகோணமலையையும், மேற்கே மன்னார்ப்பகுதியையும் எல்லையாகத் தென்னமரவாடி, முள் எயிவளை, கருநாவற்பற்று, பனங்காமம், பெருங்காலிப்பற்று முதலியவற்றையும், செட்டிக்குளத்தின் ஒரு பகுதியையும் குதிரைமலையை உள்ளடக்கி இருந்த முசுலிப்பற்றையும் தன்னகத்தே கொண்டு பரந்து கிடந்தது. இவ்வன்னி நாடு ஏறத்தாழ 3000 சதுர மைல்களைக் கொண்டதாய் அமைந்திருந்தது.

இவ்விடங்களின் கரையோரப்பகுதிகள் பதிவாயும் உட்செல்லச் செல்ல நிலம் உயர்ந்தும் உள்ளது. குருந்தூர்மலை, கும்பகன்னம்மலை, ஓதியமலை போன்ற இடங்களிற் காணப்படும் கற்பாறைகளைப் போலவே, முல்லைத்தீவுப் பகுதியிலும் கற்பாறைகள் காணப்படுகின்றன. கரையோரப்பகுதிகள் மணல் செறிந்த உவர்த்தரையாக இருப்பினும் உள்நாட்டில் பலவகையான வளம் நிறைந்த மண் இருக்கிறது. ஏறக்குறையப் பதினாறு சதுரமைல் பரப்பிற் செழிப்புள்ள கருமண்ணைக்கொண்டு துணுக்காய் அமைந்துள்ளது. மன்னார்ப் பகுதியில் துணுக்காய்க்குத் தெற்கேயுள்ள வவுனிக்குளப்பகுதி மன்னார், யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களிலும் பார்க்கச் சிறந்த மண்வள முடையதாய் இருக்கின்றது. ஆண்டு முழுவதும் பயிர்ச் செய்கைக்கு வேண்டிய மழையைத் தரக்கூடிய மலைப்பகுதிகள் இங்கில்லை எனினும் நிலத்திடை தோன்றியோடும் தெள்ளிய ஊற்றுக்கள் முள்ளியவளை, தனிப்பற்று, குமாரபுரம் முதலிய இடங்களில் இருக்கின்றன.

மேலும் மாரியில் கரைபுரண்டோடிக் கோடையில் வற்றி விடும் காட்டாறுகள் இங்கு உள. ஆனால் இங்கிருக்கும் ஏராளமான குளங்கள் இப்பகுதியைச் செழிப்படையச் செய்வதோடு எல்லாக் காலங்களிலும் பயிர்ச்செய்கை நடைபெறவும் வாய்ப்பளிக்கின்றன. இன்னும் சிறந்த முறையில் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பெற்ற நீர்ப்பாசன வசதிகள் தென்பகுதி மலைகளினின்றும் இப்பகுதிக்கு நீரை அளித்து வந்தன. இந்நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களில் முக்கியமான மல்வத்து ஓயா, பதவியா திட்டங்கள் இன்றும் பெரும் பயன் அளிப்பனவாக இருக்கின்றன.

கிறிஸ்து காலத்துக்கு முன்பாகவே பூதக்குளம் (கட்டுக்கரை), வவுனிக்குளம், பாவற்குளம், என்பன

வன்னிநாட்டில் இருந்தன. பெரியகுளம், மாமடு, ஒலுமடு, கனகராயன்குளம், பண்டாரக்குளம் என்பவை கிறிஸ்து காலத்தொடக்கத்தில் இருந்தவை எனலாம்.

பூதக்குளத்தின் (Giant's Tank) கட்டுக்கரை அமைப்பு வரலாறு இலங்கை அரசர்கள் காலவரலாற்றில் மறைந்து கிடக்கின்றது. இக்குளம் இயக்கர்களாற் கட்டப்பட்டது என்பது மரடி பார்க்கர் (Parker) என்பார். இக்குளம் கிறிஸ்து காலத்துக்கு முற்பட்டது என்று எடுத்துரைக்கின்றார். இக்குளம் 15மைல் நீளமுள்ள வரப்போடு 6400 ஏக்கர் நிலப்பரப்பினை உடையதாய் விளங்குகின்றது. அருவியாற்றுக்குக் குறுக்கே 90 அடி அகலத்திற் கல்லணை ஒன்று கட்டப்பெற்று ஆழமான வாய்க்கால் வழியாக நீர் இக்குளத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. 1739இல் தேசாதிபதியாக இருந்த வான் இம்கொவ் (Van Imhoff) இக்குளத்தைச் சீர்ப்படுத்த முற்பட்டார். ஆனால் அது மிகவும் கடினமான தொன்றாக இருந்தமையால் அவர் தமது முயற்சியை இடையிலே கைவிட்டார். 1897ஆம் ஆண்டிற் பகிரங்க வேலைப்பகுதி இக்குளவரப்புக்களிலிருந்து உடைப்புக்களைச் சீர்செய்த துடன் முன்பிருந்த கால்வாயையும் சரி செய்து அமைத்தது. இன்று இக்குளம் உலகத்தில் அமைக்கப்பெற்ற பெரிய செயற்கைக் குளங்களில் நான்காவதாக அமைந்து விளங்குகின்றது. இக்குளத்திலிருந்து பாலாவிக்குத் தண்ணீர் பாயும் படி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கிறிஸ்து காலத்துக்கு முற்பட்ட குளங்களில் வவுனிக்குளமும் ஒன்றாகும். இது துட்டகைமுனுவின் காலத்திலேயே இருந்திருக்கின்றது. இதனை எல்லாள மன்னன் அமைத்தான் என்று "பார்க்கர்" என்பார் கூறுவர். பாலியாற்றுப் படுக்கையின் குறுக்கே நீண்ட அணை ஒன்றினைக்கட்டி உருவாக்கப்பெற்ற இக்குளம் முன்னாளில் "பிலிவாபி" என்று அழைக்கப்பட்டது.

பாவற்குளமும் கிறிஸ்து காலத்திற்கு முற்பட்ட குளங்களில் ஒன்றாகும். இதுவும் வவுனிக்குளத்தோடு கால அளவில் ஒத்திருக்கின்றது. இலங்கையிலுள்ள மற்றெந்தக் குளத்திற்கும் இல்லாத கண்மாய்கள் (Valve Pits) ஐந்து இக்குளத்தில் காணப்படுகின்றன. ஒத்த சிங்களப் பெயர்கள் இல்லாத குளங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். இதனைக் கொண்டு தமிழர்கள் மிகப்பழங்காலம் தொட்டே இப்பகுதி களில் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதை நாம் நன்கு அறிய முடிகின்றது. நிலைத்து வாழ்ந்த தமிழனத்தின் உதவி இல்லாமல் எல்லாள மன்னன் இங்கு நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் சிறந்த ஆட்சியை, தன்னிலும் வேறுபட்ட இனத்திடையே நிலை பெறச்செய்திருக்க முடியாது.

“தென்இந்தியாவில் நின்று மக்கள் தொடர்பாக மகாதித்த துறைமுகத்தின் (மாதோட்ட) வழியாக வந்து குடியேறியதன் பயனாய் அப்பகுதி முற்றிலும் தமிழ் நாடாய் மாறியது. இன்று தமிழர்கள் வாழும் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டிலும் கீழ்மாகாணங்களிலும் சிங்கள ஊர்ப்பெயர்கள் பல மறைந்தும் சிதைந்தும் இருக்க மன்னார்ப் பகுதிகளில் அப்படியில்லாதிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும்.

இப்பகுதியில் யாவும் தூயதமிழ்ப் பெயர்களாக இருக்கின்றன என்று காலஞ்சென்ற எச். டிபிள்யூ. கோடரிங்டன் (H. W. Codrington) என்பவர் எழுதிப்போந்தார்.

விஜயன் இலங்கைக்கு வரும் முன்பு கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் மகோதரன் என்பவன் நாகதீபத்தை ஆண்டு வந்தான். அவனின் மருமகனான குலோதரன் இராமேஸ்வரத்திற்கு அண்மையில் இருந்த கண்ட மடானத்தை அரசு செய்தான். இவ்வரலாற்றை மகாவம்சம் எடுத்துரைக்கிறது. இதனிலிருந்து, தென் இந்தியாவிற்கும், வட இலங்கைக்குமிடையில் இருந்த நெருங்கிய தொடர்பை நோக்கும்பொழுது தெற்காசியாவிலேயே கடல் வாணிபத் துறையிற் சிறந்து விளங்கிய தென்இந்தியத் தமிழர்கள் அணித்தாய் இருந்த இலங்கையில் மாதோட்டம், குதிரைமலை போன்ற இடங்களில் வாணிப நிலையங்களை நிறுவி இருக்கலாம் என்பது தெரியவருகின்றது. அன்று இத்துறைமுகப் பட்டினங்கள் வளம் நிறைந்து திகழ்ந்தன. அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நெருங்கிய வாழ்ந்தனர். எனவே அங்கே வாழ்ந்த மக்களின் உணவு நெருக்கடியைப் போக்கப் பெரிய குளங்களையும், நீர்ப்பாசன வசதிகளையும் தங்கள் நாட்டில் அமைத்தது போல் இங்கும் அமைத்திருக்கலாமன்றோ! இன்னும் தங்கள் ஆத்மீக தேவைக்காகத் திருக்கேதீச்சரத்தில் சிவாலயம் ஒன்றினையும் அமைத்தனர் போலும். இலங்கையில் வடக்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளில் தென் இந்தியாவிற்கு எதிரில் பழைய பல குளங்கள் காணப்படுவதைக் கொண்டு இவ்வண்மையை மேலும் வலியுறுத்த முடிகின்றது.

மேலும் பந்துகாபயன் ஆட்சிக்காலத்தில் அனுராத புரத்தில் பொறியியல் வல்லுனரான ஜோடியன் என்ற பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. “முன்பு தமிழர்கள் கையாண்ட வரன்முறைப் படியே இன்றும் குளத்திலுள்ள நீர் விகாரை நிலங்களுக்குப் பகிர்ந்து அளிக்கப்படும்” என்றும் மிகிந்தலையிலுள்ள 2ஆம் இலக்க கல்வெட்டொன்று எடுத்துரைக்கின்றது. எனவே இலங்கையில் முதன் முதலில் தமிழர்களே குளங்களை வெட்டினர் என்பது தெளிவாகிறது. இன்னும், இரும்பின் உபயோகத்தை இலங்கையில் புகுத்தியவர்களும் தமிழர்களே! ஏனெனில் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை நிறுவ இரும்பு இன்றியமையாததாகும்.

வன்னியைப் பற்றிய புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

பாழடைந்த குளங்களும், சிதைந்த குளவரப்புக்களும் நிறைந்த நிலப்பரப்பே வன்னியாகும். அழிந்த தாது கோபங்களும், சிதைந்த சைவாலயங்களும் அங்கே

அருகருகே இருக்கக் காணலாம். ஒரு புறத்தில் ஆற்றங்கரையில் விநாயகப் பெருமான் பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பார். இன்னொரு புறத்தில் காட்டினுள் தனது அடியார்க்கு மோனமாக நடுவழியை நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கும் புத்தர்சிலையினைக் காணலாம். இச்சூழலில் இடையிடையே வன்னியர் இல்லங்களின் சிதைவுகள் அவர்களின் ஆயிரவாண்டுச் சுதந்திர வாழ்க்கையைக் கூறி நிற்கும் அழிந்த குளங்களும், சிதைந்த கால்வாய்களும் ஆங்காங்கே காணப்படுவதால் வன்னியின் மேற்குப் பாகமான மன்னார்ப் பகுதியில் மக்கள் பெருந்தொகையாக நெருங்கி வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது. பழையமையான அணைக்கட்டுகளில் கல்லாற்றிலுள்ள குறிஞ்சாக் குளத்தேக்கமும், பேராற்றிலுள்ள இன்னொரு தேக்கமும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

வரலாற்றுப்புகழ் பெற்ற மாதோட்டத்துறை முகமும், புகழ்பெற்ற திருக்கேதீச்சர ஆலயமும் இப்பகுதியிலேயே உள்ளன. இப்பழைய துறைமுகத்தின் வரலாறு, ஈழநாட்டு வரலாற்றுக்கு முற்பட்டதாகும். போர்த்துக்கேயர் தங்களது மதவெறியைத் தீர்த்துக்கொள்ள இத்திருக்கோயிலை அழித்தனர். அல்லாமலும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துப் போரில் தோல்வியுற்ற பின் தமிழர்களின் தாக்குதலைத் தடுக்கும் வகையில் மன்னார் குடாக்கடலைக் கண்காணிக்க வசதியாக நான்முகக்கோட்டை ஒன்றினையும் கட்டினர். இக்கோட்டை பின்னர் ஒல்லாந்தர்களால் திருப்பிக் கட்டப்பெற்றது.

மன்னார்க் குடாவில் மாதோட்டத்திற்கு ஒரு சில கல் தெற்கே அரிப்பு என்னும் கிராமம் முத்துக் குளிக்கும் இடங்களைப் பார்த்த வண்ணம் அமைந்துள்ளது. அரிப்பு என்றால் சலித்தல் என்று தமிழில் பொருள்படும். கடலில் இருந்து முத்து எடுத்து இங்கே அளிக்கப்பட்டதனால் இவ்விடம் இப்பெயரைப் பெற்றது போலும்! இவ்விடம் முத்துக்குளித்தலோடு தொடர்புள்ளதாக இருப்பதுடன் இன்னொரு முக்கியமும் உள்ளதாக இருக்கின்றது. அதாவது ரொபாட் நொக்ஸ் என்பவன் கொட்டியாரில் (Kottiyar) இழந்த தன் உரிமையை இங்கே மீண்டும் பெற்றான் என்று கூறப்படுகின்றது. இச்சிற்றூருக்கு ஒரு கல் தெற்கே டச்சுக்காரரின் சிதைந்த கோட்டை ஒன்று இருக்கின்றது. இன்னும் முத்துக்குளித்தலை மேற்பார்வை செய்வதற்கென இலங்கையின் முதல் ஆங்கில தேசாதிபதியாக இருந்த பிரடெரிக் நோர்த் அமைத்த கட்டிடத்தின் அழிந்த பகுதிகளும் இவ்விடத்திலிருந்து ஒரு கல் தொலைவில் இருக்கின்றன.

விடத்தல்தீவிற்கும் இலுப்பைக்கடவைக்கும் இடையிலுள்ள கொம்புதாக்கியில் சில கற்றாண்கள் காணப்படுகின்றன. அவை அங்கே ஒரு ஆலயம் அமைந்திருந்தது என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. இதற்குச் சிறிது வடக்கே வெள்ளாங்குளத்திற்கு அருகே யானையை வாகனமாகக் கொண்ட ஐயனார் கோவில் ஒன்று காணப்படுகின்றது. “கோகில சந்தேசா” வில் கூறப்பட்ட கோவில் இதுவாக இருக்கலாம்.

கட்டிடங்களின் சிதைந்த பகுதிகள் சின்னச் செட்டிகளும், செட்டிகளும், பாலம்பிட்டி, வெணாயன்குளம் முதலிய இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. செட்டிகளாத்தி லேயே வண்ணித்தலைவர்கள் வாழ்ந்தனர். திருஜேபிலுயிஸ் என்பவர் பழைய தமிழ்க் கையெழுத்துக் குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதிய நூலில் கி.பி. 247இல் மதுரையில் இருந்து பல பரவர்களுடன் வந்த வீரவராயன் செட்டி என்ற பெயருடைய வாணிகன் ஒருவன் மரக்கலம் உடைந்து மன்னாரின் மேற்குக் கரையை வந்தடைந்தான் என்றும், பின் அவன் தன்னைச் சேர்ந்தாருடன் வந்து செட்டிகளாத்திற் குடியேறி அங்கே வவ்வாலை என்ற பெயருடைய கேணி ஒன்றையும், சந்திரசேகரருக்குக் கோவில் ஒன்றையும் கி.பி 289இல் அமைத்தான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பகுதியில் இன்று வாழும் முஸ்லீம்கள் தாங்கள் முதன் முதல் இலங்கைக்கு வந்த அரேபிய வணிகர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்று கூறிக் கொள்கின்றனர்.

போர்த்துகேயரின் வழித்தோன்றியவர்களைப் பறங்கிச் செட்டிகளாத்தில் அவர்களின் நிறத்தைக் கொண்டு அறிய முடிகின்றது. ஆனால் நிறத்தால் வேறுபட்டாலும் அவர்கள் அப்பகுதிக்குரிய ஆடைகளை அணிகின்றனர்.

புகழ்பெற்ற யாத்திரைத் தலங்களில் மடுவும் ஒன்றாகும். இன்று மடுக்கோவிலில் இருக்கும் சிலை மாந்தையில் முன்பு இருந்ததாகக் கூறுவர். டச்சுக்காரர்கள் மாந்தையைக் கைப்பற்றிய போது கத்தோலிக்கர் பலர் மாதாவின் சிலையை எடுத்துச் சென்று கண்டி இராச்சியத்தின் எல்லையில் இருந்த மருதமடுவில் வைத்தனர் என்றும், அவ்விடத்தே முன்பு ஒரு சங்க வாடிவிடு அரசனுடைய நாட்டிற்குள் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் அணைத்திற்கும் வரி அறவிட்டு வந்தது என்றும், பரம்பரை வழக்காகக் கத்தோலிக்கரிடையே கூறப்பட்டு வருவதை நாம் அறிவோம். மேலும் வெகு விரைவாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேறிய கத்தோலிக்கர்களும் வண்ணி நாட்டிற் குடியேறினர். இவ்வாறு அங்கே குடியேறிய அனைவரும் தம் அன்னை புனித ஜெபமாலை மாதாவின் பாதுகாப்பில் வாழ்ந்தனர். சிறிது காலத்தின் பின் ஆண்டு விழா ஒன்றினை 1870ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 2ஆம் நாள் கொண்டாடினர். (அனுராதபுரத்திற்கும், மாதோட்டத் திற்கும், யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அமைந்திருந்த பழைய பாதைகளின் அடையாளங்களை இன்றும் நாம் கிழக்கு முலை தெற்கிற் காணலாம். பழைய பாலம் ஒன்றும் ஒலுக்குளத்தில் காணப்படுகிறது)

வண்ணி நாட்டின் பிரதானிகளின் சிறப்பான தலை நகரில் பனங்காமமும் ஒன்றாகும். இங்கு பௌத்த சின்னங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. எனவே இப்பகுதியில் பண்டுதொட்டு இந்துக்களே வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

வணிகர்களுத்தின் வடமேற்குப் பகுதியில் இருக்கும் காட்டில் அழிந்து சிதைந்த கட்டிட அடையாளங்கள் சில தென்படுகின்றன. எனவே அது ஓர் அழிந்துபட்ட நகராக இருக்கலாம். அழிந்து சிதைந்து போன பொருட்களின்

இடையே, இந்துக்கள் வழிபட்டு வந்த சிவவிஷ்ணு ஆலயங்கள் திரு. ஜே. பி. லூயிஸ் என்பவரால் சுமார் 20ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

மேலும் 1885ஆம் ஆண்டில் முல்லைத்தீவில் தென்னந்தோட்டத் தொழிலாளி ஒருவரால் சுட்டமண் கொட்டுக்களால் கட்டப்பெற்ற சிறிய கிணறு ஒன்றில் வெள்ளிப் புராண ஏடுகள் (51 தகடுகளும், 16 தகடுகளும் கொண்டவை) கண்டெடுக்கப்பட்டன. இந்தக் கிணறும் திருக்கேதீச்சரத்திற் காணப்பட்ட கிணறுகளும் அமைப்பில் ஒத்திருக்கின்றன. இந்த அரிய கண்டு பிடிப்பின் பயனாக இப்பகுதியில் ஆதிகாலத்தில் திராவிட இனம் வாழ்ந்த தென்பதை அறிய முடிகின்றது.

மகததேசத்துப்படுத்த சமயிகள் விஜய இளவரசன் காலத்தில் இலங்கையில் தஞ்சம் புகுந்தனர் என்று யாழ்ப்பாணத்தில் பரம்பரை வழக்காகக் கூறப்படுகின்றது. அப்போது தமிழ்ச்சைவ சமயத்தவர்கள் மாதோட்டத்திலும் குதிரைமலைப் பகுதியிலும் வாழ்ந்து வந்தனர். எனவே விஜயனும் அவனைச் சார்ந்த புத்தசமயத்தவர்களும் தெற்கே புத்தளத்திற்கு அருகேயுள்ள தம்மனநுவர என்ற இடத்தில் நகரொன்றை அமைத்தனர். அத்துறைமுகம் அக்காலத்தில் கல்யாணத் துறைமுகம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. ஏனெனில் விஜய இளவரசன் குவேனியை இங்கு தான் மணந்தான் போலும். முதன் முதலில் குடியேறியோர் தென்னிந்தியர்கள் என்பதும் திராவிட நாகரிகம் விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதன் முன்னரே இங்கு இருந்து வந்தது என்பதும் வட மாகாணப்பதை பொருள் ஆராட்சியின் பயனாகத் தெரிய வருகின்றது. எனவே இலங்கையின் வரலாறு முதலில் வடபகுதியில் தோன்றிப் பின்னர் படிப்படியாகத் தென்பகுதிக்குச் சென்றது என்று கூறுவதற்கு யாதொரு ஜயமுடும்பில்லை.

வன்னியர்கள்

வன்னியர்கள் பண்டைக்காலத்தில் தென் இந்தியாவில் வாழ்ந்து வந்த அக்கினி குலத்தைச் சேர்ந்த ஆரியர் அல்லாத வகுப்பினர் ஆவர். அவர்கள் மறத்தொழில் புரியும் மாவீரர்கள் பரம்பரையில் தோன்றியவர்கள். அரச பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்களைத் தென் இந்திய இராச புத்திரர்கள் (Rajputs) என்றும் கூறலாம்.

வன்னியர்கள் இலங்கைக்கு வந்தமை குறித்துப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவதாக, இலங்கையின் அரசைக் கைப்பற்ற எண்ணி இங்கு கொண்டு வந்த படைகளில் அல்லது இலங்கையின் மேல் படையெடுத்து வந்த இளவரசர்கள் அல்லது தலைவர் களினது தமிழ்ப்படை வீரர்களின் எஞ்சிய பகுதியினரே வன்னியராக இருக்கலாம். இரண்டாவதாக "யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை" கூறும் காரணத்தைச் சொல்லலாம். பாண்டு அரசன் ஆட்சிக்காலத்தில் சுமார் (கி.பி. 436இல்) இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்த குளக்கோட்டன் என்ற தலைவன் கோயில்கள் பலவற்றைச்சீர்திருத்தி அமைத்தான்.

அப்போது இலங்கை அரசன் அவனுக்கு எதிராகப்படை ஒன்றினை அனுப்பினான். ஆனால் பின்னர் அவன் அரசனோடு நல்லெண்ண உடன்படிக்கை ஒன்றினைச் செய்து கொண்டு கோயில்கள் பலவற்றைத் திருத்தினான். மேலும் அக்கோயில்களுக்குப் பெருந்தொகை நிலங்களை மானியமாகக் கொடுத்துவினான். வன்னியர்கள் பலரை இந்தியாவின் கரையோரப் பகுதிகளில் இருந்து வரவழைத்துக்கோயில் நிலங்களைப் பண்படுத்திப் பயிரிட்டு கோவிலின் நன்மைக்காகப் பாடுபடுமாறு பணித்தான். இவ்வாறு பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது குடிகள் இங்கு வந்து சேர்ந்தன. நாளடைவில் அக்குடிகள் பெருகி மக்கள் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

“வன்னியர்களின் ஏழு தலைவர்களைத் தேர்ந்து அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் முழு உரிமையோடு அதிகாரஞ் செய்ய உரிமை அளிக்கப் பட்டது.” இத்தலைவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் தொடர்ந்து தங்களது தொழிலைச் செய்து வந்தமையால் அவர்கள் ஆண்டுவந்த நிலப்பரப்பு வன்னி என்ற பெயரைப்பெற்றது. இந்நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் வன்னியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இதனைக் கோணைச் சுவெட்டு மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆராய்ச்சி நூலாக அமையாவிட்டாலும், வையாபாடல் வன்னி நாட்டில் அமைதியாகக் குடியேறியிருந்த தென் இந்திய இனங்களைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

“வன்னிநாடு நுவரக்கலாவிய மாவட்டத்தையும் தன்னகத்தடக்கிய பெரு நிலப்பரப்பு” என்று சிங்கள வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை “மாவன்னி” என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பிற்பட்ட காலத்தில் வன்னியர் என்ற பெயர் சிங்கள அல்லது வேட்டுவ அல்லது முக்குவத் தலைவர்களின் சிறப்புப் பட்டங்களாகக் கொள்ளப்பட்டது. வேளாளர்கள் சிறு ஊரிருத்த தலைவர்களானபோது அவர்கள் வன்னியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வன்னிநாட்டு இளவரசிகளை “நாச்சியார்” என்ற சிறப்புப் பெயரால் அழைத்தனர். இது நாயக்கர் என்ற ஆண்பாற் சொல்லுக்கு எதிரான பெண்பாற் சொல்லான “நாயக்கியார்” என்ற சொல்லின் திரிபாகும்.

வன்னியர்கள் இங்கு வந்து குடியேறி வாழ்ந்தமைக்குப் பல விளக்கங்களைத்தரினும், சிங்கள வரலாற்று நூல்களிலே குறிக்கப்படும் உத்தரகோசம் என்ற நிலப்பகுதியில் வன்னியர்கள் மிகப்பழமையான காலத்திலிருந்தே வாழ்ந்து வருபவர்கள் என்று கூறுவதற்கு எவ்வித தடையும் கூறவியலாது.

வன்னிநாட்டுத் தெய்வங்கள்

இலங்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஐயனார் (ஐயனா - சிங்களம்) ஒரு காட்டுத் தெய்வமாகக் காட்டு வழியிற் செல்வோருக்குப் பாதுகாப்பை அளிக்கும் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடப்படுகின்றார். இத்தெய்வம் குளக்கரைகளிலிருந்து குளங்களைப் போணிக்காக்கும். பயிர்ச்செய்கை நடைபெறும் போதும், மக்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்தும் போதும், மழை வளங்குன்றும் போதும்,

மக்கள் ஐயனாருக்கு விழா வெடுத்து வழிபடுவர். குளம் நிரம்பி தண்ணீர் கரை புரண்டோடும் போது சிங்களவரில் முதியோர் ஒன்று திரண்டு அக்கிராமத்து ஐயனாருக்கு “முட்டிமங்கலம்” என்ற விழாவை நடாத்தி வருவது வழக்கில் உண்டு.

இத்தெய்வ வணக்கம் தென் இந்தியாவிலிருந்து மிகப் பழங்காலத்திலேயே இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. இத்தெய்வத்தின் முழுப்பெயர் “கையனார்” என்பதாகும். ஏனெனில் இவர் விஷ்ணுவின் கையில் நின்று வெளிவந்தாராம். திருவாங்கூரில் இத்தெய்வம் “அய்யப்பன்” என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றது. இத்தெய்வத்தின் சின்னம் இடையர்களின் தடியாகும். இவரின் இருப்பிடம் மேற்குப் படித்துறையாகும்.

வன்னி நாட்டின் பல பகுதிகளில் இத்தெய்வத்திற்குரிய கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. முன்னர் கூறியது போல் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் மன்னாருக்குமிடையில் ஐயனார் கோயில் ஒன்று இருக்கின்றது. குதிரையும், யானையும் இத்தெய்வத்தின் வாகனங்களாம். மாதம்பயிற் காண்படும் ஐயனார் கோயில் ஒன்றில், இத்தெய்வத்தின் வாகனமான குதிரை மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது.

இலங்கையில் அமைக்கப்பட்ட மிகப்பழமையான புத்தகோயில்களில் இசுருமுனியா கற்கோயிலும் ஒன்றாகும். விகாரையாக மாற்றப்படுவதற்கு முன்னர் இது ஒரு தேவாலயமாக இருந்தது. அரசதோரணையில் அமர்ந்திருக்கும் ஒருவரின் புடைப்பகழவுச்சித்திரம் (Relief) ஒன்று இங்குள்ள கற்பாறையில் காணப்படுகிறது. இந்த உருவத்தைப் போர்வீரன் ஒருவன் என்று சிலர் கூறினாலும், அமைப்பில் எல்லா விதத்தாலும் ஐயனாரையே அது ஒத்திருக்கிறது. இந்தச் சிலைகள் எல்லாம் உயர்ந்த முழந்தாளில் முழங்கையை வைத்து வீற்றிருக்கும் பாவனையில் அமைந்துள்ளன. இந்துக்களின் உயர்ந்த தெய்வங்களின் தலையை அலங்கரிக்கும் கூம்பு வடிவமைந்த “கிரீடம்” இத்தெய்வச் சிலைகளில் காணப்பெறாமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதொன்று. இப்புடைப்பகழவுச் சித்திரத்தில் குதிரையும், கையில் வளைந்த தடியும், அருகே ஐயனாரின் வாகனமாகிய யானைக் கூட்டங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. கீழே மற்றொரு கல்லில் காணப்படும் இடது கையிலே மலரேந்திய மங்கையின் உருவம் இவரது தேவியாய் இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. இவையெல்லாம் சேர்த்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது ஐயனாரின் திருவுருவேயன்றிப் போர் வீரனின் உருவம் அன்று.

மலபார் மக்களிடத்து மலிந்திருந்த நாகவணக்கம் (Serpent Cult) இலங்கையிலும் பரவியது. பண்டைய நாகர்கள் இதற்குக் கோயில் அமைத்து வணங்கி வந்தனர். ஐந்து தலை நாகத்திற்கு அமைக்கப்பட்ட கோவிலின் சிதைவுகள் மதவுவைத்த குளத்திற்கும் குருத்தூர்க் குளத்திற்கும் இடையில் காணப்படுகின்றது. வன்னியின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் புதூரில் நடைபெறும் நாகதப்பிரான் திருவிழாவிற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் ஆண்டு தோறும் செல்வர்.

இலங்கையின் காவல் தெய்வமாகிய கண்ணகி வணக்கம் அல்லது பத்தினி வணக்கம், அது தோன்றிய இந்தியாவிலும் பார்க்க இலங்கையில் மிகவும் சிறப்பற்றுத் திகழ்கிறது. இத்தெய்வம் சின்னம்மை பெரியம்மை போன்ற தொற்று நோய்களிலிருந்து மக்களைப் பாதுகாக்கின்றது. தொடக்கத்திலிருந்தே பத்தினி ஒரு இந்துத் தெய்வமாக இருப்பினும் சிங்கள பௌத்த மக்கள் பலருள்ளும் இன்று பரவிபுள்ளது.

வற்றாப்பளையிலுள்ள பழைய வாய்ந்த கண்ணகி கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் தீவின் தமிழ் பேசும் பகுதிகளிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கானோர் இன்றும் செல்கின்றனர். இன்னொரு பிரபலமான கண்ணகி கோயில் குஞ்சுப் பரந்தனில் இருக்கிறது.

போர்த்துக்கேயர் வருவதற்கு முன்னர் மடுவில் கண்ணகிக்குக் கோயில் ஒன்று இருந்ததாகப் பரம்பரை யாகக் கூறி வரப்படுகிறது. அவ்வாறு கொண்டாடப்பட்டு வந்த கண்ணகி வணக்கம் இந்துக்களிடையேயும் பரவி இருக்கின்றமைக்கு இப்பகுதியிலிருந்து வந்த நெடுங்காலக் கண்ணகி வணக்கமே வித்திட்டதெனலாம். ஒரு தாய்த்தெய்வ வணக்கமே மற்றொருதாய்த் தெய்வ வணக்கத்திற்கு இடமளித்தது போலும்! இந்தப் பழையமான கூற்றை ஆதரிக்கும் வகையில் திரு. ஈவேரஸ் என்பார், தமது "வடமத்திய மாகாணக்கை நூலில்" பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "மடுவில் இருக்கும் தாய்மேரி மாதாவின் திருக்கோயிலில் புத்த சமயத்தினராலும், அனேக தமிழ் யாத்திரிகர்களாலும் பத்தினி அம்மன் கோயில் என்றே வழிபடப்பட்டு வருகிறது."

கண்ணகி வணக்கத்தோடு சேர்ந்து ஏழு கன்னிகள் (நாச்சிமார்கள்) வணக்கமும் வன்னிநாட்டில் மிகுந்திருந்தது. இவ்வணக்கம் முதலில் தென்னிந்தியாவில் தோன்றி பின்னர் இலங்கையில் தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் பரவலாயிற்று. புதுக்குடியிருப்புக்கும் ஒட்டுசுட்டானுக்கும் இடையிலுள்ள மன்னாக்கண்டல் (Mannakandal) என்னும் இடத்தில் இத்தேவிகளின் கோயில்கள் உடைந்து சிதைந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

விநாயகரை வேளாண்மைக்குக் காவுற்றெய்வமாகப் பயிர்த்தொழில் செய்யும் வேளாளர் கருதி வழிபட்டனர். வன்னியின் எல்லாப்பகுதிகளிலும் இத்தெய்வத்தின் அழிந்து போன கோயில்களைக் காணலாம். ஆத்தீக வளர்ச்சியிலும் பார்க்கச் செல்வப் பெருக்கை மனதிற கொண்டு சிங்களவர் பிள்ளையாரை வணங்குகின்றனர். சில காலத்துக்கு முன் அனுராதபுரத்திலுள்ள அரசமரத்திற்கு எதிரில் ஒரு கணேசர் சிலை இருந்து வந்தது. இக்கணேசருக்கு இந்துக்கள் செய்வது போல், புத்தமதத்தினர் பாற்சோறு படைத்துப் பணிந்து வந்தனர். இவர் அனுராதபுரத்தையும் அரசமரத்தையும் பாதுகாக்கும் தேவகாவலன் என்றே எண்ணப்பட்டார்.

சிவனுக்குரிய பழைய தலங்கள் மன்னாருக் கணித்தே திருக்கேதீச்சரமும், ஒட்டுசுட்டான் தான்தோன்றல் வரமும், குதிரைமலையருகேயுள்ள அசுவகிரியும் ஆவனவாம். தென் இந்தியக் கல்வெட்டொன்றின்படி

திருவிராமேஸ்வரமுடைய மகாதேவன் கோவில் என்ற பெயருடைய மற்றொரு சிவன் கோயில் மாதோட்டத்தில் இருந்ததாக அறியக்கிடக்கின்றது. உருத்திரபுரமும் வவுனிக்குளத்திற்கு அண்மையிலுள்ள கோயிற்காடும் கற்சிலை மடுவும் ஏனைய முக்கிய சிவஸ்தலங்களாம். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்ட சிவன் கோயில் ஒன்று முன் கூறியது போல் செட்டிகுளத்தில் இருந்தது.

பழைய அனுராதபுரத்திலும் சிவவணக்கம் இருந்தது. தேவநம்பியதீசன் எல்லையை வரையறுக்கும் போது அவன் பிராமணன் ஒருவனுக்குச் சொந்தமான கோயில் ஒன்றைக்கடந்து போக வேண்டியிருந்தது. 1893இல் அனுராதபுரத்தில் நடந்த புதைபொருளாராய்ச்சி, அப்பழம் நகரில் சிவன் கோவில் ஒன்று இருந்ததாகத் தெளிவுறுத்திற்று. ஜேத்தவனராமாவிற்கும் விஜயராம மடத்திற்கும் இடையில் இந்து ஆலயங்கள் பலவும் அவற்றைச் சார்ந்த கட்டிடங்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இரு சிவன் கோவில்களில் கருங்கல்லினால் செய்யப்பெற்ற இரண்டு சிவலிங்கங்கள் அவைகளுக்கூரிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. "மேஜர் போர்ப்ஸ்" என்பார். அனுராதபுரத்தை 1828இல் பார்வையிட்ட பின், காடல்லாமல் இருக்கும் ஒரே ஒரு பகுதி மகாவிகாரையின் முன்னுள்ள பகுதியாம். அப்பகுதியில் ஒரு சதுரத்தில் நிழல் தரும் மரம் ஒன்று நிற்கின்றது. பதினாற்கு அடி உயரமுள்ள தூணொன்றின் அருகில் ஒரு அச்சில் சுழலும் கருங்கற்காளை ஒன்று உண்டு. இவையனைத்தும் இங்கே ஒரு சிவன் கோயில் இருந்ததென்பதைக் காட்டுகின்றது. இக்கற்றுண் எல்லாச் சைவக்கோயில்களிலும் நந்தியின் அருகில் காணப்படும் கொடித்தம்பமாக இருக்கலாம்.

இத்தெய்வங்களோடு வைரவரையும், விஷ்ணுவையும், காளியையும் வன்னியர் வணங்கி வந்தனர். பெரிய காளிகோயில் ஒன்று அனுராதபுரத்தில் இருந்தது.

இவ்வாறு பண்டைக்காலத்திலிருந்தே இலங்கை மக்களிடையே எப்படித் தென்னிந்தியப் பண்பாடு மேலோங்கி இருந்தது என்பதைக் காணலாம். ஆயிரமாண்டுகளுக்கு மேலாக வன்னிநாட்டை ஆண்டவர்களும், தமிழர்களின் பெருமைக்கும் பண்பாட்டிற்கும் பாத்திரர்களான வன்னியர்களின் வரலாற்றி ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்றும் முற்றுப் பெறாது.

சி. எஸ். நவரத்தினம் அவர்கள்
"வன்னியும் வன்னியரும்"
எனும் பெயரில் ஆங்கிலத்திலெழுதிய நூலிலிருந்து
எடுக்கப்பட்டது.
திருக்கேதீச்சரம் சைவ மாநாட்டு மலர் - 1960.

ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபில் வன்னிப் பிரதேசம்

இளம் சைவப் புலவர் ந. ஞானவேல் B.A, DIP.IN.TECH

ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபு தனித்துவமான பாங்கு உடையது. அதாவது தமிழகத்தில் எவ்வாறு சங்க காலம் தொடக்கம் முருக வழிபாடு சிறப்புப் பெற்றதோ அதனைப் போன்று ஈழத்திலும் புராதன காலம் தொடக்கம் முருக வழிபாடு சிறப்புப் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஈழத்தின் பழம் பெரும் தலமாக கதிர்காமம் விளங்குகின்றது. அத்தோடு மாவிட்டபுரம், நல்லூர், செல்வச்சந்நிதி, கந்தவனக்கடவை, மண்டூர், சித்தாண்டி சித்திர வேலாயுதர் முதலிய ஆலயங்களும் புராதன ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபினை பேணி வரும் ஆலயங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும் கந்தசஷ்டி முதலான முருக விரதங்களை அனுஷ்டித்தல். கந்த புராணபடனம், முருக நாம பஜனை, சூரன்போர் முதலான மரபுகளும் ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபுகளை ஏனைய மரபுகளில் இருந்து இளம் காட்டத்தக்க தனித்துவம் மிகு மரபுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

அந்த வகையில் வன்னிப்பிரதேச முருக வழிபாட்டு மரபுகளையும் அவற்றின் சிறப்பு மிகு அம்சங்களையும் இனங்காண்பதே இவ்ஆய்வின் இலக்காகும். தொல்பொருட் சான்றுகள், வையாபாடல், திருப்புகழ், முதலான இலக்கியச் சான்றுகள், இன்றைய ஆலயங்கள் மூலம் பேணப்பட்டு வரும் வழிபாட்டு மரபுகள் என்பவற்றை மையமாகக் கொண்டு வன்னிப் பிரதேச முருக வழிபாட்டு மரபுகளை இனங் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

தொல்லியல் சான்றுகள் பகரும் முருகவழிபாட்டு மரபுகள்

கி.மு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பெருங்கற் பண்பாட்டுக் காலத்தைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் ஆதிச்ச நல்லூர் புதைமேடுகளில் கண்டு எடுக்கப்பட்டதைப் போன்ற வேல்களும் செடில்களும் ஈழத்து வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டு இருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

பொம்பரீப்பில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வேல்

மன்னார் பெருநிலப் பரப்புக்கு அண்மையில் உள்ள பொம்பரீப்பு என்ற பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட புதை பொருள் ஆய்வின் பயனாக பல ஈழத்தாளிகளும், வேல்களும், செடில்களும் பெறப்பட்டன. இவ் ஈழத்தாளிகளுக்கும் அண்மையில் காணப்பட்ட வேல், செடில்கள், ஆதிச்ச நல்லூர் புதை மேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வேலை ஒத்ததாகக் காணப்படுவதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வேல் ஈழத்தாளிகளுக்கு அண்மையில் காணப்பட்டமையால் இறந்தவரால் அவரது வழிபாட்டின் பொருட்டு பயன்படுத்தப்பட்ட வேலா அல்லது அவரால் பாதுகாப்பின் பொருட்டு பயன்படுத்தப்பட்ட வேலா என்ற ஐயப்பாடுகள் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் உண்டு. எனினும் இறந்தவரது ஆயுதமாக பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்குமாயின் ஏன் வேல் மாத்திரம் இருக்க வேண்டும். ஏனைய ஈட்டி, வாள் போன்றனவும் இருந்திருக்க வேண்டுமே என குறிப்பிடுகின்றனர். அத்தோடு இன்றைய முருக வழிபாட்டு மரபிலும் முருகப் பெருமானை நினைத்து காவடி எடுக்கையில் செடில்கள் குத்துவது வழக்கம். அந்தவகையில் குத்தப்படுகின்ற செடில்களே இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே அத்தகைய புராதன காலத்திலேயே காவடி எடுக்கின்ற மரபு ஈழத்தில் இருந்திருக்கின்றது என்பதற்கு அச்சின்னம் உரைகல்லாக அமைகின்றது.

அடுத்து வன்னிப் பிரதேசத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல் வெட்டுச் சான்றுகளை மையமாகக் கொண்டு வன்னியின் முருக வழிபாட்டு மரபினை நோக்குகையில் ஈழத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக் கல் வெட்டுக்களில் பெரும்பாலான கல் வெட்டுக்கள் வன்னிப் பகுதியிலே கண்டெடுக்கப்பட்டதாக, பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். அந்த வகையில் மகாகச்சக் கொடி, எருப்பொத்தானை, பெரியபுளியங்குளம், வெடிக் கனாரிமலை போன்ற இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக் கல் வெட்டுக்களில் முருகனது வடமொழி நாம வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. அதாவது குமார, ஸ்கந்த, விசாக, குகன், மகாசேன என்னும் நாமங்கள் அல்வாறு காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதே போன்று வவுனியா எருப்பொத்தானையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்றில் சிவனது மகன் பற்றியும் அவனது உருவம் பற்றியும் பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

எனவே மேற்படி கல்வெட்டுச் சான்றுகள் முருக வழிபாட்டு மரபு பற்றி குறிப்பிடும் அக்கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் பௌத்த மக்கள் கூடுதலாக இன்று வாழும் பகுதியிலேயே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் ஹெறாவப் பொத்தானை வீதியில் உள்ள குறுலு வெவ

குளத்துக்கு அண்மையில் ஓர் சிதைந்து கிடக்கும் இந்து ஆலயம் காணப்படுகின்றது. அது முருகனது ஆலயமாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது.

இலக்கியங்கள் கூறும் முருக வழிபாட்டு மரபுகள்

வன்னிப் பிரதேசத்தின் வளத்திணையும் வரலாற்றையும் கூறும் வையாபுரி ஐயரது வையாபாடல் என்ற இலக்கிய நூல் கூறும் செய்திகள் வாயிலாகவும் வன்னிப் பிரதேச முருக வழிபாட்டு மரபுகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

"ஆலமெனக் கரியமுகத் தைங்கரனை யிளவல்கும் ஈசன் றன்னைச் சீலமுட னவர்க்குவித் திருநாம மூத்த நமினர் சித்திர வேலென்றோ திருவீரன் நருளியவர் பாதநிதம் பூசை செய்ய நால் வருண மதற்குறவாங் கங்கைக்கார் தமையழைத்து நாடியோதி"

என்ற 92வது வையாபாடல் செய்யுளின் படி ஆறாம் பரராசசேகரனது காலத்தில் ஐங்கரன், குமரேசன், மூத்தநமினர், சித்திரவேலாயுதர், ஐயனார், ஆகிய தெய்வங்கள் வன்னியில் வழிபடப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது. இங்கு வழிபடப்பட்ட தெய்வங்களுள் குமரேசர், சித்திரவேலாயுதர், ஆகிய தெய்வங்கள் முருக வழிபாட்டு மரபில் வந்தவையே.

சந்தத் தமிழில் கவிபாடும் வல்லமை பொருந்திய அருணகிரிநாதரால் பாடப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற முருக இலக்கியமாகிய திருப்புகழிலும் ஈழத்து முருகன் தலங்களையும் அவற்றின் வழிபாட்டு மரபுகளையும் முதன்மைப் படுத்திப் பாடியுள்ளார். **கதிர்காமப் பெருமானே எனக் கதிர்காமக் கந்தனையும், யாழ்ப்பாணப் பட்டினமேவிய பெருமானே என யாழ்ப்பாண முருகன் ஆலயம் ஒன்றினையும் விழித்துப் பாடியுள்ளார்.** அதனைப் போன்று வன்னியின் கிழக்கு எல்லையாகிய திருகோணமலையின் கண் பொலிவுடன் விளங்கிய குமரன் ஆலயத்தை நினைந்து பாடி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

".....நிலைக்கு நான்மறை மகத்தான புகரர் திருக் கொணாமலை தலத்தாரு கோபுர நிலைக்குள் வாயினில் கிளிப்பாடு பூதியில் வருவோனே....."

என்ற திருகோணமலை திருப்புகழ் பாடல் அடியின் மூலம் ஆறு கோபுரங்களை உடைய மிகப் பெரிய முருகன் ஆலயம் அன்று திருகோணமலையின் கண் இருந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

மேலும் இன்றைய முருகன் ஆலயங்கள் மீது பாடப்பட்ட இலக்கியங்களாகிய குமாரபுர அந்தாதி, வெருக்கலம்பதி முருகன் மாண்மியம், முத்துக்குமார சுவாமி எச்சரிக்கை - பராக்கு - லாலி - மங்களம், வில்லூன்றிக் கந்தன் பக்திப் பாமாலை, குமாரபுர வெண்பா, வில்லூன்றிக் கந்தன் உலா ஆகிய இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் முருக வழிபாட்டு மரபுகள் பேணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஆலய வரலாறுகள் கூறும் முருக வழிபாட்டு மரபுகள்

குமாரபுரம் சித்திர வேலாயுத சுவாமி கோவில்

வன்னியின் புராதன முருகன் ஆலயங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இவ்வாலயம் வன்னியின் முருக வழிபாட்டு மரபில் தனித்துவம் பேணி நிற்கும் தலமாக அமைவதை அவதானிக்கலாம். திருகோணமலையில் கோணேசர் ஆலயத்தை புனருத்தாரணம் செய்த குளக் கோட்ட மன்னன் அவ்வாலயத்தை புனருத்தாரணம் செய்வதற்காக வரவழைக்கப்பட்ட மக்களும் தாம் தென் இந்தியாவில் கையாண்ட வழிபாட்டு மரபுகளை இங்கும் பின்பற்றலாயினர். அந்த வகையில் குமாரபுரத்தில் முருக வழிபாடு தளைக்க ஏதுவாக அமைந்தனர்.

குமாரபுரம் சித்திர வேலாயுதர் ஆலயத்தின் தோற்றக் காலம் எது என நிச்சயமாகக் கூறமுடியாத போதிலும் ஆலய அமைப்பிணையும் ஆலய சூழலில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்லியல்ச் சின்னங்கள் வாயிலாகவும் ஆலய மரபுக் கதைகள் வாயிலாகவும் நோக்குகையில் இது பொலநறுவையில் சோழ மன்னர்கள் தமது ஆட்சியை நிலைநாட்டிய காலப்பகுதிகளில் கட்டப்பட்ட ஆலயங்களுள் ஒன்றாக இருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது.

பாக்கர் தனது இலங்கை நீர்ப்பாசனவியல் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றில் குமாரபுரத்தில் மிகப் பழமையான கட்டடச் சிதைவுகள் காணப்பட்டதாகவும் அவை 428 ஆண்டு களுக்கு முன் பழமை வாய்ந்தவையாக அமையலாம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதாக திரு. சி. எஸ். நவரெட்ணம் அவர்கள் தனது இலங்கையில் இந்து சமயம் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டு இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

குமாரபுரத்திலும் யாழ்ப்பாணம் கந்தவனக் கடவையிலும் நிலவி வரும் செவி வழிச் செய்திகளின் படி போர்த்துகேயரது காலத்தில் பல ஆலயங்கள் சிதைக்கப்பட்ட வேளையில் இம் முருகன் ஆலயமும் சிதைக்கப்படலாம் என்ற அச்சத்தில் அங்கிருந்த புராதன ஆறுமுகசுவாமியினதும் வள்ளிதெய்வானையரதும் திருவுருவங்களை ஆலயச் சிவாச்சாரியார் பாதுகாப்பின் பொருட்டு கந்தவனக் கடவைக்கு எடுத்துச் சென்று வழிபட்டதாக அறிய முடிகின்றது. அவ்விக்கிரகம் ஊனமடைய அதை வடக்கு வீதியில் வைத்து இன்றும் பழையவர் என்னும் பெயரால் அழைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர்.

யாழ்ப்பொல்கண்டி கந்தவனக்கடவை குமாரபுரத்தில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட புராதன ஆறுமுக சுவாமியின் தோற்றம்

இதே போன்று இவ்வாலயம் பற்றி இவ்வூர் மக்கள் மத்தியில் நிலவி வரும் மற்றுமொரு செவிவழிச் செய்தியும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. அதாவது இக்குமாரபுர சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்த வன்னி அரசன் ஆலயத்தின் கோபுரத்தில் அமைந்த சிற்பங்களின் அழகிலேயே சொக்கிப் போனான். இப்படியான அழகு வாய்ந்த சிற்பங்கள் இனி எந்த ஆலயத்திலும் 'இடம் பெறக்கூடாது' என்று எண்ணினான். ஆலயத்தைக் கட்டிய சிற்பியின் வலக்கரத்தை வெட்டிவிட்டான். அதனால் சிற்பியின் சாபக்கேடால் இக்குமாரபுர இராசதானி சிதை வடையலாயிற்று என்று கூறுப்படுகின்றது. இதனை அ. பாலமனோகரன் எழுதிய "குமாரபுரம்" என்ற நாவலிலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவ்வாறு சிதைவடைந்து காடு மண்டிக்கிடந்த குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம் அமைந்த பிரதேசத்தில் சுமார் ஐம்பது ஏக்கர் காணியை 1904ஆம் ஆண்டு நா. குமாரசாமிக் குருக்கள் இலங்கை அரசிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கினார். காட்டை வெட்டி அழிந்த நிலையில் கிடந்த ஆலய நிலத்தில் புதிதாக சிறு ஆலயம் அமைத்து பூசை செய்து வந்தார். அவரது மகனான சிவஸ்ரீ பரமசாமிக் குருக்கள் தற்போதய ஆலயத்தைக் கட்டுவித்து 1955ஆம் ஆண்டு ஆறாம் மாதம் மூன்றாம் திகதி கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. எனினும் இவ்வாலய திருப்பணிகள் இன்னும் நிறைவேறாமல் குறையாகவே காணப்படுகின்றன.

வெருகல் சீத்திரவேலாயுத சுவாமி கோவில்

குன்று தோறும் குடியிருக்கும் குமரனுக்கு கோண மாமலையின் கிழக்கு எல்லையில் வெருகல் கங்கையின் ஓரத்தில் வெருகல் மலையின் கண் அமைக்கப்பட்டு இருக்கும் ஆலயமாக சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோவில் திகழ்கின்றது.

இவ்வாலயத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்புக்கள் கந்த புராண காப்பிய நிகழ்வு காலத்தானே ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. குவேனியின் மரபில் வந்த வேடர்கள் மரப்பொந்து ஒன்றில் முருகனது வேல் ஒன்றினை வைத்து வழிபட்டு அதற்கு கொத்துப் பந்தல் அமைத்து பெருவிழா எடுத்து வந்தார்கள். அம்மரத்தடியில் நீண்ட காலத்திற்குப் பின் சென்ற செட்டியார் ஒருவர், அம்மரத்தின் கீழ் இளைப்பாறி உறங்கி விட்டார் எனவும், அவரது கனவில் தோன்றிய முருகன் தனக்கு ஒரு ஆலயம் அமைக்குமாறு வேண்டியதும், கல்மலை என்ற இடத்தில் முருகனால் கூறப்பட்டதைப் போன்று காணப்பட்ட திரவியத்தை எடுத்து முருகனுக்கு ஆலயம் அமைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

குளக்கோட்ட மன்னன் கோணைஸ்வரர் ஆலயத்தை புனருத்தாரணம் செய்தது போன்று இவ்வாலயத்தையும் புனருத்தாரணம் செய்ததாக அறிய முடிகின்றது. மேலும் அவனால் வரவழைக்கப்பட்ட சிந்து நாட்டு மக்கள் சிறப்பாக இவ்வாலயத்தினை பரிபாலனம் செய்தனர்.

போர்த்துக்கேயரது காலத்தில் பல சைவ ஆலயங்களை அழித்தது போன்று இவ்வாலயத்தினையும் அழிக்கச் சென்றதாகவும், பின்னர் இயலாமையால் கைவிடப்பட்டதாகவும் முதலியார் S.O. கனகரெத்தினம் அவர்களது குறிப்பில் இருந்து அறிய முடிகின்றது. அதாவது போர்த்துக்கேய தளபதியாகிய "நிபைரோ ஹல்பிஹிஹரி சேப்" என்பவன் 1642இல் 2150 படைகளுடன் சென்றதாகவும் வழிமாறிச் சென்றமையால் பின்னர் ஆலயத்தை அழிக்க முடியாது போய்விட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இத்தகைய சிறப்புக்கள் வாய்ந்த சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம் இன்று வெருக்கல் ஆற்றின் கண் பொலிவோடு விளங்குகின்றது. ஆவணி உத்திரத்தில் கொடியேறி தொடர்ந்து பதினெட்டு நாட்கள் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. இவ்விழாக்களுள் திருச் சூரவேட்டைத் திருவிழா சிறப்பானதாகும். வேட்டை முடிந்து ஆலயம் சுவாமி வந்ததும் தெய்வயானை அம்மனுக்கும் முருகனுக்கும் இடம் பெறும் ஊடல் கலந்த உரையாடல் சிறப்பானது.

ஸ்ரீ சீவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் பேசாலை

மன்னார் மாவட்டத்தின் பேசாலை பிரதான வீதியோரத்தில் காணப்படுகின்ற இவ்ஆலயம் இம் மாவட்டத்தில் புகழ்பெற்ற ஓர் முருகன் ஆலயமாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வள்ளி தெய்வயானை சமேதாராய் முருகப் பெருமான் விளங்குகின்றார். ஆவணி மாதத்தில் வரும் மூலநட்சத்திரத்தில் ஆரம்பித்து பத்துத்தினங்கள் தொடர்ந்து இங்கு அலங்கார உற்சவம் இடம் பெறும். மூன்று நேரப் பூசையும் இங்கு நாளாந்தம் இடம் பெறுகின்றது.

முள்ளியவளை கல்யாண வேலவர் ஆலயம்

வன்னி அரசர்களது காலத்தில் வெள்ளைக்கை நாச்சியாரால் இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட விக்கிரகம் இங்கு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இருக்கின்றது. 1938, 1992 ஆகிய ஆண்டுகளில் கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. ஆடி அமாவாசையைத் தொடர்ந்து வரும் ஆறாம் நாளில் கொடியேறி பன்னிரண்டு நாட்கள் இங்கு திருவிழா நடைபெறுகின்றது. அழகிய சித்திரத்தீர ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இம் முருகனை கல்யாண வேலவர் என அழைப்பதற்கு பின்வரும் சம்பவம் காரணமாக அமைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. கதிர்காமயாத்திரிகர் ஒருவர் வாதநோயினால் கதிர்காமம் செல்ல முடியாது முள்ளியவளையில் தங்கினார். தனது நோயினால் கதிர்காமம் செல்ல முடியவில்லையே என வருந்தினார். முருகன் கனவில் தோன்றி "முள்ளியவளையிலேயே என்னை வழிபடுக நான் தரிசனம் தருவேன்" எனக் கூறியதும் ஒரு கல்லை வைத்து அடியவர் வழிபட முருகன் கல்யாண வேலவராக அவருக்கு காட்சி கொடுத்ததாகவும், அன்று தொடக்கம் முள்ளியவளைப் பதியின் கண் வாழும் முருகப் பெருமானை கல்யாண வேலவர் என்றே அழைக்கலாயினர்.

இதே போன்று அபிஷேகத்துக்கு நீர் இன்றி அர்ச்சகர்கள் கவலைப்பட்டு மிக ஆழமாகக் கிணறு வெட்டிய போதிலும் அதில் நீர் ஊறவில்லை. அதனால் வருத்தமுற்ற அர்ச்சகர்களது கனவில் தோன்றிய கல்யாணவேலவன் "நாளை மேலும் வெட்டுக அதில் மோர் ஊறும் அதை எடுத்து அபிஷேகம் செய்க" எனக்கூறி மறைந்தார். கனவில் கூறப்பட்டதைப் போன்று அர்ச்சகர் கிணற்றை வெட்டியதும் மோர் ஊறியது. அதனை அபிஷேகம் செய்தனர். இன்றும் ஆலய திரு மஞ்சனக் கிணற்றில் நீர் மோரைப் போன்று பால்நிறமாக காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

கிளிநொச்சி கந்தசுவாமி கோவில்

கிளிநொச்சி நகரின் கண் அமைந்து இருக்கும் கந்தசுவாமி ஆலயமும் வன்னிப் பிரதேச முருக வழிபாட்டு மரபில் முக்கியத்துவம் பெறும் ஆலயமாகக் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தின் இன்றைய கல்விப்பாரம்பரியத்துக்கு வழிகாட்டிய முன்னோடிகளில் ஒருவராகிய சேர் பொன் இராமநாதன் அவர்கள் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியையும், இராமநாதன் கல்லூரியையும் நிர்வகிப்பதற்காக இரணைமடுக்குளத்துக்கு அண்மையில் பல ஏக்கர்களில் நெற் செய்கையை மேற்கொண்டார். நெற்செய்கையை செய்வதற்காக அங்கு குடியேறிய மக்கள் தமது வழிபாட்டின் பொருட்டு 1940ஆம் ஆண்டு ஓர் சிறிய ஆலயத்தினை அமைத்து வழிபட்டனர். அவ்வாலயத்தில் மேலும் பல புனருத்தாரணங்களை மேற் கொண்டு 1973, 1988 ஆகிய ஆண்டுகளில் குடமுழுக்கு செய்தனர். இக்கந்தன் ஆலயமும் மானிப்பாய் மருதடி விநாயகர் ஆலயத்தினைப் போன்று மேற்குப் பார்த்த ஆலயமாக அமைந்து இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருகோணமலை வில்லூர்நீர் கந்தசுவாமி கோவில்

திருகோணமலையின் துறைமுகத்துக்கு அண்மையில் உள்ள சுங்க வீதியில் இவ்வாலயம் அமைந்துள்ளது. இவ்வாலயத்தின் தோற்றம் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. தென் இந்தியாவில் உள்ள திருவேரகம் என்ற இடத்தில் வாழ்ந்த சுப்பிரமணிய சர்மா என்பவர் தனது ஆத்மார்த்த வழிபாட்டுக்காக அழகிய தேவியருடன் கூடிய ஆறுமுகசுவாமியினது பஞ்சலோக சிலையினை செய்து தருமாறு குமாரநாத சிற்பிக்குப் பணித்ததாகவும், பின்னர் சுப்பிரமணியசர்மா திடீரென இறைபதம் அடைந்தமையால் சிற்பி மன வேதனை அடைந்து முருகனது அருள் ஆணைப்படி இவங்கைக்கு செல்லும் கப்பலில் வைத்து அனுப்பினார். அக்கப்பல் திருகோணமலையை அண்டியதும் அசையாது நின்றுவிட அதில் இருந்த ஊழியர்கள் திருவுருவம் இருந்த பெட்டியை கடலில் வீசிவிட அப்பெட்டி கடலில் மிதந்து கரையை அடைந்தது. இவ்வாறு கரையில் காணப்பட்ட பெட்டியை ஆவலோடு அன்பர்கள் திறந்து

பார்க்கையில் அழகிய ஆறுமுகசுவாமியினது திருவுருவம் இருக்கக் கண்டு ஆனந்தமடைந்து கந்தமலைச் சாரலில் சிறிய ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டு வந்தனர். ஒல்லாந்த மாலுமியர்களுக்கும் பிரான்சிய மாலுமியர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற அசம்பாவிதங்களால் அச்சம் கொண்டு இங்கிருந்த ஆறுமுகசுவாமியரது திருவுருவத்தை தம்பலகாமம் கோணேசர் கோயிலில் சில காலம் வைத்து வழிபட்டனர். பின்னர் மீண்டும் பழைய இடத்தில் ஆலயத்தை பெருப்பித்து ஆறுமுகசுவாமியினது சிலையை வைத்து வழிபடலாயினர்.

1763, 1768, 1782, 1813, 1830, 1885, 1891, 1935, 1990 ஆகிய ஆண்டுகளில் குடமுழுக்கு இடம்பெற்று இன்று பிரமாண்டமான ஆலயமாக இவ்வாலயம் விளங்குகின்றது. ஆனி அமாவாசையை தீர்த்தமாகக் கொண்டு முன்வரும் பெளர்ணமி தினத்தில் கொடியேறி வருடாந்த மகோற்சவம் இடம் பெறுகின்றது. ஈழத்தின் எந்த ஆலயத்திற்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்பு இவ்வாலயத்துக்கு உண்டு. அது யாதெனில் மூலமுர்த்தியாக கரு வணையில் விளங்கும் ஆறுமுகசுவாமியாரே தேர்த்திருவிழா அன்றும், சூரன்போர் அன்றும் உற்சவ முர்த்தியாக எழுந்தருள்வார்

திருமுருகன் கோவில் கொக்கிளாய் வீதி முல்லைத் தீவு

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் குமாரபுரம் முருகன் கோவிலை அடுத்து சிறப்பு வாய்ந்ததும் பழமை புகழ் வாய்க்கப் பெற்றதுமாகிய ஆலயமாக இவ்வாலயம் விளங்குகின்றது. ஆலயத்தில் பேணப்பட்டு வரும் ஐதீகங்களையும் மரபுகளையும் கொண்டு நோக்குகையில் பண்டாரவன்னியன் காலத்தில் இருந்தே வழிபட்டு வரும் ஆலயமாக இது விளங்குகின்றது. நீண்டகாலமாக புனருத்தாரணம் செய்யப்படாது இருந்த இவ்வாலயம் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு புதுப் பொலிவு பெறுகின்றது. மூலவராக வேலாயுதப் பெருமான் விளங்க ஆண்டுதோறும் வரும் பங்குனி உத்திரத்தை இறுதியாகக் கொண்டு வருடாந்த மகோற்சவம் இங்கு சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றது.

திருகோணமலை முத்துக்குமார சுவாமி கோவில்

திருகோணமலை பட்டினத்தின் திருஞான சம்பந்தர் வீதியில் இருக்கும் இவ்வாலயம் 1800 ஆம் ஆண்டளவில் சாது ஒருவரினால் நிறுவப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது. அவரால் வழிபடப்பட்ட வேலை திரு. மு. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள் தொடர்ந்து வழிபட்டதாகவும், முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இராஜவரோதயம் அவர்கள் குடும்பத்தினராலும் இவ்வாலயம் நிர்வகிக்கப்பெற்று இன்று பெரிய ஆலயமாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு வைகாசி விசாகத்தினை இறுதி நாளாகக் கொண்டு வருடாந்த மகோற்சவம் சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றது.

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்

இன்று வவுனியா நகரின் கண் பொலிவுடன்வான ளாவிய இராஜகோபுரத்துடன் மிளிரும் வவுனியா கந்தசுவாமி ஆலயமும் வன்னிப் பிரதேச முருக வழிபாட்டு மரபில் தனித்துவம் பேணி நிற்கும் ஆலயமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் தோற்றம் நூற்றிப்பத்து ஆண்டு களுக்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது.

தூய்மையில் இருந்து வவுனியாவில் கமம் செய்வ தற்காக வருகைதந்த திரு. ஐயம்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் கதிர்காம யாத்திரையை மேற்கொண்டு கதிர்காமக் கந்தனை தரிசித்த பின்னர் அன்று இரவு இவரது கனவில் முருகன் தோன்றி "நீ திருச்செந்தூருக்குச் செல். அங்கு குருக்கள் உனக்கு வேல் ஒன்றைத் தருவார்கள். அதை எடுத்து வந்த பூசை செய்" எனக் கூறி மறைந்தார். அதன்படி திரு. ஐயம்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் திருச்செந்தூர் சென்று சொப்பனத் தின் படி வேல் ஒன்றினைப் பெற்று வந்து கலட்டிக்காடு எனக் கூறப்படும் இடத்தில் காடு வெட்டி அங்கு சிறிதாக ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டார். இவருக்குப் பின் வந்தவர்கள் காலத்துக்கு காலம் மேலும் பல புனருத் தாரண வேலைகள் மூலம் ஆலயத்தினைப் பெருப்பித்து 1949, 1982, 1999 ஆகிய ஆண்டுகளில் மகாகும்பாபி ஷேகம் நடத்தினர்.

வவுனியாப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை எந்த ஆலயத்துக்குக் காவடி எடுப்பதாயினும் அதற்குரிய காவடிகள் இவ்வாலயத்தில் இருந்தே எடுக்கப்படுவது நீண்டகால மரபாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாலய உற்சவங்களில் குரன் போருக்கு மறுநாள் இடம் பெறும் திருக்கல்யாண உற்சவம் சிறப்பான தாகும். வன்னிவள நாட்டின் எல்லையில் இக்கந்தன் ஆலயம் அமைந்துள்ள தால் இக்கந்தனை "எல்லைக் கந்தன்" எனச் சிறப்பாக அழைத்து வழிபடுவதும் ஈழத்து முருக பக்தர் மத்தியில் நிலவி வரும் ஓர் மரபாகக் காணப்படுகின்றது.

ஏனைய ஆலயங்கள்

மேற்குறித்த ஆலயங்களைவிட மேலும் பல சிறிதும் பெரிதுமான முருகனாலயங்கள் வன்னிப் பிரதேசத் தில் காணப்பட்டு முருக வழிபாட்டு மரபுகளை பேணு பவையாக அமைகின்றன.

அந்த வகையில் திருக்கேதீச்சரம் சேவலைப்பிட்டி கந்தசுவாமி கோவில், இராமநாதபுரம் மாவடி முருகன் கோவில், புவரசன்குளம் முருகன் கோவில், சாஸ்திரி கூளாங்குளம் கந்தசாமி கோவில், முள்ளியவளை குமுள முனை குன்றின் மேல் குமரன் கோவில், நெடுங்கேணி பழைய கந்தசுவாமி கோவில், உயிலங்குளம் புங்கன் தாழ்வு முருகன் கோவில், புளியங்குளம் ஊஞ்சல்கட்டி கந்தசாமி கோவில், கொக்குத்தொடுவாய் பனிச்சையடி முருகன் கோவில், நெளுக்குளம் முருகன் கோவில், முருங்கன் முருகன் கோவில், நெடுங்கேணி ஸ்ரீ கதிர்

வேலாயுத சுவாமி கோவில், நானாட்டான் வெள்ளாள கட்டு முருகன் கோவில், திருகோணமலை பத்தாம் குறிச்சி முருகன் கோவில், முதலியாரகுளம் முருகன் கோவில், முரசமோட்டை முருகன் கோவில், மருதோடை முருகன் கோவில், ஆறுமுகத்தான் புகக்குளம் முருகன் கோவில், ஆகிய ஆலயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன வாகும்.

கந்த புராணமும் புராணபடன மரபும்

ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபுகளை இந்திய முருக வழிபாட்டு மரபில் நின்று தனித்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் சிறப்பு மிகுமரபாக புராணபடன மரபு காணப்படுகின்றது. அதிலும், கந்தபுராணத்தை ஆலயங்களிலே பக்திபூர்வமாக படிப்பதும் பயன் கூறுவதும் அவற்றை பக்தி உணர்வுடன் உள்வாங்கலும் அதன்படி வாழ்வாங்கு வாழ்வதும் முருகனடியார் மத்தியில் இனங்காணத்தகும் சிறப்பம் சங்களாகும். இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தனது கந்தபுராண கலாசாரம் என்ற நூலில் "யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் கந்த புராணக் கலாசாரம்" எனக் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

இத்தகைய கந்தபுராண கலாசார மரபுகள் வன்னி பிரதேசத்திலும் நீண்ட காலமாக பேணப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அந்தவகையில் குமாரபுரம் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தில் கந்தசஷ்டி காலத்தில் கந்தபுராணப் படிப்பு மேற்கொள்வதும் அடியார்கள் பக்தி பூர்வமாக அவற்றை கேட்டுபயன் பெறுவதும் இங்கு நீண்ட காலமாக நிலவிவரும் மரபாகக் காணப்படுகின்றது.

குறிப்பாக வவுனியாவைப் பொறுத்தவரை புராண படனமரபை நீண்ட காலமாக பேணி வந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதாவது யாழ்ப்பாணப் பகுதி களில் இருந்து நாவலர் வழிவந்த புராணபடனத்தை மேற் கொள்வதில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களை வரவழைத்து அவர்களிடம் இவ்வூர் மக்கள் கந்தபுராணத்தை புராணபடனமாகக் கற்பர். இவ்வாறு வருகை தருபவர்களை "புராணவாத்தியார்" என அழைத்து அவர்கள் கூறித்தந்த முறைக்கேற்ப புராணபடனமரபைத் தொடர்வர். அந்தவகையில் வவுனியாவில் புகழ் பூத்த புராணபடன முன்னோடிகளில் பம்பைமடு சே. நாகலிங்கம், சாஸ்திரிகூளாங்குளம் செ. பத்மநாதன், கொந்தக் காரங்குளம் பொ. இராசையா, மருக்காரம்பளை சேனாதிராசா, ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர் களாவர். அவர்களது வழியைப் பின்பற்றி இன்றும் புராணபடன மரபைப் பேணுபவர்களுள் திரு. நா. தர்மராஜா (துமிழ்மணி அகனங்கன்), நா. யோகராசா செ. ரங்கநாதன், ச. விஜயகுமார், ந. சுந்தரம்பிள்ளை, ஆ. நவரத்தினராஜா, மா. மார்க்கண்டு, போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

வவுனியாவில் உள்ள இந்து நிறுவனங்கள் சிலவும் புராணபடன மரபை மேற்கொள்பவர்களை கௌரவித்து வருகின்றது. வவுனியா சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கம் 'புராணபடன புகழ்தகை' என்ற பட்டத்தையும், வவுனியா கச்சியப்பர் கழகம் 'புராணபடன வீத்தகர்'

என்ற பட்டத்தையும் புராணபடனத்தை மேற்கொள்ளும் அறிஞர்களுக்கு வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வன்னியின் பெரும்பாலான முருகன் ஆலயங்கள் ஆகம மரபுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆகமம் சாராத வழிபாட்டு ஆலயங்களாகவே அமைகின்றன. எனவே இவ்வாலயங்களில் ஆகமம் சார்பான கிரியைகளுக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தைவிட புராணபடனத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்து வந்துள்ளனர். நெடுக்குளம் முருகன் கோவில், முதலியார்துளம் முருகன் கோவில், சாஸ்திரி கூளாங்குளம் ஸ்ரீ கந்தசாமி கோவில் போன்ற ஆலயங்களில் இன்றும் இம்மரபு காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

வன்னிப் பகுதியானது விவசாயத்தினை மையமாகக் கொண்டு தனது பாரம்பரிய மரபுகளை கட்டி எழுப்பிய பிரதேசமாகும். எனவே விவசாயம் என்ற வகையில் இப்பிரதேசத்தில் உள்ள பெரும்பாலான மக்கள் ஓரளவே கல்வி அறிவுடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர். எனினும் கந்தபுராணம் சூரபன்மன் வதைப் படலம்,

தெய்வயானை அம்மன் திருமணப்படலம் போன்ற பகுதிகளில் பயன் கூறுவதில் கல்வி கற்ற அறிஞர்களைவிட தலை சிறந்தவர்களாக அவர்கள் விளங்கியதை அறிய முடிகின்றது. எனவே வன்னி விவசாயச் சூழலில் அவர்களது கல்வி மரபைகட்டி எழுப்புவதற்கு பெரும் துணையாக நின்றது புராணபடன மரபே என்றால் அது தவறாகாது.

முடிவாக, ஈழத்து முருக வழிபாட்டு மரபில் எவ்வாறு யாழ்ப்பாணமும் மட்டக்களப்பும் தனித்துவம் மிகு வழிபாட்டு மரபுகளாகக் காணப்படுகின்றனவோ அதனைப் போன்று வன்னிப் பிரதேசமும் சிறப்பான முருக வழிபாட்டு மரபுகளை தன்னகத்தே உள்ளடக்கி உள்ளது. அத் தகைய முருக வழிபாட்டு மரபுகளை முழுமையாக இனங்காண்பதற்கு இப்பிராந்தியத்தில் யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்திருப்பது தடையாக அமைகின்றது. இத்தகைய தடைகள் நீங்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இப்பிரதேச முருக வழிபாட்டு மரபுகளை மேலும் விரிவாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் அதன் உண்மைத் தரிசனங்களை மேலும் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக அமையும்.

உசாத்துணைகள்

01. பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் சி. க. ஈழத்தில் இந்து சமயம் - யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை வெளியீடு - 1997.
02. NAVARATNAM C. S. A. SHORT HISTORY OF HINDUISM IN CEYLON - 1964.
03. நடராசா க. செ. வையாபாடல் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு - 1980.
04. சுப்பிரமணியம் வே குமாரபுரம் சீத்திரவேலாயுதர் ஆலயம், வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் கருணை மலர் - 1978.
05. சைவப்புலவர் வடிவேல் சி. திருகோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள் பிரதேச அபிவிருத்தி இந்து சமய கலாசார திணைக்களம் - 1984.
06. சிவஸ்ரீ பாலச்சந்திர, குருக்கள் இ. "தலவரலாறும் இதன் வளர்ச்சியும்," வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில் மகா கும்பாபிஷேக மலர் - 1982.
07. இலங்கைத் திருநாட்டின் இந்து ஆலயங்கள். பிரதேச அபிவிருத்தி இந்து சமய கலாசாரத் திணைக்களம் - 1982.
08. பண்டிதர் கந்தையா மு. மேற்குப் பார்த்த வேற்கை அண்ணல் வீழைந்தருள்க. "கந்தன் கருணை" களிநொச்சி கந்தசுவாமி கோவில் மகா கும்பாபிஷேக மலர் - 1988.
09. கலாநிதி சிற்றம்பலம் சி. க. ஈழத்தில் இந்து சமயம் அனுராதபுரக்காலம், சிந்தனை, கார்த்திகை, III 1983, யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக கலைப்பீட வெளியீடு.

திருக்கேதீச்சர ஆலயமும் மாந்தைத் துறைமுகமும்

சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன்

திருக்கேதீச்சரத்து இறைவன் புகழை நாயன்மார் இருவர் பாடிப் பரவினர். அவர்களுள் ஒருவர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார். மற்றவர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சைவம் வளர்த்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். கேதீச்சரத்து இறைவனைப் பாடிய அவர்கள் மாந்தையின் மாண்பையும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். மாந்தைத் துறைமுகத்தில் தங்கி நின்று பெரும் கப்பல்களையும், மாந்தைப் பட்டினத்தில் அமைந்து விளங்கிய பல அடுக்கு மாளிகைகளையும், மலர்ச் சோலைகளையும், பழத் தோட்டங்களையும், தம் தேவாரங்களில் தீட்டிக் கவின்பெறக் காட்டியுள்ளனர். பாலாவியின் முகத்துவாரத்தில் மாந்தைத் துறைமுகம் அமைந்திருந்தது. அங்கே மலை போன்ற அலைகள் எழுந்தும் விழுந்தும் காட்சியளித்தன. களஞ்சியக் கட்டிடங்களும், பாலத்துறையும், பாலாவியின் தென்கரையில் அமைந்து விளங்கின. அவ்விடம் இன்றும் "வங்காலை" (வங்கம் : கப்பல், காலை : கப்பல்கள் தங்கும் நிலையம்) என்ற பெயருடன் நிலவக் காணலாம். பாலாவியின் வடகரையில் திருக்கேதீச்சர ஆலயம் அமைந்து திகழ்ந்தது. அதையடுத்து அதன் ஆட்சியாளர்களின் இல்லங்களும் மக்கள் வாழ்ந்த வளம் மிக்க மாளிகைகளும் காணப்பட்டன. மாளிகைத்திடல் (மாளிகைகள் நிலவிய உயர்ந்தவிடம்) பாப்பா மோட்டை (அந்தணர்க்குரிய இடங்கள்) கோயிற்குளம் (கோயில் நிலத்திற்கு நீர்ப்பாய்ச்சும் குளம்) என்ற பெயர்களுடன் இன்றும் அவை இருப்பதை நாம் காணலாம்.

பண்டைக் காலத்தில் அரேபியக் கடல் வழியாக கப்பற் போக்குவரத்து நடந்தது. உரோமாபுரி, கிரேக்கம், பலஸ்தீனம், மெசப்பத்தேமியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளிலிருந்து கப்பல்கள் அரேபியக் கடலுக் கூடாகச் சென்றன. அவ்வாறு சென்ற கப்பலுக்கு தென்மேல் பருவக் காற்றால் அல்லல் எதுவும் ஏற்படாமல் மாந்தைத் துறைமுகம் பாதுகாப்பளித்தது. மாந்தைத் துறைமுகம் இராமரணையின் பவளக் கற்பாறைகளுக்கும் மன்னார்த் தீவுக்கும் சில கல் தொலைவில் அமைந்திருந்தது. அதனால் தென்மேல் பருவக் காற்றாற் பாதிக்கப்படாத ஒதுக்கில் மாந்தைத் துறைமுகம் இருந்தது. தென்மேல் பருவக் காற்றின் கொடுமையிலிருந்து தப்புவதற்குக் கப்பல்கள் மாந்தைத் துறைமுகத்தில் தஞ்சம் புகுந்தன என்று கூறலாம். மன்னார்த் தீவுக்கும் இலங்கைக் கரைக்கும் இடையே இருந்த பகுதி அன்று கப்பற் போக்கு வரத்திற்கு ஏற்றதாக விளங்கிற்று. எதிர்ப் பக்கமாக ஓடிய நீரோட்டங்களால் இப்பகுதியில் மணற்றிடர்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை. தென்கிழக்கு, தென் மேற்குக் காற்றுகள் எதிர்ப்பக்கமாக நீரோட்டங்களைச் செலுத்தக் காரணமாயின.

எனவே தடைகள் எதுவுமின்றி ஆழமாக அமைந்திருந்த இக்கால்வாய்க் கூடாகக் கப்பல்கள் எளிதாகச் சென்று வர முடிந்தது. ஆனால் இவ்வாறு ஆழமும் அகலமும் உடையதாய்ச் சிறப்புடன் விளங்கிய மன்னார்க் கால்வாய் சுரி நிறைந்து கப்பற்போக்குவரத்துக்குத் தடையாய் மாறியது எங்ஙனம்? மாந்தைத் துறைமுகம் மணற் குன்றுகள் நிறைந்தும், அலைபுரண்டோடிய பாலாவி பள்ளமாகவும், அதையடுத்து பாகங்கள் மணற்றிடராகவும் மாறியது எவ்வாறு?

மாத்தளைப் பகுதியின் பரந்த பள்ளத்தாக்கில் ஓடிய நீரும், மல்வத்து ஓயாவும் சேர்ந்து பாலாவி என்ற பெயரோடு அன்று மாந்தைக் கடலில் கலந்தது. அவ்வாறு ஓடிய மல்வத்து ஓயா தன் படுக்கையை மாற்றித் தெற்குப் பக்கமாக மதவாச்சிப் பகுதிக்குடாகப் பாய்வதாயிற்று. இக்கருத்தையே அண்மையில் இலங்கையில் விஞ்ஞான அடிப்படையில் மல்வத்து ஓயா நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தைக் குறித்து ஆய்ந்த ருசியப் பேராசிரியரும் வலியுறுத்திச் சென்றார். இஃது இவ்வாறாகப் புதிதாக வெட்டப் பெற்ற "மாபெரும் குளம்" (Giant's Tank) ஒன்று பாலாவியை இரண்டாகப் பிரித்து விட்டது. அவ்வாறு பிரிந்த நீரின் ஒரு பகுதி அருவியாறு என்ற பெயரோடு இன்று மன்னார்த் தீவுக்குப் பல கல் தொலைவில் கடலில் விழுகின்றது. இவ்வாறு இரண்டாகப் பிரிந்ததன் காரணமாகப் பாலாவியின் முகத்துவாரம் சேறும், சுரியும் நிறைந்ததாக மாறிற்று. மேலும் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட புகைவண்டிப் பாதையும் கற்பாதையும் மன்னார்க் கால்வாயை முற்றாக மறைத்து விட்டன. புகைவண்டிப் பாதையாலும், கற்பாதையாலும், மன்னார்த் தீவு இலங்கையோடு இணைக்கப்பட்டபோது தலைமன்னார் இந்தியாவிற்குக் காலத்திலிருந்தும் போர்த்துக்கேயர் வருகையிலிருந்தும் தலைமன்னார் சிறந்த துறைமுகமாக அமைந்து விளங்கிற்று. மாந்தை எவ்வாறு முக்கிய துறைமுகமாக விளங்கியதோ அதே போன்று தலை மன்னாரும் முக்கியம் பெற்றுத் திகழத் தொடங்கியது. கி.மு. பதினேராம் நூற்றாண்டின் முன் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக மாதோட்டம் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. இந்தியாவிற்கும், ஈழத்திற்கும், உரிய சிறந்த துறைமுகமாகவும் அமைந்து விளங்கிற்று. அல்லாமலும் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பெற்ற பண்டங்களை மேற்கு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் துறை முகமாகவும் இருந்தது.

தமிழகத்தின் தென்கரையிலே அமைந்து மிளிர்ந்த "இராமேஸ்வரத்திற்கு" ஈடும் இணையும் உள்ளதாய்

ஈழத்திலே மன்னார்க் கரையிலே திருக்கேதீஸ்வரம் அமைந்து விளங்குகின்றதன்றோ! ஆனால் இந்தியா விலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த அந்நியர் படைகளால் பலமுறை திருக்கேதீஸ்வரம் அல்லலுக்குள்ளாயிற்று. எனவே எதிர்க்கரையில் திகழ்ந்த இராமேஸ்வரம் படையெடுப்புக்களால் பங்கப்பாடாமல் சிறப்புடன் விளங்கத் திருக்கேதீச்சரம் சீரழிந்து சிறப்புக் குன்றிற்று. ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வு தாழ்விக்கேற்பத் திருக்கேதீச்சரம் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் வந்தது. சோழ மன்னர்கள் இலங்கையைப் பொலநறுவையில் இருந்து ஆட்சி செய்த காலத்தில் மாதோட்டம், திருக்கேதீச்சரம், ஆகிய இரண்டினதும் அந்தஸ்து உச்ச நிலையை அடைந்தது. ஆனால் அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அவைகளின் சிறப்பைத் திறெனச் சீரழிச்செய்தது. திருக்கேதீச்சரம் சிறப்புடன் இருந்த காலத்தில் இராஜராஜேஸ்வரம் என்ற பெயரோடு வழங்கப்படலாயிற்று.

யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்கை நகரிலே அரச குடும்பத்தில் பிறந்த காரணத்தால் பராக்கிரமபாகு மன்னன் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் மேல் அந்தரங்கமான அனுதாபமுடையவனாயிருந்தான். இன்னும் முதலாம் சுந்தரபாண்டியன் (கி. பி. 1251 - 1280) ஆட்சிக் காலத்தில் திருக்கேதீச்சரம் அரசனின் ஆதரவைப் பெற்று பாண்டிய மன்னன் காலச்சிறு முறையில் புகழ்பித்துக் கட்டப்பட்டது. இன்று திருக்கேதீச்சரத்தில் காணப்பெறும் கற்சிற்பங்கள் இவ்வண்மையை வலியுறுத்தும் சான்றுகளாம். மேலும் குடுமியா மலையிலுள்ள சடாவர்மன் வீரபாண்டியனின் கல்வெட்டு ஒன்று அவன் ஈழத்தில் ஈட்டிய வெற்றியைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றது. ஈழத்து அரசனை வென்றதோடு அல்லாமல் அவனைக் கப்பங் கட்டுமாறும் செய்தான் என்றும் தனது இரட்டை மீன் முத்திரையையும் கொடியையும் கோணமலையில் (திருகோணமலை) பொறித்துத் தன் நாடு திரும்பினான் என்றும் அக் கல்வெட்டு எடுத்துரைக்கின்றது. எனவே சடாவர்மன் ஆட்சிக் காலத்திலே திருக்கேதீச்சரம் அவனின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கலாம். இலங்கையை வென்ற சடாவர்மன் கடல் வழியாகத் திருகோணமலைக்குச் சென்றிராவிட்டால் திருக்கேதீச்சரம் அவன் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கும்.

போர்த்துக்கேயர் இலங்கையின் வடகரையில் இறங்கியபோது திருக்கேதீச்சரம் இந்துக்களின் முக்கிய வழிபாட்டு ஆலயமாகத் திகழ்ந்தது என்பது திண்ணம். "எமேர்சன் ரெனந்து" கூறுவதை இங்கு நோக்குவோம்.

"யாழ்ப்பாணத்தைப் பலவந்தமாகக் கைப்பற்றி அங்கே ஆட்சி செய்த மலபார் அரச பரம்பரை அரசரிமையை ஒழித்து நேரடியான ஆட்சியை 1617 வரையிலும் போர்த்துக்கேயர் ஏற்படுத்தவில்லை. தமது வாணிகப் பெருக்கத்திற்குத் துணை புரிந்த வளம் மிக்க தென்மகாணங்களிலும் பார்க்க தங்கள் குடியேற்றத்திற்குப் பாதுகாப்பளிக்கத் தகுதியுடைய தாக இருந்த யாழ்ப்பாணத்தைப் போர்த்துக்கேயர் நீண்ட காலமாக விருப்பி வந்தனர். ஆட்சிக்குப் பணியாத அப்பகுதியில் தமது மதத்தையும் பரப்பப்பாடுபட்டனர்.

இப்பகுதியைக் கைப்பற்ற 1544 ஆம் ஆண்டில் போர்த்துக்கேயர் முயன்றனர். போர்த்துக்கேயர் டெக்கானில் இந்து ஆலயங்களைக் கொள்ளையடிக்கச் சென்றபோதும் இவ்வாறு முயன்றனர். யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் தலைவனைக் கண்டு தம் கீழ்ச் சிற்றரசனாக இருந்து கப்பங்கட்டுமாறு வற்புறுத்தினர். அதை விரும்பாதவிடத்து அவன் தம்மோடு சேர்ந்து போரிடத் தயாராக வேண்டும் என்று கூறினர். அத்தலைவன் முன்னை யதற்கு இணங்கி ஆண்டொன்றுக்கு 4,000 டுக்கடஸ்க் கப்பங் கட்ட இசைந்தான். அதே ஆண்டில் மன்னார்ப் பகுதி மக்கள் பலர் வண. பிரான்சிஸ் சேவியரின் ஆணையின் கீழ் உரோமன் கத்தோலிக்கராக மாறினர். யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த மன்னன் மத மாற்றத்தை வேறுக்க, மதம் மாறிய அறுநூறு பேர்களைக் கொன்று ஒழித்தான். ஏன்? மதம் மாறிய தனது தனயனின் தலையையே கொய்து விட்டான். இதனைக் கண்ணுற்ற இரண்டாவது மகன் தன் தந்தைக்குப் பயந்து கோவா சென்று அங்கே சரணடைந்தான்."

இவ்வாறு வரம்பு கடந்து கொடுமைகள் செய்த அரசனுக்கு உறுதியான, மெதுவான ஆனால் கடுமையான தண்டனை அளிக்கும் படி மூன்றாம் ஜோன் இந்திய வைஸ்ராய்க்குக் கட்டளையிட்டான். இதனால் மன்னார்ப் பகுதியிலுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் முன்போலத் தொல்லைக் குள்ளானார்கள் என்றும் கோவாவிற்கு ஓடிச் சென்றவனின் அண்ணனுடைய அரசரிமை பறிக்கப்பட்டது என்றும் இரு காரணங்களைக் காட்டி 1560 ஆம் ஆண்டில் இந்திய வைஸ்ராய் டொன் கொன்ஸ்டான்டைன் டிரிகன்சு (Don Constanine De Braganza) யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் மீது போர் தொடுத்தான். டி கௌடேவின் (De Couto) இந்திய வரலாற்றின் எழுபதாவது பிரிவு இதனை நன்கு விளக்கிக் கூறுகின்றது. அதன்படி கொச்சி மேற்றிராணியார் போர்த்துக்கேயப் படைகளுடன் இங்கு வந்தார் என்றும் கடற்கரையில் பலிபீடம் ஒன்றை அமைத்து அதைப் பணிந்து வணங்கி ஏற்றுக் கொள்வோரை மன்னித்துப் பாதுகாப்பு அளிப்பதாகக் கூறினார் என்றும் தெரிய வருகின்றது. இவ்வாறு தொடங்கிய போர் மிகவும் கொடுமை நிறைந்ததாக இருந்தது. மத நம்பிக்கையுள்ளோர் பலர் போர்த்துக் கேயரின் பீரங்கிகளுக்கு இரையாகினர். நகரமும் கைப்பற்றப்பட்டு அரண்மனையும் அழிக்கப்பட்டது. அரசனும் பிடிபட்டான். போர்த்துக்கேயர் அரசன் தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் என்றும் ஏழாவது புவனேகபாகுவின் மருமகனும் டொன் ஜோன் தரம்பாலாவின் தந்தையுமான கிரிபண்டா கண்டியிலிருந்தும் கோட்டையிலிருந்தும் கைப்பற்றிய செல்வங்களை மறைத்து வைத்திருக்கும் இடத்தையும் கூறவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர். அவ்வாறு அவன் செய்யின் இழந்த அரசரிமையை மீண்டும் பெறமுடியும் என்றும் அவர்கள் கூறினர். அதற்கு உடன்பட்ட மன்னன் 8,000 குருசே டோஸ் தொகையையும் மன்னார்த் தீவையும் போர்த்துக்கேயருக்குக் கொடுக்க முன் வந்தான்.

மேலும் யாழ்ப்பாண அரசன் சிங்களவர்களோடு சேர்ந்து போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராக உதவி செய்தான்

என்ற குற்றத்திற்காக 1591 ஆம் ஆண்டிலும் 1604 ஆம் ஆண்டிலும் கோவாவிலிருந்து படைகள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பப்பட்டன. அப்போர்களில் வலி குன்றிய அரசன் ஒவ்வொரு முறையும் பணிந்து சென்றமையால் பயமுறுத்தலின் அபாயம் குறைந்தது. அதனால் யாழ்ப்பாணப்பகுதி தமக்கு உரித்தானது என்று போர்த்துக்கேயர் கொண்டிருந்த எண்ணம் போர்களின் நிலைமைக்கு ஏற்ப சிறிது சிறிதாகப் பின்போடப்பட்டது. ஆனால் 1617 ம் ஆண்டில் “கொன்ஸ்டன்டைன்” “டி சாய் நொரோனா” (Constantine De Saay Norona) இன் அரசியற் தூதரின் கீழ்ப் படையொன்று யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. அப்படை அநாகரிகமான முறையில் போர் செய்து நகரைக் கைப்பற்றியது. அல்லாமலும் யாழ்ப்பாணத்து மன்னனைக் கோவாவிற்குக் கைதியாகக் கொண்டு சென்று அங்கே அவனின் தலையை வெட்டியும் விட்டது. இதனால் அவனது மருமகனான மலபார் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த கடைசி இளவரசன் தன் அரசரிமையை இழந்து பிரான்ஸிக்கன் மடத்தில் சேர்ந்தான். “அவனது உடைமைகள் அனைத்தும் போர்த்துக்கேயருக்கு ஆயது” என்று ஏமேர்சன் ரெனந்து எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

எமேர்சன் ரெனந்து (Emmreson Tennent) வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடா விட்டாலும் போர்த்துக் கேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் திருக்கேதீச்சரம் சீரும் சிறப்பும் உள்ளதாய் திகழ்ந்தது என்பது தெளிவு. டெக்கானில் இந்து ஆலயங்களைக் கொள்ளையிடப் போர்த்துக்கேயர் முயன்றனர். அவ்வாறு முயன்று கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு இந்தியக்கரையில் அமைந்து விளங்கிய திருச்செந்துர் ஆலயத்தையும், கன்னியாகுமரிக் கோயிலையும் கொள்ளையிடுவதிலும் பார்க்கத் திருக் கேதீச்சரத்தை கொள்ளையடித்தல் மிகவும் எளிதாக இருந்தது. அவ்வாறு அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் வெற்றியும் கண்டனர். (இராமநாதபுரம் இராசாவின் படைபலக் காரணத்தால் போலும் இராமேஸ் வரத்தைக் கொள்ளையடிக்கப் போர்த்துக்கேயரால் இயலாமற் போயிற்று)

மேலும் மன்னார்த் தீவில் வாழ்ந்த மக்கள் போர்த்துக்கேயரால் மதுமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். அதைத் தொடர்ந்து திருக்கேதீச்சரம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. அவ்வாலயத்தை இடித்து அதன் கற்களை எடுத்துச் சென்று மன்னார்த் துறைமுகத்தைப் போர்த்துக்கேயர் கட்டினர். இவ்வாறு திருக்கேதீச்சரத்தில் போர்த்துக்கேயர் செய்த கொடுமைகளைக் கண்டு யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த அரசன் சினங் கொண்டான். பழிக்குப் பழிவாங்க எண்ணினான். ஆனால் அவன் முயற்சி அடக்கி யொடுக்கப்பட்டது. யாவும் படுகொலையில் முடிந்தது. அதைத் தொடர்ந்து மேலும் நடந்த செயல்கள் அன்றைய சமய நிலையில் சீரழிவையும் ஒழுக்கத்தின் இழிவையும் காட்டுவன என்றே கூறலாம். ஆனால் இந்நிலையில் நாம் ஒன்றைத் திடமாகக் குறிப்பிடலாம். திருக்கேதீச் சரத்தின் விழ்ச்சியோடு ஈழத் தமிழரின் ஆட்சியும் அழிந்தது. அதுவரை சுதந்திரமாக வாழ்ந்த மக்கள் தமது ஆட்சியை இழந்து அடிமைகளாயினர்.

இலங்கை வேந்தனான இராவணன் சிறந்த சிவபக்தன். அவன் கோணேஸ்வரத்து இறைவனிடம் நீங்காத அன்பு கொண்டிருந்தான். இராவணனின் மாமனான மயன் திருக்கேதீச்சரத்துக்குப் புராதன ஆலயத்தை அமைத்தான் என்பது மரபு. இவ்வாலயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த இறைவனை இலங்கையில் போரிட்டு வாகை சூடிய இராமன் வழிபட்டுச் சென்றான் என்று கூறுவர். இலங்கையில் வெற்றி பெற்றபின் அயோத்திக்குத் திரும்பிய அவன், வழியில் இராமேஸ்வரத்தில் ஆலயம் ஒன்றை அமைத்தான் என்றும் சொல்வர். மேலும் மகாபாரதத்தின் கதாநாயகனான அருச்சுனன் இலங்கைக்கு வந்த போது தான், மாதோட்டத்தை அடுத்திருந்த பகுதியை ஆட்சி செய்த நாக கன்னியான அல்லி அரசாணியைச் சந்தித்தான் என்றும் கூறப்படுகின்றது, மன்னார்த் தீவுக்குத் தெற்கேயுள்ள பெருநிலப் பகுதியில் பாழடைந்து காணப்படுவன அல்லிராணியின் கோட்டை என்று கூறுவர்.

மாந்தை கி. மு. முன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து “மகதித்தா” என்ற பெயர் உடையதாய் இருந்தது என்று புத்த இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இராமரும், அகத்தியரும், அருச்சுனனும், மாந்தைத் துறைமுகத்தில் இறங்கி இலங்கையில் புகுந்தனர் என்றால், விஜயனும் அவர்களுடைய நண்பர்களும் அவ்வாறே இங்கு வந்தனர் என்பதை நாம் ஒருவாறு ஊகித்து அறிய முடிகின்றது. இவை உண்மையானால் விஜயனோடு கூடிவந்த உபத்தீசன் என்ற பிராமணன் வழிபட்ட சிவாலயம் திருக்கேதீச்சரந்தான் என்பதை எவரும் ஏற்றுக் கொள்வர். யாழ்ப்பாண வைபவமாலை “விஜயன் கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக் கரையைச் சேர்ந்ததும் நெடுங்காலமாகப் பாழடைந்து கிடந்த திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தைப் புதுப்பித்துக் கட்டினான்” என்று எடுத்துரைக்கின்றது.

“ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் தமிழரின் ஆட்சி சிறப்படைந்திருந்தது. மக்கள் வளம் பெற்று வாழ்ந்தனர். எனவே நாயன்மார் காலத்தில் மாதோட்டம் சீரும் சிறப்பும் உடையதாய் திகழ்ந்தது” என்பது ராஜர்டன் கார என்ற சிங்கள நூலில் நின்றும் அறியக்கிடக்கின்றது.

திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தின் புனருத்தாரண முயற்சி முதன் முதலில் ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் அன்று வாழ்ந்த சைவ மக்களின் உணர்ச்சிக் குறைவும், கிறிஸ்தவர்களுடைய பலத்த எதிர்ப்பும் நாவலருடைய முயற்சிக்கு உடனடியான பலவையளிக்கத் தடையாயின. ஆனால் நாவலரின் மறைவுக்குப் பின் பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து அவருடைய கனவு நனவாகியது. அரசாங்க அதிபராக யாழ்ப்பாணத்தில் கடமையாற்றிய சேர். வில்லியம் ருவினம் சி. சி. எஸ். யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் நிலங்களை 13.12.1893இல் ஏலம் போடபோது நாற்பது ஏக்கர் காட்டர்ந்து கிடந்த நிலத்தை யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெருமக்கள் விலைக்கு வாங்கினர். அன்று தொடக்கம் திருக்கேதீச்சர ஆலயப் புனருத்தாரண

வேலைகள் தொடங்கின என்று கூறலாம். சேர் வில்லியம் ருவினம் தமது ஆட்சி அறிக்கையில் திருக்கேதீச்சரத்து ஆலயத்தின் பழைய மகிமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருக்கேதீச்சரம், மகாதீர்த்தம், மாதோட்டம் அல்லது மாதோட்டை என்ற (See Royal Asiatic Society Journal Volume No 35) தலைப்பில் 1887 ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 7ம் நாள் திரு. W.J.S போக் என்பவரால் படிக்கப்பட்ட அறிக்கையிலிருந்து புராதன ஆலயமான திருக்கேதீச்சரத்தின் நிலைமையைப் பற்றித் திட்டவாத்தமான சில உண்மைகளை நாம் அறிய முடிகின்றது.

இப்பழைய நகரில் உடைந்த சில சிற்பங்களின் பகுதிகளையும், ஓடுகளையும், செங்கட்டிகளையும், மட்டாண்டங்களையும் தவிர வேறு எதுவும் நிலத்தின் மேல் இல்லை. பழைய வீதிகளின் அறிகுறிகளும், இரண்டொரு கிணறுகளும், செங்கட்டிக் கட்டிடங்கள், கோயில்கள் என்பவற்றின் அத்திவாரங்கள் என்பனவும் காணப்படுகின்றன. குன்று ஒன்றின் மத்தியில் செங்கட்டியால் அமைந்த பழைய அந்திவாரம் ஒன்று இருக்கின்றது. இவ்விடத்திலேயே முக்கிய பெரும் பகுதி இருந்திருக்க வேண்டும். பழைய கிணற்றுக்கு அண்மையில் ஆலயத்தின் வாயில் இருந்திருக்கலாம். என்று அவர் கூறினார்.

ஆனால் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்கள் குறித்த அறிக்கையின் ஒரு பகுதிக் கருத்தை மறுத்துரைத்து விரிவான விளக்கத்தோடு இந்துசமய அடிப்படையில் அந்த இடத்தின் அமைவைத் தெளிவுபடுத்தினார். மேலும் அவர் பழைய கட்டிடங்கள் இருந்த இடம் நகருக்குப் புறம்பானது என்றும் அவை ஆலயத்தின் உடைமைகள் என்றும் எடுத்துக் காட்டினார். அங்கு ஆலயத்தின் ஆட்சிக் குழுவினர், அடியார்கள், வேலையாட்கள், என்பவர்கள் வாழ்ந்தனர். அன்று திருக்கேதீச்சரத்துக்கு ஆலயத்தைச் சூழ்ந்து இருந்த அகழியின் அமைவு முக்கியமான தொன்றெனலாம். அங்கே இரண்டு அகழிகள் அமைந்திருந்தன. ஓர் அகழி கடல் நீரையும், மற்றது நன்னீரையும் உடையனவாய் இருந்தன. கோயிற் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கவே அகழிகள் அவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருந்தன போலும்.

பிரதான ஆலயத்தின் பாழடைந்த மூலப்பகுதி 1894ம் ஆண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு கண்டு அறிவதற்குக் கோயில் நிலத்தில் அமைந்திருந்த சோழர் காலக் கிணறு ஒன்றும், போர்த்துகேயர் காலத்திற்கு முன் வழிபடப்பட்ட சிவலிங்கம் ஒன்றும், நந்தி ஒன்றும் கணேசரின் உருவம் ஒன்றும் உதவியாயின.

ஈழத்துச் சைவப் பெருமக்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்க, பெனாரிஸிலிருந்து மகிமை பொருந்திய சிவலிங்கம் ஒன்று கொண்டு வரப்பெற்றுத் திருக்கேதீச்சரத்து ஆலயத்தில் குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்டது என்று இராமேஸ்வரத்திலுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. அந்த முர்த்தியே இன்றைய ஆலயத்தின் ஆதிமூலத்தில் அமைந்து திகழ்கின்றது.

புராதன ஆலயம் இருந்த இடத்தில் 1903 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 28ம் நாள் சிறிய கோயில் ஒன்று கட்டப்பட்டது. (See the Jaffna Hindu Organ of the day for Description of the ceremony)

இன்றும் அம்மையும், அப்பரும், அமர்ந்து அருள் புரியும் ஆலயம் முதலாவது உலகப் போருக்குப் பின் மன்னாரில் தங்கியிருந்த யாழ்ப்பாணத்து அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களால் கட்டப்பெற்றது. இவ்வாறு அமைந்த ஆலயம் காலப்போக்கில் புனருத்தாரணம் எதுவுமின்றிச் சிதைந்தபோது 1952ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் புதுப்பிக்கப்பட்டுக் குடமுழுக்கு விழாவும் நடைபெற்றது. இப்பணியினை 1948 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 19ம் நாள் கொழும்பிலே கூடிய இந்துக்களால் நிறுவப்பெற்ற "திருக்கேதீச்சரப் புனருத்தாரண சபையார்" செய்தனர். குடமுழுக்கு விழாவின் பின் பிரதான ஆலயத்தின் பூசையும், வழிபாடும், இடையூறு எதுவுமின்றி இனிது நடந்து கொண்டிருக்க ஏனைய ஒன்பது பிரகாரங்களுக்கிரிய ஆலயங்கள், இராசகோபுரம், திருமதில் என்பவற்றின் திருப்பணிகள் நடைபெற்று வந்தன. இன்றைய ஆலயத்தின் அமைப்பு பழைய மரபினைத் தழுவி சமயத்திலும் சிற்பத்திலும் ஆற்றல் நிறைந்த தென் இந்திய சிற்ப வல்லுனர்களால் தீட்டப்பட்டது. மேலும் ஆலயத்தின் தென்கிழக்குப் பக்கத்திலுள்ள வெளிவீதியில் உற்சவ மண்டபமும் (வசந்த மண்டபம்) அதைச் சார்ந்த கட்டிடங்களும் பூந்தோட்டங்களும், அழகிய சோலைகளும், மடங்களும், சத்திரங்களும், அந்தணர், அடியார்கள், வேலையாட்கள், என்போர் இருக்கும் இல்லங்களும் அமையும். குருகுலப் பாடசாலை ஒன்றும், உயர்ந்த சமயப் படிப்புக் கல்லூரி ஒன்றும், துறவிகள் தங்கி இளைப்பாறும் சாலை ஒன்றும் இடம் பெறும். குருகுலப் பாடசாலை இப்போதே ஆரம்பமாகியுள்ளது. அனாதைக் குழந்தைகள் இல்லத்தோடு இணைந்த மகளிர் நிலையம் ஒன்றும் நிறுவ ஏற்பாடாகியுள்ளது.

சார்வரி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் 15ம் நாள் (31-10-60) திருக்கேதீச்சரத்து வரலாற்றிலே முக்கிய புனித தினமாகும். அன்று திருக்கேதீச்சரத்து ஆலயச் சுற்றுப்பிரகாரத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆலயங்களில் முர்த்திகளைப் பிரதிஷ்டை செய்து குடமுழுக்கு நடந்தது. புராதன மகாலிங்கம், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், நடராசர், சண்டேஸ்வரர் ஆகிய முர்த்திகளுக்கு ஓம் மண்டலங்களோடு கூடிய கிரியா முறை களமைந்த மகா கும்பாபிஷேகம் அப்புனித நாளிலே இனிது நிகழ்ந்தது. குடமுழுக்குச் செய்யப்பெற்ற மகாலிங்கம் மிகவும் பழமையானது. இவ்விழாவில் நூற்றுக்கணக்கான சிவநேயச் செல்வர்கள் கலந்து திருக்கேதீச்சர நாதரின் இன்னருளைப் பெற்று ஏகினர்.

சுத்தமான வெண்கலத்தாலும், தகரத்தாலும் கலந்து செய்யப் பெற்ற மணி ஒன்று இலண்டனிலுள்ள பிரபலமான வார்ப்புத் தொழிற்சாலையில் செய்யப் பெற்றுக் கப்பலில் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. நாலடி விட்டத்தில் நுட்பமாக வாரக்கப்பட்ட அந்த மணி சிறந்த

ஓசை உள்ளதாய் இருக்கும். அது ஒரு தொன் 3 அந்தர் 1 குவாட்டர் 26 இறாத்தல் நிறையுடையது. மொத்தத்தில் முழுதும் தழுவிய அதன் அளவு 50" - 50" - 50", அந்த மணிக்கு ஏற்ற உயரமும் உறுதியுமுள்ள மணிக் கூட்டுக் கோபுரம் ஒன்று கட்டப்படுகின்றது. அடுத்த திங்களில் திருவெம்பாவைப் பூசையின் போது ஏறக்குறைய கடல் மட்டத்திலிருந்து 75 அடி உயரத்தில் அந்த மணியோசை மன்னார்ப் பகுதியைச் சுற்றிப் பல மைல் தூரத்தில் வாழும் மக்களை விழித்தெழ வைத்துத் திருக்கேதீச்சரத்து இறைவனை வழிபட வைக்குமன்றோ!

பத்தாண்டுகளாகத் திருக்கேதீச்சர புனருத்தாரண சபையார் செய்து வந்துள்ள அரும்பணிகளை அவ் வாலயத்தைத் தரிசிக்கும் அடியார்கள் நேரில் கண்டு கொள்வர். திருக்கேதீச்சரத்துக்கு இறைவனைத் தரிசிக்க வரும் அடியார்கள் தங்குவதற்கான மடங்களையும், எளிதாகப் போக்குவரத்துச் செய்வதற்கான தார் இட்ட வீதிகளையும் அங்கு பார்க்கலாம். அல்லாமலும் குழாய்த் தண்ணீர் வசதியும் திருக்கேதீச்சரத்தில் செய்யப்

பட்டுள்ளது. ஒழுங்கான பஸ் போக்குவரத்தும் திருக்கேதீச்சரத்தில் இருக்கின்றது. கடைகளும், தொலை பேசியோடு கூடிய அஞ்சலகம் ஒன்றும் நிறுவப் பட்டுள்ளன. மின்சார வசதியும் உண்டு.

சைவசமயத்தின் சின்னமாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அறிகுறியாகத் தமிழ் மொழியின் அடையாளமாகத் திருக்கேதீச்சரம் மன்னாரில் திகழ்கின்றது. அங்கே அம்மையப்பராக அமர்ந்து இன்னருள் புரியும் இறைவனை வாழ்வில் ஒரு முறையாவது தரிசித்து வழிபட வேண்டியது ஒவ்வொரு ஈழத்துச் சைவர்களதும் கடமையாகும்.

**‘தொண்டர் நாள்தொறும் துதிசெய் அருள்செய்
கேதீச்சரமதுதானே’**

**நன்றி : திருக்கேதீச்சரம் சைவ மகாநாட்டு
மலர் - 1960**

உ

திருப்புகழ்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவனார் மனங்குளிர உபதேச மந்தர்மிரு	குருநாதா
செவிமீதி லும்பகர் செய்	
சிவகாம சுந்தரிதன் வரபால கந்தநினை	நினையாமல்
செயலேவி ரும்பியுளம்	வரவேணும்
அவமாயை கொண்டுலகில் விருதா அலைந்துழலு	
மடியேனை அஞ்சலென	புரிவாயே
அறிவாக மும்பெருக இடரான துந்தொலைய	
அருள்ஞான இன்பமது	மருகோனே
நவந்த முந்திருடி உரலோடெ யொன்றுமரி	
ரகுராமர் சிந்தை மகிழ்	விளைகோவே
நவலோக முங்கைதொழு நிசதேவ லங்கிருத	
நலமான விஞ்சைகரு	வடிவேலா
தெவயானை யங்குறமின் மணவாள சம்பர்முறு	
திறல்வீர மிஞ்சுகதிர்	பெருமானே
திருவாவி னன்குடியில் வருவேள் சவுந்தரிக	
செகமேல்மெய் கண்டவிறல்	

திருக்கேதீச்சரமும் நாவலர் அவர்களும்

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

'கருதநின்ற கேதீச்சரம் கைதொழக் கடுவினையடையாவே'

பிறந்தவர் சீதை. இவ்வரலாறு இடைப்பிற வரலாயினும் இங்கே அறிபத்தக்கது.

திருக்கேதீச்சரம் திருக்கோணமலைக்கு வெகு வெகு காலத்தால் முந்தியது. திருக்கேதீச்சரப் பழைமை சரித்திரத்துக்கோ அகழ்வாராய்ச்சிகளுக்கோ எட்டாதது. புராணேதிகாசங்களால் ஒருவாறு ஊகிக்கற்பாலது.

வெகு காலத்துக்கு முன்னமே திருக்கேதீச்சரத் தலம் மண் மழை பெய்து மணல் மூடிப்பின் காடாய் விட்டது என்று கர்ண பரம்பரைக் கதைபுண்டு.

ஒரு கற்பத்திலே மேரு மலையின் மூன்று சிகரங்கள் தென் கடலில் வீசப்பட்டன. அவற்றுள் ஒரு சிகரம் இந்திரன் ஆணையால் தேவதபதியான விசுவகன்மாவால் இலங்காபுரியாக அமைக்கப்பட்டது.

சமய குரவர்களாகிய நாயன்மார் காலத்திலும் திருக்கேதீச்சரம் காடாகவேயிருந்திருக்கலாம். தேவாரப் பாடல்களிற காணப்படும் திருக்கேதீச்சரம் அவர்கள் அக்ககாட்சியிற காட்சியளித்ததாகலாம் எனக் கருதலாம்.

மற்றொரு சிகரம் திருக்கேதீச்சரம். அச்சிகரத்தைக் கொண்டு விசுவகன்மாவின் மூத்த புதல்வனான மகாதுவட்டா ஒரு சிறு நகரஞ் செய்து அதன் மத்தியில் ஒரு சிவஸ்தலத்தையும் அமைத்தான். நகரம் அவன் பெயரால் மகாதுவட்டாபுரம் எனப்பட்டது. அதுவே மாதோட்டம் என மருவிற்று. மத்தியில் அமைந்த சிவஸ்தலம் சிகரத்தின் பெயராகிய திருக்கேதீச்சரம் என வழங்குகின்றது.

"கருத நின்ற கேதீச்சரங் கைதொழக் கடுவினையடையாவே" என்ற ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வாக்கில் கருத நின்ற கேதீச்சரம் கருத்தகத்தே கண்ட மறைந்த கேதீச்சரம் எனலாம்.

மாதோட்டத்தோடு கூடிய திருக்கேதீச்சரம் வேறு. இலங்கை வேறு. இரண்டும் ஒரு காலத்தில் உண்டானவை.

திருக்கேதீச்சரம் சம்பந்தப் பிள்ளையாராலும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாராலும் பாடப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தது. திருக்கேதீச்சரம் என்னும் நாமம் திருநாவுக்கரசர் திருநாவால் உச்சரிக்கப்பட்டது. மந்திர சக்தி வாய்ந்தது. இவ்வாற்றால் தனக்குத் தானே இணையாய் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த புனிதத் தலம் திருக்கேதீச்சரம்.

மூன்றாஞ் சிகரம் கந்த மாதனம். இது இராமர் அணைக்கட்டிய போது நிலப்பரப்பாக அமைக்கப்பட்டது.

புனிதம் மிக்க தெய்வீக சிவதலங்கள் வழிபடும் பக்குவர்களாகிய காலத்தில் மறைவதும், பக்குவர் சிலரின் தவ விஷேத்தினால் ஒரு பாகமோ முழுவதுமோ வெளிப்படுவதும் இயற்கை என்று அறிந்தோர் கூறக் கேட்டதுண்டு.

கால அடைவில் கந்த மாதனம் இராமேசுவரத்தோடும், மாதோட்டத்தோடு கூடிய திருக்கேதீச்சரம் இலங்கையோடும் இணைந்த விட்டன.

எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் கழித்து, சென்ற நூற்றாண்டு மத்தியில், ஒரே ஒரு ஆறுமுகநாவலர் இரு தயத்தில் திருக்கேதீச்சர எண்ணம் கருக் கொண்டது. "யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை" என்ற துண்டுப் புத்தகத்தில் இறுதிப்பந்தி.

மற்றொரு கற்பத்தில் இமாசல கைலாசத்தின் மூன்று சிகரங்கள் தகஷண பூமியில் வீசப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று திருக்கோணமலை; அது இலங்கையில் வீழ்ந்தது.

"சைவ சமயிகளே! தேவாரம் பெற்ற சிவஸ்தலங் களுள் இரண்டு இவ்விலங்கையில் உள்ளன. அவை களுள் ஒன்றாகிய திருக்கோணமலைக்குச் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றிருக்கின்றது. மற்றொன்றாகிய திருக்கேதீச்சரத்துக்கு, திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றும் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் திருப்பதிகமொன்றும் இருக்கின்றன. இத் திருக்கேதீச்சரம் வடமாகாணத்தின் கண்ணுள்ள மன்னாருக்கு அதி சமீபத்திலிருக்கின்ற மாதோட்டத் திலுள்ளது. இத்திருக் கேதீச்சரம் அழிந்து காடாகக் கிடக்கின்றதே! புதிது புதிதாக இவ்விலங்கையில் எத்தனையோ கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றனவே! நீங்கள் இந்த மகாஸ்தலத்தைச் சிறிதும் நினையாத தென்னையோ! இவ்விலங்கையிலுள்ள விபுதிதாரிகள் எல்லோருஞ் சிறிது சிறிது

மற்றவை திருக்காளத்தியும், திருச்சிராப்பள்ளியுமாம்.

மூன்று தகஷண கைலாசங்கள்.

திருக்கோணமலையைக் கைலாசம் என்று வழங்குவது போல, மேரு சிகரமாகிய திருக்கேதீச்சரத்தை அவ்வாறு வழங்குவதில்லை.

மகா துவட்டாவுக்கு இருவர் தம்பியர். ஒருவர் மது. மற்றையர் மயன். மயன் புதல்வி மந்தோதரி. நித்திய கன்னிகைகள் வரிசையைச் சேர்ந்த உத்தமி மந்தோதரி இராவணன் மனைவி. இராவணன் மணக்கும் போது அவள் வயிற்றிற சிவகர்ப்பமாயிருந்து இலங்கையிற

உபகரிக்கிலும் எத்துணைப் பெருந்தொகைப் பொருள் சேர்ந்துவிடும். இதை நீங்கள் எல்லீருஞ் சிந்தித்து இத்திருப்பணியை நிறைவேற்றுவீர்களாயின் அருட் கடலாகிய சிவபெருமான் உங்களுக்கு அருக்கிரகஞ் செய்வார்.”

எனக் கூறிச் சைவர்களை ஊக்கப்படுத்துகின்றார் நாவலர் பெருமான்.

திருக்கேதீச்சர நிலம் அரசாங்கச் சொத்தாய் வடமாகாண அதிபதியின் அதிகாரத்தில் இருந்தது. நாவலரின் இளமைக்காலத்தில் “டைக்கும்” மத்திய காலத்தில் “றசலும்” மாகாண அதிபதிகளாயிருந்து நாவலருக்கு உறுதுணை புரிந்தார்கள். அவர்கள் காலத்தில் திருக்கேதீச்சர எண்ணம் கருக் கொண்டிருக்கு மாயின் நாவலர் பெருமானே விதிப்படி சிவாலயம் எடுத்துப் பூசைக் கிரமம் முதலியன பற்றிப் பத்தியுஞ் செய்து வைத்திருப்பார்.

றசலைத் தயாநிதி என்கிறார் நாவலர். றசலுக்குப் பின் வந்தவர் துவைனம். திருக்கேதீச்சர நிலத்தை துவைனம் மூலம் நாவலர் பெற விரும்பவில்லை. காரணம் துவைனத்தின் உத்தியோக நடைமுறையில் நாவலருக்கு அருவருப்பு உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று ஊக்கிலலாம்.

பெரியோர்கள் நீதிநெறிக்குப் புறம்பானவர்களிடம் எதையும் பெற விரும்புவதில்லை. இதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் உள. நீதிக்குப் புறம்பானவர்களின் உதவி. எடுத்த கருமத்தை மாகபடுத்தும் என்பதைப் பெரியோர்கள் நன்கு அறிவார்கள்.

நாவலரின் அந்திம காலத்தில் துவைனத்தின் அநீதி மிகப் பிரகாசமாகியது. மழையின்றிப் பஞ்ச காலத்திலும், பேதி நோய்க்காலத்திலும், ஏழைகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அரசாங்க உதவிகளை துவைனமும், கீழுள்ளவர்களும் அப்படியே உறிஞ்சி விட்டார்கள்.

சமயம் சமயம்!

இது நல்ல சமயம்!

வெகு சனத் தரோகம்!

என்ற துண்டுப் புத்தகங்கள் துவைனத்தின் மீது நாவலர் தொடுத்த வச்சிர குலிசங்கள்.

“யாழ்ப்பாணத்துக் கச்சேரி, அநீதி, பொய், கோள், முதலிய புத்தகங்கள் படிப்பிக்கிற கலீச (College) அதற்குத் தலைவர் (Principal) துவைனந்துரை, ஊபாத்தியாயர்கள் பாவந் தோன்றிய நாளையிற்றோன்றிய பாதகன்” ஆகிய முதலியார் முதலிய சில உத்தியோகத் தர்கள். அவர்கள் படிப்பிக்கின்ற தாலுகாப் பள்ளிக்கூடங் கள் (Taluk Schools) சில தலைமைக் காரர்களுடைய தானங்கள்.

(இது நல்ல சமயம் - 5 ஆம் பக்கம்)

ஏழைகளுக்கிரங்கி இவ்வாறெழுதிய நாவலர் பெருமானின் தைரியம் பற்றி என்ன நினைக்கலாம். மேற்காட்டிய மூன்று கட்டுரைகளும் நாவலர் பிரபந்தத்தில் உள்ளவை. யாவரும் படித்து நாவலர் யார் எத்தகையினர் என்பதை ஊன்றி உணரக் கடவர்கள்.

நாவலர், குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி பரியந்தம் துவைனத்தின் ஊழல்களை எடுத்துக் காட்டி வாதித்தார். துவைனம் தம்மீது ஏற்றும் குற்றங்களைப் பரிகரியாத வழி உத்தியோக இழப்பு ஒன்றோ உடற்றண்டமும் பெறும் நிலை நேர்ந்தது. துவைனம் செய்வதறியாது திகைத்தார்.

இந்நிலையில் நாவலர் பெருமானுக்கு அழைப்பு வந்து விட்டது. நாவலர் மறைந்தார் என்ற வார்த்தை கேட்ட அக்கணமே துவைனத்துக்கு விழிப்புணர்ச்சி உண்டாகியது. கச்சேரிக்கு விடுதலை அளித்து, கச்சேரி உத்தியோகத்தர் அனைவரையும் நாவலர் பெருமானின் இறுதிச்சடங்கில் பங்கு பற்றச் செய்தார். அடுத்த சில ஆண்டுகளுக்குள் திருக்கேதீச்சர நிலத்தை அந்நிய மதத்தர் கைப்படாமல் வெகு திறமையாகச் சைவர்களுக்கே ஆக்கி வைத்தார் துவைனம். நாவலர் பெருமான் துவைனத்தைக் கேளாமலே காரியம் நிறைவேறியது.

நாவலர் பெருமானின் தவ சக்கி இருந்தவாறு

நன்றி : சிவதொண்டன் சிறப்பு மலர் 1965

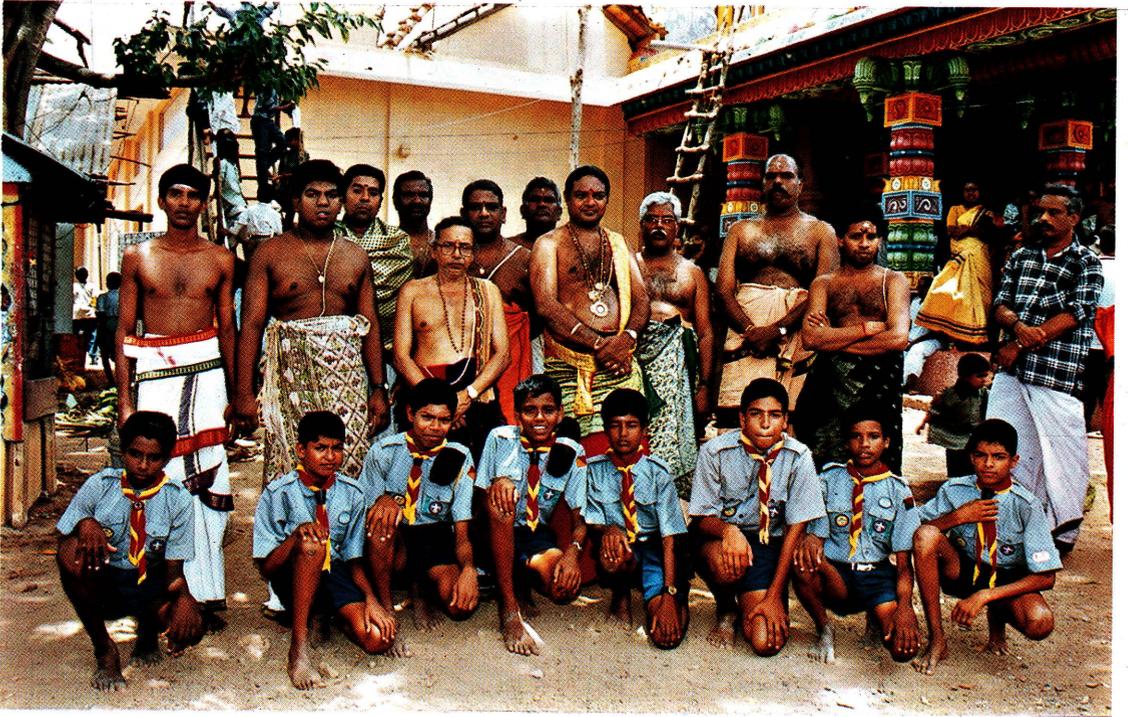
கும்பாபிஷேக குருக்கள், தர்மகர்த்தாக்களுடன்
ஆலய தொண்டர்கள்

கும்பாபிஷேகக் குருக்கள், ஆலய தர்மகர்த்தாக்களுடன்
வண தொண்டர்கள்

கும்பாபிஷேக குருக்கள், தர்மகர்த்தாக்களுடன்
பாடசாலை மாணவிகள் (தொண்டர்கள்)

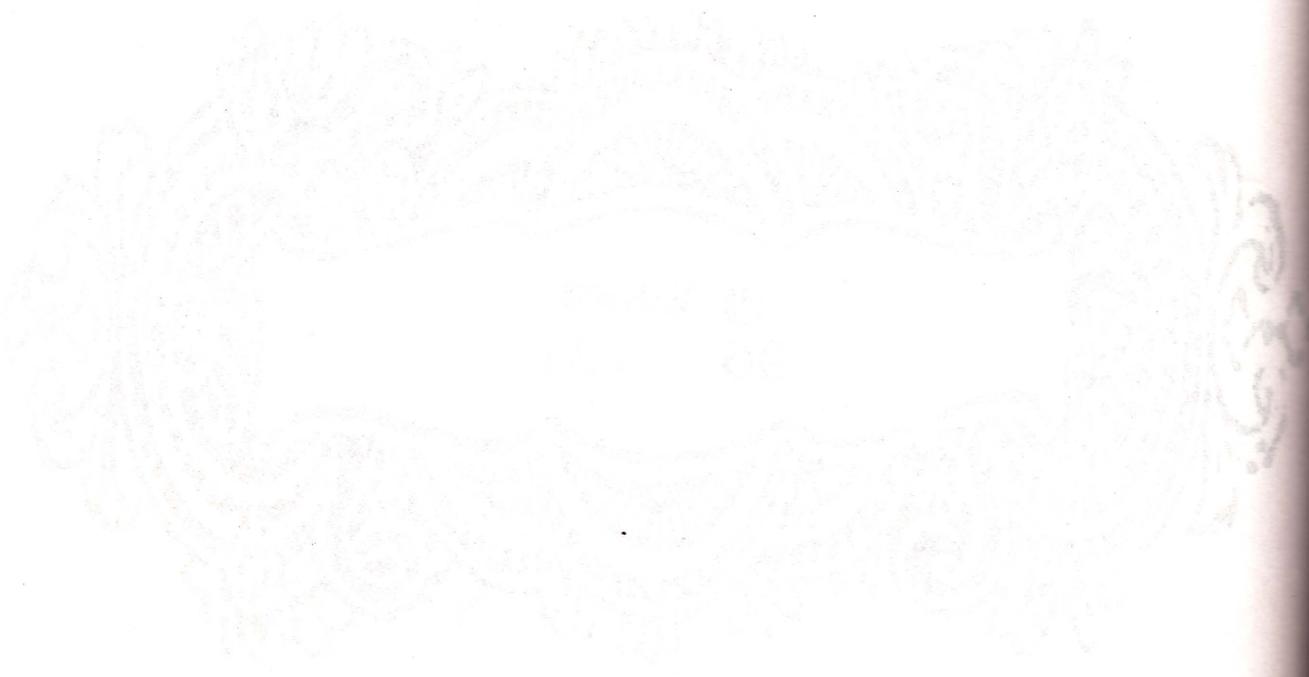

கும்பாபிஷேக குருக்கள், ஆலய தர்மகர்த்தாக்களுடன்
வவுனியா மாவட்ட சாரணர்கள்.

1723

முருகன்
96 - 121

6
L
6
6
L
6
L
(
L
0
02
03
04
05
06

வட
தே
இத

சுமரி முருகன்

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்

உயர் பட்டப் படிப்புகள் பீடாதிபதி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

01. குமரக் கடவுள்

பண்டைத் தமிழர் வணங்கிய கடவுள், குமரன். அவன் அழகன் என்பதனாலே முருகன் எனவும் போற்றப்பட்டான். பழந்தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகனைக் குமரன் என்று அழைத்ததன் பின்னணி யாது? குமரன் என்னும் இச்சொல் வடசொல்லாகிய “குமார்” என்பதிலிருந்து வந்தது எனப்பலர் கூறிவரும் வழக்கம் உண்டு. அவ்வாறாயின் அச்சொல்லை “குமார்”, “குமாரன்” என்றே நாம் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், எமக்குக் கிடைக்கும் மிகப் பழைய இலக்கியச் சான்றுகளிலே “குமாரன்” என்னும் சொல்லாட்சியை நாம் காண முடியாதுள்ளது. இதற்கு மாறாக, திருமுருகாற்றுப் படைக்கு எழுதப்பட்ட பழைய உரையிலே,

‘குமரவேளை மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடிய திருமுருகாற்றுப் படைக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்து வாசி நச்சினார்க்கினியர் செய்தவுரை முற்றிற்று’

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கே குமரவேள் என்னும் சொல் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய பல புலவர்களுடைய பெயர்களிலே “குமரன்” என்னும் சொல் சேர்ந்து வருவதைக் காண முடிகின்றது. அப்படியான பெயர்கள் வருமாறு.

01. வேம்பற்றூர்க் குமரனார், இவர் பாடிய பாடல்கள் அகநானூறு 157 : புறநானூறு 317
02. உறையூர் சல்லியன் குமரனார். அகம் 44ம் பாடலைப் பாடியவர்.
03. செல்லியன் குமரனார். நற்றிணை 141ஆம் பாடலைப் பாடியவர்.
04. எழுப்பன்றி நாகன் குமரனார், அகம் 138, 240ஆம் பாடல்களைப் பாடியவர்.
05. கூற்றன் குமரனார் நற். 244ஆம் பாடலைப் பாடியவர்.
06. மருங்கூர்ப்பட்டினத்து சேந்தன் குமரனார் நற்.289 ஆம் பாடலைப் பாடியவர்.

இவ்வாறு பழந்தமிழ்ப் பெயராக நிலவிய “குமரன்” வடமொழிச் சொல் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இப்பெயரின் பின்னணி வரலாறு இன்னும் இதனை உறுதிப்படுத்துவதாயுள்ளது.

பண்டைய தமிழகத்திலே குமரி என்றொரு மலையும் இப்பெயர் கொண்ட ஆறும் இருந்தன. புறநானூறு என்னும் சங்கப்பாடல் தொகுதியிலே,

- “தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்” (06)
 “தென்குமரி வடபெருங்கல்” (17)
 “குமரியம் பெருந்துறை” (67)

என்று குமரி என்னுஞ் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்களுக்கு உரை கூறியவர்கள் “குமரி ஆறு” எனவே குறிப்பிட்டுள்ளனர். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, ஆகிய நூல்களிலே குமரிக்கோடு என்னுந் தொடர் இடம் பெறுகின்றது. இங்கு குமரி என்னுஞ் சொல் மலையைக் குறிக்கின்றது. பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்திலே இருந்த குமரி மலையும் அம்மலையினின்று ஓடிய குமரி ஆறும் சிலப்பதிகார காலத்திலே கடலுக்குள்ளே அமிழ்ந்து விட்டன என்னுஞ் செய்தி “குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள” (சிலம்பு : 20) என்னும் பாடலடி மூலம் பெறப்படுகின்றது.

முருகனைப் பழந்தமிழர் மலைத் தெய்வமாக வணங்கிய காரணத்தால் குமரி மலையிலே வீற்றிருந்தவனைக் குமரன் என்று பழந்தமிழர் போற்றியது வியப்பில்லை. திருமுருகாற்றுப்படை பாடப்பட்ட காலத்திலே குமரிமலை கடலினுள் அமிழ்ந்து போயிருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் நக்கீரர் முருகனுடைய படை வீடுகளுள் ஒன்றாக அதனையும் குறிப்பிட்டிருப்பார்.

குமரிமலையும் ஆறும் இருந்த பரந்த நிலப் பரப்பினைக் குமரிக் கண்டம் எனப் பிற்கால ஆய்வாளர் கொள்ளுவதிலே ஒரு பொருத்தப்பாடு இருப்பதும் தென்படுகின்றது. அம்மலையும் ஆறும் கடலுக்குள் அமிழ், அக்கண்டமே உடைந்து துண்டுகளா கியிருக்கலாம். இக்குமரி என்னுஞ் சொல் பண்டைய திராவிடர்களிடம் கிழக்கு நோக்கிப் போயிருக்கலாம் என்னும் எடுகோளுக்குச் சான்றாக யப்பானில் பண்டைக் காலத்தில் குமரி என்னும் பெயருடைய மலை இருந்த மையைக் காட்டலாம். “தமிழர் யப்பானியர் வழிபாட்டு நடைமுறைகள்” (பரமேஸ்வரம், ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் ஆலய மகாகும் பாபிலேஷ்க மலர், யாழ் பல்கலைக்கழகம், 1991) என்னுங் கட்டுரையிலே மனோன்மணி சண்முகதாஸ் பின்வரும் யப்பானியப் பாடலை மேற்கோளாக எடுத்தாளுகிறார்.

கழு சபரு	அணங்கு உறை
இபநெ கொகொசிகி	முணை அச்சந் தருமே
மி யொசிநு நொ	ஓளீர் யொசிநு
மி குமரி யம நொ	உயர் குமரி மலை
மிரெப கருசி மொ	காணின் வியப்பாகுமே

யப்பானியருடைய மலை வழிபாட்டைத் தமிழருடைய மலை வழிபாட்டுடன் ஒப்பிட்டுமிடத்து இப்பாடலை மனோன்மணி மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார்.

எனவே, தமிழ் “முருகன்”, “குமரன்” எனப் பெயர் பெற்ற தன் பின்னணி ஒரு பெரிய வரலாற்றுப் பெருமையுடையது. குமரிக் கண்டம் பற்றிய ஆய்வு இவ்வரலாற்றினை எதிர் காலத்திலே தெளிவுறுத்தும்.

02. முருகனும் தமிழும்

முருகன் தமிழ் மக்களின் அழகுத் தெய்வமாகவும், மலையுறைக் கடவுளாகவும், “வெற்றி வேல்போர்க் கொற்றவை சிறுவனாகவும்” வணங்கப்பட்டு வந்துள்ளான். பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கை இயற்கையோடு இயைந்தது. வாழ்க்கை நடைமுறைகள் இயற்கை நிலைக்கேற்பவே அமைந்தன. தமது ஆற்றலுக்கு மேற்பட்டவற்றைத் தமிழர் உயர்ந்த நிலையில் வைத்து வழிபாடு செய்தனர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பழைய வழிபாட்டு நடைமுறைகளைத் தெளிவுறப் பதிவு செய்து வைத்துள்ளன. “போர்க்களம் இரத்தத்தாற் செந் நிறத்தையுடைய களமாகும் படி அசுரர்களைக் கொன்று இல்லையாக்கிய இரத்தத்தாற் சிவந்த அம்பையும், சிவந்த கொம்பையுடைய யானையையும், உழல இட்ட வீர வானையுமுடைய முருகக் கடவுளுக்குரிய இம்மலையானது சிவப்பாகிய பூங்கொத்துள்ள காந்தள் மலர்களுடையது” என்னும் பொருளமைய.

‘செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த்தேய்த்த செங்கோ லம்பிற செங்கோட் டியானைக் கழறொடிச் சேஎய் குன்றம் குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே’

என்னும் குறுந்தொகை முதலாவது பாடல் அமைகின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலே பல இடங்களில் முருகன் தமிழர் கடவுளாகப் பல நிலைகளிலே குறிப்பிடப்படுகிறான்.

இவ்வாறு தமிழ் நாட்டு வழிபாட்டு நிலைக்கேற்ற கடவுளாயமைந்த முருகனை வடநாட்டுத் தொன்மச் செய்திகளுடன் இணைத்து நோக்கும் மரபு திருமுருகாற்றுப் படையிலும் பரிபாடலிலும் காண முடிகின்றது. ஆறுமுகங்களும் பன்னிரு தோள்களும் அவன் உருவில் இணைக்கப்படுகின்றன. கோழியும் மயிலும் அவனுடன் சேர்கின்றன. பன்னிரண்டு கை களுக்கும் முறையே மறியும், மயிலும், சேவலும், வில்லும், மரனும், வாளும், ஈட்டியும், கோடரியும், மழுவும், கனலியும், மாலையும், மணியும் கூறப்பட்டன. திருப்பரங்குன்றம் செவ்வேள் உறையும் சிறப்பிடமாகக் கூறப்பட்டது. அது பொதுவான குன்றம் என்றமையாது தொன்மச் செய்திகளோடு பரிபாடல் சிறப்பிக்கும் குன்றமாயமைகின்றது. திருமாலும், சிவபெருமானும், பிரம்மனும், ஆதித்தர் பன்னிருவரும், அசுவினி மருத்துவர் இருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், ஏனைத் தேவர்களும், அசுரர்களும், முனிவர்களும், செவ்வளைக் காண மண்ணுலகில் அமைந்த குன்றமென விளக்கப்பட்டுள்ளது. எப்படி யாயினும் தமிழரின் உயர்நிலைக் கடவுளாகவே முருகன் கருதப்பட்டு வந்துள்ளான். ஆனால் இந்நிலை கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் மாற்றமடையலாயிற்று.

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் எழுந்த பக்திப் பாசுரங்களெல்லாம் சிவனையும் திருமாலையுமே கடவுளர்களாகப் பாடின. தேவாரங்களிலே முருகன் முதலிலைப் படுத்திக் கூறப்பட்டான். சிவனுடைய பிள்ளைகளுள் ஒருவனாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். நகையாடுவது போல சிவனுடைய குடும்பத்தைப்பற்றிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவோணகாந்தன் தளிப் பதிகத்திலே “அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை” என்று குறிப்பிடுவதை இங்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம். பக்திப் பாசுர காலத்தை அடுத்துத் தோன்றிய காவியங்களும் இதே நிலையினையே பின்பற்றின. சமண பௌத்த காவியங்களை விடுத்து நோக்கின், திருமலை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு கம்பராமாயணமும், சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு பெரிய புராணமும் தோன்றின. ஆனால் இந்நிலைமை கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் மாற்றமடைந்தது.

கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே முருகனை உயர்நிலைப் படுத்தும் காவியமாக கந்தபுராணம் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியராலே பாடப்பட்டது. பண்டைத் தமிழருடைய கடவுளாகிய முருகன் வட மொழித் தொன்மங்களின் கந்தனுடன் இரண்டறக் கலந்த நிலையைக் கந்தபுராணத்திலே காண்கின்றோம். எனினும் இக்காவிய நூலுக்குப் பின்னர் பல தமிழ்ப் புலவர்களாலே முருகன் மீண்டும் நினைவு கூரப்படுகிறான். இதற்கு ஒரு காரணமுண்டு.

கி.பி. பதினென்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இஸ்லாமியருடைய படையெடுப்புகள் நிகழ்ந்தன. தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்த இப்படையெடுப்புகளால் சாவச்சம் கூற்றுவன்ச்சம் பலருடைய மனத்திலே குடி புகுந்தன. இவ்வச்சத்துக்குக் காரணமான இஸ்லாமியரை முறியடிக்கப் படையும் படைத் தலைவர்களும் வேண்டப்பட்டனர். அத்தலைவர்களே சாவச்சத்தைத் தீர்க்கக் கூடியவர்களாக நம்பப்பட்டனர். எனவே அருணகிரி நாதர் போன்ற புலவர்களுக்குச் சேனைத் தலைவரெனப்படும் முருகன் அமைதியளிப்பவனாயினான். பகவத்கீதையிலே கண்ணன்.

‘ஜோதிகளில் நான் சூரியன். தேவர்கள் கூட்டத்திலே நான் இந்திரன். உருத்திரர்களில் நான் சங்கரன். மலைகளில் நான் மகாமேரு. நீர் நிலைகளில் நான் சமுத்திரம்: மாதங்களிலே நான் மார்கழி சேனைத் தலைவர்களில் நான் கந்தன்.....’

என்று கூறுகின்றான். இதனாலே சேனைத் தலைவனாகிய கந்தன் பல தமிழ்ப் புலவர்களாலே நினைவு கூரப்படுகிறான். இவ்வாறு முருகனைப் பாடிய புலவர்கள் இடையிடையே அவன் தமிழர் தம் கடவுள் என்னும் நினைவு வரும் போதெல்லாம் அவனுடன் தமிழையும் இணைத்துப்பாடும் போக்கினை அவர்களிடையே பாடல்களிலே காணக்கூடியதாயுள்ளது.

அருணகிரிநாதர் முருகன் ஒருவனையே பாடும் போக்குடையவர். அவர் தன்னுடைய கந்தரலங்காரத்திலே.

‘மொய்தா ரணிசூழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால் வைதா ரையுமங்கு வாழவைப்போன்’

என்று (22) பாடுகின்றார். கந்தன் பற்றிய வட மொழித் தொன்மக் கதைகளையும், பெருந் தொகையான வடமொழிச் சொற்களையும் பெய்து பாடும் அருணகிரிநாதர் அவற்றிடையே செந்தமிழையும் நினைத்துக் கொள்வார். எடுத்துக்காட்டாக.

'சிகராத்ரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலும் செந்தமிழார் பகரார்வ மீபணி பாசசங் க்ராம பணாமகுட நிகராட் சமபட்ச பட்சி தூரங்கநிருபகுமரா குகராட் சசபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே'

என்னுஞ் செய்யுளை (52)க் காட்டலாம். செந்தமிழ் நூல் விரித்தோனாகவும் முருகன் அருணகிரியாராலே பாடப்படுவதை,

'சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச், செஞ்சுடர்வேல் வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை, விளங்குவளர்ளிக் காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனை கார்மயில் வாகனனைச் சாந்துணைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே'

என்னும் பாடலிலே (72) காணமுடிகின்றது. அருண கிரியாருக்கு முன்னரும், அவர் காலத்தும், பின்னரும் செய்யுளியற்றிய புலவர்கள் பலர் முருகனை யுந் தமிழையும் இணைத்துப் பாடியதைப் பல நூல்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம். திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழ் பாடிய பகழிக்கூத்தர் பல இடங்களிலே முருகனை யும் தமிழையும் பாடுகின்றார். தாலப் பருவத்தினைப் பாடுமிடத்தில் "தென்றலுடன் தமிழ் தேர் தென்பொதியம் பயில் வாழ்தேனார் தார்மார்பா" என்றும் "சரவண மருவந் தண்டமிழ் முருகா தாலோ தாலேலோ" என்றும்

'செங்கனி மணிவாய் தங்கிய நாகைதா தேவா சீறாதே திண்டிறன் முருகா தண்டமிழ் விகார சேரார் போரேறே'

என்றும் பாடியுள்ளார். முத்தப் பருவத்திலே "குறுமுனிக்குத் தமிழுரைக்குங் குழவி முத்தந் தருகவே" என்று கூறுகின்றார். சிறுதேர்ப் பருவத்தில்.

'முலைநெறிக் கும்புனிற் றெருமைவாயுஞ்சிறுவர் மொழியும் பரந்த வழியுஞ் செந்தமிழ் மணக்குந் திருச்செந்தில் வேலனே சிறுதே ருருட்டி யருளே'

என்று திருச்செந்தூர் முருகனைச் "செந்தமிழ் மணக்கும்" கடவுளாகப்பாடுகின்றார்.

தமிழ்ப் புலமைக்கே அடிப்படையானவன் முருகன் என்பதையே குமரகுருபரசுவாமிகள் பல செய்யுட்களுடாகப் புலப்படுத்துகிறார். அவர் பாடிய கந்தர் கலிவெண்பாப் பிரபந்தத்தில்

'எழுத்துமுத லாம்ஐந் திலக்கணமும் தோய்ந்து பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்து ஒழுக்கமுடன் இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனை அகற்றி'

என்று தமிழ்ப் புலமையைக் காத்தருளும் கடவுள் என முருகன் போற்றப்படுகிறான். குமரகுருபருடைய முத்துக் குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்தில் தாலப்பருவத்தில்,

'தண்ணொளி பொங்கிய கருணா நிதியே தாலோ தாலேலோ சங்கத் தமிழின் தலைமைப் புலவா தாலோ தாலேலோ

என்று முருகன் தமிழ்ப் புலவனாய்த் தமிழ்ச் சங்கத்துத் தலைவனாய் வீற்றிருந்த வரலாற்றை நினைவூட்டுகிறார். முத்தப் பருவத்தில் "மும்மைத் தமிழ் தேர் கந்தபுரி முருகா முத்தந் தருகவே" என்று முத்தமிழுடனும் முருகனை இணைத்துப் பாடுகின்றார்.

முத்தமிழ் வல்லவனாகவும், தமிழ் மொழியை விரும்புவனாகவும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் வீற்றிருந்த சங்கத்திலே வீற்றிருந்த தலைமைப் புலவனாகவும் முருகன் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் எழுந்த பிரபந்தங்களிலே குறிக்கப்படுகின்றான். பண்டைத் தமிழருடைய கடவுள் என்பதனாலே அவன் தமிழ்க் கடவுளாகவும், தமிழுடன் நெருங்கிய இயைபுடைய வனாகவும் கருதப்பட்டான். தமிழ்ப் பாடல்கள் இதற்குச் சான்று வழங்குகின்றன.

03. முருகன் கழல்

மலைக் கடவுளான எங்கள் தமிழ் முருகனை வணங்குபவர் அவன் அருள் பெறுவர். அவனுடைய பாதங்களை இடையறாது நினைப்பவர் இன்னருள் பெறுவர்.

இறைவன் கழலை இடையறாது நினைப்பதால் என்ன பயன் கிட்டுமென அருணகிரிநாதர் அருமையாக எடுத்துக் கூறுகிறார். நாங்கன் பிறக்கும் பொழுது எங்களைப் படைக்கும் பிரம்மதேவன் எங்கள் தலையிலே என்ன விதியை எழுதி வைத்திருக்கிறானோ. அது மாறாமல் அப்படியே நடக்கும் என்று இந்துக்கள் நம்புகின்றார்கள். "தலை விதியை மாற்றமுடியாது" என்ற கூற்றுக்களெல்லாம் இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே தோன்றின. ஆனால் இத்தகைய தலைவிதியையே முருகப் பெருமானுடைய கழலடி மாற்றிவிடுவது மாத்திரமல்ல அதனை முற்றாக அழித்துமே விடும். கந்தரலங்காரத்தில் அருணகிரியார் இதனைக் கூறும் பொழுது ஒன்று பட்டு, அதுபட்ட இடத்திலுள்ள ஒன்றை அழித்ததாம் எனப்பாடுகிறார். திருச்செந்தூரிலுள்ள வயல்களிலே வெட்டுக்கிளிகள் பட்டு, அந்த வயற்பொழிலே அழிந்து விட்டது. பூக்களையுடைய கொடிபோன்ற பெண்களுடைய மனம் மயக்கம் பட்டு அழிந்தது. முருகப் பெருமானுடைய வேற்படை பட்டுக் கடலும் சூரனும் கிரௌஞ்சமலையும் அழிந்தன. இதே போன்று அப்பெருமானுடைய திருவடிபட்டுத் தன்னுடைய தலையிலே பிரம்மதேவன் இட்ட கையெழுத்து அழிந்து விட்டது என அருணகிரியார் எல்லோருக்கும் தன் தலையைக் காட்டிக் கூறுகிறார்.

'சேல்பட்டழிந்தது செந்துர் வயற்பொழில், தேங்கடம்பின் மால்பட்டழிந்தது பூங்கொடியார் மனம், மாமயிலோன் வேல்பட்டழிந்தது வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன் கால்பட்டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே'

அருணகிரியாருடைய இப்பாடல் கழல் எவ்வாறு எமக்கு அருளுமென்பதைக் காட்டுகின்றது.

முருக தத்துவம்

அருள்மொழிச்செல்வர் வாக்கீசகலாநிதி கனகசபாபதி - நாகேஸ்வரன், எம். ஏ
முதுநிலைவிருவரையாளர். மொழித்துறை. சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம். பெலிஹூல்லோயா.

“மலைப்பக்கங்களில் தோன்றிய இறைவனது தோற்றம் சிவந்த இளைய வடிவமாய்த் தோன்றியமை கண்டு தமிழ் மக்கள் அத்தெய்வத்தைச் “சேயோன்” என்னும் பெயரால் அழைத்து மகிழ்ந்தனர். சேயோன் செந்நிறமானவன். அவனை “முருகன்” என்று கூறுவதும் உண்டு. முருகு என்னும் சொல்லுக்கு இளமை, அழகு, கடவுள் தன்மை, முதலிய பல பொருள்கள் சொல்லப் படுகின்றன. எல்லாம் அம் மலைப்பக்கத்துக் காட்சி களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் ஒக்கும் : பின்பு இச் “சேயோன்” என்பதைச் “சிவன்” என்றும் சான்றோர் வழங்கினர். இவ்வகைகளை யெல்லாம் உற்றுநோக்கும் போது, தெளிவுணர்வான ஒரே கடவுளைப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள், இங்ஙனம் சேயோனாகவும் மாயோனாகவும் அழைத்து வழிபட்டு வாழ்ந்தனரென்று தெரிகின்றது”. எனவுரைக்கிறார். “இளவழகனார்” என்னும் தி. சு. பாலசுந்தரன். கந்தபுராணம் சிவனும் முருகனும் வேறல்லர் என்று கூறும். தொல்காப்பியத்தில்,

“சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்” என்று நூற்பா வருகின்றது.

இலக்கியம், புராணம், வழிபாட்டுமரபு, வாழ்வியல் நெறி, கலைகள், விரதங்கள் என்னும் அடிப்படைகளிலே முருக தத்துவங்களை விளக்கி விபரிக்கலாம். சிந்துவெளி நாகரிகம், கிரேக்க நாகரிகம், யூப்பிரற்றீஸ், ரைகிரீஸ் நாகரிகம், மொசப்பத்தேமிய நாகரிகம், மேலைத்தேச நாகரிகம், கீழைத்தேச நாகரிகம், கிறிஸ்தவ நாகரிகம், முஸ்லீம் நாகரிகம், என்பன போன்று “யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம்” என்பது ஒரு தனிக்கலாசார மகிமை கொண்டுள்ளது. “யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் கந்தபுராண கலாசாரமே” என்பது நாவலர் வழி வந்த பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கூற்று. இலங்கையிலே சைவ மரபு வேரூன்றி இருக்கிறது. இதற்கான காரணம் என்ன? ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இது போன்ற வினாவை எழுப்பி,

எத்துணைக்காலம் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்பினும், படிப்பினும் எட்டுணையும் தெவிட்டாது தித்தித்தமுதாரும் அதியற்புத அதிமதுரத் திவ்விய வாக்காகிய கந்தபுராணத்துள்ள பதியி லக்கணத் திருவிருத்தங்களைக் கேட்டல், சிந்தித்தலால் இவர்கள் உள்ளத்து ஊற்றெடுத்த மெய்யுணர்வேயாம்”

என்று விடையும் தருவார் நாவலர் பெருமான். அந்தவகையிலே இலங்கைச் சமய மரபில் தமிழ்ப் புராணங்களுள் ஒன்றாகிய கந்தபுராண உணர்ச்சியின் முக்கியத்துவத்தினையும் சமய இலக்கிய மரபிலே கந்தபுராணத்தின் மகத்துவத்தையும் நாவலர் பெருமானின்

இக்கூற்று தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே சோழர் காலத்தில் எழுந்த தமிழ்ப் புராணங்களிலே சிறப்பு வாய்ந்தது கந்தபுராணமாகும். முருகப்பெருமானைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூலாக இது விளங்குகிறது. முருகப் பெருமான் “திகடசக்கரம்” என்னும் அடியை எடுத்துக் கொடுத்து இந்நூலைப் பாடுவதற்கு அருளினார் என்பது வரலாறு. கந்தபுராணம், உற்பத்தி காண்டம், அசுர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தகூ காண்டம் என அமைந்துள்ளது.

முருகன் மலைவாழ் மக்கள் போற்றும் பெருந்தெய்வம். “குறிஞ்சிக் கிழவன்” என்பது இவனுக்குள்ள ஒரு பெயர் (முருகு.267). “பிறங்குமலை மீமிசைக் கடவுள்” (குறி.208-9). “காடு கெழு நெடுவேள்” (அக.5) எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

முருகப்பெருமானின் திரு அவதார நிகழ்ச்சிகளைப் பரிபாடலில் ஐந்தாம் செய்யுள் நன்கு விவரித்திருக்கிறது. திரிபுராந்தகன் உமையோடு கூடி முருகன் வெளிப்படுவதும், இந்திரன் கருவைச்சிதைத்தலும் பின் அறுமுனிவர் பத்தினியரின் கருப்பத்தில் தங்கியதும், இமயத்தின் உச்சி யிலுள்ள சுனையிலே தாமரைப் பள்ளியில் தோன்றியதும், பிறந்த அன்றே மீண்டும் பகையாய் வந்த இந்திரனை வென்றதும், தோற்ற இந்திராதி தேவர்கள் பெருமானுக்கு ஆயுதங்கள் முதலியன கொடுத்தலும், வேறு பல நிகழ்ச்சிகளும் அப்பாடலிலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நீலக்கடலில் தோன்றும் இளங்குரியனை பொத்துச் செவ்வொளி வீச, ஆறு திருமுகங்களும் அருட்காட்சி நல்க, பன்னிரு கைகளும் பல தொழில் புரிய, மயிலின் மேல் பெருமான் வீற்றிருக்கும் அழகினைத் திருமுரு காற்றுப்படை பலபடியாகப் பாராட்டிப் பேசுகிறது. (1-11:77-125). முருகப் பெருமானின் மேனியின் நிறம் போன்றே அவன் அணிந்துள்ள ஆடை, மாலை, கொடி, முதலியன வெல்லாம் செந்தீப்பிழம்பாகக் காட்சி யளிக்கின்றன. (பரி 19:97) முருகனுடைய உடையை “நலம்பெறு கலிங்கம்” (முருகு.109) என முருகாற்றுப் படையும், “வெண்கூகில்” எனக் (கலி. 105:17) கலித் தொகையும் குறிக்கின்றன.

இவன் மார்பில் கடப்பம் பூமாலையும், முத்து மாலை முதலியனவும் விளங்கும். மாலையில் வள்ளிப்பூவும் இடையிட்டுத் தொடுக்கப்படுமா. (புறம். 23:3, அகம். 120:1-3, பரி 21:10). இவன் தலையில் கடம்பின் கண்ணியும் காந்தள் கண்ணியும் சூடுவான். (நற் 34:8:முருகு 43-44)

மற்றும் பேரொளி வீசும், பல்வகை அணிகளைப் பூண்டு அழகே உருவாய்த் திகழ்வான். (குறி. 51: குறு 1:3) முருகப் பெருமான் ஏறிச்செல்லும் - ஏறிச்செலுத்தும் ஊர்தி பிணிமுகம் என்னும் யானையும் (குறு 1:2: புறம் 56:8) மயிலும் ஆகும். (பரி 18:26) இவை இவனது கொடியாகவும் விளங்குவனவாம் (பரி 19:90:91). இவை தவிர கோழிக்கொடியும் அவனுக்குண்டு (முருகு. 380:39). முருகப்பெருமான் கொண்டுள்ள ஆயுதங்களுள் வேல் மிகவும் சிறப்பாகப் போற்றப் பட்டுள்ளது. (குறி. 51:52: சிறுபாண் 172, புறம் 380:12, கலி 104:14:105:17) முருகாற்றுப்படை பெருமானின் பன்னிருகைகளின் தொழில்களை வருணிக்காமிடத்தில் அங்குசம் (தோட்டி) ஐயிருவட்டம் (பரிசை) எ.கு (வேல்) என மூன்று ஆயுதங்கள் உள்ளனவாகக் குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. (முருகு 110:11) பரிபாடலில், தேவர்கள் முருகனுக்குப் படையாகத் தந்தனவாகிய மறி, மயில், கோழிவிடுவில், மரன், வாள், ஈட்டி, கோடரி, மழு, கனலி மாலை என்னும் பன்னிரண்டு பொருள்களை அவன் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களிலும் கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முருகன் சீற்றமும் சினமும் மிக்கவன். (புறம். 16:12, அகம் 158:16-17, பதிற். 26:11, பொரு 131) ஒப்பற்ற பெருந்திறல் வாழ்ந்தவன் (நற் 225:1, அகம் 181:6) போரிலே முன்னின்று எந்நாளும் வெற்றியைப் பெறுபவன் (அகம் 1:3, புறம் 14:19:22:29:100:21) முருகன் தேவர் சேனைக்குத் தலைமை தாங்கி, இந்திரனுக்குப் பகையாகிய அசுரர்களை அழித்து, அவனுக்கு வெற்றியளித்தான். (முருகு 260, பரி 1:25:5:63-70, குறு 1:2) முருகன் அழித்த அவுணர்களுள் சூரனைக் கொன்றது முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். சூரன் மாமரவுருவில் கடலில் ஒளிந்து போர்செய்ய, பெருமான் அம்மாமரத்தின் முதலையே வெட்டி அழித்து, அவனை நாசம் செய்தான். (புறம் 23:3-7, பதி 11:16, பரி 5:1-7, கலி 27:15-16) இதற்கடுத்தபடியாகக் குருகு பெயர்க்குன்றமாகிய கிரௌஞ்ச மலையை வேலால் ஏறிந்து அழித்தது முக்கியமான நிகழ்ச்சியாம் (முரு. 256, பரி 8-29).

அசுரப்பயம் நீக்கிய பெருமானுக்கு இந்திரன் தன் மகள் தேவயானையைத் திருமணம் செய்து வைத்தானாம். (முருகு 175, பரி 9:9:58) இவளைத் தேவசேனை என்றும் குறிப்பிடுவர். இவளைப் பெற்ற தனால் முருகன் "மறுவில் கற்பின் வாள்நுதல் கணவன்" (முருகு 6) என்னும் சிறப்பைப் பெற்றான். பின்னர், பரங்குன்றத்தில் குறவர் குடியில் பிறந்த வள்ளி நாச்சியாரையும் மணந்து கொள்கிறான். (முருகு 191-102, பரி 8:69:9:67:14:21-22, 19:95).

தேவயானையை இந்திரன் கொடுக்க மணந்து கொண்டதன்றி, வள்ளிநாச்சியாரை இவன் களவினால் கூடி உடன் கொண்டுபோன நிகழ்ச்சியை "முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளிபோல" (நற்82:4) என உவமையாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார் ஒரு புலவர். தெய்வயானை வள்ளி மணாளராகப் பெருமான் விளங்குகின்றதால் "மங்கையர் கணவமைந்தர் ஏறே" (முருகு 264) என்று புகழப்படுகிறான்.

முருகன் கன்னிப்பெண்களைத் தீண்டி வருத்துபவன் என்றும் (குறி.174-175, நற் 258:10, அகம் 98: 9-10) அந்தத் துன்பத்தை நீக்க அப்பெருமானுக்கு வெறியாட்டு எடுத்து வழிபாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் மக்கள் கருதினர். (புறம் 299:6) வெறியாட்டு எடுத்தலை முருகாற்றுப்படுத்தல் (அகம் 22:11) முருகயர்தல் (குறு 362:1) "வெறி" (ஐங் 243:2, நற் 273: 4-5) வெறியயர்தல் (அக 182: 17-18) வெறியாட்டு என்றும் வழங்குவர். வெறியாட்டில் முருகபூசை பண்ணும் வேலன் வந்து அதற்குரிய சடங்குகளைச் செய்வான். குறவரும் ஆடவரும் பெண்டிருமாய் ஒன்றுகூடி வெறியாட்டு எடுப்பதும், ஊர் மன்றங்களில் குரவைக் கூத்து ஆடி வழிபடுவதும் உண்டு. (முருகு 197, மதுரை 611-615) அந்தணர்கள் நீராடி ஈர ஆடையுடன் உச்சியின் மேல் குவிந்தகையினராய் ஆறெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து, மணம் மிக்க மலர்களால் வழிபட்டனர். (முருகு 184-189) மதுரை மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்ச் சென்று திருப்பரங்குன்றத்து விளங்கும் பெருமானை வழிபட்ட காட்சிகளைப் பரிபாடலில் காணலாம் (பரி 8:96-102, 17:1:8)

முருகன் விரும்பும் கடப்பமரத்தைத் துதித்து வழிபடுவதும் வழக்கமாய் இருந்தது (பரி 17:1:8, குறி 176: 177). இன்றும் யாழ்ப்பாணத்து நீர்வேலிக் கந்த சுவாமி கோவிலின் தலவிருட்டும் கடப்பமரமாகும்.

வழிபாடு இயற்றுவோர் பெருமானுக்குரிய பல்வகை நாமங்களையும் கூறி, அவன் திருவடிகளில் தம் தலை பதிப்புமாறு வணங்கி வழிபட்டனர். (முருகு 253:276)

முருகப் பெருமானுக்கு முருகு (நற் 225:1), முருகன் (புறம் 23:4), வேள் (பட 154), நெடியான் (பரி 19:283), கந்தன் (புறம் 380:12), குமரன் (பரி 91:81), இயவுள் (முருகு 274), மதவலி (முருகு 275), என்னும் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. முருகன் கோயில் கொண்டருளும் திருப்பதிகளில் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவின்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை, என்னும் ஆறு திருப்பதிகளை திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாம். இவற்றுள் குன்று தோறாடல், பழமுதிர்சோலை, என்பன பொதுவாக எல்லா வகையான குன்றுகளையும் சோலைகளையும் கருதிக் கூறினமையாம். "காடும் காவும்" (முருகு :223) முருகன் இருப்பிடம் என திருமுருகாற்றுப் படையில் வரும் முற்குறிப்பின் விளக்கமே இவை.

திருப்பரங்குன்றத்தையும், திருச்சீரலைவாயையும், திருமுருகாற்றுப்படையைத் தவிர பரிபாடல், புறநானூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை, நூல்களும், குறிப்பிடு கின்றன. (பரி 6:8:29, புறம் 55:17-21, அகம் 266:20-21, கலி 27:16)

இயற்கை உடல், அதன் உள்ளுறை உயிர். அவ்வுயிர் முருகு அல்லது முருகன் என்று தமிழ் நாட்டார் கொண்டனர். இவ்வுடல் உயிரை, உலதம்

ஆராய்ந்த வண்ணமாயிருக்கிறது. முருகை, மணமும் இளமையும் கடவுட்டன்மையும் அழகுமுடைய செம்பொருளாகக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு எழுதியுள்ளார் "நவசக்தி" ஆசிரியர் திரு. வி. கல்யாண சுந்தரமுதலியார் (முருகன் அல்லது அழகு 1930)

இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், கடவுட் தன்மையும், அழியா அழகும், அறிவிற் சிறந்த எச்சமயத்த வருங் கொள்ளும் ஆண்டவனுக்குரிய இயல்புகளாம். இவ்வியல்புகள் அமைந்த ஒன்றைத் தமிழ் மக்கள் முருகன் என்று வழத்துகிறார்கள். கைபுனைந்தியற்றா இயற்கை அழகில் கருத்தைப்பதிய வைத்துள்ள ஒருவன் அதனோடு புணருந்தொறும் அவனுள்ளத்துள் சொலற்கரிய இன்பங்கிளர்ந்தெழும்.

"என்றும் இளமையாய் அழகியாய்" என்று முருகனது இயல்பை ஓதிய நக்கீரனார் "உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன் பின்னையொருவரையான் பின் செல்கேன்" என்றும் அருளிச் செய்திருத்தல் காணலாம். என்றும் அழியா அழகை விரும்புவோர் எம்பெருமான் முருகனடியைத் தனக்குரிய புகலாகக் கோடல் வேண்டும்.

என்றெஞ்சம் கல் "நெஞ்சக் கன கல்லு நெகிழ்ந்து ருக" (கந்தரனுபூதி - காப்புச் செய்யுள்) முருகப் பெருமானைத் தொழுதல் வேண்டும். "கடினமான என் மனமெனும் கல்லின்மீது உனது பாதமெனும் அழகிய தாமரை மலருமோ?" என்று தவிக்கும் நிலையை உணர்த்துகிறது அனுபூதி.

"திணியான மனோசிலை மீது உனதான் அணியார் அரவிந்தம் அரும்பும் அதோ?"

(கந்தரனுபூதி:6)

வலன் என்ற அசுரனை அழித்த இந்திரனின் நகரைச் சூறையாடிய சூரனாகிய மாமரம் அழியும் படி செய்த வேலவனே! காலன் வரும்போது அழகிய மயில்மேல் வந்து காட்சி தருவாய்.

"கார்மாமிசை காலன் வரின் கலபத் தேர்மாமிசை வந்து எதிர்ப்படுவாய்"

(கந்தரனுபூதி:10)

முருகப்பெருமான் பிறப்பு இறப்பு அற்றவன் என்பது "பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்"

(கந்தரனுபூதி:12)

நாம் கற்ற கல்வியும் நமது அறிவும் உண்மையாக நமக்குத் தந்தது வேலவன். எனவே பூமியில் வாழும்வரை மயக்கங்களை விட்டு அறத்தையும் உண்மையையும் நாடுங்கள் அவனது திருப்புகழை நாவினால் பாடுங்கள்.

'யாம் ஓதிய கல்வியும் எம் அறிவும் தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால் பூமேல் மயல்போய் அறம் மெய்ப்புணர்வீர் நாமேல் நடவீர் நடவீர் கிளியே'

(கந்தரனுபூதி:17)

கந்தபுராணத்திலே சூரன் முனைப்பின் அடையாளம்: முருகன் திருவருளின் அடையாளம். (அருட்கடவுள்) (மாக்கருணையாளன்). முனைப்பு எப்பொழுதும் அழிந்துபடும். முனைப்பொடுங்கித் திருவருள் பதியப் பதிய அறிவாற்றல் அதாவது ஞானசக்தி எழும். அ.தெழுந்து பாயும்போது முனைப்பு அறுந்துபடும். ஞானசக்தியே முருகன் வேலென்பது. திருப்பெரு வடிவத்தின் தனிச்சிறப்பை விளக்குவது இச்செய்யுள்.

'அண்ணலார் குமரன்மேனி அடிமுதன் முடியின் காறும் எண்ணிலா ஊழ்காலம் எத்திற நோக்கீனாலும் கண்ணினாலடங்கா துள்ளீற கருத்தினாலடங்காதென்பால் நண்ணினானமருக் கென்கை அருளென நாட்டலாமே'

(கந்தபுராணம்)

'ஆங்காரமுமடங்கா ரொடுங்கார் பரமானந்தத்தே தேங்கார் நினைப்பும் மறப்பும் அறார் தினைப்போதளவும் ஓங்காரத் துள்ளினாளுக்குள்ளே முருகன் உருவங்கண்டு தூங்கார் தொழும்பு செய்யாரென் செய்வார் யமகூதருக்கே'

(கந்தரலங்காரம் 55)

'வாசீத்துக் காரணாணாதது பூசீத்துக் கூடொணாதது வாய்விட்டுப் பேசொணாதது - நெஞ்சினாலே மாசர்க்குத் தோணாணாதது நேசர்க்குப் பேசொணாதது மாயைக்குச் சூழொணாதது.

(திருப்புகழ்)

'ஓங்கொளியாய் விசம்பாதி தொழும்பிலும் தனதயல்பை உருவின் மாட்டும் பாங்கு பெறத் தெரீத்ததுபோற் பலபொறியாய் பரமர்வழி பயந்த ஞான்று தேங்கொளியாய் வெளியடர்ந்து வளிதொடர்ந்தொள் ளொளி படர்ந்து தெளிநீர்ப்புக்கு நீங்கி விளையாட்டயர்ந்து தனிகையமர் பெருவாழ்வை நினைந்து வாழ்வாம்'

(தனிகைப்புராணம்)

முருகத்தத்துவம், வேலினத்தத்துவம், மயிலின் தத்துவம், சேவலினத்தத்துவம், திருக்கல்யாணத்தத்துவம், எனவிரியும். முர்த்தித்தத்துவமும், அடங்கும் பிறிதோர் இடத்தில் காணலாம்.

ஆறுமுகமான பொருள்

ஆன்மீக அருளொளி, ஏழாலை நாகலிங்கம் சிதம்பரநாதன் நாவலப்பிட்டி.

ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருளையும், திருவுபதே சத்தையும் பெற்ற அருணகிரியார் வாயிலாகவே நாம் கேட்பது. "ஆறுமுகமான பொருள் நீ அருளல் வேண்டும். ஆதி அருணாசலம் அமர்ந்த பெருமானே" கந்த புராணத்தை ஆக்கித் தந்த கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் ஆறுமுகமான பொருள் என்ன என்பதை அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

'அருவமும் உருவமாகி அநாதியாய்ப் பலவாயொன்றாய்ப் பிரமயாய் நின்ற சோதிப்பினம்பதோர் மேனியாகக் கருணைகூர் முகங்களாறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு ஒருதிருமுருகன் வந்தாங்குதித்தனன் உலகமுய்ய'.

பரம்பொருளாகிய சிவனின் அருளே ஆறுமுகனின் திருவரு. நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து தோன்றிய ஆறுமுகன் ஞானத்தின் திருவரு ஆவான். தீப்பொறிகளிலிருந்து தோன்றியதால் சோதிவடிவின் என்பதாகக் கொள்ளலாம். சூரபன்மன் முதலான அசுரரின் கொடுமையைப் போக்கி, தேவர் குலத்தைக் காப்பதற்காகச் சிவபெருமான் தமது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட அழற் பொறிகளிலிருந்து முருகப் பெருமானைத் தோற்றுவித்தார் என்பது கந்தபுராணம் கூறும் கதை.

கந்தபுராணத்தில் சைவசித்தாந்த உண்மைகள் உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆன்மாக்களைப் பீடித்துள்ள மும்மலங்களே ஆணவம், கன்மம், மாயை, என்பன. இவையே சூரன், சிங்கன், தாரகன் என்னும் அசுரர்கள். குமரக்கடவுளை வணங்கும் கௌமார சமயத்திலே ஆன்மாக்களின் பிறப்பு வீடுபேறு என்பவற்றின் இயல்பும் பிறவும் சித்தாந்த சைவத்தில் கூறுமாறே கொள்ளப்படும். குமரக்கடவுள் சாத்திர ஞானத்தால் வரும் மனக்குழப்பத்தை நீக்கி உண்மை ஞானத்தை உணர்த்தும் ஞானகுருவாகக் கருதப்படுகிறார். இதனாலேயே வேதங்களை நன்கு கற்ற பிரமதேவரைப் பிரணவத்தின் உட்பொருளை வினவி அவர் விளக்கம் கூறத் தயங்கியபடியால் பிரமனைச் சிறைப்பிடித்தார் எனவும், பிரணவத்தின் உட்பொருளைத் தந்தைக்கு உபதேசித்துச் சுவாமி நாதன் ஆனார் என்று கூறும் மரபும் உண்டாயிற்று. முருகன் சிவபெருமானின் குமாரன் என்ற உபசார வழக்கு உண்டெனினும் இருவரும் ஒருவரே.

'மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல் நிறைவுடன் யாண்டுமாகி நின்றிடும் நிலமூர்த்தி அறுமுக உருவாய்த்தோன்றி அருளொடு சரவணத்தில் வெறிகமழ் கமலப்போதில் வீற்றிருந்தருளினானே' (கந்தபுராணம்)

வேதங்களினாலும் மனத்தினாலும் அளக்க முடியாத நிமலன், ஆறுமுகங்களுடன் சரவணப் பொய்கையிலே தாமரை மலரில் வீற்றிருந்து ஆன்ம கோடிகளுக்குத் திருவருள் பொழிகின்றான்.

பரமபதியாகிய சிவன் எதற்காக ஆறுமுகம் கொண்டுள்ளான். "உலகம் உய்வதற்கு" உலகம் உய்ய வேண்டுமானால் அசுரகுணங்களினால் அவஸ்தைப்படாது இறைவன் திருவடியாகிய பரமானந்தத்தில் திளைத்து வாழவேண்டும்.

சிவனால் படைக்கப்பட்ட இப்பிரபஞ்சத்திலே ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு பஞ்சபூதங்களைப் படைத்து அவைகள் இயங்கும் பொருட்டு பஞ்சகிருத்திய நடனம் ஆடுகிறார். நல்வினைப்பயனாக நமக்கு மானிடப் பிறவியைத்தந்ததன் நோக்கம். மீண்டும் மீண்டும் பிறவிக்கடலில் விழுந்து அழுந்தாமல் தனது திருவடித் தாமரைகளை அடைந்து உய்வதற்காகக் கருணை கூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு உதித்தனன்.

ஆறு திருமுகங்களுடையவரும், கருணையே குடிகொண்டவரும் கடப்பமாலை அணிந்தவருமாகிய எம்பெருமான் வாசனை வீசுகின்ற தாமரையுள்ள சரவணப் பொய்கையும் கந்தபுரியும் கந்தவெறும் செங்கமுநீர் உதிக்கும் திருத்தணியும் காஞ்சிபுரத்துக் குமரக் கோட்டமும் திருவேரகமும், சோலைமலையும், திருப்பரங் குன்றும், திருவாவணக்குடியும், திருவேங்கடமலையும், ஈழமணித்திருநாட்டிலுள்ள கதிர்காமம், மாவிட்டபுரம், நல்லூர், மஞ்சவனப்பதி, செல்வச்சன்னிதி, என்னும் திருத்தலங்களிலும் வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமிகோவிலும் உறைந்து அருள்புரிகிறார்.

இந்த ஆறுமுகமான பொருளை எம் முன்னோர்கள் வேதம் நான்கினிலும் மெய்ப்பொருளானவன், வினை தீர்க்கும் வேலவன், குன்றுதோறாடும் குமரன், கந்தன், கடம்பன், கதிர்வடிவேலன், கார்த்திகேயன், விண்ண வரைச்சிறை மீட்ட அண்ணல், சிவகுருபரன், கோலமயில் வீரன், மயிலேறும் மாணிக்கம், சூரப்பகைவன், சரவணபவன், குன்றறிந்தோன், சுகன், சண்முகன், என்றெல்லாம் போற்றி வாழ்த்திக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதி மகிழ்ந்தார்கள். ஆறுமுகப் பெருமானின் தத்துவங் களையும் திருவருட்டிறன்களையும், அருணகிரியார் தமது திருப்புகழ் கந்தர்அனுபூதி, கந்தரலங்காரம், வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம், சேவல்விருத்தம், ஆகிய தெய்வீகப்பனுவல்களினாலே எமக்கு அறியத் தந்துள்ளார்.

ஆறுமுகப் பெருமான் தோன்றியமைக்கு மூல காரணன் சூரபத்மனாகிய அசுரவேந்தன். சூரபத்மன்

தனது தவவலிமையினால் பரமசிவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட வரத்தின் மூலமாகத் தேவர்களைத் துன்புறுத்தி அவர்களைக் கொடூரமாகத் தண்டித்து துன்புறுத்தி அவர்களைத் துயர்க்கடலில் வீழ்த்தினான். செய்ந்நன்றி மறந்த சிவத் துரோகியான அசுரகுணம் படைத்த சூரனை, முருகன் ஞாசக்தியான வேலாயுதத்தினால் அழித்து இரு கூறாக்கிச் சேவலும் மயிலுமாகத் தனது திருவடியிலே சேர்த்துக் கொண்டார். இச்செய்கையைக் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார்

'தீயவைபுரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன்னுற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல்கதி அடைவரென்கை
ஆயவம் வேண்டுங் கொல்லோ அசுமர் இந்நாட்செய்த
மாயையின் மகனுமன்றோ வரம்பிலாவருள் பெற்றுய்ந்தான்'

எனவே அருள் வள்ளலாகிய ஆறுமுகப்பெருமானாகிய எம் ஆன்ம நாயகரை நாம் எம் கரங்களால் நாளும் நன் மலரெடுத்து அவரினது திருவுருவத்தில் சாத்தி அல்லும் பகலும் அகமுருகி அவன்பெருமை மிகு திரு நாமங்களை இசைத்து வணங்குவோமாக.

'என்றும்நீ வாழ்கின்ற அறுபடைவீடாக
இலங்கிடும் கோணம் ஆறும்
இசையாய் ஒலிக்கின்ற எழுத்தாறும் உந்தனின்
எழில்முகம் ஓர் ஆறுமாம்
அண்டிடும் பக்தருக்கு அபயம் அளித்திடும்
அறுமுகா! உனை அழைத்தோம்
வளமிகு வவுனியா நகரில் அமர்ந்திட்ட
ஐயனே! முருகையனே!

முற்றும்

உ

திருப்புகழ்

திருச்சிற்றம்பலம்

உம்பர்தருத் தேனுமணிக் கசிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதத் துணர்வூறி
இன்பரசத் தேபருகிப் பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவுற் றருள்வாயே
தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கனியோனே
அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமாளே

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆறுபடை விடமர்ந்து அருள் புரியும் ஆறுமுகப் பெருமான்

சைவப்புலவர், கலைமணி, பொன். தெய்வேந்திரன்

“ஆறுமுகமான பொருள் நீபருளல் வேண்டும்” என்று மகிழ்ந்தும் நெகிழ்ந்தும் பாடுகிறார் அருணகிரி நாதர். முருகனின் தோற்றுவாயைச் சிறப்பித்துக் கூறவந்த கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் “ஒரு திருமுருகன் வந்தாங்கு” உதித்தனன் உலகம் உய்ய” என்று வர்ணிக்கின்றார். இருண்ட உள்ளத்துடன் மருண்டு நின்ற தேவர்களை ஆபத்திலிருந்து காக்கவும் உதயமானவர் என்பதால் “உதித்தனன்” என்றார். எந்த ஆபத்து? அசுரர் பாலிருந்து வந்த ஆபத்திற்கு அபயமாய் பரம்பொருளால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவர். இறைவனே முருகன். அன்னை பராசக்தியிடம் அப்பன் பரமேஸ்வரன் கூறுவதாக கந்தபுராணம் காட்டும் நட்பத்தை இரசிப்போமா? “நமக்கு, வெளிப்படையாகத் தெரியும் ஐந்து முகங்களோடு ஆறாவது முகமாக ஞானியர்க்கு மாத்திரம் புலப்படும் அதோ முகமும் உண்டு. அதனாலேயே நம் குழந்தை முருகனுக்கும் ஆறு திருமுகங்கள் வாய்க்கப்பெற்றன. அவன் சாதாரணமான வனல்லன். உன்னையும் என்னையும் சேர்த்த மொத்த உருவமே முருகன். எங்கும் நிறைந்தவன். ஞானஸ்வரூபி தன்னை வணங்கும் அடியவர்களின் மிடிகளைந்து சகல சௌபாக்கியங்களையும் முத்திப்பேற்றையும் அருள வல்லவன்” என்றார் இறைவன்.

ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும் பேதகம் அன்றால் நம்போற்றிவிலன் யாண்டும் நின்றான் ஏதம் கில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் சீரும் போதமும் அழுவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருளவல்லவன் கந்தபுராணம்

பராசக்தியிலிருந்து கடைசியில் குடலாசக்தி வரை ஆறு சக்திகள் உள்ளன. இச்சக்திகள் ஆறுமுகப் பெருமானது ஆறு திருமுகங்கள் என்று வியக்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

ஆதி யொடு மந்த மாகிய நலன்கள்
ஆறுமுகம் என்று தெரியேனே

-திருப்புகழ்-

முருகன் அருளாளன். குறிஞ்சிக்குமரன், அமிழ் தினுமினிய தமிழ்த் தெய்வம் அருள் தரும் முருகன். அகத்தியருக்கு தமிழ் தந்தவன் முருகன். ஓளவையாருக்கு ஞானம் புகட்டியவன் முருகன். காசிக்கு தமிழ் கொண்டு சென்ற குமரகுருபரனுக்கு பேசும் திறனளித்தவன் செந்தூர்க்கந்தன். முத்துசாமி தீட்சிதருக்கு இசை வல்லமையை அளித்தவன் முருகன். கருணைத் திறத்தையே சிறப்பாகக் கொண்டது கந்தபுராணம். “முவிருமுகங்கள் போற்றி, முகம் பொழி கருணை போற்றி” எனப் புகழ்ந்தனர். பற்றறுத்த பரமனாக, சக்தி வேலாயுத்ததுடன் ஆண்டியாகி பழனியில் வீற்றிருப்பவனும்

தண்டபாணியே. ஞானசக்தியான வேலை கையிலேந்தி இச்சாசக்தியான வள்ளியையும் கிரியா சக்தியான தெய்வயானையையும் இருமருங்கிலும் தேவிபராக அமர்த்தி கல்யாண முருகனாக தணிகை வளர் செல்வனாக காட்சி தருபவரும் இவரே.

வெற்றி வேலனாய் சூரனை அழித்த வீரக்குமரனாய் திருச்செந்தூரிலும், சிவகுருநாதனாக சுவாமி மலையிலும், காடும் மலையும் சூழ்ந்த பழமுதிரச் சோலையில் கருணை கூர் முகங்கள் ஆறுடனும் காட்சி தருபவனும், தேவகுஞ்சரியை மணம் புரிந்து திருப்பரங்குன்றத்திலும், நவையறு காட்சி நல்கி மாட்சியுடன் அருள் பாலிப்பவனும் ஆறுமுகப் பெருமானே. இவ் ஆறுமுகப் பெருமான் அமர்ந்து அருள் புரியும் ஆறுபடை வீடுகளுக்கும் செல்வோம்.

நக்கீரர் தந்த திருமுருகாற்றுப் படையில் ஆறுபடை வீடுகளின் ஈடு இல்லாத்தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. எம் சிந்தை மகிழ்ந்து வந்தனை செய்யும் கந்தப்பெருமான் தனது படைகளுடன் வந்து தங்குமிடமாகையால் படைவீடு என்னும் பெயர் வந்தது.

திருப்பரங்குன்றம்

மதுரையில் இருந்து தென்மேற்குப் பகுதியில் ஐந்து மைல் தொலைவிலுள்ளது. பரனாகிய பெருமான் இங்கு எழுந்தருளி இருப்பதால் பரங்குன்றம் என்னும் பெயர் வந்தது. தேவேந்திரன் செல்வி தேவசேனையைத் திருமணம் செய்த தலமும் இதுவே. நாரதரே திருமணத்தை நடத்தி முடித்தார் என்பது புராணவரலாறு. தேவகுஞ்சரியை மணம் புரிய தேவர்களும், கந்தர்வகின்னரர்களும் புடைகுழ கல்யாண சுந்தர குமாரனாக காட்சி தருபவனும் கந்தனே. முருகன் குடைவரைக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பதால் சந்நிதியை வலம் வரமுடியாது. மகா மண்டபத்திலிருந்து ஆறு புகள் ஏறிச்சென்று சந்நிதியை அடையலாம். மலையின் அடியில் சரவணப் பொய்கை ஏற்பட்டதாக ஒரு ஐதீகம்.

திருச்செந்தூர்

இரண்டாவது படைவீடு திருச்செந்தூர். திருச் சீரலைவாய் கடற்கரையில் அமைந்துள்ளது. திருநெல் வேலியிலிருந்து முப்பத்தாறு மைல் தொலைவு. சூரசங் காரத்திருத்தலம் இது. கந்தசஷ்டித் திருவிழா இங்கு பெரு விழவாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. முருகன் ஈசனை மலர் அர்ச்சனை செய்து வழிபடுகையில் “முருகா” எனும் ஒலி கேட்டதால் வலக்கர மலருடன் திரும்பிய நிலையில் காட்சி தரும் உருவம் மெய் சிவிரக்க வைக்கிறது. ஆலய முன்றலில் இருக்கும் சண்முக விலாச மண்டபத்திலிருந்து

ஆறுமுகப் பெருமானை தரிசிக்கலாம். முருகன் உருத்திராட்ச மாலையையும் மலர்களையும் இரு கரங்களில் ஏந்தி, மற்றைய இருகரங்களையும் அபய முத்திரை தாங்கி காட்சி தருகிறார். முருகன் ஈசனைப் பூசை செய்யும் ஒரே தலமும் இதுவே. வள்ளியம்மன் திருக்கோயில் தனிய உண்டு. நாழிக்கிணறு என்ற கடற்கரைக் கிணற்றில் நீர் ஆடுவது புனிதமானது. பன்னீர் இலையில் இங்கு வீழ்தி பிரசாதம் தருவர். பல்விதமான நேர்த்திக் கடன்களை பக்தர்கள் இத்தலத்தில் ஆற்றுவர். திருமணப்பந்தம் ஏற்பட திருப்பரங்குன்றத்தில் நேர்த்தி வைப்பது போல் இங்கும் பேச்சுத்திறனுக்காகவும் சொற்றொளிவுக்காகவும் குழந்தைக்காகவும் நேர்த்தி வைப்பதும் உண்டு.

திருவாவினன் குடி

இது முன்றாவது படைவீடு. பழனிமலையையும் தரை மலையடிவாரத்திலிருக்கும் திருவாவினன் குடித் திருத்தலத்தையும் சேர்த்தே பழனி என அழைப்பர். பழனி மலையில் இருக்கும் பால முருகனுக்கு அகில இடங்களில் இருந்தும் பக்தர்கள் கூடுவர். அபிஷேகம் ஒரு விஷேசம். திண்டுக்கல்லில் இருந்து முப்பத்தைந்து மைல் தூரம் வரும். பழனி ஆண்டவனைத் தரிசித்தவர்கள் உடல், உளநோய் நீங்கப் பெற்ற சம்பவங்களும் உண்டு. சரவணப் பொய்கையில் நீராடி முருகனைத் தரிசிப்பதே வழமை. அடிவாரத்தில் வேலாயுதசாமியைத் தரிசித்த பின்பே மலையில் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் செல்வர். பத்து நாட்கள் நடைபெறும் பங்குனி உத்தரத்திருவிழா இங்கு பெருவிழாவாகும்.

திருவேரகம்

நான்காவது படைவீடாகிய இத்தலம் சுவாமிமலை என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளது. முருகன் தந்தைக்கு பிரணவப் பொருள் உபதேசித்து தகப்பன் சுவாமியான தலம் 60 ஆண்டுகளைக் குறிக்கும் அறுபது படிக்களைக் கொண்ட உயர் மண்டபத்தைக் கொண்ட கோயிலில் சுவாமிநாதன் கொலுவீற்று அருள் பாலிக்கின்றார். தேவேந்திரன் பரிசளித்த ஐராவத யானையைக் குறிக்கு முகமாக மயிலுக்குப் பதில் யானையை வாகனமாக அமைத்துள்ளனர். ஆறடி உயர் சுவாமி நாதப்பெருமான் வலது திருக்கரத்தில் தண்டமும், இடது திருக்கரத்தை தொடை மீது வைத்த பாவனையில் காட்சி தருகிறார். சித்திரை மாத ரதஉற்சவமும் திருக்கார்த்திகைத் திருவிழாவும் இத்தலத்தில் மிக விசேடமானவை.

திருத்தணிகை

குன்று தோறாடலில் விசேடமானது திருத்தணிகைத் திருத்தலம். இத்தலம் அரக்கோணத்துக்கு வடக்கே எட்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது. திருத்தணிகை யாத்திரை செய்யவர்கள் திருப்பதி வெங்கடாசலபதியைத் தரிசித்து, தென்கலை எனப் போற்றப்படும் திருக்காளத்தி நாதரைத் தரிசித்து, திருத்தணிகை முருகனையும் தரிசிப்பதே வழமை. பொன் முகலியாற்று நீராடலும், பாபநாசத்தீர்த்தமும்

விசேடமானவை. திருத்தணி நகரின் நடுவே சுமார் நானூறு அடி உயரத்தில் அமைந்துள்ளது தணிகை மலை. மலை உச்சியில் நான்கு பிரகாரங்களுடன் எழில் மிகு ஆலயம் அமைந்துள்ளது. மலையின் அடிவாரத்தில் சரவணப் பெய்கையும் உண்டு.

இந்தத் தீர்த்தம் குமரவேள் தனது சிவபூசைக்காக வரவழைத்த கங்காதீர்த்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. தணிகை வாழ் முருகன் வலக்கரத்தில் ஞானவேல் தாங்கி இடக்கரத்தைத் தொடையில் அமர்த்தி தனித்து நின்று தரிசனம் தருகிறார். இத்தலத்தில் மார்கழி திருப்படி உற்சவம், பஜனை, ஆடிக்கிருத்திகை, வேறு விசேட உற்சவங்களும் மிக விசேடமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. பக்தர்கள் பால் காவடி, புன்பக்காவடியுடன் படிபேறி தரிசிக்க வரும் காட்சி மிக விசேடமானது.

பழமுதிர் சோலை

ஆறாவது படைவீடாகிய இத்தலத்தை அழகர் கோயில் என்பர். மதுரையிலிருந்து வடக்கே பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ளது. தமிழ் ஞானக்கிழவியாகிய ஞானைக்கு ஞானம் புகட்ட அருள் ஞானக்குழவியாக எழுந்தருளிய முருகன் சுட்டபழத்திற்கும் சுடாத பழத்திற்குமாக நாவல் பழத்தை உதிர்த்ததால் பழம் உதிர்சோலை பழமுதிர்ச்சோலையாயிற்று. நூபுரங்கை எனப்போற்றப்படும் சிலம்பாறு தீர்த்த விஷேஷம் கொண்டது. நோய் தீர்க்கும் ஓஷாதமாக இத்தீர்த்தம் மகிமை பெற்றுள்ளது. இயற்கைச் சூழலில் இளமுருகன் கோலத்தில் ஆறுமுகப்பெருமான் சந்நிதி அலங்கரித்த திருப்பது பரவச முட்டுவதாகும். இவைதவிர குன்றுகள் தோறாடும் முருகன் திருத்தலங்கள் பாரதத்தில் பல உண்டு. ஆறுபடை வீடுகளையும் ஆராதிக்க விரும்பும் அன்பர்கள், அடியார்களுக்காக மிகச் சுருக்கமாகத் தந்தோம்.

ஷண்முகனின் தன்மைகளை ஆரம்பத்தில் அறிந்தோம். பன்னிரண்டு புஜங்களும் ஏகாதசருத்திரங்கள் பதினொன்றும், சக்திஹஸ்தம் பன்னிரண்டாவதாகவும் விளங்குகின்றன. கேடயம், சேவற்கொடி, அங்குசம், வரதமுத்திரை, பாசம், வில், சூலம், அபயமுத்திரை ஆகியவை திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டையும் அலங்கரிக்கின்றன. முதல் நான்கு முகங்களும் வேதங்கள். மற்ற இரு முகங்களும் இதிகாசம், புராணம் என்பவற்றைக் குறிப்பன. எனவே ஆறு திருமுகங்களும் ஞானசொருபமாய் விளங்குவதோடு அடியவர்களுக்கும் ஆறுதல் அளிக்கின்றன. என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால் ஆறுமுகமான பொருள் நீயருளல் வேண்டுமென வேண்டுகல் செய்வோமாக.

(கலைமணி, சைவப்புலவர், இசைமாமணி
பொன். தெய்வேந்திரன் Dip.in.Eng.E.T.T. சூயவு
பெற்ற ஸ்ரீ லங்கா க. நி. சே.11)

'குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே'

பண்டிதை. செல்வி யோ. சோமசுந்தரம் B. A. (Dip. in. ed)

எங்கும் ஏக உருவாய்ப் பொங்கித் ததும்பி புரணமாய் விளங்கும் இறைவன் என்னும் இன்பக் கடலில் இருந்து வெளிப்பட்டது ஓர் அற்புதமான அமிர்தம். அந்த அமிர்தமே ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு தோள்களும் கொண்ட பிரம்ம ஞானக்குழந்தை. சரவணபவன், கார்த்திகேயன், ஷண்முகன், குகன், வேலவன், கந்தன், கடம்பன், தகப்பன் சுவாமி என்று பல பெயர்களாலும் அன்புடன் வாய்நிறைய அழைக்கப்படும் குழந்தை.

'ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில் லார்க்கு - ஆயிரம் திரு நாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ'
-திருவாசகம்-

ஒரு நாமம், ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாத முருகப் பெருமானை ஆயிரம் திருநாமங்கள் சொல்லி உள்ளம் நிறைந்து, காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி உள்ளம் உருகி வழிபடும் அடியார்கள் உள்ளக் கமலத்திலே விரைந்து எழுந்தருளும் அற்புத ஆற்றல் படைத்தவன் உள்ளக் குகையில் வீற்றிருக்கும் குகப்பெருமான்.

'மாசீ லடியார்கள் மனதில் விளையாடும்
மரகத மயூரப் பெருமாள் காண்'
என்றும்

'மாசீ லடியார்கள் வாழ்கின்ற வூர் சென்று
தேடிவிளையாடியே யங்ஙனே நின்று
வாழும்மயில் வீரனே'

என்றும் அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில் மிகஅழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

உயிர்கள் எல்லாம் எவனுள் அடங்கியிருக்கின்றனவோ அவன் எல்லாவற்றிலும் வியாபித்து இருப்பவன். குகப் பெருமானும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அடியார்களின் இதயக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பவன். தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யும் மாசில்லாத அடியார்கள் வாழுகின்ற ஊர்கள் யாவும் தேடித்தேடிச் சென்று விளையாடுபவன். அவனது விளையாட்டுக்களில் ஒன்றே உலகை வலம் வந்தமை. மாம்பழத்திற்காகவா உலகை வலம் வந்தான். ஞானப் பழமல்லவா? அடியார்களது உள்ளங்களிலே நிகழ்த்தும் விளையாடலே அது. "அலகிலா விளையாட்டுடையான். அன்னவன் சரண் நாங்களே".

அஞ்ஞானம் அகற்றும் பிரம்ம ஞானவேலுடன் உலகை வலம் வந்த ஞானப்பழம். உருவாய், அருவாய், உளதாய், இலதாய், மருவாய், மலராய், மணியாய், ஒளியாய், எல்லாமாய், அல்லதுமாய் விளங்குபவன்.

'உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்'

கருவா யுயிராய்க் கதியாய் வீதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் யருள்வாய் குகனே'
(கந். அநு)

அருவாகி தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த ஞானப் பொருளை வழிபட்டால் இருவினை மும்மலமும் அற இறவியொடு பிறவியும் அறும்.

'வேலுண்டு வினையிலலை
மயிலுண்டு பயமில்லை'
என்பது அருள் வாக்கு

வேதங்கள் கூறும் மகாமந்திரம் மயில். வேத வேதாந்தங்களின் தொடக்கத்திலும், இறுதியிலும், இடையிடையேயும், போற்றிக் கூறப்படும் பிரணவமாகிய ஓங்காரமே ஆறுமுகப்பரம் பொருள். பிரம்ம வித்தை என்று சொல்லப்படுகின்ற ஞானமே வேலாயுதம். எனவே வேலுண்டு வினையிலலை. விலங்குகள், பறவைகள் பல இருந்தபோதும் மகாமந்திரமாக விளங்குவது மயில். மயில் மகாமந்திரம். வேல் ஓங்காரம். மயில்மீது வேலுடன் தோன்றும் கோலத்தில் முருகப் பெருமானை வழிபட்டு, கந்தா! வா! கடம்பா! வா! என்று அழைத்தால் உள்ளக் கமலத்தில் தங்கி நின்று வாழ்வான்.

'ஆடும் பர்வே லண்சே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்'
(கந். அநு)

முன்னே ஆடும் மயில், பின்னே அழகிய சேவற் கொடி, நடுவே ஒப்பற்ற வேல், எத்துணை அதிஅற்புதமான காட்சி. புறப்பகையை வெல்லலாம் அகப்பகையை வெல்வது மிகமிகக்கடினம். ஆனால் முருகன் கைவேலோ கூர்மையானது. ஆழமானது, அகலமானது. வேலின் நுனிப் பகுதி கூர்மை. நடுப்பகுதி அகலம். தொழிற்பாடு ஆழமானது. அடியார்கள் கைகூப்பி நிற்கும் தோற்றம் கூட வேலின் வடிவத்தையே நினைவூட்டும்.

'கோழிப் பதாகையுஞ்சீர்க் கோலமயில் வாகனமும்
ஆழிப் பெருக்குறிஞ்சீ யார்வேலும் - வாழியெனத்
தோத்திரஞ்செய், போருநீர் சுந்தரனார் பேரருளோர்
மாத்திரையில் நெஞ்சே வரும்'

-சீதம்பர சுவாமிகள்-

முருகனது வேல் வற்றாத பெருங்கடலையே உறிஞ்சிக் குடிக்கின்றது. ஒரு கணப் பொழுதில் எல்லா அண்டங்களையும், ஐம்பூதங்களையும் அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அடியார்களின் இடர்களைய எத்தனை நேரம் எடுக்கும்? கணப் பொழுதிலே அல்லல்போம்; அருவினை அகலும்.

**‘வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் - வாரீ
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவே லுண்டே துணை’**

-திருமுருகாற்றுப்படை-

முருகன் கைவேலின் ஆற்றல் ஒன்றா? இரண்டா? அது வீரவேல், தேவர்களது சிறைமீட்டவேல், வற்றாத பெருங் கடலையே குடித்தவேல், அடல்மார்பும், அடங்காச் செருக்கும் கொண்ட சூரனின் ஆணவத்தை அடக்கி. அவனது மாற்பைக் குடித்த வேல், கிரவுஞ்ச மலையை துளைத்தவேல், வெற்றிவேல், அந்தவெற்றி வேலாயுதப் பெருமானை வழிபட்டால் எண்ணிய தெல்லாம் கைகூடும். எனவே குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

**‘திருவருள் சக்தி வடிவமான வேற்படை
எண்ணில் வேதாகமங்கள் பகர்ந்த தெய்வத்
துருவமெல்லாம் அது தானாக விளங்கிடும் உண்மையதே’
-வேல் அலங்காரம்-**

இறைவனின் மாபெரும் திருவருட் சக்தியே வேற்படை. எண்ணற்ற வேதாகமங்கள் கூறும் பிரணவ வடிவமாக விளங்குவதும் வேலே. ஐம்புலக்காட்டை வேறுபடுத்து ஞான விளைவு நல்குவதும், அதுவே.

**‘எங்கோன் படைவேல் துணையுண்டு எமக்கொரு
நாளும் பயமில்லையே’**

-சீதம்பர சுவாமிகள்-

கந்தனது கைவேல் துணையுண்டு. எனவே அடியார்களுக்கு எக்காலத்தும் பயம் என்பது இல்லை. அது வினைகளை யெல்லாம் ஓடச்செய்யும் ஒளி பொருந்திய வேல். சுடர்வேல் இதனையே “வினை ஓடவிடும் கதிரவேல் றறவேன்” என்றார் அருணகிரிநாதர்.

கதிரவேல் முருகா. உனது படைவேல் முன்னைத் தீவினைகளும் ஏனைத் தீவினைகளும் பொடிபடும் படியாக நடம்பயில்கின்ற வேல். மயக்கத்தால் வரும். இருவினைகளையும் நசுக்கும் வேல். “வேல் முருகா மால் மருகா வா! வா!” அடியார்கள் உள்ளத்துள் புகுந்து யான் எனது என்ற பற்றுக்களை அறுத்து, மும்மலத் தொடர்புகளை அகற்றி மாயப்பிறவி மயக்கம் களைந்திடுவாய் என்று அழைத்தால்,

**‘அஞ்ச முகந்தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும்
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்றும் - நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கின் கிருகாலும் தோன்றும்
முருகா என்றோதுவார் முன்’**

-திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பா-

அருள்மழை பொழியும் ஆறு திருமுகங்களும், மலர்ந்த பன்னிரு விழித் தாமரைகளும். கடப்ப மாலையணிதலால் பொலிவு பெற்ற அழகிய உயர்ந்த மலையையொத்த பன்னிரு தோள்களும், மருவடிவார் கள் வேண்டும் வரங்களையெல்லாம் வாரிவாரி வழங்க

வேண்டி நீண்டுள்ள பன்னிரு திருக்காங்களும், மலர் போன்ற திருவடிகளையும் உடைய மயில்வாகனனே! பக்தியினால் உனைத் தொழும் அடியார்களுக்கு அமிர்தம் போன்றவனே! சரவணப் பொய்கையில் உறைபவனே கார்த்திகேயா! கந்தா! குகா! பழனிப்பதிவாழ பாலகுமாரா! திருத்தணிகை வேலா! திருவேரகப் பெருமாளே! பழமுதிர சோலை வாழ்கந்தா! திருப்பரங்கிரி வாழ் ஐயனே! திருவாவினன் குடியில் உறைவோனே! திருச்செந்தில் குமரா! குன்றுதோறாடும் குமரா! கந்தப் பெருமாளே! எந்தத் துணையும் எமக்கில்லை.

கருணைக் கடலே! அன்பின் வடிவே! அருட்பெரும் சோதி ஆதரித்து அழைத்தால், அடியார்களுக்கு விநரந்து வந்து அருளமாட்டாயா? பேராணந்தப் பெருங்கடலே! வானவர் போற்றும் வள்ளலே! தேவாதிதேவா! கலியுக வரதா! மும்மலம் அறுக்கும் முர்த்தியே, யமபயம் தீர்த்திடுவாய். அஞ்சமுகம் தோன்றின் ஆறுமுகத்துடன் வந்திடுவாய்! யமதரம் ராஜன் எம் முன்னே தோன்றின் விண்ணவரைச் சிறைமீட்ட அண்ணலே! ஆறுமுகத்துடன் வந்திடுவாய்! ஜனனமரணப் போராட்டம் நிகழும் வேளை மாயப் பிறப்பறுக்கும் பெம்மானே ‘அஞ்சேல்’ என உன் கைவேல் வந்து அருளட்டும்.

வினை தீர்க்கும் வேலவா! மன்னுயிர் காத்திடும் மாதவா! வந்திடுவாய் என்முன் தந்திடுவாய் அருள்! வருவாய் குகனே! என்று ஒருகால் நினைக்கின் தண்டைச் சிலம்பொலி “ஜல்ஜல்” என்று ஒலிக்க இருகாலும் தோன்றும் முருகா என்று ஒதுவார்க்கு மரணபயம் இல்லை. பற்றுத்து மும்மலத் தொடர்பு நீக்கி அடியார் உள்ளம் புகுந்து ஆட்கொள்வாய் என்று அழைத்தால் நீலச் சீகண்டியில் ஏறும் பிரான் கோலக் குறத்தியுடன் வந்து அடியார்களை ஆட்கொள்வான்.

**‘வந்த வினையும் வருகின்ற வல்வினையும்
கந்தனென்று சொல்லக் கலங்குமே - செந்திநகர்ச்
சேவகா! என்று திருநீறு அணிவார்க்கு
மேவவா ராதே வினை’**

என்று பாடியுள்ளார் ஒரு பக்தர். தத்துவாதீதப் பொருளான முருகப் பெருமானை வழிபட்டால் முன் வந்த வினையும், இனி வரும் கொடிய வினைகளும் அகன்று விடும்.

..... உள்ளமு வந்து
ஆறு திருப்பதிகண்டு ஆறெழத்தும் அன்பினுடன்
கூறமவர் சிந்தை கொண்டேனே.

-கந்தர் கவி வெண்பா-

ஆறுமுகனுக்கு உவந்த ஆறு திருப்பதிகளையும் வணங்கினால் தேவாலயங்களையெல்லாம் வழிபட்ட பயன்கிட்டும். ஆதிவாரம் திருப்பரங்குன்றத்தையும், சோமவாரம் திருச்செந்தூரையும், மங்களவாரம் திருவாவினன் குடியையும், புதவாரம் திருவேரகத்தையும், குருவாரம் குன்றுதோறாடலையும், சுக்கிர வாரம் பழமுதிர சோலையையும், சனிவாரம் எல்லா ஆலயங்களையும்,

திருப்புகழைப் பாடி வழிபட்டால் கந்தப்பெருமானின் வற்றாத அருள் கிட்டும்.

ஆறெழுத்தாகிய சடாஷர மந்திரத்தைச் சொன்னால் எல்லா நலங்களும் கிட்டும்.

**‘ஒருதரம் சரவணபவ என்று சொல்பவ
ருளத்தினீ னினைத்த வெல்லா முடனே
கைகூடுமென வேதங்கள் மொழியுதே’**

-திருவேரக நவரத்ன மாலை-

முருகப்பெருமான் தனது அன்பர்களை மனம் நோகச்செய்யமாட்டான். அவர்கள் மனம் நோகவும் பொறுக்கமாட்டான். அவர்களைத் தளரவும் விடமாட்டான். குழந்தையின் அழுகால் கேட்ட தாய் ஓடோடி வந்து குழந்தையைப் பரிவுடன் எடுத்தணைப்பது போலப் பக்தர்களின் துயர் களைந்து அவர்களுக்கு இன்பம் நல்குவதுடன் அவர்களைப் பகைவர்களின் கோபத் தினின்றும் பழிகளிலிருந்தும் பாதுகாத்து இனிப்பிறவாத தன்மையையும் வந்தடையச்செய்வான். குமரா! குமரா! என்று திரும்பத் திரும்ப ஓதினால் அது பிறவி மயக்கத்தை நீக்கும்.

**‘முருகா என உனை ஓதும் தவத்தினர் பூசுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவர். வியாதியடைந்து நையார்
ஒருகாலமும் துன்பம் எய்தார். பரகதி யுற்றீடுவார்
பொருகாலன் நாடுபுகார் சமரா புரிப் புண்ணியனே
-சீதமார சுவாமிகள்-**

முருகப் பெருமானே நீயேகதி, வேறுகதி இல்லை. அடியார்க்கு எளியனே! அருளாளனே என்று தஞ்சம் புகும் அடியார்க்கு அபயம் அளித்து. அருள் தருவான். அவர்களுக்கு மேலான மோட்சம், செல்வம், கிட்டும். உடல், உள உபாதைகளால் எக்காலத்தும் துன்பம் அடையார். அன்புடனே முருகா என்று ஓதுவார் உள்ளக் கமலத்தில் வந்துறைவான்.

**‘முருகன் குமரன் குகினென் றுமொழிந்
துருகுஞ் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்’
-கந்தர் அந்நூதி-**

அருட்குணங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உறைவிடமான சிறந்த குருமுர்த்தியே! முருகப்பெருமானே! மெய்யுணர்வை எப்போது எனக்கு அருளப்போகிறாய்?

**‘வசனமிக வேற்றி மறவாதே
மனதுகூய ராற்றில் - உழலாதே
கிசையில்ச டாட்சர மதனாலே
கிகபரசெள பாக்கியம் அருள்வாயே’
-திருப்புகழ்-**

நாதவிந்து கலாதீதா குருவாய் வருவாய் அருள்வாய்

**‘உள்ளந்தனில் உவமையிலா ஆனந்த
வெள்ளம் தரும்ப வினையாடும்
பிள்ளையே’
-குமரகுருபர சுவாமிகள்-**

வருக வருக

**‘எந்தா யுமெனக் கருடந் தையுந்
சீந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா! கதர்வே லவனே! உமையாள்
மைந்தா! குமரா! மறைநா யகனே.**

-கந். அந்.

ஞான மாத்திரையாய் நிற்கும் சிவம் சுத்தசிவம். இதுவே தொல்பெரும் வடிவம். இவ்வடிவமே ஆனந்த மயமான முருகன் தற்பரணாகிய கருணைக் கடலே நமக்குத் தாயும் தந்தையும் அனலானது தானும் தூய்மை யாகி தன்னைச் சேர்ந்தவற்றையும் தூய்மையாக்குவது போல் சுத்தசிவம் பராசக்தியாகி சிவசக்தியாக மாறும் போது திரோதான சக்தி எனப் பெயர்பெற்று இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானாசக்தி, என முத்திறமாக அமையும். ஆன்மாக்களின் மலத்தைக் கெடுத்து முத்திப்பேறு நல்க இறங்கும் நிலை இச்சாசக்தி. அதுவே வள்ளியம்மை. அறிவு நிலை ஞானாசக்தி. அதுவே முருகன் கைவேல். ஐந்தொழில் வகுக்கும் நிலை கிரியாசக்தி. இச்சக்தியே தெய்வநாயகி அம்மை. எனவே அறிவு, இச்சை, செயல் ஆகிய மூன்றும் இறையருளை நோக்கிச் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

‘அவனருளாலே அவன்தான் வணங்க’

-திருவாசகம்-

அவன் அருள் இருந்தால் எதுவும் சித்திக்கும். எம் தாயும், அருள் தந்தையுமாக இருக்கின்ற முருகப் பெருமானே எமக்கு வந்து அருள் புரிவாய். பாசஞான, பாசஞானங்களை நீக்கி பதிஞானம் அருள்வாய். மாயையின் வலியைக்கெடுத்தலும், வினைத் தொகுதியை அழித்தலும் வேற்படைக்கு மாத்திரம் உடையசெயல். மாய இருளால் முடப்பட்ட ஆன்ம ஒளி முருகொளியோடு கலக்கவேண்டும். அதற்குரிய ஆற்றல் ஞானவேலுக்கே உண்டு. எனவே முருகா சீந்தா குலமானவை தீர்த்து எனையாள்க.

இந்திரிய வயம் மயங்கி உழலாது என்னைக் காத்தருள்க மதலையாய் வேல் கைக்கொண்டு வந்த பரம்பொருள் நீரே எமக்குத் தாயும் தந்தையும்

**‘நண்ணினர்க் கினியாய் ஒலம்! ஞானநா யகனே ஒலம்!
பண்ணவர்க் கிறையே ஒலம்! பரஞ்சுடர் முதலே ஒலம்!
எண்ணுதம் கரியாய் ஒலம்! யாவையும் படைத்தாய் ஒலம்!
கண்ணுதம் பெருமான் நல்கும் கடவுளே ஒலம்! ஒலம்!**

ஆதாரமில்லேன் அருளைப்பெறத்தான் ஒரு சற்றும் நினைந்திலையோ? சாகாதெனையே சரணங்களில் கா.கா

“எவன் பிரமத்தை அறிகிறானோ; அவன் ப்ரம்ம மாகவே ஆகிறான்” என்கிறது உபநிடதம். முருகனருள் பெற்ற அடியார்கள் எங்கும் சம்பார்வை யுடையவராய் எல்லா உயிர்களிடத்தும் தானிருப்பதை யும், தன்னுள் எல்லா உயிர்களிடமிருப்பதைக் காண்கிறவன் எவனோ அவன் சமுதாயத்தின் ஓட்டுமொத்த நலனுக்காகத் தன்னை ஒப்படைப்பான்.

'அன்பர்பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கிட்டால்
இன்பநலை தானே வந்தெய்கும்'

-தாயுமானவர்-

நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொள்ளும்
முருகப் பெருமானை தினைத்துணைப் பொழுதேனும்
மறவாதிருப்பின் பெரும் பெயர் முருகன் ஈறிலாப்
பதங்கள் யாவும் நல்கிடுவான்.

'வழிக்குத் துணையிரு மென்மலர்ப்
பாதங்கள் மெய்மை குன்றா

மொழிக்குத் துணைமுரு காவென
நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு
தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்சொங்
கோடன் மயூரமுமே.'

முவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி!
ஏவருந் துதிக்க நின்ற ஈராறுதோள் போற்றி! காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி! அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி! திருக்கைவேல் போற்றி! போற்றி!

உ

மா இருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்க
பல்கதிர் விரிந்தன்று, ஒருமுகம்; ஒருமுகம்
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகி
காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்தன்றே; ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே; ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏமுற நாடி
திங்கள் போலத் திசைவிளக்கும்மே; ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கி,
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம் வேட்டன்றே; ஒருமுகம்
குறவர் மடமகள், கொடிபோல் நுகுப்பின்
மடவரல், வள்ளியொடு நகை அமர்ந்தன்றே;
ஆங்கு, அம்மு - இரு முகனும், முறை நவின்று ஒழுகலின்

(திருமுருகாற்றுப்படை)

இலங்கையில் முருக வழிபாடு

க. சொக்கலிங்கம், எம். ஏ (சொக்கன்)

முருக வழிபாட்டின் தொன்மை

சிலகாலத்தின் முன்பு தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி, ஆதிச்சநல்லூர் ஆகிய இடங்களிலே புதைபொருளாய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட பொழுது, ஈமத்தாழிகள் சில கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து கி.மு. 2000 ஆண்டுக்குரிய பெருங்கற் பண்பாடு இங்கெல்லாம் நிலவியிருக்கலாம் என்ற உண்மை பெறப்பட்டது. இவற்றோடு சேவற்சிலை, காவடிச்செதில்கள், வேல் என்பனவும் கிடைத்தன. இவை கொண்டு முருகவழிபாடு இவ்விடங்களிலே அந்தத் தொன்மைக் காலத்திலேயே நிலவியிருத்தல் வேண்டும் என்று புதை பொருளாய்வாளர் முடிவு செய்தனர். இது உண்மையாயின் முருக வழிபாடு கி.மு 2000 ஆண்டுக்கு முந்திய தொன்மையை உடைத்து என்று கொள்வதிலே தவறில்லை. பெருங்கற் பண்பாடு தமிழர்க்குரியதென்பர். எனவே மிகப் பழமையான முருக வணக்கத்திற்கு உரியவர் தமிழர் என்ற உண்மையும் பெறப்படும். அவ்வாறாயின் “முருகன் தமிழர் தம் தெய்வம்” என்று நாம் பெருமை கொள்வதும் நியாயமானதே.

முருகன் பற்றிய செய்திகள், கி.மு. 2000 ஆண்டு களுக்கு முற்பட்டன எனக் கொள்ளப்படும் சங்க நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

மணியில் உயரிய மாறா வென்றிப் பிணிமுக வூர்தி ஒன்செய் யோனும் (புறநானூறு - 56)
முருகன் அன்ன சீற்றத்து (அகநானூறு - 158)
முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குரிசில் (பொருநராற்றுப்படை)
பெரும்பெயர் முருக (பரிபாடல் - 05)
முருகென மொழியும் வேலன் (ஐங்குறுநூறு - 249)

என்பன மேற்கூறிய கூற்றிற்குச் சில சான்றுகளாகும். சங்ககாலத்தின் பிற பகுதியிலே தோன்றியதாகக் கொள்ளப்படும் பரிபாடலிலே முப்பத்தொரு பாடல்கள் முருகனைப் போற்றிப் பாடியன. பத்துப்பாட்டின் முதல் நூலாய்த் தொகுக்கப்பட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படை, முருகப் பெருமானிடத்து அவன் எழுந்தருளிபுள்ள திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவின்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை ஆகிய ஆறுபடை வீடுகளுக்கும் அடியவனை வழிகாட்டிப் புலவனொருவன் செலுத்துவதாய் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் சொல்லாட்சி முருகனின் திருவவதாரம் பற்றிய செய்திகள் முதலியன கொண்டு இப்பிரபந்தத்தைக் காலத்தாற் பிற்பட்டது என்று ஆய்வாளர் கொள்வர். எனினும் இது

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதே என்பதற்கு அகச்சான்றுகள் உள். “இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி” என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் ஓர் அடி வருகின்றது. இதுகொண்டும் பிற சங்கநூற் சான்றுகள் கொண்டும் முருகன் வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு மகன் எனக்கொள்ளப்பட்டான் என்பதும் புலனாகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் முருகனைக் குறிஞ்சி நிலத்தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றும். “சேயோன் மேய மை வரை உலகமும்” என்பது தொல்காப்பியக் கூற்று.

வீரம், வெற்றி, சீற்றம் ஆகிய திறன்களோடு இளமை, அழகு, மணமுடைமை, தெய்வத்தன்மை அருளும் இயல்பு என்னும் பண்புகளுக்கும் உறை யுளாகக் கொண்டு முருகனைப் பழந்தமிழர் போற்றி வந்தனர்.

இலங்கையில் முருக வழிபாட்டின் தோற்றம்

1955 ஆம் ஆண்டிலே புத்தளம் மாவட்டத்திலே புதைபொருள் ஆராய்ச்சியின் பயனாய்த் திருநெல்வேலி, ஆதிச்சநல்லூர் ஆகிய இடங்களிலே கிடைத்த ஈமத்தாழிகளும், சேவற்சிலை முதலியனவும் அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டன. எனவே பெருங்கற்பண்பாட்டுப் பிரதேசமாய் இலங்கையும் விளங்கியது என்பதும் இங்கு அக்காலத்திலேயே முருக வழிபாடு நிலவியது என்பதும் மறுக்க முடியா உண்மைகளாயின. அன்றியும் இத்தகைய சின்னங்கள் பொன்பரிப்பு (மேல் கரையோரம்), வளவகங்கைப் பள்ளத்தாக்கு (தென்கரையோரம்), கதிரைவெளி (கீழ்க்கரையோரம்), வல்லிபுரம், வரணி (வடகரையோரம்), மாதோட்டம் ஆகிய இடங்களிலும் காணப்பட்டமை கொண்டு, முருக வழிபாடு இலங்கை முழுவதும் மிகத் தொன்மைக் காலத்திலேயே நிலவியது என்பது தெளிவாகத் தெரியவருகின்றது.

கதீர்காமமும் இலங்கையின் பண்டைய மன்னரும்

இலங்கையின் முதற் சிங்கள மன்னன் விஜயன். இவன் மனைவியான குவேனி என்ற இயக்கி, இவனைக் கொலைசெய்ய முற்பட்ட பொழுது கதீர்காமத்துறை தெய்வமான கந்தகுமாரன் விஜயனைக் காப்பாற்றியருளினான் என்ற செய்தி “இராஜவலிய” என்ற இலங்கை வரலாற்றிலக்கிய நூலிலே காணப்படுகின்றது. துட்டகாமினி தன்பகைவனும் தமிழ் மன்னனுமான எல்லாளனை வென்றால் நிறைவேற்றுவதாகக் குறித்த நேர்த்திக்கடனை, எல்லாளனைக் கொன்று வெற்றி பெற்றபொழுது நிறைவேற்றிக் கதீர்காமத்துக் கந்தனைத் திருப்தி செய்ததாய்க் “கந்தஉபத” (கந்தனின் தோற்றம்) என்ற சிங்கள நூல் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

முருகனும் வேடரும்

முருகனுக்கும் வேட்டுவர்க்கும் எப்பொழுதும் தொடர்பு உண்டு. குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் வேடர்களே. வேடரிடமிருந்து அவன் பெற்ற மனையாட்டியே வள்ளியம்மை. வள்ளி என்பது தூய தமிழ்ப் பெயர். கதிர்காமத்தில் முருகனோடு எழுந்தருளியுள்ள சக்திகளில் ஒருத்தி "வள்ளியம்மா" என்றே அழைக்கப்படுகின்றாள். ஆக, கதிர்காமத்திற்கும் தமிழர்க்கும் உள்ள பழையமையான தொடர்பு புலனாகின்றது. இன்றும் வேட்டுவ பரம்பரையினரான கப்புறான்களே கதிர்காமக் கோயிலின் பூசகராயும் அறங்காவலராயும் விளங்குவது, வேடர்க்கும் கதிர்காமத்துக் கந்தனுக்கும் உரிய தொடர்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

முருகனை வழிபடும் முறைமைகள்

வைதிக மரபு தமிழரிடையே வந்து கலந்த பொழுது முருகன் சுப்பிரமணியனாகி, அவன் சிவபெருமானின் திருப்புதல்வனாகவும் கொள்ளப்படலானான். வடமொழிப் புராணக்கதைகள் அவனைப் படிப்படியாக ஆரியத் தெய்வமாக்கி விட்டன. இன்று முருகனைக் கந்தசுவாமி, சுப்பிரமணியன், சரவணபவன், குமாரன் என்ற வடமொழிப் பெயர்களால் அழைக்கும் மரபும் அவனுக்குரிய கோயில் அமைப்பு பூசைகள் என்பன குமாரதந்திர ஆகம முறையிலே நிகழ்வதும் வழக்கமாய் விட்டன. ஆகம மரபு வழிப்பட்ட முருக வழிபாடு தமிழ் கத்திலேயே பெரும்பாலும் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இங்கும் குமாரதந்திர முறை வழிபாடு பரவலாய்க் காணப்படுவதொன்றாயினும், இங்கு பிரசித்திபெற்றுள்ள முருக வழிபாடு, பழையமையான தமிழ் மரபு முறையாகவே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. கதிர்காமம், செல்வச் சந்திதி, மண்டூர் திருக்கோயில் ஆகிய பிரசித்தி பெற்ற முருகத் தலங்களில் லெல்லாம் வாயைத் துணியாற் கட்டி மௌனபூசை செய்யும் முறையே காணப்படுகின்றது. இதனை நோக்கும்பொழுது.

"சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
ஊர் ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்,
என்னும் அடிகளும்,
ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தையிய வெறியயர் களனும்
காடுங் காவுங் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்

.....
.....
வேண்டினர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட "

என்னும் அடிகளும் திருமுருகாற்றுப் படையினின்றும் எமது நினைவிற்கு வராது போகா. ஸ்ரீலலூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலின் பூசை, கிரியை முறைமைகளை ஆகம வழிப்படுத்த அறிதின் முயன்றனர். எனினும் ஆகம முறைமைக்கும் மடலைய முறைமைக்கும் இடைப்பட்ட பூசை கிரியைகளே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலில் இன்றும் நிலவி வருகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும் பொழுது, முருக வழிபாடு மக்களிடையே பிரசித்தி பெற்றுள்ளமைக்கு அதன் நெகிழ்ச்சித் தன்மையும் ஒரு காரணம் எனக் கொள்ளலாம். செந்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைப்பவன் முருகன் அன்றோ? அன்றியும் இலங்கையில் முருக வழிபாடு எவ்வளவு பழையமானது என்பதனை அறிந்து கொள்ளவும், பழையமை வாய்ந்த ஆலயங்களில் நிலவும் வழிபாட்டு முறைகள் எமக்குத் தக்க ஆதாரங்களாகின்றன.

காங்கேசந்துறை, கந்தரோடை, கந்தவனக்கடவை, குமாரபுரம் ஆகியன வடக்கிலங்கையில் முருகன் பெயரோடு சார்ந்த பழம்பெரும் ஊர்களாயுள்ளன. கிழக்கிலங்கையிலே மண்டூர் திருக்கோயில், வெருகல் என்பன இத்தகைய பழமைவாய்ந்த முருகத்தலங்களாம். திருக்கோயிலுக்குக் கந்த பாணந்துறை (கந்தனது அம்புத்துறை) என்றதோர் பெயரும் உண்டு என்பர். இவ்விடங்களின் மகிமையை எடுத்தியம்பும் வகையிலும் முருகனது வழிபாட்டினைப் புலப்படுத்தும் வகையிலும் பல கல் வெட்டுக்கள், மான்மியங்கள், பிரபந்தங்கள் என்பன பெறப்பட்டுள்ளன.

முருகன் ஆலயங்களின் மீது பாடப்பெற்ற பக்திப்பொலவர்கள்.

முருகனின் அருள்பெற்றுக் கடல் மடைதிறந்தாற் போலச் சந்த இசைப் பாடல்களாய்த் திருப்புகழை யாத்தருளியவர் அருணகிரியார். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு. தமிழகம் எங்கணுமுள்ள முருகத்தலங்கள் மீது திருப்புகழ் மாலை பாடிச் சாத்திய இப்பெருந்தகை இலங்கையிலே கதிர்காமக் கந்தன் மீது பதினமூன்று திருப்பாடல்களும் திருகோணமலை முருகன் மீது ஒரு திருப்பாடலும் பாடியுள்ளார். இவை முருக அடியார்களின் பாராயணத்திலே இடம் பெறுவனவாகும். கி.பி 1478 தொடக்கம் 1515 வரை நல்லூரிலிருந்து யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தினை ஆண்ட பரராசசேகரன் காலத்திலே கதிரைமலைப்பள்ளி என்ற பிரபந்தம் ஒன்று பாடப்பெற்றது. பள்ளிப் பிரபந்த வரிசையிலே இதுவே முதலிலே தோன்றியது என ஆய்வாளர் சிலர் உரைப்பர். இதனைப் பாடிய ஆசிரியர் யார் என்பது தெரியவில்லை.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையின் புகழ் வாய்ந்த முருகத் தலங்களான கதிர்காமம், மாவிட்டபுரம், செல்வச் சந்திதி, நல்லூர், மண்டூர், வெருகல் திருக்கோயில் ஆகியவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் மீது எண்ணக் கணக்கற்ற பிரபந்தங்களும் தனிப்பாடல்களும் புலவர்களாலே பாடப்பட்டுள்ளன. இன்றும்

இப்பக்திப் பாடல் மரபு தொடர்ந்து கொண்டே யிருக்கின்றது. மேற்குறித்த ஆலயங்களில் நிகழும் மகோற்சவங்களையொட்டிச் செய்திப் பத்திரிகைகள் சிறப்பிதழ் வெளியிடுவதும் அவ்விதழ்களிலே இவ்வாலய மகிமைகள் பற்றிய கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் வெளியாவதும் வழக்கமாயிருந்து வருகின்றன. இவை தவிரந்த சிறிய முருகனாலயங்களுக்கும் பிரபந்தங்களும் பத்திப் பாடல்களும் உள்.

கந்தபுராண கலாசாரம்

இலங்கையிலே சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலே கந்தபுராணம் சைவ மக்களிடையே பெரும் பிரசித்தி அடைந்துள்ளது. முருகனாலயங்களிலே மட்டுமின்றிச் சிவாலயங்களிலும் கந்தபுராணம் கந்தசஷ்டி விரத காலங்களிலும். பிறவிரத காலங்களிலும் படிக்கப்பட்டுப் பொருள் கூறும் வழக்கமும் நிலவி வருகின்றது. இவ்வாறு படித்தப் பொருள் கூறுவதைப் பராணபடனம் என்பர். இந்நாட்டிற்கே உரியதான இம்முறைமை பற்றி இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது கட்டுரை ஒன்றிலே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சந்நிதி விரோதமின்றி ஒருவர் வாசிக்க மற்றொருவர் பயன் சொல்லுகின்ற இந்த முறை, யாழ்ப்பாணத்துக்கே உரியதொரு சிறப்புமுறை. இந்த முறை யார் எப்பொழுது வகுத்தமைத்தது என்பது ஆராயத்தக்கது.”

“கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கந்த புராணம் பாடிய காலத்திலே தானே, கந்தபுராண படனம் யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கிவிட்டது. அப்பொழுது தானே தனிச்சிறப்பு முறையான புராணபடன முறையும் இங்கே அமைந்துவிட்டது போலும்” என்று எண்ண இடமுண்டு.

இன்று திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம், திருவாதவூரிகள் புராணம், முதலியனவும் புராண படனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்ற போதிலும், புராணபடனம் என்றவுடனே கந்தபுராணமே சைவர்கள் நினைவில் வரும். ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர், அவர்தம் மருகர் வித்துவ சிரோமணி ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை முதலியோர் கந்தபுராண படனத்தை அத்துணை மகிமைப்படுத்தி விட்டனர். இப்புராண படனங்காரணமாகப் படித்தறியாமிக ஏழைப் பாமரருக்கும் முருகனின் மகிமையை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் கந்தபுராணத்தைப் பதிப்பித்தார். அவர் வசன உருவிலே கந்தபுராணத்தை எழுதத் தொடங்கி, அது அவரின் மாணாக்கரும், சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின் முகாமையாளருமாபிடுந்த ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்களாலே முற்றுவிக்கப்பட்டு நூலாய் வெளிவந்தது. அண்மையில் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு ஆறுமுகநாவலர் சபையினாலே வெளியிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலர்வர்களின் நன்மாணாக்கரான காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் கந்தபுராண சாரத்தைத்திரட்டிக் “கந்தபுராண நவந்தம்” என்றதோர் நூல் எழுதினார்கள். பின்வந்த சைவப்பெரியார்

ச. சிவபாதசந்தரணர் அவர்களும், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களும், கந்தபுராண உட்பொருளை விளக்கி நூல்கள் யாத்துள்ளார்கள். இந்நூல்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தபுராணம் பெற்றுள்ள முதன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கந்தபுராணம் சைவசித்தாந்த சாத்திர உண்மைகளை உருவக வாயிலாக எடுத்தியம்பும் அதிமதுரத் திவ்விய நூல் என்பதால் அதனைக்கற்று அது காட்டும் நெறிமுறையை அணுவும் பிசகாது ஒழுகும் சான்றோர்கள் பலரை யாழ்ப்பாணம் உடைத்தாதலின் இங்கு நிலவுவது “கந்தபுராண கலாசாரமே” என்று பண்டிதமணியவர்கள் விதந்துரைத்துள்ளார்கள்.

முருக வழிபாட்டில் இடம்பெறும் சில முக்கிய அம்சங்கள்

எத்தலங்களிலும் இல்லாத அளவு சிறப்பாக இலங்கையிலே, முருகத் தலங்களிலே மகோற்சவங்கள் நிகழ்வது வழக்கம். பல்லாயிரக் கணக்கான முருகனடியார்கள் அக்காலங்களிலே குறித்த ஆலயத்திற்கு வந்து பத்திபரவசராய் முருகப் பெருமானை வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் வழிபட்டு உய்வர். தமிழ்ச்சைவர் மட்டுமின்றி பௌத்தர்களான சிங்கள மக்களும் இவ்விழாக்களில் கலந்து வழிபாடு ஆற்றுவதுண்டு. (கதிரகாமம் இலங்கையர்க்கு மட்டுமின்றித் தமிழகத்துச் சைவருக்கும் யாத்திரைத்தலம்) மகோற்சவத்துக்குரிய தலத்தின் சூழல் எங்கும் செப, தவ, விரதாதிகளின் புனிதம் புலப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். சுவாமி திருவுலா வருகையில் பஜனைக் குழுக்கள் தொடர்ந்து கந்தரலங்காரம், கந்த ரனுபூதி, திருமுறைகளை ஓதிச்செல்லும், அங்கப் பிரதட்சணம், அடியழித்து வணங்கல், காவடி எடுத்து ஆடல், கர்ப்பூரச் சட்டி சுமந்து செல்லல், கலைகொண்டு ஆடல் ஆகிய வழிபாடுகளை அடியார்கள் நிகழ்த்துவர். தீக்குளிப்பும் கதிரகாமம் முதலிய தலங்களில் நிகழ்வ துண்டு. செதில்குத்திக்காவடி, ஆட்டக்காவடி, பாட்டுக்காவடி என்பவற்றோடு தூக்குக் காவடி, தூலாக்காவடி முதலான பயங்கர நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றும் வன்தொண்டர் களுக்கும் குறைவிராது. ஆலயங்களின் சூழல்களில் மட்டுமன்றித் தொலை தூரங்களிலும் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து, வருகின்ற அடியார்களை உபசரிக்கும் சிவ புண்ணியம், அன்னதானம் ஆகியனவும் இடம் பெறும். மதுமாமிச பட்சணம் இக்காலத்தில் பலரால் கைவிடப்பட்டு விரதம் அனுட்டிக்கப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதே. “முருகா முருகா” என்ற கோஷம் இடைவிடாது ஆலய வீதிகளிலே ஒலிப்பது பத்திக் கனிவினையூட்டும் நிகழ்ச்சியாகும்.

முருகனுக்குரிய கார்த்திகை நட்சத்திரங்களின் போதும், சிறப்பாகக் கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரங்களின்போதும், மாவிளக்கிட்டு விழிபாடு நிகழ்த்துவர். கந்தசஷ்டி ஆறு தினங்களிலும் சங்கற்பம் செய்து கொண்டு முருகனாலயங்களிலேயே தங்கியிருந்து உபவாசம் மேற்கொண்டு தமது ஆண்மாவைப் புனிதம் செய்வோரும், இட்டபூர்த்தியை எதிர்நோக்குபவரும் இலங்கையிலே எண்ணிலர். கலியுகவரதனாகிய முருக

னையே சரணாகதி யடைந்து நலந்தீங்கில் அவனை மறவாதிருக்கும் சைவ மக்களே இந்நாட்டில் பெரும் பான்மையர் என்று கூறின் அது மிகையன்று.

முருகன் திருநாமங்கள் பெறும் இடம்

இன்று பெரும்பாலான மக்கள் கருத்துணர்வோ குறிக்கோளோ இன்றி ஓசைச்சிறப்பினை மட்டுமே நோக்கித்தம் பிள்ளைகளுக்குப் பெயர்கள் வைப்பதை நாம் பரவலாகக் காண்கிறோம். இவர்களை "நீங்கள் வைத்துள்ள பெயரின் பொருள் உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டால் அநேகமாகப் பொருள் தெரியாது விழிப்பதும் அனுபவ உண்மையாகும்.

ஆனால் எம்முன்னோர் தம் பிள்ளைகளுக்கு இறைவன் இறைவியோடு தொடர்புள்ள திரு நாமங்களைச் சூட்டி வந்தனர். இவ்வாறு சூட்டுவதற்கு உளவியல் ரீதியான காரணமும் இருந்தது. பெற்றோரும் மற்றோரும் பிள்ளையின் பெயரைச் சூட்டி அழைப்பதால் அடிக்கடி இறை நாமத்தைக் கூறும் புண்ணியம் அவர்களுக்குக் கிட்டுகிறது. பெயர் சூட்டப்பட்டவரும் தமது பெயரை எழுதும்போது அந்தப் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறார். பெயருக்கேற்ற உத்தமராய் வாழ முயல்வதும் நிகழல் கூடும். அன்றியும் தம் பெயர் மூலம் தமது சமயத்திலே ஈடுபாடும் குறித்த தெய்வத்திலே பத்தியும் வளரவும் வாய்ப்பு உண்டாகும்.

இலங்கையிலே சைவ மக்கள் சூட்டிக்கொண்டுள்ள பெயர்களை எடுத்து ஆராய்கையில் இப்பெயர்களிற் பெரும்பாலான, முருகனைச் சார்ந்தவையாகவோ அவனோடு தொடர்புடையனவற்றைச் சார்ந்தவையாகவோ விளங்கல் காணலாம். இங்கு இத்தகைய பெயர்கள் சிலவற்றை வகைசெய்து காட்டுகிறேன். (இது முழுமையான பட்டியல் அன்று என்பதையும் சுட்டிக் காட்டி விழைகின்றேன்)

முருகனின் திருநாமங்கள் பெயர்களாய் அமைந்துள்ள வகை ஆண்கள்

முற்காலம்

01. சுப்பிரமணியம், கந்தப்பிள்ளை, கந்தப்பு, கந்தையா, முருகையா, முத்தையா, முத்துவேற்பிள்ளை, சுப்பையா, ஆறுமுகம், சண்முகம், வேலாயுதம், முத்துச்சாமி, குமாரசாமி, முத்துக்குமாரசாமி, கந்தசாமி, பழனிச்சாமி, வேலுச்சாமி, சரவணமுத்து, சிவகுரு, குமரகுரு, கார்த்திகேசு, கதிரகாமு, கதிரகாமத்தம்பி, மயில்வாகனம், சூரசங்காரம், இன்ன பிற.

இக்காலகட்டத்தில் முருகன், வேலன், கந்தன் முதலான திருநாமங்களைத் தீண்டத்தகாதவர் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த மக்களே தமக்குரிய பெயர்களைக் கொண்டிருந்தமையும் உயர்சாதியார் எனத் தம்மைக் கருதியோரின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் அ. நிறிணை முடி கொண்டுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

இடைக்காலம்

02. இக்காலத்தில் அ. நிறிணை முடிவுகளுக்குப் பதில் "அன்" ஈறு பெறப்பெயர்கள் மாற்றப்படுகின்றன. சண்முகம், ஆறுமுகம், என்பவற்றோடு ராசா, சாமி, நாதன், முதலான விசுவகிரி சேர்க்கப்படுகின்றன. உ-ம் குருநாதன், சிவகுருநாதன், சண்முகராசா (ராசன்), ஆறுமுகராசா, சண்முகநாதன், ஆறுமுகநாதன், மயில்வாகனன், ஆறுமுகன்,

வேலாயுதன், கதிரகாமநாதன், கதிரை மலைநாதன், செந்திநாதன், அருணகிரிநாதன், சிவகுருநாதன், குகநாதன், மயூரநாதன், குருபரன், வடிவேல், முத்துவேல், சித்திரவேல், (வேல் என்பது வேலு எனவும் அமையும்), சூரசங்காரன், நல்லைநாதன், திருச்செந்தூரன், கார்த்திகேயன், கதிரேசன், இன்ன பிற.

இக்காலம்

03. (அ) சிறிய சுருக்கமான பெயர்களே இக்கால நாகரிகம். இந்நாகரிகத்தினிடையேயும் முருகனின் பெயர்களே பிரசித்தி பெற்றிருத்தல் காணலாம். உ-ம்: குமரன், கந்தன், சரவணன், முருகன், ஸ்ரீமுருகன், செந்தூரன், விசாகன், குகன் இன்ன பிற.

இக்கால நீண்ட பெயர்கள்

(ஆ) சரவணபவன், செந்தில்நாதன், செந்திற் குமரன், சேவற்கொடியோன், திருமால்முருகன், சிவகுமாரன் (இப்பெயர் விநாயகரையும் குறிக்கும்), செந்தூர்ச்செல்வன், செந்தில்குமரன், நல்லைக்குமரன் இன்ன பிற.

பெண்கள்

முற்காலம்

வள்ளிப்பிள்ளை, தெய்வாணைப்பிள்ளை, வள்ளி, தெய்வி

இடைக்காலம்

வள்ளிநாயகி, தேவநாயகி, தெய்வநாயகி

இக்காலம்

ஸ்ரீவள்ளி, ஸ்ரீதெய்வி, வள்ளி, தெய்வி

இவற்றிலிருந்து இந்நாட்டில் முருகப்பத்தியின் சிறப்பினை ஓரளவு அறிந்து கொள்ளலாம். அன்றியும்

'காலம் என்பது கறங்குபோற் கழன்று கீழ்து மேலாய் மேலது கீழாய் மாறிடும் தோற்றம் என்பது மறந்தனை'

என்று மனேன்மணிய அடிகளின் உண்மையையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து இலங்கைச் சைவ மக்களிடையே பெரும்பாலும் முருக வழிபாடே நிகழ்ந்து வருகின்றது என்பதற்கு ஐயமில்லை.

இக்கட்டுரை எழுதப் பயன்பட்ட நூல்களும் சஞ்சிகையும்

01. ஆறுமுகநாவலர் (1979)-இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.
02. ஈழத்தத் தமிழ்க் கவிதைக்களஞ்சியம் (1966)- தொகுப்பாசிரியர் ஆ. சதாசிவம்
03. உடுவில் கிழக்கு ஸ்ரீகற்பகப் பிள்ளையார் கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலர் "இலங்கையில் முருகவழிபாடு" (1979)- க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)
04. பரிபாடல் சொற்பொழிவுகள் (1961)-கழக வெளியீடு
05. A Short History of Hinduism in Ceylon 1964 - C.S. Navaratnam.

(நன்றி :- அகில உலக இந்து மாநாடு சிறப்பு மலர் - 1982)

மூவர் தமிழில் முத்தமிழ் முருகன்

திருமுருக மாமணி ஆ. தியாகராசா

கலியுக வரதனாம் கந்தனைவிட எம் தமக்கு ஆருயிர்த்துணையாக இன்று வேறு தெய்வம் ஏதுமில்லை. அழிவுப் பாதையை நோக்கி அசுரவேகத்தில் உலகம் போகின்றது. இந்த நிலையில் அசுரவேகத்தைத் தடுத்து எம்மை ஆட்கொள்ள வல்ல தெய்வம் தான் முருகன். அன்று அசுரகுலம் அழித்த கந்தப் பெருமான் இன்று எம்மைக் காத்தருள கலியுக வரதனாக சைவ உலகெங்கும் வியாபித்து நின்று அருள் புரிகின்றான். நேருக்கு நேராக நின்று அருள் சுரப்பதில் அவனுக்கு நிகர் அவனே தான். அவன் அருளில் அழுந்தி ஆனந்தம் அடைவோர் எண்ணிலடங்கார்.

சங்கம் அமர்ந்து தமிழ் வளர்த்தவர் சிவனும், முருகனும், எமக்கு எந்தப் பங்கமும் வரக்கூடாது என்று, கருதுபவனும் முருகனே. இதனால் தான் நம் தமை உய்யக் கொண்டு வன்னிவள நாடாம் வவுனியாவில் கந்தன் என்ற நாமத்துடன் கவின் பெறு ஆலயத்தில் குடமுழுக்கு நீராடி, கும்பிட்டார் குறைகளைந்து, பார்புகழ்ப் பல்லோரும் ஏத்த, எழுந்தருளியுள்ளான்.

தலம் தோறும் வெவ்வேறு அழகுருவில் காட்சி தரும் இவனருளை மாந்தி இன்புற்றவர் எண்ணிலடங்கார். தேவாரம் பாடிய சம்பந்தக் குழந்தையே முருகனின் அவதாரம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய பெருமை கொண்ட ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், தம்பிரான்தோழர் ஆகிய மூவரும் தாம் பாடிய தேவாரத் திருமுறைகளில் முருகனைப் பற்றி சிறப்பாக (47) நூற்பத்தேழு இடங்களில் பாடியுள்ளார்கள்.

சம்பந்தப் பெருமான், முதல் மூன்று திருமுறைகளில் வள்ளிமணாளனை 11 இடங்களிலும், அப்பர் சுவாமிகள் 24 இடங்களிலும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் 12 இடங்களிலும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார்கள்.

சம்பந்தப் பெருமான் திருமுதுகுன்றப் பதிகத்தில் 'கருகுமுல் மடவார் கடிசுறிஞ்சியது பாடி முருகனது பெருமை பகர் முதுகுன்றடைவோமே' என்றும் கூறிச் சென்று வேய்ஞலூர் பதிகத்திலும் இராமனதீச்சுரப் பதிகத்திலும் முருகனைப் பாடிய வாயால் திருவெண் காட்டுப்பதிகத்தில் 'மாயச்சூரனற்றுத்த மைந்தன்' 'வள்ளிமுலை தோய் குமரன்' திரு அரசிற் கார்ப்புத்தார் தலத்தில் உள்ளான் என்று பாடியபடி பிரமபுரத்தை அடைந்து 'இளங்குமரன் தனைப்பெற்று இமயவர் தம்பகை யெறிவித்திறைவனுரே' என்று கூறிக்கொண்டு, திருநாரை யூர் சென்று 'சேந்தனை முன்பயந்துலகில் தேவர்கள் தம் பகை கெடுத்தோன் திகழுமுளே' இது என்று பாடி திருநாரையூர் விட்டகன்ற செந்தமிழ் வித்தகர், மடமயிலூர் பதிகத்தில் 'சாமிதாதை

சரணாகுமென்று தலைசாய்மின்' என்றார். தொடர்ந்து திருத் தென்குடித் திட்டத்தை அடைந்து 'அமரதருங் குமரவேள் தாதையூர்' இது என்று கூறி கழுமலத்தலத்தப்பனைப் பாடும் போது 'பெற்று முகந்தது கந்தனைவே' என்று போற்றியுள்ளார்.

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர் கூறியவற்றைக் கண்ட நாம் நாவிலுக் அரசன் கூறுவதையும் பார்ப்போம். முதன் முதலாகவிடம் தீர்த்த பதிகத்தில் முருகனைப் பாடும் நாவரசர் 'ஆறுகொலாமவர் தம்மகனார் முகம்' என்று கூறி திருமேற்றளி பதிகத்தில் 'ஏலநற் கடம்பன் தாதை' திருப்பெருவேருரில் 'குறைவிதோதன் மணந்த செல்வக் குமரவேல் தாதையாளன்' என்றும் திருநேரிலூர்ப் பதிகத்தில் 'கடம்பமர் காளை தாதை' எம்பெருமான் என்கின்றார். பின் திருப்பேரெயில் பதிகத்தில் 'முன்னையார் மயில் ஊர்தி முருகவேள்' தனைப்பெற்ற சிவன், திருவதிகைப் பதிகத்தில் 'சூரடவேலந்தாதை' யானான், என்றும் திருக்கடம்பலூர் பதிகத்தில் 'நங்கடம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்' எம் இறை என்றும் பாடுகின்றார். பின் திருக்கோழம்பம் குறுந்தொகையில் 'சமரசூரபன்மாவை தடிந்த வேற் குமரன்' தந்தை, திருப்புவலூரில் 'வாரணன் குமரன் வணங்கும் கழல்' உடையான் என்று தந்தையைக் கந்தன் போற்றும் திறம்கூறி திருக்காட்டுப்பள்ளி யைக் கூறும்போது 'கடம்பன் தாதை கருதும் காட்டுப் பள்ளி' என்கின்றார். தாண்டகச் செல்வர் ஏழைத் திருத் தாண்டகத்தில் 'வள்ளி வளைத்தோள் முதல்வன் தன்னை' என்றும் திருவீரட்டானத் தாண்டகத்தில் 'முருகவேள் தன்னைப் பயந்தாய் போற்றி' என்றும் 'சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும் அடி' என்றும் சிவகுமாரன் சிவனடி பணியும் பண்பினைக் கூறி திருப்பறும் பயம் பதிகத்தில் 'குமரனும் விக்கினவநாயகனும்' தோன்றும் நிலைகாட்டி திருப்புவன தாண்டகத்தில் 'பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்றும்' என்றார். 'வள்ளி மணாளற்கு தாதை கண்டாய்' என்று திருமணக்காடுப் பதிகத்தில் கூறி திருநெய்த்தானப் பதிகத்தில் 'குறையுடையார் மனத்துளான் குமரன் தாதை' என்கின்றார். திருவீழிமிழலைத் தாண்டகத்தில் 'குமரனையும் மகனாகவுடையார் போலும்' என வினாவெழுப்பி திருவேகம்பம் பாடியபோது 'முருக வேளக்குத் தந்தை காண்' என்று விடையும் கூறுகின்றார். திருநாரையூர் தாண்டகத்தில் வாசீசர் 'ஆறுமுருகனோபானை முகற்கப்பன் தன்னை' என்று இரு பிள்ளைகட்குத் தந்தை எனும் தன்மை கூறி, திருக்குடந்தைப் பதிகத்தில் 'கூர்லங்கு வேற்குமரன்' என்றார். திருவோமாம்புலியூர் தாண்டகத்தில் 'கோழிக் கொடியோன் தாதை போலும்' என்று புகழ்ந்து தண்டமிழ் முருகனைத் தம்பதிகம் தோறும் பாடியுள்ளார். வாக்கினுக்கினிய வாசீசர் வாக்கினைப் பார்த்தோம். இனி சுந்தரத் தமிழில் எந்தை பற்றி சுந்தரர் கூறுவது என்ன எனக் காண்போம்.

தம்பிரான் தோழன் எம்பிரான் முருகனைப் பாடியுள்ளார் தம் பதிகம் பலவற்றில், ஆரம்பமே நிந்தாஸ்துதியாக அமைகின்றது. ஒண்காந்தன்றளித் தலத்திற்கு வந்த சுந்தரர், சிறிது மணம் நொந்தவர் போல் காட்டி 'அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை' என்று கூறிக் கொண்டு உங்களுக்கு ஆட செய்யமாட்டோம் எனப் புறப்பட்டு காலையிலும் மாலையிலும் கடவுளடி பணிந்து கசிந்தமனத்தவர் பயிலும் கலயநல்லூர் வந்தார். அங்கே 'பெரும்பல மதவுடைய சூரன்தாருகனைப் பொருது பொன்று வந்த பொருளினை முன் படைத்து உகந்த வனைக்' கண்டார். பின் வேள்விக் குடிநாடி வந்தார். அங்கே 'குறவனார் தம் மகன் தம் மகனார் மணவாட்டி யாரைக்' கண்டு திருவிரட்டானத்தில் 'பொன்னானை மயிலுந்தி முருகவேள் தாதையைப்' பணிந்து பின் திருநாரைக்காரோணம் வந்து 'மலையரையன் பொற்பாவை சிறுவனையும் தேறேன்' என்று குறைபட்ட உள்ளத்தோடு திருக்கமுமலநகர் வந்த போது 'திருத்தினை நகருறை சேந்தனப்பனென் செய் வினையறுத் திடும் செம்பொன்' எனக் கண்டு மணம் தேறி, திருவிடை மருதூரில் 'கடற் சூர்கடிந்திட்ட செட்டியப்பனைக்' கண்டு

திருக்கோலக்காவில் 'குமரனை பயந்தவர் தங்கிய மலைமடமானைத்' தொழுது 'குமரன் முதற் தேவர்தங்கள் நம்பியையும்' கண்டு உளம் மகிழ்ந்து திருநகரில் 'கடற்சூர் தடிந்திட்ட சேந்தர் தாதையைப் போற்றி' திருவடமுல்லை வாயில் வந்தார் அங்கே 'குமரன் திருமால் பிரமன் கூடிய தேவர் வணங்கும்' அமரனைப் பணிந்து நின்றார். சுந்தரர் தம்பதிகம் பலவற்றில் கந்தனைப் போற்றிய தன்மையைக் கண்டோம்.

முத்தமிழ் தந்த வித்தகனை மூவரும் மட்டுமா பாடிப் பரவினர். நாவாலே பாடிவந்த நற்றமிழ் திறத்தோர் எல்லாரும் பாடினர். பரவினர். இன்றும் பாடிக்கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். வாழ்க முருகன் நாமம், வளர்க அடியார் கூட்டம்.

நன்றி

வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசாமி கோவில் மகாகும்பாபிலேக்
மலர் - 1982

உ

திருப்புகழ்

பகலி ராவினுங் கருவி யாலனம்	டுடல்பேணிப்
பருகி யாவிக்கொண்	
பழைய வேதமும் புதிய நுல்களும்	சிலவோதி
பலபு ராணமுஞ்	
அகல நீளமென் றளவு கூறரும்	தடைவோரை
பொருளி லேயமைந்	
அசடர் மூகரென் றவல மேமொழிந்	திடலாமோ
தறிவி லேனழிந்	
சகல லோகமும் புகல நாடொறுஞ்	கழுநீருந்
சறுகி லாதசெங்	
தளவு நீபமும் புனையு மார்பதென்	கதிர்வேலா
தணிகை மேவுசெங்	
சிகர பூதரந் தகர நான்முகன்	சிறைமீளா
சிறுகு வாசவன்	
திமிர சாகரங் கதற மாமரஞ்	பெருமானே.
சிதற வேல்விடும்	

இனிமை சுவையும் ஒரு புகழ்ப்பா

கவிஞர். சோ. பத்மநாதன்

அதிபர். பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

கலம்பகம் என்பது ஒரு பிரபந்த வகை. இதற்குரிய பதினெட்டு உறுப்புக்களுள் ஒன்று புயவகுப்பு. பாட்டுடைத் தலைவனுடைய புயவலியைப் புகழ்வது இது.

இரட்டையர்கள், குமரகுருபரர் முதலிய புலவர்கள், தாம் பாடிய கலம்பகங்களில் புயவகுப்பை ஒரு செய்யுளில் அடக்குவர். அது ஒரு சந்தவிருத்தத்தில் அமைந்திருக்கும்.

இந்த வடிவத்தை அருணகிரிநாதர் விருத்தி செய்திருக்கிறார். அவருடைய திருவகுப்பு இருபத்து நாலு பிரிவுகளை உடையது. முன்னையபுலவர்கள் புயவலியை மட்டும் பாட, இவரோ முருகப்பெருமானுடைய பாதத்துக்கும் வேலுக்கும் வாளுக்குக்கும் மயிலுக்கும் கடைக் கண்ணுக்கும் அவன் பேசும் வசனத்துக்கும் தேவேந்திர சங்கத்துக்கும் போரில் அவனோடு சென்ற பூதவேதாளங்களுக்கும் போர்க்களத்தில் ஆடிய அலகைகளுக்கும் தனித்தனி சந்தவிருத்தம் பாடியிருக்கிறார்.

திருவேளைக்காரன் வகுப்பு என்ற நாலாவது பாட்டை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தன்னை வழிபடும் அடியவர் மீது - பக்தர் கூட்டத்தின் மேல் - வாரப்பாடுடையவன் முருகன்.

**‘ஆன பய பத்திவழி பாடுபெறு முத்தியது
வாகநகழ் பத்தசன வாரக்காரனும்’**

மாம்பழத்தின் பொருட்டு தமையனாருடன் போட்டி யிட்டு உலகம் முழுவதையும் முருகன் விரைந்து சுற்றி வந்த திருவிளையாடலைக் குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரியார்.

**‘ஆரமகூரித்தகனி காரணமு தற்றமைய
னாருடன் உணக்கைபர் - தீமைக்காரனும்
ஆகமம்வீ னைத்தகில லோகமும் நொடிப்பளவில்
ஆசையொடு சுற்றமதி - வேகக்காரனும்’**

ஆன்மாவைப் பற்றியுள்ள அழுக்குகளில் கொடியது ஆணவம். அது இருளைவிடக் கொடியது. முருகனுடைய அருட்பார்வையால் அவ்விருள் விலக அநுபூதி சித்திக்கும்.

**‘ஆணவா முக்கடையும் ஆவியை விளக்கியது
புதியடை வித்ததொரு - பார்வைக்காரனும்’**

முருகன் தேவசேனாபதி, சூராதிரி அஷ்டாங்கனாள் அமராவதி என்ற தம் அரசை இழந்து, சிறைப்பட்டு, துயருழந்த தேவர்கள் தம் ஆட்சியை மீள்பெற அமர்புரிந்தவன் முருகப்பெருமான்,

**‘ஆடலைவு பட்டமரர் நாடது பிழைக்க அம
ராவதிபு ரக்கும் அடல் - ஆண்மைக் காரனும்’**

அவ்வேளை அவன் புரிந்த சாதனைகளைச் சொல்கிறார்;

**‘வேலைதுகள் பட்டுமலை சூரனுடல் பட்டுருவ
வேலையற விட்டதனி - வேலைக்காரனும்’**

அருணகிரிநாதர் பிறந்தது தருவண்ணாமலை யில். “அண்ணாமலை தொழுவார் வினை வழுவாணம் அறுமே” என்பது ஞானசம்பந்தர் வாக்கு. இளமைக் காலத்தில் வழியல்லா வழிமேல் சென்று, வாழ்க்கையையே வெறுத்து, திருவருணைக் கோபுரத்திலேறிக் குதித்து தம்முயிரை மாய்க்கத்துணிந்த அருணகிரியாரை முருகன் தடுத்தாட் கொண்டான். தான் யாரென்று அடையாளம் காட்டினான்.

**‘ஆடகவி சீத்ரகன கோபுரமு கப்பிலரு
ணாயிரியில் நிற்குமடை - யாளக்காரனும்.....’**

முருகனுக்குக் காங்கேயன் என்று ஒரு பெயர். காங்கேயன் என்றால் கங்கைமைந்தன் என்று பொருள். இந்த ஒரு பெயர் மட்டுமல்ல, இவனுக்கு ஆயிரம் நாமங்கள். அரும்பெறல் மரபில் பெரும் பெயர் முருகன் என்பார் நக்கீரர். பக்தர்கள் தொடுத்த கவிமாலையை உவந்து குடுகிறவனும் இந்த ஆறுமுகப்பெருமானே.

**‘ஆயிர முகத்து நதி பாலனும்அ கத்தடிமை
ஆனவர்தொ டுத்தகவி - மாலைக்காரனும்
ஆறுமுக வித்தகனும் ஆறிரு புயத்தரசம்
ஆதிமுடி வற்றதிரு - நாமக்காரனும்’**

“சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களே அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்” என்பார் மணிவாசகர். “சமயகோடிகளெலாம் தந்தெய்வம் எந்தெய்வம் என்று எங்கும் பெருவழக்கிடவும்” அவர்களுக்கு அகப்படாமல் நிற்பான் இறைவன். இதைச் சொல்லுகிறார் அருணகிரியார்.

**‘யானென தெனச்சருவும் ஈனசம யத்தெவரும்
யாருமுணர் தற்கரிய - நேர்மைக்காரனும்’**

பிறவியை, பெருங்கடல் என்றார் திருவள்ளுவர். அந்தக் கடலைக் கடக்க உதவும் தெப்பம் இறைவன் திருவடி என்று அதற்குப்பொருள் விரித்தார் பரிமேலழகர். அருணகிரியாரோ, ஏழ்பிறவியாகிய கடலைக்கடந்து கரையேற உதவும் ஓடக்காரனாக முருகனைக் காண்கிறார்.

**‘யாதூநிலை யற்றலையும் ஏழுபிற வீக்கடலை
யேறவிடு நற்கருணை - ஓடக்காரனும்...’**

நாம் நல்வினை, தீவினைகளால் கட்டுண்டு சிறைப் பட்டுக்கிடக்கின்றோம். இருள்சேர் இருவினை என இவற்றை வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். வினைச் சிறையிலிருந்து எம்மை விடுவிக்கும் நியாயக்காரன் முருகன்.

**‘ஏழையினீ ரட்டைவினை யாயதொ ருடற்சிறையி
ராமல்விடு வித்தருள்நீ - யாயக்காரனும்’**

பச்சை வண்ணத்தளாகிய பார்வதியை “தாயே” என அழைத்து உருகும் சேய் முருகன்.

**‘யாமனைய ணக்குமுடி சாமனைய ணீக்குயிலை
யாயென அழைத்துருகு - நேயக்காரனும்’**

முருகப் பெருமானுடைய ஆறு திருமுடிங்களும் ஆற்றும் அருட்செயல்களை விபரித்தவர் நக்கீரர்.

**‘மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே’**

அதாவது, மந்திர விதிப்படி அந்தணர்கள் இயற்றும் யாகங்களுக்கு இடையூறுவராது பாதுகாக்கின்றது. ஒருமுகம். “அந்தணமறை வேள்வி காவற் கார...” என்று திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதர், திருவகுப்பில் “யாக முனிவர்க்குரிய காவற்காரனும்.” என்கிறார். அடுத்து, முருகனை, தெய்வயானை கொழுநனாகக் காண்கிறார்.

**‘ஈடு மருப்புடைய சோனையத வெற்பீவரும்
யானையள விற்பவரும் - ஆசைக்காரனும்...’**

கடம்பும் கூதளமும் முருகன் விரும்பியணியும் மலர்கள். அவன் ஏறும் மயிலோ நெருப்பைக்கக்கும் மாநாகமாகிய வாசுகியை எடுத்துதரும். அவன் கொடியில் நிற்கும் சேவலோ சக்கரவாளாகிரியை தனது கால்களால் நொறுக்கும் வலிமை உடையது.

**‘வாளையிற துற்றபகு வாய்தொறுநெ ருப்புமீழும்
வாசுகியெ டுத்துதரும் - வாசிக்காரனும்
வாளகீர் யைத்தனது தாளிலி யப்பொருது
வாகையுனை குக்குடப தாகைக் காரனும்...’**

முருகன் அவதாரம், திருவிளையாடல்கள் பற்றி யெல்லாம் இப்பாட்டில் குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரி முனிவர். தேவர்கள் பொருட்டும், தேவேந்திரன் பொருட்டும் சரவணப் பொய்கையில் உதித்தவன் குமரக்கடவுள். ஆதிமுலமே என்று கூவிய கஜேந்திரனைக் காக்க விரைந்த நாராயணன் மகிழும் முருகன், முருகன். அது மட்டுமல்ல, நான்முருகனைத் தண்டித்த கோபக்காரனும் அவனே.

**‘வாரணபதிக்குதவு நாரண னுவக்குமரு
மாளும், அ யனைக்கறுவு - கோபக்காரனும்...’**

முருகன் அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள். தன்னை மறவாது துதிப்போர்க்கு தன்பாத தாமரையை நல்கும் உபகாரக்காரன் அவன். உயிர்க்குயிராயும், உணர்வுக் குணர்வாயும், அணுவுக்கணுவாயும் நிறைந்து நிற்ப வனும் அவனே.

**‘வாழியென நித்தமற வாதுபர வீற்சரண
வாரிசம ளிக்குமுடி காரக் காரனும்..
மாசீலுயி ருக்குயீரு மாசீலுணர்வுக்குணர்வும்..
வானிலணு வுக்கணுவு பாயக்காரனும்..’**

அருணகிரிநாதரை ஆட்கொள்ள முருகன் குருவாக வந்தான். காட்டில் அவர் வழி தவறியபோது, அவருக்கு வழிகாட்டவென்று அங்கு வெளிப்பட வந்தான்; மார்க்க சகாயன் ஆனான்.

**‘வாதனை தவிர்த்தகுரு நாதனும் வெளிப்படம
காடவியில் நற்பதொர்ச காயக்காரனும்...’**

முருகனுக்குரிய பெருமைகளுள் ஒன்று தந்தைக்குக் குருவாக வந்தமை. அதுவும் எத்தகைய தந்தை? கள்ளிருக்கும் மலர்களாகிய ஊமத்தை, ஆத்தி, கொன்றை முதலியவற்றோடு சந்திரனையும் சடையிற் சூடிய சிவன்.

**‘வேர் மது மத்தமதி தாதகி கடுக்கை புனை
வேணியர்கு திப்பதொரு - கேள்வீக்காரனும்..’**

கார்த்திகைப்பெண்கள் அறுவரும் கொண்டாடும் பாலன் குமரக்கடவுள். இமவான் மனைவி மேனை. மேனைக்கு மகள் பார்வதி. இந்த உறவுமுறை பற்றி முருகன் மேனைக்குப் பேரன் ஆகிறான்.

**‘மீலுலவு கிர்த்திகைகு மாரனும் நீ னைக்குமவர்
விடுபெற வைத்தருள் தாரக்காரனும்
மேனையர் வைக்குரிய பேரனும்...’**

முருகன் தமிழ்த்தெய்வம். பாண்டியனும் பல புலவர்களும் ஏறிய சங்கப்பலகையில் அமர்ந்த முத்தமிழ் வினோதன் அவன்.

**‘மீனவனும் மிக்கபுல வோருமுறை பொற்பலகை
மீதமர்த மிழ்த்ரயவி னோதக் காரனும்...’**

நாரதமுனிவர் சொற்படி வேடனாக உருமாறி ஆங்கு ஒரு பரண் மீது ஓவியம் போல நின்றுகருவி யோச்சிய வள்ளி மீது மையல் கொண்டு அலைந்து திருவிளையாடல் புரிந்தவன் முருகவேள்.

**‘வேடுவர்பு னத்திலுரு மாறிமுனி சொற்படி
யாகுலம னத்தினொடு போம்வீற் - காரனும்
மேவியு னத்தினில் ஓவியமெ னத்தினமும்
மேதகு கு றத்திநு வேளைக் காரனே...’**
என்று கவிதையை நிறைவு செய்கிறார் அருணகிரியார்.

புராணச் செய்திகளும், தத்துவப் பொறிகளும் விரவிவரும் இந்நெடும் பாட்டு முருகன் புகழ்பாக்களுள் இனிமை குலவும் ஒரு திருப்பாட்டு.

திருவேளைக்காரன் வகுப்பு

ஆனபய பத்திவழி பாடுபெறு முத்தியது	
வாகநிகழ் பத்தசன	வாரக் காரனும்
ஆரமது ரித்தகனி காரணமு தற்றமைய	
னாருடனு ணக்கைபரி	தீமைக் காரனும்
ஆகமம்வி னைத்தகில லோகமு நொடிப்பளவில்	
ஆசையொடு சுற்றுமதி	வேகக் காரனும்
ஆணவஅ முக்கடையும் ஆவியை விளக்கியநு	
புதியடை வித்ததொரு	பார்வைக் காரனும்
ஆடலைவு பட்டமரர் நாடதுமி ழைக்கஅம	
ராவதிபு ரக்குமடல்	ஆண்மைக் காரனும்
ஆடகவி சித்ரகன கோபுரமு கப்பில்அரு	
ணாபுரியில் நிற்கும்அடை	யாளக் காரனும்
ஆயிரமு கத்துநதி பாலனும கத்தடிமை	
யானவர் தொடுத்தகவி	மாலைக் காரனும்
ஆறுமுக வித்தகனும் ஆறிருபு யத்தரசும்	
ஆதிமுடி வற்றதிரு	நாமக் காரனும்
யானெனதெ னச்சருவும் ஈனசம யத்தெவரும்	
யாரும் உணர் தற்கரிய	நேர்மைக் காரனும்
யாதுநிலை யற்றலையும் ஏழுபிற விக்கடலை	
யேறவிடு நற்கருணை	யோடக் காரனும்
ஏரகம் இடைக்கழிசி ராமலைதி ருப்பழநி	
யேரணிசெ ருத்தணியில்	வாசக் காரனும்
ஏழையின் இரட்டைவினை யாயதொரு டற்சிறையி	
ராமல்விடு வித்தருள்நி	யாயக் காரனும்
யாமளைம ணக்குமுக சாமளைம ணிக்குயிலை	
யாயெனஅ ழைத்துருகு	நேயக் காரனும்
ஏதமற நிச்சயம னோலயவி ளக்கொளியும்	
யாகமுநி வர்க்குரிய	காவற் காரனும்
ஈரிரும ருப்புடைய சோனைமத வெற்பிவரும்	
யானையள விற்றுவளும்	ஆசைக் காரனும்
ஏடவிழ்க டப்பமலர் கூதளமு டிக்கும்இளை	
யோனும்அறி விற்பெரிய	மேன்மைன் காரனும்

வானவர்பொ ருட்டுமக வானதுபொ ருட்டுமலர்	
வாவியில்உ தித்தமுக	மாயக் காரனும்
வாரணய திக்குதவு நாரணனு வக்குமரு	
மானும்அய னைக்கறுவு	கோபக் காரனும்
வாழியென நித்தமற வாதுபர விற்சரண	
வாரிசம்அ ளிக்கும்உப	காரக் காரனும்
மாடமதில் சுற்றியத்ரி கூடகிரி யிற்கதிர்செய்	
மாநகரி யிற்கடவுள்	ஆயக் காரனும்
வாளெயிற துற்றபகு வாய்தொறுநெ ருப்புமிழும்	
வாசுகியெ டுத்துதறும்	வாசிக் காரனும்
வாளகிரி யைத்தனது தாளிலிடி யப்பொருது	
வாகைபுனை குக்குடப	தாகைக் காரனும்
மாசிலுயி ருக்குயிரு மாசிலுணர் வுக்குணர்வும்	
வானிலனு வுக்கணுவு	பாயக் காரனும்
வாதனைத விர்த்தகுரு நாதனும்வெ ளிப்படம	
காடவியில் நிற்பதொர்ச	காயக் காரனும்
மீனவனு மிக்கபுல வோருமுறை பொற்பலகை	
மீதமர்த மிழ்த்ரயவி	நோதக் காரனும்
வேரிமது மத்தமதி தாதகிக டுக்கைபுனை	
வேணியர்து திப்பதொரு	கேள்விக் காரனும்
வேலைதுகள் யட்டுமலை சூரனுடல் பட்டுருவ	
வேலையற விட்டதனி	வேலைக் காரனும்
மீனுவலு கிர்த்திகைகு மாரனுநி னைக்குமவர்	
வீடுபெற வைத்தருள்உ	தாரக் காரனும்
மேனையரி வைக்குரிய பேரனும தித்ததிறல்	
வீரனும்அ ரக்கர்குல	சூறைக் காரனும்
வேதியர்வே றுக்கையும்அ நாதிபர வஸ்துவும்வி	
சாகனும்வி கற்பவெகு	சூபக் காரனும்
வேடுவர்பு னத்திலுரு மாறிமுனி சொற்படிவி	
யாகுலம னத்தினொடு	போம்விற் காரனும்
மேவியபு னத்திதணில் ஓவியமெ னத்திகழு	
மேதகு குறத்திதிரு	வேளைக் காரனே.

(அருணகிரிநாதர்)

வள்ளி தெய்வயானை திருமணத் தத்துவம்

ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா

புராணம் என்றால் பழமையானது என்பது பொருள். வேதத்திலே உள்ள நுண்ணிய தருமங்களை விரித்துச் சொல்வது புராணம். வேதநுண்பொருள்களைப் புராணமாகிய பூதக்கண்ணாடி மூலம் அறிதல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு புராணமும் ஒரு முக்கியமான போதனையை அளிக்கிறது. வாய்மையின் மேன்மையை விரிவுபடுத்துவது அரிச்சந்திரபுராணம். பெண்ணாசையின் தீமையை விளக்குவது பாரதம். ஒருவன் செய்நன்றியை மறந்தவர்க்கு உய்வு இல்லை என்பதை விளக்குவது கந்தபுராணம்.

சிவன் வேறு முருகன் வேறு அல்ல: சிவனே முருகன். முருகனே சிவன். சிவனுடைய ஐந்து திருமுகங்களும், உமாதேவியாருடைய அதோ முகமும் சேர்ந்த ஆறுமுகமே முருகப் பெருமானுடைய ஆறு முகங்களாகும்.

சக்தி வேறு. சிவம் வேறு என்று கொள்ளக் கூடாது. சக்தியும் சிவமும் ஒன்றே தான். சக்தி புலப்படும். சிவம் புலப்படாது. மனிதனுடைய உடல் சக்தியும் சிவமும் சேர்ந்தது தான். உடம்பில் உள்ள சூடு சிவம். தட்பம் சக்தி. சக்தியும் சிவமும் சேர்ந்தால் தான் எச்செயலும் எவ்வடிவும் தோன்றும். அதனால் தான் அவற்றின் சேர்க்கையைத் திருக்கல்யாணம் எனச் செய்து காட்டுகிறார்கள்.

ஆணவமலம் - சூரபன்மன், கன்மமலம் - சிங்கமுகன், மாயாமலம் - தாரகன், இம்மலங்களின் வலிமையை முருகவேள் அடக்கி அருளினார். ஞானசக்தி - வேல், கிரியா சக்தி - தெய்வயானை, இச்சாசக்தி - வள்ளிநாயகி, மூன்றுடனும் கூடியவரே பரம்பொருளாகிய முருகப் பெருமான்.

கற்பு மணத்திற்கு உதாரணம் தெய்வயானை அம்மையின் திருமணம், களவு மணத்திற்கு உதாரணம் வள்ளிநாயகியாரின் திருமணம். தேவர் களின் பெண்ணாகிய தெய்வயானையையும் குறப் பெண்ணாகிய வள்ளியையும் திருமணம் செய்ததன் மூலம், முருகப்பெருமான் எல்லோருக்கும் பொதுவானவன் என்பது விளங்குகின்றது.

வள்ளிநாயகியாராகிய ஜீவாத்மாவை முருகப் பெருமானாகிய பரமாத்மா ஆட்கொண்ட வரலாறே வள்ளி திருமணம் ஆகும். எளிமை நிறைந்த வள்ளி அன்பு ஒன்றைக் கொண்டே இறைவனை நேசித்தாள். பெருமான் தாமே வள்ளலாக இருந்தும் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு குறத்தியை வேடரிடம் யாசித்துப் பெற்றுக் கொண்டார்.

முருகனுக்கு வள்ளிநாயகியிடம் உண்டான பேரன்பிற்கு எல்லையே இல்லை. முருகன் வள்ளியிடம் காதல் கொண்டு அவளைத்தேடிச் சென்றான். தன்னைத் தேடி நாடிவரும் யோகியரும், பக்தரும், தேவரும் பலர் இருக்க முருகன் குறவாணர் மகளாகிய வள்ளியிடம் மாமோகம் கொண்டு ஓடிச்சென்றான். அவள் முன்னின்று மிகவும் பணிந்து பேசினான். கெஞ்சினான். "ஏதேனும் நான் செய்கிறேன்" என்று குறையிரந்தான். இந்த வரலாற்றை அருணகிரிநாதர் சொல்கின்றார்.

**பணியாவென வள்ளி பதம் பணியும்
தணியா அதிமோக தயாபரனே!**

முருகன் வள்ளி முன் நின்றான். அவளுடன் நெடுநேரம் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை. "ஏதேனும் வேலை செய்யட்டுமா?" என்று கேட்டான். அவன் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கிய பிராட்டி ஒரு வேலையை ஏவினால், விரைவில் அதை அவன் முடித்து விடுவான். ஆகையால் வள்ளிநாயகியிடம் "எனக்கு ஏதேனும் ஒரு வேலை இரு" என்று சொல்லவில்லை. "யான் செய்யும் வேலைகள் யாவை" என்று பன்மைச் சொல்லை வைத்துச் சொல்கிறான்.

ஒரு பெண்ணிடம் காதல் பூண்டவர் அவரிடம் இவ்வாறு கெஞ்சி நிற்பல் இயல்புதான். மோகத்தின் இலக்கணம் அது. பெரும் மோகமன்று, அதிமோகம், அளவுகடந்த மோகம்.

உம்பர் தலைவனுக்கும் அரியவனாகிய முருகன், பிரமன் மாலுக்கரிய சிவபெருமானுடைய திருமுகன். உலகத்தாயாருடைய புதல்வன். ஞானபண்டிதசாமி என்று பாராட்டும் வேலாயுதக் கடவுள். பிரமன் அறியாது தத்தளித்த பிரணவப் பொருளை அரனுக்கு உரைசெய்த குமரகுரு பரன் இப்படி ஒரு பெண்ணின் காலில் விழுந்தான் என்றால், உலகியலில் அமையும் காமமோ காதலோ அல்ல.

கந்தபுராண ஆசிரியர், வள்ளி நாயகியிடம் முருகன் வந்து பணிந்து கெஞ்சுவதாகச் சொல்லும் போது ஒரு கருத்தை நினைவுபடுத்துகின்றார்.

"முருகன் உண்மையாகவே மோகமுடையவனாகி மாழ்கினான் என்று கொள்ளல் கூடாது. அவனுடைய திருவிளையாடல்களில் ஒன்று இது" என்று கூறுகிலர்.

**“உலைப்படு மெழுக தென்ன
உருகியே ஒருத்தி காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல
வருந்தியே கிரங்கி நின்றான்”**

**‘கலைப்படு மதியப் புத்தேள்
கலங்கலம் புனலில் தோன்றி
அலைப்படு செய்கைக்கு அன்றோ
அறுமுகன் ஆடல் எல்லாம்!’**

என்பது கந்தபுராணம். வேடர்களிடையே தன்னுடைய இயல்பான நிலையை மறந்து வாழ்ந்த வள்ளி நாயகியை ஆட்கொள்ள எண்ணினான். அவளுக்கு முருகனிடத்தில் அன்பு இருந்தது. “மானிடவர்க் கென்று பேசுபடின வாழ்கில்லேன்” என்ற உறுதிப்பாடு இருந்தது. அதனைச் சோதிக்கும் பொருட்டு முருகன் பலவடிவங்களை எடுத்தான். வேடனாக, வேங்கை மரமாக, விருத்தனாக வேடம் பூண்டான். வள்ளிநாயகி தன் கடைப்பிடையை விடவில்லை. கடைசியில் அவளுக்குத் தன் உருவங்காட்டி ஆட்கொண்டான். வள்ளி திருமணத்தின் தத்துவத்தைச் சிவஞானசித்தியார் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

**‘மன்னவன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கீ
வளர்த்தவனை யறியாது மயங்கீ நற்ப
பின்னவனும் என்மகன்நீ என்றவரில் நீக்கப்
பெருமையொடுந் தானாக்கப் பேணுமார்போல்
துன்னியஐம் புலவேடர் வலையீற் சீக்கீத்
துணைவனையு மறியாது துயருறுந்தொல் லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகீ வந்தவரீன் நீங்கீ
மலமகற்றீத் தானாக்கீ மலரடிக்கீழ் வைப்பான்.’**

மன்னனுடைய மகன் வேடர் கூட்டத்தில் அகப்பட்டு மயங்கித் தான் யாரென்று அறியாது வாழ்கின்றான். ஒரு நாள் மன்னவனே வேடர்சேரிக்கு வந்து தன் மகனை அடையாளங்கண்டு தன்மகனாக்கி அழைத்துச் செல்கின்றான். இதேபோல் ஆன்மாக்கள் ஐம்புலவேடர்கள் வலையில் அகப்பட்டு ஆண்டவன் நிலையை மறந்து வாழுகின்றான். ஆன்மாவையே மன்னவகுமாரனாகக் காட்டி, ஐம் பொறிகளை வேடர்களாகக் காட்டி ஆன்மாவுக் குரிய பேரானந்தப் பெருஞ் செல்வத்தை ஆறலைத்து நிறறல் விளக்கப்படுகிறது. பின்பு இறைவனே குருவாய் வந்து உணர்த்தியருள ஆன்மாவும் தெளிவுபெற்று அவன் திருவடியைப் பற்றுகிறது. சீவன் சிவனை அணைந்து நிறறல் இதனால் அறியக்கிடக்கிறது.

விந்து - மயில், நாதம் - சேவல், கலை - வேல்.
இந்த மூன்றுக்குந் தலைவன் முருகன். “நாதவிந்து
கலாதீ நமோநம்” என்கின்றது திருப்புகழ். வலப்பறம்

வள்ளி, வள்ளி அம்மையின் திருக்கரத்தில் தாமரைமலர். இடப்பறத்தில் தெய்வயானை. இந்த அம்மையின் திருக்கரத்தில் நீலோற்பலம்.

கதிரவனைக் கண்டு தாமரை மலரும், சந்திரனைக் கண்டு நீலோற்பலம் மலரும். முருகவேளின் வலக்கண் சூரியன். இடக்கண் சந்திரன். முருகவேளின் திருக்கண்கள் எப்போதும் திறந்த விழிகள். வலக்கண்ணாகிய சூரிய ஒளியில் வள்ளியின் கரத்திலுள்ள தாமரை எப்போதும் மலர்ந்த வண்ணம் திகழும். அப்படியே இடக்கண்ணாகிய சந்திர ஒளிபட்டுத் தெய்வயானையின் திருக்கரத்தில் உள்ள நீலோற்பலம் எப்போதும் மலர்ந்த வண்ணம் திகழும்.

முருகனை அணுகி அன்புடன் வழிபடுவோரின் வாழ்வு என்றும் குவியாது மலர்ந்து விளங்கும் என்பது இதன் உட்பொருள். இரு அணங்கு சூழ நின்றாலும் முருகன் பிரமசரிய தெய்வம். சிவனாருக்கும், திருமாலுக்கும், ராமருக்கும், கிருஷ்ணருக்கும் மக்கட் பேறுண்டு. முருகனுக்கு மகவு இல்லை என்பதே அவனது ஞானப்பிரம்மசரியத்தைக் காட்டும்.

உயிர்கள் பெறும்பேறு மூன்று. இகம், பரம், வீடு என்பன. முருகப் பெருமான் இந்த மூன்று பேறுகளில் வள்ளிநாயகியின் மூலம் இகத்தையும், தெய்வயானையின் மூலம் பரத்தையும், தம் திருக்கரத்தில் விளங்கும் வேலாயுதத்தின் மூலம் வீடு பேற்றையும் அருள்புரிகின்றார்.

‘ஆறிரு கடந்தோள் வாழ்க:

**ஆறுமுகம் வாழ்க: வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க:
குக்குடம் வாழ்க: செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்சை வாழ்க:
யானைதன் அணங்கு வாழ்க:
மாறிலா வள்ளி வாழ்க:
வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்.**

சுபம்

**நன்றி : வவுனியா ஸ்ரீ கந்தசுவாமி கோவில்
மகாகும்பாபிஷேக மலர் - 1982**

பொது

122 - 184

ய
டு
டு
டு
உ
டு
க
ட
இ
ம
ந்
டு
உ
ட
ம
டு
டு
ம
ட
க
டு
எ
க
க
வ
இ

ஸ
டு
உ
த
ஈ
டு
இ
கு
இ
த
ம
வ
ச
க
ய்
டு

வேதியனைத்தும் அவன் ஆட்சி

(தமிழ் - யப்பானிய வழிபாடு பற்றிய ஒப்பீட்டாய்வு)

மனோன்மணி சண்முகதாஸ் M. A.

விருந்து ஆய்வாளர். கக்கியின் பல்கலைக் கழகம், தோக்கியோ, யப்பான்.

மனிதனின் வாழ்வியலிலே வழிபாட்டு நடைமுறையும் இணைந்துள்ளது. அதுவே சமயம், மதம் எனப் பெயர் பெற்று இன்று வரை நிலைத்துள்ளது. "வழிபாடு" செய்வது மிகவும் அவசியமானது. மனிதன் நல்வழியிலே செல்வதற்கு நல்லவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். அவர்கள் வகுத்து வைத்துள்ள வாழ்வியல் நடைமுறைகளை உற்று நோக்கி உறுதுணையாக்கி வாழ வேண்டும். குழந்தை முதல் முதியவர் வரை யாவரும் பாதுகாப்புக்காக எதையோ தேடி நிற்கின்றனர். மனிதன் நாடுகின்ற பாதுகாப்பினைத் தாய்மையிலே பூரணமாக அடையலாம். இயற்கையான மழை, காற்று, வெப்பம், என்பவற்றால் மனிதன் பெற்ற துன்பங்களை ஆரம்ப நிலையில் தாயே நீக்குகிறாள். தாயில்லாத நிலையில் இயற்கையே அவனைப் பாதுகாக்கின்றது. தேவையான காற்று, நீர், உணவு என்பவற்றை அவனுக்கு அளித்து அவனைப் பாதுகாத்து வாழவைக்கிறது. இதனால் இயற்கையும் மனிதனின் அன்னையாய் விளங்குகிறது. தன்னை ஈன்ற அன்னையை இழந்தாலும் எல்லா உயிர்களும் இயற்கை அன்னையின் மடியிலே இன்பங் காணுகின்றன. நிலமகள் யாவரையும் தாங்கி நிற்கும் எல்லையில்லாத ஆற்றல் படைத்தவள். அவளிலே காணும் மலையும், மரமும், கடலும், ஆறும், கதிரும், நிலவும் மனிதனின் மனதிலே ஆற்றல் பெற்ற சக்திகளாகி வழிபட வேண்டியவை என மதிப்புப் பெற்றன. இதனால் இயற்கையை வழிபடுகின்ற நடைமுறையை மனிதன் தனது வாழ்வியலாக்கினான். உலகம் எங்குமே மனிதனின் ஆரம்பகால வாழ்வியல் இந்நிலையிற் பெரிதும் ஒத்திருப்பதற்கும் இதுவே காரணமாகும்.

வழிபாட்டு நடைமுறையைப் பெண்ணே ஆரம்பித்து வைத்திருக்க வேண்டும். இயற்கையாகவே அவள் பெறுகின்ற பூப்பிலையாற் சிறப்பறிவு பெறுகிறாள். ஆணின் உடலுறவால் புதிய உயிரொன்றைத் தன் வயிற்றிலே தாங்கிப் பாதுகாக்கின்றாள். அவ்வுயிரை உலகிற்கு அவள் ஈன்று தரவும் இயற்கையே துணை புரிகின்றது. மகப் பேற்றினால் பெண் மறுவாழ்வையே பெறுகிறாள். உயிரின் இயக்கத்தைப் பெண்ணே தன் கருவிலே வளரும் குழந்தையால் முதலில் உணர்கிறாள். தன் தாய்மையால் இயற்கையின் சிருட்டி ஆற்றலை நன்கறிந்து கொள்கிறாள். தன் உடல் அடைந்த துன்ப நிலைகளை எல்லாம் மறைமுகமாக நின்று மாற்றிய இயற்கையை மனதார வழிபாடு செய்கிறாள். தன்னை மட்டுமன்றித் தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் பாதுகாக்குமாறு இயற்கைச் சக்திகளை வேண்டி நிற்கிறாள். அவளது வழிபாட்டு நிலையிலே அவளுடன் கூடிவாழும் ஆணும் குழந்தைகளும் சேர்கிறார்கள். தங்களுக்குப் பயன்தரும் மரத்தையும்,

தாகந்தீர்க்கும் ஆற்றையும், உயிருட்டுங் காற்றையும், அரண் செய்யும் மலையையும், அச்சுறுத்தும் விலங்குகளையும் தெய்வங்களாகக் காண்கிறார்கள்.

இயற்கைச் சக்திகளை வழிபடும் வாழ்வியல் நடைமுறையிலே தமிழரும் யப்பானியரும் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நிலை மனத்தைப் பெரிதுங் கவர்வது. இரு மொழி இலக்கியங்களிலும் இவை பற்றிய செய்திகளும் நிறைய உள்ளன. இருநாட்டு நாட்டாரியல்பு கூறும் ஆய்வுகளும் இதனை உறுதி செய்கின்றன. சங்கப்பாடல்களிலே இயற்கை வழிபாடு பற்றிப் பல குறிப்புகள் உண்டு. பெண்கள் அவ்வழிபாட்டிலே பெரும் பங்கு கொண்டமைக்குஞ் சான்றுண்டு. அகவாழ்வு நிலையிலே "அணங்கு" என்னும் தெய்வத்தை வழிபட்டதாகப் பல பாடல்கள் கூறுகின்றன. அணங்கு பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களை "கமில் சுவெலெபில்" தனது "திருமுருகன்" என்னும் நூலிலே விரிவாகத் தந்துள்ளார். சங்கப் பாடற்சான்றுகளையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். எனினும் "அணங்கு" என்னும் வழிபாட்டின் தோற்றத்துக்கான காரணம் அவரால் தெளிவாக்கப்படவில்லை. இயற்கையின் எல்லையற்ற கண்ணுக்குப் புலனாகாத ஆற்றலையே "அணங்கு" எனப் பெண் கண்டிருக்க வேண்டும். அதனையே தன் குழந்தைகளுக்குக் கற்பித்திருக்க வேண்டும். இயற்கைச் சக்தியின் எல்லையில்லாத ஆற்றலை அனைவரும் உணர்ந்து வழிபட அவளே இக்கோட்பாட்டை உருவாக்கியிருக்கவும் வேண்டும். சங்கப் பாடல்களிலே பெண்களே அணங்கு பற்றிய செய்திகளைப் பேசுகின்றார்கள். சிறப்பாக ஆணும் பெண்ணும் களவாகத் தொடர்பு கொள்ளும் போது உண்மை நிலையை அறிய "அணங்கு" வழிபாடு நடத்தப்படுகின்றது. நற்றிணை 47ஆம் பாடலில் வருகின்ற பின்வரும் அடிகள் இதனை நன்றாக விளக்குகின்றன.

‘.....தோழி வேறுணர்ந்து
அணங்கறி கழங்கிற் கோட்டங் காட்டி
வெறியென உணர்த்த உள்ளமொடு மறியறுத்து
பொன்னேர் பசலைக் குதவா மாறே.’

இப்பாடலில் பலநாட்களாகக் களவாகத் தலைவியை வந்து சந்தித்துச் செல்லுந் தலைவன் விரைவிலே திருமணம் செய்யவேண்டுமென்பதைத் தோழி எடுத்துக் கூறுகின்றாள். வீட்டிலே நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறித் தலைவனுக்குக் குறிப்பாக நிலைமையை விளக்குகின்றாள். தலைவனைப் பிரிந்ததனாலாகிய தலைவியின் மெய்வேறுபாட்டைப் பிறிதொன்றாக எண்ணித் தெய்வத்தாலறியப்படுகின்ற கழங்கில் அம்மாறுபாடு அறியப்

படுமெனக்கருதிய தாய், ஆட்டை அறுத்துப் பலி கொடுத்து முருகனை வழிபடுகின்றாள். ஆனால் வெறியாட்டுடனும் தலைவியின் மேனிமாற்றந்த தீராமையால் உண்மை வெளியாகிவிடும். எனவே தலைவன் அவளை விரைவில் மணந்து கொள்வதே நல்லது என்கிறாள் தோழி.

இங்கு சமூகத்து நிலவும் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்துஞ் சாதனமாக "அணங்கு" அமைகிறது. பெண்ணே இந்நடைமுறையைப் பேணுபவளாக அமைந்துள்ளாள். சங்கப் பாடல்களிலே வந்துள்ள "அணங்குடை அடுப்பு", "அணங்குடை அரவு", "அணங்குடைப் பனித்துறை", "அணங்குடை முருகன்", "அணங்குடைக் கடம்பு", "அணங்குடை நல்லில்", "அணங்குடை நெடுங்கோடு", "அணங்குடை நெடுநிலை", "அணங்குடை முன்றில்" என்னுந் தொடர்கள் இயற்கை நிலைகளோடு அணங்கு தொடர்புற்றிருந்தமையைத் தெளிவுபடுத்து கின்றன. பெண்மை நிலையே இயற்கையைப்போல் ஆற்றல் பெற்று விளங்கியதால் இவ்வழிபாட்டுக் கோட்பாடும் "அணங்கு" எனப் பெயர் பெற்றதெனலாம். சிருஷ்டியின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் பணியிற் பெண்ணும் இயற்கையும் ஒன்று பட்டிருந்தமையால் ஆண்களாலும் இக்கோட்பாடு மதிக்கப் பட்டது. பிற்காலத்தில் இவ்வழிபாடு உருவ பெற்ற பெண் தெய்வ வழிபாடாயிற்று. மாரியம்மன், கண்ணகி, எல்லை யம்மன், காளி, முத்துமாரி, தூர்க்கை, கொற்றவை போன்ற உருவபெற்றுக் கிராம நிலையிலே இன்னும் நடைமுறையிலுள்ளது.

யப்பானிய பழைய கிராமவழிபாட்டு நிலைகளும் மேற்கண்ட கோட்பாட்டுடன் பெரிதும் ஒத்தியைகின்றன. "கொஜிகியிலே" குறிப்பிடப்படுகின்ற "கமிகள்" (தெய்வங்கள்) பற்றிய செய்திகள் ஆதாரங்களாயுள்ளன. "நிகொன்சொகி", "கொகோசுஇ" போன்ற நூல்களிலும் இவை பற்றிய விபரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. எட்டாம் நூற்றாண்டிலே தொகுக்கப்பட்ட இந்நூல்களிலே வழிபாட்டு நடைமுறைகளுங் கோட்பாடுகளும் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளன. இயற்கைச் சக்திகள் "கமிகள்" எனக் கருதி மக்களால் வழிபடப்பட்டன. மலை, மரம், ஆறு, காற்று, மழை, மின்னல், இடி, வலுவள்ள மிருகங்கள் என்பன "கமிகளாக" மதிக்கப்பட்டன. சூரியன் பெண் தெய்வமாக முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. "அமெதெரசு" என அழைக்கப் பட்டது. கொஜிகியில் குறிப்பிடப்படும் தகா-மி-முசுபி-நொ-கமி (சிருட்டித் தெய்வம்) தொயொ-உ-கெ-நொ-கமி (உணவுத் தெய்வம்) ஒ-குனி-நூசி-சொ-கமி (நிலத்தெய்வம்) என்பன பெண்மையின் ஆற்றலைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் இயற்கைத் தெய்வங்களாக அமைந்துள்ளன. ஓநாய், புலி, காட்டுப்பன்றி, வெள்ளெலி, மான், காகம், என்பனவும் வழிபடப்பட்டுள்ளன. குரங்கு, ஆமை, புறா, நரி என்பனவும் வணங்கப்பட்டன.

வெறியாடலோடு யப்பானியரது வழிபாடும் இணைந்துள்ளது. பெண்கள் அதிற் பெரிதும் பங்கு கொண்டுள்ளனர். யப்பானிய மொழியிலே "யுதா" என வெறியாடல் அழைக்கப்படும் தனிப்பட்ட தெய்வநிலையில் வெறியாடல் நடைபெற்றது. நோய்க்காரணம், நோய்க்குறி, கனவுப்பலன்,

எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் என்பன பற்றி மக்கள் வெறியாடல் மூலம் தெளிந்தனர். ஒக்கினாவா என்னும் தீவின் வழிபாட்டு நடைமுறை பற்றி விரிவான ஆய்வை நடத்திய "வில்லியம் லெபுறா" என்பவர் அங்கு ஏற்பட்ட வெறியாட்டு நிலை மாற்றம் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வெறியாடல் செய்வோர் அங்கு இருப்பதாகவும் அவர்களில் ஐந்து வீதமானோர் ஆண்கள் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்க வேண்டியதாகும். முதுமையடைந்த பெண்களே யப்பானில் காலங் காலமாக வழிபாட்டு நடைமுறைகளைப் பேணி வந்துள்ளனர்.

மலையை யப்பானியர் பெண்ணாக உருவகித்து வழிபாடு செய்கின்றனர். மனிதனதும் மிருகங்களதும் பிறப்பு மறுபிறப்புக்களை வழங்கும் ஆற்றலுடைய சக்தியாக மலையைக் கருதுகின்றனர். மலையென்னும் பெண் தெய்வம் பெற்றெடுக்கும் குழந்தைகளை பன்னிரண்டு மாதங்களும் என ஒரு நம்பிக்கை கிராம மக்களிடையே இன்னமும் நிலவுகின்றது. "யுரிசமா" என அத்தெய்வத்தை அழைக்கின்றார்கள். அதனால் பெண்களுக்கு மகப்பேற்றின் போது உதவுகின்ற தெய்வமாகவும் அவள் கருதப்படுகின்றாள். யாராவது பெண் மகப்பேற்றின் போது கஷ்டப்பட்டால் அவளுடைய கணவன் அல்லது உறவினர் ஒருவர் ஒரு குதிரையில் மலைத்தெய்வத்தின் அருளைப் பெற்று வருவதற்காகச் செல்லுவர். யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களிலே தெய்வம் உறையும் இடங்களிலே இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் பறைமேளம் முழங்கினால் மகப்பேறு இலகுவில் நடைபெறும் என்னும் நம்பிக்கை நிலவுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இயற்கைக்கும் பெண்மைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாக இரு இனத்தவரும் நம்பிப் பலநடைமுறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். யப்பானிய மலைப் பெண்தெய்வம் தமிழரது கொற்றவை. தூர்க்கை ஆகிய பெண்தெய்வ வழிபாட்டுடன் ஒத்தது.

வழிபாட்டு நடைமுறைகளிற் பெண்கள் ஆரம்ப காலங்களிலே நேரடியாகவே பங்கு கொண்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. தெய்வங்களுக்குப் பெண்களே நிவேதனஞ் செய்து வழிபட்டுள்ளனர்.

**'நெடியாய்நின் குன்றின் மிசை
நினயானைச் சென்னி நிறங் குங்குமத்தாற்
புனையாப்பு நூட்டிப் புனைகவர் சார்த்தாய்
பொற்பவளப் பூங்காம்பிற் பொற்குடையேற்றி
மலிவுடை யுள்ளத்தான் வந்துசெய் வேள்விபுள்
பன்மண மன்னும் பின்னிருங் கூந்தலர்
கன்னிமை கனிந்த காலத் தார்நின்
கொடியேற்று வாரணங் கொள்கவளமிச்சல்
மறுவற்ற மைந்தர்தோள் எய்தார் மணந்தார்
முறுவற் றலையளி எய்தார்.....'**

எனப் பரிபாடலிலே வருகின்ற அடிகள் பெண்கள் வழிபாட்டு நடைமுறையிலே நேரடியாகப் பங்கு கொண்டமையை விளக்குகின்றது. முருகவேள் உறைகின்ற திருப்பரங்குன்றத்தைப் பெண்கள் அடைந்து வழிபடுவது வழக்கமாகவுள்ளது. கோழிச்சேவல் எழுதப்பட்ட கொடியை ஏற்றுதற்குரிய யானையினது மத்தகத்தின்

நிறத்தினைக் குங்குமத்தாலே கோலஞ் செய்து மலரோடு நிரையும் இனிதாக ஊட்டி, செவியின்கண் ஒப்பனை செய்தற்குரிய கவரியைச் சாத்தி, பொலிவுடைய பவளத்தாலாய அழகிய காம்பிணையுடைய பொந்துகில் போர்த்த குடையினை அந்த யானைமேல் ஏற்றி அன்பர்கள் உவகைமிக்க நெஞ்சத்தோடே கோவிலை வலம் வந்து பூசை செய்கிறார்கள். அப்பூசையின்போது யானைக்கிடும் கவளத்தில் அது உண்டு எஞ்சியமிச்சிலைச் சிறப்புடையதாகக் கருதிப் பெண்கள் உண்ணுகின்றார்கள். அவ்வாறு உண்டால் மணமாகாத கன்னிமைத் தன்மை முதிர்ந்த மகளிர் குறைவற்ற நிரம்பிய நல்லிலக்கணங்கள் கொண்ட மைந்த ஆண்களைக் கணவராகப் பெறுவர் என்ற நம்பிக்கை நிலவியது. இதனை மூடநம்பிக்கை என்று நாம் கொள்வதில்லை. வலிமை படைத்த யானையின் ஆற்றலும் வணங்கப்பட வேண்டியதே என்ற கோட்பாட்டை விளக்கவே பெண்களால் இந்நடைமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இயற்கையின் படைப்புகளிலே மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலைப் பெண்களே பெரிதும் உணர்ந்திருந்தனர். அதனை வழிபாட்டு நடைமுறைகளாக்கி ஏனையோரையும் நன்கு உணரச் செய்தனர். குடும்ப நிலையிலும் சமூகநிலையிலும் அதனால் வழிபாட்டு நடைமுறைகள் நீண்ட காலமாகப் பேணப்பட ஏதுவாயிற்று. பொங்கல், மடை என்பவற்றை ஏற்ற பருவகாலங்களிலே பெண்கள் செய்து இயற்கைச் சக்திகளை வழிபட்டனர். வழிபாட்டின் முக்கிய நோக்கம் நல்ல கணவரைப் பெறுதலே என அமைந்திருந்தது. இந்நோக்கத்தையும் நடைமுறைகளையும் இன்றைய முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் எள்ளி நகையாட முற்பட்டுள்ளனர். அதற்கு அவரது அறியாமையே காரணமெனலாம். பெண் நடைமுறைகளைப் பேணுவது சமூகத்தை ஒழுங்குபட இயங்கவைக்கும். நல்ல கணவர்களாக ஆண்கள் உருவாகவே இந்நடைமுறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆண்கள் வீரமும் ஒழுக்கமுமுடையவர்களாய் இருப்பின் சமூகம் பயன்பெறும். தந்தைவழி அடுத்த ஆண்தலைமுறையும் நல்லவர்களாக உருவாகத் தாயே வழிகாட்டி நிற்கிறாள். அதனால் அவள் வழிபாடு அனைவர்க்கும் நல்வாழ்வியலாக இன்றுவரையும் நிலை பெற்றுள்ளது.

யப்பானியரது பழைய வழிபாட்டு நடைமுறையான சீந்தோ வழிபாட்டு நடைமுறைகளிற் பெண்களே முக்கிய பங்கெடுத்து வந்துள்ளனர். இயற்கைச் சக்திகளுக்கான நிவேதனங்களை முன்னின்று செய்துள்ளாள் பெண். சிறப்பாக மலையை வழிபாடு செய்யும் நடைமுறையில் இன்றும் யப்பானிய ஆண்களுடன் பெண்களும் முக்கிய பங்கெடுத்து வருகின்றனர். ஒக்கினாவாவில் பெண்களே வழிபாட்டு நடைமுறைகளை நிறைவேற்றுகின்றனர். இது பழைய மரபு இன்னமும் பேணப்படுவதையே காட்டுகின்றது.

தமிழ்ப் பெண்களும் யப்பானியப் பெண்களும் மாதவிலக்கு மகப்பேறு போன்ற சந்தர்ப்பங்களிலே வழிபாட்டு நடைமுறைகளிற் பங்கு கொள்ளாமல் ஒதுங்கி வாழ்வர். இவ்வொற்றுமை தனித்துவமானதாக உள்ளது. உடல் சுத்தங் காரணமாக இவ்வாறு ஒதுங்கி வாழ்ந்திருக்க

வேண்டும். ஆரிய பண்பாட்டுத் தாக்கத்தினால் தமிழரிடையே ஆரிய வழிபாட்டு நடைமுறைகள் வந்து கலந்தன. அப்போது பெண் மாதவிலக்குப் பெறுவதால் வழிபாட்டு நடைமுறைகளிற் பங்கு கொள்ள முடியாதவள் எனக் கருதப்பட்டாள். ஆனால் யப்பானில் பெண் அவ்வாறு முழுமையாக ஒதுக்கி வைக்கப்படவில்லை. இந்நிலை மாற்றத்திற்குப் புத்தசமயத்தின் கொள்கைப் பரம்பலும் ஒரு காரணமாயிற்றெனலாம். புத்தசமயம் பெண்மையைப் பழித்து ஒதுக்கியது. துறவை வற்புறுத்தியது. புலாலுண்ணல், மதுவருந்தல் என்பவற்றை இழித்துரைத்தது. அக்கொள்கைகள் சாதாரண மக்களது வாழ்க்கையிலே கடைப்பிடிப்பதற்குப் பொருத்தமற்றனவாக இருந்தமையால் வலுவிழந்தன. ஆரிய வழிபாட்டு நடைமுறைகள் புத்தசமயக் கொள்கைகள் சிலவற்றைத் தம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு இயங்கின.

தமிழரிடையே இந்நிலையால் வழிபாட்டு நடைமுறைகளிலே ஆண்கள் ஆதிக்கஞ் செலுத்த வழியேற்பட்டது. இயற்கைவழி மிளிர்ஞ் சக்திகளுக்கு உருவம் அமைத்து வழிபடுகின்ற முறையும் ஏற்பட்டது. மரத்தடிகளிலும், நீர்நிலைக் கரைகளிலும், மலையடிவாரங்களிலுங் கோவில்கள் அமைக்கப்பட்டன. இறைவன் இறைவி என்னுங் கோட்பாடும் வலுபெற்றது. புராணக் கதைகள் பல மக்களது மனதிலே இறையுணர்வை ஏற்படுத்த எழுந்தன. பக்தி நிலையால் இறைவனை அடையலாம் என்ற சிந்தனையுந் தோன்றி வலுவடையலாயிற்று. உயிர்களின் தோற்றத்திற்கும் இயற்கைச் சக்திகளின் தொழிற்பாட்டிற்கும் இறைவனே முழுமுதற் காரணமானவன் என்று கருதப்பட்டது. அவ்வழி மக்களின் வாழ்க்கையோடு இறையுணர்வைத் தொடர்புறுத்த இசைவாயிருந்த இறைவன் சார்பிலான குடும்ப உறவு நிலைகளும் சமூக உறவுநிலைகளும் புலப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வுறவு நிலையிலே ஆண் முதன்மையானவனாகக் கொள்ளப்பட்டபோதும் பெண்ணின் துணையின்றி இயங்க முடியாதவன் என்பதும் பல நிலைகளில் உணர்த்தப்பட்டது. இந்து சமய நடைமுறைகள் பழைய இயற்கை நிலை வழிபாட்டையுந் தம்முளடக்கிக் கொண்டன. கிராமநிலையிலே சிறுதெய்வ வழிபாடாக அவை அமைந்தன. பெருந்தெய்வ வழிபாடு கோவிலுடன் நிலைப்படுத்தப்பட்டது.

எனினும் நாளாந்த வழிபாட்டு நிலையிலே பெண்கள் சில நடைமுறைகளைப் பேணினர். வீட்டில் தாய்மனை வழிபாடு செய்யுமிடமாக நாளாந்த நடைமுறையில் இடம்பெற்றது. அவ்விடத்தில் விளக்கு வைக்கப்பட்டு அதன் ஒளியே இறைவன் உருவைப் பிரதிபலிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. அவ்விளக்கினடியில் நிவேதனங்கள் வைக்கப்பட்டன. நாளாந்த உணவு வகைகளே பெரும்பாலும் இடம் பெற்றன. இதனை "விளக்கடியில் வைத்தல்" எனக் குறிப்பிட்டனர். காலகதியிலே நாகரிக வளர்ச்சியால் வீட்டின் அமைப்பு மாறியபோது தாய்மனை சாமியறையாக மாறியது. அவ்வறையிலே மரபீடங்களிலே இறையுருவங்கள் வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டன. சாமியறையிலே நிவேதனங்கள் பெண்களாலே செய்யப்பட்டன.

இத்தகையதொரு மரபுநிலை மாற்றத்தை யப்பானிய மக்களிடையேயுந் தெளிவாகக் காணலாம். புத்தசமயத் தாக்கத்தினாற் பெண்கள் வழிபாட்டு நடை முறைகளிலே பற்கு கொள்வது குறைக்கப்பட்டது. புதிய மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் நடைமுறைகள் புகுத்தப்பட்டு அவற்றை நிறைவேற்றும் உரிமையும் ஆண்களுக்கே அளிக்கப்பட்டது. ஆரியமாக நடை முறைகளும் இணைக்கப்பட்டன. "ஜிஞ்சா", "தொரா" என்ற வேறுபட்ட கோயில் அமைப்புக்களுந் தோன்றின. புத்தசமய ஆதிக்கம் பெற்ற வழிபாட்டு நடைமுறைகள் "தொரா" என்னும் பெரிய கோவில்களிலே இடம் பெற்றன. இங்கு பெண்கள் பங்குகொள்ள அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் "ஜிஞ்சா" என அழைக்கப்பட்ட பழைய சிந்தோ வழிபாட்டு நடை முறைகள் நடத்தப்பட்ட கோவில்களிற் பெண்கள் உதவியாளராகப் பங்குகொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர். உற்சவங்களிலே அலங்கார உருவங்களைத் தூக்கிச் செல்லவும் பெண்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

ஆனால் வீட்டு நிலையிலே வழிபாட்டு நடைமுறைகளுக்குப் பெண்களேபொறுப்பாக இருந்தனர். "முடிதூயா" என்ற பெயருடன் தாய்மனை அழைக்கப்பட்டது. அங்கு குறிப்பிட்ட பீடத்திலே நாளாந்தம் நிவேதனம் செய்யும் நடைமுறையுமிருக்கின்றது. முதுபெண்டிர் இதற்குப் பொறுப்பாக இருப்பர். வழிமுறையே பெண்களிடமே இப் பொறுப்புக் கையளிக்கப்பட்டும் வருகிறது. இம்முறையால் யப்பானிற் பெண்களே வழிபாடு பற்றிய சிந்தனையைத் தம்மைச் சார்ந்தோர்க்குக் கற்பித்து வருகின்றனர். நாளாந்த நடைமுறைகளோடு வழிபாட்டையும் அவர்கள் இணைத்துள்ளனர். இது வீட்டுநிலையில் வழிபாட்டு நடைமுறையை நன்கு விளக்கிச் சமூக நிலையிலே ஒன்றிணைந்து அதனைப் பேணப்பெரிதும் உதவுகிறது.

கொஜீகி, மன்யோக போன்ற இலக்கியங்களிலே யப்பானியரது வழிபாட்டு நடைமுறைகள் பற்றிப் பல தகவல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் "இசநகி", "இசநமி" என்னும் இரு தெய்வங்களுமே யப்பானியத் தீவுகளை ஈன்றெடுத்தன என்று கூறப்பட்டுச் செய்தி மனித வாழ்வின் சிருஷ்டிக்கும் இயற்கையின் சிருஷ்டிக்குந் தொடர்பிருப்பதை உணர்த்துவது போலுள்ளது. யப்பான் தீவுகளை ஈன்ற பின்னர் **இசநமி** மேலும் பல தெய்வங்களைப் பெற்றெடுக்கிறது. இறுதியாக அக்கினி தெய்வத்தைப் பெற்றெடுத்த போது இறந்து விடுகின்றது. இசநமி இறப்புலகிற்குப் போய் விட **இசநகி** தன்னைச் சுத்திகரிப்பதற்காக முகத்தைக் கழுவுகிறது. இடது கண்களைக் கழுவும் போது சூரியதேவதை தோன்ற, வலது கண்களைக் கழுவும்போது சந்திர தேவதை தோன்றுகின்றது. முக்கைக் கழுவும் போது புயல் தேவதையும் தோன்றுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இது இயற்கைச் சக்திகளைத் தெய்வங்களாக உயர்த்தி வழிபட்ட நடைமுறையினையே மறைமுகமாக விளக்கி நிற்கின்றது. நிலத்தின் தோற்றம் பெண் தெய்வத்தால் பெற்றெடுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது இங்கு சிந்தனைக்குரியதாகும். பெண்மையின் தொடர்பு நிலத்துடன் இணைந்திருந்தமையே இதற்குக் காரணமாகலாம். சூரிய, சந்திரர்களும் பெண் கடவுள்களாகவே கூறப்பட்டுள்ளனர். இயற்கைச் சக்திகளை வழிபடுகின்ற நடைமுறையைப் பெண்ணே ஆரம்பித்து வைத்தமையால்

இத்தகைய பெண்தெய்வக் கோட்பாடு உருவாகி இருக்க வேண்டும்.

தமிழரிடையேயுந் சூரிய சந்திரரைப் பெண்ணாகவே உருவகித்தமைக்குச் சான்றுண்டு. **பகவதி** என்ற சொல் சூரியன் என்ற பொருளையே குறித்த பெண்பாற் பெயராகும். "கண்ணவி" என்ற சொல்லே கண்ணகி என்று மருவியிருக்க வேண்டும். சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியிடம் காணப்பட்ட எரிக்கும் ஆற்றல் இதனை நன்குணர்த்துகின்றது. நிலமகள், அலைமகள், மலைமகள், என்ற சொற்கள் நிலத்தெய்வம், கடந்தெய்வம், மலைத்தெய்வம், என்பனவற்றைப் பெண்ணாகவே உருவகித்து விளக்கி நிற்கின்றன. நிலமகளாக துர்க்கையும், காளியும் அமைகின்றனர். அலைமகளாக முத்துமாரியும், இலக்குமியும் விளங்குகின்றனர். மலைமகளாக பார்வதி கொள்ளப்படுகின்றாள். பார்வதியைப் பாடிய பாரதி இதனை அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

'மலையிலே தான் பிறந்தாள், சங்கரனை மாலையிட்டாள், உலையிலே யுதி உலகக் கனல் வளர்ப்பாள், நிலையிலே உயர்ந்திடுவாள், நேரே அவள்பாதம் தலையிலே தாங்கித் தரணிமசை வாழ்வோமே'.

பெண் இயற்கையோடு தொடர்புடையவள் என்பதைப் பார்வதி மலையிலே பிறந்தவள் என்ற கருத்தினாற் பாரதி நுணுக்கமாகவே விளக்கியுள்ளார்.

தற்போதும் வழிபாட்டு நடைமுறைகள் பெண்களால் தான் பேணப்பட்டு வருகின்றன. ஒழுங்கு முறைபுடன் கடைப்பிடிப்பதற்காக இடைக்காலத்திற் பொறுப்பாளர்களாகப் பிராமணர்கள் தமிழ் நாட்டில் முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றனர். கோயில்களில் வழிபாட்டு நடைமுறைகளை நடத்தினர். ஆனால் வீட்டு நிலையிலே வழிபாடு பற்றிய உணர்வு பெண்களாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையான வழிபாட்டு நடைமுறைகள் அவர்களால் நிறைவேற்றப்பட்டன. இறந்தவர்களையும் வழிபடுகின்ற நடைமுறையும் தமிழர்களிடையேயும் யப்பானியரிடையேயும் ஆரம்பகால முதலாகவே காணப்படுகின்றது. அள்ளூர் நன்முல்லையார் என்னும் பெண் புலவர் பாடிய பாடலொன்றிற் பெண்கள் நடுகல் வழிபாடு செய்ததைக் குறிப்பிடுகின்றார். பழைய காலத்திலே போரிலே வீரமரணம் எய்திய வீரர்களுக்கு அவர்களுடைய புகழைக் கற்களிற் பொறித்து நட்டு அதனை வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனைப் பழைய தமிழ்ப் பாடல்கள் பல குறிப்பிட்டுள்ளன.

'களிறு பொரக் கலங்கு கழன்முள்வேல்
அரிகுண் கூவ லங்குடிச் சீரார்
ஒலிமென் கூந்த லொண்ணுக லரவை
நடுகற் கைதொழுது பரவுமொடியாது
விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே.....'

(புறநானூறு : செய். 306)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் கிராம நிலையிலே நடுகல் வழிபாடு பெண்களாற் பேணப்பட்டதை நன்கு விளக்குகின்றன. யானைகள் படிந்து உழுக்கும்

சேறுடைய நீர் அரிதாக உள்ள நீர்நிலையும், முள்ளையுடைய கழற் கொடியாலாகிய வேலியும் உடைய அழகிய சிறுகுடல்கள் கொண்ட சிற்றூரிலே வாழுகின்ற பெண்கள் நாட்கள் தவறாமல் நடுகல்லைக் கைகூப்பி வழிபடுகின்றார்கள். அவ்வழி பாட்டின்போது அப்பெண்கள் நாளும் விருந்தினர் வீட்டிற்கு வரவேண்டும் என்று வேண்டி நிற்கின்றார்கள். இப்பண்பு பெண்மையின் நல்லுள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. உணவளித்து உயிரோம்பும் இல்லறம் நடத்தும் பண்பு பெண்களின் தனிச்சிறப்பாக விளங்கியது. பல பாடல்களில் வழிபாட்டின் போது கள்ளும் உணவுப் பண்டங்களும் அவர்களால் நிவேதிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டு, நாளின் ஆரம்பமான விடியற்காலையிலே இவ்வழிபாடு நடைபெற்றமைக்கும் பாடற் சான்றுண்டு. கிராமநிலையிலே இவ்வழிபாடு இன்னமும் "கல்லயப் பண்டயல்" என யாழ்ப்பாணத்திலே நடைமுறையிலுள்ளது. இறப்பு நிகழ்ந்த 31ம் நாள் அந்தியேஷ்டி என்னும் ஆரிய நடைமுறையுடன் இன்னமும் இணைந்து நிற்கின்றது. பலருடைய இறந்த உடல்கள் புதைக்கப்பட்ட இடங்களிலே சிறுகோயில்கள் அமைக்கப்பட்டு வழிபடப்படுகின்றது. இறந்த உடல்களை எரிக்காமற் புதைக்கும் வழக்கம் வழிபாட்டு நடைமுறையாக, "சமாத் திருத்தல்" என அழைக்கப்படுகிறது.

நடுகல் வழிபாட்டு நடைமுறை யப்பானிலும் பண்டைக் காலந்தொட்டு மரபாக உள்ளது. இறந்தவர் நினைவாகக் கற்களை நட்டு அவற்றிற்கு மதுவையும், மலரையும், உணவுப் பொருட்களையும் நிவேதனஞ்செய்து வணங்குவர். தமிழருடைய இறப்புச் சார்பான நடைமுறைகளில் ஆரிய நடைமுறைகள் கலந்திருப்பது போன்று யப்பானியர்களுடைய இறப்புச் சார்பான நடைமுறைகளிற் புத்தசமய வழிபாட்டு நடைமுறைகள் வந்து கலந்துள்ளன. "யக்கனி" கோயில், போரில் இறந்த வீரர்களின் நடுகல் வழிபாட்டு நடைமுறை, கோயில் வழிபாடாக வளர்ச்சி பெற்றமையை விளக்கி நிற்கிறது. குடும்பநிலையில் மட்டு மன்றிச் சமூகநிலையிலும் நடுகல் வழிபாட்டு நடைமுறை வளர்ச்சி பெற்றதையும் உணர்த்துகின்றது.

மனிதன் வாழும்போது இயற்கைச் சக்திகளுடன் இணைந்து வாழுகின்றான். இறப்பின் பின்னரும் இயற்கை போடு அவன் இணைவதையே வழிபாட்டு நடைமுறைகள் உணர்த்துகின்றன. இதனால் ஆரம்பத்தில் வழிபாடு உருவமற்ற வழிபாடாக அமைந்தது. தமிழர் வழிபாடும், யப்பானியரது சிந்தோ வழிபாடும் யாரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதெனக் கூறமுடியாதுள்ளது. புத்தசமயத்திற்குப் புத்தரும், கிறிஸ்தவசமயத்திற்கு யேசுவும் அந்தந்த வழிபாட்டு நிலையை ஆரம்பித்து வைத்தவர்களாக அமைகின்றார்கள். ஆனால் இயற்கை வழிபாடு உலக மக்கள் அனைவருக்கும் உரியதாகப் பொதுவானதாக உள்ளது. விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியால் இயற்கைச் சக்திகளை முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்த முடியாதுள்ளது. எனவே இயற்கையின் ஆற்றல் மனிதனையும் விஞ்சிய தென்பதை இன்று அனைவருமே உணர்வர். பண்டைய மனிதன் இதனை நன்குணர்ந்து இயற்கையை வழிபடும் நடைமுறைகளைத் தன் வாழ்வியலாக்கினான். இயற்கையின் கொடைகளும் வரம்பிலா ஆற்றலும் அவனை அதனை வணங்க வைத்தன. தாயின் கருவிலே வளரும் குழந்தை மண்ணிற் பிறந்து வாழ்ந்து மண்ணோடு இணைந்தும் விடுகிறது. இந்நியதி இயற்கையானது.

செயற்கை நடைமுறைகளால் இந்நியதியை மாற்ற முடியாது. இவ்வுண்மையை நன்கு உணரும் ஆற்றல் பெண்மைக்கு உண்டு. பெண்மையின் ஆற்றல் இயற்கையின் ஆற்றலைப் போன்றது. நல்லறிவு பெற்றவர்கள் அதனையுணர்ந்து பெண்மையைத் தெய்வமாகத் துதித்தனர். ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும், மகாகவி பாரதியும் இந்நெறியைத் தமது வாழ்விற்கு பின்பற்றியவர்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே மேலைத்தேயப் புதுமைப் பண்புகளிடையே வாழ்ந்தபோதும் பாரதி இப்பழைய நெறியை அனைவரும் உணரவேண்டும் என்று எண்ணினார். பெண்ணைச் சக்தியாக்கிப் பல கவிதைகளை இலகுதமிழிற் பாடினார். அந்தப் பாடல்கள் மூலம் பழைய வழிபாட்டு நடைமுறைகளை மனித வாழ்வியலை மனிதர்க்கு உணர்த்த முயன்றார். சக்தியைப் பின்வரும் பாடலடிகளால் விளக்குகின்றார்.

'காலை இளவெயிலின் காட்சி - அவள் கண்ணொளி காட்டுகின்ற மாட்சி நீல விசும்பினிடே இரவில் - கடர் நேமியனைத்துமவள் ஆட்சி'

இயற்கைச் சக்திகளைப் பெண்மையின் வடிவமாகக் காட்டியுள்ளார். புதுமைகள் மலிந்தவிஞ்ஞான யுகத்திலே வாழ்ந்தபாரதி பழைய வழிபாட்டு நடைமுறைகளை ஏன் விரும்பவேண்டும்? மனித வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மீண்டும் எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவருக்கு மக்களின் மாபெருந்தவறு புரிகிறது. பெண்மையை, தாய்மையை மறந்த மக்கள் மனதிலே மீண்டும் அதனை நினைவூட்ட முயல்கிறார்.

'வலமை சேர்ப்பது தாய்முலைப் பாலடா! மாணஞ் சேர்க்கும் மனைவியின் வார்த்தைகள் கலிய ழிப்பது பெண்க ளறமடா!'
'பெண்ண ரத்தனை ஆண்மக்கள் வீரந்தான் பேணுமாயின் பிறகொரு தாழ்வில்லை'

சாதாரண வாழ்க்கையில் மனிதன் பெண்மையின் நன்மைகளைப் பெற்று வாழ்பவன். அதனால் பெண் செய்யும் அறத்தையும் உணரவேண்டியவன். பெண்மையின் வழிநடத்தலிலே மனிதன் வளர்கிறான். வளர்ந்த பின்னும் அவள் கற்பித்த வாழ்வியலைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். வழிபாட்டு நடைமுறைகளைப் பெண்மை காட்டிய வழியிலே செய்யவேண்டும்.

தாய்மையில் மக்கள் யாவருமே ஒருமை காணலாம். உலகத்தை ஈன்ற இயற்கையன்னை உயிரகளுக்கெல்லாம் தாயாவாள். ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை படைத்த உயிரகளை நித்தமுங் காவல்செய்ய, காற்றாய், நீராய், கனலாய், விண்ணாய், மண்ணாய், மரமாய், மலையாய், கண்ணில் தோற்றும் அவள் பெண்மையாய் நம்மோடிணைந்திருக்கிறாள். எம் தாயாய் அழிமுகமாகி, சோதரியாய், மனைவியாய், மகளாய், கூடவே வாழ்கிறாள். இயற்கையாய் எம்மைச் சூழவே நிற்கிறாள். அவளை அறிந்தவர் அறிவுடையார். மனித வாழ்வின் பயனை அடைபவர்.

நன்றி: சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - 1985

தாய்மை வழிபாட்டின் தோன்மை

கலாநிதி சி. க. சிற்றம்பலம்

தலைவர். வரலாற்றுத்துறை. யாழ். பல்கலைக்கழகம். திருநெல்வேலி.

தாய்மை பல்வேறு அம்சங்களின் உறைவிடமாகும். இதில் தெய்வீகத்தைக் கண்ட நம் முன்னோர் தமது அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ப இவ்வம்சங்களை உருவகப்படுத்தினர். இம்மகாசக்தியை இலட்சுமியாகவும், தூர்க்கையாகவும், சரஸ்வதியாகவும் அவள் அள்ளிச் சொரியும் கருணைக்கேற்ப உருவம் கொடுத்து வழிபட்டனர். அத்துடன் இவளைச் சிறுகுழந்தையாகக் கொண்டு வழிபடுமிடத்து சந்திகா என்றும், ஏழு வயதில் சண்டிகா என்றும், எட்டு வயதில் சாம்பவி என்றும், பத்து வயதில் கௌரி என்றும், சிருஷ்டியில் மகா காளி என்றும், பிரளயத்தில் மகாமாரி என்றும், செல்வத்தை அளிப்பதில் இலட்சுமி என்றும், செல்வத்தை அழிப்பதில் மூதேவி என்றும் கொள்வர். இத்தகைய கோட்பாடு உண்மையிலே தாய்மைத் தத்துவத்தின் ஆக்க, அழிவு (சாந்த, கொடு) மூர்த்தங்களின் அம்சங்களையே வெளிக்காட்டுகின்றது எனலாம். அத்துடன் நம்மவர்கள் இச்சிறப்பியல்புகள் கொண்ட பராசக்தியை மதுரையில் மீனாட்சியாகவும், காஞ்சியில் காமாட்சியாகவும், காசியில் விசாலாட்சியாகவும், அகக்கண்களிறு கண்டு களிக்கவந்த தவறவில்லை.

குழந்தை பிறந்தவுடன் அறிவது அன்னையையே. தாயை அறிந்த பின்னர்தான் அது தந்தையை அறிகிறது. அப்பனைவிட அன்னையுடனேயே அன்யோன்யமாகப் பழகுகிறது. காலகதியில் இருவரதும் இணைப்பு இறுக்கமாகிறது. பெற்ற பிள்ளைக்குச் சமூகத்தின் நற்பழக்கங்களை ஊட்டி வளர்ப்பவளாகவும் அன்னை காணப்பட்டாள். இவ்வாறு, தாயின் பங்கு வெறும் இனவிருத்தியோடு நின்றுவிடவில்லை. இதனாற்றான் ஆதிகாலச் சமுதாய வளர்ச்சியில் வேறெச்சக்தியையும் விடத் தாய்மையே முக்கிய பங்கினை வகித்ததால் அக்காலச் சமுதாயத்தின் வழிபாட்டிலுங்கூடத் தாய்மை வழிபாடு பிரதான பங்கினைப் பெற்றிருந்தது. (Bhattacharya, N. 1974) சமூகவியலாளருங்கூடச் சமூக வளர்ச்சியில் பெண்வழிச் சமுதாய அமைப்பே ஆதியானதென்றும், பின்னரே ஆண்வழிச் சமுதாய அமைப்புத் தோன்றிய தென்றும் வாதிடுவர். இதனாற் போலும் தாய்வழி வரும் உரிமையே பண்டைய சமூக வழக்காரும் என்று கூடக் கருதுவர். (James, E. O. 1959) இவ்வாறு நோக்கும்போது தாய்மை வழிபாட்டின் பழமையையும், உலகளாவ அது பெற்றிருந்த பாரம்பரியமும் புலனாகின்றன. இதனையே மனித நாகரிக வளர்ச்சியும் எடுத்தியம்புகின்றது. இந்நாகரிக வளர்ச்சியை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிப்பர் அறிஞர். (Childe, G. 1965) ஆரம்ப கட்டத்தில் நானாடியாக வாழ்ந்த மனிதனின் பிரதான தொழிலாக வேட்டையாடுதல் காணப்பட்டது. பின்னர் நிரந்தரமாகக் கிராமங்களில் வாழ்ந்து உணவு உற்பத்தி, மந்தை வளர்ப்பு ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்டமை அடுத்த கட்டமாகும்.

இறுதியில் நகரங்களை அமைத்துத் தொழில்களைப் பெருக்கி, பல்வேறு வசதிகள் படைத்துச் சிறப்புடன் காணப்பட்ட காலம் நாகரிக காலமாகும். இம் மூன்று கட்டங்களிலுந் தாய்மை பெற்றிருந்த பங்கை நிரைப்படுத்தி ஆராய்வதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள.

மனிதன் வேட்டையாடி வாழ்ந்த காலத்தில் உணவு சேகரித்தல் பெண்ணினது கடமையாக அமைந்திருந்தது. இருந்தும் இக்கால மனிதனின் கண்ணில் இனவிருத்தியின் சின்னமாகவே இவள் கருதப்பட்டாள். அன்றைய மனிதனின் மனோவளர்ச்சி அக்கால கட்டத்தில் இப்பண்புக்கே அதிமுக்கியத்துவங் கொடுத்தது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலுங் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாயின் உருவங்கள் அமைகின்றன. இற்றைக்கு முப்பதாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் எலும்பு, கல், மண், ஆகியவற்றில் வடித்தெடுக்கப்பட்ட தாயின் உருவங்கள் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலுங் காணப்பட்டாலுங்கூட, ஐரோப்பாக் கண்டத்திற்கான இவை மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வுருவங்களில் பெண்குறி, மாற்பகம், இடையின் கீழ்ப்பகுதி, ஆகியவை இவற்றின் பரிமாணத்துக்குப் பெரியனவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டமை இவை இனவிருத்திப் பண்பையே பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை உணர்த்துகின்றது. இவற்றை "வீனஸ்" (Venus) அல்லது காதல் இறைவி என்பர் தொல்லியலாளர். (Clark, G. and Piggott, S. 1965)

இற்றைக்கு ஏறக்குறையப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்தான் மனிதன் விவசாயமாக நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் வாழ்ந்து விவசாயம், மந்தை வளர்ப்பு ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்டான். இதற்கான மிகப் பழைய ஆதாரங்கள் மத்தியகிழக்குப் பிராந்தியத்திலே தான் காணப்படுகின்றன. உணவு உற்பத்தியும், மந்தை வளர்ப்பும் இப்பிராந்தியத்திலிருந்து தான் ஏனைய நாடுகளுக்கும் பரவின என்பதே தொல்லியலாளரின் விளக்கமாகும். வேட்டையாடுதல் சமூகத்தில் உணவைச் சேகரிப்பவளாக இனவிருத்தியின் சின்னமாக விளங்கிய பெண்ணை இக்கால சமூகம் வேறொரு கண்ணோட்டத்தில் கண்டது. விவசாய சமூகத்தில் உணவை உற்பத்தி செய்வதில் அவள் பெற்றிருந்த பங்கு மிகப் பிரதானமாக அமைந்திருந்தது. ஏன்? உணவு உற்பத்தியைக்கூட முதன்முதலிற் கண்டு ஏனையோருக் குக்கற்றுக் கொடுத்தவள் பெண்ணேதான் என்றும் சில சமூகவியலாளர் கருதுவர். எவ்வாறாயினும் நிலமடந்தை உணவை விருத்திசெய்வது. போன்று பெண்ணும் இவ்விருத்தியில் தனது பிரதான பங்களிப்பைச் செய்தாள். இதனாற்றான் தாய்மையும், நிலமும் ஒன்றாக உருவகப்படுத்தப்பட்டன. நிலம் தாயாகவே கருதப்பட்டது.

தானியங்கள் எவ்வாறு நிலத்திற் சேர்க்கப்பட்டவுடன் கருக்கட்டி வளர்கின்றனவோ அவ்வாறேதான் வெறும் பெண் சக்தியால் மட்டுமின்றி அதற்கு ஊன்றுகோலாகத் துணை புரிந்து கருக்கட்டி வளர உதவும் இன்னொரு (ஆண்) சக்தியின் உதவியாலே தான் மனித சமுதாய விருத்தியும் நடைபெறுகின்றது என்ற உணர்வு மேலோங்கியது. சுருங்கக்கூறின் இனவிருத்தி வெறும் பெண்சக்தியாலேயே நடைபெறுகின்றது என்ற வேட்டைச் சமூக நிலைப்பாடு நீங்கி, இது ஆண் சக்தியின் உதவியுடன் தான் சாத்தியமாகின்றது என விவசாய சமூகம் கண்டது. இக்காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட கிராம அபிவிருத்தியும், அதனால் ஏற்பட்ட விஸ்தரிப்புக்களும், மந்தை வளர்ப்பும், போரகளும் இவ்வாண்சக்தியின் முக்கியத்துவத்தை மேலும் உணரவைத்த காரணிகளாக அமைந்தன. இவ்வாறு விருத்தியின் பங்களிப்புக்கு ஆண், பெண் சக்திகளின் இணைப்பு அவசியம் எனக்கருதப்பட்டது. இச்சக்திகளின் அருஉருவ நிலையையே லிங்க தத்துவம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. “லிங்க” என்ற சொல் ஒரு ஒஸ்ரிக் மொழிவழி வந்த சொல்லாக அமைவதே இதன் பழைமைக்கும், பாரம்பரியத்துக்குள் சிறந்த உரைகல்லாகும். விவசாய சமூகத்தில் இது நிலத்தை உழுது பண்படுத்திப் பின்னர் அதில் உற்பத்தியை ஊக்குவிக்கும் குறியீடாகவே கருதப்பட்டது. இத்தகைய சக்தியின் தொழிற்பாடு நிலமடந்தையின் உற்பத்தியின் ஆணிவேராக அமைந்திருந்தது.

மத்திய கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் விவசாயக் குடியிருப்புக்களிற் பெண், ஆண் உருவச்சிலைகள் பல கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இக்காலப் பெண் சிலைகளோ எனில், முந்திய காலத்தைப்போல் அளவுக்கதிகமாகப் பிரமாணத்தை மிஞ்சிக் காணப்பட்டு இனவிருத்தியைக் காட்டுங் குறியீடுகளுக்குப் பதிலாக அளவான அங்கங்களை உடையனவாகக் காட்சி தருகின்றன. சுடுமண், எலும்பு, கல் ஆகியவற்றில் வடிக்கப்பட்ட இவை பெண்சக்தி, ஆண்சக்தி ஆகியவையே பிரபஞ்சத்தை இயக்குகின்றன என்று உணர்த்துவனவாக அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக, “ஜோர்டான்” நாட்டிலுள்ள “ஜெரிகோ”விற கண்டெடுக்கப்பட்ட இவ்வுருவங்களை ஆராய்ந்த “கென்போன்” என்ற தொல்லியலாளர் நிலத்தின் வளத்தில் தங்கள் வாழ்வை நம்பியிருந்த மக்களது விருத்திக் கோட்பாட்டைச் (Fertility Cult) சித்திரிப்பனவாக இவை அமைந்துள்ளன எனக் கூறியுள்ளார். (Kenyon, K. M. 1957) இதேபோன்று சின்னாசிய விவசாயக் குடியிருப்புக்களிற் கோயில்களும் அவற்றுள் உருவங் களுங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விடங்களிற் “சட்டல் கயூக்” என்ற இடம் முக்கியமானது. இவ்வுருவங்களில் ஆண், பெண், சிறுவன் உருவங்கள் முக்கியமானவை. இருந்தும் இவற்றிலும் பெண் தெய்வமே முக்கியமானதாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தெய்வம் மூவித பாவனைகளில் தோற்றமளிக்கின்றது. அவை இளம் பெண், மகவைப் பெறும் தாய், வயோதிபுப் பெண் ஆகியவையாகும். ஆணுடன் சேர்ந்த நிலையிலும் இப்பெண் உருவம் காட்சி தருகிறது. பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் இரு பெண் தெய்வங்கள் இணைந்து

காட்சி தருகின்றன. இவ்வாறே இன்னொரிடத்தில் சிறுமி, பெண், இளைஞன் ஆகியோர் பெண் தெய்வத்தின் வாகனமாகிய சிறுத்தைப்புலியிற் காணப்படுகின்றனர். ஆண்தெய்வங்கூட இருநிலைகளிற் காட்சி தருகின்றது. அவை சிறுவன், முதியோன் நிலைகளே ஆகும். இவற்றை விட இத்தெய்வம் சில இடங்களிற் பெண்தெய்வத்தின் மகனாகவும், இன்னுஞ் சில இடங்களிற் காதலனாக வடிக்கூடச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. (Mellaart James. 1965) எவ்வாறாயினும் பெண், ஆண் அவற்றின் சந்ததி (மகன்) போன்ற கோட்பாடுகள் இனவிருத்தியின் தத்துவத்தையே பிரதிபலிக்கின்றன.

நகர வாழ்வை மையமாக வைத்து வளர்ந்த நாகரிகங்களில், ஆண் பெற்று முக்கியத்துவத்தால் ஆணின் செல்வாக்குக் கூடினாலுங்கூட இக்காலத்திற் பெண் பெற்று பங்கு மறையவில்லை. காரணம் இந்நாகரிகங்கள் பெருமளவுக்குப் பெண்வழிச் சமுதாய அமைப்பைப் பின்பற்றியவையே ஆகும். உலக வரலாற்றில் முதல் மூத்த நதிக்கரை நாகரிக வரிசையில் சுமேரிய, எகிப்து, சிந்துவெளி, சீன நாகரிகங்கள் அடங்குகின்றன. பிற்கால மனித நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இவை ஆற்றிய பங்களிப்புக் கணிசமானது. சுமேரிய நாகரிகத்திற் பெண்தெய்வ வழிபாடு நன்கு நிலைத்திருந்தது. சுமேரியரது பெண் தெய்வங்களில், “நிந்து”, “நின்மா”, “ஈனான்”, “ஸ்தார்”, ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் “ஈனான்”, “ஸ்தார்” ஆகியோரின் ஆண் சகாக்களாக “டுமுகி”, “தமுஸ்” ஆகியவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவ்வாறே எகிப்திய நாகரிகத்திலும் “இசிஸ்” என்ற பெண் தெய்வத்தின் கணவராக, “கோரஸ்” குறிப்பிடப்படுகிறது.

சிந்துவெளி நாகரிகமும் மேற்கூறிய மத்தியகிழக்கு நாகரிக அலையிலிருந்து பிறந்து, காலவரிசையிற் சுமேரியர், எகிப்தியர் ஆகியோருக்கு அடுத்த படியில் நின்றாலுங்கூட, இவை விட்டுச்சென்ற சின்னங்களுக்கும் இன்று இவை செழித்திருந்த இடங்களில் வாழும் நாகரிகங்களுக்கு மிடையே எதுவுந் தொடர்பின்றிக் காணப்பட, சிந்துவெளி நாகரிகமோ எனில் இன்றும் தென்னாசிய நாகரிகமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது அதன் தனிச் சிறப்பாகும். சுருங்கக் கூறின் இந்திய நாகரிகத்தின் ஆணிவேரே இ. தெனலாம். (Fairservis, W. 1971) இவ்வாறு தென்னாசிய தனித்துவத்திற்கு வித்திட்டு வளர்த்தெடுத்த இதன் பெருமைக்கு உரைகல்லாக அமைவதுதான் இன்றும் தென்னாசியாவிற் பெருமையுடன் பேணப்படும் தாய்மைத் தத்துவமும் அதன் வழிவந்த தாய்மை வழிபாடுமாகும். வேறெந்த நாகரிகத்திலும் தாய்மைத் தத்துவத்திற்கு இங்கு காணப்படும் முக்கியத்துவங் கிடைப்பதில்லை எனலாம். இக்கருத்தைச் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை உலகுக்கு வெளிக்காட்டிய, “சேர் ஜோன் மார்ஷல்” என்ற அறிஞர் மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். வேறு எந்நாட்டிலும் இந்தியாவில் நிலவுவதுபோற் பழைமையாகவும், ஆழமாகவும் இவ்வழிபாடு நிலைத்து நீடிக்கவில்லை எனக் கூறும் இவர், இந்தியாவின் நாளிசைகளில் மட்டுமன்றி, கிராம, நகர மட்டத்திலும் இது வியாபித்திருக்கின்றது எனவும் கூறியுள்ளார். சக்தி

வழிபாடும், இன்றும் கிராமமட்டத்தில் செல்வாக்குடன் காணப்படும் பெண் கிராமதேவதைகளின் வழிபாடும் இதன் வழிப் பிறந்தவையே என்பது இவரது வாதமாகும். இறுதியாக இவ்வழிபாடு சின்னாசியாவிலிருந்தே மத்திய கிழக்குக்கூடாக இந்தியாவை அடைந்திருக்கலாம் என எண்ணுவது பொருத்தமுடைய கருத்தாகக் காணப்படுகின்றது. (Marshall, J. 1931) இச்சந்தர்ப்பத்தில் அண்மைக் கால ஆய்வுகள், பெண்வழிச் சமுதாய அமைப்பைப் பேணிய சிந்துவெளி மக்கள் திராவிடரே என எடுத்துக் காட்டியுள்ளமையும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. (Mahadevan, I. 1977)

சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியை இரு கட்டங்களாகக் காணலாம். ஒன்று இது நாகரிக நிலையில் சிந்தப் பள்ளத்தாக்கை மையமாக வைத்துக் காணப்பட்ட நிலை, மற்றது இந்நிலைக்கு வழிவகுத்த கிராமிய மட்டத்தில் இது காணப்பட்ட நிலை. இத்தகைய கிராமிய நிலையை எடுத்துக்காட்டும் தடயங்கள் "ஆப்கானிஸ்தான்", "பாகிஸ்தான்" போன்ற நாடுகளின் மலைப் பகுதிகளிலுள்ள சிறுசிறு அருவிகளை அண்டியும், இந்தியாவிலும் உள. (Allchin, B. and Allchin, R. 1968) தாய்த்தெய்வ வழி பாட்டிற்குரிய தடயங்கள் இவ்விரு நிலைகளிலும் காணப்படுவது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. இருந்தும் இவற்றுக் கிடையே இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமையுள் குறிப்பிடத் தக்கது. கிராமிய கலாசாரத்திற்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பெண் உருவங்கள் பெரும்பாலும் முழு உருவமாகச் சித்திரிக் கப்படுவதற்குப் பதிலாக உடலின் அரைவாசிப் பகுதி மட்டுமே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. பலவற்றில் தலைமயிர் கூட்டாகச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட நிலையிற் காணப்படுவதோடு சிலவற்றில், அவை பின்னப்பட்டு முற்பக்க மார்பில் தொங்குவது போன்று சுடுமண்ணிற் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் கழுத்தையும், காதையும், மணிகளும் தோடுகளும் அலங்கரிக்கின்றன. இவ்வுருவங்களின் கைகளின் முட்டுகள் மடிக்கப்பட்டு இடுப்புடன் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட நிலையிற் காணப்படுகின்றன. கைகளில் வளையல்கள் அணிந்தும் இவை காணப்படுகின்றன. இவற்றின் முகம், முக்கு, கண், காது, மார்பு, ஆகியவை களி மண்ணை அழுத்திச் செய்யப்பட்டதால் அழகு குன்றிக் கலையம்சங் குறைந்துங் காணப்படுகின்றன. (Piggott, S. 1950) ஆனாற் சிந்துவெளி நாகரிகத்திற் காணப்படும் பெண்சிலைகள் பல முழுத்தோற்றத்துடன் காட்சி தருவதோடு கலை அமைப்பிலும் மேம்பாடு உடையன வாகக்காட்சி தருகின்றன. இவற்றின் கண் போன்ற உடலுறுப்புக்கள் பல தனித்தனியாக மண்ணிற் செய்யப் பட்டு இறுதியில் இவைகளின் உடலிலே அழுத்தப்பட்டன வாகவும் இவை காணப்படுகின்றன. அத்துடன் சிலை அலங்கரிக்கப்பட்ட நிலையில் உடலில் அணிகலன்கள் பலவற்றுடனும் இவை காட்சி தருகின்றன. (Fairservis, W. 1971) இவையாவும் தாய்மைக்கும், தாய்மை வழிபாட்டிற்கும் இங்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத் துவத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் தாய்த்தெய்வத்தின் கணவனாகச் சிவவழிபாடும் முக்கியம் பெற்றுக் காணப்

பட்டாலுங்கூட, தாய்த்தெய்வ வழிபாடு பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தை இந்நாகரிகத்தின் ஏனைய சின்னங் களும் எடுத்தியம்புகின்றன. இவற்றின் தடயங்களாக வெறுஞ் சிலைகள் மட்டுமன்றி முத்திரைகளுங் (Seals) காணப்படுகின்றன. சில பெண் உருவச் சிலைகளின் மேற்பகுதி ஆடைகளால் மறைக்கப்படாது காட்சியளிக்க, சில குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டும் நிலையிலுங் காணப்படு கின்றன. சில பெண் உருவங்கள் குழந்தைகளைக் கையில் தாங்கி நிற்கின்றன. இன்னும் சிலவற்றிற் கர்ப்பவதிகளாக நிற்கும் பெண்களின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் இனவிருத்தியின் சின்னமாக வழிபடப்பட்ட பெண் தெய்வங்களே. பொதுவாக இவை ஒவ்வொரு வீட்டு மாடங்களிலும் வைத்து வழிபடப் பட்டன என, "மக்கே" கருதுகிறார். (Mackay, E. 1943) இன்றுகூட வீட்டின் காவற்றெய்வமாக, கிராமங்களின் காவற்றெய்வமாக, மக்களின் பல்வேறு அல்லல்களைத் தீர்க்குந் தெய்வமாக அன்னை பல்வேறு ரூபத்தில் வழிபடப்படுதல் ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது.

இனிச் சிந்துவெளி நாகரிக முத்திரைகளில் தாய்த் தெய்வம் சித்திரிக்கப்படுவதை ஒரு சில உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குவோம். இத்தகைய முத்திரைகளில் "ஹரப்பா"வில் "வற்ஸ்" (Vats, M. S. 1940) என்பவரார் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட முத்திரை ஒன்று முக்கியமானது. இதன் ஒரு பக்கத்தில், தலைகீழாகக் கால்களை அகட்டிய நிலையில் நிற்கும் ஒரு பெண் உருவமும் அதன் கர்ப்பத்திலிருந்து ஒரு செடி வெளிக்கிளம்புவதுங் காணப்பட மறுபக்கத்தில் ஆண், பெண் உருவங்களோடு ஒரு ஆண் ஒருகையிற் கொழுவுடனும், மறுகையில் ஒரு பிடி மண்ணுடனும் காட்சியளிப்பதும் அவ்வுருவத்தின் எதிரே ஒரு பெண்ணின் உருவம் கைகளை உயர்த்தி அமர்ந்திருப்பதும் புலனாகும். மண்ணும், கலப்பையும், ஆணும், பெண்ணும், விருத்தியை எடுத்துக்காட்டுவதோடு விவசாய சமூகத்தில் இவை பெற்றிருந்த தொடர்பையும் விளக்கு வனவாக இக்காட்சி அமைகிறது எனலாம். பிற்காலத்திற் குப்தர் காலக் கலையிற் பெண் தெய்வத்தின் கழுத்திலிருந்து செடி ஒன்று வெளிக்கிளம்புவது சித்திரிக் கப்பட்டதைக் கண்ட "சிறீவற்சவ" இவையாவும் இன விருத்தியில் முக்கிய பங்கு கொண்ட அன்னையின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன எனக் கருது கிறார். (Srivastava, M. C. P. 1978) இத்தகைய கோட்டாட்டை மொஹன்ஜோதாரோவிற கண்டெடுக்கப்பட்ட இன்னொரு முத்திரையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. (Mackay, E. J. 1937) இதன் மேல் அரைவாசிப் பகுதியில் ஒரு மரத்தின் இரு கிளைகளின் மத்தியில் தலைவிரி கோலமாய்க் கொம்புத் தலையலங்காரத்துடன் காட்சி தரும் பெண் தெய்வம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மரத்தின் அருகில் முழந்தாளில் நிற்கும் ஒரு பக்தனும், ஆடுஞ் சித்திரிக்கப்பட. இம்முத்திரையின் கீழ் அரைவாசிப் பகுதியில் ஏழு உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. மரத்தில் இருக்கும் உருவம் தூர்க்கை எனவும், இவ்வேழு பெண் உருவங்களும் சப்தமாதிருகைகள் (ஏழு கன்னியர்) எனவும் பல அறிஞர்களால் விபாக்கியானங் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய பெண் தெய்வங்கள் கொம்புத்

தலையலங்காரத்துடன் காட்சி கொடுத்தல் இந்திய உருவங்களில் மட்டுமல்லாமல் ஏனைய "கிறீர்", எகிப்திய நாகரிகங்களிலிருந்த பெண் தெய்வங்களிலும் உண்டு. எனவே ஒட்டு மொத்தமாகச் சிந்துவெளிச் சமயத்தை நோக்கும்போது பெண் தெய்வ வழிபாடும் அத்துடன் இணைந்த ஆண் தெய்வ (சிவ) வழிபாடும் காணப்பட்டது புலனாகின்றது. சிவன் முத்தலையுடன் நடராஜராக இங்கு வழிபடப்பட்டதையும் "மார்ஷல்" குறிப்பிடத் தவறவில்லை. இத்துடன் சிந்துவெளியில் "லிங்க வழிபாடும்" நிலைத்திருந்தது என இவர் குறிப்பிடுகிறார். இருக்குவேதம் லிங்க வழிபாட்டோரை "சிஷ்ண" தேவர்களை வழிபட்டோர் எனக் கேலியாக உரைக்கிறது. அத்துடன் இத்தகைய வழிபாடியற்றுபோர் நெறிமுறைகள் தமது மத அனுபூதனத்திற் புகவேண்டாம் எனவும் இருக்குவேதங் கூறுகிறது. இதன் அண்மைக் காலத்தில் லிங்க, யோனிக் குறிப்புகள் ஒன்றாக ஓரிடத்திற் சேர்த்து காணப்பட வில்லை. என்றும், இதனால் சிந்து வெளியில் "லிங்க வழிபாடு" காணப்படவில்லை என்றும், அறிஞர் மத்தியில் அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டது. இத்தகைய கருத்து ஆதார மற்றது என்பதை "பயசேவிஸ்" என்ற அறிஞரால் "ஹர்ப்பா" வில் பாணை ஒன்றில் பத்திரமாகப் பாதுகாக்கப் பட்ட "லிங்கமும் அதனுடன் கூடிய யோனிபும்" கண்டு பிடிக்கப்பட்டமை நிரூபித்திருக்கிறது. (Fairservis, W. 1971 : 292) இங்கு நிலவிய லிங்க வழிபாடு பற்றி அல்சின் தம்பதியினரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். எனவே உருவ நிலையிலுள்ள ஆண், பெண் தெய்வங்களின் சின்னங் களும். அரு உருவ நிலையிலுள்ள லிங்க வழிபாடும் சிந்துவெளி நாகரிகத்திற் காணப்பட்டது எனலாம். இவ்வாறே தாய்த் தெய்வமும் இனவிருத்தி, அபிவிருத்தி யின் சின்னமாகத் தாய்மையின் பல அம்சங்களின் சின்னமாக அக்காலத்தில் வழிபடப்பட்டது எனலாம்.

சிந்துவெளி நாகரிகம் கி.மு. 1500ஆம் ஆண்டள வில் மறைந்தது. இதன் தோற்றம் ஏறத்தாழ கி.மு. 2500 ஆண்டளவிலாகும். இதன் தோற்றத்தை அண்டிய காலப்பகுதியில் கி.மு. 2200 ஆம் ஆண்டளவில் நகர நாகரிகத்திற்கும் கிராம நாகரிகத்திற்கும் இடைப்பட்ட கல் செம்புக் கலாசாரத்தைச் சேர்ந்த கலாசாரம் ஒன்று மத்திய இந்தியா, மேலைத்தக்கணம் ஆகிய பகுதிகளில் நிலைத்திருந்தது. இக்கலாசாரத்திலும் பெண்தெய்வ வழிபாடு பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைப் "பில்வாடி", "நேவசா", "இனாம்காம்" ஆகிய பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப் பட்ட பெண் உருவங்கள் உறுதி செய்கின்றன. (Dhavalikar, M. K. 1976) இத்தகைய உருவங்களிற்சில வெறுமனே மண்ணுருக்களாகவும், பின்னர்ச் சுடப்பட்டுச் சுடுமண் பாவைகளாகவும் உள. இவற்றுள் சில தலையுட னும், ஏனையவை தலை உடைந்த நிலையிலுங் காணப் படுகின்றன. உதாரணமாக, "இனாம்கா" மில் வீடொன்றில் பாதுகாப்பாகப் பேணி வைக்கப்பட்ட பெண் உருவச்சிலை, தலை உடைந்த நிலையில் எருது வாகனத்தில் இவ்ரந்து காட்சி தருகிறது. இத்தகைய உருவங்கள் கலை அமைப்பிற் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை விடத் தரங் குறைந்து காணப்படுவதோடு, சமகாலத்தில் மேற்காசியா விற்கு காணப்பட்ட பெண் உருவங்களை ஒத்துங் காண்பு

கின்றன எனச் "சங்கலியா" அவர்கள் கருதுகிறார்கள். (Sankalia, H. D. 1974)

சிந்துவெளி நாகரிகத்தை அழித்தவர் ஆரியரே என்பர் அறிஞர். ஆரியர் அழித்தது உண்மையிலே இந்நாகரிகமிருந்த நகரங்களையே. அதன் கலாசாரம் இந்நகரங்களுடன் அழியவில்லை. மாறாக, ஆரியர் இதில் அமிழ்ந்தனர் என்பதை இவர்கள் விட்டுச் சென்ற இருக்கு வேத காலக் கலாசாரத்திற்கும், பின்னைய வேத, உபநிடத, சூத்திர, இதிகாசக் கலாசாரங்களுக்குமிடையே நிலவும் வேற்றுமை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இருக்கு வேத கலாசாரம் ஆண்வழிச் சமுதாய வழியில் வந்த இவர்கள் வழிபட்ட ஆண் தெய்வங்களுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினையும், இயற்கைச் சக்திகளை இவர்கள் தெய்வங்களாக உருவகப்படுத்தி வழிபட்டதையும் எடுத்தியம்புகின்றது. அத்துடன் இதே வேதத்தில் சிந்துவெளி மக்கள் வாழ்வு, வழிபாடு ஆகியவற்றை ஒருவித துவேஷக் கண்கொண்டு நோக்கிய தொனிபுங் காணப்படுகிறது. ஆனால் கங்கைச் சமவெளிக்கு ஆரிய நாகரிகம் பரவியபோது எவ்வெவ்வம்சங்களை இவர்கள் சிந்துவெளியில் வெறுத்தார்களோ அவையாவும் முன் னணியில் நின்று முழு நிறைவாக இவர்கள் சமய நம்பிக்கைகளில் இடம்பெறுவதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. சிவ, உமை, லிங்க வழிபாடு, பக்தி மார்க்கம், உருவ வழிபாடு ஆகியவை இவற்றுள் அடங்கும். இவற்றின் சிறப்பையே பிற்பட்ட வேதங்கள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள், சூத்திர இலக்கியங்கள், இதிகாசங்கள் பேசுகின்றன. எவ்வாறாயினும் தாய்த் தெய்வ வழிபாடு இருக்குவேத காலத்திலேயே இவர்கள் வழிபாட்டில் இடம் பெற்றதைப் பல்வகைப் பெண் தெய்வங்களைப் பற்றி இதில் வரும் குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தெய்வங்களில் 'உஷஸ்', 'அதிதி', 'பிருதிவி' ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். வைகறைப் பொழுதை உஷஸாக உருவகப்படுத்திய இருக்குவேதம் இவளே சராசரங்களினது "தாய்" எனவும் குறித்து நிற்கின்றது. சூரியன் இவளின் காதலனாகவும், சில இடங்களில் மகனாகவும் சித்திரிக்கப்படுகிறான். இது இனவிருத்தித் தத்துவத்தையே எடுத்தியம்புகின்றது. இதற்கான உதாரணத்தைச் சின்னாசியாவிலுங் கண்டோம். பிற்பட்ட வேதகாலத்தில் "உஷஸ்" செல்வாக்கிழந்து காணப் பட்டாலும் இத்தெய்வம் இக்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்ற இலட்சுமி, தூர்க்கை, உமா ஆகியவற்றின் வழிபாட்டோடு சங்கமித்தது என்பர். (Srivastava, M. C. P. 1978) இதே நிலையிற்றான் "அதிதி" வழிபடப்பட்டாள். பிருதிவி, சாமானிய தாயென்ற அந்தஸ்தில் மட்டுமன்றிக் கடவுளரின் தாயெனவும் வழிபடப்பட்டாள். இவளைப் பூமாதேவி எனவும் கொண்டு வழிபட்டனர். சூத்திர இலக்கியங்களில் அம்யிகா, உமா, தூர்க்கை, சரஸ்வதி, இலட்சுமி, பத்திரகாளி போன்ற தெய்வங்களைப்பற்றி விரிவான செய்திகள் உண்டு. இவையாவும் பெண்வழிச் சமுதாய அமைப்புக்கும், தாய்மைத் தத்துவத்திற்கும், தாய்மை வழிபாட்டிற்கும் அந்நியர்களான ஆரியர் இந்தியாவுக்குப் புகுந்த காலத்தில் அங்கு நிலவிய சிந்துவெளிக் கலாசாரத்தில் முழுகித்தம தாகக் கொண்டதை எடுத்தியம்புகின்றன.

ஜாதக இலக்கியங்களில் வருங் குறிப்புகள் புத்தர் காலத்திலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தாய்மை வழிபாட்டை உறுதிசெய்கின்றன. இத்தூடன், வடஇந்தியாவின் பலபகுதிகளிலுங் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாய்த் தெய்வத்தின் சிலைகளும் இவ்வழிபாட்டிற்கான ஏனைய தடயங்களாகும். இவற்றுள் 'லௌரியன் நந்தர்' என்னுமிடத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொன்னாலான பெண் தெய்வத்தின் உருவம், 'ஜிதர்கள்', 'மகூரை', 'பெஸ்நகர்' போன்ற இடங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட யக்ஷ (பெண்) உருவங்கள், பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த மிகப்பழைய கலைக் கூடங்களான சாஞ்சி, புத்தகாயா, அமராவதி, ஆகியவற்றிற் பல்வேறு நிலைகளிற் காட்சி தரும் யக்ஷி உருவங்கள் என்பன அடங்கும். இவை நாட்டார் வழிபாடாக மக்கள் மத்தியிற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டின் எச்சசொச்சங்களாகும். (Coomarasamy, A. K. 1927) கடவுட்கோட்பாட்டை வெறுத்த பௌத்த மதத்தாற் கூட, இனவிருத்தி, பெருக்கம் ஆகிய வற்றின் சின்னமாக விளங்கிய தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டை ஒதுக்கித்தள்ள முடியவில்லை. (Misra, R. N. 1981) "மௌரியர்" "சங்கர்" காலங்களைச் சேர்ந்த சுடுமண் பாவைகள், நாணயங்கள், முத்திரைகள் ஆகியவற்றிலும் பெண் தெய்வ உருவங்களைக் காணலாம். சங்கரை அடுத்துவந்த "குஷானியர்" நாணயங்களில் தாய்த் தெய்வம் பலவகைகளிற் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை சக்தி, சிவனுடன் கூடிய உமா சிங்கவானத்திற் காட்சி தருந் தூர்க்கை, கஜலட்சுமி, சிவனில் ஒரு பாதியாகச் சக்தி நிற்கும் அர்த்த நாரீஸ்வர மூர்த்தம் என்பனவாம்.

தமிழகத்தையும், விசேடமாகத் தென் இந்தியாவையும் பொறுத்த மட்டில் இப்பகுதிக்குத் திராவிடரின் வருகை புதிய கற்காலத்திலேயே ஆரம்பமாகிவிட்டது. இத்திராவிடரில் ஒரு பகுதியினர் சிந்துவெளி நாகரிக கர்த்தாக்களாக விளங்க, மறுபகுதியினர் தென்னகத்தில் விவசாயம், மந்தைவளர்ப்பு, ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்துத் தென்னக நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டனர். இக்காலத்தில் எருது, லிங்கம் ஆகியவை கற்பாறைகளிற் சிற்பங்களாகப் பொழியப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் இடவித்து, பின்வந்த பெருங்கற்காலத்தில் வளர்ந்து சங்ககாலத்தில் திராவிடர்களின் சிறப்பியல்புகள் கொண்ட நாகரிகமாக மலர்ந்தது. இக்காலச் சிற்பபைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தமிழகத்திற் காணப்படுஞ் சுடுமண்ணிலமைந்த பெண்பாவைகள், லிங்கம் ஆகியவை தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டையும், அதனுடன் கூடிய லிங்க வழிபாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தாய்த் தெய்வமே சங்கஇலக்கியங்களிற் கொற்றவையாக, வெற்றித் தெய்வமாக விளிக்கப்படுகிறது. இவளை அகநானூறு 'காடமர்செல்வீ' எனக்கூற, குறுந்தொகை 'கூலீ' என அழைக்கிறது. முருகன், கொற்றவை சிறுவனே. சிவனும் இவ்விலக்கியங்களில் விளிக்கப் படுகிறார். இவை தாய்த்தெய்வத்தோடு தொடர்புடைய இனவிருத்தியை எடுத்தியம்புஞ் சான்றுகளாகும். சங்க மருவியகால இலக்கியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தின் வேட்டுவ வரியில் 'தூர்க்கை' விளிக்கப்படுகிறாள். மணிமே கலையில் வரும், 'சம்பாபதி', 'காடுகான்', 'விந்தியா', 'வாசீன்', 'சிந்தாதேவீ'

ஆகியவை அக்காலத்திற் சக்திவழிபாடு இப்பௌத்த நூலில் இடம்பெறும் அளவுக்கு மிகுதியாக நிலைத்திருந்தமைக்குச் சான்றாகும். (நாகசாமி, இ. 1977)

குப்தர் காலம் இந்துமத இதிகாச புராணங்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலமாக விளங்கியதோடு இது வடஇந்தியாவில் இந்துமத மறுமலர்ச்சிக் காலமாகவுஞ் சிறப்புற்றிருந்தது. தென்னகத்திலும் இம்மறுமலர்ச்சி பல்லவர் காலத்தில் ஏற்பட்டது. இதிகாச, புராணங்களில் அன்னையின் பல்வேறு மூர்த்தங்கள் சிறப்புடன் சித்திரிக்கப்பட்டு இவை பற்றிய ஐதீகங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் சப்தமாதிருகைகள் வழிபாடும் சிறப்புற்று விளங்கியது. சப்தமாதிருகைகள் மூர்த்தத்தில் சக்திகள் பல்வேறு கடவுளின் மனைவிகளாக, அக்கடவுளாருக்குரிய பண்புகளுடன் இலக்கியங்களிலும் சிற்பங்களிலும் சித்திரிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றின் சிலையின் இருமருங்கிலும் முறையே விநாயகர், வீரபத்திரர் உருவங்கள் காணப்படுவது மரபு. இச்சக்திகள், பிரமாணி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவானி, வராகி, இந்திராணி, சாமுண்டி, என அழைக்கப்படும். இவை முறையே பிரமன், மகேஸ்வரன், குமரன், விஷ்ணு, இந்திரன், யமன், ஆகியோரது சக்திகளாகும். தமிழகத்திற் பல்லவர் சோழர் காலக் கலையிலும் சக்தியின் பல்வேறு மூர்த்தங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு மஹாசக்தி பல்வேறு ரூபங்களில், நாமங்களில் வாழ்த்தி வழிபடப்பட்டதோடு இத்தகைய வழிபாடு காலகதியில் இந்துமதப் பிரிவுகளில் ஒன்றாகவும் வளர்ச்சிபெற்றது. இதுவே சாக்தம் ஆகும். உண்மையிலே கல்வித் தெய்வமாகிய சரஸ்வதி, செல்வத்தின் தெய்வமாகிய இலட்சுமி, வீரத்தின் உறைவிடமாகிய தூர்க்கை ஆகிய மூன்று சக்திகளையும் இணைத்து நிற்பதே சாக்தம். இச்சாக்த மார்க்கம் இருவகைப்படும். அவை தட்சிண மார்க்கம், வாமமார்க்கம் ஆகும். ஒழிவு மறைவின்றிப் பகிரங்கமாக ஏனையோருக்குத் தெரியும் வண்ணஞ் சக்தி வழிபாட்டுக் கிரியைகளில் ஈடுபடுவோர் தட்சிண மார்க்கத்தினராகும். வாமமார்க்கத்தினரோ எனில் தாமியற்றும் வழிபாடு, கிரியைகள் ஆகியவற்றை ஏனையோர் அறியாவண்ணம் இரகசியமாகவே செய்ய விரும்புவர். நடுநிசியிற்கூட இவர்கள் சக்கர பூசையில் ஈடுபடுவர். அத்துடன் இவர்கள் மத்யம் (மது), மதன்யம் (மீன்), மாம்சம் (உண்ப), முத்ரா (தானியம்), மைதுனம் (புணர்ச்சி) ஆகிய ஐவகை நுகர்வுகள் மூலம் முத்தி பெறலாம் எனவும் நம்பினர். இருந்தும் இத்தகைய வழிபாட்டுமுறை காலக்கிரமத்திற் சக்தி வழிபாட்டின் சிறப்பை மங்க வைத்தது எனலாம். எவ்வாறாயினும், "சக்தி வழிபாடு" தனிவழிபாடாக நெடுதுகாலம் நீடிக்க முடியவில்லை. காரணம் இந்து வாழ்நெறியில் ஆண், பெண், சேர்க்கையே உயர்ந்த நெறி எனப் பேணப்படுவது போன்று, சிவனும் சக்தியும் சேர்ந்ததே சமயக் கோட்பாட்டின் தத்துவம் என்ற உணர்வு தலையெடுத்தமையே எனலாம். வரலாற்று ரீதியில், ஆரம்பத்தில் தனியாக முக்கியம் பெற்ற தாய்மைத் தத்துவம் காலகதியில் ஆண்மைத் தத்துவத்துடன் கலந்ததைக் கண்டோம். இத்தகைய ஒருங்கிணைப்பைப் பல்வேறு

முர்த்தங்களிற் காணலாம். சிவனும் சக்தியும் ஒன்றாக இணைந்ததைச் சிவனின் கல்யாணசுந்தர முர்த்தமும், இவை இரண்டும் ஒன்றாகியதை அர்த்தநாரீஸ்வர முர்த்தமும், இவை குடும்பமாகியதை சோமஸ்கந்த முர்த்தமும் எடுத்தியம்புகின்றன எனலாம். சிவசக்தி வழிபாடு மட்டுமன்றி இந்தமதத்தின் சகல பிரிவுகளும் ஒன்றே என்பதைச் சிவசக்தியின் பிள்ளைகளாக விநாயகர், முருகன் கருதப்பட்டமை, பார்வதி விஷ்ணுவின் சகோதரி என்ற ஐதீகம், சிவன் சூரியனைத் தரித்து நிற்கும் ஐதீகம், திருக்கல்யாணத்திற் பிரமா சிவசக்தி ஆகியோருக்குக் குருவாக விளங்கியமை பற்றிய ஐதீகம் ஆகியவை விளக்கி நிற்கின்றன. இவை இருக்கவேதத்திற் பத்தாவது மண்டலத்தில் வரும் “உண்மை ஒன்றே, அறிஞர்கள் அதைப் பலவாறு அழைக்கின்றனர்” என்ற கோட்பாட்டை எமக்கு ஞாபகமுட்டுகின்றன.

தென்னாசிய நாகரிகத்தின் ஆணியேராகிய இந்திய நாகரிகம் துணைக்கண்டத்தின் தெற்கேயும் தென்கிழக் காசிய நாடுகளுக்கும் பரவியது வரலாற்றுண்மை. தெற்கே இவ்வாறு ஈழத்திலும் ஆதியில் இந்தியாவிலிருந்து நாகரிகப் பரம்பல் ஏற்பட்டது. ஈழத்தின் ஆதிகால வரலாற்றை உருவாக்கியவர்கள், வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்தவனும் தற்காலச் சிங்கள மக்களின் முதாதையமாகிய விஜயனும் அவனது சகபாடிகளுமே என்று நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இக்கதை வெறுங் கட்டுக்கதை மட்டுமல்லாமல் (Mendis, G. C. 1965) இதை உண்மை யென நிரூபிக்க எவ்வித தொல்லியற் சான்றுகளும் நம்நாட்டிற் காணப்படவில்லை என்பதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. (Senaratne, S. P. F. 1969) அத்துடன் நம்நாட்டு நாகரிகத்தைத் தென்னிந்தியா விலிருந்து இங்கு வந்த திராவிடமொழி பேசியோரே வளர்த்தெடுத்தனர் என்பதும், இவர்களின் பண்பாடாகிய பெருங்கற்காலப் பண்பாடுதான் தமிழகத்தைப்போன்று இங்கும் வரலாற்றுக் காலத்தில் அரசு தோன்றி வளர வழிவகுத்தது என்பதையும் தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதிபடுத்தியுள்ளன. (Sitrapalam, S. K. 1980) இப் பின்னணியிற் பார்க்கும்போது பௌத்தம் கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நம்நாட்டிற் கால்கொண்டபோது தென்னகத்தைப்போல் இங்கு நிலவியவை ஆதி இந்தமத நம்பிக்கைகளே. (சிற்றம்பலம், சி. க. 1983a, 1983b) இவற்றுக்குள் சமகாலத் தென்னகச் சமய நம்பிக்கை களுக்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்பட்டது. துர்அதிஷ்டவசமாகப் பௌத்த வரலாற்றையே எழுத வந்த ஈழத்து வரலாற்று நூல்களாகிய தீபவம்சம், மகாவம்சம், சூளவம்சம், போன்றவை இவை பற்றி விரிவாகக் கூறவில்லை. இருந்தும் இவற்றில் அங்குமிங் குமாகச் சிதறிக்கிடக்குஞ் செய்திகளையும் ஏனைய தொல்லியற் சான்றுகளையும் ஒருங்கிணைத்து ஆராயும் போது இந்தமதத்தில் முக்கியபங்கினை வகித்த தாய்மை வழிபாடுபற்றி நாம் அறிய முடிகிறது.

நமது நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலுஞ் சுடு மண்ணிலமைந்த பெண்பாவை உருவங்கள் காணப்படு கின்றன. கிளிநொச்சியிலுள்ள உருத்திரபுரம், வவுனியா

விலுள்ள மாமடு, சிகிரியாவிலுள்ள இலுக்வேவ, பொல நறுவை, மாத்தளை, புத்தளம், அம்பாறை, ஆகிய பிரதே சங்கள் இவற்றுள் அடங்கும். (Deraniyagala, P.E. 1960;1961) இவை முழு உருவிற் காணப்படுவதற்குப் பதிலாகப் பெருமளவுக்கு உடலில் அரைவாசிப் பகுதி மட்டுமே சித்திரிக்கப்பட்டுக் காட்சி தருகின்றன. இவற்றில் உடலுறுப்புக்கள் திறம்படச் சித்திரிக்கப்படவில்லை. இதனால் இவற்றில் அதிக அளவு கலை அம்சங்களைக் காணமுடியவில்லை. இவற்றைப் பல்வேறு முர்த்தங் களிலுள்ள பெண்பாவை உருவங்கள் எனலாம். இவற்றுக்குந் தமிழ் நாட்டிலுள்ள நீலகிரி மாவட்டத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெண் தெய்வ உருவச் சிலைகளுக் குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையுண்டு. இதனால் நம் நாட்டுப் பெண்தெய்வப் பாவைகள் பௌத்தம் வருமுன் இங்கு நிலவிய தாய்மை வழிபாட்டின் எச்சங்களே எனலாம். (பெர்ணாந்து மார்க்கஸ், 1969) இப்பாவைகளோடு லிங்கங்களுங் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி. மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரத்தை ஆண்ட பந்துகாபயன்கால வழிபாட்டு முறைகள்பற்றி மகாவம்சம் பேசுகையில் “சீவீகசாலா” பற்றியுங் குறிப்பிடுகிறது. இக்குறிப்பு, சிவலிங்க வழிபாட்டுத்தலம் பற்றியதே எனப் பரணவித்தானா குறிப்பிட்டுள்ளார். (Paranavitane, S. 1929) இதனால் நம்நாட்டிற் கிடைத்த சுடுமண் பெண்தெய்வ உருவங்களும், லிங்க வழிபாடுபற்றிய சான்றுகளும் தாய்த்தெய்வம் சக்தியாகவும், அருஉருவ நிலையில் லிங்க வழிபாட்டுடன் சேர்ந்தும் வழிபட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பாளிநூல்களில் யக்ஷ வழிபாடு பற்றிய சான்றுகள் தாராளமாக உண்டு. (சிற்றம்பலம், சி. க. 1983a) இவ்வழி பாடு கூட இந்தியாவைப் போன்று நம்நாட்டிலும் நிலவிய நாட்டார் வழிபாடாகிய பெண்தெய்வ வழிபாடே ஆகும். “யக்ஷ” என்றால் பூசிக்கப்படுவன் என்பது பொருளாகும். வடமொழியில் “யஜ்” என்றால் பூசித்தல் எனப் பொருள் படும். இக்கருத்து ஒருகால் மக்களின் வழிபாட்டுத் தெய்வங்களாக இவை இருந்ததையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அன்று இவர்கள் தேவர்கள் நிலையில் வைத்து வணங்கப்பட்டார்கள். பிற்காலத்திற்றான் இவர்கள் பயங்கரமானவர்கள் என நம்பப்பட்டது. மகாவம்சம் ஈழத்து ஆதிக் குடிகளாக யக்ஷரையும், நாகரையும் பற்றிப் பேசுகின்றது. இவ்வாதிக் குடிகள் யக்ஷ, நாக வழிபாட்டில் திளைத்திருந்ததால் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டனர் எனலாம். வழிபாட்டை மையமாகக் கொண்டு மக்கட் கூட்டத்தினர் அழைக்கப்படும் மரபு இன்றும் உண்டு. இவ்யக்ஷ, நாக வழிபாட்டு முறைகள் பற்றி விஜயன், பந்துகாபயன் கதைகளிற் குறிப்புக்கள் உண்டு. இச் சம்பவங்கள் பௌத்தமதம் இங்கு வருவதற்கு முற்பட்ட வையே. நாக, யக்ஷ வழிபாட்டிற் பெண்தெய்வங்களாக நாகினி, யக்ஷி ஆகியவை விளங்கின எனலாம். பந்துகாபய மன்னன் யக்ஷிகட்கு அமைத்த கோயில் பற்றி மகாவம்சத்திற் குறிப்புண்டு. இவற்றுள் “வடமாழுகி”, “பச்சிமராணி” ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இதனால் நம்நாட்டில் வழக்கிலிருந்த தாய்த்தெய்வ வழிபாடே இவ்வாறு பௌத்த நூல்களில் “யக்ஷ” வழிபாடாகக்

குறிக்கப்பெற்றது எனலாம். இந்தியப் பின்னணியும் இக்கருத்தை அரண்செய்கிறது. பௌத்தம் இங்கு புகுந்த போதும் ஈழத்து மேற்கூறிய வழிபாட்டு முறைகளை அது அழிக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதத்திற் பல தொல்லியற் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பௌத்த மதத்தின் பழைய கட்டிடங்களான அபயகிரி, சேதவனாராம ஆகியவற்றிற் புடைப்புச் சிற்பங்களாகக் காணப்படும் யக்ஷி, நாகினி உருவங்களைக் கூறலாம். அபயகிரியில், கையிற்றாமரை மலருடன் நிற்கும் ஒரு யக்ஷி உருவம் உண்டு. (Paranavitane, S. 1972, P15) இவ்யக்ஷி உருவத்தை இலட்சுமியின் உருவம் எனக் கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்தாகும். இவ்வாறே சேதவனாராமாவிற்கு காணப்படும் ஒரு யக்ஷி வலக்கையிலும், இன்னொரு யக்ஷி இடக்கையிலும் தாமரை மலரை ஏந்தி நிற்கின்றனர். (Paranavitane, S. 1971, P15) உண்மையில் இதுவும் தாய்த்தெய்வத்தின் ஒரு மூர்த்தமாகிய இலட்சுமியின் உருவமே. ஏன்? பிற்காலத்தில் கூட, கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர்ச் செதுக்கப்பட்டு ஆனால், இதே காலத்திலுள்ள பொலநறுவைக் காலக் கட்டிடத்திற் பயன்படுத்தப்பட்டதென நம்பப்படும் தூணொன்றிற் செதுக்கப்பட்டு விரிந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பெண் உருவமும் இலட்சுமியின் உருவமே. (Paranavitane, S. P15) பொலநறுவையிலே காணப்படும் 'கல்பொத்தவில்' கூட அதன் பக்கங்களில் கஜலட்சுமியின் உருவம் தீட்டப்பட்டிருப்பது யாவருக்குத் தெரிந்ததே. இச்சான்றுகள் இந்நாட்டில் வேரூன்றி வளர்ந்த தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. விஜயன் காலச் செய்திபற்றி யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் ஒரு குறிப்புண்டு. இதில் வடபால் இக்காலத்தில் விளங்கிய 'திருத்தம்பலேஸ்வரி' ஆலயம் பற்றி வருகிறது. இது இப்பகுதியில் நிலைத்திருந்த அன்னை வழிபாட்டு ஸ்தலம் எனலாம். இவ்வாறே கால ஓட்டத்தில் நாக, யக்ஷ வழிபாடுகளும் ஒன்றோடொன்று சங்கமிக்கத் தவறவில்லை. நபீனையிலுள்ள நாகேஸ்வரி ஆலயம் அன்னை, நாக வழிபாடுகளின் சங்கமிப்புக்குச் சிறந்த உரைக் கல்லாகும். (சிறுநம்பலம், சி. க. 1983c) இவ்வாறே தான் நாகர் கோயிலிலும் இன்றும் நிலைத்திருக்கும் வழிபாட்டு முறை நாக, சிவ வழிபாடுகளின் சங்கமிப்பை எடுத்தியம்புகின்றது.

ஈழத்து ஆதி நாகரிகம் தென்னிந்திய நாகரிகத்தின் படர்ச்சியே எனக் கண்டோம். அப்படியாயின் பௌத்தமும், பாளியும் இங்கு கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிற் புகுமுன்பு தற்காலச் சிங்கள - தமிழ் மொழி பேசுவோரின் மூதாதையர்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகளைப் பேசினர் என்பதும் தெளிவு. இவற்றுள் சிங்கள மொழியின் மூல மொழியாகிய எலு பாளி மொழியுடன் ஏற்பட்ட கலப்பால் தற்காலச் சிங்கள மொழியாக வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வாறு பௌத்தமும், பாளியுந்திராவிட மொழியாகிய எலுவைப் பேசிய சிங்கள மக்களை. இன்னொரு திராவிட மொழியாகிய தமிழைப் பேசியோரிலிருந்து மொழியால், மதத்தால் வேறுபட்டவர்களாக மாற்றின. இருந்தும் பௌத்தம் இங்கு வரமுன்னர், இன்றைய சிங்கள- தமிழ் மொழி பேசுவோரின் மூதாதையினர்

பெருங்கற்காலக் கலாசாரத்தைப் பேணினர் என்று தொல்லியற் சான்றுகள் எடுத்தியம்ப, சிங்கள - தமிழ்க் கலாசாரங்களுக்கிடையே இன்றும் நிலவும் ஒற்றுமை அதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய பண்டைய ஒற்றுமையின் எச்சொச்சந்தான் கடவுட் கோட்பாட்டை மறுக்கும் பௌத்தத்தைப் பேணும் சிங்களமக்கள் மத்தியில் நாட்டார் வழிபாடாகக் காலச்சக்கரத்தில் அழியாது நிலைத்திருக்கும் இந்து மத நம்பிக்கைகள் எனலாம். சிங்கள மக்களின் நாட்டார் வழிபாட்டில் உப்புல்வன், கதீர்காமக்கந்தன், நாதன், பத்தினி ஆதீயர், முன்னணித் தெய்வங்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இந்நாற்கடவுட் கோட்பாடு தமிழகத்திலும் நிலவியதாகத் தொல்காப்பியர் கூறவர். எனவே நாற்கடவுட் கோட்பாடு தமிழகம்- ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட ஒரு பொது நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம். இருந்தும் இந்நாற்கடவுள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி இரு பிராந்தியங்களிலும் இருத்தல் வேண்டிய அவசியமில்லை. சிற்சில காலங்களில் வெவ்வேறு இடங்களில் சிறப்புறுவதும் மறைவதும் வழக்காறு. சங்ககாலத் தமிழகத்தில் மாயோனும், சேயோனும் முன்னணித் தெய்வங்களே. இவ்வாறுதான் ஈழத்திற் காணப்படும் உப்புல்வன் (நீலோற்பலவன்) கதீர்காமக் கந்தன், மாயோன், சேயோன், ஆகியோரது வடிவங்களே. 'வேந்தன்' பற்றித் தமிழகத்திற் சர்ச்சை உண்டு. ஈழத்திலோ எனில் நாதன் இந்நிலையில் வழிபடப்பட்டதற்குச் சான்றுண்டு. நாதன் என்றால் தலைவனே, ஈழத்து நாத வழிபாட்டம்சங்களில் சிவ வழிபாட்டம்சங்கள் காணப்படுவதால் நாத வழிபாட்டைச் சிவ வழிபாடே எனலாம். தமிழகத்திற்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வருணன் வரமுன்பு அங்கு அதனிடத்தில் வழிபடப்பட்ட தெய்வம் பற்றிய விவரமில்லை. அவ்வழிபாட்டை அமிழ்த்தித்தான் வருண வழிபாடு எழுந்திருக்க வேண்டும். ஈழத்துச் சான்றுகளோ எனில், பத்தினியை நான்காவது இடத்திற் பேசுகின்றன. இந்நாற்றெய்வங்களும் இன்றும் கண்டிப் பெரஹராவில் வலம்வருவதைக் காணலாம். கண்டிப் பெரஹரா ஆரம்பத்தில் இந்நான்கு தெய்வங்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாவாக அமைந்திருந்தது. கி. பி. 18ம் நூற்றாண்டில் தான் புத்தர் தந்தம் இதில் நுழைந்து முன்னிலை பெற்றது. எனவே தமிழகத்தில் நிலவிய மாயோன், சேயோன், சிவன் வழிபாட்டு அன்னை வழிபாடும் நம் நாட்டில் ஏலவே காணப்பட்ட, பின்வந்த பத்தினி வழிபாடு இவ்வன்னை வழிபாட்டைவிடச் செல்வாக்குப் பெற்றது என்பதைச் சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

தமிழகத்தில் இவ்வன்னை வழிபாடு கொற்றவை வழிபாடே எனக் கண்டோம். இவளே துர்க்கை எனவும் அழைக்கப்பட்டாள். கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முந்திய ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் துர்க்கை பற்றிய குறிப்புண்டு. (சிறுநம்பலம், சி. க. 1984) இதே காலத்தைச் சேர்ந்த இலட்சுமி உருவம் பொறித்த நாணயங்களுங் காணப்படுகின்றன. இங்கே இலட்சுமி கஜலட்சுமியாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். இக்காலத்தை அடுத்து வெளியிடப்பட்ட செம்பு நாணயங்களிற் பெண் தெய்வம் பலவாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் நிற்கும்

நிலையில் தலைவிரி கோலமாய்ச் சூலத்தைக் கையிலேந்தி விளங்கும் உருவத்தைத் தூர்க்கை என்பர். "பாக்கர்". (Parker, S. 1909) அத்துடன் இந்நாணயங்கள் யாவும் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முந்தியவையே என்பதும் அவரது கருத்தாகும். இருந்தும் கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் வீர விழிபாட்டின் ஓரம்சமாகிய கண்ணகி வழிபாடு (பத்தினி) ஈழத்திற் புகுந்தது. இந்தியாவைப் போன்று இங்கும் இது சக்தி வழிபாட்டம்சங்களைத் தன்னுடன் சேர்க்கத் தவறவில்லை. சிலப்பதிகாரத்திலேயே கொற்றவை கண்ணகியாக வழிபடப்பட்டதற்குச் சான்றுண்டு. (சற்குணம், எம். 1976) இவ்வாறேதான் இக்கண்ணகி வழிபாடு ஈழத்திற் புகுந்தும் இங்கு நிலவிய சக்தி வழிபாட்டைத் தன்னுடன் இணைத்து மேலோங்கியது எனலாம். பௌத்த மதத்தைத் தழுவி சிங்கள மக்கள் பத்தினி வழிபாட்டை அன்னை வழிபாட்டின் ஓரம்சமெனக் கொண்டனர். பௌத்தத்தின் வருகையால் அன்னை வழிபாடும் இவர்கள் மத்தியில் தளர்வடையப் பத்தினி இதனிடைத்தைப் பெற்றாள். ஆனால், இந்துக்களாகிய தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அன்னை வழிபாடு ஆழப் பதிந்திருந்ததால் பத்தினி வழிபாடு அன்னை வழிபாட்டோடு கூடி வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம். தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மட்டக்களப்பு, புத்தளம், போன்ற இடங்களிற்றான் பத்தினி கண்ணகியாக, திரௌபதை அம்மனாக இன்றுஞ் செல்வாக்குடன் காணப்படுகிறாள்.

தாய்த்தெய்வ வழிபாடு அநுராதபுர அரசர் காலத்திலுஞ் சிறந்து விளங்கியது. இக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் "ககபண" அல்லது "கர்ஷபண" என அழைக்கப்படும். இவற்றின் ஒரு பக்கத்தில் ஆண் தெய்வத்தின் உருவமும் "இலங்கேஸ்வர்" என்ற குறிப்புங் காணப்படுகின்றது. மறுபக்கத்தில் இலட்சுமி உருவங் காணப்படுகின்றது. இதனால் இவ் "விஷ்ணு" உண்மையிலே சிங்கள நாட்டார் வழிபாட்டில் முன்னணித் தெய்வமாக விளங்கும் உட்புலவணைக் (மாயோன், விஷ்ணு) குறிக்கிறது எனலாம். இலட்சுமி விஷ்ணுவின் மனைவியே. மாயோனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றே. எனவே இந்நாணயங்கள் காத்தற் கடவுளாகிய விஷ்ணுவையும், அவரது சக்தியாகிய இலட்சுமியையும் குறிக்கின்றன என ஊகிக்க இடமுண்டு. (சிறற்பலம், சி.க.1984) பல்லவர் கலைப் பாணியிலமைந்த விஷ்ணு, இலட்சுமி ஆகியோரது சிலைகள் கோணேஸ் வரத்திற் கண்டெடுக்கப் பட்டமை ஈண்டு நினைவு கூறற்பாலது. திரிகோணமலையில் உலோகத்தாலான பத்தினி சிலையொன்றுங் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. (Paranavitane, S. 1971)

நாணயங்களில் மட்டுமின்றிச் சிவனின் சக்தி, சிற்பங்களிலும் இடம் பெறத் தவறவில்லை. இவற்றுள் கி. பி. 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த இசுறுமுனியாவிற காணப்படும் இரு சிற்பங்களைக் குறிப்பிடலாம். (Paranavitane, S. 1971) இதில் ஒன்று ஆணும், பெண்ணும் அன்யோன்யமாக இருக்குங் காட்சியைச் சித்திரிக்கின்றது. இதை இசுறுமுனியாக் காதலர்கள் என அழைப்பர் பரணவித்தானா போன்றோர்.

ஆனால் இச்சிற்பத்தின் அமைப்பும், அதில் வீசும் தெய்வீக ஒளியும் இவர்கள் மானிடர்கள் அல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்டி, ஆலிங்கன மூர்த்தியாகிய சிவனும், பார்வதியுமே இவை என்பதை விளக்குகின்றன. இதே இடத்திற் காணப்படும் இன்னொரு சிலையில் ஆண், பெண், மகன், இவர்களது பரிவாரம் ஆகியவை காணப் படுகின்றன. பரணவித்தானாவோ எனில் இச்சிலையிற் சித்திரிக்கப்படும் மகன் துட்டகைமுனுவின் மகனாகிய சாலியா எனவும், பரிவாரத்துடன் காணப்படும் பெண் அவனது காதலியாகிய அசோகமாலா எனவுங்கூறி இவர்கள் இருவரும் துட்டகைமுனுவினதும், அவனது மனைவியினதும் முன்னிலையில் இருக்கும் காட்சியையே இது சித்திரிக்கின்றது என விளக்கமளித்துள்ளார். ஆனால் இச்சிலையின் அமைப்பு இது சிவகுடும்பத்தையே சித்திரிப்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இக்காலத்தில் அன்னைக்கெனத் தனியாகக் கோயில்களுங் காணப்பட்டன. அநுராதபுரப் பழைய நகரிற காணப்படும் அழிபாட்டு நிலையங்களிற் காளி கோவி லொன்றுங் குறிப்பிடத்தக்கது. (Bell, H. C. P. 1893; 1898) இவ்வழிபாடுருந்தமைக்குச் சான்றாக, தலையுடைந்த நிலையிலுள்ள காளி உருவமும் கிடைத்துள்ளது. இங்கு கிடைத்த ஏனைய வழிபாட்டுச் சின்னங்களிற் சிவலிங்கங் களும் அடங்கும். பழைய பொலநறுவை இராசதானியிற் கூட்சிவ, விஷ்ணு கோயில்களுடன் ஒரு காளி கோயிலுங் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. (Bell, H. C. P. 1906; 1908) இவற்றோடு இங்குள்ள இரண்டாவது சிவதேவாலயத்திற் சப்தமாதிருகைகளுக்குரிய ஒரு சிறு கோயிலுங் காணப் பட்டது. சப்தமாதிருகைகள் - உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாகவும் இவற்றிற் காணப்பட்டன. இவ்வாறே இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட மகிஷாசுரமர்த்தனி உருவங் களுங் கொழும்பு நாதனசாலையில் உள. பதவியாவிற கூட்சிவலிங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. (Brohier, R. E. 1963) எவ்வகையிலும் ஈழத்து இந்துமதத்தின் சிற்பக் கலைக்குச் சிறந்த உரைகல்லாக அமைவன பொலநறுவை, திரிகோணமலை ஆகிய பகுதிகளிற கண்டெடுக்கப்பட்ட செப்புத் திருமேனிகள். பொலநறுவைச் சிற்பங்களில் அன்னை பார்வதியாகவும், உமாமகேஸ் வரியாகவும், சோமாள்கந்த மூர்த்தத்தில் அமையுந் தாயாகவுங் காட்சி கொடுக்கிறாள். இவற்றில் சரஸ்வதி சிலை ஒன்றுங் காணப்படுகின்றது. (Godakumbura, G. C. 1961) இப்பட்டியலில் அர்த்தநாரீஸ்வர் மூர்த்தத்திற் காணப்படுஞ் சிவ, உமை உருவங்களுங் குறிப்பிடத்தக் கவை. 1950 ஆம் ஆண்டில், திரிகோணமலையில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலைகளிற சிவனுடன் சக்தியாகக் காட்சிதரும், இருக்கும் பாவனையிலுள்ள சக்தி சிலையும், நிற்கும் பாவனையிலுள்ள சக்தி சிலையுங் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். (Balendra, W. 1959) நல்லூரிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கஜலட்சுமி சிலையும் (சிவசாமி, வி. 1978) பின்னர்பாழ் நகரிற "கமால்" வீதியிற் கண்டெடுக் கப்பட்ட தூர்க்கையின் செப்புத் திருமேனியும் (இந்திரபாலா கா. 1979) அண்மையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட அன்னையின் ஏனைய மூர்த்தங்களாகும். யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்தில் நல்லூர் வீரமகாகாளி அம்மன் கோயில் அமைக்கப்பட்டது.

இதே காலத்திற் கோட்டை ராஜதானியிற் கூட அன்னைக் கெனத் தனியாக அமைக்கப்பட்ட காளி கோயில்கள் இருந்தன. தென் மாகாணத்தில் தேவேந்திர முனைக்கும் பெல்தோட்டைக்குமிடையே காணப்பட்ட காளி கோயில் ஒன்று பற்றிச் சந்தேச இலக்கியத்திற் குறிப்புண்டு. (Paranavitane, S. 1960; 768) இவ்வாறே இக்காலத்திற் களுத்துறையிலும் ஒரு காளி கோயில் இருந்தது. இது வணிகக் குழுவினரால் நிருமாணிக்கப்பட்டது. இக் கோயிலுக்கு மன்னன் மானியமாக வயல், தோட்டங்கள் ஆகியனவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட வருமானத்தைக் கொடுத்ததாக இங்குள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுப் பேசுகிறது. (Veluppillai, A. 1971 : 44-45)

எனவே ஈழத்து மத வரலாற்றிலுஞ் சக்தி வழிபாடு பழமையும் பாரம்பரியமும் உடையதாகிறது. இதை இலக்கிய தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. ஆரம்பத்தில் பராசக்தியாகத் தனித்து வளர்ந்த இவ் வழிபாடு காலகதியில் இந்து மதத்தின் ஏனைய கடவுளர் களதும் சக்திகளதும் வழிபாடாக விரிந்தது. பௌத்த மதத்தில் இது பத்தினி வழிபாடாகப் பரந்தது. ஈழத்தைப் போன்றே தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இந்து மதம் கிறித்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்னரே பரந்திருந்தது. இவ்வித பரவலுக்கு இந்நாடுகளுக்குச் சென்ற இந்திய வர்த்தகரின் பங்களிப்புக் கணிசமானது. இன்று இந்நாடுகளிற் பௌத்தம், இஸ்லாம் ஆகிய மதங்கள் மேலோங்கி காணப்பட்டாலுங் கூட, இந்நாடுகளிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட இந்துமத உருவங்கள், கோயில்கள் கல்வெட்டுக்கள், பண்டைய காலத்தில் இப்பிரந்தியத்தில் இந்து மதம்

பெற்றிருந்த செல்வாக்கை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சிவ, விஷ்ணு, பிரம வழிபாட்டோடு இவர்களின் சக்திகளும் இவ்வழிபாட்டில் முக்கியம் பெற்றிருந்தன. பகவதி, சதுரபுஜதேவி, துர்க்கை, கங்கை, கௌரி, இந்திராணி, உமா, சரஸ்வதி, இலட்சுமி, மகிஷாசுரமர்த்தனி போன்ற அம்சங்களில் தேவி இங்கே துதிக்கப்பட்டாள். சிவசக்தியின் இணைப்பை இங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட சிவலிங்கங்களும் விளக்குகின்றன.

எனவே இது காறுங் கூறியவற்றிலிருந்து தாய்மை வழிபாடு ஆதியானதென்பதும், ஒருகால் இது உலகளாவ வியாபித்திருந்ததென்பதும் புலனாகின்றது. இன்று இது தென்னாசிய நாகரிகத்திற்கான நிலைத்து நிற்கின்றது. இவ்வழிபாடு உயரிய மட்டத்தில் ஆகம விதிமுறைகளுக் கேற்பவும், கிராமிய மட்டத்தில் நாட்டார் வழிபாடாக அவ்விதி முறைகளை அனுசரியாமலும் வாழ்கிறது. நாட்டார் வழிபாட்டில் காளி, மாரி அம்மன், நீலி போன்றவை செல்வாக்குள்ள தெய்வங்களே ஆகும். இவை நோய் நொடிகளிலிருந்து மக்களைக் காக்குந் தெய்வங்களாக வணங்கப்படுகின்றன. பொங்கல், குளிர்ந்தி, மடை, ஆகியவை இவற்றுக்கு இயற்றப்படும் வழிபாட்டிற் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்வாறு பல்வேறு முர்த்தங்களிற் பல்வேறு மட்டத்திலும் போற்றப்படும் மஹாசக்தி ஆதிபராசக்தியே.

நன்றி

சீவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - 1985

உ

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட

தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் - வாரி

குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்புங் குன்றுந்

தொளைத்தவேல் உண்டே துணை

(நக்கீரர்)

உருத்திராக்கம்

திருமுறைச்செல்வர், புராணபடன புகழ்தகை செ. இரங்கநாதன்
பிரதேச செயலகம் - செட்டிகுளம்.

சிவசின்னங்களுள் ஒன்று உருத்திராக்கம்
உருத்திர + அக்கம் = உருத்திராக்கம்

தாரகாக்கன் கமலகாக்கன் வித்யுன்மாலி என்ற மூன்று அசுரர்களும் சிவபெருமானை நோக்கிக் கடும் தவம் செய்தார்கள். அவர்களின் தவத்தைக்கண்டு இரங்கிய சிவன் அவர்களுக்குத் தரிசனமாகி நீங்கள் வேண்டும் வரம் யாது? என்று கேட்டார். “எங்களுக்குப் பொன், வெள்ளி, இரும்பு, எப்பவற்றினால் ஆன மூன்று கோட்டைகள் வேண்டும். நாங்கள் இக்கோட்டைகளில் இருந்து நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த இடத்திற்குப் பறந்து சஞ்சாரம் செய்ய வேண்டும். இக்கோட்டைகளும் நாங்களும் என்றும் அழியாதிருக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினர். அழியாத வரம் மட்டும் கிடையாது. ஏனையவற்றைத் தந்தோம் என்று சிவன் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வரம் பெற்ற திரிபுரத்தசுரர்கள் செயற்படத் தொடங்கியதும் தேவர்கள், முனிவர்கள், சீவராசிகள், துன்பங்களை அடுத்தடுத்துச் சந்தித்தனர். மேலும் தாங்க முடியாத துன்பமடைந்த தேவர்கள் சிவனிடம் உருக்கத் தோடு முறையிட்டனர். அச்சமயம் சிவன் ஆயிரம் தேவ வருடம் தம் மூன்று திருக்கண்களையும் மலர்ந்திக் கொண்டிருப்ப அவைகளினின்று பொழிந்ததன். வலது கண்ணான சூரியவிழி, இடது கண்ணான சந்திரவிழி, நெற்றிக் கண்ணான அக்கினிவிழி, என்பவற்றிலிருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்தன. இவை உருத்திராட்ச விருட்சங்களாகின. இவற்றிலிருந்து நாங்கள் அணியும் உருத்திராக்க மணிகள் கிடைத்தன.

சூரிய விழியிலிருந்து விழுந்த நீர் கபில நிறத்தோடு பன்னிரண்டு வித உருத்திராட்ச விருட்சங்களாகின.

சந்திர விழியிலிருந்து விழுந்த நீர் வெள்ளை நிறத்தோடு பதினாறு வகை உருத்திராட்ச விருட்சங்களாகின.

அக்கினி விழியிலிருந்து விழுந்தநீர் கருநிறத் தோடு பத்து வகை உருத்திராட்ச விருட்சங்களாகின.

உருத்திராக்கம் பிரம்மபாகம், விஷ்ணுபாகம், உருத்திரபாகம், என்ற மூன்று பாகங்களையும் ஒன்று முதல் பதினாறு வரையிலான முகங்களையும் கொண்டது. இம்மணிகளை நூலிலோ அல்லது வெள்ளி, தங்கம் இவற்றோடு சேர்த்துக் கட்டியோ அணியலாம். பக்தி சிரத்தையோடு ஒவ்வொரு எண்ணிக்கையான முகங்களை உடைய உருத்திராக்கங்களை அணிவோருக்கு அவற்றுக் குரிய பலன்கள் கிடைக்கும். பதினான்கு முகமுடைய உருத்திராக்கத்தை விதிப்படி அணிந்திருப்பவன் சிவனாகவே போற்றப்படுவான்.

சிரசில் 22, மாற்பில் 54, 108, தோள்களில் 16, காதில் 01, மணிக்கட்டில் 12, கழுத்தில் 32, என்ற எண்ணிக்கையான மணிகளைக் கொண்ட உருத்திராக்க மாலைகள் அணியலாம். பிராமணர்கள் அல்லாதவர்களில் உருத்திராக்கம் அணிபவர்கள் பெரும்பாலும் புராணபடனம் செய்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆலயத்தரிசனம், திருமுறைபாராயணம், சந்தியாவந்தனம், புராணபடனம், சிவபூசையாகும்போன்ற கிரியாகாலங்களில் உருத்திராக்கம் கட்டாயமாக தரித்திருக்க வேண்டும். சிலர் ஏக உருத்திராக்கத்தை கழுத்தில் நிரந்தரமாகவே அணிந்திருக்கின்றனர். மலசலங் கழிக்கும் வேளையில் இது தரித்திருக்கலாகாது. பஞ்சாட்சரசெபம் செய்வதற்கு உருத்திராக்கம் செபமாலையாக உபயோகிக்கப்படுகின்றது.

உருத்திரநற் நிருமணியை யிலங்குகாதி

லொண்சிரத்திற் கந்தரத்தி லொளிகொண் மாற்பிற்
கரத்திலணிந் திலகுதிரு முண்டமங்கிக்
கண்கரந்த நன்னுதன்மேற் கவினச்சாத்தி
திருத்திகழும் வேதியனா ரம்பொன்மேனி
திசுழுவதுகண் டகமகிழ்வார் செங்கைமீது
பொருத்தமுறும் புத்தகமே தையாவென்னப்
பொய்மையில்லாச் சிவஞான போதமென்றார்
திருவாதவூரடிகள் புராணம்.

உருத்திராக்கத்தின் மகிமை வெளிநாட்டவருக்கும் தெரியவந்துள்ளது. அமெரிக்காவில் காவாய் தீவில் சிவன் ஆலயம் கட்டப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாலயம் முழுவதும் பளிங்குக் கற்களினால் வேலைப்பாடு செய்யப்படுகின்றது. இந்த ஆலயத்தைச் சுற்றிவர வில்வமரங்களுடன் உருத்திராக்கமும் நடப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் சமயகுரவர் எனப் போற்றப்படும் ஸ்ரீலஹி ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் சைவ வினாவிடை இரண்டாம் பாகத்தில் உருத்திராக்கவியல் என்று ஒரு பகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

மதுபானம், மாமிசபோசனம், இல்லாதவராய் ஆசாரமுடையவராய் உள்ளவர் உருத்திராக்கம் தரித்தற்கு யோக்கியர் என ஆறுமுகநாவலரின் சைவ வினாவிடை கூறுகின்றது. ஸ்நானம் செய்யும்போது உருத்திராக்க மணியிற்பட்டு வடியும் நீர் கங்கை ஜலத்திற்கு சமமாகும் என்றும் நாவலர் பெருமான் கூறினார்.

சிவனடியார்கள் தம்மை அடையாளங் காட்டும் சின்னங்களை அணியும் வழக்கத்தை என்றும் கடைப்பிடிப்பார்களாக

பரம சிவனமலன் பத்தர்க்குச் சின்ன முருவுடலிற் கண்டியநீறும்.

படிமங்களின் கண் திறப்பு

கலாயுஷணம், அருட்கலை வாரிதி ஸ்தபதி சு. சண்முகவடிவேல்

சிற்ப ஆகம இலக்கணங்களுடன் தத்துவக் கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளவை படிமங்களாகும். இப்படிமங்களை அழகு மிளிர்ச் செதுக்கிடுதல் வேண்டும். இத்தகைய படிமங்களே வழிபாட்டுக்குரியன. பிரதிஷ்டை செய்யப்பட வேண்டியன.

கல்லினால், செப்பினால், மரத்தினால், சுதையினால் செதுக்கப்படும் படிமங்களும், வண்ணத்தினால் தீட்டப்படும் ஓவியங்களும் கண் திறக்கப்பட வேண்டியவையே. கண் திறந்த பின்னரே வழிபாட்டுக்குரியனவாகின்றன.

கற்படிமமே மூல விக்கிரகமாக அமைகிறது. செப்புபடிமம் உற்சவ விக்கிரகமாக அமைகிறது. இவற்றிற்கு கண் திறத்தல் புனிதமான நிகழ்ச்சியாகும். கோவில் குடமுழுக்கில் முக்கிய கிரிகையாகவும் அமைகிறது. இத்தகைய புனிதமான கண் திறத்தலை “நயனோன் மீலனம், நேத்ரோன் மீலனம், அக்ஷமோசனம்” என்று சிறப்பித்து சிற்ப, ஆகம நூல்கள் கூறும்.

நடைமுறையில் படிமங்களுக்கு இமைகள் திறந்த படியே செதுக்கப்படும். படிமங்களுக்குரிய விழி மண்டலமும், ஒளி மண்டலமும் புலப்படாதிருக்கும். பொன் உளி கொண்டு வெள்ளி சுத்தியலால், விழி, ஒளி மண்டலங்களில் ரேகைகள் பதித்து ஒளிபெறச் செய்தலே “கண் திறப்பு” ஆகும். சுதையிலும் ஓவியங்களிலும் பொன் வண்ணக் கலவையால் தூரிகை கொண்டு துலங்கச் செய்வதே “கண் திறப்பு” ஆகும்.

ஸ்தபதிகள் முறைப்படி கண் திறந்து கிரிகைகளை நிறைவு செய்த பின்னர், சிவாச்சாரியார் வேதமோதி மீண்டும் பொன் ஊசியால் அல்லது தர்ப்பையால் கண் திறப்புச் செய்வார்.

மூடிய கண்களையுடைய படிமங்களையும், கண்கள் திறக்கப்படாத படிமங்களையும், வழிபடுதல் கூடாது. கண்கள் மூடிய படிமம் உலக அழிவை உண்டாக்கும். கண்கள் திறந்த படிமம் உலகவளர்ச்சிக்கு உதவும் என ஆகம நூல்கள் கூறுகின்றன.

படிமங்களின் பார்வைகள் ஐந்து வகைப்படும். அவையாவன. நேர்ப்பார்வை, மேற்பார்வை, கீழ்ப்பார்வை, வலப்பக்கப்பார்வை, இடப்பக்கப்பார்வை, நேர்ப்பார்வையே படிமங்களுக்கு அமைக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வகையான படிமங்களை வழிபடுவோர் நற்பேறுகள் அனைத்தும் பெறுவர். மாறாக மற்றைய பார்வைகளையுடைய படிமங்களை வழிபடுதலும், பிரதிஷ்டை செய்தலும் கூடாது. இதனால் தீமைகள் பல உண்டாகும். எனினும் பங்க அமைதிகளில் செய்யப்படும் போது அவற்றிற்குரிய பார்வைகள் அமையச் செய்வதே சிறப்பானது. இவ்வகைப் படிமங்களும் வழிபாட்டிற்குரியன.

கண் திறப்பு நல்ல நாளில், நல்ல நேரத்தில் நிகழ வேண்டும். இரு நேத்திரமுள்ள நாளே சிறந்த நாளாகக் கொள்ளப்படும்.

சிற்பக் கலைஞரின் தொழிலகத்தில் செதுக்கப்பட்ட படிமத்தை அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்தியில் ஏற்றுதல் வேண்டும். படிமத்துடன் ஸ்தபதியும் உடன் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வூர்தி ஊர்வலமாக வீதி வழியாக திருக்கோவிலுக்குக் கொண்டு செல்லப்படும். இங்ஙனமாக பிம்பம் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படுவது “கிராமப் பிரதக்ஷணம்” எனப்படும்.

திருக்கோவிலை அடைந்த படிமம் அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபத்தில் வைக்கப்படும். இவ்விடம் புதிய நெல்மணிகளைக் கொட்டி நிரப்பப்பட்டிருக்கும் பிம்பம் தானியத்தில் இருக்கை கொள்ளச் செய்வதை “தானியாதி வாசம்” என்பர்.

பின்னர் நெல்மணிகளிலிருந்து படிமம் எடுக்கப்பட்டு, கர்ப்பக் கிரகத்தின் முன் கட்டப்பட்டுள்ள நீர்த்தொட்டியில் வைக்கப்படும். இத்தொட்டி நீரில் நன்னீர், நதிநீர், நறுமணநீர், பன்னீர், திருக்குளநீர், கலக்கப்படும். மீன், தவளை போன்ற நீர்வாழ்வனவும் விடப்படும். கழுத்தளவு நீரிலே படிமத்தை வைத்தலை “ஜலாதிவாசம்” எனப்படும்.

அடுத்து நெல்மணிகளைக் கொட்டி, பரப்பி நெல் மணிகள்மேல் படுக்கை விரிப்பை விரித்து, பட்டு மெத்தை, தலையணை வைத்து படிமத்தை சயனிக்கச் செய்தல் “சயனாதிவாசம்” எனப்படும்.

இக்கிரிகைகள் இடத்துக்கிடம் வேறுபடுகின்றன. கண் திறப்புக்கு முன்னதாகவோ, பின்னதாகவோ செய்யப் படுகின்றன. மேற் கூறப்பட்ட கிரிகைகள் நடைபெறும் போது சிவாச்சாரியாரும், ஸ்தபதியும், தலைவனும் உடன் இருத்தல் வேண்டும். வேத மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டு பூசைகளும் நிகழ்தல் வேண்டும்.

வைணவ சமய மரபில் ஸ்தபதியின் தொழிலகத்திலேயே படிமங்களுக்கு கண் திறப்பு நடைபெறுகின்றன. நடைமுறையில் சைவ, சாக்த படிமங்களுக்கும் இதே முறை பின்பற்றப்படுகிறது. திருக்கோவிலில் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடத்தில் வைத்து கண் திறந்து கிரிகைகளை பின்னர் செய்வதும் நடைமுறையிலுள்ளது.

மாவிலைத் தோரணங்களாலும், தென்னங்குருத்துத் தோரணங்களாலும், பூச்சரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடத்தில் நெல்மணி பரப்பி அதன் மேல் கண் திறப்பதற்குரிய படிமம் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்தபதியானவர் குளித்து, புத்தாடை அணிந்து திருநீறுபூசி, நெற்றிக்குத் திலகமிட்டு; விரல்களுக்கு மோதிரமணிந்து இடது தோளில் மேலாடையுடன் விக்கிரகத்திற்கு பக்கவாட்டில் அமர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். படிமத்திற்கு முன்னால் உள்ள பகுதியில் அரிசியால் பீடம் அமைத்து, கலசம் வைத்து கலச பூசைசெய்து, கலச நீரால் தேவதையை படிமத்தில் எழுந்தருள் செய்தல் வேண்டும். இந்நேரத்தில் மங்கள வாத்தியங்களும், மணிகளும் முழங்கிடல் வேண்டும்.

பின்னர் ஸ்தபதி விராட் விஷ்வப் பிரம்மனை மனதிலே தியானித்து வணங்கி அவர் அனுமதி பெற்று பொன் ஊசியால் முதலில் கண்களைத் திறத்தல் வேண்டும். பின்னர் உளியினாலும் திறத்தல் வேண்டும். வலக்கண், இடக்கண், நெற்றிக்கண் என்ற வரிசையில் கண்கள் திறக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வேளையில் கர்த்தாவினால் தேங்காய் உடைக்கப்படல் வேண்டும். (கர்த்தா - படிமம் செய்வித்தவர்) வலக்கண் சூரியனைக் குறிப்பதால் சூரிய பீஜ மந்திரத்தை ஸ்மரித்துக் கொண்டும், இடக்கண் சந்திரனைக் குறிப்பதனால் சந்திர பீஜ மந்திரத்தை ஸ்மரித்துக் கொண்டும், நெற்றிக்கண் அக்கினியை குறிப்பதால் அக்கினி பீஜ மந்திரத்தை ஸ்மரித்துக் கொண்டும் கண்களை திறந்திடல் வேண்டும். அத்துடன் காது, வாய், மூக்கு, நாபி, புட்டம், குறி, நகங்கள் ஆகிய ஒன்பது துவாரங்களையும் திறந்திடல் வேண்டும். இரண்டு கண் உள்ள படிமங்களுக்கு இரண்டு கண்களையும், பல முகங்கள் இருப்பின் ஒவ்வொரு முகத்திலுள்ள கண்களையும் திறந்திடல் வேண்டும்.

கண்திறப்பின் போது ஸ்தபதியைத் தவிர வேறு யாரும் படிமத்தைப் பார்க்கக் கூடாது. எனவே, நாற்புறமும் திரையிட்டே இக்கிரிகை நடைபெறுகிறது. கண் திறந்த பின்னர் தூப, தீபம் காட்டி, பாலும் பழமும் தேனும் படைக்க வேண்டும். பின்னர் ஸ்தபதி பின்வருமாறு பிரார்த்திக்க வேண்டும். “பரம்பொருளே! கர்த்தாவையும் மக்களையும் காத்து துன்பங்களை துடைப்பதற்காக இப்பிம்பத்தில் நிலைத்திருந்து அருள்பாலிக்க வேண்டும்.”

இதன் பின்னர் வேத விற்பன்னர்கள் வேதமோதி பூசையை ஏற்றுக்கொள்ளும் படியும், எல்லோருக்கும் எல்லா நலன்களும் கிடைக்க வேண்டும் எனவும் இறைவனை வேண்டிக்கொள்வர்.

கண் திறந்தவுடன் படிமம் முதலில் தன்னைத் தானே பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக கண்ணாடியைக் காட்டுதல் வேண்டும். பசுவின் பின் பாகத்தையும் காட்டுதல் மரபு. பசுவின் கன்றும் இருத்தல் வேண்டும். இது “கோ” தரிசனம் எனப்படும். இவற்றிற்கு அடுத்ததாக பசுமையான நெற்கதிர், கன்னியர்கள், சமங்கலிகள், நவதானியம், கண்ணாடி, சன்னியாசி, வேதவிற்பன்னர்கள், அடியார்கள், எஜமானன், என வரிசைக்கிரமமாகக் காட்டுதல் வேண்டும். இது “தசதரிசனம்” எனப்படும். கோ தரிசனம் அல்லது கண்ணாடி தரிசனம் மட்டும் காட்டி சுருக்கமாகச் செய்வதும் உண்டு. மேற்கூறப்பட்ட கிரிகைகள் அனைத்தும் மூலமுர்த்திக்கிரியவை. பரிவார முர்த்திகளுக்கு சில கிரிகைகளை விலக்கிச் செய்திடலாம். எனினும் எல்லா படிமங்களுக்கும் கண் திறத்தல் கட்டாயமானதாகும்.

2

ஆனா வமுதே அயில்வே லரசே
 ஞானா கரனே நவிலத் தகுமோ
 யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
 தானாய் நிலைநின் ருதுதற் பரமே

(கந்தரனுபூதி)

கன்மமும் மறுபிறப்பும்

புலவர்மணி, சித்தாந்தவித்தகர் முரு. பழ. இரத்தினம் செட்டியார்
தமிழ்நாடு.

கன்மம் என்பது நாம் செய்யும் நல்வினை, தீவினை, ஆகிய இரண்டையும் அவற்றின் பயன்களையும் குறித்து நிற்கும்.

ஒருவருக்குத் துன்பம் விளைவிக்குஞ் செயல்களைச் செய்தால் அவை தீவினை எனப்படும்! இன்பம் விளைவிக்குஞ் செயல்களைச் செய்தால் அவை நல்வினை எனப்படும். நல்வினை, தீவினைப்பயன்கள் புண்ணிய, பாவங்களாகச் சூக்குமநிலையில் நின்று பிறவிதோறும் வந்து இன்ப, துன்பங்களை ஊட்டும். புண்ணிய பாவங்களாக வினைப்பயன்கள் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும்போது "சஞ்சிதம்" எனப்பெயர் பெறும். எடுத்த பிறவியில் அவற்றிற் சில பயனுக்கு வரும். அப்பொழுது அவை 'பிரார்த்தம்' எனப்பெறும். புதிதாகச் செய்யப்படும் வினைகள் 'ஆகாமியம்' எனப்பெயர் பெறும்.

கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றால் - அவரே இவ்வுலகைப் படைத்து இயக்குகிறார் என்றால் - உயிர்களாகிய நமக்கு ஏன் இன்ப, துன்பங்கள் மாறிமாறி வருகின்றன? கடவுள் வேண்டுதல், வேண்டாமை இல்லாதவர். எல்லோர்க்கும் வேறுபாடு காட்டாமல் நன்மை செய்ய வேண்டுவது அவர் கடமை. அங்ஙனம் இருக்க ஓர் உயிர்க்குத்தீராத நோயையும், மற்றோர் உயிர்க்குப் பரிபூரண ஆரோக்கியத்தையும் அவர் உண்டாக்குவது நியாயமாகுமா? சோதனைக்காக உண்டாக்குகிறார் என்றால் ஓர் உயிர்க்குக் கடுமையான சோதனையையும், மற்றோர் உயிர்க்கு எளிதான சோதனையையும் செய்வது பொருத்தமாகுமா? உயிர்கள் அநாதியே ஆணவமலப் பிடிப்புக்குள்ளாகியிருக்கின்றன. இறைவன் உயிர்களைப் படைக்கவில்லையா தலால், அவை அநாதியே மலபந்தத்திற் குள்ளாவதற்கு அவன் பொறுப்பாளியாகமாட்டான். உயிர்கள் கடவுளைப் போல அநாதியே உள்ளவை. அவைக்குள்ள எளிய இயல்பால் அநாதியே மலபந்தத்திற்குள்ளாகின்றன. அவை அறிவுடையவை, படிமுறையே பயிற்சி பெறுதல் அவற்றின் இயல்பு. உடனே இறைவன் ஆணவமலப்பந்தத்தினின்றும் அவற்றை விடுலை செய்தால் அவற்றின் அறிவில் தெளிவு தோன்றாது. இதனாலேயே அவற்றின் விருப்பு, வெறுப்பிற் கேற்ப நல்வினை, தீவினைகளைச் செய்வதற்கு இறைவன் துணைநிற்கிறான். அவை ஆற்றும் வினைக்கேற்ப இன்ப, துன்பப் பயன்களை ஊட்டுவதன் மூலம் அவற்றைத் திருந்துமாறு செய்து ஆணவமலப் பந்தத்தினின்றும் விடுவித்து முத்திப் பேரின்பத்தை வழங்குகிறான். அந்தந்த உயிர்களின் வினைக்கேற்ப இன்ப, துன்பங்களை இறைவன் வழங்குவதால் அவனின் நடுநிலைக்கோ, வேண்டுதல், வேண்டாமை இல்லாத பண்புக்கோ எவ்விதப்பாதிப்புமில்லை. உயிர்கள் திருந்துவதற்கே இறைவன் வினைப்பயன்களை ஊட்டுவதால்

அவன் கருணைக்கும் இழுக்கில்லை. ஒருவர் துயர் உறுதற்கும் மற்றொருவர் இன்புறுதற்கும் அவரவர் செய்துள்ள வினையே காரணம் என்பது இதனால் புலனாகும்.

பிறக்கும் பொழுதே கன்ம தெரியாமற்போகிற குழந்தைகளும் உண்டு. கால், கை ஊனமாகப்பிறப்பவையும் உண்டு. இதற்குக் காரணம் யாது? வினையே காரணம் என்றால், குழந்தை பிறக்கும் பொழுது எந்த வினையையும் செய்ய முடியாதே என வினாவலாம். இதனைச் சிந்திக்கும் பொழுது தான், முற்பிறப்பில் அக்குழந்தை செய்துள்ள வினையின் காரணமாகவே அஃது இப்பிறப்பில் துயர் எய்துகிறதென்பது புலனாகிறது. முற்பிறப்பு உண்டென்றால், மறுபிறப்பும் உண்டென்பது தானே பெறப்படும். எனவே வினையையும் வினைப்பயன்களையும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற சமயங்கள் முற்பிறப்பு, மறுபிறப்பு ஆகியவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். முற்பிறப்பு, மறுபிறப்பு ஆகியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளாத சமயத்தினரை நோக்கி, "ஆண்டவன் ஏன் ஒரு குழந்தையைப் பிறக்கும் பொழுதே ஊனமாக்க வேண்டும்?" என வினாவினால், "அஃது இறைவனின் சோதனை" என்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைக்கு மட்டும் ஏன் இறைவன் இவ்வளவு கடுமையான சோதனையைச் செய்ய வேண்டும்? என வினாவினால் அவர்களால் பதில் இறுக்க இயலவில்லை. "ஆண்டவன் ஒருவன் உண்டு. அவனே உலகை இயக்குகிறான்" என ஒப்புக் கொள்ளுகிற சமயங்கள் வினையையும் வினைப்பயன்களையும் முற்பிறப்பு, மறுபிறப்பு ஆகியவற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். வேறுவகையாகச் சொல்வன எல்லாம் இறைவன் இலக்கணத்திற்குப் புறம்பாகவே முடியும்.

கடவுளைப் பற்றிக் கவலைப்படாத சமண, பௌத்த சமயங்களும் கன்மத்தையும் முற்பிறப்பு மறுபிறப்பு ஆகியவற்றையும் ஒப்புக்கொள்கின்றன. அச்சமயங்கள் அறவாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். "அறம் முறை பிறழாது" என்பதில் அவை ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உடையன. நல்லோரும் துயருறுவதற்கும், தீயோரும் இன்புறுவதற்கும் காரணம் யாது? என அவை ஆராய்ந்து "முற்பிறவியிற் செய்துள்ள தீவினை காரணமாகவே நல்லோரும் இப்பிறப்பில் துயர் உறவேண்டி இருக்கிறது." எனக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு அவை சொல்லாவிட்டால் அறம் முறை பிறழ்ந்ததாக எண்ணவரும். இதனாலேயே அவை வினையையும் வினைப்பயனையும் முற்பிறவி, மறுபிறவியையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. சைவமும் இக்கருத்தை ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆனால், "அறம் சடமாதலால் தானே

செயற்படாது. இறைவனே அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வினைப்பயன்களை ஊட்டுகின்றான்.” எனக் கூறுகிறது.

கடவுளே இல்லை எனக்கூறும் நாத்திக சமயம் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாகவே நல்லோர் துயரறு தலும் தீயோர் இன்புறுதலும் நிகழ்வதால் இதற்கு வினைப் பயனை ஆதாரமாகக் கூறுவது அறியாமை என்கிறது. உலகியல் நிகழ்ச்சிகள் இயற்கையின் உந்து தலால் தாமாகவே நடைபெறுகின்றன என்பது அதன் கொள்கையாகும். உலகியல் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பார்த்தால் அவை தோற்றம், அழிவு ஆகிய இரண்டினுள் அடங்கிநிற்கும். இயற்கையினுள் தோற்று விக்கும் சக்தியும் அழிப்பிக்கும் சக்தியும் இயல்பாகவே அமைந்து கிடக்கின்றன என்று வைத்துக் கொள்வோம். தோற்றுவிக்கும் சக்தி கூடுதலான வலிமை உடையதாக இருந்தால் அழிப்பிக்கும் சக்தியைச் செயற்படவிடாது. அழிப்பிக்கும் சக்தி கூடுதலான வலிமை உடையதாக இருந்தால் தோற்றுவிக்குக் சக்தியை செயற்படவிடாது. இரண்டும் சமவலிமையுடன் இருந்தால் இரண்டுமே நடை பெறமாட்டா. ஆனால் உலகில் இரண்டும் நடைபெறக் காண்கிறோம். இயற்கை அறிவற்ற தாதலால் ஒரு சக்தி செயற்படும் போது மற்றொரு சக்தியை அடக்கி வைத்துக் கொள்ள அதற்குத் தெரியாது. அறிவுடைய ஒரு பொருளுக்கே இயற்கையினுள் கிடக்கும். ஒரு சக்தி செயற்படும்போது மற்றொரு சக்தியைத் தடுத்து வைக்கத் தெரியும். இதனால் அறிவுடைய ஒரு பொருளின் துணை இன்றி உலகில் தோற்றம், அழிவு ஆகிய இரண்டும் நடைபெற மாட்டா என்பது தெளிவு. இந்த அறிவுடைய பொருளையே “கடவுள்” எனச்சமயங்கள் பெயரிட்டு அழைக்கின்றன. அறிவுடைய ஒரு பொருள் உலகை இயக்குகிறதென்றால் அந்த இயக்கம் காரண, காரியங்க ளோடு தான் திகழவேண்டும். குருட்டுத்தனமான சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலைகள் காரணமாக நடைபெறுகிறதென்பது பொருத் தமாகாது. எனவே எவ்வாற்றாலும் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதை யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். கடவுளை ஒப்புக்கொண்டால் வினையையும் வினைப் பயனையும் முற்பிறவி, மறுபிறவியையும் ஒப்புக் கொண்டதான் ஆகவேண்டும். இல்லை யேற் கடவுள் இலக்கணத்திற்கு முரண்வரும்.

உலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபடாமலே எண்ணற்ற ஆன்மாக்கள் உடலை விடுகின்றன. அவை மீண்டும் மீண்டும் பிறக்காவிட்டால் திருத்தம் பெறவோ, முத்தி பெறவோ முடியாது. “கணக்குத் தீர்க்கும் நாளில் ஆன்மாக்களை எழுப்பி நல்ல ஆன்மாக்களை நிரந்தர சுவர்க்கத்திற்கும் தீய ஆன்மாக்களை நிரந்தர நரகத்திற்கும் இறைவன் அனுப்புவான் எனச் சிலசமயங்கள் கூறுகின்றன. நிரந்தர நரகம் கடவுள் கருணைக்குப் பேரிழுக்காகும். ஆன்மாக்களை மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கச் செய்து திருத்தி முத்திப்பேரின்பம் அளிப்பதுதான் இறைவனின் கருணைக்கும் எல்லாம் வல்ல தன்மைக்கும் பேரறிவுடைமைக்கும் பொருத்தமாக இருக்கும். மறுபிறவித் தத்துவத்தை ஒப்புக் கொள்ளாததாலேயே அச்சமயங்கள் நிரந்தர நரகம் பற்றிப் பேச வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. “குறுகிய கால நரகம்” பற்றி எல்லாச் சமயங்களும் பேசுகின்றன. ஆனால் நிரந்தர நரகம் பற்றிப் பேசுவது “அன்பே சிவம்” என்னும் கொள்கைக்கு நேர்மாறாக முடியும்.

“இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ?” எனத்தாயுமானார் கலங்குகிறார். மனிதன் கீழ்ப் பிறவிக்குச் செல்லலாம். விலங்கு மனிதனாகப் பிறக்கலாம். “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகி” என மாணிக்க வாசகர் கூறுவதால் புல்முதல் தேவர் ஈறாக ஆன்மாக்கள் பல்வேறு பிறவிகள் எடுக்கும் என்பது புலனாகும். பிறவிகள் மென்மேலும் வந்து கொண்டே இருக்கும். இருவினை ஒப்பு அதாவது விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலை நமக்கு உண்டாகி விட்டால் வினையின் பிடிப்பு அறும். வினைப்பிடிப்பு அற்றதும் இறைவன் குருவடிவாகவந்து நமக்கு ஞானத்தை உணர்த்துவான். ஞானம் பெற்றதும் திருவருள் துணையால் இறைவன் திருவடியைப் பற்றிப் பிறவா நிலையை எய்துவோம். “மற்றுப்பற்றெனக் கின்றிநின்றிருப் பாதமேமனம் பாவித்தேன், பெற்றலும் பிறந் தேன்இனிப்பிற வாத தன்மைவந் தெய்தினேன்” எனச் சுந்தரர் இதனைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

நன்றி

சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - 1985

உ

எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையும் நீ

சிந்தாகுலம் ஆனவை தீர்த்துஎனையாள்

கந்தா! கதிர்வேலவனே! உமையாள்

மைந்தா! குமரா! மறைநாயகனே

(கந்தரவ்யூகி)

வீதியை வெல்லல்

இலக்கண வித்தகர், பண்டிதர், இ. நமசிவாயம்
சமாதான நீதவான். மயிலிட்டி தெற்கு. தெல்லிப்பளை.

தமிழ்ப் பெரியார்களிற் பலர், விதியை எதனாலும் வெல்லல் ஆகாது என்பர். அவர்களுட் சிலர், அதனை வெல்லல் ஆகும் என்பர். சிலர் தாம் செய்த நூல்களில் ஓரிடத்து, வெல்லல் ஆகாது என்றும், மற்றோரிடத்து, வெல்லல் ஆகும் என்றும் கூறுவர். இங்ஙனம் மாறுபடக் கூறுவது பொருந்தமா? பொருந்தாதா? என்று ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

திருக்குறளில் துறவறவியல் கூறி முடிந்த பின் அதனை அடுத்து இறுதியாகப் பரிமேலழகர், "இவ்வாற்றான் இம்மை, மறுமை, வீடென்னும் மூன்றனையும் பயத்தற் சிறப்புடைத்தாய அறங் கூறினார்; இனி, பொருளும், இன்பமுங் கூறுவார், அவற்றின் முதற்காரணமாகிய ஊழின் வலி கூறுகின்றார்" என்று கூறுதலின் ஊழென்று வள்ளுவனார் இங்கு எடுத்துக்கொண்டது பொருளுக்கும் இன்பத்துக்கும் காரணமாகிய ஊழையே என்றும் அவர் கொண்டார் என்பது பெறப்படும். மேலும் அவர் ஊழென்னும் அதிகாரத்தின் பொருளும் அதிகார இயைபுங் கூறுமிடத்து, "அ. தாவது, இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி. ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதியென்பன ஒரு பொருட்கிளவி. இது பொருளின்பங்கள் இரண்டற்கும் பொதுவாய், ஒன்றனுள் வைக்கப்படாமையானும், மேற் கூறிய அறத்தோடியுடையுடையானும், அதனது இறுதிக் கண் வைக்கப்பட்டது" என்று கூறுதலில், ஊழ், அறம், பொருள், இன்பமாகிய மூன்றோடும் தொடர்புடையதென்று அவர் கொண்டார் என்பது பெறப்படும். இக்கருத்துக்கள், பின்வரும் விடயங்களுட் சிலவற்றை அங்கங்கே விளக்கிக் கொள்வதற்குத் தேவைப்படலால், முதற்கண் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. குமரகுருபர சுவாமிகள், கல்விக்கும் ஊழ் வேண்டும் என்ற பொருளில் "கற்பனவூழ்ற்றார்" என்றதும், வீட்டுநெறி நிற்பாரையும் ஊழ் தாக்கும் என்ற கருத்துப் புலப்பட, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்,

**‘வழங்குகின் றாய்க்குன் அருளார் அமுதத்தை
வாரிக் கொண்டு
வீழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினையே லென்ன
வீதியின் மையால்’**
என்றும்,

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்,

**‘மின்னே நிகர்வாழ் வைவிரும் பியயான்
என்னே வீதியின் பயனிங் கிசுவோ’**
என்றுங் கூறியதும்,

இவையெல்லாம் அடங்க, பெருந்திரட்டு என்னும் நூல்.

**‘வாழ்வுக ளாலென் மறைநெறி ஞானம் அதனாலென்
கேள்விக ளாலென் கிளர்மனு வாலென் கிளையாலென்
வேள்விக ளாலென் விண்ணவ ராலென் விளைவெல்லாம்
ஊழ்வினை தானே தருதலின் ஊழே இறையென்றான்’**

என்று கூறியதும் இவ்விடத்துக் கருத்தக்கன.

தமிழ் நூல்களில், ஊழின் வலி கூறாத நூலில்லை, விசேடமாக, நீதி நூல்களெல்லாம் ஊழின் வலியை மிகுத்துக் கூறியிருக்கின்றன. ஞானச் செல்வியாகிய ஔவையார், தாம் செய்த நீதிநூல்களில், குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் அடிக்கடி ஊழின் வலி கூறியிருக்கின்றார். அவர் வெளிப்படையாக ஊழின் வலி கூறிய சில இடங்களை இங்கே காண்போம்.

**‘நீதியும் கணவனும் நேர்ப்படினும் தத்தம்
வீதியின் பயனே பயன்’** (வாக்குண்டாம்)

**‘எழுதியவா நேகான் இரங்கும் மடநெஞ்சே
கருதியவா றாமோ கருமம்’** (வாக்குண்டாம்)

**‘ஈட்டும் பொருண்முயற்சி எண்ணிறந்த வாயினும்ஊழ்
கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்’** (நல்வழி)

**‘ஒறுத்தாரை என்செயலாம் ஊரெல்லாம் ஒன்றாய்
வெறுத்தாலும் போமோ வீத’** (நல்வழி)

**‘வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதம் முதலாம்
அனைத்தாய நூலகத்தும் இல்லை’** (நல்வழி)

இந்த இடங்களில், அவர், முயற்சி முதலிய எந்த உபாயத்தாலும் ஊழை வெல்லல் ஆகாது; என்பதை வலியுறுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார், ஊழ் என்றே ஒரு அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அதுபற்றிப் பலபட விரித்துச்சொல்லி, இறுதியில், அது எதனாலும் வெல்ல முடியாத பெருவலி உடையதென வலியுறுத்திக் கூறினார். அவர் கூறியவற்றைச் சிறிது விரிவாகக் காண்போம். பரிமேலழகர் கருத்துப்படி, வள்ளுவப் பெருந்தகை, ஊழென்னும் அதிகாரத்து முதலாறு குறள்களாலும், பொருட்டுக் காரணமாய் ஊழின் வலி கூறி, அடுத்த மூன்று குறள்களாலும், இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணமாகிய ஊழின் வலி கூறி, இறுதிக் குறளால், அவ்விருவகை ஊழின் வலியும் பொதுவாகக் கூறினார். முதற் குறளால், கைப்பொருள் ஆதற்குக் காரணமாகிய ஊழால், முயற்சி உண்டாகுமென்றும், அப்பொருள் அழித்த

குக்காரணமாகிய ஊழால், மடி உண்டாமென்றும், இரண்டாங் குறளால் இழவுழ், அறிவை அறியாமையாகும் என்றும், ஆகலுழ், அறிவை விரிக்கும் என்றும், மூன்றாம் குறளால், பேதைப்படுத்தும் ஊழ், செயற்கையானாய் கல்வியறிவையும் தடுத்துப் பேதைமையை மிகுவிக்கும் என்றும், நான்காங் குறளால், அறிவுடையரா தற்குக் காரணமாகும் ஊழ்வேறு, செல்வமுடையரா தற்குக் காரணமாகும் ஊழ் வேறு என்றும், ஐந்தாங் குறளால் ஊழ்வசத்தால், நல்லவை தீயவையாயும், தீயவை நல்லவையாவும் மாறும் என்றும், ஆறாங்குறளால், ஊழ் பாதகமாகிய காலத்தில், வருந்திக் காப்பினும், பொருள் நிலாமல் ஒழியுமென்றும், சாதகமாகிய காலத்தில், தூர எறிந்தாலும், பொருள், ஒழியாமல் நிற்கும் என்றும், பொருட்குக் காரணமாகிய ஊழின் வலி கூறினார். ஏழாங் குறளால் அனுபவித்தற்கு வேண்டிய பொருள்கள் பல வற்றைத் தொகுத்து வைத்திருந்தாலும், அனுபவித்தற் குரிய ஊழில்லாதவிடின், அனுபவித்தல் கூடாது, என்றும், எட்டாங்குறளால் தரித்திரர்கள், துறவறத்தை மேற்கொள்ள நினைத்தாலும் அத்தரித்திரத்துக்குக் காரணமாகிய ஊழ், அவர்களை அங்ஙனம் செய்யவிடாது தடுத்து, இல்லறத்திலேயே வைத்து வருத்தும் என்றும், ஒன்பதாங் குறளால், நல்லுழ், இன்பத்தையும், தீயுழ், துன்பத்தையுந் தந்தல்லது நீங்கமாட்டா, என்றும், இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணமாகிய ஊழின் வலி கூறினார். பத்தாங் குறளால் ஊழானது, தன்னை விலக்குவதன் பொருட்டுத் தனக்கெதிரானதோர் உபாயத்தைப் பலருடனுங் குற்றமற ஆராய்வதற்கும் விடாமல், தான் அவ்வுபாயத்தையாவது, வேறு ஒன்றினையாவது வழியாகக் கொண்டுவந்து, அவ்வாராய்ச்சியின் முற்பட்டு நிற்கும்; அதனால் அந்த ஊழ் போல, மிக்க வலியுடையனவாக எவையுமில்லை; என்று, பொருட்குக் காரணமாய் ஊழ், இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமாய் ஊழ் என்னும் இருவகை ஊழின் பெருவலியும், பொதுவாகக் கூறினார். பரிமேலழகர், இக்குறளின் விளக்கவுரையில், எல்லாம் வழியாக வருதலுடைமையின், ஊழே வலிய தென்பதாம்; என்று, அறுதியிட்டுரைத்தார்.

இங்ஙனம், ஊழின்வலியை வலியுறுத்திக் கூறிய அவர் தாமே, ஆள் வினையுடைமை என்னும் அதிகாரத்து இறுதியில்,

**‘ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உஞ்று பவர்’**

என்னும் குறளால், குற்றமற மெய்முயற்சியை விடாது பலமுறை செய்வார், ஊழையும் வெல்வர்; என்று கூறினார். இங்ஙனம், அவர் மாறுபட உரைத்தது, சிந்திக்கப்பட வேண்டியது. இவ்விரண்டு கருத்துக்களில், ஒன்று பொருந்தும், ஒன்று பொருந்தாது, என்று கொண்டால், பொருந்தாததால், அவருக்குக் குற்றம் ஏற்படும். இரண்டும் பொருந்துமென்றால், மாறுபட்ட இரண்டு பொருந்துமா றில்லை. ஆதலால், ஒன்று பொருந்த, ஒன்று பொருந்தாது; எனக் கொண்டு, பொருந்தாக் கூற்றினால், வேறு ஒரு கருத்துத் தோன்ற அங்ஙனங் கூறினார் என்று கொள்வதே தக்கதாகத் தெரிகிறது. ஊழே வலிதென்பது, எல்லோ ராலுங் கொள்ளப்பட்டதாகலின் அதனைப் பொருந்தும்

என்று கொண்டு எல்லோராலுங் கொள்ளப்படாத ஊழை மெய்முயற்சி வெல்லும் என்ற கருத்துப்பற்றிச் சிந்திப்போம்.

முயற்சி என்பது உள்ளக் கிளர்ச்சியாகிய ஊக்கத்தையும், மெய்முயற்சியையும் உணர்த்து மென்றும், உள்ளக்கிளர்ச்சி, ஊக்கமுடைமை என்ற அதிகாரத்திலும், மெய்முயற்சி, ஆள்வினையுடைமை என்ற அதிகாரத்திலும் வைத்து வள்ளுவரால் கூறப் பட்டன என்றும் நாம் முதலில் தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். ஊக்கமுடைமை என்ற அதிகார முகப்பில் பரிமேலழகர் “அ. தாவது மனம் மெலிதலின்றி வினை செய்தற்கண் கிளர்ச்சியுடைத்தாதல், ஒற்றரால் நிகழ்ந்தன அறிந்து அவற்றிற்கேற்ற வினை செய்வானுக்கு இ. து இன்றியமையாமையின் ஒற்றாடலின் பின் வைக்கப் பட்டது” எனக் கூறுதலின் மெய்முயற்சிக்கு ஊக்கம் இன்றியமையாது வேண்டியபடுவதென்பது பெறப்படும். மெய்முயற்சிக்கு இன்றியமையாத ஊக்கத்தைத்தரும் விதியை, அம்மெய்முயற்சி வெல்லும் என்று சொல்வது எங்ஙனம் பொருந்தும், இங்ஙனமாக, வள்ளுவர் அங்ஙனம் கூறியதற்கான காரணத்தை, ஆள்வினையுடைமை என்ற அதிகாரத்தில் வைத்து நோக்குவோம்.

திருவள்ளுவனார் ஆள்வினையுடைமை என்ற அதிகாரத்தில் முதல் மூன்று குறள்களாலும் மெய்முயற்சியை சிறப்புக் கூறினார். நாலாவது குறளால் அம்முயற்சியில்லாதானது குற்றங் கூறினார். ஐந்தாவது குறளால், அ. துடையானது நன்மை கூறினார். ஆறாவது, ஏழாவது குறள்களால் செல்வம் வறுமைகளுக்கு முறையே முயற்சியும், அ. தின்மையுங் காரணமாம், என்று கூறினார். இறுதி மூன்று குறள்களாலும் ஊழால் துன்பம்வரினும் முயற்சி விடற்பாலதன்று என்று கூறினார், இது பரிமேலழகர் கருத்து. இக்கருத்தின்படி இவ்வதி காரத்தும் இறுதி மூன்று குறளிலும் வைத்து ஊழின் வலியே கூறப்பட்டிருப்பதைப் பொதுவகையில் அறிகின்றோம். மெய்முயற்சி ஊழை வெல்லும், என்று சாதாரண மாகக் கருத்துக்கொள்ள இடந்தருங் குறளும், இறுதி மூன்று குறள்களிலும் ஒன்றென்பதை நாம் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். அம்மூன்று குறளும் முயற்சி விடற்பாலதன்று என்றும், முயலுங்கால் ஊழ் தாக்கு மென்றும், தாக்கினும் அம்முயற்சி விடற்பாலதன்று என்றும் முயற்சியின் இன்றியமையாமை கூறினவன்றி, ஊழை முயற்சி வெல்லும் என்று கூறினவல்ல. இறுதிக் குறள், ஊழை முயற்சி வெல்லும் என்று கூற வந்ததாயின், பரிமேலழகர், இதனை வேறுபிரித்து “இதனால் ஊழை முயற்சி வெல்லும் என்பது கூறப்பட்டது” என்று கூறியிருப்பார். அங்ஙனங் கூறாமையால், பரிமேலழ கருக்கு, ஊழை முயற்சி வெல்லுமென்ற கருத்து இல்லை என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் அம்மூன்று குறளையும் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

**‘பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி’**

என்பது எட்டாவது குறள். இது நல்விதியில்லாமை, ஒருவர்க்குப் பழியாகாது, அதுநோக்கி வினை செய்யா

திருத்தலே பழியாவது என்று வினை செய்தலின் இன்றியமையாமையைக் கூறிற்று. இது விதியின் வலியை ஒத்துக்கொண்டதன்றி மறுக்கவில்லை.

‘தெய்வத்தா னாகா தெனினும் முயற்சிகள் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்’

என்பது ஒன்பதாவது குறள். இது முயற்சி ஊழ்வகையால், கருதிய பயனைத் தராதாயினும், தனக்கிடமான உடம்பு வருந்திய வருத்தத்தின் கூலியளவு தரும்; பாழாகாது. என்று, முயற்சியும் பயன்தருதல் கூறிற்று. எனினும் என்ற உம்மை, ஊழ் சாதகமாக நின்றவிடத்து முயற்சி மிக்கபயன் தரும் என்பதுபட நின்றது. இதுவும் விதியின் வலியை ஒத்துக் கொண்டதன்றி மறுக்கவில்லை.

‘ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித் தாழாது உஞற்று பவர்’

என்பது பத்தாவது குறள். இதற்குப் பரிமேலழகர், பயனை விலக்குவதாகிய ஊழையும் வெல்வார்; அவ்விலக்கிற் கிளையாது வினையைத் தாழ்வற முயல்வார். என்று பொருள்கூறி, விளக்கவுரையில் ஊழை வெல்லமுடியாது என்ற கருத்துப்பட “ஊழ் ஒருகாலாக, இருகாலாக அல்லது விலக்கலாகாமையின் பலகால் முயல்வார், பயனெய்துவாரென்பார், “உப்பக்கம் காண்பர்” என்றார்” என்று கூறினார். உப்பக்கங் காண்பர் என்பது வெல்லுவர் என்ற பொருளுடையதாயினும் இந்த இடத்து, அப்பொருளில் வரவில்லை. என்பது அவர் கருத்து. வள்ளுவநாயனார்க்குங் கருத்து அதுவே. மேலும், பரிமேலழகர் “ஊழ் ஒரு காலாக, இருகாலாக, அல்லது விலக்கலாகாமையின்” என்று கூறியதனால், ஊழ் விலக்கும் என்பதும், அது விலக்காத காலத்திலேயே முயற்சி பயன் தரும் என்பதும் பெறவைத்தார். பலகால் என்று அவர் கூறியதன் கருத்தைப்பின் ஓரிடத்துக் காண்போம். ஆசூழ் காலத்திலாயினும், போசூழ் காலத்திலாயினும், அரசருக்கு முயற்சி அவசியம் வேண்டப்படுவதற்குக் காரணம் எட்டாவது, ஒன்பதாவது குறள்களாற் பெறவைத்த வள்ளுவனார், போசூழ் காலத்தில், முயற்சியால், சிறிது பயனாவது கிடைப்பதனாலும், ஆசூழ் காலத்தில் கருதியதனிலும் பெரும் பயன் கிடைப்பதனாலும், அவ்விருவகை ஊழும் ஒன்றன் பின் ஒன்று மாறிமாறி வருவதாலும், அவ்விதம் அவை மாறுங்காலம், முன் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு அரிதாக லானும், விடாது முயலின், எக்காலத்தினாதல், பெரும்பயன் பெறுதல் நிச்சய மாதலானும், அவ்விடா முயற்சியை ஊக்கும் பொருட்டு, விடாமுயற்சி ஊழை வெல்லும் என்றார். இங்கு வெல்லுதல் என்றது போசூழ் கழிந்து, ஆசூழ் ஆகுங்காற் பெரும்பயன் கிடைத்தலை. ஊழ் ஒரு காலாக, இருகாலாக அல்லது விலக்காமைக்குப் பிரமாணங் காட்டலரிதாகலானும், மேலைத்தேசத்து அரசனெருவன், ஆறுமுறை போர்முயன்று தோற்று, ஏழாம் முறை பெருவெற்றி பெற்றானென்று, கேட்கப்படுதலானும், பரிமேலழகர் ஒருகாலாக, இருகாலாக அல்லது விலக்கா

தென்றது நிச்சயப் பொருள் தராதாயினும் அவர் அங்ஙனங் கூறியதும், விடாமுயற்சியை ஊக்கும் பொருட்டேயாம். அவர் அதை நிச்சயமாகக் கொண்டாராயின், பலகால் முயல்வார் என்னது, முக்கால் முயல்வார் என்றிருப்பர், என அறிக. இனி, ஊழை முயற்சி வெல்லும் என்று கொள்பவர்க்கு உதாரணங் காட்டலாகாமையுங் காண்க. சிலர் இதற்கு, மார்க்கண்டேயரை உதாரணமாகக் காட்டுவர். பொருள் வழிப்படும் மெய்ய்முயற்சி கூறிய இவ்விடத்துக்கு, அருள் வழிப்படும் தவம் முயன்ற மார்க்கண்டேயரை உதாரணங் காட்டலாகாமை காண்க. இதுபற்றிப் பின்னும் நோக்குவோம்.

இங்ஙனம் பொருந்தாக் கூற்றினால் வேறொரு கருத்துத் தோன்றச் செய்தல், ஆசிரியர்க்கு வழக்கமோ எனில், வழக்கம் என்க, திருவள்ளுவநாயனார் இங்ஙனம் கூறிய மற்றுமோரிடத்தை இங்கு நோக்குவோம்.

‘தவமும் தவமுடையார்க் காகும் அவம்அதனை அஃதலார் மேற்கொள் வது’

என்பது தவம் என்னும் அதிகாரத்து இரண்டாவது குறள். “தவமும் முற்பிறப்பில் தவமுடையார்க்கே உண்டாகும், ஆகலான், முற்றவம் இல்லாதவர், அத்தவத்தைச் செய்ய முயல்வது வீண் முயற்சியாம்” என்பது அதன் கருத்து. முற்பிறப்பில் தவம் செய்யாதார், இப்பிறப்பில் தவம் செய்ய முடியாது என்றால் இப்பிறப்பில் தவம் செய்யாமையின், அவர் அடுத்த பிறப்பிலும் தவம் செய்ய முடியாது, அடுத்தடுத்த பிறப்புக்களிலும் தவம் செய்ய முடியாது, எக்காலத்துந்தவஞ் செய்ய முடியாது என்றாகும். இக்கருத்துப் பொருந்துவதா? தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் பொருந்தாக் கருத்துக் கூறுவாரா? ஆதலால், அவர் இப்பொருந்தாக் கூற்றினால், வேறொரு கருத்துத் தோன்றச் செய்தார். என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். இதனால் பரிமேலழகர் “பரிசயத்தால் அறிவும் ஆற்றலும் உடையராய் முடிவு போக்கலின், தவமுடையார்க்காகும் என்றார்” என்று விளக்கம் தந்தார். தவம் செய்யத்தொடங்கிய அப்பிறப்பிலேயே பயன் தராது. அது பயன்தர்பல பிறப்புக்கள் செல்லும் என்பதே திருவள்ளுவனார் தோன்றவைத்த கருத்தாகும். தவம் என்பதற்குத் தவத்தை முடிவுபோகச் செய்தல் என்று கருத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனமாகலின், முற்றவம் இல்லாதார், அத்தவத்தைச் செய்ய முயல்வது, வீண் முயற்சியாம் என்று அவர் கூறியதும், பொருந்தாக் கூற்றாகும். ஐந்தாவது குறளால் “செய்தவம் ஈண்டு முயல்படும்” என்றவர், இங்ஙனம் கூறுவாரா? அன்றியும் “அவம்” என்ற சொல்வந்து கூறுவாரா, இதனால், பரிமேலழகர் “அத்தவ மில்லார்க்கு அதனாலாகும் அறிவும், ஆற்றலும் இன்மையின், அத்தவம் முடிவுபோகாமையின். “அவமாம்” என்று கூறினார்” என்று விளக்கந் தந்தார். தவத்தை முடிவுபோகச் செய்தற்குக் காரணமாகிய முற்றவம் இல்லாதவர் தாம் தவத்தைச் செய்யத் தொடங்கிய அப்பிறப்பில்தானே அதன் பயனைப் பெறலாம் என்று கருதிச் செய்வாராயின், அக்கருத்து அவமாம் என்பதே தோன்றிய பொருளாகும். அங்ஙனம் கருதித்தவம் செய்யாத

தொடங்குதல் கருத்தில் வைத்து "அவமாம்" என்றாரன்றி தவம் செய்யத் தொடங் குதல் அவமாம் என்ற கருத்திற் கூறினார் அல்லர் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். இன்னும் இக்குறள் தவத்தின் சிறப்புக் கூறவந்ததாகப் பரிமேலழகர் கூறியிருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஐந்தாவது குறளின் விளக்க உரையில், இரண்டாவது குறளாகிய இக்குறளும் அகப்பட, "இவை நான்கு பாட்டாலுந் தவத்தினது சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது" என்று அவர் கூறியிருத்தல் காண்க.

மேலும் இங்ஙனம் கருத்துத் தோன்றச் செய்தல் பிற ஆசிரியர்களுக்கும் வழக்கம் என்பது தோன்ற இரண்டு இடங்களை எடுத்து நோக்குவோம். மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கில் எட்டினைச் செய்தருளிய உமாபதி சிவாச்சாரியார், திருவருட்பயன் என்ற நூலின் ஆரம்பத்தில்,

'அகர உயிர் போல் அறிவாகி எங்கும் நிகரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து'

என்றார். இதன் முதலடியில் இறைவனுக்கு அகரத்தை உவமையாகக் காட்டியவர், இரண்டாம் அடியில், உவமை இல்லாத இறைவன் என்றார். இது எங்ஙனம் பொருந்தும். சந்தானகுரவராகிய அவர் பொருந்தாது கூறினார் என்று கொள்ளலாமா? ஆகையால் அவர், அதனால் வேறு பொருள் தோன்ற வைத்தார் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். இறைவனுக்கு உவமை காட்டல் ஆகாது என்பதை எவரும் அறிவர். ஆனால் இறைவனை உணரவும், உணர்த்தவும் வேண்டியிருத்தலின், அறியாத பொருளை ஓரளவில் அறிவித்தலிற் சிறந்த உவமை கூறவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் இறைவனுக்கு அகரத்தை உவமை கூறி, இறைவனுக்கு உவமை கூறின் அகரத்தை அல்லது பிறவற்றைக் கூறல் சிறப்பின்று என்று அகரத்துக்கே, இறைவனுக்கு உவமையாதற் சிறப்புண்மை தோன்றவைத்தார் என்று கொள்ளலாம். திருவள்ளுவ நாயனாரும் அகரத்தை இறைவனுக்கு உவமை கூறியதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இனி, கடைச்சங்கப் புலவர் ஒருவரின் "ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பு" என்ற கூற்றை நோக்குவோம். இதற்குச் சமைத்தலை மிகவும் மறந்த, பக்கம் உயர்ந்த அடுப்பு என்பது பொருள். இதில் உயர்தல் தொழில் இல்லாத அடுப்பின் பக்கத்தை உயர்ந்ததாகச் கூறியது பொருந்தாக் கூற்று. காலம் செல்லச்செல்லத் தேய்ந்திருக்கவேண்டிய அடுப்பின் பக்கம், தேயாதிருந்தமைபற்றி, அதனை உயர்ந்தது எனக் கூறி, அத்தேய்தலின்மைக்கு, சமைத்தலின்மை காரணமாதலின், அதனைப் பெற வைத்து, ஆடு நனி மறந்த என்பதனை வலியுறுத்தினார். அப்பலவர், என்று கொள்ளவைக்கின்றது அப்பொருந்தாக் கூற்று.

இத்துணையும் கூறியவாற்றால் உலகநெறி நிற்போர், ஊழைவெல்லல் ஆகாது என்பது கண்டோம். இனி வீட்டுநெறி நிற்போர், அதனை வெல்லல் ஆகுமா? என்பதுபற்றிச் சிந்திப்போம். இக்கட்டுரை ஆரம்பத்தில் ஊழ், அறத்தோடும் தொடர்புடையதென்றும், வீட்டுநெறி

நின்றோரும், தம்மை ஊழ் தாக்கியதாகக் கூறியதுண்டு என்றுங் கண்டோம். இவ்விடத்தில், ஞானச் செல்வராகிய குமரகுருபரசுவாமிகளின் கருத்தைக் காண்போம். அவர்,

'உலையா முயற்சி களைகணா ஊழின் வலிசீந்தும் வன்மையும் உண்டே - உலகநிறய் பான்முளை தின்று மறலி உயிர்குடித்த காண்முளையே சாலும் கர்' என்றார்

"சலியாத முயற்சியை மேற்கொண்டு, அதனால், ஊழின் வலியை அழிக்கும் வன்மையும் உளதே; இதற்கு உலகத்தார் எல்லாரும் அறியும்படி, ஊழின் முளையைத் தின்று, இயமனின் உயிரைப் பருகிய, இளைஞராகிய மார்க்கண்டீரே, பொருந்திய சாட்சியாம்" என்பது இதன் கருத்து. இதில் முயற்சி என்றது பொருள் பற்றிய சீர முயற்சியன்று, அருள்பற்றிய தவமுயற்சியாகும். தவம் முயல்வோர்க்கு ஊழையும் வெல்லல் ஆகும் என்கின்றார் சுவாமிகள். இதில் "பால்தின்று" என்னாது, "பான்முளைதின்று" என்றதனால், ஊழை அழித்தல் ஆகாது; அதுபயன் தருதலை அழிக்கலாம். என்ற கருத்துந் தோன்ற வைத்தலுங் காண்க. வன்மையும் என்ற உம்மையினால் வெல்லல் அறிது என்பதற் தோன்ற வைத்து, உண்டே என்ற ஏகாரத்தால் வெல்லல் நிச்சயம் என்பதும் தோன்றவைத்து, தவம் முயல்வார்க் கெல்லாம் ஊழை வெல்லல் ஆகாது என்பது காட்டியவாறும், தாமே மார்க்கண்டேயரைச் சான்று காட்டியதனால் அவர் போல்வார், வெல்லல் ஆகும் என்பது காட்டியவாறும் காண்க. இங்ஙனமே, திருவள்ளுவநாயனாரும் கூறுதல் கவனிக்கத்தக்கது.

'கூற்றங் குதித்தலுங் சைகூடும் நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு'

என்பது அவர் கூற்று. இதில் தவஞ் செய்வார்க்கு, இயமனையும் வெல்லுதல் ஆகும் என்பதுங்கூறி, குதித்தலும் என்ற உம்மையால் வெல்லலின் அருமையுங் காட்டி, நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு என்றதனால், தவமுயல்வார்க்கெல்லாம் வெல்லல் ஆகாது; ஆற்றல் பெற்றவருக்கே ஆகும் என்பதுங்காட்டி, மார்க்கண்டேயரை உதாரணமாகக் கொள்ள வைத்தமை காண்க. ஔவையார்.

'வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேத முதலாம் அனைத்தாய நூலகத்தும் இல்லை - நினைப்பதெனக் கண்ணுறுவ தல்லால் கவலைபடேல் நெஞ்சேமெய் விண்ணுறுவார்க் கில்லை விதி'

என்ற வெண்பாவால், விதியை யார் வெல்லல் ஆகாது, யார் வெல்லல் ஆகும் என்பதைத் தெட்டத் தெளியக் கூறியிருப்பது கற்றோர்க்குக் கழிபேருவகை தருவதாகும். ஒரே வெண்பாவில் முதல் மூன்று அடிகளால், உலகநெறியில் நிற்பார் வெல்லல் ஆகாது என்பதை வலியுறுத்தி, இறுதி ஓர் அடியால் சீவன் முத்தருக்கு விதி இல்லை என்று கூறி, விதியை வெல்லலாகுமோ? வெல்லல் ஆகாதோ? என்பதற்கு

விடை தந்த அவரது சாமர்த்தியம் பாராட்டத் தக்கது. சீவன்முத்தி என்ற கருத்தும் தோன்ற அவர் கூறிய முறையும் இங்கு காணத்தக்கது.

இனி, விதியை மதியால் வெல்லலாம், என்று கருதுவாரும் உண்டு. அக்கருத்துப் பொருந்துவதோ? பொருந்தாததோ? என்பதையும், அத்தவ முதாட்டி ஒரே வெண்பாவில் வைத்து விளக்கியிருக்கின்ற அருமைப் பாட்டை நோக்குவோம்.

**‘சீவாய நமஎன்று சீந்தித் திருப்போர்க்கு
அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை - உபாயம்
இதுவே மதியாகும் அல்லாத எல்லாம்
வீதியே மதியாய் வீடும்’**

என்பது அவர் வாக்கு. இதில் அவர் சீவாயநம என்று தியானித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு, ஒரு போதும் துன்பமில்லையென்றும், அங்ஙனம் இருத் தலாகிய இதுவே, விதியை வெல்லுவதற்கு உபாய மாகிய மதியென்றும், மற்றைய இடங்களிலெல்லாம், விதியே மதியைத் தன்வயமாக்கி முற்பட்டு நின்ற,

தன் பயனைத் தரும் என்றுங் கூறினார். விதியே மதியாய் விடும் என்பதனை,

**‘ஊழிற் பெருவலீ யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான் முந்தும்’**

என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கினுங் காண்க.

இங்ஙனம் கூறியவாற்றால், உலகநெறி நிற்போர், சீர முயற்சி, மதி முதலிய எவ்வாற்றானும் விதியை வெல்லல் ஆகாது என்றும், முத்திநெறி நிற்போரையும் விதி தாக்குதல் உண்டென்றும், சீவன்முத்திநிலை எய்தினோரை அது தாக்காது என்றுங் கண்டோம். அறிஞர்கள், இக்கட்டுரையில் தவறு காணில்; இகழாது, திருத்தி, நிறைவுசெய்து, வேண்டில் மேலும் ஆராய்ந்து முடிவு கண்டு அமைவர்; அவர்க்கு அது இயல்பா கலாள்.

நன்றி

சீவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - 1985

உ

அனுதினமும் பாராயணஞ் செய்வதற்குரிய பாடல்கள் சில:-

“முருகா என உனை ஓதும் தவத்தினர் முதுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவர் வியாதியடைந்து நையார்
ஒருகாலமும் துன்பம் எய்தார் பரகதியுற்றிடுவார்
பொருகாலன் நாடுபுகார் சமராபுரிப் புண்ணியனே”

(சிதம்பரசுவாமிகள்)

“தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால்
தூயவர் ஆகி மேலைத் தொல்கதி அடைவர் என்கை
ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ அடுசமர் இந்நாள் செய்த
மாயையின் மகனுமன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற்றுய்ந்தான்”

(கந்தபுராணம்)

“நண்ணினர்க்கினியா யோலம் ஞானநாயனே யோலம்
பண்ணவர்க்கிறையே யோலம் பரஞ்சுடர் முதலேயோலம்
எண்ணுதற் கரியாயோலம் யாவையும் படைத்தாயோலம்
கண்ணுதற் பெருமானால்குங் கடவுளே யோலமோலம்”

(கந்தபுராணம்)

“ஆறிருதடந்தோள் வாழ்க! ஆறுமுகம் வாழ்க! வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க! குக்குடம் வாழ்க! செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்சை வாழ்க! யானை தன் அணங்கு வாழ்க!
மாறிலாவள்ளி வாழ்க! வாழ்க சீர் அடியார் எல்லாம்!!!

(கந்தபுராணம்)

பத்திமைப்பாடலின் கோற்றுழும் வளர்ச்சியும்

பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார்

தமிழியற்புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், தமிழ்நாடு.

“பத்திமைப்பாடல்” என்ற பெயர் வழக்கம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தொன்மையுடையதாகும்.

“பத்திமைப்பாடல்” லறாதஆவூர்ப் பசுபதியீச்சரம் பாடுநாவே” எனத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தம் நாவுக்குக் கட்டளையிடுகிறார். “இறைவனைக் குறித்து அன்பு மீதாரந்து பாடப்பெற்ற இசைப்பாடல்கள் இடையறாது பாடப்பெறும் அவ்வூரில் இறைவன் வீற்றிருக்கும் பசுபதியீச்சரம் என்னுந் திருக்கோயிலை நாவே பாடிப் போற்றுவாயாக” என்பது இத்தேவாரத் தொடரின் பொருளாகும். இத்தொடரிற் “பத்திமைப்பாடல்” எனக் குறிக்கப்பெற்றவை உயிர்க்குயிராகிய இறைவன்பாற் பேரன்பினை விளக்கும் இயல்பினவாகிய இன்னிசைத் தமிழ்ப்பாடல்களாகும்.

எங்கும் நீக்கமுற நிறைந்து உலகுயிரகளை இயக்கியருளும் முழுமுதற் கடவுளை வழிபட்டு இன்பறுதற் குரிய சாதனமாவன, இறைவனது பொருள் சேர் புகழ்த்திறங்களை விரித்துரைக்குந் தோத்திரங்களாகிய இனிய இசைப்பாடல்களேயாகும். திருக்கோயில்களில் நாள் வழிபாட்டில் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமும் நறுமஞ்சனமும் திருவமுதும் நறுமபுகையும் நல்விளக்கும் நான் மறைமுழுக்கமும் அந்தணர்வேள்வியும் இன்றியமையாத வாறு போலவே, இறைவனது மெய்மைசேர் புகழ்த்திறங்களைப் புரவிப் போற்றுஞ் செந்தமிழ்க் கீதங்களாகிய தெய்வப் பாடல்களும் மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும். இத்திருப்பாடல்கள் திருக்கோயில்களில் இறைவனைப் பேரன்பினால் வழிபட்டு நலம்பெறக் கருதிவரும் பல்லாயிரம் மக்களது உள்ளத்தை நெகிழ்வித்து அன்னோருள்ளத்தில் அருளினாகிய இறைவன் கோயில் கொண்டு விளங்கும் வண்ணம் பேரன்பாகிய பத்தியை விளைவிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தன. ஆதலின் அண்ணலாகிய இறைவனைப் போற்றிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களாகிய இவற்றைப் ‘பத்திமைப்பாடல்’ என வழங்கினர். முன்னைத் தமிழ்ச் சான்றோர். இறைவனை நெஞ்சம் நெக்குருகி வழிபடுதற்கு நிலைக்களமாயமைந்த திருக்கோயில்களின் கண்ணே இன்றியமையாது இடம்பெறத்தக்க வழிபாட்டு முறைகளில் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துருகப் பாடுதலாகிய இத்திருத்தொண்டு மிகவும் சிறப்புடையதாகக் கொள்ளப்பெற்றது.

பண்ணாரந்த பாடல்களால் இறைவனைப் பாடிப் போற்றுகலாகிய திருப்பணி பலராலும் விரும்பி மேற்கொள்ளத்தக்க எளிமையும் இனிமையும் ஒருங்குடைய தென்பதும் இவ்வினிய எளிய சாதனத்தை மேற்கொள்ள மனமில்லாதவர் இதனின் மிக்க மற்றைத் தொண்டுகளை மேற்கொண்டு பத்தி செய்ய இயலாதென்பதும் அருளானு பவமுடைய சான்றோர்களின் துணிபாகும்.

‘பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி எத்தினாற் பத்தி செய்கேன் என்னைந் யிகழவேண்டா’

எனத் திருநாவுக்கரசர் தில்லைச் சிற்றம்பலவனை இறைஞ்சிக்கூறும் இவ்வேண்டுகோள் இறைவன்பாற் பத்தி செய்தற்கு இன்றியமையாத எளியசாதனம் பாடும்பணியே என்ற இவ்வுண்மையினை நன்கு வலியுறுத்தல் காணலாம்.

திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல், மெழுகுதல், நறுமலர்மாலை தொடுத்தல் என்ற இச்சரியைத் தொண்டுகள் ஒன்றிற்கு ஒன்று பத்தாமடங்கு மேற்பட்ட நற்பயன்களைத் தருவன. திருக்கோயிலில் திருவிளக்கிடுவோர் உண்மை நெறியாகிய சிவஞானத்தைப் பெறுவர். இறைவனது மெய்ப்புகழை விரித்துரைக்கும் இன்னிசைப் பாடலாகிய கீதத்தை மிகப்பாடும் அடியார்களுக்கு இறைவன் அருளுகின்றான். இது மேற்குறித்த தொண்டுகளால் விளையும் நற்பயன்களைக் காட்டிலும் அளவற்றதாகும். இத்தகைய திருத்தொண்டின் பயன்களைப் பகுத்துணர்த்தும் முறையில் அமைந்தது.

‘விளக்கினார் பெற்றுகின்பம் மெழுகினார் பதீற்றியாகும் துளக்கில்நன் மலர்தொடுத்தால் சூயவின் னேறலாகும் விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும் அளப்பில கீதஞ்சொன்னார்க் கடிக்கதாம் அருளுமாறே’

என வரும் திருநேரிசையாகும். இதன் ஈற்றடியினை,

கீதஞ் சொன்னார்க்கு அடிகள்தாம் அருளுமாறு அளப்பில்’

என இயைத்துப் பொருள்கொள்க. இனி இத்திருப்பாடலில் திருவலகிடுதல் முதலிய பணிகளைச் செய்தார் பெறும்பேறு இவ்வளவு, இவ்வளவு எனவுணர்த்திய அப்பரடி கள் புகழ்த்திறத்தால் அளவில்லாதனவாகிய இசைப் பாடல்களால் இறைவனைப் போற்றினார்க்கு அவற்றின் மேலாகத் தருவதற்குரிய பொருள் பிறிதொன்றின்மையின் இறைவன் பத்திமைப் பாடல்களால் தன்னைப் பாடிப் போற்றுவோர்க்குத் தன்னைத்தானே பரிசிற் பொருளாக வழங்கியருளுவான் என்பார். “அளப்பில கீதஞ் சொன்னார்க்கு அருளுமாறு (கைம்மாறாக நல்கத்தக்க பொருள்) அடிகள் தாம் (இறைவனே)” என்றார் எனக் கொள்ளுதற்கும் இடமுண்டு. இத்திருப்பாடல் இறைவனை அன்பினால் வழிபடுதற்குச் சாதனமாக விளங்குவன இசைப்பாடல்களையென்ற உண்மையினை நன்கு வலியுறுத்தல் காண்க.

திருஞானசம்பந்தர். திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர் முதலிய அருளாசிரியர்கள் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுத்

திருக்கோயில்களில் இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தை வியந்து போற்றும் பத்திமைப்பாடலாகிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தன. இச்செய்தி.

‘செந்தமீழோர்கள் பரவியேத்துஞ் சீர்கொள்செங்காட்டங் குடியதனிற் கந்தம் அகற்புகை யேகமழுங் கணபதியீச்சரம்’

(1-6-9)

எனவும்

‘பண்ணியல் பாடலறாத ஆவூர்ப் பசுபதி யீச்சரம்’ (1-8-1)

‘பத்திமைப் பாடலறாத ஆவூர்ப் பசுபதி யீச்சரம்’ (1-8-2)

எனவும் வரும் தமிழ்ஞானசம்பந்தர் வாய்மொழிகளால் நன்கு புலனாம்.

பத்திராய்ப்பணியும் மெய்யன்பினராகிய அடியார்கள் பரமனையே பாடும் இசைத்தமிழ்ச் செல்வர்களாய்த் திருக்கோயில்களில் தங்கியிருந்து உமையொரு பாகனாகிய சிவபெருமானை இன்னிசைப்பாடல்களாற் பரவிப் போற்றியும் அச்செழும் பாடல்களின் பொருள் நலங்களில் உள்ளம் ஈடுபட்டுத் திளைத்தும், தம்மையொத்த பேரன்புடைய அடியார்களடன் இறைவனது திருவருட் பெருமையினை யெடுத்துரைத்து அன்பினால் அளவளாவியும் நெஞ்சம் நெக்குருகிக்கண்ணீர் ததும்பி முழுமுதற்கடவுளை இடைவிடாது தியானித்தும் வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இச்செய்தி

‘கீதத்தை மிகப்பாடும் அடியார்கள் குடியாகப் பாதத்தைத் தொழுநின்ற பரஞ்சோதி பயிலுமிடம்’

(2-43-5)

‘பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக மண்ணின்றி வின்கொடுக்கும் மணிகண்டன் மருவுமிடம்’

(2-43-6)

‘பாடுவாரிசை பல்பொருட் பயனுகர்ந் தன்பால் கூடுவார் சூணைக்கொண்டதம் பற்றறப் பற்றித் தேடுவார் போருளானவன் செறிபொழில் தேவுர்

ஆடுவானடி யடைந்தனம் அல்லலொன் றிலமே’

(2-52-5)

‘கலவாமாய் லாளொர்பங்கனைக் கண்டுகண்மீசை நர்நெகிழ்த்தீசை குலவுமாறு வல்லார் குடிகொண்ட கோட்டாற்றில்’

(2-52-7)

எனவரும் திருப்பதிகத் தொடர்களால் இனிது விளங்கும்.

தமிழ் நாட்டில் இசைத்திறத்தில் வல்ல ஆடவரும் மகளிரும் நாட்காலையே துயிலெழுந்து நிராடித்தாய சிந்தையுடன் திருக்கோயிலையடைந்து இறைவனது

அருளினியல்பினை நினைந்து ஆரா அன்பினால் நெஞ்சம் நெக்குருகிக் கண்ணீர் மல்கி இனிய இசைப்பாடல்களைப் பாடியும் யாழ், வீணை, முழவு மொத்தை முதலிய இசைக் கருவிகளை வாசித்தும் இசைப்பாடல்களின் சுவை நலங்கள் புலப்படும் வண்ணம் ஆடியும் தெய்வ வழிபாட்டில் மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

‘சூன்னிய மாதரும் மைந்தர்தாமுஞ் சனையிடை முழுகித் சூதைந்த சீந்தைப் பன்னிய பாட லறாதஆவூர்ப் பசுபதியீச்சரம்’ (1-8-10)

‘புண்ணிய வாணரும் மாதரும் புருந்தூட னேத்தப் புனையிழையார் அண்ணனின் பாட லெடுக்குங்கூட லாலவாய்’ (1-7-8)

‘அஞ்சரோ டாறுபத மேழினீசை யெண்ணரிய வண்ண முளவாய் மஞ்சிராடு மாதர்பல ருந்தொழுது சேரும்வயல் வைகாவலே’

(3-71-6)

‘கிசைவரவிட் டயல்கேட்டுக் கல்லவட மீட்டுத் திசைதொழு தாடியும் பாடுவார் சீந்தையுட் சேர்வரே’

(3-9-6)

‘பண்ணிய நடத்தொடிசை பாடுமடி யார்கள் நண்ணிய மனத்தின்வழி பாடுசெய்நன் னாறே’

(2-33-21)

என வரும் திருப்பதிகத் தொடர்கள், பண்டை நாளில் இசைத்திறத்தில் வல்ல ஆண்களும் பெண்களும் திருக்கோயில்களிற் சென்று இறைவனது பொருள் சேர்புகழைப் பண்ணாரந்த பாடல்களாற் பாடி வழிபாடு செய்த முறையினை நன்கு புலப்படுத்துவனவாகும்.

தமிழேயன்றிப் பிறமொழிகளைத் தாய்மொழியாகப் பெற்று வேறுதிசையில் வாழும் ஆடவரும் மகளிரும் தமிழகத்திலுள்ள திருக்கோயில்களை வழிபட்டு இங்கு பாடப்பெறும் இசைத்தமிழ்த்திறங்களை நன்குணர்ந்து பாடும் பயிற்சியைப் பெற்றனர். பொழுது புலர்வதன் முன் துயிலெழுந்து நீரில் முழுகித் திருக்கோயிலில் வழிபடவரும் மாந்தரது மனவிருள் நீங்கும் வண்ணம் தாம் பயின்ற இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களையும் தாம் முன்னரே கற்றுணர்ந்த வடமொழித் தோத்திரங்களையும் ஏனைத் திசைமொழிகளிலமைந்த இசைப்பாடல்களையும் வீணை முதலிய நரம்புக் கருவிகளில் வைத்து வாசித்து மகிழ்ந்தார்கள். இச்செய்தி.

‘ஊறுபொரு ளின்றி மீயற்கிளவி தேருமட மாதடனார் வேறுதிசை யாடவர்கள் கூறகிசை தேருமெழில் வேதவனமே’

(3-78-4)

எனவும்,

‘தென்சொல் வீஞ்சமர் வடசொல் திசைமொழி யெழில்நரம் பெடுத்துக் குஞ்சு நெஞ்சிருள் நீங்கத் தொழுதெழு தொல்புக ளூரல்’

(2-92-7)

எனவரும் ஆளுடையபிள்ளையார் தேவாரத்தொடர்களால் இனிது புலனாகும்.

இசைத்திறத்தில் நன்கு தேர்ந்தவர்களேயன்றி இசைத்துறையிற் போதிய பயிற்சியும் குரல்வளமும் பொருளுணர்ந்து பாடும் மொழிப்பயிற்சியும் உடல்வன்மையும் நன்கு வாய்க்கப்பெறாத முதியவர்களும், இறைவன்பாற் கொண்ட பேரன்பாகிய பக்தியினால் தம்மால் இயன்ற அளவு பத்திமைப் பாடல்களாகிய இசைப்பாடல்களைப் பாடி இறைவனை வழிபட்டு மகிழ்ந்தார்கள். இச்செய்தி,

‘கோழைமிட றாககவி கோளுமில வாககிசை கூடும்வகையால்
ஏழையடி யாரவர்கள் யாவைசொன சொன்மகிழும் ஈசனிமாம்’

(3-71-1)

எனவரும் திருப்பாடலால் இனிது விளங்கும்.

கடைச்சங்க காலத்தில் திருவாவிநன்குடி முதலிய முருகன் திருக்கோயில்களிற் பத்திமைப் பாடல்களாகிய தெய்வப்பாடல்களை இசையுடன் பாடுவோரும் யாழில் இசைப்போரும் ஆகிய இசைவாணர்கள், அழுக்கேறாத தூயவுடையும், நோயின்றித் தூய்மைவாய்ந்த உடல் வனப்பும் மாசற்ற தூயநன்னெஞ்சமும் உடையவராய் விளங்கினர் என்பதனை,

‘புகைமுகந் தன்மொசில் சூவுடை
முகைவா யவிற்த தகைகு ழாகத்துச்
செவீநேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின்
நல்லியாழ் நவீன்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவலர் கின்னரம் புளர
நோயின் றியன்ற யாக்கையர் அவீர்தொறும்
பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர் கின்னகைப்
பருமந் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்
மாசில் மகளிரொடு மறுவீன்றி விளங்க’

(திருமுருகு 138-147)

எனவரும் தொடர்களால் நக்கீரனார் விரித்துக் கூறியுள்ளார். கடைச்சங்ககாலத்து நிலவிய இம்முறை தேவார ஆசிரியர் காலத்தும் தமிழ்த் திருக்கோயில்களில் தொடர்ந்து நிலைபெற்று வந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருக்கோயில்களில் இறைவனைப் போற்றிப் பத்திமைப் பாடல் பாடும் மகளிர் இனிய இசைமொழியும் உடல் வனப்பும் தூய்மையும் நற்குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் நிலைக்களனாகிய மனத்தூய்மையும் ஒருங்குடையராய், எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளது திருவருள் வண்ணங்களும் வரம்பிலாற்றலும் நலம்வளர் ஞானவுரை களுமாகிய பெருஞ்சீர்த்திகளைப் பொருளாகக் கொண்ட இன்னிசைச் செழும்பாடல்களை இறைவன் திருமுன்னர்ப் பாடிப் போற்றினார்கள். இச்செய்தியினை,

‘பண்ணினல்ல மொழியார் பவளத்துவர் வாயினார்
எண்ணினல்ல குணத்தார் கிணைவேல்வென்ற கண்ணினார்

வண்ணம்பாடி வலிபாடித் தம்வாய்மொழி பாடவே
அண்ணல் கேட்டிருந்தாலும் ஐயாறுடை யையனே’
(3-71-2)

எனவரும் திருப்பாடலில் ஆளுடையபிள்ளையார் அழகுறக் குறித்துப் போற்றியுள்ளார்.

இனி, இத்தகைய பத்திமைப்பாடல்கள் தமிழகத்தில் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றை ஒரு சிறிது நோக்குதல் இன்றியமையாததாகும்.

இயற்கை வனப்பும் தெய்வவனப்புமாகிய இரு வகை வனப்புகளே இசைப்பாடலுக்குரிய சிறப்புடைப் பொருள்களெனத் தமிழ் முன்னோர் கருதினர். இக்கருத்தினாலேயே இசைப்பாடல்கள் யாவும் முதற்பொருளும் கருப்பொருளுமாகிய உலகியற் பொருள்களின் இயற்கையழகினையும் இவற்றின் உடனாய் விளங்குந் தெய்வ அழகினையும் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பெறுவன வாயின. இசையில் வல்ல பாணர் முதலிய கலைச்செல்வர்கள் தம் இசைத்திறத்தை அவையின் கண் புலப்படுத்தும் பொழுதெல்லாம் இசைப்பாடலுக்குச் சிறப்புடைப் பொருளாய்த் திகழும் முழுமுதற் கடவுளைப் போற்றும் தெய்வப்பாடல்களைப் பாடுதலையே தமது இசைமரபாகக் கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனம் பண்டைநாளில் வாழ்ந்த பாணர் தமது இசைத்திறத்தினைப் புலப்படுத்தும் இடங்களிலெல்லாம் தெய்வவிசைப் பாடலாகிய பத்திமைப் பாடலையே முதற்கண் பாடுவது என்பதனைத் தமது தலையாய கடமையாகக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. இச்செய்தியினைப் பத்திமைப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய மலைபடுகடாத்துள்,

‘மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நரம்புமி திறவா சூடன்புணர்ந் தொன்றிக்
கடவ தறிந்த கின்சூரல் வீறலியர்
தொன்றொழுகு மரபிற் றம்மியல்பு வுறாஅசூ
அருந்திறம் கடவுட் பழிச்சிய பின்றை
வீருந்திற் பாணி கழிப்பி’

(பத்துப்பாட்டு, மலைபடு 534-39)

எனவரும் அடிகளிற் பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கொளசிகளார் தெளிவாக விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

பத்திமைப்பாடலாகிய தெய்வப்பாடல் முற்காலத்தில் ‘வாரம்’ என்ற பெயராலும் வழங்கப் பெற்றதெனத் தெரிகிறது. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையிலே,

‘தொன்னெறி யியற்கைத் தோரிய மகளிரும்
சீரியல் பொலிய நீரல நீங்க
வாரம் கிரண்டும் வரிசையிற் பாட’

எனவரும் தொடர்க்கு, “ஆடிமுதிர்ந்தோராகிய மகளிர் நன்மையுண்டாகவுந் தீமை நீங்கவும் வேண்டித் தெய்வப்பாடல் பாட” என அரும்பதவுரையாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் பொருள் வரைந்துள்ளார்கள். எனவே இத்தொடரில் வந்த வாரம்என்ற சொல் பத்திமைப்

பாடலாகிய தெய்வப்பாடல் என்ற பொருளிலேயே இளங் கோவடிகளால் ஆளப்பெற்றதென்பது நன்கு பெறப்படும். அன்றியும் சிலப்பதிகாரம் கடலாடு காதையில் திருமாலைப் பாடும் தேவபாணியும் வருணப்பூதர் நால்வரையும் பரவந்தேவபாணியும் கூத்தின்கண் பாடுதற்குரிய இசைப் பாடல்களாகக் கொள்ளப்பெற்றன என இளங் கோவடிகள் குறித்துள்ளமையும் இங்கு நோக்கத்தகுவ தாகும். பாணி என்பது பண்ணுடன் கூடிய இசைப்பாடல் என்ற பொருளில் இங்கு ஆளப்பெற்றது. தெய்வத்தைப் பண்பொருந்தப் போற்றிப் பாடிய இசைப்பாடல் தேவபாணியென வழங்கப்பெறுவதாயிற்று.

“தேவபாணி முதலாக அரங்கொழி செய்யுள் ஈறாக வுள்ள செந்துறைவி கற்பங்களைல்லாம் புறநாடகங்களுக்குரிய உருவாவன” என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலால் பெருமக்கள் கண்டு இன்புறுதற்குரிய நாடகங்களிலும் தெய்வத்தைப் பரவிய இசைப்பாடலாகிய தேவபாணியே முதலிடம் பெற்றிருந்தமை நன்கு புலனாகும்.

தெய்வத்தை முன்னிலையில் அழைத்துப் பரவிய பாடலே தேவபாணியென வழங்கும் சிறப்புடையதாகும். இதனை.

‘ஏனையொன்றே

தேவர்ப்பராஅய முன்னிலைக்கண்ணே’

என்ற செய்யுளியற் சூத்திரத்தில் ஒத்தாழிசைக் கலியின் வகையாகத் தொல்காப்பியனார் குறித்துள்ளார். ஒத்தாழிசைக்கலி முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப்பரவும் பொருண்மைத்து என்பது மேற்குறித்த செய்யுளியற் சூத்திரத்தின் பொருளாகும். எனவே தெய்வத்தினை முன்னிலையாகச் சொல்லப்பட்டனவே தேவபாணியாம். அல்லன தேவபாணியெனத்தகா எனவும் தெய்வம் படர்க்கையாய வழிப்புறநிலை வாழ்த்தாம் எனவும், தெய்வம் தன்மையில் சொல்லிற்றாகச் செய்யுள் செய்தல் கூடாதெனவும் கூறுவர் பேராசிரியர்.

தேவபாணி இயலிசை நாடகம் என்னும் முதல் தமிழ்க்கும் பொதுவென்றும், அ.து இயற்றமிழில் வருங்காற் கொச்சகவொரு போகாய்ப் பெருந்தேவபாணி சிறுதேவபாணியென இருவகைத்தாய் வருமென்றும், அவ்வாறு வரும் தரவினை நிலையென அடக்கி, முதலிலுள்ள தரவினை முகநிலையெனவும் இடையிலுள்ள தரவினை இடைநிலையெனவும் இறுதியில் நிற்பனவற்றை முறிநிலையெனவும் பரவுதற் பொருண்மையாற் செய்யுளியலில் ஆசிரியர் பெயர் கொடுத்தாரென்றும் அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கங் கூறவர்.

‘கூறியவுறப்பிற் குறைபா டின்றிக்

தேறிய கிரண்டு தேவ பாணியும்’

என்பது அடியார்க்கு நல்லார் தரும் உரை மேற் கோளாகும்.

தேவபாணியென்னும் பெயரையொட்டியே தேவாரம்

என்னும் பெயரும் தோன்றி வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். தேவபாணி என்பது முன்னிலையிடமாகத் தெய்வத்தைப் பரவிய செய்யுளைக் குறித்த பெயரென்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். வாரம் என்பது முன்னிலை படர்க்கையென்னும் இரண்டிடத்திற்கும் பொதுவாகிய தெய்வப் பாடலைக் குறித்து வழங்கும் பெயராகும். வாரம் என்னும் சொல்லுக்கு இசையியக்கம் நான்கினுள் ஒன்று (அ. தாவது சொல்லொழுக்கம் இசையொழுக்கம் நிறைந்த இசைப்பாடல்) என்னும் பொதுப்பொருளும் அன்பினால் தெய்வத்தைப் போற்றிய இசைப்பாடல் என்ற சிறப்புப் பொருளும் உரியன. ஆதலின் இப்பொதுமை நீக்கித் தெய்வப்பாடல் என்ற சிறப்புப்பொருளையேயுணர்ந்தும் நிலையிற் பிற்காலத்தார் இதனைத் தேவாரம் எனச் சிறப்புடையடை மொழியுடன் சேர்த்து வழங்குவாராயினர்.

இன்னிசையால் இறைவனைப் பாடிப் போற்று தலையே பண்டையோர் சிறப்புடைக் கடவுள் வழிபாடாகக் கைக்கொண்டொழுகினர். அதனால் தெய்வ இசைப் பாட்டினைக்குறித்த தேவாரம் என்னும் சொல் இறைவனை உளமுருகிப் போற்றும் வழிபாடு என்ற பொருளிலும் வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. பிற்காலத்துச் சோழமன்னர்கள், தாம் வழிபடுதற்கென அமைத்துக்கொண்ட இறைவன் திருவுருவினைத் தேவாரதேவர் எனவும், திருப்பதிகம் ஒதி வழிபாடு செய்தற்குரிய பூசையிடத்தினைத் தேவாரத்துச் சுற்றுக் கல்லூரியெனவும், தாம் செய்யும் சிவ பூசைக்கு உதவியாக முவர் திருப்பதிகங்களையும் இசையுடன் பாடி உள்ளத்திற்கு அமைதியுண்டாக இசைத் தொண்டு செய்யவரைத் தேவாரநாயகம் எனவும் கல்வெட்டுகளிற் குறித்துள்ளனர். கல்வெட்டுக்களில் தேவாரம் எனக் குறிக்கப்படும் தெய்வ வழிபாட்டிற்கும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகிய பத்திமைப்பாடல்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்மை இதனாற் புலனாம்.

இயற்றமிழில் ஒத்தாழிசைக்கலியின் வகையாய் “ஏனையொன்றே, தேவர்ப்பராய முன்னிலைக்கண்ணே” எனத் தொல்காப்பியனார் குறித்த தெய்வப்பாடல், இசைத் தமிழில் தேவபாணி என வழங்கப்பெற்றது. அ.து அடியளவும் இசையளவும் பற்றிப் பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவ பாணி என இருவகைப் படுத்திப்பேசப்பட்டது. ஆசிரியர் இயற்றமிழ் வகுத்துரைத்த பரிபாடல் என்னும் பா, இசை யொடு பாடுதற்கேற்ற தன்மைப்பாடலாக வளர்ந்தமை, எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாய் எழுபது பாடல்களையுடைய தாய்த் தொகுக்கப்பெற்ற பரிபாடலின் அமைப்பினால் இனிது விளங்கும். கடைச்சங்கப் புலவராற் பாடல்பெற்ற பண்சுமந்த பாடலாகிய பரிபாடலில் திருமாலுக்கு எட்டுப் பாடல்களும், செவ்வேளாகிய முருகப்பெருமானுக்கு முப்பத்தொரு பாடல்களும், கொற்றவைக்கு ஒரு பாடலும், வையைக்கு இருபத்தாறு பாடல்களும், மதுரைக்கு நான்கு பாடல்களும், அமைந்திருந்தன என்பது பழைய வெண்பாவொன்றினாற் புலனாகின்றது. பரிபாடலிலுள்ள எழுபது பாடல்களில் நாற்பது பாடல்கள் தெய்வத்தைப் போற்றிய பத்திமைப் பாடல்களாக அமைந்திருத்தலை நோக்குங்கால் பத்திமைப்பாடல்களில் சங்ககாலத் தமிழர்க் கிருந்த ஈடுபாடு இனிது புலனாகும். கடைச்சங்கத்தார் பாடிய

எழுபது பரிபாடல்களுள் இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை இருபத்திரண்டு பாடல்களேயாகும். இவற்றுள் திருமாலுக்குரியனவாக ஆறுபாடல்களும், செவ்வேள்குக்குரியனவாக எட்டுபாடல்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பரங்குன்றம் ஆகிய தெய்வத் திருத்தலங்களில் எழுந்தருளிய இறைவனை இன்னிசையுடன் பரவிப் போற்றுதற்குரிய பத்திமைப்பாடல்களாக அமைந்துள்ளமை இங்குச் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தகுவதாகும்.

இளங்கோவடிகள் இயற்றிய முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர்குரவை, குன்றக்குரவை, ஆகிய பகுதிகளில் திருமால், கொற்றவை, முருகன், ஆகிய தெய்வங்களைப் பரவிய பத்திமைப்பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளமை காணலாம். கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் நிலவிய காரைக்காலம்மையார் அருளிச் செய்த திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டும் மூவர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குக் காலத்தால் முற்பட்டனவாகும்.

இயல்நலமும் இசைத்திறமும் ஒருங்கமைந்த இசைப்பாடல்களை இசைப்பா எனவும் இசையளவுபா எனவும் இருதிறமாக வகுத்துரைத்தல் மரபு. நல்லிசைப்புலவர்களால் முதன்முதற் பாடும்போதே இசைத்திறம் அமையப் பாடப்பெற்று இன்னிசைப்பாடல்கள் இசைப்பா எனப்படும். ஒன்பதாந்திரு முறையிலுள்ள தெய்வ இசைப்பாடல்கள் திருவிசைப்பா என வழங்கப்பெறுதல் இங்குக் குறிப்பிடத்தகுவதாகும். இயற்புலவராற் பாடப்பெற்று இசைவல்லாரால் பண்ணமைத்தற்குப் பொருத்தமான சீர்நலம் வாய்ந்த பாடல்கள் இசையளவுபா எனப்படும். இசைஅளவுபா-இசை தழுவிய இயற்றமிழ்ப் பாடல் என்பது இதன் பொருள்.

பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும் நிலையில் அமைந்த இசைப்பாடல்களைப் பண்ணத்தியென வழங்குவர் தொல்காப்பியர்

**‘பாட்டிடைக்கலந்த பொருளவாகிப்
பாட்டினியல பண்ணத்தியே’** (தொல் - செய் 160)

என்பது தொல்காப்பியம். “பண்ணைத் தோற்று வித்தலாற் பண்ணத்தியாயிற்றே” எனவும்

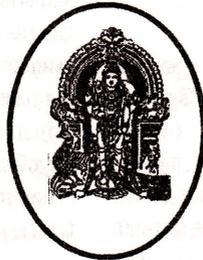
**‘கொன்றைவேய்ந்த செல்வனடியினை
என்று மேத்தித்தொழுவோம் யாமே’**

என்பது “பாலையாழ் என்னும் பண்ணுக்கு இலக்கணப் பாட்டாகி வருதலிற் பண்ணத்தியாயிற்று” எனவுங் கூறுவர் இளம்பூரணர். ஓளவையார் பாடிய இப்பாடல் கடவுளைப்பரவும் பத்திமைப்பாடலாக அமைந்துள்ளமை இங்குக் கூர்ந்துணரத்தகுவதாகும். பண்ணத்தியென்பது இசை நூலிற் கூறப்படும் பாவினமெனவும் “அவையாவன சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாக இசைத்தமிழில் ஓதப்படுவன” எனவும் வரும் இளம்பூரணருரையைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனப் பிற்கால யாப்பிலக்கண நூலார் விரித்துரைக்கும் பாவினங்கள் யாவும் முற்காலத்தில் இசைத்தமிழ் நூலார் அமைத்துக்கொண்ட இசைப்பாட்டின் வகைகளாய்த் தொல்காப்பியனார் குறித்த பண்ணத்தியின்பாற்படும் என்பதும், இசைத்தமிழ்ப் பாவினங்களாகிய இவற்றையே பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள் இயற்றமிழ்ப் பாக்களுக்குரிய இனமாகவும் தழுவிக்கொண்டனர் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

செந்தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகப்பெருமானது திருவருளில் திளைத்த செம்புலச் செல்வராகிய அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபுதி, என்னும் இயற்றமிழ்ப் பாமாலைகளையும், திருப்புகழ், திருவகுப்பு, வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம் ஆகிய இசைத்தமிழ்ப் பனுவல்களாய் பத்திமைப் பாடல்களையும் வளர்த்த அருளாசிரியர் என்பதனைத் தமிழுலகம் நன்குணரும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் நம் தமிழ்மொழியில் தொல்காப்பியனார் காலம் முதல் அருணகிரிநாதர் காலம் வரை பத்திமைப்பாடல்கள் தோன்றி வளர்ந்த வரலாறு சுருக்கமாகத் தரப்பெற்றது. கி.பி ஏழு, எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் நிலவிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், மாணிக்கவாசகர், ஆகிய சைவசமய ஆசிரியர்களும், பெரியாழ்வார், ஆண்டாளர், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், முதலிய திருமாலடியார்களும் அருளிச் செய்த இன்னிசைத் தமிழ்ப்பதிகங்களும் திருக்கோயில் வழிபாட்டிற் சிறப்பிடம் பெறும் பத்திமைப்பாடல்களாகத் திகழ்தலின் இத்திருப்பாடல்களைச் சமயவளர்ச்சிக்குரிய தெய்வ இலக்கியங்களாகப் பேணிப்போற்றுதல் நமது தலையாய கடமையாகும்.

**நன்றி : சீவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் -
1985**

தேவாரப் பண்ணிசை

இசையரசு எம். எம். தண்டபாணிதேசிகர் அவர்கள்
பேராசிரியர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகியவை பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் பாகுபாடுகளாகும். குறவர், ஆயர், எயினர், உழவர், பரதவர் எனப்படும் அவ்வந்தில மக்கள் நிலத்திற்கேற்றவாறு தொழிலையும் பழக்க வழக்கங்களையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். உணவு வகைகளும் நிலத்திற்கேற்றவாறு வேறு பட்டிருந்தன. மனவுணர்ச்சியை இனியமுறையில் வெளிப்படுத்தும் இசையும் தோன்றலாயிற்று. இதற்குத் துணைக் கருவிகளும் பல தோன்றத் தொடங்கின. குறிஞ்சி நிலத்து வாழ்ந்தோர் குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடி மகிழ்ந்தனர். முல்லை நிலத்து வாழ்ந்த ஆயர் தாம் பாடிய இசைக்கு முல்லைப்பண் அல்லது சாதாரிப்பண் எனப் பெயரிட்டனர். மருத நிலத்துப் பாடி மகிழ்ந்தோர் பண் மருதப்பண்ணே. செவ்வழிப்பண் அல்லது நெய்தற்பண்ணைப் பாடி இன்புறு கின்றார்கள், நெய்தல் நிலத்தார். பாலை நிலத்தோர்க் குரியதாக அமைந்தது பாலைப்பண். இவ்வாறு ஐவகை நிலத்தாரும், தம் மனவுணர்ச்சியைத் தாம் வாழ்ந்த நிலத்திற்கேற்றவாறு வெளிப்படுத்தி ஐவகைப்பண்களைக் கண்டார்கள்.

மனிதன் மலையையும், கடலையும், மற்றவற்றையும் சார்ந்து வாழ்ந்த காலம் மிகப்பழைய காலமென்பதை நாம் நினைவிற கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்த காலத்திற் கண்ட பண்கள் தாம் குறிஞ்சிப்பண், பாலைப்பண், மருதப்பண், முல்லைப்பண், நெய்தற்பண் எனப்படுவன. இவ்வெந்தாமே ஆதிப்பண்களாகும். இவற்றினின்றும் கிளைத்தவையே இன்று நாம் காணும் தமிழ்ப் பண்களானனத்தாம். இந்தப் பண்ணினின்றும் தோன்றியவை இவை இவையென்று இன்று நம்மால் அறியக் கூடவில்லை. அந்தப் பாகுபாடு நமக்குத் தெரியுமாயின் பண்ணறிந்து பாடுதல் எளிதாக முடியும். பத்துப் பாட்டு முதலிய சங்க நூல்களிலே பேசப்படும் பண்களைப் பெயரளவிலேதான் அறிகின்றோம். அவற்றைப் பாடும் முறையையும் அவற்றிற்குரிய பாட்டுக்களையும் நம்மால் அறியமுடியவில்லை. வியாழக்குறிஞ்சி மேகராகக் குறிஞ்சி முதலியன குறிஞ்சிப்பண்ணின் வகையோவென்று கருதவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வகையில் இசைவாணர்களின் ஆராய்ச்சியும் உழைப்பும் மிகுதியும் தேவைப்படுகின்றது.

பண்களைத் தோற்றுவித்தது போலவே ஐவகை நிலத்து வாழ்ந்தோரும் இசைக்கருவிகளையும் தோற்று வித்தார்கள். குறிஞ்சி நிலத்து வாழ்ந்தோர் (யாம) யாழினையும், தொண்டகப்பறையினையும் கண்டார்கள். முல்லை நிலத்தோர் முல்லையாழினையும், ஏறுகோப்பறையினையும் மேற்கொண்டார்கள். மருதயாழும், மணமுழவும் மருத நிலத்திற்குரியவாயின. விளரியாழினையும், மீன்

கோப்பறையினையும் நெய்தல் நிலத்தோர் கொண்டார்கள்.

பாலை நிலத்தோர் பாலையாழினையும், நிறை கோப்பறையினையும் பெற்றார்கள். இவையே ஆதிகால யாழ்வகைகளும் பறைவகைகளாகும். இவற்றினின்றும் கிளைத்தெழுந்து வளர்ந்தனவே இன்று நாம் காணும் இசைக்கருவிகளானனத்தாம். இவை கண்டதமிழ்நிப்பண்கள் பாடப்படுதற்குரிய காலத்தையும் அவர்கள் கண்டறிந்தார்கள். பண்பாடுவதற்குரிய காலத்தையும் அவர்கள் கண்டறிந்தார்கள். குறிஞ்சிப் பண்பாடுவதற்குரிய நேரம், யாமம், என்பதும், பாலைப்பண் பாடுவதற்குரிய நேரம் நண்பகல் என்பதும், சாதாரிப்பண் பாடுவதற்குரிய காலம் மாலை என்பதும், விளரிப்பண் பாடுவதற்குரிய காலம் ஏற்பாடு என்பதும், மருதப்பண் பாடுவதற்குரிய நேரம் விடியல் என்பதும் அவர்கள் கண்டனவே.

இவ்வாறு பண்களைக் கண்டு அவற்றிற்குரிய இசைக் கருவிகளுடன் உரிய காலங்களில் அவற்றைப் பாடி இசையின்பம் பெற்று மகிழ்ந்தார்கள் நம் முன்னோர்கள். இவற்றிற் பிறழ்தலின்றிப் பாடுதலையும், அவர்கள் கடனாகக் கொண்டார்கள். பத்துப் பாட்டுக்களும் ஒன்றாகிய மலைபடு கடாத்தில் பெருங்கொளிகளார், கூத்தன் ஒருவனை ஆற்றுப்படுத்தும்பொழுது கூறுங்கால், "அடுக்கத்துக் குறிஞ்சி பாடி" யெனவும், "மருதம் பண்ணிசையினர் கழிமின்" எனவும், குறிஞ்சி நிலத்திற் குறிஞ்சிப் பண்ணையும், மருத நிலத்தில் மருதப்பண்ணையும் பாடிக்கொண்டு போகுமாறு அறிவுறுத்துவதும் இங்கு நினைவு கூர்தற்குரியதொன்றாகும். இங்ஙனம் பாடுதல் தொழிலையே தம்மொழிலாகப் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள், பாணன் பாடினியென்பட்டார்கள். அவர்கள் அரசர்களையும், வள்ளல்களையும் அடைந்து திறல்காட்டிப் பரிசில் பெற்றனர். அரசர்களும், வள்ளல்களும், பாணர்களைப் பெரிதும் ஆதரித்தார்கள். அரசர்களுக்கும், பாணர்களுக்கும் நல்லுறவு ஏற்பட்டிருந்தது. இயற்புலவர்கள் தாம் அரசர்களைப் பற்றியோ, வள்ளல்களைப் பற்றியோ பாடுவதாகவிருந்தால் பாணன் கூற்றாகவோ, பாடினி கூற்றாகவோ பாணனை ஆற்றுப் படுத்துவதாகவோ, விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவதாகவோ பாடும் முறையை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். தம்மைப் பாணனாகவும், பாடினியாகவும் படைத்துக் கொண்டு பாடியதற்குரிய காரணங்கள் பண்டைப் புலவர்க்கும், பாணர்க்கும் ஏற்பட்டிருந்த நல்லுறவும் பெருமதிப்பு மேயாகும். ஆகவேதான் இயற்புலவர்கள் இவ்வாறு தம்மைப் பாணராகவும், பாடினியராகவும் படைத்துக் கொண்டு செய்யுள் இயற்றினார்கள்.

இயற்றமிழின் பொற்காலம் சங்ககாலம் எனப்படும். இசைத்தமிழுக்கும் பொற்காலம் அதுவே யாதலை நாம் அறிதல் வேண்டும். முதல், இடை, கடைச் சங்கங்கள் முத்தமிழையும் வளர்த்தன. அகத்தியர் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணம் வகுத்தா ரெனக் கேட்கின்றோம். இசை நூல்கள் எண்ணற்றவை தோன்றின. சங்கப்புலவர் ஓளவையார் விநாயகரைப் "பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் இவை நாலும் கலந்துனக்கு நான் தருவேன்; நீ எனக்குச் சங்கத்தமிழ் மூன்றுந் தா" வெனக் கேட்கின்றார். இசையினையும் சங்கத்தார் வளர்த்தார்கள். என்பதனை இதின்னும் நாம் அறியாமல்வலா? இயற்றமிழை வளர்ப்பதற்குச் சங்கம் இருந்தது போன்றே இசைத்தமிழை வளர்க்கச் சங்கம் வேறு இருந்தது என்று கூறுவோருமுண்டு. திருக்கோவையாருள் வரும் ஒரு பாட்டினை அவர்கள் மேற்கோளாகக் காட்டுவர். நினது உடல் இங்ஙனம் இளைத்துப்போகக் காரணம் என்னவெனத் தோழன் தலைவனைக் கேட்பதாகவரும். துறைப்பாட்டு அது.

**‘சீறெவான் புன்றில்லைச் சீற்றம்
பலத்துமென் சீந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலி
னாய்ந்தவொண் தீந்தமிழின்
கூறெவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி
ஏழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்
கொலாம்புகுந் தெய்தியதே’**

தமிழின் அகத்துறை, புறத்துறைகளை ஆய்ந்து கற்கப் புகுந்தாயோ, ஏழிசைச்சூழலையெய்தினாயோ நினது உடல் இங்ஙனம் இளைத்திருக்கக் காரணமென்ன வென்றுயாங்கள் தலைவனைக் கேட்பதாக மணிவாசகனார் பாடியிருக்கின்றார். இதனுள் ஏழிசையெனக் குறிக்கப் படுவது இசையேயாகும். சூழல் எனப்படுவது சங்க மையாகும். இயலை வளர்த்ததுபோன்றே இசைக்கும் தனிச் சங்கம் வைத்து வளர்த்தார்கள் பாண்டியர்கள் எனக் கூறுவார்கள்.

இக்கருத்தினை வலியுறுத்துவது போன்று காணப் படுகின்றது. நளவெண்பாவிற காணப்படும் நல்லதொரு செய்யுள். சுயம்வரம் நடைபெறுகின்றது. தமயந்திக்கு அருகிலிருந்த தோழி, அரசர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றாள். பாண்டியனை அவள் அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது :-

**‘ஆழ்வடி ம்பலம்ப நின்றானும் அன்றொருகால்
ஏழிசைநூற் சங்கத் திருந்தானும் - நீள்விகம்பல்
நம்நேவர் சூது நடந்தானும் பாரதப்போர்
செற்றானுங் கண்டாயிச் சேய்**

என அறிமுகப்படுத்துகின்றாள். ஏழிசை நூற் சங்கத்திருந்தான் பாண்டியன் என அறிமுகப்படுத்தும் வகையை நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். இசைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் சங்கம் இருந்ததென்பதும், அதனையும்

பாண்டியர்களே ஆதரித்தார்களென்பதும், இதிலிருந்து நாம் அறியக்கூடிய செய்திகளாகும். சிகண்டியார் என்பவர், தொல்காப்பியர் காலத்து வாழ்ந்தவர். அவரால் இயற்றப்பட்டது இசை நுணுக்கம் என்பதாகும். இந்திர காவியம், பஞ்சமரபு, செயிற்றியம் போன்ற இசை நூல்களும் சங்க காலத்தேதான் தோன்றின. ஏரணம் முதலிய நூல்களின் பெயரைக் கூறி அவையனைத்தும் “வாரணம் கொண்டது அந்தோ வழிவழிப் பெருமாள” வென்று வருந்துகின்றார் ஒரு புலவர். அவர் கூறும் நூல்களுட் பல இசை நூல்களாக இருக்கலாமெனத் தோன்று கிறது. இயலிலும், இசையிலும் வல்ல புலவர்கள் பலர் சங்கத் திருந்தார்களென அறிகின்றோம். அவர்களால் விடப்பட்ட அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக்கிடக்கின்ற செய்யுட்களே அதற்குச் சான்றாகவிருக்கின்றன. எனவே முதல், இடை, கடைச்சங்கங்களில் முத்தமிழிலும் வல்ல புலவர்கள் ஒருங்கிருந்து முத்தமிழையும் வளர்த்தார் களென்பதும், இசைத்தமிழில் நூல்கள் எண்ணற்று எழுந்தனவென்பதும், சங்க காலம் இசைக்குப் பொற்காலம் ஆக இலங்கிற் றென்பதும் அறியப்படும்.

கடைச்சங்க காலத்தையடுத்து எழுந்தது எனக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரமும், முத்தமிழ்க் காப்பியமாகவே காணப்படுகின்றது. இசையாசிரியரின் அமைதி, அரங்கின் அமைதி முதலியன கூறும் அரங்கேற்று காதை இசைக்கு இலக்கணக் காதையாக அமைந்திருக்கின்றது. கானல் வரியும் ஆய்ச்சியர் குரவையும், வாழ்த்துக் காதையும் அவ்விலக்கணங்கட்கேற்று இலக்கியங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. சிறப்பாக வரிப்பாடல்கள் நிரம்ப மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. அடிகளால் வரிப்பாட்டுக்கள் திணை நிலைவரி, முகமுடைவரி, முகமில்வரி, படைப்பு வரியெனப் பலவகைப்படும் என்பர். அவை யனைத்தும் இந்நூலுட் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன.

கானல்வரி முதலியன திணைநிலைவரியின் பாற்படும். ஆற்றுவரி, ஊர்வரி, முதலியன கானல்வரியின் பிரிவுகளே. இவையனைத்தையும் அடிகளார் சிறப்புறக் கையாண்டிருக்கிறார். தம் கருத்தினைக் கூறுவதை முகமுடைவரியென்பர். காவிரியை முன்னிலைப் படுத்தித் தன் கருத்தைக் கோவலன் கூறியதாக இளங்கோவடிகள் கூறுந் திறம் மகிழ்தற்குரிய தொன்றாகும்.

**‘திங்கள் மாலை வெண்குடையான்
சென்னி செங்கோ லகுவோச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாய் வாழி காவேரி
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவா தொழிதல் கயற்கண்ணாய்
மங்கை மாதர் பெருங்கற்பென்
றறிந்தேன் வாழி காவேரி’**

என்பது முகமுடைவரிக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். சிலம்பினையடுத்தும் அதே காலத்தும் தோன்றிய நூல்களுள்ளும் இசையின் பெருமையை ஆசிரியர்கள் விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

உதயணனுடைய வரலாற்றைக் கூறுவதாகிய பெருங்கதை யென்னும் பெருநூலில் உதயணனை இசையின் வடிவமாகக் காட்டியிருக்குந்திறம் அறிந்து மகிழ்தற்குரியதாம். அ. நிறிணைப் பொருளாகிய யானையையும், தனது இசைத்திறத்தால் தன்வயப் படுத்தித் தனது ஏவல் செய்யுமாறு ஆக்கிக் கொண்டான் உதயணன் என்பது பெருங்கதையுள் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய சிந்தாமணியுள்ளும் இசைத்திறம் சிறப்பாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. காந்தருவ தத்தையார் பாடிய முறை பின்வருவோர் அனைவருக்கும் வழிகாட்டியாக இருக்குமாறு அதனுள் ஆசிரியரார் காட்டப் பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு காப்பியம் பாடிய புலவர்களனைவரும் இசைத்தமிழை வளர்த்தலும் தம் கடனைக் கருதிப் போற்றினார்கள். இவையனைத்தும் கி. பி. மூன்றாம் அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டுவரை இசைத்தமிழ் வளர்ந்த வரலாற்று விளக்கங்களே.

தமிழக வரலாற்றுள் (கி.பி) நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இடைப்பட்ட காலத்தை இருண்ட காலம் என்பர். அக்காலத்து ஆண்ட அரசர்களைப்பற்றியோ, வள்ளல்களைப் பற்றியோ, வாழ்ந்த மக்களைப் பற்றியோ யாதொன்றும் அறியப்பட்டிலது. ஆகவே அக்காலத்திய இசை வளர்ச்சியைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் இயலவில்லை.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை தெய்வீக இசை, தமிழகத்தில் தோன்றிச் செழிப்புற்றிருந்தது. இக்காலத்தின் முற்பகுதியைத் தெய்வீக இசைத் தோற்றத்தின் காலமாகவும் பிற்பகுதியை அதன் வளர்ச்சிக்குரிய காலமாகவும் கொள்ள வேண்டும். ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டுவரை நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களுந் தோன்றி நாளும் இன்னிசையால் நற்றுமிழ் பரப்பினார்கள். பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதின்மூன்றாம் அல்லது பதினான்காம் நூற்றாண்டுவரை சோழவரசர்கள் சிவநெறிச் செல்வராயிருந்து தேவாரங்களை நாடுமுழுதும் பரப்பினார்கள். இடைக்காலத்தில் தோன்றிய அடியவர்கள் அனைவரும் இன்னிசையால், இனிய தமிழைப் பரப்பினார்கள். இன்னிசையோடு பாடல்களைப் பாடவேண்டிய சூழ்நிலை அன்றிருந்ததென அறியக்கிடக்கின்றது. இசையில் மக்கள் பெருவிருப்பமுடையவர்களாக அன்றிருந்தமையால் அதனையே கருவியாகக் கொண்டார்கள் அடியார்கள் என்று கொள்ளுதல் தகும். அவ்வாறாயின் இருண்ட காலமென்பதும் காலத்திலும் இசை தடையேதுமின்றி வளர்ந்து வந்தது என்று கொள்ளல் வேண்டும். மக்கள் இசையே இன்னதென்றறியாதிருந்த காரணத்தினால் தான் அதனையே கருவியாகக் கொண்டு அடியார்கள் தம் கருத்தைப் பரப்பினார்கள் என்றங் கொள்ளல் தகும். எது எவ்வாறாயினும் மக்கள் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்வது இசையென்பதையுணர்ந்து அதனைக் கருவி

யாகக் கொண்டார்கள் அடியவர்கள் அனைவரும் என்பது மட்டும் உறுதியாக அறியக் கிடக்கின்றது. சமணம் போன்ற பிற சமயங்களினின்றும் மக்களை விடுவிக்க அடியவர்கள் முயன்றார்களாதலின் அனைவருள்ளத் தையும் கொள்ளை கொள்ளும் இசையே அம்முயற்சி முற்றுப்பெறுதற்கேற்ற கருவியென்றும் அடியவர்கள் கருதியிருக்கலாம். எனவே, இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் அடியார்களாற் பரப்பப்பட்ட காலம் இதுவாகும் எனலாம்.

மக்களின் உள்ளத்திலும் உணர்ச்சிகளை மட்டும் வெளியிட்டு வந்த இசை, அகப்பாட்டாக மட்டும் இருந்த இசை தெய்வத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களையும் வெளியிடுவதற்குரியதாக ஆயிற்று. அடியவர்கள் தெய்வீக இசையாக அதனை மாற்றியமைத்தார்கள். இசை வளர்ச்சியில் இக்காலம் சிறந்ததொரு காலமாகவிருந்தது. பாடப்படுகின்ற பொருளில், மாற்றங் கண்டார்கள் அடியவர்கள்.

காலவணர்வைப் பற்றி மட்டும் விளக்கிய இசை, கடவுள் உணர்வையும் விளக்கும் இசையாக மாற்றிற்று. முன்னோர் தழுவின முறையும் விடாது, சிலவிடங்களில் தம்மைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் கொண்டு அடியவர்கள் இன்னிசை பாடி மகிழ்ந்தமிருக்கின்றார்கள். வண்டு, கிளி முதலியவற்றைத் தாம் இறைவன்பால் தூது விடுவதாக அடியவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்கள் அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும்.

அடியவர்களனைவரும் ஓரிடத்திலிருந்தலின்றி நாடு முழுவதும் இருந்த தலங்களனைத்திற்குஞ் சென்று இறைவனை இன்னிசை பாடித் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அடியார்கள் கூட்டம் தம்மைச் சூழ்ந்துவர ஊர்தோறும் சென்று இறைவனை இன்னிசையாற் பாடி மகிழ்ந்தார்களாதலால் மக்களனைவரும் அவர்கள் நெறியிற் சேர்ந்ததன்றியும் இசையுணர்ச்சியுடையவர்களாகவும் ஆயினர். இம்முறையில் அடியவர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் அனைவர்க்கும் இசையறிவு உண்டாகும் வகையிலும் பெருந்தொண்டு செய்திருக்கின்றார்கள். தேவாரப்பாடல்கள் இடைக்காலத்தில் தோன்றிய இன்னிசை மலர்களாம். “நாளும் இன்னிசை யாற்றமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்” எனச் சிறப்பிக்கப்பட்ட ஆசிரியர் தேவார மூலவர்களில் தலைசிறந்தவராவர். சூலைநோயால் துடிப்புற்றபொழுது நாவுக்கரசர் தாம் செய்து வந்த தொண்டினைச் சொல்லுகின்றார்.

“தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன்” என்று இவர் தேவார ஆசிரியர்களிலே இரண்டாவ தாக வைத்து எண்ணத்தக்கவர். தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தர மூர்த்தியும் தேவார ஆசிரியரேயாவர். இம்மூவரும் இடைக்காலத்தில் - இசைவளர்ச்சி குன்றிய காலத்தில் - இன்னிசைபாடி இசைத்தமிழை வளர்த்தார்கள். இவர்களுடைய பாடல்களிலே வரும் பண்கள் பலவாம். நடப்பாடை, தக்கராகம், பழந்தக்கராகம், தக்கேசி, குறிஞ்சி, விழாழக்குறிஞ்சி, மேகராகக்குறிஞ்சி, யாழ்முரி, இந்தளம், சீகாமரம், காந்தாரம், செவ்வழி, காந்தார பஞ்சமம், கொல்லி,

சாதாரி முதலியன இவர்களுடைய பாடல்களில் பயின்று வந்திருக்கின்றன. இவையேயன்றித் திருநேரிசை, திருவிருத்தம், திருக்குறுந்தொகை, திருத்தாண்டகம் முதலியனவும் இருக்கின்றன. இவையனைத்தும் இன்றைய வழக்கிலுள்ள இசையுள் எப்பண்களை ஒத்திருக்கின்றனவென்பதையறிந்தால் அவற்றை அம்முறையோடு பாட முடியும். பண்டைத் தமிழ்ப்பண்கள் இன்று வழக்கில் இல்லாமையால் அவற்றை இன்று வழங்கும் பண்களோடே ஒப்பிட்டு அறிய வேண்டியிருக்கின்றது.

வள்ளல், இராஜாசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களாலும், அவர்களின் திருமகனாகிய உயர்திரு. இராஜா சர் முத்தையாச் செட்டியார் அவர்களாலும் தோற்றுவிக்கப் பெற்று வளர்ந்து வருகின்ற சென்னைத் தமிழ் இசைச் சங்கத்திலும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், இப்பெருந்தொண்டு நடைபெற்று வருகிறது. இது பாராட்டிற்குரியது. அத்தொண்டு மேலும் மேலும் வளரத் தேவாரப்பண்களின் இயல்பையுள்ள படியறிந்து அனைவரும் ஒதி மகிழும் நாள் விரைவில் வந்தெய்துமாக.

சம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தர், ஆகிய மூவரேயன்றி மணிவாசகனாரும் இசைக்குப் பெருந்தொண்டு, புரிந்தா ரென்பதை நாம் இங்கு உணரவேண்டும். திருவெய்யாவைப் பாட்டு, அம்மாணைப் பாட்டு, ஊசற்பாட்டு, குயிற்பாட்டு, முதலியனவும் இசைக்கு உரிய பாட்டுக்களேயாகும். இவற்றையும் அவற்றைப் பாடுமியல்பறிந்து பாடி மகிழ்தல் நம் கடனாகும்.

சைவ அடியவர்களேயன்றி வைணவ ஆழ்வார்களும் இம்முறையை மேற்கொண்டு இறைவனைத் துதித்தனர். நம்மாழ்வார் பக்தியிலேயன்றிப் பண்களையமைத்துப் பாடுதலிலும் சிறந்தவராய் விளங்கினார்.

பழந்தமிழ்ப்பண்களும் பழைய இலக்கணத்திற்கேற்ற தாளமும் அவருடைய பாசுரங்களில் அமைந்திருப்பதை அறியலாம். வைணவப் பெரியார்கள் அதனைத் தேவகானம் எனப் பாராட்டுவர். தேவாரத்திற் காணப்படும் தக்கராகம், காந்தகாரம், நட்பாடை, இந்தளம் முதலிய பண்கள் திருவாய்மொழியிலுங் காணப்படுகின்றன. தேவாரத்திற் காணப்படாத பண்கள் சிலவும் இதனுட்காணப்படுகின்றன. அவை செருத்தி, முதிர்ந்த விந்தளம், வியந்தம், நாட்டம் முதலியனவாம்.

பாணர் குலத்திற் பிறந்து பரந்தாமனுடைய அழகைப் பாதாதி கேசமாக வருணித்து இசையின் பெருமையை எல்லோருமறியச் செய்த திருப்பாணாழ்வாரின் வரலாற்றையறியாதார் யார்?

இங்ஙனம் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இடைக்காலத்தில் தோன்றிச் சைவ வைணவங்களை வளர்த்த தோன்றி இசையையும் வளர்த்தார்கள் என்பது இத்காறாக் கூறியவற்றால் அறியப்படும்.

தோன்றிய இன்னிசைப் பாடல்களை நாடு முழுவதும் பரவச் செய்த பெருமை சோழர்களையே சாரும். சோழர்கள் ஆட்சியினால் தமிழகம் அடைந்த நன்மை சொல்லுந்தரத்தன்று. அது அரசியல் அமைப்பிலே பிற நாட்டாரோடு செய்த வணிகத்திலே, வீரத்திலே, கலைவளர்ச்சியிலே, பிறவற்றிலே தன்னி கரற்று விளங்கிய காலம், சோழர் காலமேயாகும். மண்ணாலும் செங்கற்களாலும் அமைந்திருந்த கோவில்களைக் கருங்கற்கோவில்களாகச் செய்த பெருமை சோழர்களையே சாரும். இறைவன் உறையும் கோவிலைக் கலைகள் உறையுங் கோவிலாகச் சிற்பம், சித்திரம், ஆகியவையையே செய்த பெருமையுஞ் சோழர்களையே சாரும். தோன்றிய சைவ, வைணவ சமயங்களை எஞ்ஞான்றும் நிலை நிறுத்துவார் போன்று சிவன் கோவிலும், திருமால் கோவிலும் அவர்களால் நாடு முழுவதும் கட்டுவிக்கப்பட்டன. நாள் விழாவும், ஆண்டு விழாவும் சிறப்பாக நடைபெற அவர்கள் கோவில்களுக்கு நிலதானமுஞ் செய்தனர். சுருங்கச் சொல்வதானால், சைவ வைணவ சமயங்கள் இந்நாட்டில் நிலைத்திருக்க நிலையான வழிகோலியவர்கள் சோழர்களே என்று கூறலாம்.

சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும் கோவில்கள் எடுத்ததோடு மட்டுமின்றிச் சைவ வைணவ சமயங்களின் நூல்களையும் அவர்கள் போற்றி ஆதரித்தார்கள். மறைந்து அழிந்துபட்ட தேவார ஏடுகளைக் கண்டெடுத்தவர் யார்? திருமுறைகண்ட சோழதேவரிலிருந்து குலோத்தங்க சோழன் வரையில் வாழ்ந்த சோழமன்னர்கள் சமயங்கட்குச் செய்த தொண்டுகளை எவ்வாறு எடுத்துரைக்க இயலும்?

பொன்னோடு வேய்ந்து - சிறற்றம்பலத்தைப் பொன்னம்பலமாக்கிய பெருமை யாரைச் சாரும்? முன்னும் பின்னும் இல்லாதவகையில் தஞ்சையிலும், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் இறைவனுக்குக் கோவில் களெடுத்த பெருமை இராசராசனையும், அவன் மகன் இராசேந்திரனையும்மன்றோ சாரும்! அரசர்கள் மட்டுமல்ல; அரசிகளும் இப்பணியிற் சிறந்திருந்தார்களென்பது அறிந்து மகிழ்தற்குரியதொன்றாம். குந்தவை போன்றவர்கள் கோவிலுக்கு அளித்த நந்தா விளக்குகள் எத்தனை? அளித்த அணிவகைகளின் மதிப்பு என்ன? எனவே சோழர்கள் குடும்பமே சமயங்களை வளர்த்த குடும்பமாகக் காட்சியளிப்பதையறியலாம். தேவாரங்களைப் பரப்புவதற்குச் சோழர்கள் செய்த தொண்டு சொல்லுந்தரமன்று. தேவாரப் பண்களிலே சிலவற்றைப் பற்றியாவது நாம் இன்று அறிந்து கொள்கின்றோமென்றால் ஓதுவார்கள் சிலராவது இங்குமங்குமாகக் காணப்படுகின்றார்களென்றால் அவையனைத்திற்கும் காரணமாகவிருந்தவர்கள் சோழர்களே என்பதை நாமுணர வேண்டும்.

தஞ்சைப் பெரியகோவிலைக் கட்டிய சோழப் பேரரசன் இராசராசனேயாவன். அவன் சைவத்திடத்தும், தமிழிடத்தும் நிறைந்த அன்புடையவன். அவன் தஞ்சைக் கோவிலுக்கேயன்றி மற்றைய கோவில்களுக்கும் அளித்த நிலதானங்கள் அளவில், தஞ்சைப் பெரியகோவிலிலே

நாள்தோறும் திருப்பதிகம் விண்ணப்பஞ் செய்ய நாற்பத் தொன்பதினமரை நியமித்திருந்தான். அதன் பொருட்டு அவர்களுக்கு நிலதானமும் வழங்கியிருந்தான். இச்செய்தி இராசராசனுடைய கல்வெட்டுக்களிலிருந்து நாமறியக் கிடக்கின்றது.

இராசராசன் மட்டுமன்று அவன் மகன் இராசேந்திர சோழனும் இம்முறையையே மேற்கொண்டு தேவாரப்பண்களை வளர்த்தான். அவனால் கட்டப்பட்ட கோவில் தஞ்சைப் பெரியகோவிலையொத்த கங்கை கொண்ட சோழீச்சரமாகும். அதன்கண் நாள்தோறும் தேவாரம் ஒதப்பட்டு வந்தது. தேவாரம் ஒதுவார் இருந்து பாட மண்டபம் ஒன்று கோவிலினுள் அமைத்திருந்தான். அது தேவார மண்டபம் என வழங்கப்பட்டது.

இராசேந்திரனுடைய கல்வெட்டு ஒன்றால் இச்செய்தி அறியப்படுகின்றது. இவர்களின் பின்வந்த சோழர்களும் இம்முறையிலேயே கோவில்களிலே தேவாரம் ஒதப்பட வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள்.

குலோத்துங்க சோழன் பெரிய புராணம் பாடக் காரணமாகவிருந்த பேரரசன். அவனுடைய தேவியர்களில் ஒருவர் 'ஏழ்சை வல்லி' யென்னும் பட்டப்பெயரை யுடையவர். குலோத்துங்க சோழன் இசையிடத்துக்

கொண்டிருந்த பேரன்பால் "ஏழ்சை வல்லி" என்னும் இசைவிருது பெற்ற மங்கையை மணந்து வாழ்ந்தான் என்று கூறுவர்.

இங்ஙனம் சோழர்கள் இன்னிசை பரவச் செய்த தொண்டுகள் எண்ணில. எனவே சோழர்களை, சமயங்களையும் இசையையும் வளர்த்த பேரரசர்கள் எனலாம்.

ஆகவே, இடைக்காலத்தில் தோன்றியது தெய்வீக இசையே என்பதும், அதனை நாட்டில் நிலைபெறச் செய்தவர்கள் சோழர்களே என்பதும் இதுகாறும் கூறியவற்றாற் பெறப்படும். அத்தகைய தெய்வீக இன்னிசையை, தேவாரப்பண்களை, திருமுறைகளை வளர்க்க அனைவரும் தங்களால் ஆன தொண்டுகளைச் செய்ய வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். "வாழ்க தெய்வீக இசை"

நன்றி

திருவாணைக்காவல் அருள்மிகு ஐம்புகேஸ்வரர்
ஆலய மகாகும்பாபிஷேக மலர் 1970

உ

திருப்புகழ்

பக்தியால் யானுனைப்
பற்றியே மாதிருப்
முத்தனா மாறெனைப்
முத்தியே சேர்வதற்
உத்தமா தானசற்
ஒப்பிலா மாமணிக்
வித்தகா ஞானசத்
வெற்றிவே லாயுதப்

பலகாலும்
புகழ்பாடி
பெருவாழ்வின்
கருள்வாயே
குணர்நேயா
கிரிவாசா
தினிபாதா
பெருமாளே.

திருமுறைகளில் இலக்கிய வளம்

டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன் எம்.ஏ.எம்.லிட்.பிஎச்.டி
(தமிழ்ப் பேராசிரியர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்)

தோற்றுவாம்

ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம், இசை, நாட்டியம், நாடகம் என்பன மக்களுக்கு இனிமையைப் பயக்கும் கலைகளாகும். இவற்றுள் இலக்கியம் என்பது மக்களின் பல்வேறு குறிக்கோள்களாகிய இலக்கினைக் கருத்திற் கொண்டு அறிஞரால் இயற்றப்படுவது ஆதலால் இலக்கியம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. இலக்கினை உடையது இலக்கியமாகும்.

இலக்கிய வகை

அறிஞர் இலக்கியத்தை உரைநடையாகவும் செய்யுள் நடையாகவும் இயற்றி வருகின்றனர். ஆனால் உரைநடை இலக்கியத்தைக் காட்டிலும் செய்யுள் நடையாக இயற்றப்படும் இலக்கியமே சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகின்றது.

இலக்கியங்கள் நாடக வழக்கென்னும் புனைந்துரை, உலகியல் வழக்கென்னும் இயல்புரை என்னும் இவற்றை, இரண்டு கால்களாகக் கொண்டு இயங்குகின்றன. நாடக வழக்கென்னும் புனைந்துரைக்குக் கற்பனை என்றும் பெயர் உண்டு.

இலக்கியங்கட்கு இன்றியமையாததாய் வேண்டப் படுவது பொருட்பொலிவாகும். எடுத்துக்கொண்ட பொருளை ஆற்றல் வாய்ந்த நால்வகைச் சொல்லுள் அமைத்து, மோனை முதலான தொடையும் சினை முதலான தொடை விகற்பங்களும் சிறப்பாய் அமைய, தன்மை உருவகம் உவமை முதலான அணிகள் அமைந்து அழகு செய்ய, பல்வேறு ஓசைப்பொலிவு தோன்ற, உணர்வர்கட்கு அமிழ்தம் போல் இனிய சுவையைத் தருவது இனிய செய்யுளாகும்.

'பொருளின் பொலிவும் சொல்லின் திறனும் தொடையும் தொடையின் விகற்பமும் துணை உருவகம் முதலாம் அலங்காரங்களை உட்கொண் டோசைப் பொலிவுடைத் தாகி உய்த்துணர் வோர்தம் உள்ளங்கட்கு மாக்கடல் அமிழ்தெனப் பாடுவது மதுரகவி' என்று கூறுகின்றது பிங்கல நிகண்டு

இலக்கியம் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அங்கு வாழும் மக்களின் தன்மைக்குத் தகுந்தாற்போல் பலவகைத் தன்மையுடையனவாக அமைந்துவருகின்றது. அதுபோல் காலத்துக்குக் காலம் இலக்கியம் பல்வேறு மாற்றம் பெற்று வளர்ந்து வருகின்றது. வரலாற்றறிஞர் இடத்தாலும் காலத்தாலும் இலக்கியத்தைப் பாகுபடுத்தி வழங்குகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, மேலைநாட்டு இலக்கியங்

களின் தன்மை வேறு, நம் நாட்டு இலக்கியங்களின் தன்மை வேறு, அதுபோல, முற்கால இலக்கியத்தின் தன்மை வேறு, இக்கால இலக்கியத்தின் தன்மை வேறு,

தமிழ் நாட்டிலே மிகப் பழைய காலத்தில் தோன்றியவை வாய்மொழி இலக்கியமாகும். அவை அகப்பொருள் பற்றியும் புறப்பொருள் பற்றியும் தோன்றியிருக்கலாம். அவற்றுள் வேலன் முதலியோர் வெறியாடும் பொழுது கடவுள் மேல் பாடிய இலக்கியம் முதலாயின பழைய காலத்துத் தெய்வ இலக்கியமாகும். சங்க இலக்கிய காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்து என்ற தலைப்பில் சில தெய்வ இலக்கியங்கள் தோன்றின. சங்க காலத்திற்குப் பின் மிகுதியான தெய்வ இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் தலை சிறந்தன சைவ, வைணவ தெய்வ இலக்கியமாகும்.

திருமுறைகள்

சைவ தெய்வ இலக்கியங்களில் மிகப்பழமை யானவை காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய பாடல்களும், திருமூலர் பாடிய திருமந்திரமாலையும், சமய குரவர்கள் பாடிய பாடல்களுமாகும். இவற்றையெல்லாம் "திருமுறை" என்ற பெயரால் சைவப் பெருமக்கள் பகுத்து முறைப்படுத்தி வழங்கி வந்தனர்.

திருமுறை என்ற பெயர்

"திருமுறை" என்ற பெயர், திருமுறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பிக்கும் பல நூற்றாண்டுக்காலம் முன்பிருந்த திருமூலர் திருமந்திரத்தில் வந்துள்ளது.

'ஏடங்கை நங்கை இறையெங்கள் முக்கண்ணி
வேடம் படிகம் விரும்பும்வெண் டாமரை
பாடும் திருமுறை பார்ப்பதி பாதங்கள்
சூடுமின் சென்னிவாய்த் தோத்திரம் சொல்லுமே'
(1067)

மேற்கூறிய பாடல் திருமந்திரத்தில் நான்காம் தந்திரத்தில் "சத்திபேதம்-திரிபுரைச் சக்கரம்" என்ற தலைப்பில் வந்துள்ளது.

திருபுரை என்ற சக்தி அந்தரி, சுந்தரி, நாரணி, பரிவரணி, ஈசி, மனோன்மணி, என்னும் பல பெயர் களுடையவள் என்றும் (1048), அவள் பொன்னிறம் செந்நிறம் வெண்ணிறம் என்னும் மூன்று நிறமுடைய வளாயிருந்து கல்வியையும் போகத்தையும் முத்தியையும் தருகிறாள் என்றும் (1047), அவள் அங்கையில் ஏட்டினை உடையவளாய் மூன்று விழியையுடைய வளாய் விளங்குகிறாள். படிகம் போன்ற வெண்ணிறம் உடையவள். அவள் விரும்பி அமர்வது வெண்டாமரை

மலர். அவள் பார்ப்பதி என்னும் பெயருடையவளா யிருந்து திருமுறையைப் பாடிக் கொண்டுள்ளாள். அத்தகைய திரிபுரையின் திருவடியைச் சென்னியிலே சூடுமின், அவளைத் தோத்திரம் செய்யுங்கள் (1067) என்று திருமுலர் உலக மக்களைத் திரிபுரையிடம் ஆற்றுப்படுத்துகிறார். இங்கே திரிபுரையால் பாடப்படும் திருமுறை உயர்ந்த அறிவு நூலாக இருத்தல் வேண்டும்.

திருமுறை என்ற சொல்லின் பொருள்

இனித் திருமுறை என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்வோம். "திருவென்ப மேலை செல்வம் சிறப்பொடு முப்பேர் செப்பு" என்ற சூடாமணி நிகண்டின்படித் "திரு" என்னும் சொல் "இலக்குமி" "செல்வம்" என்னும் பெயர்ப்பொருளிலும், "சிறப்பு" என்னும் பண்புப் பொருளிலும் வரும். திருமுறை என்ற சொல்லில் வந்துள்ள திரு என்னும் சொல், இலக்குமி என்னும் பொருளில் வரவில்லை. செல்வம் சிறப்பு என்ற இரண்டு பொருளில் வந்ததாகவே அதனைக் கொள்ள வேண்டும். எனவே: செல்வத்தைத் தரும்முறை. சிறந்த தன்மையுடைய முறை என்ற இரண்டு பொருளில் திருமுறை என்னும் சொல் வந்துள்ளதாகக் கருதவேண்டும்.

"முறை" என்ற சொற்கு "முறையென்ப கோசமே ஊழ் முறைமை இம் முப்பேர் என்ப" என்ற சூடாமணி நிகண்டின்படி கோசம் (புத்தகம்) என்றும், ஊழ் என்றும் முறைமை என்றும் மூன்று பொருள் உள்ளன. இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு "திருமுறை" என்ற சொற்குப் பொருள் உணர முற்படுவோம்.

முறை என்பது இங்கே கோசம் அல்லது புத்தகம் நூல் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. திரு என்பதைச் சிறப்பு என்று பொருள் கொள்ளின் சிறந்த கோசம், சிறந்தபுத்தகம், சிறந்தநூல், என்று பொருள் படும்.

திரு என்ற சொல்லிற்குச் செல்வம் என்று பொருள் கொள்ளின், செல்வத்தை உணர்த்தும் நூல் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

சைவ சமயத்தவர் பதி, பசு, பாசம், என்று முப்பொருளைக் கூறுவர். அம்முப்பொருளில் சிவமாகிய பொருள் சிறந்ததாகலின் சிவமாகிய திருவை உணர்த்தும் நூலினைத் திருமுறை என்று சைவப் பெருமக்கள் வழங் கலாயினர்.

மாணிக்கவாசகர் "சிவமே பெருந்திரு எய்திற்றிலேன்" என்று கூறுதலைக்காண்க. தொண்டர் பெற்றுள்ள சிவமாகிய செல்வத்தைக் "கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திரு" என்று சேக்கிழார் கூறுவர். இறுதியும் தோற்றமும் இல்லாதவன் இறைவன். ஆதலின் அதனைக் "கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திரு" என்று கூறுதல் பொருந்து மாணுணரலாம். எனவே சிவமாகிய செம்பொருளைப்பற்றிப் பேசும் இலக்கியம் திருமுறையாயிற்று.

திருமுறை என்ற இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் திரு என்னும் சிவமே

பழைய திருமுறையாசிரியரெல்லாம் சிவபெருமான் ஒருவரைப் பாடுதலாகிய ஒரு நெறியிலேயே இயங்கியுள்ளனர். தேவாரம், திருவாசகம், என்னும் பழைய திருமுறைகளில் சிவபெருமானைத் தவிர்த்து வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் பாடிய பாடல்களைப் பார்க்க முடியாது. எனவே, சிவம் என்னும் திருவைப்பாடு பொருளாக உடையது திருமுறையாயிற்று. "செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே" என்ற திருமுறைப் பாடலின்படி இறைவன் திருவடியை வணங்கும் நெறியாகிய செல்வத்தைக் கூறுவதும் திருமுறையின் உட்கிடையாகும்.

எனவே, திருமுறையிலக்கியத்தின் இலக்கு சிவம் என்னும் செம்பொருளைக் கூறுதலும் வழிபாட்டு நெறியைக் கூறுதலுமாகும். எனவே நாம் திருமுறையின் பதியாகிய சிவத்தைப்பற்றியும் அச்சிவத்தை அடையும் நெறிகளைப் பற்றியும் அந்நெறி நின்ற அடியவர்தம் சிறப்புப்பற்றியும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பதி இயல்பு

மேற்கூறிய நான்கு பகுப்பினைப் பொருளாகக் கொண்டு திருமுறைகளில் உள்ள கருத்துக்களைத் திரட்டினால் ஒவ்வொன்றும் மிகப் பெரியதாக விரியும் ஆதலால் அவற்றுள் சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிடுவோம். இறைவன் ஒருவனே, அவன் அருவடிவினன், உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு அவற்றிற்கு அருள்செய்ய அவன் பல்வடிவை உடையவனாகிறான் என்பது சைவசமய உண்மைக் கருத்து. இக்கருத்தினை உடைய திருமுறை பாடற் கருத்தினைக் கீழே காண்க.

01. இறைவனை 'ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்' என்பர் ஞானசம்பந்தர்.
02. அப்பர், 'மல்லை ஞாலத்து வாழும் உயிர்க்கெலாம் எல்லையான பிரானார்' என்பர்.
03. ஞானசம்பந்தர். 'ஈறாய்முதல் ஒன்றாய்இரு பெண்ஆண் குணம் மூன்றாய் மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம்அவை ஐந்தாய் ஆறார்கவை ஏழோசையோ டெட்டுத்திசைதானாய் வேறாய்உடன் ஆனான் இடம் வீழிப்பிழலையே'

என்னும் பாட்டில் உலகத்திற்கு அழிவும் தோற்றமும் செய்யும் ஒருவனாய், ஆண் பெண் என்னும் இரு வடிவினனாய் சாத்துவிகம், முதலிய மூன்று குணத்தனாய் நான்மறையாய் ஐம்பூதமாய் ஆறுசுவையாய் ஏழோசையாய் (ஏழ் பண்) எட்டுத் திசைதான் ஆய் இவற்றின் வேறாய் இவற்றின் உடனாகி நிற்பான் இறைவன் என்று அவனுடைய மூவகை நிலையினைக் கூறியுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகரும்

"பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர் விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக் கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான்"

(திருவெம்பாவை -18)

என்பர்

பதியை அடையும் நெறி

பதியாகிய இறைவனை அடைவதற்கு நான்கு நெறிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம்.

திருநாவுக்கரசர்.

'தொண்டராகித் தொழுது பணிமினே
பண்டை வல்வினைப் பற்றற வேண்டுவீர்'

'தொண்டு பாடியும் தூமலர் தூவியும்
இண்டை கட்டி இணையடி ஏத்தியும்
பண்ட ரங்கர் பராய்த்துறைப் பாங்கரைக்
கண்டு கொண்டடி யேறும்புத்து போவனே'

'அல்ல ரமகனும் பூதங்கள் ஆட்டினும்
பல்ல வாறு சிவாய நமவென்று
நல்லம் மேவிய நாதன் அடிதொழ
வெல்ல வந்த வினைப்பகை வீடுமே'

பொறியு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை
நெறியு தேத்து நினைந்தவர் சிந்தையுள்
அறிப்பு றும்மமு தாயவன் ஏகம்பம்
குறிப்பி னாற்சென்று கூடித் தொழுதுமே'

'அற்றுப் பற்றினின்று யாரையும் இல்லவர்க்
குற்ற நற்றுணை யாவான்'

அந்நெறி நின்ற அடியவர்தம் சிறப்பு திருநாவுக்கரசர்

"அங்கமெல்லாம் குறைந்தொழுது தொழுநோய
ராய் ஆவரித்துத் தின்றுமூலும் புலையரேனும், கங்கை
வார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகில் அவர்கண்டீர் நாம்
வணங்கும் கடவுளாரே."

சேக்கிழார்

'பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்
பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்
ஒருமையால் உலகை வெல்வார்
ஊனமேல் ஒன்றும் கில்லார்
அருமையாம் நிலையில் நின்றார்
அன்பினால் கின்பம் ஆள்வார்
கிருமையும் கடந்து நின்றார்
கிவரைந் அடைவாய் என்று'

(பெரிய புராணம் தடுத்தாற் - 196)

பிற்பொருள்

திருமுறையுள் முதல் மூன்று திருமுறை
திருஞான சம்பந்தர் பாடியவையாகும். அம்முன்றில்
முதல் திருமுறையுள் முதல் பதிகத்தில் முதற்பாட்டாய்ச்
சிறந்து விளங்குவது "தோடுடைய செவியன்" என்ற
பாடலாகும். இப்பாடல் சீர்காழிப்பதியில் பிரம தீர்த்தக்

கரையில் இறைவன் திருவருளால் ஞானப்பால் உண்ட
ஞானசம் பந்தர் இறைவனைச் சுட்டிப் பாடிய
முதற்பாட்டாகும். தோடுடைய செவியனாய் விடையை
ஊர்ந்து தூய வெண்மதியைச் சூடிக்கொண்டு காடுடைய
கடலைப் பொடியைப் பூசினவனாய் இறைவன் என்முன்
வந்து அருள் செய்தான். அக்காட்சி என் உள்ளத்தினைக்
கவர்ந்துவிட்டது என்று அவர் கூறுகின்றார். முதல் முதல்
ஞானசம்பந்தப்பெருமான் கண்ட இறைக்காட்சியில் முதலில்
தோன்றியது தோடாகும். சிவன் என்னும் ஆண் கூறும்,
சக்தி என்னும் பெண் கூறும், கலந்து ஒன்றான இறைவன்
திருவுருவில் அருட்சக்தியின் பகுதியாகிய இடப்பாகத்தில்
விளங்குவது தோடாகும். முதற்கண் தோட்டினையும்
அதனை அணிந்த சக்தியையும் இறைவனுக்கு
உடைமைப் பொருளாக்கி, இரண்டாவது விடையாகிய
ஊர்தியையும், மூன்றாவது தூயவெண்மதியையும்,
நான்காவது கடலைப் பொடியையும் உடமையாக்கி,
உடையவனாய் இறைவனைச் சிறப்பித்து அவ்வுடைய
வனாகிய இவன் உள்ளங்கவர் கள்வனாயுள்ளான் என்று
கூறியுள்ளார்

வடமொழியில் உள்ள ஸ்ரீருத்திரம் என்னும்
சாமவேதப் பகுதியானது சிவபெருமானைப் பல
வடிவினனாகக் கூறி வணங்குகின்றது. அவ்வணக்கத்
தில் ஒன்று "தஸ்கராய நம்" தஸ்கராணம் பதயே
நம்" என்னும் பகுதியாகும். "கள்வனுக்கு வணக்கம்
கள்வர் தலைவனுக்கு வணக்கம்" என்பது அப்பகுதியின்
பொருள். இறைவன் கள்வனாகவும் கள்வர் தம்
தலைவனாகவும் விளங்குகின்றான் என்பது அப்பகுதி
யின் கருத்தாகும். அவ்வேதப் பகுதிக்கு விளக்கவுரையாக
ஞானசம்பந்தர் "என் உள்ளத்தைக் கவரும் கள்வனாக
இறைவன் உள்ளான்" என்று கூறுகிறார்.

உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பொருளில்

ஞானசம்பந்தர் சிறு குழந்தை. அவருக்கு
இறைவன் திருமேனியில் விளங்கி அவர் தம்
உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பொருள் தோடும் பிறையும்
திருநீற்றுப்பூச்சும் ஆகும். அவற்றுள் நடுநாயகமாயிருப்பது
பிறை. இப்பிறையாகிய திங்களை முதல் திருமுறை
தொடக்கத்தே "தூ வெண்மதிசூடி" என்று குறிப்பிட்டார்.
இவர் பாடிய இரண்டாம் திருமுறை முதற்பாட்டிலும்
இறைவனை நோக்கி, "நீ இளைய இனிய பிறையினைக்
கொடிய பாம்புடன் சடையில் வைத்திருக்கின்றாயே!
அதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வினாவுகிறார்

'..... பூந்தராய்

துன்னி நல்லிமை யோர்முடி தோய்கழ லீர்சொலீர்
மின்னு செஞ்சடை யிற்பிறை பாம்புடன் வைத்ததே'

என்பது அப்பாட்டு. இன்னும் அவர் பாடிய மூன்றாம்
திருமுறை முதற்பாட்டிலும் "திங்கள் சூடிய இறைவனே
எம் தொல்வினை சுருங்குமாறு அருள்செய்க" என்று
கூறுகிறார். "பல்சடைப்பணி கால்கதிர் வெண்டிங்கள்
சூடினாய் அருளாய் சுருங்க எம் தொல்வினையே"
என்பது அப்பாட்டு.

எனவே அவர் முதல் திருமுறைத் தொடக்கத்தில் தூய வெண்மதியைச் சூடி உள்ளங்கவர் கள்வன் என்று கூறுதலையும், இரண்டாந் திருமுறைத் தொடக்கத்தே, “பூந்தராய் ஈசனே! இனிய பிறையை இன்னாமை செய்யும் பாம்புடன் வைத்த கருத்தென்ன?” என்று வினாவுவதும், மூன்றாம் திருமுறைத் தொடக்கத்தே “வெண்டிங்கள் சூடினாய்! எம் தொல்வினை சுருங்க அருளாய்” என்று வேண்டுவதும் ஒப்பு நோக்கிப் படித்து இன்புறத் தக்கதாம்.

இறைவனை வடமொழிவாணர் சந்திரசேகரன், சோமசேகரன், என்று கூறுவர். தமிழறிஞர் பிறை சூடி முதலான பெயரார் கூறுவர். இறைவனை வழிபடுகின்ற தொண்டர்கட்கெல்லாம் அவன் திங்களைச் சூடியிருப்பது பற்றிப் பல்வேறு புனைந்துரை (கற்பனை) நினைவில் தோன்றுகின்றன. அவர்தம் நினைவுகளிற் சில கூறுவோம்.

அருங்கலம்

அருங்கலம் என்பது பொன்னும் மணியும் கொண்டு இயற்றப்படுவதாகும். “அருங்கலம் உலகின் மிக்க அரசர்க்கே உரிய” (கல்யாண-184) என்று சூளாமணி கூறுகின்றது. இதனால் அருங்கலத்தின் சிறப்பினை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இறைவன் திங்களைத் தலையிற் சூடியுள்ளான். அதனால் உலகத்தவர் இறைவன் தலைக்குத் திங்கள் அணிகலனாக அமைந்துள்ளது என்று கருதுவர். ஆனால் அப்பர் சுவாமிகள் திங்கள் இறைவன் முடிக்கு அணிகலனாக இல்லை. திங்களுக்கு இறைவன் முடியே அருங்கலம் என்னும் அணியாக உள்ளது என்று கூறுகிறார். “திங்களுக்கு அருங்கலம் திகழும் நீண்முடி” என்பது அவர் பாட்டு.

திங்கள் மின்னல்

இறைவன் மார்பில் அரவினை அணிந்துள்ளான். அந்த அரவு இறைவன் தலையில் அணிந்துள்ள திங்களை மின்னல் என்று கருதி அடங்கியிருந்ததாம்.

‘பாகத்தின் நிமிர்தல் செய்யாத் திங்களைப் பிறையென் றஞ்சி

ஆகத்திற் கிடந்த நாகம் அடங்கும் ஐயாறனார்க்கே’ என்பது அவர் பாடல்

மதியிலா அரவின் ஐயம்

இறைவன் வெண்மை நிறமுடைய திங்களைச் சூடியுள்ளான். மார்பிடத்தே திருமாலாகிய பன்றியின் வெண்மை நிறமுடைய பல்லினையும் அணிந்துள்ளான். இறைவன் அணிந்துள்ள மதியில்லாத அரவு திங்களையும் எயிற்றினையும் பார்த்து எது திங்கள் என்று துணியாமல் ஐய உணர்வுடன் உள்ளது. காரைக்கால் அம்மையார் தாம் பாடியுள்ள அற்புதத் திருவந்தாதியில்

‘திருமார்பில் ஏனச் செழுமருப்பைப் பார்க்கும் பெருமான் பிறைக்கொழுந்தை நோக்கும் - ஒருநாள் இதுமதியென் றொன்றாக இன்றளவும் தோரா அதுமதியென் றில்லா அரவு’ (48)

என்று பாடியுள்ளார்.

அரவும் மதியும் விளையாடுதல்

ஞானசம்பந்தர் ஒரு பாடலில் இறைவன் திரு முடியில் அரவும் மதியும் விளையாடுவதாகப் பாடுகிறார்.

‘துன்னார் புரமும் பிரமன் சிரமும் துணிசெய்ய மின்னார் சடைமேல் அரவும் மதியும் விளையாட’ என்பது அப்பாடல்

திருஞானசம்பந்தரும் இயற்கைப் புனைவும்.

திருமுறையில் வந்துள்ள பல புலவர்களின் பாடல் களெல்லாம் ஒரே தன்மை உடையனவல்ல. ஒவ்வொரு வருடைய பாட்டும் ஒவ்வொரு தன்மை உடையதாய் இருக்கிறது. திருஞானசம்பந்தருடைய பாடல்களில் அரிய பெரிய சமயக்கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டாலும் அவருடைய பாடல்களில் சிறப்பாகக் கருதத் தக்கது இயற்கைப் புனைந்துரை ஆகும். எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

முதல் திருமுறையில் கீழைத் திருக்காட்டுப் பள்ளியைப் பற்றி அவர் பாடும் பதிகத்தில் “வயல் அருகே புனல் பாய்கின்றது, அப்புனலிலிருந்து செங்கயல் பாய்கின்றது, அவ்வயலிடத்தே சில மலர்கள் கைபோல் தேனுடன் மலர்ந்துள்ளன. அம்மலர்த்தேன் கையருகே வாழைகள் கனி ஈன்றுள்ளன! அந்த மலர் மணமும் கனிமணமும் கமழ்கின்ற காட்டுப்பள்ளி” என்று பாடுகின்றார்.

“செய்யரு கேபுனல் பாயவோங்கிச் செங்கயல் பாயச் சில மலர்த்தேன் கையரு கேகனி வாழையீன்று கானலெல் லாங்கமழ் காட்டுப் பள்ளி” என்பது அப்பாடலாகும்.

முதல் திருமுறையில் திருநள்ளாற்றையும், திருவாலவாயையும் சேர்த்துப்பாடும் பதிகத்தில் “நள்ளாற்றுப் பெருமானைப் பூசிப்பவர் பூசிக்கின்றார். அவர் பூசிக்கும் பூவில் நறுமணம் கமழ்கின்றது. அபிடேகம் செய்யும் புனலில் தூய்மையாகிய பொலிவு விளங்குகின்றது. திருமேனியிற் சாத்தும் சந்தனம் புதுவிரைச் சாந்தாய் இனிய மணத்தை வீசுகின்றது. பூசிப்பவர் தம் நாவில் இனிய பாடல்கள் எழுகின்றன.” என நள்ளாற்றுப் பெருமான் பூசைக் காட்சியை ஞானசம்பந்தர் பாடுகின்றார்.

“பூவினில் வாசம் புனலில் பொற்பு புதுவிரைச் சாந்தின்இன் நாற்றத்தோடு நாவினிற் பாடல்அறா நள்ளாறுடைய நம்பெருமான்” என்பது அவர்தம் பாடலாகும்.

அவர் முதல் திருமுறையில் சீர்காழியைப் பற்றிப் பாடிய பதிகத்தில் “கடல் அலைகள் சங்கினைக் கொண்டு வந்து கடலுக்கு வெளியே எறிகின்றன. எறியப்பட்ட அச்சங்கு, பக்கத்திலே மருதநில வயலில் செந்நெற் காட்டுக்குள் புகுந்து முத்தினை ஈனுகின்றது.” என்று பாடுகின்றார்.

'மாடே ஓதம் எறிய வயற்செந்நெல்
காடே றிச்சங் கீனும் காழியார்' என்பது அப்பாடலாகும்.

அவர் சண்பை நகரைப் பற்றிய மற்றொரு பாடலில்
"மீனை உண்பவரும் கப்பலில் ஏறிச் செல்பவருமாகிய
பரதவர் வாழும் மனையின் கண் நுனிமூக்குச் சங்கம்
சென்று முத்தினை ஈனுதற்கு இடமாகியசண்பை நகரார்"
என்று பாடுகின்றார்

'..... மீனாரும்
வங்கம் மேவு கடல்வாழ் பரதர் மனைக்கே நுனிமூக்கின்
சங்கம் ஏறி முத்தம் ஈனும் சண்பை நகராரே' என்பது
அப்பாடலாகும்.

கோயில்களில் இசை

மக்களிடத்தில் கடவுள் பக்தியை இசை -
நாட்டியங்களால் முற்காலத்து மக்கள் உண்டாக்கி
வந்தனர். திருக்கோவில்களில் இறைவனைப் பூசிக்கும்
பொழுது மந்திரஇசை, வீணைஇசை, வேதஅத்தியயனம்,
சாஸ்திரப்பாடல் முதலியன செய்வித்தல் வேண்டும்
என்றும், இவற்றின் பின் கௌடமொழி முதலானவற்றில்
இசையைத் தூபம் காட்டும் வரையிலும் அதற்கு மேல்
தமிழ் மொழிக்கு உறுப்பாகிய இசையை நடனத்தோடு
செய்வித்தல் வேண்டும் என்றும், அதன் பின் பிழையில்லா
மல் சமஸ்கிருத மொழியிற் பாடப்படும் இசையையாவது
அல்லது பதினெண் மொழிகளுடைய இசையையாவது
பாடவேண்டும் என்றும் காமிகாகமம் அர்ச்சனவிதிப் படலம்
கூறுகின்றது. இதனைப்போலத் திருக்கோவில் களில்
தமிழ்ப்பாடல்களும் வெவ்வேறு திசைமொழிப் பாடல்களும்
பாடப்படுவதை ஞானசம்பந்தர் கூறுகின்றார்.

'ஊறுபொரு எரிற்றமிழ் இயற்கிளவி தேருமட
மாதருடனார்
வேறுதிசை யாடவர்கள் கூறஇசை தேருமெழில்
வேதவனமே' (3-78-4)

'தென்சொல் விஞ்சமர் வடசொல் திசைமொழி
நரம்பெடுத்து, துஞ்ச நெஞ்சினார் நீங்கத்
தொழுதெழு தொல்புக லூரில்' (3-71-1)
என்பவை அப்பாடலாகும்.

இறைவன் பாடும் இடத்தில் நீங்காது எழுந்தருளி
யிருப்பார் என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுகின்றார்.

'தமிழின் நீர்மை பேசித் தாளம் வீணை பண்ணி நல்ல
முழவம்மொந்தை மல்குபாடல் செய்கையிட மோவார்'
என்பது அப்பாடலாகும்.

பாடும் தொண்டின் சிறப்பு

திருக்கோவில்களில் செய்யப்படும் திருவலகிடுதல்
(விளக்குதல்), மெழுகுதல், மலர்தொடுத்தல், திருவிளக்
கிடுதல், என்னும் தொண்டுகள் ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்தது

என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்தது இறைவனைக்
குறித்துப் பாடுதலாகும் என்றும் அப்பர் சுவாமிகள்
கூறுகின்றார்.

'விளக்கினார் பெற்ற இடம் மெழுக்கினார் பதிற்றி யாகும்
துளக்கிநன் மலர்தொடுத்தால் துயவின்னேற லாகும்
விளக்கிடார் பேறு சொல்லீன் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்
அளப்பில் கீதம் சொன்னார்க் கடிக்கர்தாம் அருளு
மாறே'
என்பது அப்பாடலாகும்.

பதினோராம் திருமுறையில் கபிலதேவ நாயனார்
தாம் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதிபுள் (100) "நூறு
ஆவின் பாலை இறைவன் திருமுடிக்கு ஆட்டி நூறு
மலரைக் கொண்டு இறைவன் திருப்பெயர்களைக் கூறிக்
கொண்டு அருச்சனை செய்தலைக் காட்டிலும் சிறந்த
தாகும் அச்சிவன் மேல் ஒரு பாடல் பாடி வணங்குவது"
என்பர்.

'நூறான் பயன் ஆட்டி நூறுமலர் சொரிந்து
நூறா நொடிவதனின் மிக்கதே - நூறா
உடையான் பரித்தவெரி உத்தமனை வெள்ளேறு
உடையானைப் பாடலால் ஒன்று' (100) என்பது
அப்பாடலாகும்.

சம்பந்தர் இசையால் தமிழ் வளர்த்தார்

திருஞானசம்பந்தர் தாம் வாழ்ந்திருந்த ஒவ்வொரு
நாளும் இனிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களைப்பாடி
அச்செயலாலேயே தமிழ் மொழியினை வளர்த்து வந்தார்
எனவும், அம்முயற்சிக்கு இறைவனும் உறுதுணை
யாகவிருந்து தாளம் என்னும் இசைக்கருவியைத் தந்து
உதவி அவர் பாடிய பாடல்களுக்கு இரங்கி அருள்
புரிந்தார் என்றும் சுந்தரர் பாடுகின்றார்.

'நாளும் இன்னிசை யாற்றமிழ் பரப்பும் ஞான சம்பந்த
னுக்குலகவர்முன், தாளம் ஈந்தவன் பாடலுக்
கிரங்கும் தன்மை யாளனை' (7-63-8)
என்பது அப்பாடலாகும்.

சமணர், பௌத்தர்

ஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகத்தில் பத்தாவது பாட்டில்
சமண சமயத்தவரையும் பௌத்த சமயத்தவரையும்
பழித்துப் பேசும் செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. திருநாவுக்க
ரசரும் தாம் பாடிய பதிகத்தில் பலவிடத்தில் அவர்களைப்
பழித்துப் பேசுகின்றார். இவர்கள் இவ்வாறு பழித்துப்
பேசுதற்குரிய காரணத்தைச் சேக்கிழார் கீழ்வருமாறு
கூறுகின்றார்.

'வேதக ரணராய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை
நாதனெறி அறிந்தய்யார் தம்மிலே நலங்கொள்ளும்
போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும்
ஏதமே யெனமொழிந்தார் எங்கள் பீரான் சம்பந்தர்'

“அறிவு நூலுக்குக் காரணமாய் விளங்கும் தலைவனுடைய நெறியை அறிந்து உய்யாராய் உயிர்களாகிய தமக்கு மேல் ஒரு தலைவன் உண்டென்பது இல்லை. உயிர்களாகிய தாமே உள்பொருள், தம்முடைய நலம் தீங்கிற்குத் தாமே காரணம் என்று ரைத்து, பௌத்தர் தம்சமயநெறி பழியாக்கும் ஏத முடையதே எனக் கூறினார் எங்கள் பிரான் ஞானசம்பந்தர்” என்பது அவர் தம் கருத்துரையாகும்.

சேக்கிழார் கூறுவதை நன்கு கருதினால் உயிர்களாகிய தாமும் தமக்குமேல் தலைவனாகிய ஒருவனும் உண்டென்றுணர்வது சைவசமய உண்மை நெறி என்றும், தாம் என்னும் உயிர்களே உண்டு. தமக்குமேல் தலைவனாகிய ஒருவன் உண்டு என்பது இல்லை. உயிர்களாகிய தாமே நலத்தைச் செய்து கொள்ளும் என்பது சமண பௌத்த சமய நெறி என்றும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். “பேராற்றலும் பேரறிவும் வாய்ந்த பதிப்பொருளாகிய ஒன்று இவ்வுலகிற்கு முதலாக உள்ளது. அதன் வழி உயிர்களாகிய நாம் இயங்கி உலக இன்பத்தையும் வீடுபேற்றையும் அடைகின்றோம்.” என்னும் உண்மை நெறியைக் கருதி உணராமையால் “போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர் வழி” என்று சேக்கிழார் கூறுவாராயினர்.

அகப்பொருள்

சங்ககாலச் செய்யுட்களில் அகத்துறைப் பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன. திருமுறைக் காலத்திலே அகத்துறைப்பாடல்கள் சுருங்கி வந்துள்ளன. அந்த அகத்துறைப் பாடல்களும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் உயிர்களாகிய தம்மைத் தலைவியாகவும் கற்பனை செய்துகொண்டு பாடும் முறையாக மாறிவிட்டது. தலைவனின் பிரிவாற்றாத தலைவி தன் துயரத்தினைத் தலைவனிடம் கூறுமாறு வண்டு முதலானவற்றை விளித்துக் கூறுவது போல் அமைந்த அகத்துறைப் பாடல்களைத் திருமுறைகளிற் காணலாம்.

யாப்பு

திருமுறையில் ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இயற்றமிழ்ப் பாக்களே இடம் பெற்றுள்ளன. கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, இடம் பெறவில்லை. தரவு கொச்சகம் வந்துள்ளதாக நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். “நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்புபவர்” என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் சிறப்பிக்கப்பட்ட ஞானசம்பந்தர் பாடல்களெல்லாம் இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களாகவே கருதப்படுகின்றன. இப்பாடல்கள் பண்முறையில் பாடப்படுவதால் இவற்றைப் பண்ணத்தி என்று வழங்கலாம்.

‘பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாசிப்
பாட்டின் இயல் பண்ணத் திய்யே’

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் உரையுள் “இளம்பூரணர் பண்ணைத் தோற்றுவித்தலாற் பண்ணத்தி

என்றார். அவையாவன சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாக இசைத்தமிழில் ஓதப்படுவன என்று கூறி,

‘அடிநிமிர் கிளவி ஈரா றாகும்
அடியிகந்து வரினும் கடிவரை யின்றே’

என்னும் நூற்பாவுரையில் பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் முன்றினையும் வைத்து உறழ்ப் பன்னிரண்டாம். அவை ஆசிரியத் தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை, எனவும் ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை, எனவும் ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் எனவும் வரும் என்பர். இவையெல்லாம் திருமுறைப் பாடல்களில் வந்துள்ளன. பிற்காலத்தார் இவற்றைப் பாவினம் என்பர். ஞானசம்பந்தர் பாடலில் வந்துள்ள இருக்குக் குறள் என்னும் பாடல் வகையைப் பிற்காலத்தார் வஞ்சித்துறை என்பர்.

சித்திர கவி

திருஞானசம்பந்தர் பாடலில் மிறைக்கவி என்னும் சித்திரகவி கொஞ்சம் மிகுதியாகவே உள்ளன. மொழிமாற்று, மாலைமாற்று, வழிமொழி, மடக்கு, இயமகம், ஏகபாதம், இருக்குக்குறள், எழுசுற்றிருக்கை ஈரடி, ஈரடிமேல் வைப்பு, நாலடிமேல் வைப்பு, முடுகியலாகிய திருவிராகம், (அராகம் என்றும் வழங்கும்) சக்கரமாற்று, கோமூத்திரி என்ற பாடல் வகைகளைப் பாடி யுள்ளார். பதினோராவ் திருமுறையில் எழுசுற்றிருக்கை வந்துள்ளது. அவர் தாண்டகம் என்னும் பாடலைப் பாடவில்லை. ஆனால் அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பர் சுவாமிகள் தாண்டகத்தை மிகுதியாகப் பாடித் தாண்டகவேந்து என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளார்.

திருவாசக யாப்பு

திருவாசகத்தின் தொடக்கத்தில் கலிவெண்பா இடம் பெற்றுள்ளது. ஆசிரியப்பா, ஆசிரியவிருத்த வகை, கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை, கொச்சகக் கலி, நேரிசை வெண்பா முதலியன இடம் பெற்றுள்ளன. திருச்சாமுல் திருவந்தி முதலிய நாடகப் பாடல்களும் திருவூசல் முதலிய இசைப்பாடல்களும் திருவாசகத்தில் உள்ளன.

திருமூலர் யாப்பு

திருமூலர் யாப்பு ஒரே வகையானது. ஈரசைச்சீர் மிக்கு வரச் சிறுபான்மை முச்சீரும் வரநாற்சீர் கொண்ட அடி நான்கினைப் பெற்று நடக்கும். ஒவ்வொரு அடியிலும் பன்னிரண்டெழுத்தும், பதினொரெழுத்தும் வரும். இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண்டளையும் அவர் பாட்டில் வரும் தளைகளாம்.

சிறப்புத் தன்மைகள்

திருமுறைப் பாடல்கள் மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சேக்கிழார் காலம் வரையில் வாழ்ந்த பல அறிஞரால் பாடப்பெற்றுள்ளன. அவர்தம் தன்மை இடத்தாலும் காலத்தாலும் வேறுபடுமாதலால் ஒவ்வொருவருடைய பாட்டும் ஒவ்வொரு விதமாக அமைந்துள்ளன. ஞானசம்பந்தர் பாடல்களில் வேதம், ஆறங்கம், வேதவேள்வி, முதலானவற்றின் சிறப்பைக் காண முடிகின்றது.

திருநாவுக்கரசர்

'கோலும் புல்லும் ஒருகையிற் கூர்ச்சமும்
தோலும் பூண்டு தயரமுற் றென்பயன்'

'சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்களாள்
கோத்தி ரமும்குல முங்கொண் டென்பயன்'

என்று வைதிகர் நெறியைப் பயனிலை என்று கூறுகின்றார்.

திருமந்திரத்தில் ஆகமக் கூறுகளாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், என்னும் பகுதிகளும் பலவகை மந்திரங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

திருவாசகத்தில் பத்திச் சுவையொன்றே சிறப்பாய் விளங்குகின்றது.

முடிப்புரை

திருமுறையைப் பல நிலைகளில் நின்று சிறிது சிந்தித்தோம். திருமுறை என்றது சைவப் பெருமக்களின் அறிவுக் கருவூலமாய் விளங்குகிறது. அக்கருவூலத்தில் அடங்கியவை விலையற்ற "அழிவற்ற உண்மைப் பொருளாகும். அவை நமக்கு அறிவினையும் பேரின்பத்தையும் தருகின்றன. திருமுறையின் பயன் கடவுள் இன்பமாம் என்பதைக் கூறி அமைகின்றேன்.

(நன்றி : அகில உலக இந்து மாநாடு
சிறப்பு மலர் - 1982)

திருப்புகழ்

மனக்கவலை யேதுமின்றி உனக்கடிமை யேபுரிந்து
வகைக்குமநு நூல் விதங்கள் தவறாதே
வகைப்படி மனோரதங்கள் தொகைப்படியினா விலங்கி
மயக்கமற வேத முங்கொள் பொருள்நாடி
வினைக்குரிய பாதகங்கள் துகைத்து வகையாய் நினைந்து
மிகுத்தபொரு ளாகமங்கள் முறையாலே
வெகுட்சிதனை யேதுரந்து களிப்பினுட னேநடந்து
மிகுக்குமுனை யேவணங்க வரவேணும்
மனத்தில்வரு வோனேஎன்று னடைக்கலம தாகவந்து
மலர்ப்பதம் தேபணிந்த முனிவோர்கள்
வரர்க்குமிமை யோர்களென்பர் தமக்குமன மேயிரங்கி
மருட்டிவரு சூரைவென்ற முனைவேலா
தினைப்புனமு னேநடந்து குறக்கொடியை யேமணந்து
செகத்தைமுழு தாளவந்த பெரியோனே
செழித்தவள மேசிறந்த மலர்ப்பொழில்க ளேநிறைந்த
திருப்பழநி வாழவந்த பெருமாளே

சிவக ஆக வாழ்வியல் பெயர்

பேராசிரியர் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

இந்து மதம் ஒரு வாழ்வியல் நெறி. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதே இந்நெறியின் குறிக்கோள். அவ்வாழ்க்கை மூலம் ஆத்மா அடையும் நிறைவே இதன் பயன். இக்குறிக்கோளையும் பயனையும் எய்துவதற்கு ஆத்மா மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் தோன்றாத துணையாக நின்றருளும் உயர் தனிச்சக்தி என்ற நிலையிலேயே இறை என்ற மெய்ப்பொருள் இந்து மதத்தில் இடம் பெறுகின்றது.

“வாழ்வாங்கு வாழ்தல்” என்றால் ஒருவர் தானும் வாழ்ந்து, ஏனையவர்களையும் வாழவைத்தல் என்பது பொருள். இதற்குத் தடையாக அமையும் பண்பு சுயநலம். “நான் மட்டுமே உலக நலன்களை முழுமையாகத் துய்க்க வேண்டும்” என்ற பேரவா. இது முதலில் உலகியல் அம்சங்களிற் “பற்று” ஆக முளை கொண்டு வளர்ந்து ஈற்றில் “துயர்” என்ற விளைவைத் தருகின்றது. துயரத்திலிருந்து விலகவேண்டும். ஆனால் வாழ்க்கையை விட்டு விலகக்கூடாது. இதற்கு ஒரே வழி பற்றை விடுதல்.

ஒரு பற்றினை விடுவதானால் இன்னொன்றைப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இயற்கை நியதி. துயரத்திற்கு முளையான உலகியற் பற்றை விடுவதற்கு முயலும் ஆத்மாவுக்கு அதற்கு எதிரான இன்னொரு பற்று பேரானந்தமயமான பற்றுதேவைப்படுகிறது. அந்த இன்னொருபற்றே “கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே வடிவமான” இறை. பரம் பொருளான இறை மீது பற்று வைப்பதன் மூலம் உலகியல் துயரங்களிலிருந்து விடுபட்டு மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் என்பது இந்துமத வாழ்வியல் நெறியின் சாராம்சம்.

இதனைப் பேசும் வகையிலே இந்துத் திருநூல்கள் பலவும்-வேத இலக்கியங்களிலிருந்து இன்றைய விளக்கவுரைகள் வரை-தாம் தாம் முக்கியத்துவப் படுத்தும் அம்சத்திற்கேற்ப ஓரளவு வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் அவை எழுந்த காலச்சமூக சிந்தனை வளர்ச்சிப் போக்குகளைப் பிரதிபலிப்பவை. குறிப்பாக, உபநிடதங்களும் அவற்றினின்றும் ஊற்றெடுத்த தத்துவங்களும், இறை பற்றியும், ஆத்மா பற்றியும் அறிவு பூர்வமான விளக்கம் தரும் முயற்சியிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தின. பக்தித் திருநூல்கள் பலவும் இறையை அடையமுயலும் ஆத்மவேட்கையினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உண்மையிலே இறை பற்றி ஆராய்வதோ அல்லது அதை அடைய முயல்வதோ இவ்வுலக வாழ்க்கையை மறுத்துத் தப்பியோடும் போதல் என்ற முடிவைக்கொண்ட முயற்சிகள் அல்ல. அப்படித் தப்பியோடும் முயற்சியான கோழைத்தனத்திற்கு இந்து மதத்தில் இடமில்லை. இறைபற்றிய ஆய்வு அல்லது அடைவதற்கான முயற்சி என்பவை, இவ்வுலக வாழ்வில் எதிர்ப்படும் பிரச்சனை

களைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை அளிப்பன என்றே கொள்ள வேண்டும். மேற்படி நூல்களில் உயத்துணர் பொருளாக இருந்த இந்த உண்மையை வெளிப்படையாக எடுத்துக் காட்டிய தனிப்பெருமை இதிஹாசக் கனியாகிய பகவத் கீதைக்கே உரியதாகும்.

கீதை எழுந்த இடம் போர்க்களம். அங்கே முரண்பாடுகள் கொண்ட இரு அணியினர் தத்தமதுவல்லமைகளைக் காட்ட முயல்கிறார்கள். அறம் சார்ந்த அணியினான அர்ச்சுனன் பந்தபாசங்களாற் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் கோழையாகி, போர்க்களத்தை விட்டுத் தப்பியோட முயல்கிறான்.

இந்த உலகமே ஒரு போர்க்களம் தான். இங்கு பல்வேறு முரண்பாடுகளைக் கொண்ட பல அணியினர் உளராயினும் குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு விடயத்தில் இரண்டு அணிகளாக பிரிந்து நிற்பர். இவற்றில் ஒரு அணி சமூகநலனை முதன்மைப்படுத்தி நிற்கும். மற்ற அணி சுயநலனைக் கருத்திற் கொண்டிருக்கும். சமூக நலன் கருதும் அணி அறச்சார்பானது. சுயநல அணி பொய், சுரண்டல் ஆகிய பண்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். இந்த இரு அணிக்கும் புறம் பாக நடுநிலை என்ற ஒரு அணி இருக்க முடியாது. அப்படி நடுநிலை வகிப்பதாகக் கூறிக் கொள்பவர்கள் தமது சுயநலம் காரணமாக பிரச்சனையிலிருந்து தப்பியோடும் கோழைகளேயாவர். எனவே அவர்களும் சுயநல அணியை ஆதரிப்பவர்கள் என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். நீதிக்கும் அநீதிக்கும் இடையில் எவரும் நடுநிலை வகிக்க முடியாது.

சமூக நலச்சார்பான அணியில் போராட வந்தவர்களை அவர்களது “சமூகஉறவு” நிலைகள் கட்டுப்படுத்த முயலும் உறவா? அல்லது கடமையா? என்ற வினா எழும். அர்ச்சுனனுக்கும் இதுதான் நிகழ்ந்தது. அன்றாட வாழ்வில் நாம் காணும் பலர் அர்ச்சுனர்களே. சமூகநலன், நீதி, உரிமைப்போர், சுரண்டல் ஒழிப்பு என்றெல்லாம் முழங்கும் பலர் பிரச்சனை தமக்கு நேரே முகங்கொடுக்கும் வேளைகளில் பல்வேறு “தற்காப்பு உத்தி” களைக் கையாண்டு களத்திலிருந்து வெளியேறிவிடுகின்றனர். சந்தர்ப்பவாதமே அவர்களது “நீதி”யாக அமைந்து விடுகின்றது. குருகேத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் மனம் பேதலித்து நின்ற நிலை இதுதான்.

“உறவினர்களும் வணக்கத்துக்குரியவர்களும் நண்பர்களுமான எதிரணியினரை நான் எதிர்க்கலாமா?” இது அர்ச்சுனன் உள்ளத்தில் எழுந்த வினா. இத்தகைய வர்களை அர்ச்சுனன் இப்பொழுதுதான் எதிர்க்கவந்துள்ளானா? இல்லை. இதற்கு முன்பும் பலதடவை எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பியவன். போர் புரிந்து தோற்கடித்தவனுங்கூட. அப்படியானால் இப்பொழுது மட்டும் இந்தப் பந்தபாச

உணர்வு ஏன் ஏற்பட்டது.

இது மனித இயல்பு. தன் சொந்த ஆளுமையைக் கட்டியெழுப்பிப் புகழடைய முயலும் ஒருவன் அதன் ஆரம்பக் கட்டத்தில் பந்தபாசங்களுக்கு அப்பால் தன் வளர்ச்சியிலேயே குறியாக இருப்பான். தனது சுயபுகழைக் காக உறவினர், ஆசிரியர், நண்பர்கள், ஆகியவர்களைக் கூட எதிர்க்கத் தயங்கமாட்டான். ஆனால் பொது விடயம் என்ற நிலை வரும்பொழுது பந்தபாசங்களைக் காரணம் காட்டிக் களத்தைவிட்டு விலகமுயல்வான். இந்த மனித இயல்பின் உருவகமே அர்ச்சனன்.

இந்த "மனித இயல்பை" உலகியல் வாழ்க்கையில் மயக்கத்துக்கும், குழப்பத்துக்கும் காரணமாகின்றது.

உலக நலன்கள் முழுவதையும் தானே துய்க்க வேண்டும் என்று முயல்பவன் துரியோதனன். அறச்சார்பான உரிமையை முன்வைத்துப் போராடுபவன் தருமன். ஒன்று பற்றின் வடிவம். மற்றது சமூக நலனின் வடிவம். இரண்டுக்கும் நடுவில் கோழைத்தனமாகத் தப்பியோட முயல்கிறது தனிமனித இயல்பு. பற்று அழிக்கப்படவேண்டியது. அறம் வெற்றி பெறவேண்டும். இதற்காக நடைபெறும் போராட்டத்தில் தனிமனிதன் கோழையாகிவிடக்கூடாது. அவனுக்கு ஒரு சமூகப்பணி உண்டு. அதை அவனுக்கு உணர்த்தவும் ஊக்கமளிக்கவும் ஒரு வழிகாட்டி தேவை. அந்த வழி காட்டி தான் பார்த்த சாரதியாகிய கண்ணபிரான். இறை என்ற மெய்ப்பொருளின் அவதாரநிலை.

"போர்க்களத்தை விட்டுவிட்டு என்னிடம் வா" என்று கண்ணன் அர்ச்சனனை அழைக்கவில்லை. அதேபோல் "உலகத்தை விட்டுவிட்டு என்னிடம் வா" என இறை என்ற மெய்ப்பொருள் ஆத்மாவை அழைக்கவில்லை.

"நீ வாழவேண்டியவன். உன் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நோக்கு உண்டு. அதுதான் சமூகத்துக்கு நீ ஆற்ற வேண்டிய பணி, அந்தப் பணியைப் புரியும் பொழுது பந்தபாசங்களால் மயக்கமடையாதே. கோழைத்தனத்தால் வாழ்க்கையை விட்டு விலகியோட முயலாதே" இது கண்ணன் காட்டிய வழி.

ஒரு செயலைச் செய்யும் பொழுது அதன் பலனையும் எதிர்பார்ப்பது மனித இயல்பு. இதுதவறல்ல. ஆனால் இந்த எதிர்பார்ப்பு தனது நலனை மட்டுமே கருத்திற் கொண்டதனால் செயலில் குறைபாடு நிகழும். அச்செயலால் ஏனையவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கப்படுவர். அதன் விளைவு துன்பமும் துயரமும் ஆகவே அமையும். எனவே பலனை எதிர்பார்க்காதே என்று கீதை போதிக்கிறது.

பலனை எதிர்பார்க்காவிட்டால் செயலாக்கம் குன்றி விடுமே என்ற வினா எழுகின்றது உண்மையே. இதற்கு விடை: செயற்பலனைத் துறப்பது என்பது முற்றி லும் பலன் கருதாது செயல்படுவது என்பது அல்ல. எந்தச் செயலும் அதற்கொரு விளைவையும் கொண்டே அமையும். எனவே, அந்தவிளைவு அல்லது பலன் தனியொருவனாகிய தனக்கு மட்டுமே கிடைப்பதாகக் கொள்ளாதல் வேண்டும். இதனையே கீதை

உணர்த்துகிறது.

இப்படிச் செயற்பலனைத் துறந்து செயல்புரியும் போது ஆத்மாவுக்கு - தனிமனிதனுக்கு - ஒரு பற்றுத் தேவைப் படுகின்றது. அதுதான் சமூகப்பற்று. சமூகம் என்றால் யார்?, கிராமம் என்றால் யார்?, நாடு என்றால் யார்?, உலகம் என்றால் யார்? இந்த வினாக்கள் எழுகின்றன. இந்த அனைத்தையும் இணைத்து இவற்றுக்கு அப்பால் இயற்கையையும் கடந்த ஒரு பொருளாகவே இறை என்ற மெய்ப்பொருள் அமைகின்றது. சமூகம், நாடு, உலகம் என்ற பெயர்களால் சுட்டியுணரப்படுவதும் இம் மெய்ப்பொருள் தான். கீதையில் கண்ணன் காட்டும் விஸ்வரூபம் இதனை உறுதி செய்யும்.

'எல்லாக் கருமங்களையும் என் கருவியாக நின்று செய்வாயாக!'

'என்னையே முழுமையாகச் சரணடைவாயாக. உன்னை அனைத்துப் பாவங்களிலுமிருந்து நான் விடுவிப்பேன்'

கண்ணன் அர்ச்சனனுக்கு இட கட்டளையும் அளித்த உறுதிமொழியும் இவை. சமூகமும் நாடும் உலகமும் தனிமனிதனை நோக்கி இடம் கட்டளையும் அளிக்கும் உறுதிமொழியும் இவைதான்.

இதனால் சுயநலம் வேரோடு களையப்படுகின்றது, "நான் செய்தேன்" என்ற கருவத்திற்கு இடம் இல்லாமற் போகிறது. இன்பம் துன்பம் ஆகிய இரு விளைவுகளையும் சமமாக மதிக்கும் மனப்பக்குவம் ஏற்படுகின்றது. இந்த நிலை ஏற்பட்டால் கடுமிய உறவு நிலைகளை விட்டு ஓடும். "சித்தார்த்தத் துறவு"க்கோ உலகியல் வெறுப்புக் கோ அடிப்படையே இல்லாமற் போகிறது. சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் உலகுக்கும் ஆற்றும் கடமைகளே இறை வழிபாடு என்ற புனித நிலையை எய்துகின்றன.

கீதை: சாங்கியம், கர்மம், பக்தி, என்பவை பற்றி விரிவாகப்பேசும்.

சாங்கியம் - நிறையறிவு - இது சமத்துவ உள்பாங்கு
கர்மம் - செயல்திறன் - சுயபலன் கருதாப்பணி
பக்தி - அன்புள்ளம் - தன்னையே வழங்கும் நிலை

இந்த மூன்றும் வாய்க்கப்பெற்றால் "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் பேறு கிடைக்கும்" இந்த வாழ்க்கை ஆத்மாவுக்கு நிறைவு தரும்.

நிறைவு-நிம்மதி-அமைதி-சலனமற்றநிலை
இந்துத் திருநூல்களிலே பேசப்படும் வீடுபேறு (முத்தி) என்பதன் விளக்கம் இதுதான்.

இந்த வகையில் விளங்கிக்கொள்ளும் போதுதான் இந்துமதம் எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பயன்தரக் கூடிய ஒரு வாழ்வியல் நெறி என்பது புலப்படும். இந்த வாழ்வியல் நெறியின் உயர்நிலையினை எடுத்துக் காட்டும் நூல்களில் தலைமையானது **பகவத்கீதையே** என்பதும் உறுதியாகும்.

**நன்றி :- அகில உலக இந்து மாநாடு
சீரப்பு மலர் - 1982**

கோயில் வீதியில் ஓர் அசையும் நாடக அரங்கு சூரன் போரும் சூக்குமமும்

கந்தையா ஸ்ரீ கணேசன்

விரிவுரையாளர். யாழ்ப்பல்கலைக் கழக வவுனியா வளாகம்.

உலக நாடக மேதையான ஆங்கிலேயர் வில்லியம் சேக்ஸ்பியர் குறிப்பிட்டவாறு “உலகம் ஒரு நாடகமேடை அதில் நாமெல்லாம் நடிகர்கள்”. “ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே” என்கின்ற அப்பர் சுவாமிகளின் தேவாரப்பாடல் வரியும், யாரோ ஒருவர் ஆட்ட, ஆட்டப்படும் பொம்மலாட்டம் தான் இவ்வகை வாழ்க்கை என சுட்டுகின்றது. திருக்குறளில் வரும் “சூத்தாட்டவைக் குழாத்தற்றே” என்ற தொடரும் எமது வாழ்வில் சகல அம்சங்களிலும் தத்துவ ரீதியிலும், பண்பாட்டு அடிப்படையிலும், நாடகம், அரங்கு, சூத்து என்பன எவ்வளவு தூரம் பின்னிப்பிணைந்து இருக்கின்ற அம்சங்கள் என்று சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. இந்துசமயக் கடவுளராகிய சிவனைத் தில்லைக் சூத்தனாக இந்துக்கள் தரிசிக்கின்றார்கள். அவனது ஆட்டத்தில் தான் உலகமே ஆடுகின்றது என்பது இங்கு தத்துவமாகிறது.

நாடகமும் வாழ்வும்

நாடகவியலாளர்கள் கூறும் கருத்தின்படி மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்ட நிகழ்வுகளும் ஒரு சடங்காக அரங்கத் தன்மைகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்பது இரசனைக்குரிய ஒன்றாகும். தமிழர் வாழ்வில் பாவிக்கின்ற சொற்களை நோக்கும் போது அவர்களின் மனோவியல் புலப்படும். “கொண்டாட்டம்” என்ற சொல்லில் இணைந்து நிற்கும் “ஆட்டம்” என்னும் பதம் எமது சடங்கு நிகழ்வுகள் எல்லாமே அரங்க அளிக்கைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளன என்பதைக் குறித்து நிற்கின்றது. ஒரு திருமண நிகழ்வு ஆகட்டும், பிறந்தநாள் நிகழ்வு ஆகட்டும், மரணச்சடங்கு ஆகட்டும், எல்லாவற்றிலும் பங்கு பெறுவோர், பார்வையாளர்கள், நிகழ்வுகளை நடத்துவிட்போர் என மூன்று வகையினர், முறையே நடிகர்கள், பார்வை யாளர்கள், மற்றும் நெறியாளர்கள் என நாடக கருத் தோட்டத்துள் வந்தமைகின்றனர். இதைவிட இவை நிகழும் பௌதீக களம் “அரங்காக” அமையும். இங்கு இச்சடங்குகளைச் செய்வதனால் நன்மை விளையும் என்ற நம்பிக்கை, வேடம் புனைதல், பாவனை பண்ணுதல், ஊர்வலமாகச் செல்லுதல், வேட்டை ஆடும் களம் என்பன எல்லாம் நாடகக் கோட்பாட்டுள் அடங்குவதை ஒருவர் உற்றுநோக்கலாம்.

நாடகத்தின் தோற்றம்

நாடகத்தின் தோற்றம் பற்றி ஆய்வுகளை மேற் கொண்ட ஆய்வாளர்களின் கருத்தின் படி, இரு முக்கிய கருதுகோள்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. ஆதி மனிதன் வேட்டையாடிய காலத்தில் ஒரு மிருகத்தினை வேட்டை

யாடிய அனுபவத்தினை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறும்போது நடிப்பு, பாவனை பண்ணுதல், கதைகூறல், சைகைகள் பாவித்தல் எனும் அம்சங்கள் கையாளப் பட்டன. தான் எதிர்கொண்ட மிருகத்தின் பாத்திரத்தினைத் தானே ஏற்று அதனை நடித்துக் காட்ட மற்றவர் ஆர்ப்பரித்து மகிழ என இது ஒரு மகிழ்வுட்டும் நிகழ்வாக மாறியது. இந்த எடுத்துக் கூறல் நிகழ்வு ஒரு பயிற்சியாக அவனுக்கு மறுநாள் வேட்டையில் உதவியபோது, இப் பயிற்சியில் ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எனவே முதல் நாள் வேட்டையாடுவது பற்றிக் கலந்து பேசி, ஒத்திகை பார்ப்பது, பின்னர் வேட்டைக்குச் சேர்ந்து சென்று மிருகத் தினைக் கொண்டு பின்னர் அதனை ஆர்ப்பரிப்புடன் தூக்கி ஊர்வலமாகத் தம் தங்குமிடம் சேர்ந்து, ஒன்றாக உண்டு களைப்பாறினர். இதனையே பின்னர் ஓய்வின் போது அலங்கார மொழி நடையில், களம் ஒன்றில் ஆடிவும், பாடிவும், வேடம் புனைந்தும், கதையாகக் கூறியும் நாடக அரங்கு தோற்றத்திற்கு வித்திட்டனர்.

மறுபுறத்தில் சமயச் சடங்குகளின் அடியாக நாடகம் தோற்றம் பெற்றது எனும் கருத்தும் முன் வைக்கப்படுகின்றது. அதாவது குழுக்களாக மனிதன் வாழப் புறப்பட்ட காலத்தில் தத்தமது தெய்வங்களுக்கு பலி கொடுக்கவும். குறிப்பிட்ட கள வெற்றியைக் கொண்டாடவும் சடங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இங்கும் ஊர்வலமாகச் செல்லுதல், நம்பிக்கை வைத்தல், ஆடிப்பாடி நிகழ்த்தல், அலங்காரம், சடங்கு நிகழுமிடம் எனும் அம்சங்கள் நாடக அலங்காரத் தோற்றத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. இதன் வழியாகவே, சங்க காலத் தமிழ் மக்களின் களவேள்வி, வெறியாட்டு, வேலன் ஆடல், தைநீராடல், துணங்கைக் கூத்து, குரவை ஆடல், சிலம்பு காலத்து ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை, வேட்டுவவரி என்பன சடங்குகளில் இருந்து கலை வடிவமாக மிளிர் முனைந்த நாடக மரபு வடிவங் களாக காணப்படுகின்றன.

உலக நாடக வரலாற்றில் கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டில் பாவிக்கப்பட்ட அரங்குகளின் சிதைவுகளை இன்னும் நாம் கிரேக்கத்தில் பார்வையிடலாம். அத்தகைய பழமை வாய்ந்த கிரேக்க நாடகம் “டயோனிஸ்” தெய்வ வழிபாட்டில் இருந்தே வளர்ந்தது என ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுவர். “டித்ராம்” பாடல்களைப் பாடியபடி ஆடி, ஊர்வலமாகச் சென்று வழிபாடு செய்து திரும்பும் வழக்கம். கிரேக்கத்தில் பெரும் நாடகங்கள் தோற்றம் பெறவழி வகுத்தன. அதன் மூலம் சோபோக்கிளிஸ், யூரிப்பிடீஸ், ஈஸ்கலிஸ், அரிஸ்டோபென்ஸ், மெனாண்டர், எனும் நாடக ஆசிரியர்கள் சிறப்பான நாடகங்களை உலகுக்கு வழங்கினர்.

ஆட்டக் கோலங்கள்

இங்கு, சடங்குகள் மீது கொண்ட நம்பிக்கை சற்றுத் தளர்ந்து கலை வடிவமாக மாறுகின்றபோது பல வகை ஆட்ட வடிவங்களை நாடக உலகு பெற்றுக் கொண்டது. மீள மீள சடங்குகள் ஆற்றப்படும் போது அவற்றினுள் ஒரு வகை ஒத்திசைவு ஏற்பட்டு ஆட்டக் கோலங்கள் தோன்றின. அவற்றை ஆடுவோர் சலங்கை கட்டி, வேட உட்படும் முகஒப்பனையும் செய்து ஆடுகின்ற போது அவை அரங்கத் தன்மைகளைப் பெற்று விடுகின்றன. அந்த வகையில் ஈழத்தமிழர் மத்தியில் இன்றும் பயில் நிலையில் இருந்து வரும் வசந்தன் கூத்து, வீரபத்திரன் ஆட்டம், கோலாட்டம் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

இந்த நாடக மரபுகள் தமது வளர்ச்சிப் போக்கில் காத்திரமான கருப்பொருட்களை, கதைகளைச் சேர்த்துக் கொள்கின்ற போது நாடக மரபு முழு நாடக அரங்க வடிவமாக உருப்பெறுகின்றது எனலாம். அவ்வாறான வடிவங்களாக வடமோடி, தென்மோடிக்கூத்துக்களும், கோவலன் கூத்து, காமன் கூத்து, என்பனவும் அரங்கில் ஆடப்படும் கூத்துக்களாக ஈழத்தில் வளர்ச்சி பெற்றன.

சமயச் சடங்குகளும், அரங்க நிகழ்வுகளும்,

புராண, இதிகாச, இலக்கிய, நாட்டார் மூலங்களில் இருந்து கூத்து நாடகங்களுக்கான கதைகள் பெறப்பட்டன. நாட்டார் கதைகளிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற மகாபாரதம், இராமாயணம் என்பன மிக முக்கியமான கதைக் களஞ்சியங்களாக விளங்கின என்றால் மிகையாகாது. இவற்றை விட திருவிளையாடற்புராணம், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், என்பனவும் நாடக உலகுக்கு கருப் பொருட்களை வழங்கின. (மறுபுறமாக கூத்துவடிவில் ஆடப்பட்ட நாட்டார் கதைகளை புராண இதிகாச இலக்கிய வடிவம் பெற்றன என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு)

சமயக் கருத்துக்களின் அடியாக விளங்கும் புராணக் கதைகள் ஒரு சடங்கு முறையாக இன்றும் கோயில்களில் படிக்கப்பட்டும், பின்னர் கோயிற்கிரியை களுடன் இணைந்த ஒரு சடங்காக-நிகழ்வாக ஆற்றப்படுவதும் காலம் காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் அம்சங்களாகும். அந்தவகையில் சூரன்போர், மகிடாசுரன்போர், கஜமுகாசுரன்போர், யமசங்காரம் என்பன கோயில்களில் சடங்கு நிலை அரங்க நிகழ்வாகும் எனக் குறிப்பிடுவது சாலவும் பொருந்தும்.

அசையும் அரங்கு

இந்த சமய அரங்க நிகழ்வுகள் கோயில் வீதியை அரங்கமாகக் கொள்ளும் இது ஒரு வகையில் "அசையும் அரங்கு" அல்லது "நகரும் அரங்கு" எனக் கூறலாம். ஏனெனில் வீதியின் கிழக்கு முனையிலிருந்து தெற்குத் திசை வழியே இந்நிகழ்வு அசைந்து மேற்கே சென்று, பின்னர் வடக்குத் திசையில் நகர்ந்து மீண்டும் கிழக்கை

வந்தடையும். இங்கு பக்தர்களே பார்வையாளர்கள். சடங்கின் மீதும் நாடாத்தப்படும் கதையின் மீதும். அதன் தத்துவப் பின்னணி மீதும் நம்பிக்கை கொண்ட பார்வையாளர்கள் புனிதமாக விரதம் அனுஷ்டித்து, விபூதி, சந்தனம், பூ என்கின்ற அலங்கார முக ஒப்பனைகளுடன் தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரம் அணிந்து பக்குவம் பேணும் பார்வையாளர்கள், சில சமயம் பங்காளராகவும் சில பக்தர்கள் மாறுவர். இங்கு கோயிற் குருக்கள் நெறியாளரின் பணியையும், சில கட்டங்களில் அவரே ஒரு பாத்திரமாகவும் (இறைவன் சார்பில்) மாறுவர். அவரும் பட்டாடை வஸ்திரம் அணிந்து (பஞ்ச கச்சமாக வேட்டி கட்டி) தலைப்பாகை உத்தரீயம், உருத்திராட்சமாலை அணிந்து, விபூதி, சந்தனம், குங்குமம், பூ என்பன புனைந்து காட்சியளிப்பார்.

சூரன் போர்

இந்தியா, இலங்கை மற்றும் உலகெங்கும் உறைகின்ற முருகன் ஆலயங்களில் வருடந்தோறும் ஐப்பசி மாதத்தில் கந்தஷ்டி காலத்தில் முருகன் - சூரன் போர் நாடாத்தப்பட்டு வருகின்றது. இது ஒரு விரத நிகழ்வு என்று கூறினால் மிகையாகாது. இன்றும் நேர்த்திக் கடன் வைத்துக் காவடி ஆடுதல், கூத்து போடுதல், போன்று சூரன் போர் ஆடுதல் ஒரு சமய விரத நிகழ்வாகும். கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர் எழுதிய கந்தபுராணக் கதை இந்தச் சூரன் போருக்கு அடிப்படை. தேவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தும் அசுரர்களின் அரசனாக சூரபன்மன் விளங்குகின்றான். தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட அவர் தன் நெற்றிக் கண்களிலிருந்து ஆறு தீப்பொறிகளைத் தோற்றுவிக்க அவை சரவணப் பொய்கையில் ஆறு தாமரை மலர்களில் ஆறு குழந்தைகளாக உதித்தன. கார்த்திகைப் பெண்கள் அக்குழந்தைகளை வளர்த்து வந்தன. உமையம்மையார் ஆறு குழந்தைகளையும் அள்ளியெடுக்க "ஆறுமுகம் கொண்ட ஒரு திருமுருகனாக" காட்சியளித்தார் முருகன். உமையம்மையார் ஞான வேலாயுதத்தை முருகனுக்கு உவந்தளித்தார். இவ்வேலினைக் கொண்டே சூரசம்ஹாரம் செய்தார் முருகன் என்பதும் அதற்குப் பிரதிபலனாக தேவர் தலைவன் தேவேந்திரன் தனது மகளான தெய்வயானை அம்மையாரை முருகனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தார் என்பதும் கந்தபுராணக்கதை.

கோயில் வீதியில் அரங்க நிகழ்வு

கந்தசஷ்டி விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படும் இந்த ஆறு நாட்களும் சூரன் போர் நிகழ்ந்ததாகவே கதை. ஆயினும் 5ம் நாளில் "சூரன் தலை காட்டல்" நிகழ்வும், 6ம் நாள் "சூரன் போரும்" ஆலய வீதியில் இடம்பெறுவது வழக்கம். இதற்காக சூரன் பொம்மை ஒன்று தலை இல்லாத முண்டமாகச் செய்யப்பட்டு இருக்கும். சூரனின் தலை யோடு அவனது இரு சகோதரர்களின் தலைகளான யானை மற்றும் சிங்க முகங்கள் கொண்ட தலைகளும் செய்யப்பட்டு இருக்கும். முதலில் முருகப்பெருமான் விக்கிரகம் ஆட்டுக்கிடாய் வாகனத்தில் வீதி வழியே

பக்தர்களால் காவிச் செல்லப்படும். அடுத்து யானை முகம் கொண்ட தலை பூட்டப்பட்டு சூரன் தலை ஆட்டியபடி வில், அம்பு, சகிதம் புறப்பட்டு வருவான். முருகப் பெருமானை ஒரு முறை சுற்றி வந்து முன் பின்னாக நேர்நின்று போர் புரிவதாக நிகழ்வு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போர்க் காட்சியின் போது இசை வழங்கும் பொறுப்பு நாதஸ்வர தவில் கலைஞர்களைச் சார்ந்தது. அந்த இசை போருக்கு உரு கொடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. சூரன் முன்னே சென்று பின்வாங்கி, பக்கவாட்டில் நின்று இடம் வலமாக ஆடி நிற்க, இறுதியில் ஐயர் மணி அடித்து வேலினால் (முருகன் சார்பாக) சூரனின் கழுத்துக்கு குறி வைக்க, கழுத்தை சூரன் ஆட்டுபவர் சரிக்க அக்காட்சி நிறைவு பெறும். சூரன் சுழன்றபடி பின்வாங்குவான். ஐயர் தீபாராதனை செய்வார். பக்தர்கள் தலை சரிந்த சூரனை வீதியின் மறுபக்கத்துக்கு காவிச் செல்வர்.

தொடர்ந்து மேளவாத்திய சகிதம் முருகப் பெருமான் நகர்ந்து வர, சூரன் மீளவும் சிங்கமுகன் தலை பொருத்திய படி வருவான். மீண்டும் பழையபடி நிகழ்வுகள் நடாத்தப்படும். ஆனால் சிங்கன் தலை இரண்டு முறை உயிர் பெற்று போராடி மூன்றாம் முறையே தலை விழுந்து உயிர் துறப்பதாகக் காட்டுவர். ஈற்றில் சூரன் தன் தலையுடன் வந்து போராடுவான். அக்கட்டத்தில் அவன் வில்லும் அம்பும் முறிக்கப்படும். தொடர்ந்து கைவாளுடன் வந்து போராடுவான். அதுவும் உடைக்கப்படும். பின்னர் இருளில் மறைந்து மாயச் சண்டை புரிவதாகக் காட்சி அமைக்கப்படும். இதற்கு, கறுப்பு குடையுடன் சூரன் மறைந்து வருவதாகக் காட்சி அமைத்து குடையும் இறுதியில் கழற்றப்படும். ஈற்றில் சூரன் மாமரமாக மாறி சமுத்திரத்துள் ஒளிப்பதாகவும் அதனை முருகன் வேலால் கிழிப்பதாகவும் காட்சி அமைக்கப்படும். அதனைத் தொடர்ந்து வேலினால் சூரனைக் குத்த அவன் சேவலாயும், மயிலாயும் மாறி முருகனிடம் சரணடைவதாகவும் போர்க் காட்சிகள்

நிறைவு எய்தும். பின்னர் முருகப் பெருமானுக்கு பிராயச் சித்த அபிஷேகம் செய்வார். பக்தர்கள் வீடு சென்று நீருள் தோய்ந்து விரதம் அனுஷ்டிப்பார். தமிழகத்தில் திருச்செந்தூரில் போர் முடிய பக்தர்கள் திருச்செந்தூர் கடலில் நீராடிப் பாவங்களைக் களைவர் என்று கூறப்படுகின்றது.

தத்துவ விளக்கம்

இக்கந்தபுராணப் போர்க் காட்சிகளுக்கு ஒரு தத்துவ விளக்கம் சைவசித்தாந்த மரபில் கூறப்படுவது உண்டு. அதாவது பரமாத்மாவாகிய முருகன் ஜீவாத்மாவாகிய சூரனை அவனது பாசத்தினைக் களைந்து சீவன் முத்தர் நிலைக்கு ஆட்கொண்ட நிகழ்வையே ஒரு குறியீட்டு நிகழ்வாக கந்தபுராணம் கூறுகிறது. மும்மலங்களினால் ஆட்டுவிக்கப்படும் (ஆணவம், கன்மம், மாயை) சீவாத்மாவை ஆட்கொண்ட கதையே கந்தபுராணம். இந்த தத்துவத்தினை இலக்கிய வடிவில் கச்சியப்பர் கந்தபுராணமாகத் தந்தார். அதன் கதையினை ஒரு சமய அரங்காக வீதி நாடகமாக சூரன் போர் வடிவிலே நாம் காண்கிறோம். இங்கு சமய நம்பிக்கை காரணமாக அதனை வெறுமனே நாடகமாகப் பார்ப்பதில்லை. பக்தர்கள் புனிதமாக விரதமிருந்து இறை தியானத்துடன் இந்நிகழ்வுகளில் ஒன்றிக் கலப்பதனால் "உணர்ச்சிக்கழிவு" ஏற்படுகின்றது. மன அழுத்தம் குறைகிறது. இது கிரேக்க நாடகத் தத்துவமான அரிஸ்டோட்டில் கூறும் "கதாசிஸ்" உடன் ஒத்துப்பார்க்கத் தக்கது. உண்மையில் இந்த விரத, - சூரன் போர் - முடிவில் மனதில் ஏற்படும் ஆறுதலும் நிறைவும் மனித வாழ்வுக்கு ஆரோக்கியமான (உளவளத்துடன் கூடிய) வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. இதற்கு இச்சமய அரங்குகளும் வித்திடக் கூடியன என்பதன் மூலம் சமயத்தின் அடிப்படை வாழ்வுக்கு தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

உ

எந்தா யுமெனக் கருள் தந்தையு நீ

சிந்தா குலமா னவை தீர்த்தெனையாள்

கந்தா கதிர்வே லவனே உமையாள்

மைந்தா குமரா மறைநா யகனே

(கந்தாநாயகி)

நாட்டியக் கலை

'புராண படனப் புகழ்தகை' நா. யோகராசா

இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூன்றும் அடங்கியதே முத்தமிழ் என அழைக்கப்படுகிறது. ஓளவையார் விநாயகப் பெருமானிடம் "சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா" என்று கேட்பதும் இவைகளையே.

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே நாடகம் சம்பந்தமான நூல்கள் தமிழில் வெளிவந்து விட்டன. முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், முதலியன மிகப்பழைய நாடக நூல்கள் என்பர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் அறுமுகநாவலர் அவர்கள்.

அகத்தியம் என்ற முதற் தமிழ் இலக்கண நூலில், நாடக இலக்கணமும் செய்யப்பட்டிருந்ததாகத் தமிழறிஞர் கருதுவர்.

முற்காலத்தில் நாடகம் என்ற சொல் நாட்டியத்தைக் குறித்தது. ஆடல், கூத்து, நாடகம், நடம், நடனம், நர்த்தனம் முதலான பல சொற்கள் நாட்டியத்தைக் குறித்தன.

சிலப்பதிகார காவியத்தில் இளங்கோ அடிகள் நாட்டியத்தை நாடகம் என்ற சொல்லினாலே தான் குறிப்பிடுகிறார்

தேவேந்திரனின் சபையில் நாரதமுனிவர் வீணை வாசிக்க, ஊர்வசி நாட்டிய மாடியதைச் சொல்லும் போது,

நாரதன் வீணை நயந்தெரீ பாடலும்
தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்
ஆயிரங் கண்ணோன் செவியகம் நிறைய
நாடகம் உருப்பசீ நல்காள் ஆகி.

என்கிறார் இளங்கோ அடிகள். "நாடகம் ஆடுதல்" என்பதே முற்கால வழக்கு. "நாடகம் நடித்தல்" பிற்கால வழக்கு. மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் நடித்தல் வழக்கமாகிவிட்டது. "நாடகத்தால் உன் அடியார்போல் நடித்து" என்பது அவரது திருவாசகவரி.

எனவே பழமையான சொல் நாடகம் ஆடுதலே. நாடகம் நாட்டியத்தையே முன்பு குறித்தது. நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்குப் பாட்டுப்பாடும் பெண்ணைத் தோரிய மடந்தை என்கிறார் இளங்கோ அடிகள். நாட்டியமாடி வயது முதிர்ந்த பெண்ணே தோரிய மடந்தை என அழைக்கப்பட்டாள்.

எனவே முற்காலத்தில் நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்குப் பாட்டுப் பாடும் பெண் நாட்டியமாடி அனுபவப்பட்டவளாக இருந்தாள் என்பது அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இன்று திரைப்படங்களில் பாடல்களுக்கு மட்டுமன்றி, உரையாடல்களுக்குக் கூட மாற்றுக்குரல் கொடுக்கும் வழக்கம் பிரபலமாகி சர்வசாதாரணமாகி விட்டது.

இதற்கு முன்னோடியாக ஒருவருக்காக இன்னொருவர் குரல் கொடுக்கும் முறையை முதன் முதல் உலகுக் களித்தது நாட்டியக் கலையே.

உண்மையில் ஆடுபவர்தான் பாடி ஆடவேண்டும். ஆனால் ஆடும் போது பாடுவது சிரமம் என்பதால் ஆடுபவர் தனக்குள்ளே பாடி வாயசைக்க, இன்னொருவர் பார்வையாளர்களுக்குக் கேட்கும்படி உரத்துப் பாடுவார்.

ஆண் நடனமாடினால் ஆணும், பெண் நடனமாடியால் பெண்ணும் குரல் கொடுப்பதே பெரு வழக்கம். பாட்டும் பாவமும் பொருந்தும்போது ஆடுபவரே பாடுவது போலவும் இருக்கும்.

இது மட்டுமன்றி மெட்டுக்குப் பாட்டெழுதுகின்ற வழக்கத்திற்கும் நாட்டியக் கலையே காரணம் எனலாம். இன்று சினிமாப் பாடல்கள் அனேகமாக மெட்டுக்கு, அதாவது இசையமைப்பாளன் கொடுக்கும் இசைக்குத் தான் எழுதப்படுகின்றன.

சிலப்பதிகாரத்தில் நாட்டியத்துக்குப் பாட்டெழுது வோணைக் குறித்து நன்னூற் புலவன் என்ற தலைப்பில் இளங்கோ அடிகள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

கிழிற் கடல் வரைப்பின் தமிழகம் அறியத்
தமிழ் முழுகு அறிந்த தன்மையன் ஆகி
வேத்து கியல் பொது கியல் என்று கிரு திறத்தின்
நாட்டிய நல்நூல் நன்கு கடைப்பிடித்து
கிசையோன் வக்கிரித் திட்டத்தை உணர்ந்து, ஆங்கு
அசையா மரபின் அதுபட வைத்து
மாற்றோர் செய்த வசைமொழி அறிந்து
நாத் தொலைவு கில்லா நன்னூற் புலவனும்

இப்பாலில் இசையோன் வக்கிரித்திட்டத்தை எனக் குறிப்பிடப்படுவது இசையமைப்பாளன் ஆளத்தி வைத்த பண்ணின் திட்டத்தை, அதாவது இசையமைப்பாளன் தத்தகாரத்தில் கொடுப்பதை எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரமே தமிழ் இலக்கியத்தில் நாட்டியம் பற்றி விரிவாக முதன் முதல் கூறிய நூல் ஆகும். மாதவி இந்திர விழாவிலே பூம்புகாரக் கடற்கரையில் ஆடிய பதினொரு வகையான நாட்டியங்கள் பற்றி இந்நூலில் இளங்கோ அடிகள் விரிவாகப் பாடியுள்ளார்.

அல்லியத்தொகுதி, கொடுகொட்டி, குடை, குடம், பாண்டரங்கம், மல்லாடல், ஆகிய ஆறு வகையான நின்றாடல்களையும் துடி, கடையம், பேடு, மரக்கால், கொல்லிப்பாவை ஆகிய ஐந்து வகையான வீழ்ந்தாடல்களையும் மாதவி இந்திர விழாவிலே ஆடினாள் என்பர் இளங்கோ அடிகள்.

வேத்தியல், பொதுவியல், என்ற நாட்டிய வகைகளின் வேறுபாடறிந்து மாதவி, பூம்புகாரில் இந்திர விழாவில் ஆடிய காலத்துக்குப் பின் ஆலயங்களிலேயும் நாட்டியம் ஆடப்பட்டிருக்கின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் தனது தேவாரத்தில், பெண்கள் ஆலயத்தில் நடனமாடுகின்ற காட்சியை அழகாகப் பாடியிருக்கிறார்.

**வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழுவதீர்
மழையென் றஞ்சிச்
சீலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்கும்
திருவை யாதே**

இப்பாடலில் நடமாட என்ற சொல்லைச் சம்பந்தர் பயன்படுத்துகிறார். சிவபெருமான் நடராஜா என்பது சைவசமயக் கொள்கை.

தில்லையம்பல நடராஜனது திருத் தாண்டவக் கோலமாகிய நாட்டியக் கோலத்தையும், நாட்டியத்தையும் பார்த்த தாண்டக வேந்தராகிய அப்பர் சுவாமிகள் தன்னை மறந்து இலயித்துப் போய் விடுகிறார். சிவபெருமானது நாட்டியம் காணக்கிடைக்கு மானால் மனிதப் பிறவி அத்தியாவசியமானது என்கிறார் அவர்.

**குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில்
குமின் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற்
பால்வெண் ணீறும்
கிளித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமும்
காணப் பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த
மாநி லத்தே**

ஆண்டவனின் ஆடற் கோலத்திலேயும், ஆட்டத் திலேயும் ஆன்மீக வாதிகள் ஈடுபட்ட விதம் இத்தகைய பாடல்கள் மூலம் அருமையாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

நாட்டியக் கலையின் மேன்மையறியாத சிலரால் நாட்டியக் கலை தாழ்வடைந்த காலத்தில் இராஜராஜ சோழன் அக்கலைக்கு உயர் வளித்தான் என்பர் அறிஞர்.

இன்று நாட்டியக் கலை தமிழரின் மிகச் சிறந்த பாரம்பரியக் கலையாக உலக அரங்கிலே உறுதியாக நிலைத்து விட்டது.

சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவி ஆடிய ஆட்டத்தைப் பரத நாட்டியம் என்று இளங்கோ அடிகள் குறிப்பிடாது விட்டாலும், அது பரத நாட்டியமே என்பர் பலர்.

இன்று நாட்டியம் என்று சொன்னாலே அது பரதநாட்டியம் தான் என்று கருதுமளவிற்கு பரத நாட்டியம் நாட்டிய உலகில் செல்வாக்குச் செலுத்து கிறது.

திருப்புகழ்

நினைத்த தெத்தனையிற்	றவறாமல்
நிலைத்த புத்திதனைப்	பிரியாமற்
கனத்த தத்துவமுற்	றழியாமற்
கதித்த நித்தியசித்	தருள்வாயே
மனித்தர் பத்தர்தமக்	கெளியோனே
மதித்த முத்தமிழிற்	பெரியோனே
செனித்த புத்திரரிற்	சிறியோனே
திருத்த ணிப்பதியிற்	பெருமாளே.

வான் கவந்து வாசகம்

திருமதி சாரதா நம்பிஆருரன் எம். ஏ. எம்.பில்

பேராசிரியை, அரசினர் மகளிர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாந் திருமுறையாக வைத்தெண்ணப்படுந் திருவாசகம் மாணிக்கவாசகரால் இயற்றப்பட்டது. உலக இலக்கியங்களிலுள்ள தெய்வக் கவிதைகளுள் தனிபிடம் பெறத்தக்கது. "திரு" என்ற சொல்லுக்குக் "கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்" எனப் பேராசிரியர் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரையிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

"தன்னைக் கற்பார் உள்ளத்தை உருகச்செய்து அவரைப் பேரின்பப் பெருக்கின்கண் ஆழ்த்துதற்குட் பிறிது எந்நாலுக்கும் இல்லாத அழகினை இத்திருவாசக நூல் உடைமையால், இதனிலும் மேலான அழகினைப் பெற்ற வோறொரு நூல் இல்லையென்பது தேற்றமாம்" என்று திருவாசகத்தின் அமைப்பையும், அழகையும் வியந்து பாராட்டுகிறார் மறை மலையடிகளார்.

வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக் கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும் வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்க்ஞான நாட்டமுறு மென்னிலிங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே

என்று மனங்கனிந்துருகுகின்றார் இராமலிங்க சுவாமிகள்.

தேனூறும் வாசகங்க ளறுநூறுந் திருக்கோவை நானூறு மமுதுற மொழிந்தருளு நாயகனை வானூறுங் கங்கைநிகர் மாணிக்க வாசகனை யானூறு படாதவகை யிருபோது மிறைஞ்சிடுவேன்.

(செவ்வந்திப் புராணம்)

என்று போற்றுகின்றார் சைவ. எல்லப்ப நாவலர்.

வாதவூரடிகள் அருளிய இத்திருவாசகத்தேன் தொல்லைதரும் பிறவித்தளையை நீக்கும்; அல்லல் அறுக்கும்; ஆனந்தமாக்கும்; ஓதுபவர் கருங்கல் மனமும்கரையும்; கண்கள் தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்து நீர் பாயும்; மெய் சிலிர்ப்படையும்; காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீரமல்கி ஓதுவார்தமை நன்னெறிப்படுத்தும்.

திருவாசகம் சிவபுராணம் தொடங்கி அச்சோப்பதிகம் ஈறாக 51பிரிவுகளில், 4அகவல்களும், 652விருத்தங்களுமாக, 656 பாடல்களைக் கொண்டதாக இலங்குகிறது.

"திருவாசகத் தேன்" என்றே ஆன்றோர்களாற் பாராட்டப்படுகிறது. "வேதாகம உபநிஷதங்களிலிருந்து வாதவூராகிய வண்டு திருவாசகமாகிய தேனைச் சேர்த்தெடுத்து நமக்கு வழங்கியுள்ளதாக வாரியார் சுவாமிகள் மாணிக்கவாசகரை வண்டாக உருவகித்துப் பாராட்டுகின்றார்.

பல மலர்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தேன் எவ்வாறு உடற்பிணியை அகற்றுகின்றதோ அதுபோலத் திருவாசகத் தேன் உயிருக்கேற்படும் பிறவிப்பிணியை அறுக்க வல்லது. இதனை உணர்த்துவது போல் தேன் என்ற சொல்லைப் பல இடங்களில் மாணிக்கவாசகர் எடுத்தாளுகிறார்.

"சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்ற பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்"

"தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே"

"உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறம் திரிந்த செவ்வமே"

"தேனாய் இன்னமுதாயத் தித்திக்கும் சிவபெருமான்"

என்றெல்லாம் போற்றி இறைவன் அடியார் சிந்தனையுள் தேன்போலக் கலந்துநின்று பிறப்பை ஒழிப்பவன் என்கிறார்.

"தேனுக்குள் இன்பம் செறிந்திருந்தாற்போல் ஊனுக்குள் ஈசன் ஒளித்திருந்தானே" என்று திருமூலரும், "உண்ட நெஞ்சறி தேனே வானோர் பெருமானே" என்று அருணகிரிநாதரும் இறையின்பத்தைத் தேனைப் போன்று இனிமையானது என்று நெஞ்சருகிப் பாடுவதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்குதற்குரியன.

மாணிக்கவாசகர் வண்டை விளித்துப் பாடிய பாடல்கள் "திருக்கோத்தும்பி" என்னுந் தலைப்பில் அமைகின்றன. வண்டைப் பார்த்து, "வண்டே! மலர்களில் உள்ள சிறிதளவு தேனுக்காக எவ்வளவு சுற்றுகிறாய்? பாடுகிறாய்? இப்படி மலருக்கு மலர் அலைவதை விட ஒரே மலரை - அந்த ஒப்பற்ற மலரை - அடைந்து எல்லையிலா இன்பத்தேனைப் பெறுவாயாக! அத்தகைய சிறப்பான ஒப்பற்ற மலர் அம்பலத்தாடும் கூத்தனின் பாதகமலமே! அதனை நீ சென்றடை. அங்கு சென்று பண் பாடு. அப்பாத மலரிலிருந்து பிலிற்றுந் தேன் நினைத்தாலும், கண்டாலும், பேசினாலும் இனிக்கும், எலும்பை உருக்கும்" என்கிறார்.

"தினைத்தனை உள்ளது ஓர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே நினைத்தொறும், காண்தொறும், பேசும்தொறும் எப்போதும் அனைத்து எலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும் குனிப்பு உடையானுக்கே - சென்றுதாய் கோத்தும்பி"

என்று பாடிப் பரசவமடைகிறார்.

இவ்வலகிலுள்ள உயிர்களனைத்தையும் பெண்மையின் இருப்பிடமாகவும், பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானை

ஆண்மையின் இருப்பிடமாகவும் கொண்டு, இவ்வலக உயிர்களனைத்தும் இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்க எண்ணும் ஆர்வத்தை அகத்துறை மரபில் நின்று நாயன் மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாடியுள்ளனர். நாயக நாயகி பாவனைப் பாடல்களை மாணிக்கவாசகரும் பாடியுள்ளார். பெண்மை நிலையில் நின்று இறைவனுடன் கலக்கத் துடிக்கும் துடிப்பை.

“சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன் திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கி நின்று
ஊடுவேன் செவ்வாய்க்கு உருகுவேன் உள்ளூருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திய்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்தும் மலர்வேன் அனல்ஏந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.”

என்று பாடுகையில் ஒரு பெண்ணின் இயல்பான துடிப்பையும், தவிப்பையும் உணரமுடிகிறது.

அம்மாணை, தெள்ளேணம், சாழல், பொன்னாசல், பூவல்லி, உந்தி, தோணோக்கம் முதலிய விளையாட்டு களின்போது பெண்கள் பாடுகின்ற முறையிற் பலபாடல்களை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அமைத்துள்ளார்.

பெண்கள் கைகொட்டி விளையாடுவது சாழல் என்பதாகும். இரு பெண்கள் விளையாடும் போது ஒருத்தி கேள்வி கேட்பது போலவும், மற்றொருத்தி அதற்கு விடையிறுப்பது போலவும் திருச்சாழற் பாடல்களை அமைத்துள்ளார்.

முதலாவது பெண் : தோழி! எல்லோர்க்கும் தலைவனாக உள்ள ஈசன் கிழிந்த துணிகளைக் கோவணமாகத் தைத்து உடுத்தியிருப்பதேன்?

இரண்டாம் பெண்: அவன் அணிந்திருப்பவைகளை எளிமையாக எண்ணாதே! நான்கு வேதங்களையே அரை நாணாகவும், நிலை பெற்ற கலைகளில் பொருந்தியிருக்கும் மெய்ப்பொருளையே கோவணமாகவும் அணிந்துள்ளான் என்பதை அறியவில்லையோ?

“என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லோர்க்குந் தான்ஈசன் துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்னேடி மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத் தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ”

முதல் பெண் : தில்லையில் ஆடுகின்ற இறைவன் பெண்ணுக்குப்பாதி உடம்பைத் தந்தானே, அவன் பித்தனல்லனோ?

இரண்டாம் பெண் : அடி அசட்டுப் பெண்ணே! பெண்ணுக்குத் தன் உடம்பில் பாதியை அவன் தந்திரா விடில் உலகமே அழிந்திருக்குமே, அறியமாட்டாயா?

“தென்பால் உகந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடி!
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய்! இருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ!

இறைவன் சிவனுஞ் சக்தியுமாய் உயிர்களை இயக்காவிடில் உலகில் உள்ள ஆணும் பெண்ணும் இன்பந் துய்க்கமாட்டார்கள். எனவே உலக இயக்கந் தடைப்பட்டு உலகமே அழிந்துவிடும். இதனாலேயே சிவஞானசித்தியார் இல்வாழ்வை “அவளால் வந்த ஆக்கம்” என்கிறார்.

இங்ஙனம் மிக உயர்ந்த தத்துவக் கருத்துக்களையும், மனிதர்கள் உய்யும் பொருட்டு எளியஇனிய பாடல்களாக வடித்துத் தந்துள்ளார் மாணிக்க வாசகர். இப்பாடல்களைப் பண்ணுடன் பாடுவதும், பாடினார், பேசினார் வாய்ச்சொல் கேட்பதும், சிவனருள் வேண்டி நின்றலுஞ் சைவராயினார் தனிப்பெருங் கடமைகளாகும்!

நன்றி

சீவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்
1985

குறியைக் குறியாது குறித்தறியும்

நெறியைத் தனிவேலை நிகழ்த்திடலும்

செறிவற்று உலகோடு உரைசிந்தையும் அற்று

அறிவற்று அறியாமையும் அற்றதுவே.

(கந்தரனுபூதி)

நக்கீரர் ஒரு விசுண்டாவாதி

தமிழ்மணி அகலங்கன்

“நெற்றிக்கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே” என்று சிவபெருமானோடு எதிர்த்து வாதிட்டவர் நக்கீரர்.

“பாடல் புனைந்தவர் பரமசிவனாகவே இருந்தாலும். பாடலிலே குற்றம் இருந்தால் குற்றம் குற்றமே” என்று தன் நம்பிக்கையோடு எதிர்த்து வாதிட்டவர் நக்கீரர்.

“விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, தான் அன்றாடம் வழிபடும் இறைவன் கூட குற்றஞ் செய்தால், அது குற்றமானதே என்று மிகவும் சாதுர்யமாக வாதிட்டவர் நக்கீரர்.

“ஆண்டவனை விட தமிழ்க் கவிதையின் செம்மையே சிறந்தது என்று வாதிட்டவர் நக்கீரர்.”

இப்படியாகப் பல வகைகளில் நக்கீரரைப் பலரும் புகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள். பலர் தமது புனை பெயரைக் கீரன் என்றும், நக்கீரன் என்றும் வைத்துக் கொண்டு குற்றங் கடிந்து குணத்தைப் போற்றலே தமது பெரு நோக்கென்று கூறிக் கொள்கிறார்கள்.

இந்த நக்கீரரின் உண்மைத் தன்மை என்ன? இவர் எப்படிப்பட்டவர்? என்பவற்றை உரிய முறையில் அறிந்து கொள்ளச் செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நக்கீரருக்குக் கிடைக்கும் போலிப் புகழ் மூலம் எமது இறைவனான சிவபெருமானுக்கு ஏற்படும் இழி சொல்லைப் போக்க இக்கட்டுரை பெரிதும் உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

நக்கீரர் ஒரு புலவர். தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப் புலவர். இதில் இரு கருத்துக்கு இடமில்லை.

சிவபெருமானோடு விவாதஞ் செய்து தெளிவு பெறுவதற்கு முன் நக்கீரர் பொறாமை பிடித்தவராக இருந்தார். அதாவது அழுக்காறு கொண்டவராக இருந்தார். விதண்டாவாதஞ் செய்வதிலே சமர்த்தராக தற்பெருமையும் ஆணவமுங் கொண்ட புலவராக இருந்தார்.

நக்கீரர் போதிய தமிழிலக்கண அறிவின்றி, வழச்சொல், வழாநிலைச் சொல் வேறுபாடு புரியாது, சிவபெருமானோடு விதண்டா வாதஞ் செய்தவர் என்பதை அறிந்தால் பலர் ஆச்சரியம் அடைவீர்கள்.

இந்தக் கருத்துக்களை வலியுறுத்த நாம் இவ் விடயத்தைச் சற்று ஆழமாக “காமஞ் செப்பாது” ஆராய்வோம்.

சிவபெருமான் மதுரையிலே செய்த திரு விளையாடல்களைத் தமிழிலே பாடியவர்களுள் தலையாய புலவர் பரஞ்சோதி முனிவரே என்பது அறிஞர் கருத்து. பரஞ்சோதி முனிவர் பாடிய திரு விளையாடற் புராணமே இக்கட்டுரையின் ஆதாரமாகிறது.

சண்பகப் பாண்டியனின் சந்தேகம்

வங்கிய சூடா மணிமாறன் என்னும் பெயர் கொண்ட பாண்டியன் மதுரையை அரசாண்ட காலத்திலே, அவன் சோமசுந்தரப் பெருமானை மலர்களால் அர்ச்சித்து வழிபட விரும்பி ஒரு பெரிய நந்தவனத்தை அமைத்தான்.

அங்கே பலவிதமான பூமரங்களும் செழித்து வளர்ந்து பூத்துக் குலுங்கின. சண்பக மலர்களிலே பெரும் விருப்பம் கொண்ட பாண்டிய மன்னன், சண்பக மலர்களைக் கொண்ட தனியான ஒரு பூஞ்சோலையை யும் அமைத்தான்.

சண்பக மலர்களைக் கொண்டு மாலைகட்டி சோமசுந்தரப் பெருமானுக்குச் சாத்தி வழிபட்டான். வண்டு மொய்க்கு முன்பே சண்பக மலர்களைப் பறித்து இண்டை, தொடை, தொங்கல், தாமம், கண்ணி என்ற பல வகைகளிலே மாலை கட்டி, இறை வனுக்குச் சூட்டினான்.

தனது மலர் மாலையால் அலங்காரக் காட்சி தரும் சோமசுந்தரப் பெருமானின் பேரழகுக் கோலத்தைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தான்.

சண்பகமலர் மாலையால் அழகுக் காட்சி யளித்த இறைவனைச் சண்பகசுந்தரர் என்று பெயரிட்டு வழிபட்டு மகிழ்ந்தான்.

சிவபெருமானுக்கு சண்பக மலர்மாலை சாத்தி வழிபட்ட காரணத்தினால் வங்கிய சூடாமணிமாறன் என்ற பெயர் கொண்ட பாண்டிய மன்னன், சண்பக மாறன் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான்.

இளவேனிற காலத்தில் ஒரு நாள் சண்பக மாறன் தனது துணைவியோடு பூஞ்சோலையிலே இருந்த போது ஒரு திவ்விய வாசம் அவனது முக்கைத் துளைத்தது.

பலவகை மலர்களையும் கொண்ட நந்தவனத் தோடு நன்கு பரிச்சயமான பாண்டிய மன்னனுக்கு, அன்று தென்றல் கொண்டு வந்த வாசம் ஒரு புதுமையான தெய்வீக மணம் பொருந்திய வாசமாகத் தெரிந்தது.

வெவ்விய வேலான் வீசும் வாசம்மோந்து ஈதுவேறு திவ்விய வாசமாக இருந்தது. தென்றல் காவில் வெளவிய வாசமன்று. காலுக்கும் வாசமில்லை. எவ்வியல் வாசமேயோ இதுவென எண்ணங் கொள்வான்.

வீசிய வாசத்தை முகர்ந்து “இது ஒரு திவ்வியமான வாசமாக இருந்தது. தென்றல் பூஞ்சோலையிலே பூக்களை அளைந்து கவர்ந்து வந்த வாசமன்று. காற்றுக்கும் தனியான வாசம் இல்லை. இது என்ன வாசமாக இருக்கும்” என்று எண்ணினான்.

சிந்தித்த படியே திரும்பித்தன் தேவியை நோக்கினான். அவனது மனைவியான பாண்டியாதேவியின் கூந்தலின் மணமும் காற்றிலே கலந்து வந்த மணமும் ஒன்றாக இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான்.

இந்தத் திவ்விய வாசம் வண்டுகளுக்குத் தெரியாதோ என்று இறும்புது எய்தினான். பின்பு மணம் கூந்தலுக்கு இயற்கையானதோ அன்றி, செயற்கையானதோ என்று ஐயங்கொண்டான்.

திரும்பித்தன் தேவிதன்னை நோக்கினான் தேவிஜம்பால் இரும்பித்தை வாசமாகி இருந்தது, கண்டிவ்வாசஞ் சுரும்பிற்குத் தெரியாதென்னாச் சூழ்ந்திறும் பூதுகொண்டு, ஈது தரும்பித்தைக்கு இயல்போ செய்கையோவென ஐயங்கொண்டான்.

பித்தை என்றால் கூந்தல் என்று பொருள். ஐம்பால் என்பது ஐந்து பகுப்பாக முடிக்கப்படும் வகையைக் குறிக்கும். முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை என்று ஐந்து வகையாக கூந்தலை முடிவது அன்றைய வழக்கம்.

இப்பாடல்களிலிருந்து அரசனது சந்தேகத்தை நாம் உணரலாம். பலவகை மலர்களையும் பற்றி நன்கு அறிந்து உணர்ந்த பாண்டிய மன்னன், அந்த வாசம் மலர்களினது அல்ல என்று நன்றாகத் தெரிந்த பின், தனது தேவியின் கூந்தல் மணமே அது எனக் கண்டு தெளிந்து, அந்த மணம் கூந்தலுக்கு இயற்கையானதோ, அன்றிச் செயற்கையானதோ என்று ஐயங் கொண்டான்.

பின்பு தனது ஐயத்தை அறிந்து யாராயினும் பாடல் செய்து தருபவருக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் அடங்கிய பொற்கிழி பரிசு தருவதாக அறிவித்தான்.

‘ஐயறு கருத்தை யாவராயினும் அறிந்து பாடல் செய்யுந் ரவர்க்கே இன்ன ஆயிரஞ் செம்பொன் என்று’

என்ற வரிகளால் இதனை அறியலாம்.

அரசன் சந்தேகப்பட்ட கருத்தை அறிந்து பாடல் செய்தாலே போதுமானது. அவனது சந்தேகத்திற்குத் தீர்வு வேண்டியதில்லை. இதனையே “ஐயறு கருத்தை யாவராயினும் அறிந்து” என்ற வரியினால் தெளிவு படுத்துகிறார் புலவர்.

இந்தப் போட்டியின் உண்மை நிலை அரசனது சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைப்பதல்ல.

அரசனது சந்தேகம் எது என்பதே அறிவிக்கப் படாத போது, சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பது எப்படி முடியும். சிலர் இதனைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததால் ஏற்பட்ட விளைவே நக்கீரருக்கு இன்று பெரும் புகழைக் கொடுத்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணப்படி, அரசன் தனது சந்தேகம் என்ன என்றோ, எந்த விடயத்தில் என்றோ, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தெரிவிக்கவே இல்லை.

கண்டசுத்தி பாடுதல்

அப்படியாயின் போட்டிதான் என்ன? அரசனுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைக் கண்டு பிடித்துப் பாட வேண்டும். அதாவது, அரசனது சந்தேகம் பாடலாகப் பாடப்பட வேண்டும். இதுவே போட்டி.

அப்படி இல்லாமல் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமா? செயற்கை மணமா? என்ற கேள்விக்கு விடை கூறுவதல்ல போட்டி.

போட்டி கூந்தலின் மணம் பற்றியதாக இருந்தால் அது வைத்தியர்களுக்கல்லவா வைக்கப்பட வேண்டும். போட்டி அரசனின் சந்தேகத்தைப் பற்றிய தேயல்லாமல் மணத்தைப்பற்றியதல்ல.

இயற்கை மணமா? செயற்கை மணமா? என்பது தான் போட்டியாக இருந்திருந்தால் பலர் பல பாடல் புனைந்திருக்கச் சந்தர்ப்பமுண்டு.

இயற்கை மணம் என்றும், செயற்கை மணம் என்றும் இரு விடைகளையும் ஒரு புலவரே இரு பாடல் களில் புனைந்திருந்தால் ஏதாவதொரு பாடல் பரிசு பொற்றேயாக வேண்டுமே. இது போட்டியாக இருந்தால் இதற்கேன் ஆயிரம் பொற்காசுகள் பரிசு.

எத்தனையோ புலவர்கள் இருந்த பாண்டிய நாட்டில் ஒரு புலவர் மட்டுமே பாடல் புனைந்து கொண்டு வந்ததிலிருந்தே இப்போட்டியின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

போட்டி என்ன என்பதே இன்று பலருக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. போட்டி இன்றைய நிலையில் மிகவும் வித்தியாசமான புதுமையானது தான். ஆனால் அன்று அது நடைமுறையில் இருந்திருக்கின்றது.

ஒருவரது எண்ணத்தை மற்றவர் பாடலாக்க வேண்டும். அதாவது பாண்டியனின் மனத்திலே ஏற்பட்ட சந்தேகம் என்ன என்பதைத் தனது உள்ளுணர்வு மூலம் ஒரு முகப்பட்ட சிந்தனை மூலம் அறிந்து அதனைப் பாடலாகப் பாடவேண்டும். இதுதான் போட்டி.

இதனை முற்காலத்தில் கண்டசுத்தி பாடுதல் என்று கூறினார்கள். இன்று (Thought Reading) சிந்தனையை அறிந்து கொள்ளல் என்று கூறுவது தான் "கண்டசுத்தி" என்ற பெயரால் அன்று அழைக்கப்பட்டது.

நினைத்த காரியம் சொல்லுதல் என்ற ஒரு செய்கை சோதிடத்தில் இன்றும் உண்டு. அதாவது ஒருவர் எதைக் கேட்க வேண்டுமென்று தன்னிடம் வருகிறாரோ. அதைச் சோதிடர் தாமே சொல்லி அதன் தீர்வையும் கூறுவது நினைத்த காரியஞ் சொல்லுதல் என்ற வகையாகும். இன்றும் பல சோதிடர்கள் இத்துறையிலே நிபுணர்களாக இருப்பதை நேரிலேயே காண்கிறோம்.

இதேபோல கண்டசுத்தி பாடுதல் என்ற பெயரில் முற்காலத்தில் இந்தப் போட்டி நடைபெற்றிருக்கின்றது.

பாண்டியன் வைத்த போட்டியும் இந்த வகையைச் சேர்ந்ததே. பாண்டியனின் மனதில் உதித்த சந்தேகத்தை அறிந்து அதனைப் பாடலாக்கித் தருவதே போட்டி என்பது இப்போது புலனாகின்றது.

நக்கீரரின் பொறாமை

பாண்டியன் போட்டியை அறிவித்தான். பலரும் முயன்று பார்த்தனர். அரசனின் மனக் கருத்தை அறிய முடியவில்லை. சங்கப் புலவர்கள் தனித் தனியாக ஆராய்ந்தும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் ஒன்று சேர்ந்தும் ஆராய்ந்தனர்.

சங்கத்தா ரெல்லாத் தம்பிற தனித்தனி தேர்ந்து தேர்ந்து துங்கத்தார் வேம்பன் உள்ளஞ் சூழ்பொருள் துழாவி உற்ற பங்கத்தா ராகி எய்த்துப் படருறு மனத்த ரானார்.

என்ற வரிகளால் சங்கப் புலவர்கள் ஆராய்ந்து தோல்வி கண்டு கவலையடைந்தவிதம் சொல்லப் பட்டுள்ளது. அவர்கள் ஆராய்ந்தது பாண்டியனது "உள்ளஞ் சூழ் பொருள்" என்பது பாடலிலிருந்து தெளிவாகிறது.

சங்கப் புலவர்கள் எல்லோரும் ஆராய்ந்தார்கள் என்பதிலிருந்து சங்கப் புலவர்களுள் தலையாயவரும், தலைமைப் புலவரானவருமான நக்கீரரும் ஆராய்ந்தார் என்பது தெளிவு.

அவர்கள் எவராலும் அறிந்து கொள்ள முடியாதிருந்த சமயத்தில் தான் தருமி என்ற இளைஞன் பாடலோடு சபைக்கு வந்தான்.

தருமி மிகமிகச் சாதாரணமான ஒரு ஏழைக் கவிஞன். இவன் சிவபெருமானிடந் தனக்குப் பாடல் புனைந்து தரும்படி முறையிடும் போது,

'ஐய யாவையு மறிதி யேகொலாம்
வையை நாடவன் மனக் கருத்துணர்ந்து
உய்ய ஓர்கவி உரைத்தெனக்கு அருள்
செய்.....'

என்றே வேண்டுகின்றான். இங்கும் பாண்டியனின் மனக்கருத்துணர்ந்து என்ற சொல் பயன்படுத்தப் படுவதைக் கொண்டு போட்டியின் தன்மையை நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம். சிவபெருமான் தருமிக்குக் கொடுத்த பாடல் இதுதான்

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின், மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே.

பாடலைக் கொண்டு சென்ற தருமி சங்கப் புலவருக்குக் காட்டுகிறான். புலவர்கள் பாடலிலேயுள்ள நயத்தைவியந்து பாராட்டினர்.

சொல்லின் செல்வமும் பொருளும் தூக்கியே
நல்ல நல்லவென் றுவகை நண்ணினார்.

சங்கப்புலவர்களுக்குப் பாடலின் சொல் வளமும், பொருள் வளமும் புரிந்ததேயன்றி, இந்தப் பாடலுக்கும் அரசனின் சந்தேகத்திற்கும் உரிய தொடர்பு தெரிந்திருக்கவில்லை.

அதனால் அரசனிடம் பாடலைக் கொடுத்து பாடலைப் பற்றி விளக்கிக் கூறினார்கள். அரசனின் சந்தேகமும் பாடலும் ஒன்றையொன்று நேர்முகமாகவே ஒத்திருந்தது. அதனால் அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

அளக்கில் கேள்வியார் அரசன் முன்புபோய்
விளக்கி அக்கவி விளம்பி னார்கள் தன்
உளக் கருத்து நேரொத்த லாற், சீரந்
துளக்கி மீளவன் மகிழ்ச்சி தூங்கினான்.

தனது உளக் கருத்தும் பாடலின் கருத்தும் ஒன்றே என்று மகிழ்ந்து தலையசைத்த பாண்டியன் போட்டியில் வெற்றிபெற்ற தருமிக்கே அந்தப் பொற்கிழியை வழங்கும்படி பணித்தான்.

சந்தேகம் ஏற்பட்டது அரசனுக்கே. அரசனது சந்தேகம் என்ன என்பது அரசனுக்கு மட்டுமே தெரிந்த விடயம். அந்த அரசனே தனது சந்தேகம் பாடலில் பாடப் பட்டுள்ளது என்று ஒப்புக்கொண்டு மனம் மகிழ்ந்து பரிசு கொடுக்கும் படி கூறிவிட்டான்.

ஆனால், தலைமைப் புலவர் நக்கீரரின் பொறாமைக் குணம் அவரைச் சும்மா இருக்கவிடவில்லை. சங்கப் புலவர்கள் பலர் இருக்க, தலைமைப் புலவராய்த் தானிருக்க, சாதாரண சிறு கவிஞன் தங்களையும் விஞ்சி விட்டானே என்ற அழுக்காறு அவரின் மனத்தை அரித்தது. பொறாமைக்குணங் கொண்ட புலவரானதால் நக்கீரர். தருமியின் வெற்றியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் புழுங்கினார்.

அதனால் பாடலிலே குற்றமுண்டு என்று கூறி பரிசு கொடுக்கவிடாது தடுத்தார் நக்கீரர்.

நக்கீரருக்கு பொருள் இலக்கணம் தெரியா திருந்தது

பாடலைக் கொண்டு புலவர் வடிவோடு வந்த சிவபெருமான் 'பாடலிலே என்ன குற்றம் கண்டாய்' என்று கேட்க நக்கீரர் 'பாடலிலே பொருட் குற்றமுண்டு' என்று கூறுகிறார்.

பாடலின்படி, பொருளிலே குற்றம் கண்டு பிடிக்க வேண்டியவன் பாண்டியனே அன்றி வேறெவரும் இல்லை. சந்தேகம் கொண்டவன் பாண்டியனே, அவனே தனது சந்தேகமும், பாடலின் பொருளும் ஒன்றே யென்று ஒப்புக் கொண்டபின் இடையிலே நக்கீரர் எப்படிப் பொருளிலே பிழைகண்டு பிடிக்க முடியும்.

பரஞ்சோதி முனிவர் இந்த இடத்தைக் கூறும் போது, சிவபெருமான் சபைக்கு வந்தார்.

'யாரை நங் கவிக்குக் குற்றம் இயம்பினார்' என்று கேட்க நக்கீரர் அஞ்சாது.

'நானே குற்றங் கூறினேன்' என்று கூற இறைவன் என்ன குற்றம் என்று கேட்க

'தேராக் கீரன்... சொற்குற்றமின்று வேறு பொருட் குற்ற மென்றான்' என்று பாடுகிறார்.

இங்கே தேராக் கீரன் என்பதற்கு பொருளிலக் கணம் சரியாகத் தெரியாத கீரன், என்றே பலரும் பொருள் கூறுகிறார்கள்.

நக்கீரருக்கு செய்யுளின் பொருள் இலக்கணத்தில் போதிய அறிவில்லை என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம். அதுமட்டுமன்றி தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்த படலத்தின் பின் கீரனைக் கரை ஏற்றிய படலமும், அதற்கடுத்ததாக கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த படலமும் வருகிறது. இது நோக்கத் தக்கது.

நக்கீரருக்கு இலக்கணம் சரியாகத் தெரியாது என்பதைக் கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த படலத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியார்க்குக் கூறுகிறார்.

இலக்கணம் இவனுக்கின்னுந் தெளிகில இதனாலாய்ந்த நலத்தசொல் வழுஉச்சொல் என்பதற்கிலின்

நலத்தசொல் என்ன வழுச்சொல் என்ன என்ற பேதம் நக்கீரருக்குத் தெரியாது என்று சிவபெருமான் கூறி, அகத்தியரை அழைத்து நக்கீரருக்கு இலக்கணம் உபதேசிக்கும் படி பணிக்கிறார்.

அகத்தியரிடம் நக்கீரரைப் பற்றிக் கூறும்போது இப்படிக் கூறுகிறார் சிவபெருமான்.

இருந்த மாதவச் செல்வனை எதிர்வர நோக்கி அருந்தவா! இவற்கு இயற்றமிழ் அமைந்தில, எம்பார் தெரிந்தநீ அதை அரித்தபத் தெருட்டென....

நக்கீரனுக்கு இயற்றமிழ் சரியாக அமையவில்லை. என்னிடம் இலக்கணம் கற்ற நீ அதனை நக்கீரனுக்கு குற்றமற்ற வகையில் ஐயந்திரிபு இல்லாமற் போகும்படி சொல்லிக்கொடு என்று அகத்தியரை சிவபெருமான் வேண்டுவது கவனிக்கத் தக்கது.

அகத்தியரிடம் இலக்கணங் கற்ற நக்கீரர் தான் முன்பு செய்த கவிகளினை முற்றாக ஆராய்ந்து சொல் வழுக்களும், வழாநிலை முடிபும் உற்று நோக்கினார்.

முழுதும் உணர்ந்த சிவபெருமான் பாடிய பாடலிலே பொருள் வழுச் சொன்ன தன் அறியாமையை எண்ணி வருந்தினார். 'சிறிய கேள்வியோர் கழியவும் செருக்குடையோர் என்று அறிஞர் கூறிய பழஞ்சொல் என் அளவிலும் பலித்தது' என்று வெட்கங் கொண்டார்.

நிரம்பாத கல்வியுடையவர்கள் மிகவும் செருக் குடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று அறிஞர்கள் கூறும் பழமொழி தன்னளவிலும் உண்மையாயிற்று என்று நக்கீரர் கூறுவதாக பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுகிறார்.

இதிலிருந்து நக்கீரர் போதிய பொருளிலக்கண அறிவிண்மையாற்றான் சிவபெருமானின் பாடலிலே குற்றங் கண்டு பிடித்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

நக்கீரரின் விதண்டாவாதம்

சிவபெருமானின் 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்ற பாடலில் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்று குறிப்பிடப்படவே இல்லை. "கூந்தலின் வாசத்தைவிட நல்ல வாசங் கொண்ட பூவை நீ பார்த்திருக்கின்றாயா" என்று வண்டிடம் கேட்பது போல்தான் பாடல் அமைந்திருக்கிறது.

அரசனின் சந்தேகமும் இதுவே தான். கூந்தல் மணமே ஏனைய மலர்களின் மணத்தைவிட மேலானது என்பதே அரசனின் கருத்தாகும். அதனால் தான் 'திவ்விய வாசம்' என்று கூறுகின்றான் பாண்டியன். திவ்விய என்பது

தெய்வீக என்று பொருள் தரும் சொல்லாகும்.

நக்கீரர் இதன் உட்பொருளை அறியாமல், கூந்தலுக்கு இயற்கையில் மணமில்லை என்று வாதிடத் தொடங்கினார். சிவபெருமான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டு என்று வாதிடவே இல்லை.

நக்கீரின் அழுக்காறு கொண்ட மனத்தை அறிந்து கொண்ட இறைவன், நக்கீரரின் போக்கிலேயே விவாதத்தை விட்டுவிடுகிறார்.

பாண்டியனின் மனக்கருத்தை அறிந்து பாடல் புனைந்த பரமசிவனுக்கு நக்கீரரின் பொறாமைக்குணம் புரியாமலா இருக்கும்.

அதனால் சிவபெருமான் நக்கீரரின் தன்மையை மற்றைப் புலவர்களுக்கும் காட்ட விரும்பி கேள்வி கேட்கிறார்.

“பெண்களிலே உத்தம இலக்கணம் பொருந்திய பத்மினி என்ற வகையைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கும் கூந்தலில் இயற்கை மணம் இல்லையா” என்று இறைவன் கேட்க, “அவர்களுக்கும் செயற்கையாலன்றி இயற்கை மணம் இல்லை” என்று கூறினார் நக்கீரர்.

பூமியிலே பிறந்து வளரும் பெண்களின் கூந்தல் பற்றி அனுபவத்தாலோ, அறிவாலோ அன்றி விஞ்ஞான பூர்வமாகவோ யாரும் எந்த முடிவுக்கும் வரலாம். அதனால் பத்மினி வகைப் பெண்கள் பற்றி நக்கீரர் கூறியதை மறுப்பதற்கில்லை.

ஆனால் இறைவன் அடுத்ததாகக் கேட்கும் கேள்விக்கு நக்கீரர் சொல்லும் பதில் நக்கீரரின் விதண்டா வாதத்தைக் காட்டுவதாகவே இருக்கிறது.

தேவலோக மங்கையர் கூந்தலும் செயற்கை மணமே கொண்டது என்று நக்கீரரால் எப்படிச் கூறமுடியும். அதுமட்டுமில்லாமல் சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் ஞானப் பூங்கோதையான உமாதேவியாரின் கூந்தல் பற்றிக்கூற நக்கீரருக்கு என்ன அருகதை இருக்கிறது.

உமாதேவியாரின் கூந்தலுக்கும் செயற்கை மணமே என்று சாதித்தார் நக்கீரர். இதனைப் பரஞ்சோதி முனிவர் இப்படிப் பாடுகிறார்.

‘வெருவிலான். சலமே முற்றச் சாதித்தான்’

சலம் என்றால் வஞ்சனை, விரகு எனப் பொருள் படும். வஞ்சனையான வார்த்தையையே கூறினார் நக்கீரர்.

நக்கீரரின் விதண்டாவாதத்தைக் கண்ட சிவபெருமான் தானே முழுமுதற் கடவுள் என்பதையும்,

தனது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் உமாதேவியாரின் கூந்தலைப்பற்றி நக்கீரரைவிட தனக்கே அதிகம் தெரியும் என்பதையும் நிரூபிக்க விரும்பி தனது நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டுகிறார்.

அப்போதும் நக்கீரர் ‘குற்றம் குற்றமே’ என்று விதண்டாவாதஞ் செய்தார்.

நக்கீரரின் வாதம் விதண்டாவாதமே என்பதை சங்கப் புலவர்களும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். நக்கீரர் நெற்றிக்கண் வெப்பத்தால் பொற்றாமரைக் குளத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தபோது சங்கப் புலவர்கள் இறைவனை நோக்கித் தொழுகின்றனர்.

அப்போது “நக்கீரன் விதண்டா வாதஞ் செய்தான். அவனை மன்னித்துக் கொள்க” என்று இறைவனை வேண்டுகின்றனர்.

அத்த! கற்ற செருக்கின் அறிவுழி கீரன்நின் வித்த கக்கவி யைப்பழு தென்ற விதண்டையான்.

இறைவனே! கற்றறிந்த செருக்கினால் அறிவுழிந்த கீரன் நின் கவியைப் பழுதென்று விதண்டாவாதஞ் செய்து விட்டான் என்பது இதன் பொருள்.

நக்கீரர் அழுக்காறுடையவர் என்பதை கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த படலத்திலும் காணலாம். அகத்தியர் மூலமாக நக்கீரருக்கு சிவபெருமான் இலக்கணம் கற்பித்தார்.

இதனைக் கண்ட உமாதேவியார் சிவபெருமானிடம் “நீங்களே கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்திருக்கலாமே” என்று கேட்கிறார், அதற்கு இறைவன்

இவனெடுத்த மற்சரத்தினால் யாமுணர்த்த தாதுஅத் தவனைவிட்டு உணர்த்தினம் எனச் சாற்றினான்.

எனக் குறிப்பிடுகிறார். மற்சரம் என்றால் அழுக்காறு என்று பொருள். ஏற்கனவே சிவபெருமானின் கவிதையின் சிறப்பிலே அழுக்காறு கொண்டவர் நக்கீரர்.

அதனால் அழுக்காறு கொண்டவனுக்கு அழுக்காறு ஏற்படக் காரணமாக இருந்த பாடலைப் பாடிய புலவன் குருவாக இருக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறார் சிவபெருமான். அதனால் தான் நக்கீரருக்கு தான் இலக்கணம் உபதேசிக்காமல் அகத்தியர் மூலமாக இலக்கணம் உபதேசித்தார் இறைவன்.

எனவே நக்கீர்த் தனம் என்பது பொறாமையும், விதண்டாவாதஞ் செய்யும் எண்ணமுங் கொண்ட சிறியோரியல் பேயன்றிக் குற்றத்தைக் கண்டித்துக் குணங்காணும் இயல்பான சான்றோருக்குரிய சால்பு அல்ல. நக்கீரர் பொறாமையின் புகலிடம். விதண்டாவாதத்தின் விளைநிலம்.

அயல் நாடுகளில் நமது பண்பாட்டு நிலையங்கள்

வை. கணபதிஸ்தபதி

சைவமும் வைணவமும் பாரத நாட்டில் உயிருள்ள இருபெரும் சமயங்களாகும். அவை மிகத்தொன்மையும் சிறப்பும் வாழ்க்கப்பெற்றவை. இவற்றை அழியாமல் காத்து வருபவை நமது திருக்கோயில்கள் தான் எனில் மிகையன்று. வானுயர்ந்த கோபுரங்களும், விண்ணளாவும் - விமானங்களும், எழில் மிகு சிற்பங்களும் இச்சமயத்தின் பேராற்றலை, பெருஞ் சிறப்பைப் பறைசாற்றிடும் சின்னங்களாய் விளங்குகின்றன.

சைவ வைணவக் கொள்கைகள் தத்துவங்கள் மிக ஆழ்ந்தவை. அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு தொகுக்கப்பெற்ற வாழ்க்கை முறைகள் மிக உயர்ந்தவை. மனிதனைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தும் ஆற்றல் கொண்டவை. நமது அன்றாட வாழ்க்கையோடு இரண்டறக் கலந்து நின்ற அச்சீரிய வாழ்க்கை, மேலை நாகரிகத்தின் தாக்குதலால் நிலை குலைந்து, மக்களிடையே நல்ல பிடிப்புக் கொண்டிருந்த, நெறி முறைகள் தளர்ச்சியுற்றன. மதத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த பெரியோர்கள் தத்துவஞானம், மதக்கொள்கைகள் ஆகியவற்றைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நடுவவிட்டு, காலப்போக்கில் எஞ்சியவையும் மறந்து போய், வெறும் நடைமுறைகளையும் சடங்குகளையுமே ஓரளவு காத்து, சமய வாழ்க்கையில் ஒழுகி வந்தனர்.

மதத்துறையில் முறையான போதனை, சமய ஒழுக்கம், தியாக உணர்வு ஆகியவை சிதைந்து போய், நிராதரவான சூழ்நிலையில் சிக்கி, மயக்க முற்றிருந்த நிலையில், தமிழகத்துப் பேரறிஞர்களும் மதவாதிகளும் பிரசங்கிகளும், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிக் கொண்டு ஓரளவு மயக்க முற்றிருந்த சமுதாயத்திற்குத் தக்க விழிப்புணர்ச்சி யூட்ட முற்பட்டனர். விஞ்ஞானம் கற்ற இந்தத் தலை முறையினருக்கு ஏற்றவாறு ஆலய பிம்பங்களைப் பற்றியும், கட்டடங்களைப் பற்றியும், புராண இதிகாசக் கதைகளின் உட்கருத்துக்கள் பற்றியும், வெகுவாகப் பிரச்சாரம் செய்ததின் விளைவாக, இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் மேலும் புத்துணர்ச்சி பெறுவாராயினர்.

பண்டைய தத்துவஞானக் கருத்துக்கள் விஞ்ஞானத்தை ஒட்டிச் செல்வதையும், சுட்டிக் காட்டினர். இத்துடன் நின்று விடாமல், சைவ, வைணவ, ஆகமக் கொள்கைகளை - வழிபாட்டு விதிமுறைகளை கோவில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் காலத்திலும், கோவில் குடநீராட்டு விழாக்காலங்களிலும் விசேடச் சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும், பொது மக்களிடையே பரப்பிட மேலான முயற்சிகளையும் செய்து வருகிறார்கள். இவை இங்ஙனமிருக்க, மேலை நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் நமது கலைச் சின்னங்கள் அறிவுறுத்தும் மேலான

தத்துவச் செய்தியினை வியப்புடன் நோக்குவதோடு அல்லாமல், அத்தத்துவக் கொள்கைகள் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கும் நமது வாழ்க்கை முறையினையும் ஆராய்ந்து, அவை காட்டும் ஆன்மீக வாழ்க்கை நெறியினையும், அவ்வாழ்க்கையினின்று தோன்றும் அமைதி, இன்பம் ஆகியவற்றைத் தாமும் உணர்ந்து துயக்கவும், தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

நமது நாட்டின் ஆன்மீகக் கொள்கைகளான துவைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், சைவ சித்தாந்தம் ஆகியவற்றை விளக்கிடும் ஞான நூல்களையும் கற்றுத் தேறி, இவ்வுலக வாழ்க்கையின் பிரச்சனைகளுக்கும் தகுந்த விடையளிக்கும் ஞான மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கவும் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். வெறும் கலைக் கட்டிடங்களாகத் தென்பட்ட நமது கோயில்கள், தத்துவச் சோலையாகப் பிறவிப் பிணிகளைத் தீர்த்திடும் மருத்துவ நிலையமாக இன்று அன்னார்க்குக் காட்சியளிக்கின்றன. நவநாகரிக வாழ்க்கையில் வெறும் சூன்யத்தைக் கண்ட அவர்தம் கண்களுக்கு அமைதி தரும் நிலையங்களாக அவை காட்சி தருகின்றன.

ஜீவான்மா, பரமான்மா, ஆன்மாக்களின் ஆழியாத தன்மை, உருவ வழிபாடு, அதற்குரிய சடங்குகள், நெறிகள் ஆகியவற்றின் மீது அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டு, நாம் ஒதுக்கிவிட்ட அனைத்தையும், அவர்கள் ஏற்று, நமக்கு வழிகாட்டிகளாக மாறி வருகின்றார்கள் என்றால், அது மிகையன்று. இவர்களிடம் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு யாதெனில் மூலஞான நூல்களைக் கற்று, ஆகமக் கொள்கைகளைத் தெரிந்து நெறிமுறைகளையும் புரிந்து, அவர்தம் தாயகத்தை - ஞானபூமியாக மாற்றிட உறுதி பூண்டிருப்பதாகவே நமக்குத் தெரிய வருகின்றது. சமய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட அம்மேலை நாட்டு உத்தமர்களின் ஒற்றுமையும், மற்றும் உறுதியும் நம்மை வியக்கச் செய்கின்றன. அவர்கள் காட்டும் பண்பாடு நமது பாரத நாட்டின், பண்டைப் பண்பாட்டினை நினைவுறுத்துகின்றன.

நம்மிடையே காலத்தால் - பழுதடைந்த கொள்கைகள் வேண்டா நெறிகள் அவர்களிடம் காணப்படவில்லை.

அதுமட்டுமல்ல, நமது ஆலயக் கட்டிடங்களை மற்றும் கடவுட்டிடங்களை, தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தன வாகவே கொள்ளுகின்றனர். நமது ஞானியர்களிடம் பண்டு தோன்றிய அதிசயங்கள் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இறை அனுபவங்கள், இன்றும் அவர்களிடையே ஏற்பட்டு வருகின்றன என்று அங்கிருந்து வரும் செய்திகள் நம் மனதிற்கு இதமளிக்கின்றன. இதனால் சமயச் செந் நெறிகள் மேலை நாட்டிலே வெகுவாகப் பரவி வருகின்றன.

அதன் விளைவாக, நம்நாட்டுக் கோயில் கட்டிட அமைப்புகளாக்கும் செய்வீகப் படிமங்களுக்கும், ஏராளமான பெருமையும் அதற்கீடான வரவேற்பும் ஏற்பட்டிருப்பதையும் அறிகிறோம்.

சமயத்தைப் பேணி வளர்த்துக் காத்த சோழ மன்னர்களையும், அவர்தம் வழித் தோன்றல்களையும், அவர்தம் காலங்களில் தோன்றிய கோயில்களையும், கடவுட் படிமங்களையும், அம்மேலை நாட்டினர் மிக மதித்துப் போற்றி அவர்தம் மண்ணில் அத்தகைய நிலையங்கள் பல தோன்றிட அரிய பெரிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நல்ல ஞானம், நல்ல எண்ணம், நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம், சமய ஆசார அனுட்டானங்கள் எல்லாம் ஒருங்கே அவர்களிடம் நல்ல முறையில் காணப்படுகின்றன. அவர் தம் முகங்களில் தெய்வீக ஒளி தவழுகின்றது. அத்தகைய குணநலன்கள் கொண்ட ஒரு பெரியவர் ஹாவாய்த் தீவில் சுப்பிரமணிய சுவாமி என்ற திருநாமம் பூண்டு, சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்து, சிவப்பழமாக, சிவநெறியில் திளைத்து, சிவஞானத்தைப் பரப்பி வருகின்றார். தன்னைச் சேர்ந்த மக்களையே குருக்களாகவும், சீடர்களாகவும், ஆக்கிச் சிவயோகியாகத் திகழ்ந்து வருகின்றார். அத்தகைய பெரியவருக்கு, நமது மணிவாசகப்பெருமானுக்கு ஏற்பட்ட சிவானுபவக் காட்சி யொன்று அண்மையில் கிடைக்கப் பெற்று, சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்த அத்திருவிடத்தில் மாபெரும் சிவாலயம் ஒன்றைச் சோழர் கலைப்பாணியில் நிர்மாணித்திட வேண்டும் என்று பேரார்வம் கொண்டு, சென்ற மாதம் மாமல்லபுரத்தில் எனது சிற்பக்கலைக் கல்லூரிக்கு அவரது சீடர்கள் வருகைதந்து, அவர்தம் விருப்பங்களை என்னிடம் கூறக் கேட்டிடும் பேறு பெற்றேன். அம்மகானையும் சந்தித்தேன்.

அவர்தம் எழில் முகமும், இனிய பார்வையும், கூரியமதியும், இன்சொல்லும், என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவர்தம் இன்முகத்தைக் கண்ட என் உள்ளத்தில் மேலான பரவசமும், வளமான கற்பனைகளும், பெருக்கெடுத்தன. பெரிய மனிதர்களைச் சந்திக்கும் காலத்தில் உயர்ந்த எண்ணங்களும் அவ்வெண்ணங்களால் திறமைப் பெருக்கமும் ஏற்படுவதை அனுபவபூர்வமாக இரண்டு முறை என் வாழ்நாளில் அனுபவித்த எனக்கு, இது முன்றாவது இனிய வாய்ப்பாகத் தோன்றியது.

எத்தகைய திட்டங்களை அம்மகானிடம் நான் சமர்ப்பித்தேன். எங்ஙனம் அவற்றை முகமலர்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்பதைப் பிறிதொரு சமயம் வெளியிடலாம் என்று அவற்றை இப்பொழுது ஒத்திவைக்கிறேன். மிக விரைவில் அத்திட்டங்கள் அம்மகானின் திருவாய் வழி வருவதே மேல் என நான் கருதுவதே காரணம்.

அத்திட்டப்படி மாபெரும் சிவாலயம் ஒன்று ஹாவாய் மண்ணில் விரைவில் தோன்றிட இருக்கின்ற நற்செய்தியினை இங்கு கூறிக் கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். பாரத மண்ணிலே பிறந்து, பல்வேறு பணிகளை முன்வைத்து, பல்வேறு நாடுகளைச் சென்றடைந்து, அந்நாட்டு வாழ்க்கை முறைகளை ஏற்று, பல தலைமுறைகளாக அங்கு வாழ்ந்து, அவ்வாழ்க்கையின் பொருளற்ற நோக்கற்ற போக்கினைக் கண்டு, வெதும்பிய உள்ளத்துடன் தாயகப் பன்புகளையும் மாற்றார் வியக்கக் கேட்ட நமது மண்ணின் மைந்தர்கள் நமது சமய நெறி பெற்றுத் தந்த சீரிய வாழ்க்கையினை மீண்டும் தாங்கள் தங்கியுள்ள இடங்களில் அமைத்துக் கொள்ளத் துடித்து வருவதை இந்நாளில் பெரிதும் காண்கின்றோம். பிஜித் தீவில் இந்தியக் குடியினர் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பு சென்று அந்நாட்டு மொழி கலாசாரம் ஆகியவற்றில் முழுகி, பல தலைமுறை ஆனது சமயத்தின் வழியாகத்தான் கிடைக்கும் - தழைக்கும் - என்று அறுதியிட்டு உறுதி பூண்டு, அங்குள்ளோர் தமிழகக் கோயிற் பாணியில் ஒரு சுப்பிரமணியர் ஆலயம் நிர்மாணித்திட நான் ஓர் அரிய அழைப்பினைப் பெற்றுச் சென்று வந்தேன்.

அம்மண்ணிலே நம் கலாசாரப்பயிரை ஊன்றி வளர்த்திடத் துடியாய்த் துடிக்கின்றனர். அத்தகைய மக்களின் தேவைகளை உணர்ந்து, தமிழ்நாடு அரசு, பொருளுதவியும் அளித்துள்ளது. கருவறை, விமானம், முகமண்டபம், மகாமண்டபம், திருச்சுற்று, கோபுரம், சுற்றுக் கோயில்கள் இவற்றுடன் கூடிய ஒரு மாபெரும் மாடக்கோயில் பிஜித் தீவில் நான்மீது என்ற இடத்தில் அமைப்பதற்கான திட்டமொன்றைச் சமர்ப்பித்து வந்திருக்கின்றேன். அத்திட்டத்தில் சமயச் சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்துவதற்குரிய நெடியமண்டபம், சமயக் கல்வி போதிப்பதற்குரிய கல்வி நிலையம், இசைப்பள்ளி, கலைப் பொருட்காட்சிக் கூடம், தத்துவ சமய நூல்கள் அடங்கிய நூல்நிலையம் ஆகியவை அம்மாடக் கோவிலின் அடித்தளத்தில் அமையுமாறு இத்திட்டம் தீட்டப்பட்டிக்கிறது.

மற்றும் பிஜித் தீவில் வாழும் மக்கள் தொகையில் 40% பாரத நாட்டுப் பெருமக்களாகவும், கல்வி நலம் பொருள் நலம் வாய்க்கப்பட்டவர்களாகவும், அம்மக்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருப்பதால் அத்தீவில் சுமார் 50 சிறுசிறு கோயில்களைத் தாமாகவே அமைத்துக்கொண்டு இயன்ற அளவு வழிபாடுகளும் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்கோயில்களை எல்லாம் தமிழகக் கோயிற் கட்டிடப் பாணியில் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிரம்பவும் விரும்புகின்றனர்.

மாடக்கோயிலை நடுவண் நிலையமாகக் கொண்டு, அச்சிறு கோயில்களை அக்கோயிலோடு இணைத்து நிர்வகிக்கும் முறைகளையும் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சொல்லியும் வந்திருக்கின்றேன். வருங்காலத்தில் நமது சமயப்பயிர் விளைநிலமாக அது ஆகக்கூடும் என்று கருதுகிறேன்.

சிங்கப்பூரில் தமிழ் மக்கள் பெருமளவில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், தமிழ்ச் சமய நெறிகளுக்கும், நல்ல வரவேற்பு அங்கு இருக்கின்றது. வாணிப நோக்கோடும், வேலை வாய்ப்பு பெறும் நோக்கோடும், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு சிங்கப்பூர் சென்றடைந்த தமிழ்க்குடி மக்கள், சிறு சிறு கோயில்களை அமைத்து, அவர்தம் வழிபடு தெய்வங்களை ஸ்தாபித்து வழிபாடும். நிகழ்த்தி வந்தார்கள். அக்கோயில்கள் இக்காலத்தில் பெரும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி, தமிழகச் சிற்பக்கலைப் பாணியில் வானுயர்ந்த கோபுரங்களும், விமானங்களும் ஒருங்கேயமைந்த நல்ல ஆலயங்களாகத் திகழ்கின்றன. அங்ஙனம், ஏற்பட்ட கோயில்களில், நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் மரபினர் சிங்கப்பூரில் சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கு ஒரு பெரிய கோயிலை சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிறுவி ஆகம முறைப்படி வழிபாடுகளும், விழாக்களும், நடத்தி வந்தார்கள். பெரிய கோயிலாக இருப்பினும் எளிமையான தோற்றமுடையதாக இருந்த அக்கோயில் ஒரு கோடி ரூபாய் மதிப்பில் சிங்கப்பூரிலேயே மிகப்பெரிய ஆலயமாகப் புனர் நிரமாணம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

தமிழக சிற்ப ஆகம விதிகளுக்கு ஏற்பக்கோயில் திட்டமிடப்பட்டு சுமார் 75 லட்ச ரூபா அளவினதாக பணிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. அப்பணி மேலும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. அப்பணி இன்னும் ஓராண்டுக்குள் முடிவு பெற்று சிங்கப்பூர் நகரத்திற்கே ஓர் அணியாகத் திகழும் என்று சிங்கப்பூர் அரசும், அந்நாட்டு மக்களும் அந்நாளை எதிர்பார்க்கியிருக்கிறார்கள்.

இக்கோயில் அமைப்பினை சிங்கப்பூரில் பிறிதொரு இடத்தில் செய்யக்கூடாது என அவ்வரசும், அம்மக்களும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அக்கோவில் பணியை திட்டமிட்டு செய்வதற்குரிய நல்வாய்ப்பினை அம்மக்கள் எனக்கு அளித்ததைப் பெருமையோடு இங்குக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே சிங்கப்பூரில் அருள் மிகு ருத்ரகாளியம்மன் கோயில் என்ற ஒரு சக்தி கோயில் ஓர் ஒதுக்கீட்டில் இருந்ததை அரசு வேறிடத்தில், அழகிய தோற்றத்தில், பெரிய அளவில் செய்து கொள்ளுமாறு பணித்து, அக்கோயிலுக்கும் ஏற்ற ஒரு திட்டத்தை வழங்கிட, தமிழ்நாடு அரசின் அனுமதி பெற்றுச் சென்று வந்தேன். அப்பணி 25 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புடையதாகும். அக்கோயிலும் தமிழகச் சிற்ப ஆகம முறையில் சிறப்பாகத் திட்டமிடப்பட்டு சுமார் 60% பணி முடிவடைந்து எஞ்சிய பணி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. சிங்கப்பூரில் காளியம்மன், மாரியம்மன், மகாகாளியம்மன், ஆகிய சக்திகோயில்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன.

மேற் குறிப்பிட்ட ருத்ரகாளியம்மன் கோயிலை விடுத்து, வீரமகாளியம்மன் கோயில் ஒன்று மிகப் பெரிய அளவில் கட்டுவதற்கான அடிப்படைத் திட்டங்கள் வகுக்கப் பெற்று, அப்பணியும் விரைவில் துவங்க விருக்கின்றது.

இக்கோயிலின் அமைப்பு மேற்குறிப்பிட்ட கோயிலின் அமைப்பிலிருந்து மாறுபட்டதாகவும் ஆகம விதிகளுக்கு ஏற்புடையதாகவும் அமைய விருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 75 லட்ச ரூபாய் மதிப்பில் இப்பணி முற்றுப்பெறும்.

சிங்கப்பூர் அரசு தன் செலவிலேயே காளியம்மன் கோயில் ஒன்றை நிரமாணித்து அப்பகுதியில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு உடமையாக்க இருக்கிறது. இதற்குரிய புதியதொரு திட்டத்தையும் அவ்வரசுக்கு சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். மிக அழகிய இயற்கைச் சூழ் நிலையுடைய ஓர் இடத்தை அம்மாநில அரசு வழங்கியிருக்கிறது. இக்கோயில் நிரமாணமும் விரைவில் தொடங்கும்.

இவற்றைத் தவிர, ஏனைய கோயில்களில், இலங்கைத் தமிழர்களால் நிரமாணிக்கப்பட்டு நிரவகிக்கப்பட்டு வரும் சண்பக விநாயகர் ஆலயம் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கண்ட கோயில்கள் சிங்கப்பூர் தமிழ் மக்களை விடுத்து, சீனமக்களும் வேறின மக்களும் வந்து போகும் ஒரு பொது நிலையமாகவும் திகழ்கின்றன. நமது ஆகம ரீதியில் செய்யப்படும் வழிபாட்டு முறைகளை அந்நாட்டு மக்கள் வியந்து ரசிப்பதுடன் அவ்வழி பாட்டில் வசீகரிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஆகிறார்கள் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும்.

மலேசியாவில் தமிழகச் சிற்பக் கலைப்பாணியில் ஒரு கோயில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குரிய திட்டங்களை சுமார் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொடுத்திருந்தேன். சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் என அழைக்கப்படும் அக்கோயில் சிகாமெட் என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மலேசிய மக்களும் அங்கு வாழ் தமிழ் மக்களும் ஒருங்கிணைந்து வழிபடும் பொது நிலையமாக அ.து இருந்து வருகின்றது.

தமிழ் நாடு அரசு மற்றும் ஆந்திர அரசின் பொருளாதார உதவிபெற்று இலங்கையில் திருக்கேதீஸ் வரம் என்ற தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்த கோவிலில் மகா மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டு வருகின்றது. தமிழகச் சிற்பக்கலைப் பாணியில் குதிரைத்தூண்கள், சிம்மத்தூண்கள், சிற்பத்தூண்கள், என எண்பது தூண்கள் நிரம்பிய பெரு மண்டபமாக அ.து அமையவிருக்கின்றது. அதற்கான கருங்கற் பணிகள் அனைத்தும் மாமல்ல புரத்தில் அரசினர் சிற்பக்கலைக் கல்லூரியின் உற்பத்திப் பிரிவில் நடைபெற்று வருகின்றன.

மேலும் தென் ஆபிரிக்காவில் முருகன் ஆலயம் ஒன்றும், மொரீஸியஸ் நாட்டில் புராதன ஆலயமாக ஸ்ரீ மீனாட்சி சொக்கலிங்கேஸ்வரர் கோயிலில் ஐந்து நிலை இராஜகோபுரம் ஒன்றும் எழுப்பப்பட இருக்கின்றது. இவ்விருநாடுகளில் தோன்றவிருக்கும், திருக் கோயில்களுக்கான அடிப்படைத் திட்டங்கள் தயாரிப்பதில் தற்பொழுது ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அமெரிக்காவில் ஆந்திர மாநில அரசின் பெரும் பொருளுதவியினால் விநாயகர் ஆலயம் ஒன்றும், ஸ்ரீ வெங்கடேசுப் பெருமான்

கோயில் ஒன்றும் நிறுவப்பெற்று மிகச் சிறப்பாக வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன.

பாஸ்டன் நகரிலும், ஆஸ்திரேலியாவில் சிட்னியிலும் ஆந்திர மாநில அரசின் பொருளுதவி கொண்டு ஸ்ரீ வெங்கடேசப் பெருமாள் கோயில்கள் ஏற்பட விருக்கின்றன.

லண்டனில் முருகன் கோயில் ஒன்று தோன்ற விருக்கும் செய்தியினையும் இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

எதிர்வரும் காலத்தில் தமிழகப் பாணிக் கோயில்கள் உலக நாடுகளில் பெருமளவில்

தோன்றிடும் சாத்தியக்கூறுகள் பெருகிவருகின்றன. நமது கலாசாரத்தை அந்நாடுகளில் புகுத்தி நாம் பெருமையடைய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு அல்ல, நமது சமயம் நல்கும் அமைதி கலந்த இன்ப வாழ்க்கையை உலக மக்கள் அனைவரும் பெற்றுய்ய வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கே காரணம். இவ் வழியில் செல்ல இந்துசமய மாநாடு வழிவகைகளைத் திட்டமிட வேண்டுமென்று கூறி முடிக்கின்றேன்.

(நன்றி : அகில உலக இந்து மாநாடு
மலர் - 1982)

உ

தீர்ப்புகழ்

உடையவர்க ளேவ ரெவர்களென நாடி

உளமகிழ ஆக

கவிபாடி

உமதுபுகழ் மேரு கிரியளவு மான

தெனவுரமு மான

மொழிபேசி

நடைபழகி மீள வறியவர்கள் நாளை

நடவுமென வாடி

முகம்வேறாய்

நலியுமுன மேயு னருணவொளி வீச

நளிஎஇரு பாத

மருள்வாயே

விடைகொளுவு பாகர் விமலர்திரி சூலர்

விகிர்தர்பர யோகர்

நிலவோடே

விளவுசிறு பூளை நகுதலையொ டாறு

விடவரவு சூடு

மதிபாரச்

சடையிறைவர் காண உமைமகிழ ஞான

தளர்நடையி டாமுன்

வருவோனே

தவம்லரு நீல மலர்கையை நாதி

தணிமலையு வாவு

பெருமாளே

மாங்கன காரகன்

சிவஸீ. இ. பாலச்சந்திரக் குருக்கள்

(பிரதம குருக்கள், வவுனியா கந்தசுவாமி கோவில், பிரபல சோதிடர்)

ஓர் உயிர் உலகில் வாழ உடலில் இரத்தம் சுத்தமாக ஓடவேண்டும். ஒவ்வொரு உடலிலும் உள்ள இரத்தம் வேறுபாடுடையதாக இருக்கும். நாடி அடிப்பது இடகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என மாறிமாறி வேலை செய்யும். உடலுறுப்புக்கள், நரம்புகள் கத்தரிக்கோல் போன்றிருக்கும். ஒருவரின் இரத்தம் ஒருவருக்குச் சேராது, ஒருவருக்குச் சேரும். காந்தம் இருக்கிறது. அது வடதுருவத்தை தெந்துருவம் இழுக்கும். வடதுருவத்தை வடதுருவம் தள்ளும். இதேபோல எமது உடம்பிலும் காந்தசக்தி இருக்கிறது. இரத்தம் : இது சிவப்பு. இதன் அதிபதி செவ்வாய். செவ்வாயின் அதிபதி முருகன். ஆகவே, அங்காரகதோஷம் உள்ளவர்கள் முருகப் பெருமானை வேண்டித் தொழ வேண்டும். 'ஆடிச் செவ்வாய் தேடிப்படி' என்பர். முருகனுக்குரிய விரதங்களுள் சிறந்தது ஸ்கந்தஷஷ்டி ஆறு நாட்களாகும். "ஷஷ்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும்" என்பதை நாட்டு வழக்கத்தில் சட்டியில் இருந்தால் அகப்பையில் வரும் என்று கூறுவதைக் கேட்டிருக்கின்றோம்.

செவ்வாய் தோஷமென்னும் போது உதய லக்கினத்திற்கும், சந்திர லக்கினத்திற்கும், ஒன்று, இரண்டு, நான்கு, ஏழு, எட்டு, பன்னிரண்டு, என்கின்ற இடங்களில் நிலமைந்தனாகிய செவ்வாய் நிற்கில் செவ்வாய் தோஷம் எனக்கொள்வர். இதேபோல சனி, ராகு, கேது, சூரியன், இருந்தாலும் அதை பாபக்கிரகம் என்பர். இவ்விதமாகிய தோஷங்களிருப்பின் பெண்ணுக் கிருந்து ஆண்களில்லா விட்டால் புருஷனை இழப்பான். ஆணுக்கிருந்து பெண்ணுக் கில்லாவிட்டால் மனைவியை இழப்பான். ஒன்றுக்கதிகம் ஒன்றுக்கு குறைந்து இருந்தால், குறைந்தவிடம் சற்று காலதாமதமாயும் அன்றியும் இருவருக்கும் சமமாகிருந்தால் நீடித்த காலம் மாங்கல்யம் நிலைத்திருக்கும்.

ஆகவே, எல்லோரும் 7ல் செவ்வாய், 8ல் செவ்வாய் என்றும் தோஷமிருந்தால் பயந்து விடுவர். அதைச்சரியான முறையில் பார்த்தால் தான் அதன் தோஷம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை பரிட்சிக்கலாம். இதற்கு விவாகப் பொருத்தம் பார்ப்பது மிகமுக்கியமாக இருக்கின்றது. நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு அறியப்படும் பொருத்தங்களிலும் பார்க்க கிரகநிலைகளைக் கொண்டு பார்த்து கிரகங்களின் பாபங்களைத் தனித்தனி கூட்டி 16ஆல் பிரித்து வந்தது கிரகபாபங்களை ஆகும். அது இருவருக்கும் சமமாயினும், இல்லாதிருப்பினும் ஒன்று வரைக் கூடிக்குறையினும் உத்தமமாக எடுக்கலாம். அதிகமாக மேடம், விருச்சிகம், மகரத்திலிருந்தாலும், சூரியன், குரு, சனி, புதன், வளர்பிறைச்சந்திரன், ராகு, கேதுக்கள் கூடி இருப்பின் அத்தோஷம் நீங்கப்பெறும். இத்தோடல்லாமல் சிங்கம், அல்லது சூரியத்தில் செவ்வாய் இருந்தாலும்

உதயலக்கினம், கடகம், சிங்கமாக வந்தாலும் தோஷ மில்லை. இப்படி செவ்வாய் தோஷத்தை பாப ரீதியாக கணித்து எடுக்க வேண்டும். இத்தோடல்லாமல் பெண்ணை ஆணை மிருகசீரிடம், மகம், சுவாதி, அனுஷம் இந்த நான்கு நட்சத்திரங்களுக்குள் வந்தால் மிக விஷேட மென்பர். அதோடல்லாமல் பெண்ணானவள் மூலமானால் மாமனாருக்கு ஆகாதென்றும், ஆயிலியமானால் மாமியாருக்காகாதென்றும், கேட்டையானால் முத்தமைத்துனருக்காகாதென்றும், விசாகமானால் இளையமைத்துனருக்கு ஆகாதென்றும் சொல்வர்.

ஆயிலிய நட்சத்திரமும், ஞாயிற்றுக்கிழமையும், துவிதிகை திதியும் சேர்ந்தும், கார்த்திகை நட்சத்திரம் சனிக்கிழமை சப்தமி திதி சேர்ந்தும், சதய நட்சத்திரம் செவ்வாய்க்கிழமை துவாதசி திதி சேர்ந்தும், ஆயிலிய நட்சத்திரம் சனிக்கிழமை துவிதிகை திதி சேர்ந்தும், சதய நட்சத்திரம் செவ்வாய்க்கிழமை சப்தமி திதி சேர்ந்தும், ஞாயிற்றுக்கிழமை விசாக நட்சத்திரம் துவாதசி திதி சேர்ந்தும் இருப்பின் அப்பெண்ணின் வாழ்க்கையில் சோதனை வேதனைகளை தாண்ட வேண்டி இருக்கும். இந்த நட்சத்திரங்களின் ராசியை குரு பகவான் பூரணமாக பார்க்கின். சுபம் உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட தோஷங்களுடையவர்கள் வாழ்க்கையில் தடைகளிருக்கும். இதனால் பெற்றோர்கள் மனச்சஞ்சலம் கொள்வர். முக்கியமாக ஓர் சுமங்கலிக்கு அல்லது ஏழு சுமங்கலிகளுக்கு மஞ்சள், குங்குமம், வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், தேசிக்காய், பட்டுவஸ்திரம் (சிவப்பு) தானமாக கொடுத்தல் வேண்டும். அம்மனுக்கு அபிஷேகம் செய்தல், பொட்டு, பட்டு கட்டி குங்குமத்தால் அர்ச்சனை செய்வதில் ஒவ்வொரு பூரணையிலும் தீபபூஜை செய்து வந்தாலும், கந்தப்பெருமானின் கந்தஷஷ்டி விரதம், செவ்வாய். அதிலும் முக்கியமாக ஆடிச்செவ்வாய் விரதமிருந்து இத்தோஷத்தை குறைத்துக் கொள்ளலாம்.

மாங்கல்யத்தானத்தில், குடும்பத்தானத்தில் ராகு, கேது, இருப்பின் சர்ப்ப தோஷமென்பர். இதனாலும் விவாகம் தடைப்படும். அதற்கு ராகு, கேது, செய்து ஒவ்வொரு மாலையும் வழிபட்டு கால், அரை, ஒரு மண்டலம் கழித்து ராகு, கேது, உள்ள ஆலயத்தில் பால், இளநீர், 7குடம் நீர் வார்த்து பட்டுச்சாத்தி ராகுவிற்கு அறுகம் புல்லினாலும், கேதுவிற்கு நெல்லியிலையாலும் அர்ச்சனை செய்து, செய்த பாம்பையும் சாத்தி 108 வில்வம் சாத்தி ராகுவிற்கு உழுந்தும், கேதுவிற்கு கொள்ளும், பிராமணருக்கு போஜன பதார்த்தங்களும் கொடுத்து பரிகாரம் தேடவேண்டும். ஆகவே இவற்றை அனுசரித்து அவரவர் சக்திக்கு ஏற்ப வழிபட்டு மாங்கல்யதோஷத்தை நீக்கி பெருவாழ்வு வாழ்வார்களாக.

சுபம்.

வேத காலப்பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

ஸ்ரீபதிசர்மா கிருஷ்ணானந்தசர்மா

விரிவுரையாளர் சம்ஸ்கிருதத்துறை, யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாணம்.

இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி எனக் குறிப்பிடுவர். நாம் ஓர் இலக்கியத்தை நோக்கும் போது அவ்இலக்கியமானது எழுந்த காலப்பகுதியின் சமகால விழுமியங்களையும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து வந்த சமூக நிலைமையினையும் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைகளையும் விளக்கி நிற்பதாகக் காணப்படும். வேதஇலக்கியத்தை நாம் நோக்கும் போது வேள்விகளில் தெய்வங்களை விழித்துப் பாடப்படும் பாடல்களைக் கொண்டிருப்பதனால் சமய இலக்கியம் போல் காண்படினும் அதுதன்னுள் உலகியல் சார்ந்த பல்வேறு விடயங்களைக் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றது.

அறிதல் என்னும் கருத்தை உணர்த்தும் “வித்” என்னும் வினையடியிலிருந்து பிறந்ததே “வேத” என்னும் சொல்லாகும். வேத இலக்கியமானது பல்வேறு வகையான அறிவுக் கருவூலங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் பல இருஷிகளால் பாடப்பட்டு நெடுங்காலம் வழங்கி வரும்போது ஒருகால் ஒருங்கு சேர்ந்து பிரிவு பிரிவுகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுப் பல நூற்றாண்டு காலமாக வளர்ந்த பின்பே வேத இலக்கியமானது இன்று நாம் காணும் வடிவினைப் பெற்றிருக்கலாம் என அறிஞர்கள் கூறுவர். மக்ஸ்முல்லர் என்னும் அறிஞர் வேத இலக்கியத்தின் தொன்மையான இருக்கு வேதமானது கி.மு 1200 - 1000 வரையான காலப்பகுதியில் தோன்றி இருக்கலாம் என கூறியுள்ளார். இவ்வேத இலக்கியமானது இதுவரை உலகில் தோன்றிக் காணப்படும் நூல்களெல்லாவற்றுள்ளும் காலத்தால் முந்தியது என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவாகும். “எழுதா மண்” யாகி சுருதியாக செவிவழி பேணப்பட்டு வந்ததால் “சுருதி” எனவும், இறை அருள் பெற்ற முனிவர்களால் பாடப்பட்டமையினால் “அபௌருஷேயம்” எனவும், இன்னொருவரால் இயற்றப்படாத இறைவனால் இயற்றப்பட்டதென்பதால் “கருதகேதரம்” எனவும், சிறப்பாக அழைக்கப்படும். வேத இலக்கியங்களாகிய இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்கின்ற நான்கு வேதங்களும் சம்ஹிதைகள் பிராம்மணங்கள் ஆரண்யங்கள் உபநிடதங்கள் எனத் தனித்தனியே விரிந்து 20,500 பாடல்களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றன. சூத்திர இலக்கியங்களும் வேதங்களுக்கு விளக்கம் கூறுகின்ற நூல்களாயமைந்த வேதாங்கங்களான சீக்சை (ஒலி), வியாகரணம் (இலக்கணம்), கல்ப்பம், நிருக்தம் (சொல் ஆராய்ச்சி), சோதிடம், சந்தஸ் (யாப்பு), என வேத இலக்கியப் பரப்பு விரிந்து காணப்படுகின்றது.

வேதங்கள் பரம்பொருளாகிய இறைவனின் மூச்சுக் காற்றுக்கள் எனப்படும். தோற்றமற்ற இறைவனின் மூச்சுக்

காற்றுக்கள் எனப்படும் வேதங்களும் தோற்றமற்றவையே என மரபு உணர்த்தும். வேதங்கள் இறைவன் பற்றி நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன. இக - பரம் இரண்டையும் கூறுவன. வேதங்களின் தொன்மை எமது மதத்தின் தொன்மையையும் பெருமையையும் புலப்படுத்துகின்றது. உலகிலுள்ள மதங்கள் அனைத்திற்கும் காலத்தால் முந்தியது வேதம் கூறும் சமயம். இது அன்று முதல் இன்று வரையும் தொடர்ந்திருப்பது, இனியும் கால எல்லையற்றுத் தொடர்ந்து இருக்கும் இயல்பு கொண்டது. மக்கள் வாழ்க்கை முறையோடு இணைந்த பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள சிறப்புடையது. மனித வர்க்கத்திற்குத் தேவையான பலவித அம்சங்களையும் தெரிவிக்கின்ற பலவித அறிவு நூல்களும் வேதம் என சிறப்பித்து அழைக்கப்படுகின்றது. ஆயர் வேதம், தனுர் வேதம், கந்தர்வவேதம், என இவ்விதமாக பலஅறிவு நூல்கள் வேதம் என அழைக்கப் படுவதையும் நாம் காணலாம்.

ஆற்றிவு பெற்ற மனித இனத்திற்கேயுரிய சிறப்பான தன்மை சிந்தனை, நன்கு சிந்தித்து ஆற்றலை வளர்க்கும் பெருந்திறமை மனிதனுக்கு மட்டுமே உரியதாகும். செயற்பாடுகளுக்கூரிய பழக்கம் எல்லா உயிரினங்களிடையேயும் பொதுவாகக் காணப்படும் பழக்கமெனினும் சிந்தித்து ஓர் முறைப்படி ஒழுகும் பண்பு மனித இனத்திற்கேயுரிய சிறப்பம்சமாகும். வேதங்களில் காணப்படுவன சிந்தித்தல், செயற்படுத்தல், ஆகிய இரண்டையும் விபரிக்கும் பகுதிகளேயாம். செயல் என்பதைக் குறிப்பது “கர்ம” என்ற சொல். சிந்தித்தலின் விளைவாக ஏற்படுவதே ஞானம் ஆகும். வேதங்களும் கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம், என இருபெரும் பிரிவுகளையுடையன. மனிதன் தனது வாழ்நாளில் மாறிமாறிச் செய்து கொண்டேயிருக்கும் தொழில் சிந்தித்தலும் செயற்படுதலுமாகும். இவ்விதமாக சிந்தனைக்கும் செயல்களுக்கும் வேண்டிய அறிவு நூலாக அமைந்து வழிகாட்டியாக இருப்பதனால் வேதங்கள் “ஆம்னாயங்கள்” என சிறப்பாக அழைக்கப்படுகின்றன.

பண்பாடு என்பது அகநிலைப்பட்டது, உள்ளம் சார்ந்தது எனப்படும். வேத இலக்கியத்தினூடு அக்கால மக்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அதாவது அவர்களின் உள்ளம் சார்ந்த நிலையின் எண்ணங்களின் வெளிப்பாட்டினை நாம் உணரலாம். இவ்விதமாக நோக்கும் போது அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையிலே தர்மமே மோலோங்கிய சிந்தனையாக இருந்தது. உலகின் காலத்தை நான்கு யுகங்களாக வகுத்தோர் வேத காலத்தை கிருதயுகம் என்பர். இதனைச் சத்யயுகம் - உண்மைக்காலம் எனவும் சிறப்பித்துக் கூறுவர். இவ்விதமாக சத்யம் - உண்மை பற்றிய சிந்தனை

முதலிலும் சமயம் மற்றும் ஏனைய விடயங்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் அடுத்தும் காணப்பட்டமைக்கு வேத இலக்கியமே சான்று பகருகிறது. மக்களின் கடமைகள் சமய வாழ்வின் வகுக்கப்பட்டு நடத்தை சம்பந்தமான சடங்குகள் ஆன்மிக ஒழுங்குடன் வழிநடத்தப்பட்டு சிறப்பான முறையில் மக்களின் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. மக்களின் வாழ்க்கையில் அறம் - தர்மமே மேலோங்கிய சிந்தனையாக இருந்தது. இங்கு மக்களின் நடத்தை சம்பந்தமான ஆன்மிக ஒழுக்க நெறியானது உண்மை (சத்யம்), ஒழுங்கு (ரிதம்), தீகை தபம், பிரம்மஞானம் (உயரிய அறிவு) என ஒழுங்கு படுத்தப்படுகின்றது. மேலான சத்யமும், உயர்ந்த ஒழுக்கமும், தீகைதபம், தவமும், பிரம்மமும் (அறிவு), யக்ஞம் (வேள்வியும்) ஆகிய இவையே இம்மேலான உலகைத் தாங்குகின்றன என கூறப்படுகின்றது. (சத்யம்பிருகத்திரிதம் உக்ரம் தீகை தபோ பிரம்ம ஞான பிருதிவீம் தாராயந்தி) இந்திரனை நாங்கள் சத்யத்திற்காக வழிபடுவோம். (இருக் X 62.12) என உண்மையான வாழ்விற்காக உண்மையான உள்ளத்தோடு வழிபாடுகள் இடம் பெற்றதை அறிய முடிகின்றது. சத்யம் வதன். சத்யகர்மன் என உண்மையையே பேசி உண்மையான செயல்களைச் செய்வோம் என கூறப்படுகின்றது. மாண்டீக்கிய உபநிடதமும் உண்மையே வெல்லக் கூடியது பொய்யன்று (சத்யமேவஜயதே நா அனிருதம்) எனவும், பிருகதாரணயக உபநிடதம் உண்மையையே பேசுவோம் (சத்யம்வதிஷ்யாமி) பொய்யமையிலிருந்து உண்மையை நோக்கிச் செல்வோம் (அசதோ மாசத்தமய) எனக் கூறுவதும் நோக்கத்தக்கதாகும். முப்பத்துமூன்று தேவர்களும் உண்மையை உற்பத்தியாகக் கொண்டவர்கள் அஸ்வினி தேவனே நீயும் உண்மையை அணுகுவாயாக (இருக் VIII 572) கடவுளே சத்யதர்ம வடிவானவர் என (சவிதாசத்யதர்ம) இருக்கிலும் அதர்வத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளதையும் நாம் நோக்கலாம்.

உண்மையே பேசுக(சத்யம்வத) சத்யத்திலிருந்து ஒருபோதும் நடுவாதீர்கள் (சத்யான்னப்ரமதிதவயம்) ச்ரத்தையினாலே சத்யம் அடையப்படுகிறது. (ச்ரத்தயா சத்யம் ஆப்யதே) என இவ்விதமாகப் பலவிதமாக உண்மை பற்றிய விடயங்கள் கூறப்படுகின்றது. வேத காலத்திலே யாகங்களில் முதன்மைத் தெய்வமாகப் போற்றப்படும் அக்கினி தர்மங்களுக்கூரிய தலைவனாக போற்றப்படுகின்றான் (அத்யாகூம் தர்மணாமிம்) தர்மத்தின் வழி பின்பற்றுங்கள் (தர்மம்சர) தர்மத்தின் வழியிலிருந்து மாறுபாடாதீர்கள் (தர்மான்னப்ரமதிகல்யம்) என சத்யத்தையும் தர்மத்தையும் இணைத்தவாறு கூறப்படுவதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

ரிதம் எனப்படும் ஒழுக்கம் பற்றி நோக்கும்போது வேதகாலத்தின் ஒழுக்கத்தின் பாதுகாவலனாக வருணன் என்னும் தெய்வம் விளங்குகின்றான் (ரிதஸ்ய கோபா) உலகத்தினுடைய இயற்கை ஒழுங்கிற்கும் மனிதனின் ஒழுக்கத்திற்கும் இவனே பாதுகாவலன். நாம் நல்ல உண்மையான ஒழுக்கத்தையும் நல்வழிகளையும் பின்பற்றி தோத்திரிப்போமாக (இருக்கு 67.2) சத்யத்தினால் இந்த உலகையும் ஒழுக்கத்தினால் சுவர்க்கத்தையும்

அடையலாம் எனவும் (இருக்கு 85.1) மேலும் கூறப்படுகின்றது. இங்கு ஆண்டெய்வங்களை ரிதவான் எனவும் பெண் தெய்வங்களை ரிதவாரி எனவும் அழைக்கப்பட்டு வந்தமையும் அறியமுடிகிறது. ஆயிரம் கண்களையுடைய வனாக வருணன் எல்லா இடங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனாக உள்ளான். அவனுடைய பார்வை யிலிருந்து யாரும் தப்பித்துக் கொள்ளமுடியாது. மக்களே பாவங்களைச் செய்யாதிருப்பீர்களாக என ஒரு இருக்கு வேதக் கவிதை கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது ஆகும்.

அடுத்து தீகைதபம் என்பவற்றை நாம் நோக்கும் போது நான்கு ஆசிரமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட மனித வாழ்க்கையில் பிரம்மசர்ய ஆசிரமமே முக்கியமானதாகும். தகுந்த குருவை அடைந்த சிஷ்யன் அவர்க்குச் சேவை செய்து குருகுலத்தில் வாழ்ந்து கல்வி பயிலுவதுடன் ஆசிரியரின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் அவருடன் கூட வாழ்ந்து பல போதனைகளைப் பெற்றுக் கொள்கிறான்.

உண்மையினாலேயே உயர்வினை அடையலாம் என சத்யகாமஜாபாலன் கதை மூலம் உபநிடதம் விளக்குகிறது. பிறப்பொழுக்கத்தினை விட உண்மையே மேலானது என இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இவ்விதமாக குரு சிஷ்ய பாரம் பரியத்தினால் தான் இவ்உலகு நிலைத்திருக்கிறது. எனப் பின்வருமாறு கூறப்படுவதையும் காணலாம். (கர்ணாத் காணோபதேசேன சம்ப்ராப்தம் அவனிதலம்) இதனூடு அக்காலக் கல்வி முறையையும் சந்ததிக்கு சந்ததி அறிவு பரம்பிய தன்மையும் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. குருகுலவாசம் முடித்த சிஷ்யனை ஆசிரியர் சந்ததியாகிய நூலை அறுத்து விடவேண்டாம் (ப்ரஜாதந்தம் மாவ்யவத்தீஸீகி) என கூறி கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திற்குரிய கடமைகளைப் புகட்டி நற்பிரஜையாக சமூகத்திற்கு சிஷ்யனை வழங்குகின்றார். உரிய வகையில் நான்கு ஆசிரமங்களில் உள்ளவர்களையும் காப்பாற்றுகின்ற மேலான தர்மம் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலேயே தங்கி உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பின் தவங்கள் மூலமும் மேலான சிந்தனைகள் மூலமுமாகவும் உயரிய அறிவை அடைகின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. ஆசிரியர் மாணவனை நற்பிரஜையாக சமூகத்திற்கு வழங்கும் போது கூறப்படுகின்ற அறிவுரைகள் இங்கு சிந்திக்கப் பாலனவாகும். (பூத்யை நப்ரமதிதவ்யம்) செல்வத்தைச் சேகரிப்பதனை விட்டுவிடாதே (தேவபித்ரு கார்யாப்யான் நப்ரமதிதவ்யம்) தேவர்களுக்கும் பிதிரகளுக்கும் உரிய கடமைகளைத் தவறவிடாதே தாயையும் தந்தையையும் தெய்வமாகப்போற்று (மாத்ருதேவோபவ பித்ருதேவோபவ) ஆசார்யன் அதிதி ஆகியோர்களையும் தெய்வமாகப் போற்று (ஆசார்யதேவோபவ அதிதிதேவோபவ) வாழ்க்கையில் நெருக்கடிகள் ஏற்படும் போது முன்னோர்கள் எந்தவழியைப் பின்பற்றினார்களோ அவ்விதமே நடந்து கொள்ளுங்கள் என இவ்வாறான அறிவுரைகளை வழங்கி சமுதாயத்தை நல்வழியில் இட்டு சென்றதைக் காணலாம். அக்காலக் குடும்ப உறவு முறைபற்றி அறியும்போது மக்கள் தமது வாழ்க்கையில் நோயற்ற நீண்ட ஆயுளோடு கூடிய கருத்தொருமித்த

நூற்றாண்டு கால சுகவாழ்வை விரும்பியமையைக் காணலாம். (தீர்க்காயு ரஸ்துமே பதி, ஜீவதி சரதஸ்சதம்) பிரியாது, ஈண்டொருங்கே உறைவீர், மக்கள், பேசுகின்ற ஆயுளெல்லாம் குறையாதே வாழ்வீர், தெரியாதீர் துன்பென்றும் அரும்புதல்வர் போச் செல்வரோடு மகிழ்ந்து விளையாடியின்பஞ்செழுப்பீர் என (இருக்கு X 85) வேத பாடல் ஒன்று கூறுகிறது.

மேலும்

ஒன்றாய் உள்ளம் கருத்தொன்றாய் உறவேபடைத்தேன் பகையொழித்தேன் கன்றும் பசுவும்போல் நீங்கள் கவந்து களித்து வாழ்ந்திருக்க தந்தை சொல்லே மந்திரமாய் தாயின் கருத்தே தன்கருத்தாய் மைந்தன் வாழ்க மனைவியரும் மதுரமொழிகள் வழங்கிடுக அண்ணன் தம்பி பகை தவிர்க்க அக்காள் தங்கை அங்ஙனமே எண்ணும் நோக்கும் ஒன்றாக இனியமொழிகள் வழங்கிடுக

இப்பாடல்களை நோக்கும்போது அக்கால மக்களின் உலகியல் வாழ்வின் சிந்தனை குடும்ப உறவு என்பன தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. மேலும் இறைவனை மக்கள் தமது தந்தையாக தாயாக, சகோதரராக, உறவினராக வைத்து மிக நெருக்கமாக வழிபட்டதை வேத இலக்கியங்கள் பகருகின்றன. (சந பிதா ஜனிதா சஉத பந்து அத 11 1.3) (உதவாத பிதாஸி ந உதப்ராதோத நசகா (இருக்கு X 186.2) மக்கள் தமது மனஉணர்வு களை உணர்வுடன் பகிர்ந்து கொண்டு வழிபட்டமையை நாம் காணலாம்.

மக்கள் இனிமையான நல்ல வார்த்தைகளைப்பேசி உறுதியான உடலுடனும் தெளிர்ந்த மனதுடனும் ஒரு வசதியான வாழ்க்கையை விரும்பி வாழ்ந்ததை (அXIX 601.2) எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

உலகிலேயே மிகவும் பழமையான வாய்மொழி இக்கியமான வேதங்களை இருஷிகள் கண்டனர். "ரிஷிர் தர்சனாத்" என யாஸ்கர் கூறுகிறார். தைத்திரிய ஆரண்யகம் தானாகத் தோன்றிய தீவதம் தவம் செய்தவர்களை நோக்கிச் சென்றது. எவர்களைக் குறித்து வேதம் சென்றதோ அவர்களே இருஷிகள் எனத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. கட்டபுலன் அனுமானம் காட்சி முதலிய பிரமாணங்களால் அறியமுடியாத வழிகளைத் தெரிவித்துத் தெய்வீக அறிவை வழங்குவன வேதங்கள். இத்தகைய வேதங்களைப் பிரமாணமாக கொள்வனவே இந்து ஆவான் என லோகமான்ய திலகர் கூறுகின்றார். இவ்வேதங்கள் இந்த உலகில் மனிதன் விரும்பிய சில நன்மைகளைப் பெறவும் தீமைகளை விலக்கவும் வழி சமைய்ப்பன. நால் வேதங்களாகிய இவற்றில் இருக்கை ஓதுபவன் வாக்கு வன்மையையும் சிறந்த செயல்களாகிய வேள்வி பற்றிக் கூறும் யஜுஸ்ஸை ஓதுபவன் சிறந்த செயல்கள், எண்ணங்கள், புலன்கள், ஆகியவற்றுடன் கூடியவனாகவும் சாமத்தை ஓதுபவன் சமநிலையில் உள்ளத்தைப்பேணி உயர்ந்த நட்பு அன்பு என்பவற்றைப் பேணுபவனாகவும் அதர்வத்தை ஓதுபவன் ஆரோக்கிய முள்ளவனாகவும் வாழ்வான் என சக்லயஜர் வேதம் கூறுகின்றது.

மனித வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையை வேதம் நன்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது. "ஜனம் பிப்ரத்யஹூதா விவாஸம் நாநா தர்மாணாம்" என பலவித மக்கள், பலவிதமான பாஷைகள், பலவித நாகரிகங்கள் உடையது இவ்உலகு. இவ்வுலகில் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும். பலவித மதங்கள் இருப்பினும் அவை எல்லாம் கடவுளை அடையும் வழிகளையே எடுத்து இயம்புவன. இம்மை வாழ்க்கை தெய்வத்தின் அருளால் நடைபெறுகின்றது என்பதை வலியுறுத்தி மறுமையில் ஆத்மா இறைவனை அடையும் வழியையும் கூறுகின்றது. மனிதன் சோம்பேறியாக வாழாமல் தினமும் முயற்சி உடையவனாக இருந்து தனது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என கூறுகின்றது. தனிமனித பண்பாட்டுக்கும் சமுதாயத்தின் உயர் நிலைக்கும் வழிகாட்டி நிற்கின்றது.

டாக்டர் ஜயகர் என்பவர் குறிப்பிடுவது போல வகுப்பு வாதம், குறுகிய தேசிய மனப்பான்மை என்பன இல்லாமல் பரந்த நோக்கத்துடன் ஏற்பட்ட நூல்கள் வேதங்கள். அரசர்களும், கவிஞர்களும், அருளாளர்களும், மக்களும், காலங்காலமான வேதங்களையும் வைதீக மதத்தையும் பண்பாட்டையும் போற்றிப் பேணி வளர்த்து வந்தனர். ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தமது தமிழ் வேதங்களில் வேதங்களை மிகவும் ஏற்றிக் கூறியுள்ளனர். ஸ்மிருதிகள் சாஸ்திரங்கள் இதிகாஸ புராணங்களிலும் கொண்டாடப்படுவது வேதங்கள். சிவவழிபாட்டின் பலவித அம்சங்களைத் தெரிவிப்பது வேதங்கள் பஞ்சாக்ஷம் என்னும் உயரிய "நமசிவாய" என்னும்மந்திரம் வேதத்தின் சிகரமாக விளங்குகின்றது. சிவவழிபாட்டின் பலவித அம்சங்களும் வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. உலகில் ஆத்மீக விடயங்களையும் லௌகீக விடயங்களையும் வேதங்கள் முழுமையாகத் தெரிவிக்கின்றன. திருமூலரும் "சித்தத்தினுள்ளே சிறக்கின்ற நூல்கள் எல்லாம் உத்தமமாக ஓதியவேதத்துள்" என சிறப்பித்துக் கூறுவதையும் நாம் காணலாம். இவ்உலகெல்லாவற்றிற்கும் தர்மமே ஆதாரம் இவ் ஆதாரத்தின் மீதுதான் இவ்உலகு நிலைத்து நிற்கின்றது. (தர்மகவிஸ்வஸ்ய ஜகத பிரதிஷ்டா) இவ்ஆதாரம் அசைந்தால் அதன்மேல் நிலைத்திருப்பவையும் ஆட்டம் கண்டுவிடும் என்பது சுருதியின் கருத்து ஆகும். உலக வாழ்க்கையைத் தர்ம மூலமாக நிர்ணயித்து மனித வாழ்க்கையை ஒழுங்கமைத்து நமது முன்னோர்களின் உயர்ந்த சிந்தனைகளையும் அக்கால மக்களினது பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தி நிற்பவை வேதங்கள். இவ்வாறான சிறப்புக்களை உடைய வேத இலக்கியத்திலுள்ள நல்ல செய்திகள் நன்கு வெளிக் கொணரப்பட்டு உணர்ந்து பின்பற்றப்படவேண்டியன வாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

- வடமொழி இலக்கிய வரலாறு-கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்-1962
இலக்கிய உதயம் - S. வையாபுரிபிள்ளை - 1952
The Vedic Age - Bharatiya Vidya Bhavan Bombay - 1951
Vedic India - A. Rogazin - 1895
சமஸ்கிருத இலக்கியச் சிந்தனைகள் - வி. சிவசாமி - 1989
இந்துப்பண்பாட்டு மரபுகள் - ப. கோபாலகிருஷ்ண ஜயர்-1992

